

Thư giãn
chỉ dùng làm
vui cười

Trần Văn Thọ
Hàng Anh

Table of Contents

Chương 1: Mở Đầu

Chương 1

Chương 1.2

Chương 4: Chú Của Em - Anh Ấy Là Một Người Thận Trọng Và Lý Trí

Chương 2.2

Chương 6: Nếu Chị Theo Đuổi Chú Em - Liệu Anh Ấy Có Từ Chối Không?

Chương 3.2

Chương 8: Đây - Phải Chẳng Là Bí Mật Của Riêng Cô Và Anh?

Chương 9: Hóa Ra, Thứ Tình Cảm Ấy Gọi Là Thích

Chương 10: Chú Oi, Chú Dẫn Cháu Đi Được Không?

Chương 11: Chú Hôn Cháu Một Cái, Không Thì Tối Nay Cháu Không Ngủ Được

Chương 12: Ôn Viễn Thấy Hơi Ghen Tỵ Với Cậu Ta, Có Thể Yêu Người Ấy Một Cách Quang Minh Chính Đại

Chương 10

Chương 14: Lễ Trưởng Thành - Giờ Chú Sẽ Đền Bù Cho Cháu

Chương 15: Khi Cháu Hai Mười Lăm Tuổi, Người Ở Bên Cháu Vẫn Cứ Là Chú

Chương 16: Ngủ Cũng Ngủ Rồi, Làm Sao Chia Tay Được Nữa

Chương 17: Chị Biết Đây, Sức Chịu Đựng Của Em Có Hạn

Chương 18: Chẳng Phải Cháu Đã Nhận Ra Rồi Ừ? Chú Đang Cầu Hôn

Chương 19: Vậy Anh Sẽ Dùng Cả Đời Đây Để Bù Đắp Cho Em

Chương 20: Ngoại Truyện 1: Tuần Trăng Mật

Chương 21: Ngoại Truyện 2

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Cuộc đời anh – quả là một truyền kỳ

Ngày hè, Ôn Viễn đứng trên tầng hai ngược nhìn mặt trời chói chang trên đầu một thoáng, thấy hơi bức bội.

Vào những ngày tháng Bảy tháng Tám này, bao giờ thành phố B cũng nóng y như một cái lò hấp, chỉ hoạt động nhẹ một chốc là cả người đã đầm mồ hôi chứ đừng nói là đứng yên dưới nắng nửa tiếng đồng hồ. Ôn Viễn ướ oải lau mồ hôi trên trán, chợt nghe thấy một giọng nam trầm gọi cô từ phía sau: "Ôn Viễn."

Không giận mà tự uy, Ôn Viễn rụt cổ dè dặt quay người lại, không dám nhìn khuôn mặt của người nọ, chỉ dám nhìn chăm chăm chiếc khuy măng sét màu vàng trên tay áo anh.

Người nọ nhìn cô một hồi, biết cô đang giả vờ cũng không vạch trần, nói với người phụ nữ tóc xoăn đang đứng bên cạnh: "Cô giáo Phương, nếu không còn việc gì nữa thì tôi dẫn Viễn Viễn về trước đây, thực sự xin lỗi vì đã làm mất thời gian của cô."

Người phụ nữ được gọi là cô giáo Phương mỉm cười e thẹn, thân thể mập mạp khẽ nhúc nhích, "Đâu có, Ôn tiên sinh, dạy dỗ học trò chính là trách nhiệm của giáo viên chúng tôi, huống hồ em Viễn Viễn đúng là hơi bướng bỉnh."

Với lại, phụ huynh trẻ tuổi đẹp trai lại nho nhã thế này, gặp nhiều một chút cũng không sao.

Người nọ gật đầu, nhẹ mím cười: "Đã làm phiền cô rồi."

Ôn Viễn đứng bên cạnh nghe hai người trò chuyện, khẽ bĩu môi. Hai người này nói qua nói lại, người tung kẻ hứng, bán đứng cô mà chẳng hề do dự. Cô ngẩng đầu muốn lờm người nọ một cái để thể hiện sự bất mãn của mình lại bị anh bắt được, một giây sau cô đành ngoan ngoãn cúi đầu.

Chiếc Bentley màu đen lạng lẽ đỗ cách cổng trường hai trăm mét, Ôn Viễn vừa lên xe liền cảm thấy từng lỗ chân lông trên người đều thả lỏng, đôi mắt thoải mái híp lại trong chốc lát. Đang định cảm thán một câu thì nghe người ngồi cạnh mình lên tiếng: "Lái xe về dinh thự."

Ôn Viễn lập tức lấy lại tinh thần, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, liếc người bên cạnh mình qua khóe mắt, tuy chỉ thấy được nửa gương mặt tinh tế của anh, nhưng dù sao anh cũng vừa giúp cô thoát khỏi cô giáo Phương, Ôn Viễn rất biết thời biết thế mà hiền hòa nói với anh, "Cảm ơn chú."

Người nọ nhắm mắt tựa người vào ghế xe nghỉ ngơi, nghe cô nói vậy cũng chẳng bận tâm. Nhưng nữ trợ lý của anh, một cô gái xinh đẹp họ Lại ngồi ở hàng ghế trước mím cười tiếp lời: "Viễn Viễn, Ôn tiên sinh vừa họp xong, nhận được điện thoại của cô giáo là tới đây ngay."

Ôn Viễn nhỏ giọng ấp úng nói: "Cũng không thể trách cháu được."

Trợ lý Lại mím cười không đáp, Ôn Viễn ôm cặp sách với vẻ chán nản, bỗng nghe thấy người ngồi cạnh mình lên tiếng: "Tại sao bài kiểm tra tiếng Anh hàng tháng lại không đạt tiêu chuẩn?"

Ôn Viễn ghen hòng, nhịn một lúc mới hỏi: "Cô béo nói cả chuyện này cho chú sao?"

"Đó là cô giáo của cháu."

Cô giáo gì chứ, làm gì có cô giáo nào suốt ngày tỏ ra háo sắc với phụ huynh học sinh như thế!

Ôn Viễn uất ức, "Đáng lẽ bài của cháu cũng đạt tiêu chuẩn, tuy nhiên chính cô béo bảo cháu gian lận, cho cháu 59 điểm." Lúc ấy cô không nhìn nổi nữa bèn lăm bắm gọi cô béo, chẳng may bị cô ta nghe thấy, kết quả là bị gọi cho phụ huynh.

Người nọ không nói gì, nhìn về phía bàn tay cô. Ôn Viễn tự biết mình đuối lý bèn rút tay lại, "Cho dù, cho dù cháu có chép từ mới vào lòng bàn tay thì lúc kiểm tra cháu cũng không xem, không xem gì hết!"

Cô thề là mình nói thật.

Hiển nhiên là người nọ không hề tin lời cô, anh híp mắt tựa vào ghế một lần nữa rồi nhắm mắt lại, điệu giọng nói: "Lần sau không được làm vậy nữa."

Thế là coi như không truy xét nữa rồi, Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm.

Xe từ từ dừng lại bên ngoài một dinh thự, tuy dinh thự khá kín đáo song ai cũng biết rõ, bước qua cánh cổng này chính là nhà họ Ôn. Vì dì Thành thường xuyên dạy bảo nên Ôn Viễn cũng hiểu khá rõ về lịch sử huy hoàng của gia đình mình, cô biết ngày hôm nay của nhà họ Ôn quá nửa là nhờ vào thành tựu chiến công của thế hệ trước.

Trong sân bà Kiều Vũ Phân đang tưới hoa, thấy hai người cùng bước vào cổng thì mỉm cười; "Hành Chi đó à, chú đưa Viễn Viễn về sao?" Rồi liếc nhìn Ôn Viễn, "Viễn Viễn lúc nào cũng luôn làm phiền chú của con."

Ôn Viễn chặc lưỡi, kéo quai cặp sách đi qua vườn hoa vào nhà, trước mặt mẹ, cô luôn tỏ ra ngoan ngoãn hiền lành.

Ôn Hành Chi ngẩng đầu, thấy cô nhóc kia đã vào nhà liền dời mắt đi, "Không sao."

Ôn Viễn vừa bước vào nhà thì đã thấy Ôn Kỳ đang ngồi trên sofa đọc sách, lập tức cảm thấy đau đầu. Đương nhiên Ôn Kỳ cũng nhìn thấy cô, ồ một tiếng đầy mỉa mai: "Lại nhờ chú đón về à, gây chuyện rồi đúng không?"

Ôn Viễn phát cáu, song lại thầm nghĩ phụ nữ tốt không thềm tranh chấp với đàn ông ác độc, bèn nghiêng đầu mỉm cười: "Biết làm sao bây giờ, chú thương em mà."

Ôn Kỳ lườm cô đầy khinh bỉ, Ôn Viễn liền thấy tâm trạng mình vui vẻ hẳn lên. Trong nhà này Ôn Kỳ và cô là hai người không hợp nhau nhất, ở nhà người ta thì anh trai luôn thương yêu em gái, còn Ôn Kỳ thì ngược lại, ngày nào anh cô mà không bắt nạt cô thì Ôn Viễn đã phải khấn A di đà Phật rồi, cũng may Ôn Viễn đã quen, đấu võ mồm với Ôn Kỳ xong vội vào phòng bếp tìm dì Thành. Dì Thành là người giúp việc trong nhà, giờ đã sáu mươi tuổi nhưng sức khỏe vẫn rất dẻo dai.

"Dì Thành, hôm nay có món nào ngon không ạ?" Ôn Viễn nhìn một loạt đồ ăn trên kệ bếp, không nhìn được mà chảy nước miếng.

"Mèo ham ăn." Mũi bị véo nhẹ một cái, "Chẳng mấy khi chú của cháu về nhà, hôm nay dì nấu toàn món mà chú ấy thích ăn."

"Ồ..." Ôn Viễn lùi lại, qua ô cửa phòng bếp, cô có thể thấy được một bên mặt của người có bóng dáng cao gầy mà mạnh mẽ.

Ôn Hành Chi. Một người rõ ràng mang họ Ôn, nhưng quanh năm suốt tháng chẳng mấy khi thấy anh ở nhà.

Cô nghe mẹ kể, anh là một người rất bận rộn, xuất thân là thạc sĩ Tài chính học của Ivy League(*), sau khi làm việc từ phố Wall tới ngân hàng tư

nhân Anh, cuối cùng về nước với tư cách Tổng giám đốc khu vực châu Á — Thái Bình Dương, khi ấy thì anh cũng mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi mà thôi, quả là một truyền kỳ.

(*). Hệ thống gồm tám trường đại học và viện đại học danh giá và lâu đời nhất nước Mỹ.

Tuy nhiên điều khiến cô ấn tượng nhất về anh không phải là những thứ này, mà là thái độ của ông nội Ôn Khác - người đứng đầu nhà họ Ôn đối với anh.

Thời trẻ ông Ôn Khác là quân nhân, nghiêm nghị đã thành tính cách, lại hiếm khi hiền hòa gần gũi nên mọi người trong nhà đều rất sợ ông. Cơ mà thực ra Ôn Viễn biết, có một người vẫn luôn là ngoại lệ, người đó chính là chú út Ôn Hành Chi.

Tóm lại anh là người đặc biệt nhất trong nhà, mẹ cô thường xuyên lấy anh làm gương để cô phấn đấu học tập, bà nói: "Con bằng được một nửa chú con thi mẹ chẳng phải lo gì nữa."

Một nửa ấy à?

Cố tới mức bóc một lớp da của cô ra cũng chưa chắc đã bằng được một phần ba nữa.

Con cháu nhà họ Ôn trong mắt của người ngoài đều cực kỳ xuất chúng, ông Ôn Khác luôn lấy đó làm lý do để tự hào, cảm thấy ba đời nhà họ Ôn chưa từng có ai kém cỏi. Nếu để ông biết nhà họ Ôn có một cô nhóc như Ôn Viễn - cứ dăm ba ngày lại bị gọi phụ huynh tới trường, chắc phải giận tới mức nôn ra máu.

Nghĩ tới đây, cô nằm nhoài trên một đồng sách, mỉm cười ranh mãnh.

Cũng may là cô có chiêu bài riêng, ở nhà có dì Thành bảo vệ, còn ở trường... cũng có người che chở cho mình. Dù sao bảo cô thông minh cũng không sai, vì từ nhỏ cô đã biết một khi gây chuyện thì phải tìm ô dù che chở.

Cô vẫn nhớ có người từng nói với cô: "Ngốc thì không ngốc, có điều trước nay không bao giờ chịu động não cho những chuyện đứng đắn."

Một lời trúng đích, người có thể nói ra những lời này trừ Ôn Hành Chi thì còn ai vào đây nữa? Cũng chỉ anh mới nói được một câu như thế, bởi vì — Anh luôn là người thu dọn mớ rắc rối mà cô bày ra ở trường học.

Nhìn bóng dáng lạng lẽ trong sân qua khung cửa sổ, Ôn Viễn chợt cảm thấy khó tin.

Từ bao giờ và làm thế nào mà cô tìm được một đại thần luôn bao che cho mình như vậy?

Về chuyện này, phải bắt đầu kể từ rất lâu trước đây.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Muốn nhận sự giúp đỡ từ nhà tư bản, chắc chắn phải trả một cái giá thật đắt, cho dù người ấy chính là chú của cô.

Type: Thảo Sehun

Mùa hè ở thành phố B luôn luôn là ác mộng của Ôn Viễn, đặc biệt là vào một ngày nắng gắt mà còn phải ngồi trong phòng học chịu tra tấn. Giáo viên đang nói liên thanh trên bục giảng, cô lơ mơ ngồi phía dưới, gần như ngủ gục. Bất chợt, Triệu Duy Nhất chọc chọc và sống lưng cô từ đằng sau, Ôn Viễn hoảng hốt ngồi thẳng dậy. Nghe thấy cậu ta nhỏ giọng nói sau lưng: “Tin tức mới nhất, muốn nghe không?”

“Gì thế?”

“Chiều nay lúc họp đoàn thể, bọn mình thừa cơ chuồn ra khỏi cổng trường rồi tìm chỗ chơi, thấy sao?”

...

Trường của bọn họ tổ chức họp đoàn thể giáo viên vào chiều thứ sáu hàng tuần, cho nên khi ấy cũng là khoảng thời gian vàng để học sinh trốn học.

“Cậu đã đi khắp đường ngang ngõ dọc ở đây rồi, còn định đi đâu chơi nữa?”

Triệu Duy Nhất hừ một tiếng: “Đừng khinh tở, tối qua anh tở về nhà, lên vào phòng anh ấy trộm được thứ này hay lắm.”

“Thứ gì thế?” Ôn Viễn vừa dựng sách giáo khoa lên để che vừa nhỏ giọng hỏi, chợt thấy trước mắt sáng lên, một tấm thẻ vàng rực xuất hiện trước mặt cô.

“Thẻ VIP của câu lạc bộ mới mở ở đường Trường môn!” Triệu Duy Nhất cười hi hi, “Sao nào, chúng ta tới đó chơi một lúc được không?”

“Thiếu mất Tô Tiễn”

Triệu Duy Nhất lườm cô, “Cuối tuần trước tên nhóc kia mới nhận lời yêu của một em hoa khôi lớp 10, giờ chắc đang dính lấy nhau đấy mà.”

Ôn Viễn vẫn hơi do dự, “Làm vậy không được đâu”

“Sao mà không được, tới là ai chứ!” Triệu Duy Nhất chỉ thiếu nước vỗ ngực tự hào, nheo mắt nhìn Ôn Viễn, “Tở bào này, sao cậu ngày càng nhạt gan thể hả, chốt lại có đi không?”

Ôn Viễn uể oải lườm cậu ta: “Đi thì đi!”

Thế là sau khi hết giờ học buổi sáng, Ôn Viễn và Triệu Duy Nhất ngang nhiên ra khỏi cổng trường, đi thẳng tới câu lạc bộ nọ ở đường Trường Môn.

Cho dù cô có thường xuyên đi theo Triệu Duy Nhất la cà chỗ này chỗ kia, tuy nhiên đây là lần đầu tiên cô vào quán bar với cậu ta. Trước nay Ôn Viễn vẫn luôn tự nhận mình là một học sinh ngoan, cho nên dù chơi thân mà cô thường xuyên bị Triệu Duy Nhất bông đùa trêu ghẹo.

Triệu Duy Nhất và Tô Tiễn là ai nào? Là những người đứng đầu trên bảng đề cử nam vương của khối 11. Trong hai người này, Tô Tiễn đẹp trai tỏa nắng luôn chiếm vị trí đầu bảng. Còn Triệu Duy Nhất, theo lời của Ôn Viễn thì cậu ta luôn chấp hành nghiêm ngặt tác phong của một cậu ấm --- đi tới đâu gây chuyện tới đó, song lại có một khuôn mặt đào hoa trời sinh, cho nên dù có làm gì đi chăng nữa thì cũng được bỏ qua dễ dàng, dần dần, cậu ta ngày càng trở nên ngang ngược.

Ngồi trong quán bar mười phút, Ôn Viễn - người chỉ quen ngồi hàng quán ven đường đã bắt đầu nhấp nhồm không yên, cô kéo tay áo Triệu Duy Nhất, lo lắng nói: “Duy Nhất, hay bọn mình về đi?”

Triệu Duy Nhất đang chè chén hang say với bạn, vỗ đầu Ôn Viễn một cách đầy trách nhiệm: “Cậu yên tâm, đây không phải là nơi mà ai cũng có thể vào được, cậu cứ uống thoải mái đi, tính vào hóa đơn của anh tớ hết”

Nói rồi bảo người phục vụ rót rượu cho Ôn Viễn, Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào cốc rượu có màu sắc phức tạp trước mặt, lại nhìn cái dáng chờ coi kịch vui của Triệu Duy Nhất, bèn hạ quyết tâm, ngửa đầu nâng cốc uống cạn rượu. Đám bạn của Triệu Duy Nhất đang ngồi chật kín bàn lập tức vỗ tay góp vui, Triệu Duy Nhất nhìn cô, cười không khép miệng được, rồi quy ra uống rượu tiếp với đám bạn bè lêu lổng của mình, cho tới khi cô cầm cốc, mặt mũi đỏ bừng, bắt đầu hát thì cậu ta mới thấy to chuyện, đang định lấy cốc rượu ra khỏi tay cô thì một người phục vụ bước tới, đưa cho Ôn Viễn một tờ giấy nhãn màu hồng.

Cô nhìn người phục vụ với vẻ hoang mang, anh ta bèn cười giải thích cho cô: “Đây là giấy vị tiên sinh ngồi ở bên kia gửi cho cô, anh ấy muốn mời cô sang đó ngồi một lát.”

Vừa nói xong, một cánh tay đã thò ra đoạt lấy tờ giấy kia, người phục vụ dè dặt ngẩng đầu lên, đối diện với gương mặt tuấn tú nghiêm nghị của Triệu

Duy Nhất, “Người đó là ai thế? Không chịu hỏi xem anh đây là ai mà đã dám gửi thư tay bừa bãi rồi.”

Người có thể bước vào đây đều không phải người tầm thường, người phục vụ đành đối đáp một cách thận trọng: “Vị tiên sinh ấy chỉ muốn mời tiểu thư đây sang đó ngồi một lát thôi, nếu anh không đồng ý, tôi từ chối giúp anh nhé.”

“Thôi khỏi.” Triệu Duy Nhất từ chối ngay, quay ra xoa xoa đầu Ôn Viễn. “Tớ đi thay cậu.” Nói rồi đứng lên, cầm theo một chai rượu.

Triệu Duy Nhất là một người rất bản lĩnh, đây chính là lý do cậu ta không đẹp trai bằng Tô Tiễn mà lại có thể đứng ngang hàng với Tô Tiễn. Chẳng qua bình thường ở trường cậu ta thích dấu tài, cho nên ít tỏ ra oai phong thôi, Ôn Viễn căn ống hút, ngồi yên xem trò hay.

Thực ra người kia trông cũng khá phong độ, có điều nhìn dáng vẻ chẳng tốt lành gì của Triệu Duy Nhất, sắc mặt anh ta hơi tối đi. Triệu Duy Nhất đặt chai rượu lên bàn, nói với người kia mấy câu, sau đó hai người bắt đầu uống rượu.

Ban đầu Ôn Viễn còn chưa hiểu Triệu Duy Nhất định làm gì, một người bạn của cậu ta chợt cười, đôi mắt đào hoa đảo quanh, nói: “Cậu cẩn thận đấy, Duy Nhất đang đấu rượu với người ta, nếu thua có khi cậu phải thay chỗ đó.”

Ôn Viễn chớp mắt, “Đã bao giờ Triệu Duy Nhất uống rượu thua chưa nào?”

Theo lời của cậu ta thì từ nhỏ đến giờ cậu ta uống rượu như nước lã.

Thình lình một tiếng “rầm” vang lên trong quán bar, Ôn Viễn mở to đôi mắt mơ màng, quay đầu nhìn, thấy Triệu Duy Nhất đã ném chai rượu đi, đang túm lấy cổ áo người kia, lớn tiếng gào thét gì đấy, cô hoảng hốt, đang

định đặt cốc đồ uống xuống đi đến đó, “Mắt đào hoa” lập tức giữ tay cô lại, “Đừng nóng vội, có người lo liệu rồi.”

Nhìn theo tầm mắt cậu ta, Ôn Viễn thấy một người đàn ông mặc vest đen đang đứng trước mặt hai người, một tay anh giữ chặt tay Triệu Duy Nhất, cho dù cậu có giãy dụa kịch liệt tới mấy cũng không động đậy được. Nhìn chiếc khuy măng sét ánh lên màu vàng kim trên tay áo anh, Ôn Viễn cảm thấy quen thuộc vô cùng.

Cô kéo ta “Mắt đào hoa” hỏi với vẻ hoang mang, “Sao khuy măng sét của người đó lại giống của chú tôi thế nhỉ?”

Ánh đèn chói lòa trên đỉnh đầu khiến Ôn Viễn không thể mở mắt ra, trước ánh mắt lạnh lùng của người trước mặt, cô đã gần tỉnh rượu, gãi gãi đầu, lắp bắp chào anh: “Chú, chú cũng tới đây à?”

Mùi rượu nồng nặc khiến Ôn Hành Chi khẽ nhíu mày, anh nhe mắt nhìn hai đứa trẻ đang đứng ngay gần trước mặt, quyết đoán bỏ qua ý định nói chuyện với Ôn Viễn, trái lại nhìn về phía Triệu Duy Nhất: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Duy Nhất rụt cổ lạ, “Chúng cháu tới đây chơi một lát thôi.”

“Ồ? Chơi xong thì đánh nhau?” Giọng nói của anh bình thản ung dung, song cũng không dấu nổi sự lạnh lùng trong ánh mắt. Chẳng mấy khi anh tới nơi này để đàm phán chút chuyện, vậy mà không ngờ gặp phải cô cháu nhỏ Ôn Viễn. Gặp cô trong một buổi chiều không phải ngày nghỉ, chứng tỏ là trốn học tới đây, thậm chí còn ẩu đả nữa, anh muốn lờ đi cũng khó.

“Đó, đó là ...” Triệu Duy Nhất giọng ấp úng, “Là do người ta quá đáng, chú không biết người đàn ông kia đã nói gì đâu, anh ta nói giả vờ ngây thơ gì chứ, anh ta thích cậu ấy là cái phúc của cậu ấy, chú nói xem, cháu có thể tha cho loại người đốn mạt như vậy được?” Nói xong câu cuối thì nghiêng rằng nghiêng lợi, đúng là như đag mài dao soàn soạt. Dù khí thế hung hổ

như vậy, cơ mà trước cái nhìn lạnh nhạt của anh, cũng dần dần tan rã. Một lúc sau, Triệu Duy Nhất nghe thấy giọng nói lạnh băng giáng xuống đỉnh đầu, “Được rồi, chuyện hôm nay dừng lại ở đây thôi.”

Ôn Hành Chi bình thản liếc nhìn Ôn Viễn đang ôm thân cây, sắp ngủ gục, cuối cùng cũng chịu khai ân, bỏ qua cho cậu ta.

Triệu Duy Nhất chỉ thiếu nước đập đầu khấu tạ long ân, nào còn hơi sức đâu mà lo cho Ôn Viễn, cậu ta nhủ thầm trong bụng: Dù sao cũng là chú ruột của Ôn Viễn mà.

Trong mơ, Ôn Viễn thấy mình chạm vào một thứ vừa cứng vừa mát lạnh, khiến cô không còn thấy nóng bức nữa mà dễ chịu hẳn đi, bèn áp sát lại cọ cọ lên nó, mới cọ được mấy lần thì đã bị một bàn tay rắn rỏi kéo đi.

Ôn Viễn bất mãn trước sự keo kiệt của người này, cố gắng lết tới chỗ cũ, bấy giờ không ai ngăn cản cô nữa, cô mỉm cười thỏa mãn, tới khi tỉnh lại, cô hoảng hốt nhìn căn hòng lớn rước mặt, chớp mắt mấy lần.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nam trầm lạnh vang lên, cô từ từ nhìn sang, lập tức tỉnh táo lại.

“Chú ... chú.” Cô lo sợ.

“Ừ.” Anh khẽ đáp lại, đưa cho cô mấy bộ quần áo, “Tắm đi rồi thay quần áo.”

“À, vâng.” Nhận lấy quần áo, Ôn Viễn vội vàng đi vào phòng tắm, vừa đóng cửa, cô không kiềm chế nổi mà than thở trong lòng: Tiêu rồi.

Ôn Viễn biết Ôn Hành Chi là một người rất bận rộn, quanh năm làm việc ở thành phố T, thỉnh thoảng mới về than phố B, chẳng mấy khi xuất hiện, số lần cô gặp trợ lý Lại Dĩ Ninh của anh còn nhiều hơn cả anh. Vậy

mà lần này cô không những đụng phải anh, hơn nữa còn bị anh bắt quả tang trong lúc trốn học và say rượu, còn bị lôi về nhà riêng ở nội thành của anh.

Ôn Viễn tắm rửa thay quần áo trong trạng thái bồn thần lo lắng, khi cô ra khỏi phòng tắm, Ôn Hành Chi đã ngồi chờ ở phòng ăn. Trên bàn có một bát cháo đang bốc hơi nghi ngút, hẳn là chuẩn bị riêng cho cô.

Ôn Viễn gãi đầu theo thói quen, bước tới bàn ăn rồi ngồi xuống, nâng bát cháo lên khuấy bữa mấy lượt, nhìn Ôn Hành Chi đang ngồi trước mặt, ấp úng hỏi: “Chú, mấy giờ rồi ạ?”

“Tám giờ”

“Tám giờ?” Ôn Viễn kinh hãi, “Sao, sao chú không đưa cháu về nhà?”

“Cả người nồng nặc mùi rượu, đưa cháu về nhà để khiến mẹ cháu hay ông nội giận đây?”

Anh nhìn cô một thoáng, Ôn Viễn lập tức ỉu xìu, ăn vài thìa cháo, cô đặt thìa xuống, “Chú, hôm nay là lần đầu tiên cháu tới một nơi kiểu như vậy, cháu cũng không biết mình sẽ gặp phải loại người như thế. Thực ra, thực ra cháu không hề thích chỗ đó.”

Đây là lời giải thích mà cô đã suy nghĩ kỹ càng trong lúc tắm ban nãy, chỉ là cô nói quá ấp úng, chẳng ngờ câu đáp lại càng khiến cô bị đả kích hơn. Ôn Hành Chi chỉ nói hai chữ: “Biết rồi.”

Ôn Viễn: “...”

Ăn cháo xong, Ôn Viễn ngồi xe Ôn Hành Chi để về nhà, lên xe rồi cô mới nhận ra còn cô gái nữa đang ngồi bên trong. Cô biết cô gái này, chính là vi trợ lý nữ vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang của Ôn Hành Chi - Lại Dĩ Ninh.

Trợ lý Lại mỉm cười dịu dàng, lên tiếng chào Ôn Viễn, cô gật đầu lễ phép đáp lại.

Bentley, xe riêng của Ôn Hành Chi, đây là lần đầu tiên Ôn Viễn được ngồi trong chiếc xe này, dọc đường đi cô lo lắng nhìn chăm chăm về phía trước, không hề đảo mắt.

“Ôn tiên sinh, tối nay phía Ngân hàng Thụy Đình tổ chức tiệc rượu ở Nhà khách Chính Phủ, sếp có muốn tới đó không?” Lại Dĩ Ninh quay người lại, xác nhận lịch trình, “Mã Cách tiên sinh sẽ tham dự.”

“Không đi.” Ôn Hành Chi cự tuyệt với vẻ mặt vô cảm, ngoảnh sang nhìn cô nhóc đang ngồi ngay ngắn cạnh mình, “Ôn Viễn.” Anh gọi tên cô, “Tình hình học tập thế nào?”

Ôn Viễn bị hỏi như vậy, hơi ngẩn người ra, “Coi như là --- ở tầm trung.”

Cho dù cô trả lời rất uyển chuyển, song Ôn Hành Chi vẫn thờ ơ quay mặt đi như thể đã đoán được từ trước. Hành động này đã tuyên bố thái độ giả vờ ngoan hiền của cô trong cả tối hôm nay của cô hoàn toàn thất bại, Ôn Viễn thấy mình như đang ngồi trên bàn chông, cũng may quãng đường còn lại anh không hỏi thêm gì nữa, nếu không cô chỉ còn nước nhảy ra khỏi xe thôi.

Khi xe dừng lại trước cổng dinh thự, cô xuống xe ngay tức thì, chân vừa đứng vững đã nghe thấy tiếng gọi phía sau, “Ôn Viễn.”

Cô vội vàng quay người lại, nhìn Ôn Hành Chi bước xuống xe. Dưới ánh đèn đường màu cam sẫm, đôi mắt đen sau của anh như được phủ thêm một vàng sang rực rỡ dịu dàng hơn ngày thường nhiều, khiến Ôn Viễn cũng có thêm chút dũng khí để đối mặt với anh, “Chú, có chuyện gì thế ạ?”

“Sau này không được tới những nơi như thế nữa.”

“Vâng ạ.” Ôn Viễn gật đầu, một tấm danh thiếp chợt xuất hiện trước mắt cô, thoáng chút do dự, đôi mắt to hiện lên vẻ hoang mang.

Ôn Hành Chi thấy dáng vẻ này của cô. nói: “Ở đây có số điện thoại cá nhân của chú.”

Ôn Viễn ngạc nhiên mở to mắt, chưa kịp nói gì mẹ cô đã đi từ trong sân ra, vẻ mặt lo lắng, “Sao về nhà muộn thế này?” Thấy Ôn Hành Chi, bèn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, “Hành chi? Chú đưa Viễn Viễn về sao?”

“Tiện đường thôi mà.”

Bà Kiều Vũ Phân cười, cốc vào đầu Ôn Viễn, “Mau cảm ơn chú con đi, con bé này, nếu Duy Nhất không gọi điện tới, bảo tối mấy đưa đi dự sinh nhật bạn nên về muộn thì chắc mẹ lo lắng chết mất.”

Ôn Viễn cúi đầu nhận lỗi.

“Hành chi, tối nay ở lại nhà chứ?”

“Không được rồi, tối nay em còn có chút việc.” Ôn Hành Chi nói, liếc nhìn Ôn Viễn rồi mở cửa xe, bước vào

Ôn Viễn và bà Kiều Vũ Phân nhìn xe rời đi, bà vừa mắng vừa dẫn cô vào trong sân, Ôn Viễn đi theo sau, tay nắm chặt tấm thẻ dày kia, cô hơi nghiêng đầu, loáng thoáng thấy được chùm sáng lờ mờ được chiếu từ đèn sau ô tô, càng đi càng xa, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Ôn Viễn thấy rất khó hiểu. Theo lý thuyết thì cô vừa trốn học vừa tới quán bar, quả thật đã phạm tội tày trời, vậy mà anh không những không nói cho mẹ cô biết, còn đưa cho cô một tấm danh thiếp để làm bùa hộ mệnh, khi gặp chuyện gì thì gọi cho anh? Sao có thể may mắn như thế được? Ôn Viễn chẳng hiểu gì hết.

Sau một buổi tối bồn chồn không yên, Ôn Viễn quyết định trở lại bộ dạng học sinh ngoan.

Đúng, học sinh ngoan. Vì Ôn Viễn biết từ trước tới nay mình chưa bao giờ là “Học sinh giỏi” trong mắt thầy cô và phụ huynh, nên cô khá biết thân biết phận.

Khi đi học, trường học nào cũng có những học sinh giỏi gương mẫu được chính thức công nhận hoặc ngầm công nhận, họ vừa xuất sắc trong học tập, lại vừa kính thầy yêu bạn, chẳng những thế, trông học còn đẹp trai xinh gái, những người như vậy, trở thành tấm gương tiêu biểu cũng là lẽ đương nhiên. Còn những học sinh khác, nhờ những tấm gương ấy mà càng trở lên nhỏ bé tầm thường, Ôn Viễn hiển nhiên nằm trong nhóm học sinh này.

Nếu phân tích khách quan, Ôn Viễn cao trên một mét sáu mươi, so với những cô gái mười bảy mười tám tuổi khác thì cũng coi như bình thường. Khuôn mặt chỉ có thể gọi là xinh xắn, trong các nét trên mặt thì có đôi mắt là đẹp nhất, đen láy long lanh, khi cười, mắt cô cong cong như vầng trăng non, lại thêm đôi lúm đồng tiền nho nhỏ trên má, nên cũng xem như là đáng yêu.

Có điều Ôn Viễn biết, người như cô không thể tính là ưu tú, nếu phải dùng một từ để miêu tả thì đó chính là bình thường. Đặc biệt là khi cô đang lên tinh thần cho bản thân, chuẩn bị tìm tòi một số ưu điểm để an ủi chính mình thì nhận được giấy báo điểm kiểm tra hàng tháng.

Đúng thứ hai mươi mốt, so với mấy tháng qua thì thành tích này coi như tạm ổn.

Chỉ là, kể từ lúc chú cô hỏi về việc học tập của cô, thứ tự này đã khiến cảm giác tự hào suy giảm đáng kể, Ôn Viễn nằm ngoài lên bản với vẻ ủ rũ. Lát sau một giọng nam vang lên.

“Mới sáng sớm đã ngủ gât rồi à?” Nếu bỏ qua sự bông đùa trong câu nói, thì giọng của người nay cực kỳ êm tai.

Là Tô Tiễn, Ôn Viễn vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi mắt đào hoa từng quyến rũ vô số người của cậu ta đang nhìn cô, ý cười ấm áp tỏa ra trong mắt, cậu ta biết rất rõ ưu thế của bản thân, cũng sử dụng chúng vô cùng thuần thực. Nếu vào ngày thường, Ôn Viễn có thể dính đòn, nhưng hôm nay, cậu ta khiến cô cực kỳ cảm tức. Bởi vì, cậu ta chính là loại học sinh gương mẫu vừa học giỏi vừa chơi giỏi lại còn khôi ngô tuấn tú trong truyền thuyết kia!

Thế là Ôn Viễn liếc nhìn cậu ta, không thềm đáp lại.

Tô Tiễn không biết cô giận cá chém thớt, hoang mang xách tai Triệu Duy Nhất đang nằm bò ngủ trên bàn lên “Ôn Viễn sao thế?”

Triệu Duy Nhất mở đôi mắt lim dim, nhìn Ôn Viễn một cái rồi lại gục xuống, “Chắc tối qua về nhà bị mắng.”

“Mắng?” Hàng mày đẹp của Tô Tiễn khẽ nhú, “Hôm qua cầu ấy đã làm gì?”

Triệu Duy Nhất cũng biết không giấu được Tô Tiễn, bèn kể lại toàn bộ sự việc ngày hôm qua, Tô Tiễn không khỏi buồn cười, “Thảo nào.”

Trong mắt cậu ta, Ôn Viễn hoàn toàn không phải hiểu con gái không biết sợ là gì. Cho dù cô ấy có đi gây chuyện với bọn họ tới mức nào đi chăng nữa thì khi về nhà, cô vẫn là đứa con gái ngoan ngoãn hiền lành. Cậu từng châm chọc cô làm người hai mặt như thế chắc mệt lắm nhỉ, song cô chỉ mỉm cười.

Tô Tiễn quay lại chỗ ngồi, thuận tay lật mấy tờ bài tập tiếng Anh mà tiết đầu cần dùng vo lại rồi ném về phía trước, hương hơi chéch. Ôn Viễn ngồi ở đó, sau khi bị ném trúng thì quay lại lườm cậu ta.

Tô Tiên mỉm cười biếng nhác, “Bây giờ thì biết Triệu Duy Nhất không đáng tin rồi chứ gì, tối qua về nhà có bị mắng không?”

Nhớ lại tối qua, cảm giác khác thường ấy lại cuất hiện, cô lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không sao cả.”

“Thế thì tốt.” Tô Tiên vươn tay vò nhẹ mái tóc mềm mại của cô, khiến khuôn mặt ửng hồng của cô lộ vẻ bực bội.

Ôn Viễn hất tay câu ta ra, quay đầu lại, ngồi thật ngay ngắn, bắt đầu học bài.

Cuộc sống của học sinh trung học phổ thông luôn nhàm chán, bảy giờ sáng tới trường, vừa ngồi buồn chuyện với bạn bè được vài câu thì đã bắt đầu lịch học của một ngày. Tuy các môn học khá đa dạng, nhưng học một hồi thì chẳng còn thú vị, áp lực nặng nề khiến sinh hoạt ngoài giờ lên lớp cũng trở lên khô khan, trừ chuyện trọng đại của đất nước, hay scandal của các ngôi sao ra, thì chuyện thường được nhắc đến nhiều nhất chính là chuyện giữa bạn học với nhau.

Với học sinh ở lứa tuổi mười bảy mười tám mà nói, dường như bọn họ còn quan tâm đến chuyện về bạn học mình nhiệt tình hơn cả scandal của các ngôi sao. Ôn Viễn không hứng thú lắm với mấy việc này, thứ nhất là do tính cách, thương xuyên tỏ ra không mặn không nhạt khi mọi người tám chuyện. Hai là vì, trong số những lời đồn ấy, quá nửa là có liên quan tới hai vị thiếu gia ở bên cạnh cô đây. Cô đã quá chán ngán với sắc đẹp của hai người này, nên hoàn toàn không có giác ngộ về việc hai người họ là nam chính của các vụ tai tiếng.

Có lẽ ông trời cũng không chịu nổi tư tưởng không chí tiến thủ nà của cô, nên kỳ học đầu của lớp 11 khai giảng chưa bao lâu, ông đã giáng cho cô một trò đùa không lớn cũng chẳng nhỏ.

Giữa tháng chín, thành phố B vẫn còn nắng nóng.

Theo bản tính của bạn nhỏ Ôn Viễn, thời tiết thế này thì nằm trong phòng điều hòa ngủ tới tối mịt là tuyệt nhất, tuy nhiên cô còn chưa lịp chuồn lẹ thì đã bị Tô Tiễn xách tới sân bóng rổ. Vì giải thi đấu bóng rổ hàng năm giữa các trường Trung học phổ thông trên toàn thành phố đã bắt đầu rồi, được tổ chức ngay tại trường trung học số 11 của Ôn Viễn.

Trận đấu tiên là Trung học số 11 thi đấu với Trung học số 5 trên sân nhà, Tô Tiễn lại là đội trưởng, sao Ôn Viễn có thể không tới cô vũ được đây.

Mặt trời tỏa ánh nắng chói chang trên đầu, Ôn Viễn oán thán: “ Những lúc bộc lộ phong thái hiên ngang thế này, cậu nên tìm bạn gái cậu tới xem mới đúng!”

Tô Tiễn đang hất tóc, nghe thấy câu này của cô liền mỉm cười: “Ai bảo tớ có bạn gái rồi?”

“Duy Nhất bảo, là một em gái xinh đẹp học lớp mười đúng không?”

Tô Tiễn phản bác, lấy chai nước khoáng mà cô đang cầm trong tay, uống hết quá nửa rồi nhét vào tay cô, chỉnh lại quần áo thi đấu rồi ra sân. Ôn Viễn ôm khuôn mặt bị phơi nắng tới mức đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào chai nước của mình, một lúc sau mới gào lên với bóng lưng đã đi xa kia: “Này! Sao cậu uống nước của tớ!”

Sau khi gào xong, cô tức giận chống nạnh. còn tên kia chỉ vẫy tay một cái với cô, chẳng thèm quay đầu lại mà đi thẳng tới đội hình.

Ôn Viễn tức tới bật cười, vừa quay đầu, đã thấy có mấy nữ sinh đứng gần đó đang chỉ chỉ chỉ trỏ trỏ mình. Do vừa phân lớp nên Ôn Viễn không nhận ra nhiều người, song cô biết nữ sinh dẫn đầu kia vì cô từng học lớp 10 với cô ta, tên khá dễ nhớ - Yên Nhiên.

Cô nghĩ vậy, bèn mỉm cười với học theo phép lịch sự, tuy nhiên Yên Nhiên chỉ thờ ơ liếc nhìn cô, sau đó dời mắt về phía Tô Tiễn đang đứng trên

sân thi đấu.

Ôn Viễn chợt hiểu ra, hóa ra tự dựng mình lại thành mục tiêu công kích của bọn học.

Ở trường học, đúng là không ít người thích Tô Tiên, ấy mà quá nửa số đó đều là vì khuôn mặt của cậu ta. Khuôn mặt ấy, theo cách nói của Triệu Duy Nhất, thì chính là khuôn mặt sinh ra để dụ dỗ con gái. Cho nên Ôn Viễn mới được coi là một đóa hoa lạ, một đóa hoa lạ quý hiếm không bị người đẹp họ Tô quyến rũ.

Trước đánh giá của Triệu Duy Nhất, bạn nhỏ Ôn Viễn thấy khá ngượng ngùng.

Thực ra cô thờ ơ như vậy hoàn toàn xuất phát từ sự tôi luyện của hoàn cảnh gia đình, theo lời dì Thành, bà nội mất sớm của cô - thời trẻ từng là một người đẹp nổi tiếng, do vậy nên con cháu sau này cũng đều có tướng mạo đẹp đẽ. Bên cạnh đó, anh trai của Ôn Viễn – Ôn Kỳ cũng được thừa hưởng gen tốt từ bố và mẹ, khuôn mặt đẹp tới mức hại nước hại dân.

Cho nên, sinh sống giữa các người đẹp bao năm, Ôn Viễn luôn cảm thấy tự ti và mâu thuẫn, vì so với cả nhà, chỉ có cô là người bình thường nhất.

Bởi thế mẹ cô thường nói: “Không cần con phải đỗ vào trường đại học danh giá nào hết, ở thành phố B có rất nhiều trường đại học, chỉ cần con có thể đỗ vào một trong số ấy thì đã khá lắm rồi.”

Triển vọng của con cháu nhà họ Ôn chưa bao giờ tầm thường đến thế, khi Ôn Viễn nghe mẹ nói vậy, cô cảm thấy rất mâu thuẫn, tuy nhiên nếu cô không muốn trở thành người tầm thường nhất, e rằng có liều mạng cũng chẳng làm nổi.

Ôn Hành Chi.

Ôn Viễn lẩm bẫm đọc ba chữ này, hai tay ôm lấy mặt, nhìn trận đấu hùng hực khí thế trên sân, khuôn mặt cô hiện lên vẻ mờ mịt hiếm thấy.

Tiếng hoan hô chột bùng nổ trên khán đài, đội chủ nhà trung học 11 thắng hiệp một, Ôn Viễn vồ vã đứng lên, nhìn về phía sân khấu thi đấu. Đúng lúc nhìn thấy Tô Tiển và Triệu Duy Nhất gửi cho cô một nụ hôn gió, cô đỏ mặt, song cuối cùng vẫn phì cười.

Vì trận đấu ấy nên hôm nay Ôn Viễn về nhà khá sớm, lúc vào phòng khách, mẹ cô đang trò chuyện với ai đó, thấy cô về liền vội vẫy tay với cô, “Ôn Viễn, mau tới đây chào dì Châu của con đi.”

Ôn Viễn ngoan ngoãn vâng lời làm theo mẹ, dì Châu nhìn cô, mỉm cười hòa nhã, “Viển Viển nhà cậu đây sao, đã lớn thế này rồi.”

“Đúng vậy đấy.” Bà Kiều Vũ Phân nhìn cô, mỉm cười đầy hiền hậu.

Ôn Viễn ngượng ngùng gãi đầu, quay người đi lên tầng, vừa bước vào phòng liền quăng cặp sách lên bàn, nằm bò trên giường. Hôm nay cô hơi mệt, lại tự nhiên thấy buồn bực, nhắm mắt nghỉ ngơi mấy phút rồi vớ lấy con gấu Teddy ở đầu giường, bấu chặt bộ lông xoắn ngăn ngùn của nó.

Con gấu Teddy này là quà sinh nhật năm ngoái mà anh trai Ôn Kỳ tặng cho cô, vì cô và Ôn Kỳ thường xuyên cãi nhau, nên thứ mà anh trai tặng cô cũng ngứa mắt, bởi vậy những lúc tâm trạng không vui, cô thường xuyên ngược đãi nó. Bây giờ, con gấu đáng thương này lại bị Ôn Viễn ném mạnh lên giàn hoa trên bệ cửa sổ.

Ôn Viễn nghĩ ngợi một hồi, ngồi dậy nhặt nó về. Trong một thoáng ngãng đầu, cô thấy chiếc ô tô màu đen đỗ ngoài sân, dáng vẻ của nó từ từ trùng khít với chiếc xe màu đen cứ từ từ đi xa dần trong màn đêm hôm ấy.

Ôn Viễn lẳng lặng nhắm tính, từ buổi Ôn Hành Chi đưa cô về nhà, đã gần hai tháng nay cô không gặp anh. Cô đã quên mất chuyện hôm đó, có

điều hình bóng anh ngày càng hiện rõ trong đầu cô, tựa như lần đầu tiên cô ý thức được trong gia đình mình có một người như vậy.

Màn đêm dần buông xuống, Ôn Viễn cứ ôm con gấu nhỏ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, cho tới khi tiếng mở cửa vang lên từ phía sau.

Bà Kiều Vũ Phân cầm một khay hoa quả lớn bước vào phòng: “Sao không học bài?”

Ôn Viễn nhận lấy đĩa hoa quả, kéo tay mẹ: “Con vừa về nhà mà.”

Bà Kiều Vũ Phân chẳng lạ gì cái tính lè mề lười nhác này của cô, néo néo mũi cô, nói: “Con nhớ dì Châu không? Chính là dì Châu ở chung khu nhà với chúng ta khi còn nhỏ, sau đó vì chồng dì ấy đổi nghề nên chuyển đi ấy?”

Ôn Viễn lắc đầu với vẻ mờ mịt.

“Coi con này, dì Châu vẫn nhớ con đấy, nói lúc còn nhỏ, con hay buộc tóc hai bên, xin dì ấy cho con kẹo.”

Ôn Viễn đỏ mặt, “Dì Châu tới nhà mình để làm gì thế ạ?”

“Không có gì, dì Châu tới trường của con trai dì ấy một chuyến, lúc về vừa hay đi qua nhà chúng ta, bèn vào chơi một lát.”

“Nhà trường gọi về nhà ạ?”

“Ừ, nghe dì Châu nói là chuyện yêu sớm.” Dứt lời, bà Kiều Vũ Phân nở nụ cười, “Trẻ con bây giờ ấy mà, bé tí đã biết đến những thứ này rồi.” Tiện tay vuốt ve mái tóc con gái, căn dặn, “Nhưng con đừng có làm bậy ở trường đấy nhé.”

Ôn Viễn bối rối, “Con, con không như vậy đâu.”

“Không là tốt rồi.” Bà Kiều Vũ Phân trượt vào trán cô, mỉm cười hài lòng.

Tuy thề cam đoan một cách thẳng thắn song đêm hôm ấy Ôn Viễn chợt mơ ác mộng. Cô mơ thấy mình thành đôi với nam sinh xấu nhất lớp, suốt ngày bị người qua đường bỡn cợt: “Ôn Viễn, cậu mau theo cậu ấy đi.”

Ôn Viễn sợ tới mức vồ vĩa chạy trốn, vậy mà những người kia không chịu buông tha mà cứ đuổi theo sau. Chạy mãi chạy mãi, Ôn Viễn chợt tỉnh giấc, ngồi bật dậy, hốt hoảng thở gấp, mãi mới hoàn hồn lại, cô liền nghe thấy có người đang gõ cửa phòng: “Ôn Viễn, em mà không dậy ngay là muộn học đấy!”

Ôn Viễn đành lau mồ hôi rồi nhanh chóng đánh răng rửa mặt mặc quần áo, lờm Ôn Lý đang đứng bên cửa, cười như tiểu nhân đắc chí rồi chạy xuống tầng. Dì Thành đã chuẩn bị đồ ăn sẵn cho cô, Ôn Viễn hớp một ngụm cháo, cắn một cái bánh rán rồi chạy ra ngoài, mặc cho dì Thành gọi cô từ đằng sau: “Quay lại ngay, ngồi ăn ở đây!”

“Không kịp rồi ạ” Cô đáp qua quýt trong khi người đã chạy tân đầu đầu. Dì Thành nhìn dáng vẻ hốt ha hốt hải của cô, lắc đầu cười.

Ôn Viễn chạy vào lớp đúng lúc tiếng chuông báo giờ học bắt đầu vang lên, vừa ngồi xuống, nhịp thở còn chưa ổn định lại thì giáo viên chủ nhiệm – cô Phương đã bước vào với đôi giày cao gót. Ôn Viễn nhìn gót giày nhọn hoắt, lại nhìn bụng mỡ bên hông cô Phương, tự nhiên thấy lo cho đôi giày sẽ không chịu nổi sức mạnh mà gãy mất.

Nghĩ đến cảnh đó, Ôn Viễn không nhìn được mà bật cười, vừa hay cô Phương lạnh lùng nhìn về phía cô, cô lập tức cúi đầu câm nín. Theo tính cách của cô Phương, nếu bị cô ta bắt được lén lút làm gì đó trong giờ học, chắc chắn sẽ ăn mắng. Lạ lùng thay, dù vẻ mặt cô Phương ngày hôm nay khá u ám, cơ mà vẫn không mắng cô.

Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Tô Tiển theo thói quen, lại thấy chỗ ngồi của cậu ta và Triệu Duy Nhất đều trống. Tối qua hai người họ thắng trong trận đấu, hết trận thì đi uống rượu mừng công luôn, e là say khướt nên không đi học nữa. Ôn Viễn nghĩ vậy nên cũng không bận tâm nữa, bắt đầu chăm chú nghe giảng bài.

Tuy cô Phương khá nghiêm khắc song chuyên môn rất tốt, trình tự bài học mỗi ngày được sắp xếp rất chặt chẽ, chỉ cần hơi mất tập trung là sẽ không theo kịp bài giảng. Trước khi tan học hai phút, cô Phương cất sách vở đi, nhìn quanh cả lớp bằng ánh mắt nghiêm nghị, cuối cùng ánh mắt ấy dừng trên người Ôn Viễn.

Trái tim Ôn Viễn lập tức vọt lên tận cổ, mở to mắt nhìn chăm chăm vào môi Phương, nghe cô ta nói: “Ôn Viễn, em lên văn phòng với tôi.”

Đang giờ ra chơi, văn phòng ồn ào náo nhiệt.

Cô Phương cũng không vội mở lời, mặc kệ cô đứng góc phòng. Hành động kỳ lạ này khiến Ôn Viễn càng uồn nản hơn, chỉ cười trong giờ học thôi mà, đâu cần làm to chuyện như vậy chứ? Nhưng cô không dám hỏi, đành đứng yên chờ. Đợi mãi tới lúc chuông báo tiết mới vang lên, quá nửa thầy cô đều rời văn phòng, cô Phương mới vẫy tay gọi cô lại, đưa cho cô một lá thư, “Có thấy thứ này quen không?”

Ôn Viễn mở thư, vừa đọc trang đầu tiên đã trợn trắng mắt lên. Lá thư tình với ba trang giấy toàn chữ là chữ này được viết cho Triệu Duy Nhất, người viết ký tên là “Ôn Viễn”?

Ôn Viễn nhìn lá thư, đôi môi run rẩy, không biết nên nói gì cho phải.

“Sao hả, không biết à?” Cô Phương liếc nhìn cô, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười lạnh lẽo, “Tôi dạy học đã bao năm nay, kiểu học sinh như em tôi gặp nhiều lắm rồi, bị bắt quả tang thì không thừa nhận, có giỏi thì

đừng gây chuyện nữa.” Nói rồi đoạt lấy mấy tờ thư trong tay cô, “Kiểu chữ này, tôi nhìn qua là biết của em!”

Dáng vẻ hung hồn này của cô giáo chủ nhiệm khiến Ôn Viễn sợ hết hồn, hồi lâu mới ấp a ấp úng phủ nhận: “Không, không phải em viết mà.”

“Tên em chữ em lù lù ra thế này mà còn không phải em viết?” Cô Phương càng giận hơn, “Nữ sinh suốt ngày đi cùng Triệu Duy Nhất không phải em thì là ai?”

Ôn Viễn khóc không ra nước mắt, chẳng những cô không có suy nghĩ đó với Triệu Duy Nhất, cho dù có đi chẳng nữa cũng sẽ không viết một lá thư tình ướt át thế này. Nếu để Triệu Duy Nhất đọc được thứ này, chắc cậu ta phải cười rớt ba cái răng hàm, có điều nhìn kiểu chữ quen thuộc này, bảo không phải do cô viết thì cũng quá khó tin, vì chữ cô khá đặc biệt, tuy không đẹp lắm xong cũng không dễ gì bắt chước.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Nhìn lá thư tình, Ôn Viễn ngẫm nghĩ một đoạn, hỏi: “Cô ơi, em có thể hỏi cô nhìn thấy lá thư này ở đâu được không ạ?”

Nói tới vấn đề này, cô Phương hơi đặc ý: “Chính em kẹp trong sách bài tập tiếng Anh nhưng quên không lấy ra, nếu không bị tôi phát hiện thì có khi lá thư này đã tới tay Triệu Duy Nhất rồi.”

Ôn Viễn gần như cắn rách môi, cô xiết chặt mấy tờ giấy trong tay, đầu vẫn đang nghĩ xem rốt cuộc ai đang hãm hại cô ác ý như vậy. Cô không mấy thân thiết với bạn bè trong lớp, người có thể cầm sách bài tập tiếng Anh của cô – trừ bạn cùng bàn thì chỉ có cán bộ lớp thôi. Đúng! Cán bộ lớp! Yên Nhiên! Nhưng rõ ràng là cậu ta thích Tô Tiễn, vậy phải giải thích thế nào về cái tên Triệu Duy Nhất ở đây?

Đầu óc Ôn Viễn trở nên hỗn loạn, cô Phương kịp thời kéo lại sự chú ý của cô bằng một câu nói: “Được rồi, gọi phụ huynh của em đến trường để cô trao đổi trực tiếp, còn hai năm nữa thôi là thi đại học mà đầu óc toàn để vào mấy thứ này, học sinh bây giờ...”

Cô béo vẫn đang cắn nhả, mà Ôn Viễn hoàn toàn không nghe lọt, toàn bộ sự chú ý của cô đều đi theo ba chữ “Gọi phụ huynh mất rồi.”

Gọi phụ huynh?! Ôn Viễn chột thấy trước mắt tối sầm.

Dù Ôn Viễn không được nhìn nhận như một học sinh ưu tú, tuy nhiên cô đúng là một học sinh không khiến thầy cô phiền lòng. Nói cách khác, cô là một học sinh khác yên phận, Ôn viễn rất ít khi gây chuyện, thứ nhất là do tính cách, thứ hai là do sự giáo dục nghiêm khắc của gia đình. Tối qua mẹ cô còn căn dặn cô, thử hỏi sao cô có thể làm ra loại chuyện kinh khủng này được?

Không ngờ, lúc này đây, chỉ vì một lá thư cón con mà cô lại bị gọi phụ huynh tới trường.

Mà có lẽ ông trời thấy cô còn chưa đủ thâm, nên chiều tối về tới nhà sau khi tan học, vừa bước vào sân thì cô đã nghe thấy tiếng nói cười truyền ra từ phòng khách, Ôn Viễn đứng như trời trồng, chẳng lẽ là cha về nhà?

Cha của Ôn Viễn, Ôn Hành Lễ là con trai trưởng của ông Ôn Khác, tốt nghiệp từ một trường đại học danh giá, giờ đang làm việc ở Bộ ngoại giao, trong một năm thì có tới nửa năm không ở nhà. Ôn Viễn cũng quen với việc ông thường xuyên công tác bên ngoài, thế mà ông lại về nhà đúng thời điểm đen tối này, cô thấy hơi bối rối. May mà mẹ cô nhìn thấy con gái, bước tới hỏi: “Ôn Viễn, con đứng đó làm gì?”

Ôn Viễn chỉnh trang lại quần áo, đi tới trước mặt ông Ôn Hành Lễ, ngoan ngoãn thưa: “Cha.”

“Về rồi đấy à?” Ông Ôn Hành Lễ đặt tách trà trong tay xuống, nhìn con gái trong bộ đồng phục rộng thùng thình, khẽ nhú mày, “Xem đồng phục của con kìa, học sinh trường con đều mặc như vậy sao?”

Cô cúi đầu, di di mũi chân, không biết trả lời thế nào, mẹ cô vội giải thích, “Do con bé gầy quá thôi, nói cũng lạ, con bé ăn nhiều cơm mà sao không béo lên được.”

“Thế thì dẫn con bé đến bệnh viện khám xem, không thể gầy như vậy mãi đâu.”

“Biết rồi.” Bà Kiều Vũ Phân mỉm cười đồng ý, đưa một hộp quà cho Ôn Viễn, “Đây là quà mà cha mua về cho con, ngắm thử xem có thích không.”

Ôn Viễn từ từ nhận lấy, là một chiếc váy công chúa thuê hoa, dưới ánh nắng, cổ áo đính đá trông lộng lẫy vô cùng. Ôn Viễn cầm trong tay, khuôn mặt không hề có sự vui vẻ khi nhận được quà, ông Ôn Hành Lễ nhìn cô, không nhin được mà hỏi: “Không thích sao?”

Ông hiếm khi mua quà cho con gái, lúc ấy chạy xe qua một cửa hàng, ông tình cờ bắt gặp chiếc váy này, thấy khá đẹp liền dặn thư ký mua về. Hôm nay cô đã bị mắng ở trường, phản ứng hơi chậm chạp, thấy vẻ mặt của cha mới hoàn hồn, Ôn Viễn gãi đầu mỉm cười ngọt ngào, “Không phải, đẹp lắm ạ.”

Bây giờ ông Ôn Hành Lễ mới tỏ vẻ nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi cô về tình hình học tập gần đây, Ôn Viễn mới trả lời trong trạng thái thấp thỏm lo âu, cũng may ông Ôn Hành Lễ tạm hài lòng, nên cho phép cô lên nhà.

Về phòng, Ôn Viễn treo chiếc váy lên tường rồi nhìn chăm chăm vào nó mà ngẩn người.

Váy rất đẹp, đồng đá đính trên cổ áo làm lóa mắt Ôn Viễn, chẳng qua nhìn chiếc váy này Ôn Viễn hơi thất vọng, có lẽ cha đã quên là cô không mặc váy. Chiếc váy lộng lẫy như vậy, chưa bao giờ hợp với cô.

“Thôi, cũng chẳng phải lần đầu.”

Ôn Viễn lên tinh thần, thầm an ủi bản thân một câu rồi cất váy vào tủ quần áo, cất mọi thứ đồ ngày trước đi luôn.

Cả gia đình ăn bữa tối cùng nhau, ông nội và cha cô đều có mặt ở nhà, nên tới Ôn Kỳ thường xuyên trêu đùa Ôn Viễn cũng tỏ ra điềm tĩnh hiền ngoan. Bà Kiều Vũ Phân là người ngồi xuống cuối cùng, vừa gắp thức ăn

cho ông cụ Ôn, vừa nói, “Khi này Hành Chi gọi điện tới, nói là tối nay còn có cuộc họp, không về được.”

“Hừ, họp họp họp, Nguyên thủ quốc gia còn không bận bằng nói!”

“Không thể nói vậy ạ.” Ông Ôn Hành Lễ cười, dỡ, “Bây giờ kinh tế đang trên đà suy thoái, Hành Chi lại làm ngành này, đương nhiên sẽ bận rộn hơn.”

“Cha lại thấy trong mắt nói chỉ có tiền thôi!” Ông cụ Ôn vẫn đang giận dữ, “Việc đảng hoàng thì chẳng lo.”

Bây giờ ông Ôn Hành Lễ không nói thêm nữa, chỉ cười khẽ rồi lắc đầu.

Người nhà họ Ôn đều biết “Việc đảng hoàng” trong lời nói của ông cụ Ôn là việc gì, chú cô – Ôn Hành Chi đã hai mươi chín tuổi, song vẫn còn độc thân. Ông nội nhiều lần giục anh kết hôn nhưng luôn bị anh lảng đi, cuối cùng ông đành ép cưới. Cuối cùng là tạo thành cục diện như hiện tại, số lần chú cô về nhà ngày càng tí, ông nội cũng không làm sao được.

Có một hôm Ôn Viễn còn nghe thấy ông cụ hỏi nhỏ cha: “Con nói xem, liệu Hành Chi có vấn đề gì về tâm lý không? Nếu không sao tới giờ, cha cứ nói đến chuyện vợ con là nó lại khó chịu nhỉ?”

Cha cô bật cười, “Mặt đỏ của chú ấy cực kỳ bình thường, cha nóng ruột quá thôi. Tính cách của Hành Chi vốn đã lạnh lùng, cha cứ giục giã như vậy, có khi lại nảy sinh vấn đề thật ý chứ.”

Thế là, ông nội cũng không dám giục nữa.

Ôn Viễn rất hâm mộ chú mình ở một điểm, đó là khi anh không muốn làm gì, thì không ai có thể ép anh, cho dù là ông nội cũng không thể.

“Nghĩ gì thế? Thức ăn nguội hết rồi.” Chẳng mấy khi Ôn Kỳ tỏ ra quan tâm cô với thái độ của một người anh trai.

Ôn Viễn ờ, gắp một miếng thức ăn trong bát nhét vào trong miệng, nuốt nửa thì nghẹn.

Bà Kiều Vũ Phân bật cười, vỗ nhẹ vào lưng cô, “Con bé này, lúc ăn cơm ở nhà mà cũng ngần ngại cho được! Nghĩ gì thế, lại gây chuyện ở trường rồi hả?”

Ôn Viễn nghe vậy, lắc đầu ngay tắp lự : “Không, không, không hề!”

Vì cô quá kích động nên ông nội và cha đều nhìn về phía cô, Ôn Viễn đành ngại ngùng nói: “Chỉ là dạo này việc học vất vả quá thôi.”

“Chú ý giữ gìn sức khỏe.” Cha cô lạnh nhạt nói.

Ôn Viễn ngoan ngoãn thừa vâng.

Việc cha về nhà khiến Ôn Viễn càng thêm ảo não, thế có nghĩa là cô không thể nài nỉ mẹ tới trường mà không để ông nội và cha biết. Cứ nghĩ đến điều này Ôn Viễn lại vô cùng rầu rĩ, cô xoay qua xoay lại trên giường mà không tài nào ngủ nổi,, trù tính xem nên mời ai tới gặp cô Phương. Đền kéo quân trong đầu điếm qua hết người này tới người khác, rồi bất chợt, mắt Ôn Viễn sáng lên.

Lúc này, chi nhánh của GP ở thành phố T vẫn đang rực sáng ánh đèn.

Gần đây có một quỹ đầu tư đang điên cuồng bán tháo trái phiếu chính phủ với giá chuyển nhượng, một số ngân hàng nhận thấy đây là cơ hội béo bở nên cũng bắt đầu suy tính tới việc đầu cơ (1). Là một ngân hàng tư nhân cực kỳ quan trọng của Anh, nhiên GP cũng biết về sự việc đang gây xôn xao trong giới này, có điều cho tới giờ, GP vẫn tỏ ra khá thờ ơ.

(1) Đầu cơ: trong lĩnh vực tài chính là việc mua, bán, nắm giữ, bán khống các loại tài sản tài chính như cổ phiếu, trái phiếu, hàng hóa, tiền tệ, bất động sản, chứng khoán phái sinh nhằm thu lợi từ sự biến động giá mạnh của chúng. Vì vậy hoạt động đầu cơ áp dụng với các loại tài chính biến động như vậy cho nên đầu cơ là một kiểu kinh doanh có rủi ro rất cao. Ngược lại với đầu cơ là việc mua và nắm giữ các loại tài chính để tăng thu nhập thông qua cổ tức hoặc lãi suất, gọi là đầu tư.

(2)

Điện thoại của Ôn Hành Chi bị người ta gọi liên tục gần như sắp cháy máy, anh bèn tắt máy, dặn trợ lý bỏ qua những cuộc gọi liên quan tới sự vụ trên rồi ngồi trong phòng làm việc uống một cốc nước.

Hôm qua anh mới trở về từ London, còn chưa kịp quen với sự chênh lệch múi giờ thì đã phải bắt tay vào xử lý những cuộc gọi từ khắp nơi trên thế giới. Điều này chứng tỏ, không ai có thể địch lại sức hấp dẫn của nhà tư bản.

Khi Ôn Hành Chi uống xong cốc nước, nhắm mắt tựa vào ghế, chuẩn bị nghỉ ngơi thì chợt nghe thấy tiếng ro ro truyền ra từ trong ngăn kéo – di động cá nhân của anh đang đổ chuông. Anh sững sờ trong giây lát rồi mới lấy di động ra, số điện thoại hiện trên màn hình là số nhà, chắc ông cụ biết anh không về nên gọi tới hỏi tội.

Anh khẽ nhíu mày, nhấn nút nghe, “Alo.”

Đầu bên kia thoáng im lặng, vài giây sau mới truyền đến giọng nói thô thè: “Chú ơi, là cháu, Ôn Viễn đây ạ.”

Ôn Hành Chi bất ngờ vì nhận được điện thoại của Ôn Viễn, anh im lặng trong chốc lát rồi lên tiếng: “Có chuyện gì không?”

Giọng nói thờ thễ tiếp tục vang lên: “Chú ơi, mấy hôm nay chú có rảnh không?”

“Sao thế?”

“Chú còn nhớ lần trước khi đưa cháu về nhà, chú đã đưa cho cháu một tấm danh thiếp không? Chú nói trên đó có số điện thoại cá nhân của chú.”
“Ừ, chú đã nói vậy.” Giọng anh rất bình thản, khiến Ôn Viễn không còn dũng khí để mở miệng. Hai bên cứ giữ trạng thái im lìm như vậy trong khoảng mười mấy giây, cuối cùng Ôn Hành Chi là người đánh tan bầu không khí ngột ngạt này: “Thế giờ cháu gọi điện cho chú có việc gì?”

“Có chút chuyện nhỏ ạ.”

Cho dù Ôn Viễn có đáp ứng chuyển đến đâu đi nữa thì Ôn Hành Chi cũng hiểu, nếu không gặp phải chuyện không thể giải quyết được thì đương nhiên cô cháu này sẽ không tìm đến anh. Dù sao cũng là một đứa trẻ thông minh, biết dụng ý của anh khi đưa cho cô nhóc tấm danh thiếp đó. Ôn Hành Chi lại tựa lưng vào ghế, ung dung hỏi: “Chuyện gì?”

“... gọi, gọi phụ huynh tới trường ạ.”

“Khi nào?”

“Thứ hai.” Đây là giới hạn cuối mà giáo viên chủ nhiệm – Cô Phương đưa ra.

“Lý do gì?”

“...”

Câu hỏi này khiến Ôn Viễn do dự, cũng trong thoáng chần chừ ấy của cô, Ôn Hành Chi biết lý do này rất khó nói nên anh tiếp lời: “Được rồi, trưa thứ sáu nhé.”

“Dạ?”

“Chờ chú ở cổng trường, chúng ta gặp mặt rồi nói.”

“Gặp mặt?!”

Rốt cuộc thì mấy chữ này cũng khiến Ôn Viễn ở đầu bên kia hoàn toàn choáng váng, sao cô có thể mở miệng nói về chuyện này ngay trước mặt anh được?

“Thấy bất tiện à?”

Ôn Hành Chi hỏi câu này với vẻ vô cùng dứt khoát, Ôn Viễn đành gượng gạo nói: “Không, không ạ.”

“Cứ vậy đi.”

Ôn Hành Chi ngắt máy trước, nhìn số điện thoại trên màn hình di động, anh chột mím cười.

Gọi phụ huynh tới trường? Quả là thú vị?

Sau khi gọi điện cho Ôn Hành Chi, Ôn Viễn mang máng cảm thấy có gì đó không ổn. Cô mời anh tới trường bằng lý do này, rõ ràng đang coi anh như cọng rơm cứu mệnh cuối cùng, ngờ đâu anh lại đồng ý? Lại còn gặp mặt nói chuyện? Lòng dạ Ôn Viễn rối vời. Thế nhưng nếu đã có việc cần anh giúp thì nên làm theo yêu cầu của anh thì hơn.

Trưa thứ sáu, Ôn Viễn đeo cặp sách vội vàng chạy ra cổng trường, cô tìm trong số những chiếc xe đỗ trước cổng trường mãi mà không thấy chiếc Bentley màu đen của Ôn Hành Chi đâu, bèn lấy điện thoại ra gọi, kết quả là anh gửi tới một tin nhắn sau khi ngắt máy: “Đang họp, đến muộn một chút. Tìm chỗ nào đó gần trường đợi chú.”

Nhìn tin nhắn này bạn nhỏ Ôn Viễn thở dài một hơi. Vì thành phố muốn tranh thủ thời gian cuối tuần để tiến hành chuẩn bị cho kì thi toàn quốc nên học sinh được nghỉ học từ sớm. Chỉ có điều, vì kỳ thi toàn quốc cần trưng dụng phòng học của trường Ôn Viễn để làm địa điểm thi, mà xui xẻo là Ôn Viễn lại bị cô Phương chủ nhiệm lớp bắt ở lại sắp xếp.

Đây là phương pháp giáo dục đặc biệt của cô Phương, bạn phạm lỗi thì phải chuẩn bị tâm lý chấp nhận “Cải tạo lao động”. Ngoài cô ra thì còn có một nữ sinh nữa cũng ở lại, nghe nói là đọc tiểu thuyết trong giờ học, bị giáo viên bắt được. Hai nữ sinh ngại ngùng nhìn nhau, đành phải chấp nhận số phận mà bắt đầu sắp xếp dọn dẹp phòng. Khi sắp xếp xong thì đã tới mười hai rưỡi. Ôn Viễn ba chân bốn cẳng chạy ra cổng trường, may mà chú cô còn chưa tới.

Đóng máy lại, Ôn Viễn ngó nghiêng xung quanh một lúc, quyết định tới quán trà sữa cách trường hai trăm mét để chờ anh. Mấy hôm nay, thời tiết thành phố B khá thất thường, Ôn Viễn vừa bước vào quán trà sữa không lâu thì đã nghe thấy tiếng sấm ầm ầm vang lên bên ngoài, trong phút chốc, trời đổ mưa như trút nước.

Sau khi gửi tin nhắn báo cáo vị trí của mình cho chú cô biết, cô vui vẻ gọi một cốc trà sữa, hút từng ngụm nhỏ, tới lúc tất cả hạt trân châu trong trà sữa đều nằm trong bụng cô thì chú cô vẫn chưa đến.

Ôn Viễn cảm thấy buồn chán nên lấy sách bài tập ra để ôn lại bài, không ngờ lại lấy ra được một quyển sách khác. Bìa sách trông hơi lạ, cô mở sách ra xem qua, vẻ mặt liền trở nên ngại ngùng. Quyển sách này không phải của cô, chắc là khi nãy đi vội quá nên cầm nhầm đồ của cô bạn cùng ở lại thu dọn.

Lật thêm vài trang, mặt Ôn Viễn càng đỏ hơn. Cuối cùng thì cô đã hiểu tại sao cô bạn kia lại bị cô Phương bắt ở lại, vì quyển sách trong tay cô đây là sách khiêu dâm! Ôn Nhiễm đỡ dẫn lắc đầu cơ mà ngón tay lại bất giác lật

sang từng trang mới, cô không hề hay biết, có một người đang lặng lẽ đi về phía mình.

Cho tới khi đọc tới đoạn khiến người ta đỏ mặt thẹn thùng, Ôn Viễn vội khép sách lại: “Không đọc nữa không đọc nữa không thể đọc nữa.”

Ôn Viễn ra sức lấy tay quạt quạt người mình.

“Đang đọc gì thế?”

Ôn Viễn lập tức giấu sách đi, đứng bật dậy mở to mắt nhìn người đã đứng cạnh cô tự bao giờ. Khi thấy rõ người đó là ai, cô thực sự muốn đào hố để chui vào cho xong, người đó là chú cô, Ôn Hành Chi!

“Chú, chú... Chú tới rồi ạ?” Ôn Viễn ấp úng chào anh.

Ôn Hành Chi liếc nhìn đôi má đỏ bừng của Ôn Viễn, cầm lấy quyển sách mà cô đang che giấu, lật xem từng trang từng trang. Ôn Viễn ngẩng đầu, nhìn hành động của anh, chưa kịp cảm thán ngón tay anh thon dài đẹp đẽ tới mức nào thì trong đầu chỉ hiện lên ba chữ lớn: Tiêu chắc rồi.

Chỉ nhìn cái tên sách rườm rà sáo rỗng thôi thì Ôn Hành Chi đã biết đây là loại sách gì, song anh vẫn tiếp tục lật xem ba tờ, sau ba tờ anh khép sách lại nhìn Ôn Viễn, cất tiếng: “Ngồi xuống trước đã.”

Ôn Viễn thấp tha thấp thỏm chờ thanh đao trên đầu chém xuống, không ngờ cuối cùng chỉ có mấy chữ này, trong phút chốc cô có cảm giác khó mà tin nổi. Khi thấy Ôn Hành Chi ngồi xuống ghế đối diện với mình, cô mới dạ thưa rồi khúm núm ngồi xuống.

Người phục vụ lập tức bước tới.

Từ lúc Ôn Hành Chi vừa bước vào thì cô ta đã chú ý tới anh, quán trà sữa này gần trường trung học, thường thì khách ghé vào luôn là học sinh.

Mãi mới có một người đàn ông công sở xuất hiện, dáng người cao ráo mạnh mẽ, khuôn mặt tuấn tú nho nhã, sao có thể không khiến người ta ghé mắt ngắm nhìn?

Cô ta đặt menu trước mặt Ôn Hành Chi: “Thưa anh, anh gọi gì ạ?”

Giọng nói dịu dàng tới mức Ôn Viễn cảm giác khó chịu, tuy nhiên Ôn Hành Chi vẫn bình thản đáp lại bằng giọng lạnh nhạt: “Hai cốc nước ấm.”

Sắc mặt của người phục vụ thay đổi mấy lượt, cuối cùng cô cố gắng giữ lại nụ cười trên khóe môi, nói: “Xin anh chờ một lát.”

Nước ấm được bưng lên một cách nhanh chóng, Ôn Viễn cúi đầu, nhận biết từng hành động của người ngồi đối diện qua thính lực. Cô nghe thấy anh nhấp một ngụm nước rồi đặt cốc xuống, gõ gõ lên bàn, cuối cùng Ôn Viễn đành phải ngẩng đầu lên.

“Nói đi, chuyện thế nào.”

Anh điềm tĩnh hỏi, Ôn Viễn chợt cảm giác như mình đang ngồi trên bàn công: “Cháu, cháu không nói có được không?”

Ôn Hành Chi thấy cô chột dạ, cũng không nói gì nữa, ánh mắt rơi thẳng vào cuốn tiểu thuyết đang đặt trên bàn, Ôn Viễn càng bối rối hơn, cắn chặt môi, cuối cùng đành thành thật kể rõ mọi chuyện.

Ôn Hành Chi lắng lắng nghe, tuy không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng anh lại hiểu thêm mấy phần về Ôn Viễn. Đã không tính chuyện gọi phụ huynh đến trường thì thôi, không ngờ lý do còn vì – yêu sớm.

Anh nhìn Ôn Viễn đang cúi gằm, hỏi cô: “Cháu có phải người viết lá thư ấy không?”

“Đương nhiên không phải!” Ôn Viễn phủ nhận một cách kích động, “Cháu và Duy Nhất chỉ là bạn bè thôi.”

Ôn Hành Chi tỏ ý tin lời giải thích của cô, lại hỏi tiếp, “Vậy tức là cháu cũng biết là ai viết đúng không?”

“Biết thì có biết...” Ôn Viễn ủ rũ, “Có điều cháu không có chứng cứ, cho nên không thể chứng minh sự trong sạch của cháu với cô bé được.”

“Cô bé là ai?”

Ôn Viễn lờ lờ bên bối rối, ấp úng: “Là, là cô giáo chủ nhiệm của cháu.”

Thời đi học, một trong những niềm vui lớn của học sinh là đặt biệt danh cho thầy cô. Tuy những biệt danh này chỉ truyền miệng trong đám học trò nhưng hầu hết thầy cô đều biết rõ, chỉ là không thèm nói ra mà thôi. Kỳ thực giáo viên chủ nhiệm lớp Ôn Viễn có họ Phương, vì người quá béo, tính cách lại độc đoán nên học trò mới tặng cho biệt danh: Cô béo.

Ôn Hành Chi không hỏi nhiều, chỉ cân nhắc trong chốc lát, gõ gõ lên bàn, nói: “Được rồi, thu dọn đồ của cháu đi, chúng ta sẽ tới nơi khác.”

“Tới đâu ạ?”

“Hiệu sách”

Hiệu sách? Ôn Viễn hoang mang.

Ôn Hành Chi dẫn cô tới hiệu sách ở gần trường trung học. Ôn Viễn cun cút đi theo anh, thấy anh rẽ qua vài ngõ nhỏ một cách quyết đoán, cuối cùng dừng lại trước một hiệu sách. Cô ngẩng đầu lên nhìn biển hiệu, là một hiệu sách chuyên bán sách xã hội học và tâm lý.

Ôn Viễn bối rối, cô nhìn anh, khi này cô chỉ cảm cúi đi, không rõ anh đã cởi áo vest khoác lên khủy tay tự bao giờ, chỉ mặc một chiếc áo somi kiểu

Pháp nhạt màu bên trong, khiến dáng người càng thêm cao ráo rảnh rỗi. Ôn Viễn nhìn thấy anh như vậy thì nhẩn ngơ một đoạn.

Ôn Hành Chi liếc cô, “Nhìn chú làm gì? Chọn sách đi.”

Ôn Viễn hoàn hồn, ôm khuôn mặt nóng hổi, nhỏ giọng nói: “Chú ơi, hôm nay chú cháu mình không nói về chuyện gọi phụ huynh sao, đến hiệu sách làm gì ạ?”

“Gọi phụ huynh là việc của cô giáo cháu, còn cháu...” Ôn Hành Chi tiện tay lấy một cuốn sách, đưa cho cô, “Cũng có việc phải làm.”

“Cháu?” Ôn Viễn ngậy ra.

“Hiện giờ cháu đang ở độ tuổi mẫn cảm.” Anh vừa mở muột cuốn sách ra xem, vừa cố gắng nhỏ giọng nói, “Thiếu hiểu biết và tò mò về rất nhiều chuyện, đọc sách nhiều hơn sẽ giúp cháu tránh phạm sai lầm.”

Đây là câu dài nhất mà anh nói với cô trong buổi trưa ngày hôm nay, cơ mà Ôn Viễn lại rất u sầu: “Chú ơi, lá thư đó không phải do cháu viết.”

Chú không quan tâm ai viết lá thư đó, tuy nhiên chú cảm thấy cháu nên biết một số đạo lý mà thôi.” Ôn Hành Chi không nhìn cô, nói với vẻ thản nhiên: “Nếu cháu hiểu được việc nảy sinh tình cảm với người khác phái ở độ tuổi này chỉ gọi là sự kích động về mặt tinh thần, vậy thì nói thực là chuyện yêu sớm cũng chẳng có gì to tát.”

Lại là ý này.

Ôn Viễn cúi đầu, lật vài trang của cuốn sách trên tay, không tìm lòng được mà tiếp tục hỏi anh một vấn đề: “Thế nảy sinh tình cảm vào thời điểm nào mới không tính là kích động?”

“Hai mươi lăm tuổi.” Ôn Hành Chi trả lời, lại thuận tay đưa cho cô một cuốn sách nữa, “Chăm chỉ học hành, qua hai mươi lăm tuổi hãy cân nhắc vấn đề yêu đương.”

Ôn Viễn: “...”

Chọn sách xong, Ôn Hành Chi dẫn Ôn Viễn đi ăn bữa trưa rồi mới đưa cô về nhà.

Suốt quãng thời gian đi cùng anh, Ôn Viễn luôn dè dặt cẩn thận, chỉ sợ mình phạm sai lầm khiến anh không vui, lúc ăn cơm cô còn không dám nhặt đũa cà rốt thái hạt lựu mà cô ghét nhất ra ngoài, vì khi cô làm vậy chắc chắn anh sẽ ngẩng đầu lên nhìn cô, khiến cô tự dưng thấy sợ. Cũng không phải cô sợ anh, mà vì trên người anh luôn toát ra sự uy nghiêm khiến cô không dám tùy ý khinh nhờn. Người có sự uy nghiêm này, ngoại trừ ông nội Ôn Khác ra, người duy nhất cô tiếp xúc chỉ có anh thôi.

Xe dừng trước cổng dinh thự, vì buổi chiều còn bận bịu công việc nên Ôn Hành Chi không xuống xe, song lúc Ôn Viễn ra khỏi xe, anh gọi cô lại, dặn dò: “Tan học chiều thứ hai, nhớ chờ chú ở cổng trường.”

Tới nhà sách một chuyến, Ôn Viễn gần như quên sạch chuyện gọi phụ huynh, bây giờ nghe anh nhắc đến mới nhớ ra, lí nhí thưa vâng.

Ôn Hành Chi không khỏi nhìn cô thêm một chút. Bộ đồng phục rộng thùng thình khiến vóc dáng gầy gò của cô càng thêm ốm yếu, dưới mái tóc đen là một khuôn mặt trái xoan nhỏ. Nếu không có lần “tình cờ gặp gỡ” ở quán bar lúc trước và lần gọi phụ huynh tới trường này, có khi anh sẽ thực sự tưởng rằng đây là cô bé ngoan hiền trăm phần trăm.

“Chú, chú còn chuyện gì không ạ?” Cái nhìn của anh khiến Ôn Viễn thấy không thoải mái.

“Không có gì, vào nhà đi.”

Kéo cửa kính xe lên, Ôn Hành Chi lái xe rời đi. Ôn Viễn đứng yên tại chỗ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy cô lờ mờ có cảm giác là, lần này không giống như đang giải quyết vấn đề, mà lại giống như – tự chuốc phiền vào thân.

Việc bị cô Phương mời phụ huynh tới trường, tuy Ôn Viễn luôn cố gắng che dấu người nhà, tuy nhiên vẫn không giấu được Triệu Duy Nhất và Tô Tiễn. Mấy hôm nay hai người họ đang thi đấu, gần như không xuất hiện ở lớp, vì chiến tích huy hoàng của hai người nên cô Phương cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Mấy ngày nay Ôn Viễn không thể trò chuyện với họ, một là vì không gặp, hai là vì phải tránh cô chỉ nhiệm. Xét thấy Ôn Viễn chết cũng không chịu nhận lá thứ ấy là do mình viết, cô Phương chủ nhiệm đã theo dõi cô mấy ngày liền, hơn nữa ngoài cô ra, cô Phương còn âm thầm tìm Triệu Duy Nhất.

Triệu Duy Nhất là người có thần kinh cứng, đương nhiên không coi đây là chuyện ghê gớm, đang định đợi khi nào thi xong sẽ đến cười vào mặt Ôn Viễn, thì Tô Tiễn đã biết chuyện. Cậu ta khác với Triệu Duy Nhất, cho nên vào thứ hai, vừa tới trường là cậu ta gọi Ôn Viễn ra ngay, hỏi cô: “Cô Phương, phạt cậu à?”

Ôn Viễn ngẩn ra: “Gì cơ?”

“Về chuyện thư tình ấy.” Trên khuôn mặt Tô Tiễn – người luôn có danh hiệu dùi dẹt tựa như gió xuân hiện vẻ lo lắng hiếm thấy, “Cô Phương xử lý thế nào? Nói là mời phụ huynh tới sao?”

“Cậu biết hết rồi à?” Ôn Viễn vừa bất ngờ vừa bối rối, “Không sao, tớ cũng đâu có làm gì sai.”

“Nói thì dễ lắm, chẳng phải cậu vẫn luôn sợ chuyện này nhất ư?” Tô Tiễn đã lấy lại vẻ điềm tĩnh vốn có, “Cậu thực sự không phải người viết lá

thư ấy?”

“Tớ có bị điên đâu.” Ôn Viễn không hề nể mặt Triệu Duy Nhất phủ nhận một cách dứt khoát.

Tô Tiễn mỉm cười, rồi lại nhú mày: “Vậy rốt cuộc ai là người đã hãm hại cậu?” Ôn Viễn đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này. Trước kia cô chưa bao giờ để tâm chuyện trong lớp, sau đó hỏi bạn học thì mới biết, người phụ trách báo thường kỳ là bạn học Yên Nhiên, chữ cậu ta rất đẹp, lại biết vẽ nữa. Tuy chữ cô không đẹp, có điều Yên Nhiên muốn bắt chước thì cũng không phải không thể. Hơn nữa cậu ta còn là cán sự muôn Tiếng Anh, Ôn Viễn không nghi ngờ cậu ta cũng khó.

Dù như vậy cô cũng biết mình không nên kể với Tô Tiễn, phần lớn mâu thuẫn giữa con gái với con gái đều có liên quan tới con trai, Yên Nhiên là vậy, quá nửa là vì Tô Tiễn, cô ta làm vậy là để chia rẽ quan hệ của ba người họ. Ôn Viễn hiểu ra mọi chuyện cũng thấy uất ức, cô và Tô Tiễn rõ ràng là anh em, tại sao trong mắt người khác lại mập mờ như thế?

Ôn Viễn thở dài, vỗ vai Tô Tiễn với vẻ tùy ý: “Thôi, không quan trọng. Dù sao chiều nay phụ huynh của tớ cũng đến, chuyện sắp được giải quyết ổn thỏa.”

Ôn Viễn thề là mình nói thật, vì hôm nay là thứ hai – hạn cuối mà cô Phương yêu cầu gặp phụ huynh.

Lo lắng thấp thỏm đợi tới khi tan học về, Ôn Viễn đứng chờ ở cổng trường từ rất sớm. Lần này Ôn Hành Chi không tới muộn nữa, đúng sau giờ thì anh đến nơi, đỗ xe cách cổng trường một trăm mét, sau đó đi bộ tới cổng trường. Ôn Viễn thấy bóng dáng cao ráo của anh từ rất xa, phong thái nhã nhặn lịch thiệp. Mà Ôn Hành Chi cũng thấy cô, cô bé này mặt bộ đồng phục không vừa người, cúi đầu, đứng dưới tán cây, ủ rũ như gà mắc mưa.

Ôn Viễn không biết hình tượng mình trong lòng Ôn Hành Chi là như vậy, thấy anh bước tới thì vội vã chào: “Chú.”

Ôn Hành Chi bình thản ừ một tiếng, anh chợt nhận ra cô bé này đã mười bảy tuổi, song lại không cao lắm, đứng trên vỉa hè mà vẫn chưa cao tới cằm anh.

“Ôn Viễn” anh cúi đầu nhìn cô, “Đồng phục ở trường cháu không có cỡ vừa người cháu à?”

Câu hỏi của anh khiến Ôn Viễn bất ngờ lúng túng, cô cúi đầu tùm áo của mình, ấp úng nói: “Lớp mười thì có, đến khi cháu học lớp mười một thì không còn nữa.”

Ở trường cô, mỗi khối lớp có một đồng phục riêng, bộ đồng phục lớp mười cũng coi như vừa người Ôn Viễn. Tới lớp 11, số đo lớn hơn một chút, Ôn Viễn mặc bị rộng. Ôn Hành Chi từng học trung học ở thành phố B, nên cũng biết chuyện này, anh lại nhìn cô một lát, sau đó nói: “Được rồi, dẫn chú đi gặp giáo viên chủ nhiệm của cháu.”

Hai người đi vào trường, một đi trước một theo sau, thời điểm này cách giờ tan học một lúc lâu rồi, học sinh trong trường cũng về gần hết. Tuy nhiên hễ có ai ở lại, thấy hai người họ thì đều không kìm lòng được mà ngó thêm vài lượt, nhất là các nữ sinh.

Ban đầu Ôn Hành Chi cũng không nhận ra, cho dù có biết đi chẳng nữa thì anh vẫn bước đi một cách bình thản, chỉ là Ôn Viễn lại thấy ngày càng không ổn, ngờ ngợ mọi người đang nhìn mình. Chuyện bị gọi phụ huynh tới trường, có cần phô trương như vậy không? Ôn Viễn khẽ cắn răng, không khỏi bước nhanh hơn.

Hành động cúi kính bột phát này của cô khiến Ôn Hành Chi khó hiểu, khi anh thấy người khác đều nhìn chằm chằm về mình thì cũng hiểu sơ sơ.

Lông mày anh khẽ nhướn lên, bước dài hơn, sóng đôi Ôn Viễn một cách ung dung.

Cô béo tức cô giáo Phương, đang ngồi chờ trong văn phòng, vừa đi rót một cốc nước thì nhìn thấy Ôn Viễn dẫn một người vội vã đi về phía mình. Cô ta định tỏ vẻ uy nghiêm của cô giáo để trách mắng Ôn viễn hành xử hấp tấp, chợt nhìn thấy người ở phía sau Ôn Viễn, bắp thịt căng thẳng thả lỏng tức thì, khi người nọ tới lập tức nở nụ cười chào.

“Anh là phụ huynh của em Ôn Viễn.”

Cô ta nhìn Ôn Hành Chi, đưa tay ra.

Ôn Hành Chi khẽ mỉm cười, bắt tay với cô ta: “Chào cô, cô Phương.”

Trong lúc bắt tay, cô Phương quan sát Ôn Hành Chi từ đầu tới chân một lượt, hỏi: “Anh là...?”

“Đây là chú của em.” Ôn Viễn cướp lời, “Cha mẹ em khá bận, nên bảo chú em tới thay.”

Ôn Viễn nói dối trước mặt anh nên cũng ngượng ngùng, nửa câu sau giọng trở nên lí nhí, may là anh chỉ liếc nhìn cô mà không nói thêm gì.

Chắc chắn cô Phương không thể nhận ra sơ hở. Tuy đám học trò gọi cô ta là cô béo chứ thực ra cô ta không hề già chút nào, năm nay hai mươi bảy tuổi, còn chưa hết hôn, cho nên đột nhiên thấy Ôn Hành Chi thì cũng hơn mất bình tĩnh. May mà tâm lý của cô ta rất vững vàng, nên có thể ổn định cảm xúc một cách nhanh chóng: “Ừm, vậy chúng ta vào trong nói chuyện.”

Ôn Hành Chi gật đầu, quay lại nhìn Ôn Viễn, nói: “Đứng ở đây chờ chú.”

Hả? Câu nói của anh khiến cô dừng bước ngoan ngoãn chờ bên ngoài văn phòng, cũng khiến vẻ mặt cô Phương lập tức thay đổi, mỉm cười bước vào văn phòng, trong nụ cười ngầm chứa cả sự e dè, mời Ôn Hành Chi ngồi xuống.

Ôn Hành Chi cũng không từ chối, câu đầu tiên anh nói sau khi ngồi xuống là: “Xin lỗi, vì đã làm mất thời gian của cô giáo Phương.”

“Không không.” Cô Phương xua tay, nói với vẻ e thẹn, “Tiếp đón phụ huynh cũng là trách nhiệm của chúng tôi, đâu có phiền hà gì.”

Ôn Hành Chi khẽ gật đầu, sau một thoáng trầm ngâm, anh nói: “Tôi nghe Ôn Viễn kể rằng, chuyện này là vì vấn đề yêu sớm.”

“À, đúng là có chuyện như vậy.” Cô Phương lập tức tỉnh táo lại, lấy lá thư tình từ trong ngăn kéo, đưa cho Ôn Hành Chi, “Thực ra mà nói thì chuyện này cũng không có gì to tát, có điều bây giờ Ôn Viễn đã học lớp mười một rồi, còn chưa tới hai năm nữa là phải thi đại học, thành tích học tập của em ấy chỉ ở tầm trung, nếu không tập trung học hành mà lại muốn thi vào một trường đại học chất lượng khá thì hơi khó.”

Ôn Hành Chi không đáp lời, anh mở phong thư hơi nhăn kia ra, đọc lướt qua. Sau khi đọc xong, anh cất lại như cũ rồi trả cho cô Phương, “Cô Phương, tôi muốn biết, sao cô lại tìm được lá thư này.”

“Từ trong sách bài tập của Ôn Viễn.”

“Ôn Viễn trực tiếp đưa cuốn sách bài tập đó cho cô hay thông qua người khác?”

“Việc này...” Cô Phương thoáng ngập ngừng.

“Ôn Viễn nói là không viết lá thư này.” Ôn Hành Chi mỉm cười, nhìn thẳng vào cô Phương. “Có một số chuyện, có lẽ cô chưa biết rõ, con cháu

nhà chúng tôi, giỏi giang cũng được mà bình thường cũng tốt, nhưng tính tình đều rất thành thật. Cho nên tôi nghĩ, Ôn Viễn không nói dối.”

“Việc này thì tôi biết.” Cô Phương hơi lúng túng. “Nhưng nét chữ này rõ ràng là của Ôn Viễn.”

“Nét chữ cũng không nói lên điều gì, tuy chữ của Ôn Viễn cầu thả, nhưng nếu muốn bắt chước thì cũng không phải không thể.”

“Bắt chước?” Cô Phương khẽ nhíu mày, chợt cảm thấy chuyện này khá phức tạp, cô ta đập bàn một cái, nói: “Vậy tôi phải điều tra thật kỹ chuyện này, tìm ra sự thật thì nhất định sẽ nghiêm trị.”

Ôn Hành Chi thoáng ngẫm nghĩ rồi nói: “Nghiêm trị thì không cần. Hôm nay tôi tới, là hi vọng chuyện này dừng ở đây, tôi không muốn việc học tập của hai đứa trẻ bị ảnh hưởng. Xét cho cùng, đây cũng không phải tội lỗi gì to tát mà không thể bỏ qua.”

Cô Phương nhìn người đàn ông tao nhã lịch thiệp trước mặt bằng ánh mắt long lanh, mỉm cười thẹn thùng, “Xin lỗi, tôi còn chưa tìm hiểu rõ ràng mà đã gọi phụ huynh tới trường!” Nghĩ một hồi, cô ta lại nói thêm, “Bình thường em Ôn Viễn rất thân với em Triệu Duy Nhất, tôi vừa nhìn thấy lá thư tình này, cũng không suy nghĩ kỹ, đã ...”

“Không sao.” Ôn Hành Chi cũng mỉm cười mà không hề tỏ vẻ hoài nghi, “Ở trường con bé vẫn cần cô Phương chỉ bảo nhiều hơn.”

Vậy là cuộc đàm phán song phương khiến bạn nhỏ Ôn Viễn lo lắng lâu ngày đã kết thúc trong bầu không khí hòa bình thân thiện như thế, trong khi Ôn Viễn đang bồn chồn bứt rứt bên ngoài thì thấy cửa văn phòng mở ra, cô vội vàng chạy đến.

“Chào chào cô giáo đi.”

Ôn Hành Chi giục, Ôn Viễn đành gắng gượng nói lời tạm biệt với cô Phương. Còn cô Phương thì vừa cười híp mắt vừa đáp lời, thái độ hiền hòa hơn bao giờ hết khiến Ôn Viễn thấy khó mà tin nổi, cô nhắm mắt đuổi theo Ôn Hành Chi ra khỏi cổng trường, thấy xung quanh không có ai mới hỏi: “Chú ơi, cô... cô Phương nói gì thế ạ?”

“Không nói gì cả.”

Câu trả lời này khiến Ôn Viễn nghẹn họng trong chốc lát, tới khi cô định mở miệng hỏi lại thì Ôn Hành Chi chợt gọi tên cô: “Ôn Viễn.”

“Dạ?”

“Về nhà nhớ luyện chữ.”

“Ấy? Tại sao?”

“Tại vì...” Anh vịn vào cửa xe, quay đầu nói với cô, “Chữ quá xấu.”

“...”

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chú Của Em - Anh Ấy Là Một Người Thận Trọng Và Lý Trí

Type: Mêu

Sau khi được giải thoát khỏi nỗi lo yêu sớm, Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Duy Nhất luôn là người đào hoa đa tình, nên cũng chẳng ngại có thêm đóa hoa như cô đây, nhưng xưa nay Ôn Viễn luôn cố gắng lánh xa mọi phiền phức hết sức có thể để tránh "Sai một li đi một dặm". Xem như cô đã thực sự trải nghiệm một lần cái đáng sợ của miệng lưỡi thế gian, từ khi bị gọi phụ huynh, những lời đồn đại nhảm nhí về cô và Triệu Duy Nhất cứ liên miên không dứt. Cô đành cố gắng vờ như không biết, Triệu Duy Nhất lại càng thoải mái hơn, không những không thêm bận tâm, mà còn dùng một phương pháp vượt ngoài dự đoán của Ôn Viễn để chặn họng mọi người.

Cậu ta thực sự có bạn gái, bạn gái cậu ta không những không phải Ôn Viễn, mà còn là một nữ sinh học lớp 12 ban Nghệ thuật đẹp gấp trăm lần cô. Nữ sinh này họ Trần tên Dao, dáng người mảnh mai uyển chuyển, khuôn mặt cũng đẹp tới tột cùng, lần đầu tiên Ôn Viễn nhìn thấy người ta thì đã sững sờ, hồi lâu cô mới nín chặt tay áo của Triệu Duy Nhất, hỏi: "Cậu tìm đâu ra vị thần tiên tỷ tỷ này thế?"

Bạn gái được khen nên lẽ đương nhiên Triệu Duy Nhất cũng thấy mát mào mát mặt: "Với khả năng của tớ, hoặc là không tìm, một khi tìm thì phải

cỡ này!"

Trần Dao thấy dáng vẻ hả hê đắc ý của cậu ta bèn lắc đầu chế giễu.

Học sinh trung học đều phải yêu đương trong bí mật, trông Triệu Duy Nhất huênh hoang thế thôi song cũng phải giấu giấu giếm giếm. Để yểm trợ cho cậu ta, ngày ngày khi tan học, Ôn Viễn luôn cùng Trần Dao đi ra khỏi cổng trường, tới ngã rẽ mới giao đóa hoa xinh đẹp Trần Dao cho Triệu Duy Nhất.

Như vậy đương nhiên sẽ về trễ hơn bình thường một chút, liên tục mấy ngày như thế, dì Thành cũng phát hiện ra, hôm nay cô vừa bước vào nhà thì dì Thành đã gọi cô lại: "Mấy hôm nay làm gì đấy, sao lại về muộn thế hả?"

Ôn Viễn nào dám khai thật, đành giải thích qua quýt vài câu rồi đi lên tầng, vừa mở cửa phòng thì đã nghe thấy tiếng điện thoại cố định trong phòng vang lên. Cô đặt cặp sách xuống, nhắc máy nghe: "Alo?"

"Chú đây."

Giọng nói vừa lạnh lạnh lại vừa hơi khàn, Ôn Viễn vừa nghe thấy đã biết là ai, cho dù từ lần tới trường học dạo trước đến giờ, cũng phải hai tháng rồi cô chưa gặp anh. Ôn Viễn tự giác đứng thẳng người: "Chú ạ."

Ôn Hành Chi hờ hững đáp một tiếng: "Chiều tối nay cô Phương của cháu gọi điện cho chú."

"Đạ?" Ôn Viễn không khỏi mở to mắt, "Vì sao?"

Thực ra trong khoảng thời gian này, cô Phương từng gọi điện cho Ôn Hành Chi mấy lần, đại khái là trao đổi về một vài chuyện nhỏ nhặt trong việc giáo dục Ôn Viễn. Ôn Hành Chi rất bận, tuy anh có tranh thủ thời gian để biết sơ sơ, cơ mà không phải chuyện nào anh cũng để tâm, trừ khi anh cảm thấy chuyện đó rất quan trọng.

Ngón tay gõ lên mặt bàn trong vô thức, anh nói: "Vì cháu không đạt điểm chuẩn trong cuộc thi tiếng Anh."

"...Đấy, đấy là do sơ xuất thôi." Ôn Viễn xoắn dây điện thoại, cố gắng kiểm soát, "Tiếng Anh của cháu vẫn ổn mà."

"Ồ? Vậy chuyện từ khi lên lớp mười một tới giờ, cháu không đạt điểm chuẩn trong bất kỳ cuộc thi tiếng Anh nào là sao?"

Ôn Viễn vừa xấu hổ vừa ngạc nhiên, "Sao chú lại biết?"

"Nếu cháu không như thế thì đương nhiên chú cũng không biết."

Ôn Viễn ủ rũ: "Chú ơi, cháu, cháu không cố ý."

"Thế này đi," Anh im lặng trong chốc lát rồi nói: "Chú tìm một người phụ đạo ở thành phố B cho cháu, để cô ấy dạy thêm cho cháu bốn tiếng mỗi tuần, cố gắng tranh thủ để cuộc thi tiếng Anh cuối kỳ có kết quả cao."

Ôn Viễn nhỏ giọng thương lượng: "Bước đầu cứ đạt điểm chuẩn đã, được không ạ?"

Vừa nói xong, Ôn Viễn đã thấy hối hận ngay tức thì. Nếu là người khác thì chắc phải bực dọc mà mắng ầm lên rồi, có điều dù sao Ôn Hành Chi cũng là người không để lộ cảm xúc vui buồn ra ngoài, im lặng trong giây lát, anh nói: "Cứ vậy đi, chú đã báo địa chỉ cho Ôn Kỳ rồi, để cuối tuần nó đưa cháu đi."

Ôn Viễn vội vàng từ chối: "Cháu tự đi được mà!"

Nhờ Ôn Kỳ đưa đi? Vậy chẳng phải cô sắp bị chế giễu à?

"Không được." Ôn Hành Chi cự tuyệt một cách quyết đoán, đồng thời nói thêm từng chữ từng chữ: "Chú nghe Ôn Kỳ nói cháu rất hay lạc đường."

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định cực kỳ chắc chắn.

Sau khi cúp máy, sau mấy giây đứng như trời trồng mà nghiêng rặng nghiêng lợi, Ôn Viễn đi thẳng đến phòng Ôn Kỳ, đẩy mạnh cửa phòng anh trai ra, nhắc bừa một thứ lên ném vào người anh mình. Ôn Kỳ đang nằm trên giường đọc sách, bộ dạng hằm hằm giận dữ của cô khiến anh ta ngạc nhiên vô cùng, bị ném trúng mấy lần mới hoàn hồn lại, kéo ngược hai tay cô ra đằng sau: "Định làm phản đấy à?"

Ôn Viễn đập mạnh về phía sau: "Ai bảo anh nói xấu em trước mặt chú?"

"Anh nói xấu gì cơ?" Ôn Kỳ nhìn cô đầy hoang mang.

Ôn Viễn tức tới mức mặt mũi đỏ bừng, "Anh nói với chú ấy em rất hay lạc đường?"

Ôn Kỳ ngẫm nghĩ vài giây mới nhớ được, thả tay cô ra rồi tiếp tục tựa vào đầu giường, vẻ giễu cợt thoáng hiện trong mắt, "Chẳng lẽ không đúng à?"

Ôn Viễn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của anh trai tươi cười sung sướng thì giận tới điên người, đang định đá cho anh ta một cú nữa, liền nghe thấy dì Thành gọi từ dưới nhà, "Ăn cơm thôi, Viễn Viễn và Tiểu Kỳ xuống đây mau, không được cãi nhau nữa."

Bấy giờ Ôn Viễn mới dừng tay, lườm anh mình một cái rồi quay người đi trước, Ôn Kỳ nhìn bóng lưng của cô bật cười một tiếng, khom người phủi phủi bụi trên ống quần rồi đi theo.

Thứ bảy, Ôn Kỳ lái xe đưa Ôn Viễn đi học phụ đạo.

Trong mắt Ôn Viễn, Ôn Kỳ chính là khắc tinh của cô, lâu lâu không trêu chọc cô thì thấy không thoải mái, cho nên với loại việc đẩy cô vào hố lửa này, Ôn Kỳ vô cùng hăng hái. Ôn Viễn ngồi ở vị trí cạnh ghế lái, thấy Ôn

Kỳ hơi nâng khoe môi, cô không chịu nổi: "Miệng nam mô bụng một bồ dao găm."

Khi ấy Ôn Kỳ chỉ liếc nhìn cô, không đáp lại, tới dưới nhà giáo viên phụ đạo thì anh ta mới nói: "Giáo viên đó họ Tô, là rùa biển(*), nhà ở tầng mười, lúc đi vào nhà nhớ chào hỏi. Biết chưa?"

(*). Từ lóng của Trung Quốc, chỉ những người từng đi du học rồi về nước.

"Biết rồi." Ôn Viễn lẩm bẩm đáp, "Trưa nay anh có đến đón em không?"

Ôn Kỳ mĩa mai cô mà không hề nể nang, "Không phải chê anh là "miệng nam mô bụng một bồ dao găm à? Sao anh phải tới đón em."

Ôn Viễn bữu môi đeo cặp sách xuống xe, đi thang máy tới tầng mười. Cửa thang máy nhanh chóng mở ra một lần nữa, cô nhìn cánh cửa lớn của căn nhà chiếm trọn một tầng này, căng thẳng chỉnh lại quai đeo cặp. Khi cô định ấn chuông thì cửa chợt mở ra, một cô gái bước ra từ trong nhà.

Thấy cô ta, Ôn Viễn ngây ngẩn. Trong rất nhiều trường học ở thành phố B, trung học số 11 là ngôi trường duy nhất nổi tiếng có nhiều người đẹp. Theo cách nói của Triệu Duy Nhất, thì sau mỗi giờ tự học buổi tối, một dãy ô tô xa xỉ nối dài ngoài cổng trường đều tới đón học sinh trường cô.

Ôn Viễn có chút coi thường cách nói này, song dù sao chuyện này cũng phần nào chứng minh chất lượng nữ sinh ở trường cô khá cao. Cô cũng từng bắt gặp một vài người, đúng là rất xinh đẹp, chỉ là khi nhìn cô gái trước mắt này, cô mới thực sự lĩnh hội được vẻ đẹp của người phụ nữ trưởng thành. Mái tóc xoăn dài màu nâu được buộc bằng một chiếc dây buộc tóc, cardigan màu xám nhạt phối với quần jean, càng tôn lên khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ, trông vừa tươi tắn vừa chín chắn, không hề thô thiển kệch cỡm.

Nhìn cô ta, Ôn Viễn bất giác kéo áo khoác, hôm nay cô ngủ dậy muộn, bị anh trai giục ra khỏi nhà bèn vội vàng lấy bữa một cái áo khoác trong tủ quần áo vẫn còn nhăn nhúm mặc vào. Người nọ nhìn cô, mắt hạnh mở to, cười khê, "Là Viễn Viễn đúng không."

"Dạ." Ôn Viễn gật đầu ngại ngùng, "Cô giáo Tô, em chào cô ạ."

Tô Mạn mỉm cười dịu dàng, đón cô vào nhà, mắt sáng long lanh, "Lặn lội tới tận đây có mệt không, có muốn uống thứ gì không?"

Ôn Viễn ngồi xuống sofa của cô ta với vẻ kính cẩn, nghe cô ta hỏi vậy thì vội vàng xua tay: "Không cần phiền hà như vậy, em không khát mà."

"Thời tiết hanh khô nên uống một chút thì hơn." Tô Mạn vừa cười vừa đi vào phòng bếp, chốc lát đã bưng ra một cốc nước hoa quả, "Em uống đi, nước chanh vừa pha xong đây."

Ôn Viễn cảm ơn một cách lễ phép, cầm cốc lên uống một hơi hết phân nửa, Tô Mạn ngồi xuống bên cạnh nhìn cô dịu dàng nói: "Cô nghe chú của em nói, năm nay em lên lớp mười một?"

Ôn Viễn gật đầu, "Em học lớp mười một ở trung học số 11."

"Trung học số 11?" Như thế chợt nhớ tới một chuyện, Tô Mạn mỉm cười, "Là một ngôi trường tốt."

Được khen như vậy, Ôn Viễn thấy ngại ngùng, Tô Mạn cầm lấy quyển vở mà cô vẫn ôm trong ngực này giờ, lật xem vài trang: "Ghi chép bài học trên lớp rất đầy đủ, nhưng sao lúc thi lại không đạt yêu cầu thế?"

Chính Ôn Viễn cũng không hiểu tại sao, cô ngẫm nghĩ một thoáng, hoang mang hỏi nhỏ: "Có lẽ là do em quá ngốc?"

Câu nói này khiến Tô Mạn bật cười, nhân lúc Ôn Viễn không chú ý, Tô Mạn nghiêng đầu quan sát cô một lượt. Cô bé này rất gầy, khuôn mặt cũng chỉ to như lòng bàn tay lại để kiểu đầu nấm, tự nhiên có thêm mấy phần đáng yêu hoạt bát, giọng nói rất hay, ngọt nhưng không ngấy, cô ta thực sự không ngờ, kiểu người như vậy lại có một cô cháu gái thế này.

Tô Mạn vô thức đưa tay lên vén tóc của Ôn Viễn ra sau tai, để lộ khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn trắng trẻo: "Sao thế được, chú của em thông minh như vậy, đương nhiên em cũng không kém."

Ôn Viễn nghe thế thì mỉm cười ngại ngùng, hai người không nói chuyện phiếm nữa mà bắt đầu bài học. Giọng của Tô Mạn rất hay, có nhiều âm Mỹ hơn giọng chuẩn mà cô Phương yêu cầu, Ôn Viễn vừa nghe cô ta nói, vừa lóng ngóng học theo, song đọc theo kiểu gì thì đầu lưỡi cũng cong lên, khiến cô sốt ruột vô cùng.

Tô Mạn thấy cô như vậy thì không kìm lòng được mà bật cười: "Thực ra chú của em nói tiếng Anh cực chuẩn, có giọng Oxford thuần, nếu anh ấy có thời gian thì việc dạy thêm tiếng Anh đầu đầu này hoàn toàn có thể giao cho anh ấy."

Ôn Viễn nhìn cô ta với vẻ bất ngờ: "Cô từng nghe chú ấy nói rồi ư?"

"Anh ấy không nói với em, cô và chú em từng là bạn học à?"

Ôn Viễn lại càng ngạc nhiên: "Bạn học?"

Tô Mạn gật đầu: "Ở nước ngoài, cô và anh ấy cùng học một trường..."

"Vậy, hai người có thân nhau không ạ?"

Động tác lật sách của Tô Mạn thoáng ngừng lại, thấy đôi mắt trong trẻo của Ôn Viễn đang chăm chú nhìn mình. Suy nghĩ trong chốc lát, cô ta nhỏ giọng nói: "Xem như là bạn bè."

Lời giải thích khá mơ hồ, Ôn Viễn đang định hỏi lại thì Tô Mạn đã mỉm cười lảng sang chuyện khác: "Mà cũng phải nói, chú của em còn từng cứu cô một lần đấy."

"Chuyện như thế nào ạ?" Ôn Viễn hấp háy nhìn cô ta.

Tô Mạn gõ đầu cô: "Em tới học bài hay để nghe kể chuyện?"

Ôn Viễn ôm cánh tay cô ta làm nũng với vẻ hiếu kỳ: "Cô kể cho em đi mà."

Tô Mạn nhìn Ôn Viễn mà không biết làm sao cho phải, quả thực không thể chống đỡ được ánh mắt cầu khẩn của cô, đầu hàng nói: "Được rồi, dù sao cũng chẳng phải chuyện lạ lùng gì."

Khi ấy cô ta mới ra nước ngoài không lâu, chưa quen biết ai, làm gì cũng chỉ có một mình. Ở một thành phố toàn người châu Âu, đương nhiên một gương mặt châu Á xinh đẹp như cô ta vô cùng nổi bật, tuy nhiên lúc đó cô ta còn không nhận ra, cho tới một ngày ra khỏi nhà, bị một đám người quây lại.

Đám người này nồng nặc mùi nước hoa rẻ tiền, vừa nhai kẹo cao su vừa huýt sáo với cô ta khiến Tô Mạn cực kỳ phản cảm, có điều lại không thể thoát ra, đúng lúc sắp bị chúng lôi đi, cô ta chợt bắt gặp một người châu Á, như vớ được cọc rơm cuối cùng vội vàng hét lên với anh ta bằng tiếng Anh, "Anh yêu, em ở đây!"

Cô ta cầu xin giúp đỡ, người nọ bèn quay đầu, đi về phía Tô Mạn.

"Chú của em và hai người bạn học nữa đã cứu cô, rồi đưa cô về trường. Suốt đường đi, cô và anh ấy luôn trò chuyện bằng tiếng Anh, cô mới biết cô và chú em học cùng trường, cô học đại học năm nhất, còn chú em đang học thạc sĩ Tài chính học."

Ôn Viễn ôm má, chìm đắm trong câu chuyện: "Sau đó thì sao ạ?"

"Sau đó..." Tô Mạn lờm cô, tiếp tục nói, "Sau đó, vì biết cùng là người Trung Quốc, nên đương nhiên sẽ liên lạc nhiều hơn."

Ôn Viễn à một tiếng, hơi thất vọng với kết cục của câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này. Ngẫm nghĩ một lúc, cô hỏi tiếp: "Vậy, theo cô, chú ấy là kiểu người nào?"

Là kiểu người nào ư? Tô Mạn nhìn cô, thoáng trầm tư.

"A sober-sided and sensible man" cô ta nói rồi mỉm cười, "Một người đàn ông thận trọng và lý trí."

Ôn Viễn nhìn nụ cười của cô ta, chột hiệu ra gì đó.

Mười một rưỡi trưa, bốn tiếng học phụ đạo kết thúc một cách suôn sẻ.

Ôn Viễn cất sách vở chuẩn bị về nhà, Tô Mạn tiễn cô xuống tầng. Trong thang máy, Ôn Viễn hút một hộp sữa, hỏi cô ta, "Cô Tô ơi, trạm bus gần đây nhất nằm ở đâu?"

Tô Mạn hơi ngạc nhiên: "Không có ai tới đón em à?"

Ôn Viễn ứ ớ "vâng" một tiếng, sáng nay cô mới cãi nhau với Ôn Kỳ, với tính cách của anh ta thì chắc chắn sẽ bỏ mặc cô.

Tô Mạn bật cười, "Sao em không nói sớm, để cô còn cầm chìa khóa xe xuống đưa em về nhà."

Nhà cô ta ở vị trí khá bất tiện, thôi đành vậy, Tô Mạn quyết định tiễn Ôn Viễn tới trạm bus, có điều lúc hai người vừa tới cổng tòa nhà thì cô ta đã thấy một chiếc Bentley màu đen đỗ cách đây không xa. Mí mắt khê giật giật, Tô Mạn quay ra nhìn Ôn Viễn.

Ôn Viễn nhìn chiếc xe kia với vẻ khó tin, chủ nhân chiếc xe cũng nhìn thấy cô, nhìn nhau một thoáng, anh bước ra khỏi xe.

Hôm nay thời tiết oi nóng một cách bất thường, khi xuống xe Ôn Hành Chi chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, sơ mi được là phẳng rất vừa vặn tôn dáng vóc cao gầy đỉnh đạc của anh, chần chu nghiêm nghị, nét mặt bình thản. Anh cúi đầu xem đồng hồ, lông mày khẽ nhíu lại, đi về phía Ôn Viễn.

Ôn Viễn cũng biết thân biết phận, hiểu tại sao cô lại phải tới đây học phụ đạo, nên cho dù anh có cáu giận thì cũng là chuyện bình thường. Suy cho cùng, chính cô đã khiến anh mất hết thể diện với cô Phương, song đầu gì cũng hai tháng không gặp, lại là bậc cha chú, anh tỏ ra ân cần với cô một chút thì cũng đâu có sao?

Ôn Viễn im lặng, hơi bĩu môi.

Gặp Ôn Hành Chi ở đây khiến Tô Mạn khá bất ngờ, cô ta biết, từ khi về nước hầu như anh luôn làm việc tại chi nhánh GP ở thành phố T, ở đó anh cũng có một căn nhà. Công việc của anh lại vô cùng bận rộn, cho dù lái xe từ thành phố T về thành phố B chỉ mất hai tiếng đồng hồ thì số lần anh về cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Thấy anh bước tới, Tô Mạn cười khẽ, nói: "Đến rồi đấy à."

Ôn Hành Chi ừ, "Dạy xong rồi?"

Tô Mạn gật đầu, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Ôn Viễn, vẫn mỉm cười tươi tắn, "Tới đón Viễn Viễn về sao?"

Ôn Hành Chi không đáp, liếc nhìn Ôn Viễn đang đứng bên cạnh. Hôm nay cô nhóc mặc bộ quần áo này đúng là rất vừa vặn, vậy mà lại không chải đầu cẩn thận, nên mái tóc hơi rối, trên sống mũi có một cặp kính, khóe miệng còn vương vệt sữa. Anh nhận thấy, lần nào xuất hiện trước mặt anh

cô nhóc này cũng có dáng vẻ lôi thôi lếch thếch. Chắc cô nhóc cũng biết điều ấy, nên tỏ ra khá khó chịu khi bị anh quan sát.

Ôn Hành Chi âm thầm dời mắt đi, nói với Tô Mạn: "Đã làm phiền cô rồi."

"Đâu có." Tô Mạn xua tay, "Em ấy rất thông minh, dạy em ấy không mệt chút nào."

Sau khi về nước, Tô Mạn dạy học ở khoa ngoại ngữ của Đại học thành phố B, thỉnh thoảng có giáo viên lớn tuổi trong khoa bị ốm, cô ta còn phải hướng dẫn học viên học thạc sĩ giúp họ, mấy thứ mà Ôn Viễn học, so với chuyện đó thì đâu có là gì.

Ôn Hành Chi nheo mắt, nhìn Ôn Viễn nói: "Vậy tôi đưa Viễn về trước đây."

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Type: Thùy Miên

Ôn Viễn vẫn im lặng nãy giờ, nghe thấy câu này mới ngẩng đầu lên, theo Ôn Hành Chi chuẩn bị ra về, dường như chợt nhớ ra thứ gì đó, cô quay đầu hỏi Tô Mạn: “Cô Tô ơi, cô ở một mình ư?”

Tô Mạn gật đầu với vẻ khó hiểu, Ôn Viễn chợt mỉm cười vui vẻ: “Vậy trưa nay cô Tô tới nhà em nhé, dì Thành nấu ăn rất ngon, em mời cô một bữa cơm coi như báo đáp.”

Tô Mạn dở khóc dở cười, từ chối: “Như thế đâu có được?”

“Có gì mà không được? Chú ơi chú thấy sao?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Chi, nhìn vẻ mặt vui tươi thái quá này của Ôn Viễn, lông mày anh thoáng buông lỏng: “Hôm nay thì gấp quá, sao dì Thành chuẩn bị kịp? Để hôm khác đi.”

Ôn Hành Chi cũng sợ Tô Mạn khó xử, mà Tô Mạn nghe anh nói vậy lại chậm chậm cúi đầu, rũ mi che đi đôi mắt, trên môi vẫn hơi cong lên, nhìn như đang cười.

Ôn Viễn liếc nhìn cô ta, nghĩ ngợi một hồi lại đề nghị: “Thế thì ra ngoài ăn? Không cần làm phiền dì Thành.”

Trước mặt anh, cô luôn ngoan ngoãn nghe lời, lần đầu tiên nhùng nhằng bướng bỉnh như hôm nay, Ôn Hành Chi không khỏi nhìn cô đầy ấn ý, đang định đồng ý thì chợt nghe Tô Mạn nói: “Được rồi, Ôn Viễn.” Cô ta vừa cười vừa xoa đầu Ôn Viễn, “Khi nào em thi đạt tiêu chuẩn, mời cô ăn cơm cũng chưa muộn.”

Thấy cô ta nói vậy, Ôn Viễn cũng không tiện cưỡng ép, đành lên xe về.

Ôn Hành Chi lẳng lặng khởi động xe, Ôn Viễn e dè ngồi bên ghế lái. Lát sau cô không nhịn được mà kéo cửa sổ xe xuống, từng làn từng làn gió mát luồn vào qua khe hở ấy, Ôn Viễn khoan khoái tựa vào lưng ghế. Cơ mà chẳng bao lâu sau, cửa sổ xe lại bị kéo lên.

Ôn Viễn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Hơi muộn rồi.”

Ôn Hành Chi nghe vậy thì liếc nhìn cô rồi lại quay đầu tiếp tục lái xe, Ôn Viễn đành quay người đi, vừa ôm cặp sách vừa nén giận nhìn ra ngoài cửa sổ. Thực ra cô cũng hơi chột dạ, không hiểu vì sao chỉ nhìn một cái mà cô đã thấy Tô Mạn và anh vô cùng xứng đôi, nhất là khi nghe câu chuyện của Tô Mạn, lại hiểu được tình cảm trong lòng cô ta, cho nên cô không kìm lòng được mà muốn tạo cơ hội để hai người ở gần nhau. Giờ ngẫm nghĩ lại, cô thấy mình quá ngây thơ, anh cự tuyệt một cách dứt khoát như thế, không lẽ là do đoán được ý định của cô? Ôn Viễn liếc nhìn anh với vẻ sợ sệt, cảm thấy có tật gịạt mình.

Im lặng suốt dọc đường về dinh thự, khi Ôn Viễn chuẩn bị xuống xe, cuối cùng cô cũng nghe thấy anh nói một câu: “Chú còn có việc, nên sẽ không vào nhà.”

Ôn Viễn ngoan ngoãn đứng bên cửa xe, chào từ biệt: “Tạm biệt chú.” Cô vẫy tay với anh, tỏ vẻ sẽ đứng đây nhìn anh rời đi.

Ôn Hành Chi vốn không định ở lại, thấy bộ dạng hân hoan đưa tiễn này của Ôn Viễn bèn hơi do dự, tay phải anh gõ lên tay lái trong vô thức, nói:

“Ôn Viễn, lần trước chú yêu cầu cháu phải đạt bao nhiêu điểm trong cuộc thi tiếng Anh cuối kỳ?”

Mí mắt Ôn Viễn giật giật, chợt có linh cảm xấu, cô trả lời thành thật: “Theo tiêu chuẩn của chú, cháu phải thi đạt tám mươi điểm.”

Ôn Hành Chi tỏ vẻ đã hiểu, anh liếc mắt, hỏi cô: “Có làm được không?”

“Có ạ!” Ôn Viễn vỗ ngực.

“Vậy thì tốt.” Anh nhìn cô nói với giọng bình thản, “Nếu đã tự tin như thế, cố gắng đạt thêm mười điểm chắc cũng không có vấn đề gì.”

“Chín mươi điểm ấy ạ?”

“Đúng, chín mươi điểm.” Anh nói, “Cháu vừa thông minh vừa siêng năng chăm chỉ, vậy thi đạt chín mươi điểm cũng đâu phải việc khó.”

Ôn Viễn gần như phát hoảng, cô chỉ làm ra vẻ thông minh thôi mà!

Dường như Ôn Hành Chi lại khá thỏa mãn với biểu cảm của cô, cuối cùng nét cười cũng thoáng xuất hiện trên khuôn mặt anh, thấy cô tỏ vẻ bực bội, anh không nói thêm câu nào mà đóng cửa xe rồi rời đi một cách phóng khoáng.

Ôn Viễn thực sự tức đến phát điên, cô đứng chống nạnh, nhìn theo bóng xe dần dần khuất xa, nói: “Chín mươi điểm thì chín mươi điểm, cháu, cháu sẽ khiến chú tức chết cho coi!”

Biết kẻ lông bông một khi cố gắng thì trông như thế nào không? Nhìn Ôn Viễn là rõ.

Từ tiểu học tới trung học cơ sở rồi tới trung học phổ thông, thành tích học tập của Ôn Viễn luôn nằm ở top giữa lớp. Thịnh thoảng chăm chỉ hơn một chút, có thể sẽ lọt top hai mươi người đứng đầu, có điều tình trạng ấy

chỉ tựa như “Phù dung sớm nở tối tàn”. Ôn Viễn là một người như vậy đấy. Với việc mà mình thực sự yêu thích, cô có thể tập trung trăm phần trăm sức lực, cũng chẳng hề phiền chán hay mỏi mệt, tuy nhiên với việc mà cô không hứng thú, cho dù cô có gắng động viên bản thân tới mấy thì cũng khó mà làm tốt được.

Trong mắt Tô Tiển, nhân sinh của cô quá lý tưởng và cảm tính, luôn lấy sở thích làm xuất phát điểm, nhiều khi còn hành động theo kiểu “Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ” giờ lại bỗng thấy cô chăm chỉ siêng năng nên không khỏi thấy kỳ lạ.

Tiếng chuông báo tan học vang lên, Tô Tiển nhanh chóng thu dọn sách vở, đi qua bàn Ôn Viễn thì thấy cô vẫn đang miệt mài làm bài tập. Tô Tiển nhìn quanh một lượt, cúi đầu gõ gõ lên bàn cô, buông một câu “Cổng trường” rồi rời đi trước.

Đây là ám hiệu của bọn họ. Ở trường, vì lúc nào cũng bị cô bám theo dõi, nên chẳng mấy khi Ôn Viễn nói chuyện với Tô Tiển và Triệu Duy Nhất. Khoảng thời gian duy nhất mà cô được tự do, chính là lúc về nhà sau khi tan học.

Tô Tiển đeo cặp đứng ở cổng trường, vóc người trên một mét tám cộng thêm khuôn mặt đẹp trai tuấn tú, trông vô cùng nổi bật. Ôn Viễn bước ra khỏi cổng trường, rẽ trái, đi được mấy bước thì cậu ta theo tới, tiện tay đưa cho cô một vật, là một hộp sữa bò vị chuối tiêu, Ôn Viễn cầm nó trong tay mỉm cười ngọt ngào.

“Thấy dạo này cậu học hành chăm chỉ, thưởng cho cậu.”

Nhắc tới chuyện này là Ôn Viễn lại thấy phiền não, cô cắn ống hút, nói: “Tớ có thể hỏi cậu một câu được không?”

“Ừ?”

“Sao lần nào cậu cũng thi đạt điểm cao thế? Bình thường cũng chẳng thấy cậu chăm chỉ học hành, sao thứ hạng suốt ngày bỏ xa tớ và Duy Nhất?”

Tô Tiên cười cười: “Cậu muốn biết câu trả lời thật ư?”

“Đương nhiên.”

Tô Tiên khẽ nhíu mày, “Hẳn là do tư chất không giống nhau. Có một số người thông minh bẩm sinh, làm gì cũng chỉ cần bỏ chút sức lực là có thể đạt được kết quả cao, nhưng lại có một số người...”

Cậu ta kéo dài giọng, Ôn Viễn lập tức nhận ra là cậu ta đang trêu chọc mình, thẹn quá hóa giận bèn đá cậu ta một phát.

Tô Tiên né được một cách dễ dàng, cậu ta nhìn cô cười ha ha. Ánh chiều tà vương nhẹ sau bước chân của hai người, hai bóng dáng mỏng manh thân mật quấn quýt, dần dần đi xa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc mà tới lễ Giáng sinh, chẳng bao lâu nữa là kỳ thi cuối kỳ bắt đầu, mà thành tích học tập của Ôn Viễn vẫn không có tiến triển lớn. Mỗi lần tới nhà Tô Mạn học phụ đạo, khi bị hỏi về thành tích học tập cô đều tỏ vẻ ngượng ngùng.

Tô Mạn an ủi cô, “Học tập không phải chuyện ngày một ngày hai, mà phải tích lũy dần dần, rồi sẽ có một ngày em thấy được thành quả.”

Ôn Viễn cũng không dám than thở với Tô Mạn nữa, đành tự cố gắng nhiều hơn. Khoảng thời gian này Ôn Hành Chi rất ít khi về thành phố B, gần tới cuối năm, các hạng mục công việc đều đang gấp rút hoàn thành, hơn nữa thị trường châu Âu lại đang hỗn loạn vì một ngân hàng lớn phá sản, gần như cách hai tuần anh lại phải bay sang London một chuyến. Dù vậy cô giáo Phương vẫn gọi điện cho anh đều đặn, hễ Ôn Viễn có động thái mới là

anh sẽ được thông báo ngay. Về việc này, Ôn Hành Chi chưa thấy sốt ruột, còn Ôn Viễn lại vô cùng lo lắng.

“Nếu lần này tớ không đạt điểm xuất sắc, liệu chú ấy có gom tội lại rồi phạt một thể không?” Ôn Viễn chống đầu hỏi Triệu Duy Nhất với vẻ ủ rũ.

Mấy ngày gần đây Triệu Duy Nhất cũng hơi phiền muộn, nghe cô nói vậy bèn phì cười: “Đó là chú ruột của cậu cơ mà? Sao cậu phải sợ thế hả?”

“Cậu không hiểu đâu.”

Ôn Viễn cúi đầu hút mấy ngụm sữa, rồi chột nhó ra gì đó, híp mắt nhìn Triệu Duy Nhất, “Chẳng phải khi nào học tiết thể dục cậu cũng đi tìm Trần Dao à, sao giờ lại ngồi đây phơi nắng với tớ thế này?”

Triệu Duy Nhất nhú mày, nghiêng đầu né tránh ánh nhìn chăm chú của cô, không đáp lại.

Càng làm vậy càng thấy có vấn đề, Ôn Viễn bèn kéo đầu cậu ta lại: “Sao thế? Hai người cãi nhau?”

“Tớ nào có gây thơ như thế?” Triệu Duy Nhất tụt khỏi tay cô, lát sau mới cúi đầu lầm bầm, “Trần Dao muốn thi vào Học viện điện ảnh.”

“Vậy thì có gì không tốt, chị Trần Dao xinh đẹp thế cơ mà.”

“Đâu có dễ dàng như vậy.” Triệu Duy Nhất cốc trán cô, “Thời đại này, người đẹp có cả mớ, cô ấy lại chẳng có điểm nào nổi trội xuất sắc, dựa vào đâu để mà nổi tiếng?”

“Cậu nói thế với chị ấy?” Ôn Viễn lườm cậu ta một cái, “Thảo nào chị ấy không thềm đếm xia đến cậu.”

Hai người đều im lặng, tới khi chuông báo hết giờ vang lên, học sinh chen chúc nhau ra khỏi lớp học, Triệu Duy Nhất chột nói: “Thực ra Trần

Dao từng bực bực với tớ, nói ước mơ từ nhỏ tới giờ của cô ấy là trở thành một diễn viên nổi tiếng. Từ đó quan điểm về nhân sinh của chúng tớ xuất hiện bất đồng nghiêm trọng.”

Ôn Viễn thấy buồn cười: “Diễn viên thì làm sao?”

Triệu Duy Nhất nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu bí hiểm: “Nên tớ mới nói cậu quá đơn thuần. Đừng thấy mấy người phụ nữ trong giới giải trí - người nào người nấy đều tỏ ra cao sang quý phái, sau lưng còn không biết bị ai bao nuôi, dùng quy tắc ngầm đâu.”

“Đừng nói linh tinh.”

“Cậu vẫn chưa hiểu đúng không?” Triệu Duy Nhất cười đắc chí, “Cũng có người không muốn bị nhuốm bẩn, tuy nhiên cho dù cậu có trong sạch tới mấy, cũng không địch lại vô số kẻ muốn bôi nhọ cậu.”

Ôn Viễn phản bác một cách yếu ớt: “Không phải người giàu nào cũng như vậy.”

Triệu Duy Nhất xì một tiếng, cười nhạo sự ngốc nghếch của cô.

Trong đầu Ôn Viễn bỗng rùng mình. Nếu chú ấy thực sự làm vậy, không nói tới người khác, e là ông nội sẽ đánh gãy chân chú ấy mất!

Có lẽ là do thái độ của Triệu Duy Nhất, Trần Dao đã phớt lờ Triệu Duy Nhất suốt hai tuần nay, Triệu Duy Nhất cũng ngang ngạnh, dễ dàng cô ấy suốt một tuần rồi cũng thôi luôn. Mỗi lần Ôn Viễn và Trần Dao cùng ra khỏi cổng trường, đều không thấy Triệu Duy Nhất đâu nữa.

Chẳng lẽ lần này cậu ta kiên quyết tới cùng? Ôn Viễn đang cảm thấy nghi hoặc thì Triệu Duy Nhất tự tìm đến, có điều không phải tìm Trần Dao, mà tìm cô.

“Sao lại tới nhà tớ vào ngày tuyết lớn thế này, tìm tớ có việc gì thế?”

Ôn Viễn nhận được điện thoại của cậu ta, mặc một cái áo khoác dày bụi chạy ra khỏi nhà. Triệu Duy Nhất lái một chiếc xe Jeep của nhà tới đây, thấy chớp mũi cô đỏ bừng vì lạnh thì vội vàng mở cửa xe cho cô vô vào.

“Ôn Viễn, tớ muốn nhờ cậu một việc.”

Ôn Viễn trợn tròn mắt, kéo kéo da mặt cậu ta với vẻ khó tin, “Cậu có phải Triệu Duy Nhất không đấy? Triệu Duy Nhất mà cũng cần tớ giúp sao?”

“Đừng đùa nữa.” Cậu ta bực bội hất tay cô ra, “Mấy hôm nữa Trần Dao phải tới thành phố T dự thi, một mình cô ấy đi tớ không an tâm, cho nên...” Triệu Duy Nhất nhìn cô, ánh mắt hiện vẻ nịnh nọt, “Cậu đi với cô ấy, được không?”

Ôn Viễn nghe xong thì im lặng trong chốc lát, Triệu Duy Nhất tưởng cô không đồng ý, vội vàng bày tỏ tấm lòng: “Tớ sẽ lo hết toàn bộ chi phí chuyến đi!”

Ôn Viễn thấy hơi khó hiểu: “Sao cậu không đi với chị ấy?”

“Vì vừa mới cãi nhau chứ sao” Triệu Duy Nhất khẽ lẩm bẩm, “Cô ấy kiên quyết từ chối, tớ đâu có làm gì được?”

Ôn Viễn trầm ngâm một lúc: “Thế tớ giải thích với người nhà kiểu gì?”

“Việc này thì quá đơn giản, cậu cứ nói cậu đi du lịch với bạn học, chỉ một hai ngày thôi, thế nào?”

Xem ra tên này đã chuẩn bị sẵn kế hoạch cho cô rồi, sao cô từ chối được đây? Ôn Viễn hắt hơi một cái, lờm Triệu Duy Nhất.

Gần đến Tết dương lịch, cả ông nội và cha cô đều trở nên bận rộn. Trước khi về hưu, ông nội cô công tác ở bộ tổng tham mưu, mấy hôm nay bộ tổng tham mưu tổ chức hoạt động mời các cán bộ kỳ cựu về tham gia, ông cụ rảnh rồi thì cũng tới đó chơi. Còn cha cô lại ra nước ngoài từ mấy hôm trước, giờ trong nhà chỉ có mẹ cô và dì Thành.

Bà Kiều Vũ Phân luôn quản lý Ôn Viễn vô cùng nghiêm ngặt, tuy thế gần đây biểu hiện của cô thực sự tốt, ngày nào về nhà cũng học tới khuya, bà thấy cô nỗ lực như vậy, vừa nghe cô nói muốn đi chơi với bạn học hai ngày, chỉ do dự một thoáng rồi đồng ý.

Trần Dao không ngờ Triệu Duy Nhất lại nhờ Ôn Viễn tới hộ tống mình, vừa nhìn thấy Ôn Viễn ở nhà ga liền ngẩn ra, cuối cùng ôm trán, mỉm cười bất đắc dĩ. “Chị gọi điện thoại cho Duy Nhất, em chờ chút nhé Viễn Viễn...”

Ôn Viễn vội ngăn cô ấy lại, đùa vui: “Không sao, dù gì em cũng chưa tới thành phố T bao giờ, cứ coi như đi du lịch gần đi.”

Lớn thế này nhưng đây cũng là lần đầu tiên Trần Dao đi xa, nên nghe Ôn Viễn nói vậy thì hơi do dự: “Chị cũng không có thời gian để đi chơi với em, nên em phải nghĩ kỹ đó.”

Ôn Viễn giơ tay cam đoan như một học sinh tiểu học: “Em sẽ đi chơi một mình, không làm phiền chị đâu!”

Bộ dạng này của cô khiến Trần Dao bật cười, xoa xoa đầu cô: “Chị đang nghĩ tại sao Triệu Duy Nhất lại nằng nặc đòi mua vé xe hộ chị, hóa ra là nhằm vào em. Được rồi, đi thôi.”

Thành phố B cách thành phố T không xa, ngồi tàu cao tốc nửa giờ là tới. Ôn Viễn và Trần Dao mang hành lý tới khách sạn, liền tới phòng tuyển sinh của Học viện điện ảnh thành phố T để làm thủ tục dự thi. Hôm nay thành phố T có trận tuyết đầu tiên, một hàng người dài ngoằng nối đuôi ngoài Học

viện điện ảnh, Ôn Viễn mặc một chiếc áo khoác dày, đeo găng tay da, đội bít tai, đứng yên tại chỗ mà cũng lạnh tê tái cả người.

Trần Dao mặc ít hơn cô nhiều, vậy mà vẫn nghiêm túc đứng yên, nhìn cô cười: “Hay là em về trước đi? Chị xếp hàng một mình cũng được.”

Ôn Viễn lắc đầu: “Em muốn ở lại đây ngắm trai đẹp! Chị nhìn kia, đằng kia còn có máy quay của đài truyền hình đấy.”

Việc tuyển sinh hàng năm của Học viện điện ảnh luôn được quan tâm chú ý, vì biết đâu trong số những người học sinh mới này, sẽ có người trở thành ngôi sao. Trần Dao kiễng chân lên, liếc qua một cái, rồi quay đầu lại nhìn Ôn Viễn, hai người mỉm cười nhìn nhau.

Làm thủ tục dự thi xong thì trời đã tối, hai người mua mỗi người một củ khoai nướng để ăn, tản bộ bên ngoài tường vây Học viện giữa trời đông gió tuyết.

“Ôn Viễn, em thấy nơi này thế nào?”

Ôn Viễn nào hiểu được tâm tư của cô ấy, cô liếm liếm vụn khoai ở khoe miệng, mắt đảo quanh, “Sao lại phải tới tận thành phố T, không phải Học viện điện ảnh thành phố B còn nổi tiếng hơn ư?”

Trần Dao thở dài: “Chị biết trình độ của mình tới đâu, có thể thi đỗ trường này đã là phúc phận lắm rồi. Hơn nữa...” Cô ấy nhìn về phía tường vây, ánh mắt hơi mơ màng, “Có rất nhiều người chị ngưỡng mộ đều xuất thân từ nơi đây, chị hi vọng mình có thể làm được như họ.”

Ôn Viễn không hiểu rõ lắm tư tưởng của Trần Dao, cô lại khá hâm mộ cô ấy, hâm mộ cô ấy có mục tiêu cố gắng. Không như cô, cho dù dạo gần đây cô rất nỗ lực, cũng chỉ vì đạt được yêu cầu của một người mà thôi.

Tâm trạng của hai người không còn hứng khởi như trước nữa, đi dạo vài phút trên con đường ngoài tường vây Học viện điện ảnh một cách không có chủ đích, Ôn Viễn bỗng đề nghị: “Chúng ta lên cây cầu lớn phía trước ngắm cảnh đêm thành phố T đi?”

Câu nói tới quá đột ngột này của Ôn Viễn khiến Trần Dao ngỡ ngàng, còn Ôn Viễn thì đã nhanh chóng ăn hết củ khoai trong tay, kéo cô ta chạy về phía cây cầu lớn rục rờ đèn đuốc, chạm khắc tinh xảo phía trước. Vừa chạy vừa reo hò, hoa tuyết thổi vào trong miệng, lạnh tới tận tâm can, song hai cô gái vẫn cứ chạy như điên, đèn đường rọi xuống, soi sáng khuôn mặt đầy sức sống của hai người.

Cây cầu này được coi là biểu tượng của thành phố T, là cây cầu lớn dài nhất thành phố T, cho tới khi hai người dừng lại ở chân cầu, Ôn Viễn nhìn Trần Dao nói: “Bây giờ chị đang hối hận vì không để Triệu Duy Nhất đi cùng chị tới đây, đúng không?”

Trần Dao tức giận lườm cô, vừa nói vừa thở hổn hển: “Tự nhiên lại lên cơn thế hả? Làm chị sợ chết khiếp.”

Ôn Viễn cười khanh khách, Trần Dao nhìn cô bằng ánh mắt bất đắc dĩ, cúi đầu tìm khăn giấy trong túi xách lau mồ hôi, không để mồ hôi làm hỏng lớp trang điểm của mình. Tìm tới tìm lui, chợt ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Ôn Viễn với khuôn mặt tái nhợt.

“Sao thế?”

“Ví, ví tiền của chị rơi mất rồi!”

Trần Dao nói lắp ba lắp bắp, chẳng thiết lau mồ hôi, vội vàng đi dọc con đường khi này để tìm ví. Ôn Viễn cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức làm theo.

Bây giờ trời đã tối, cho dù có đèn đường, dù vậy vẫn có nơi ánh đèn không rọi tới, Ôn Viễn cầm di động hộ Trần Dao, chiếu sáng bằng chút ánh sáng mỏng manh này.

“Chị Trần Dao, trong ví có thứ gì quý không?”

“Không có nhiều tiền, nhưng điều quan trọng là chị để giấy báo dự thi trong đó!”

“Hả?”

Mặt Ôn Viễn cũng tái đi, cô không dám hỏi thêm nữa, đi theo Trần Dao tìm kiếm từng chỗ từng chỗ, từ cầu lớn về tới cổng Học viện điện ảnh, không bỏ qua chỗ nào, tuy nhiên cuối cùng vẫn không thấy được bóng dáng của ví tiền đâu.

“Làm sao bây giờ? Lần này tiêu chắc rồi, không có giấy báo dự thi thì làm sao mai chị thi được?”

“Giờ đi làm bù còn kịp không?”

“Không kịp!” Trần Dao sốt ruột tới phát khóc, “Phòng tuyển sinh đã đóng cửa tan tằm từ lâu rồi.”

Tới lượt Ôn Viễn luống cuống, không biết nên làm gì cho phải, cô nhìn khắp xung quanh một hồi, đường phố toàn người lạ, điều này khiến cô thấy lạnh cả người. Từng chiếc từng chiếc xe lao vút qua hai người, chốc chốc lại rọi đèn lên họ, Ôn Viễn đứng ven đường với vẻ bất lực, nhìn từng chiếc xe lướt qua mình, cô chợt nảy ra một ý.

“Chị Trần Dao, cho em mượn di động chị để gọi một cuộc điện thoại.”

“Cho ai? Đừng gọi cho Triệu Duy Nhất!”

“Không phải cậu ấy.” Ôn Viễn lắc đầu, căn môi, “Gọi cho chú em, chú ấy ở thành phố T.”

Khi nhận được điện thoại của Ôn Viễn, Ôn Hành Chi vừa ra khỏi cổng GP, nhận điện xong, sau khi lên xe anh liền bảo tài xế đi tới Học viện điện ảnh.

Mấy hôm nay anh rất bận, gần đây ngân hàng MH với quy mô lớn ở châu Âu đang có nguy cơ phá sản, khách hàng thi nhau rút tiền, khiến thị trường tư bản vốn đã chao đảo càng thêm hỗn loạn. Là một thành viên trong giới, nếu nói GP không bị việc MH phá sản ảnh hưởng thì là không thể. Nhưng thực ra mà nói, Chủ tịch tập đoàn GP tại Anh lại quan tâm tới một chuyện khác hơn.

Trước đây MH nhận được sự ủy thác từ Ban quản trị của một Công ty bảo hiểm A cỡ lớn trong nước, đảm nhận nghiệp vụ đầu tư ngân sách tài khoản cá nhân ngoài nước, vào thời điểm mà MH đang đứng trước nguy cơ phá sản, Ban quản trị công ty này nhất định sẽ rút vốn đầu tư, ủy thác sang nơi khác. Với bất kỳ ngân hàng nào, đây cũng là một miếng mồi béo bở, tạm thời chưa bàn tới lãi suất, chỉ riêng phí ủy thác hàng năm đã cực kỳ lớn, bởi vậy thông tin MH phá sản vừa rò rỉ, tổng bộ tập đoàn GP lập tức gọi điện tới thành phố T.

Đương nhiên Ôn Hành Chi hiểu rất rõ ý đồ của cuộc điện thoại này, sau khi cúp máy, anh liên hệ ngay với vị Phó trưởng phòng Lưu của Bộ phận đầu tư nước ngoài trong Ban quản trị công ty A hẹn ăn tối, thời gian hẹn là tối hôm nay.

Sau một thoáng trầm ngâm, Ôn Hành Chi hỏi: “Bữa tối hẹn vào lúc mấy giờ?”

Trợ lý Lại đáp: “Bảy giờ rưỡi.”

Ôn Hành Chi cúi đầu xem đồng hồ, bảy giờ kém mười lăm, vẫn còn kịp.

Đúng là giờ tan tầm, thời điểm mà xe cộ đi lại đông đúc nhất, mà Học viện điện ảnh thành phố T lại nằm ở trục đường chính, sau một hồi ùn tắc thì xe mới tới được cổng Học viện.

Ôn Hành Chi thoáng nhìn bóng dáng nhỏ bé đang đứng trong gió lạnh tuyết bay, khoảng cách rất gần song anh vẫn không thấy rõ vẻ mặt của cô, chỉ vì cô đã co người lại, đang cúi đầu di di mũi giày. Đây là điệu bộ quen thuộc của cô khi mắc lỗi, còn chưa bị mắng, đã tỏ ra ngoan ngoãn nhận lỗi trước rồi. Suy nghĩ ngây thơ này của cô khiến Ôn Hành Chi thấy rất buồn cười, anh hơi giãn mày, bước xuống xe.

Ôn Viễn vừa thấy xe tới thì không dám động đậy nữa, cô kéo Trần Dao lại gần, cùng đối mặt với người đàn ông đang thông thả đi về phía mình.

Về người chú này của Ôn Viễn, Trần Dao cũng chỉ nghe Triệu Duy Nhất nhắc tới mỗi khi trêu chọc Ôn Viễn, biết là Ôn Viễn rất sợ anh. Cô cứ nghĩ anh là một người nghiêm nghị khô khan, không ngờ anh lại nho nhã tuấn tú như vậy.

Ánh mắt Ôn Hành Chi dừng trên người Ôn Viễn: “Cháu giỏi lắm, dám đến thành phố T vào ngày tuyết lớn, người trong nhà có biết hay không?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh không quá âm u, mới lí nhí nói: “Không biết.” Sợ anh tức giận lại vội nói thêm: “Nhưng cháu không đi một mình, còn có chị Trần Dao đi cùng cháu.”

Ôn Hành Chi nghe vậy thì thay đổi sắc mặt, “Nếu không gặp chuyện phiền phức thì cháu cũng không định nói cho chú biết, đúng không?”

Vẫn bị anh bắt bài, cơ mà Ôn Viễn đâu dám khai thật, chỉ nói: “Chú bận rộn mà, cháu sợ làm phiền chú.”

Ôn Hành Chi khẽ nheo mắt, càng cảm thấy cô bé này là người có chủ kiến.

Trần Dao nhìn người đàn ông trước mặt, nói với vẻ áy náy: “Là tại tôi. Viễn Viễn đi cùng tôi tới đây dự thi, tôi lại bất cẩn làm mất ví tiền và giấy báo dự thi, không còn cách nào khác mới phải gọi cho anh.”

Ôn Hành Chi liếc nhìn Trần Dao, cũng chẳng muốn mắng Ôn Viễn nữa, buông một câu “Lên xe” rồi quay người đi trước.

“Thế đồ đạc của chị Trần Dao thì sao ạ?”

“Việc ấy không mượn cháu lo.”

Ôn Viễn đành lén lút lè lưỡi, cùng Trần Dao lên xe.

May là khách sạn đã đặt cách Học viện điện ảnh không xa, khi Ôn Hành Chi tới nơi thì Phó trưởng phòng vẫn đang đi trên đường. Anh nghĩ ngợi một lát, gọi nhân viên phục vụ ở sảnh lớn tầng một, bảo anh ta sắp xếp chỗ ngồi cho Ôn Viễn và Trần Dao.

“Chú phải tiếp khách trên tầng, cứ gọi đồ ăn trước đi.” Dứt lời anh nói với Trần Dao, “Tôi đã nhờ người tới đồn cảnh sát khu vực trình báo rồi, để xem lát nữa có ai nhặt được không. Mà chứng minh thư của cô có còn không?”

Trần Dao mím môi, “Chứng minh thư thì không mất, có điều e rằng bây giờ không kịp làm bù giấy báo dự thi.”

“Còn thì tốt rồi, ngày mai tôi bảo người tới dẫn cô đi, mọi việc cứ để cô ta lo liệu.”

Xử lý chuyện của Trần Dao xong. Ôn Viễn biết giờ sẽ tới phiên mình. Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh với vẻ sợ sệt.

Ánh mắt của Ôn Hành Chi dừng trên người Ôn Viễn, tuy nhiên anh lại nói với người phục vụ đang đứng bên cạnh: “Có món gì đặc sắc thì cậu cứ

giới thiệu cho hai người này, nhớ phải kết hợp cả món chay món mặn.” Sau vài lần dẫn cô đi ăn cơm, Ôn Hành Chi biết Ôn Viễn cực kỳ thích ăn thịt, nhân lúc cô chưa toét miệng cười, anh bèn liếc nhìn cô với ý cảnh cáo, cuối cùng lại dặn dò người phục vụ: “Tính vào hóa đơn của phòng Hà Đường Uyển trên tầng.”

Người có thể đặt được phòng Hà Đường Uyển đương nhiên không phải người tầm thường, người phục vụ đã quen nhìn mặt đoán khách, đồng ý ngay tấp lự.

Nhìn anh rời đi, Ôn Viễn như trút được gánh nặng.

Cô cầm thực đơn, để lên bàn lật liên tục, miệng không ngừng lầm bầm: “Em muốn ăn thịt!”

Vẻ mặt của cô khiến Trần Dao bật cười, cô ta chống cằm ngăn người một lúc, lại kìm lòng được mà nói ra: “Có phải đã làm phiền tới chú em không? Chị thấy chú em thực sự rất bận.”

Ôn Viễn bĩu môi nói: “Không sao, dù gì đây cũng chẳng phải lần đầu.”

E là người kia đã quen rồi.

Trần Dao cũng an tâm gật đầu, không biết là do anh hay do không khí ấm, cô ta thấy mặt mình thoáng ửng đỏ.

Nhà hàng nhanh chóng mang món ăn ra, hai người ăn uống thỏa thuê dưới tầng, còn bữa cơm trong phòng Hà Đường Uyển trên tầng lại khiến người ta khó nuốt.

Ôn Hành Chi cũng khá kén ăn, thích những món ăn nhẹ, nên tại những bàn ăn kiểu này, hầu như anh chỉ động đũa mang tính tượng trưng. Huống chi với những bữa cơm có tính chất đặc biệt như vậy, rượu mới là trọng điểm.

Lần này Ôn Hành Chi đích thân ra trận thay mặt cho GP, cũng không dẫn theo nhiều người, chỉ có một trợ lý bên cạnh. Ban quản trị công ty bảo hiểm A của đối tác cũng không đông, trừ Phó trưởng phòng Lưu thì chỉ có hai người phụ trách chính.

Khi cạn chén, Phó trưởng phòng Lưu chậm chậm nói: “Tình hình kinh tế hiện tại không mấy phát triển, trước năm 2008, chúng tôi đầu tư tiền vào thị trường chứng khoán còn có thể thu lãi suất gần mười phần trăm, nhưng bây giờ, thu lại một nửa số ấy là tốt lắm rồi. Cứ tiếp tục như thế, thực sự khó mà trụ nổi.”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu: “Anh thấy lãi suất bao nhiêu phần trăm thì phù hợp?”

Ngữ khí bình thản thong dong ấy khiến Phó trưởng phòng Lưu hơi do dự, trước đây ông ta cũng xem như quen biết Ôn Hành Chi, nếu không GP không thể hẹn gặp ông ta một cách nhanh chóng như vậy. Vì một khi thông tin Ban quản trị công ty A của ông muốn tìm một đối tác mới để ủy thác được công bố, sẽ có rất nhiều công ty nhảy vào tranh đoạt mỗi làm ăn này, nếu ông ta đã nhận lời Ôn Hành Chi, chắc chắn cũng có tính toán riêng của mình.

Ngẫm nghĩ một lát, Phó trưởng phòng Lưu nói: “Theo tôi nghĩ, chỉ có thể cao hơn chứ không thể thấp hơn lúc trước.”

“Vậy thì dễ thôi.” Ôn Hành Chi gõ gõ lên mặt bàn, nói với vẻ ung dung, “Tôi có thể bảo đảm lãi suất tám phần trăm, nhưng tôi muốn phí ủy thác bằng từng này.”

Anh dùng tay vẽ ra một số 1 và một số 4, Phó trưởng phòng Lưu giật mình: “Một phẩy tư phần trăm? Nhưng chúng tôi chưa bao giờ thanh toán phí ủy thác cao như thế.”

Ôn Hành Chi không đáp, muốn ông ta suy nghĩ thêm, cân nhắc cái được cái mất trong chuyện này.

Phó trưởng phòng Lưu suy nghĩ xong, nói: “E là hơi khó, dù là công ty đứng đầu trong giới chúng tôi cũng chưa từng thanh toán phí ủy thác cao như vậy. Có Chính phủ hậu thuẫn, họ yêu cầu chiết khấu cực cao, anh hợp tác với họ một lần là biết.”

“Tôi không làm vụ này với Chính phủ.” Ôn Hành Chi nói, ánh mắt trầm tĩnh tới mức thâm thúy, “Tiền của Chính phủ rất dễ kiếm, tuy nhiên quy định cũng nhiều. Hơn nữa tôi biết tiền của Ban quản trị công ty A mà anh nhắc tới là tiền để họ “hạ cánh an toàn”, không cần thận là liên lụy tới cả trăm triệu người. Quá nguy hiểm, với tình hình thị trường châu Âu hiện tại, chúng tôi không thể hành động bừa bãi.” Thấy Phó trưởng phòng Lưu còn hơi do dự, Ôn Hành Chi cũng không thúc giục ông ta, “Anh không cần quyết định ngay, chúng tôi cứ đề sẵn điều kiện ở đó, hi vọng các anh có thể cân nhắc một cách thận trọng.”

Quyết định xong, đôi bên nhìn nhau mỉm cười.

Trò chuyện thêm một lúc, Phó trưởng phòng Lưu đứng lên nhận một cuộc điện thoại, Ôn Hành Chi thầm thở phào nhẹ nhõm, ngồi yên tại chỗ lẳng lẳng uống nước ấm, tới khi Phó trưởng phòng Lưu nghe điện thoại xong, cốc nước của anh cũng cạn tới đáy.

Phó trưởng phòng Lưu tươi cười với vẻ mắc cỡ, “Là điện thoại của con trai tôi. Cũng thật có duyên, trường mà nó học ở nước ngoài cũng là trường mà anh từng học. Nó cực kỳ sùng bái anh, nghe nói tối nay tôi hẹn ăn cơm với anh, cho nên muốn tới chào hỏi.”

Ôn Hành Chi nghe ông ta nói thế chỉ mỉm cười hờ hững, nói là có duyên song chỉ e là đã sắp xếp từ trước.

Về con trai của Phó trưởng phòng, anh cũng được nghe kể ít nhiều. Cậu nhà mình có chút tiền, khi đi du học thì không hề biết thân biết phận, suốt ngày chơi bời lêu lổng với một đám con nhà giàu. Sau khi gây ra vô số tai họa, Phó trưởng phòng Lưu mới muốn tìm cho cậu một công việc đàng hoàng. Hiểu rõ ý muốn của đối phương rồi thì cũng dễ dàng giải quyết sự tình.

Ôn Hành Chi cầm chai rượu rót cho Phó trưởng phòng Lưu, lại nghĩ tới hai người đang ăn cơm dưới tầng, anh nghiêng người dặn Lại Dĩ Ninh đưa hai cô bé về trước, cứ tình hình này thì xem ra bữa cơm tối nay không thể kết thúc sớm.

Đương nhiên Trợ lý Lại cũng hiểu rõ điều đó, khom người rời khỏi bàn ăn rồi đi thẳng xuống tầng. Nhìn bóng dáng thướt tha của Lại Dĩ Ninh, Phó trưởng phòng Lưu đã ngà ngà say không khỏi đắm đuối ngóng trông: “Tổng giám đốc Ôn thật có phúc, bản thân không những cực kỳ xuất sắc, mà cấp dưới ai ai cũng giỏi giang xinh đẹp.”

“Quá khen.”

Ôn Hành Chi nói, một nụ cười mĩa mai hiện trên khóe môi anh. Đúng lúc ấy điện thoại anh reo lên, Ôn Hành Chi nghe điện xong, nhìn Phó trưởng phòng Lưu với vẻ đằm tĩnh: “Có chút việc, tôi xuống dưới trước đã.”

“Anh cứ thoải mái cứ thoải mái.”

Sảnh lớn dưới tầng cực kỳ hỗn loạn.

Một gã đàn ông cao lớn đang bị mấy người phục vụ giữ chặt, mặt đỏ lựng, mùi rượu nồng nặc tỏa ra khi hắn ta nói chuyện. Hắn ta vừa gạt người đang giữ mình ra, vừa gào lên với người đứng đối diện: “Tao cho mày biết, ông đây thích mày, mày đừng có phúc mà không biết hưởng. Mày đi hỏi cả

cái thành phố T này xem, ông đây muốn ngủ với ai thì ngủ, không đứa nào dám cự tuyệt!”

Vừa nói xong liền bị một cốc nước lạnh giội vào người, Lại Dĩ Ninh cầm chặt cốc thủy tinh, mỉm cười lạnh lẽo với tên đàn ông say rượu gậy rồi này, “Để anh tỉnh táo hơn, cho anh biết ai có thể động vào, ai không thể trêu chọc.”

Dứt lời Lại Dĩ Ninh không để ý tới hần ta nữa, quay đầu nhìn Ôn Viễn và Trần Dao.

Hai người đều đang hoảng hốt, cũng không có gì lạ, vốn đang ăn cơm bình thường bỗng nhiên bị một gã đàn ông say rượu lôi ra khỏi chỗ ngồi rồi sàm sỡ. Đều là những cô nhóc mới mười bảy mười tám tuổi, nào từng gặp phải chuyện thế này, trong đôi mắt to của Trần Dao chứa đầy vẻ sợ sệt: “Ôn, Ôn Viễn, chúng ta về thôi...”

Còn Ôn Viễn dường như vẫn chưa kịp hoàn hồn, cô ôm mặt đứng như trời trồng nhìn gã đàn ông đang nhe răng múa vuốt đứng kia, cho tới khi có một đôi tay kéo bàn tay đang ôm mặt của cô ra, cô mới tỉnh táo lại, hoảng hồn nhìn chăm chăm vào người đang đứng trước mặt mình.

“Chú ơi...”

Cô vừa mở miệng, giọng nói bất giác run rẩy, Ôn Hành Chi không đáp, nâng khuôn mặt cô lên, nhìn thấy nơi đó đang sưng tấy.

“Có chuyện gì thế?”

Giọng anh lạc đi, sắc mặt cũng trở nên u ám, Ôn Viễn nhìn anh thực sự không dám mở miệng nói chuyện, còn Trần Dao thì bình tĩnh hơn một chút, chỉ vào gã đàn ông say rượu, nói: “Chính là hần, là hần đã tát Ôn Viễn một cái.”

Bây giờ Ôn Hành Chi mới nhìn thẳng vào gã đàn ông nọ, chỉ một thoáng, sự tức giận trong mắt anh biến thành sự mỉa mai và chế nhạo. Anh ngẩng đầu nhìn Phó trưởng phòng Lưu đang vội vã xuống tầng, không lên tiếng, chỉ thấy Phó trưởng phòng Lưu lao tới chỗ gã đàn ông kia đưa tay tát cho hắn ta một cái: “Mày, mày dám gây sự ở đây à? Mày có biết tối nay tới đây để làm gì không hả?”

Nói là tát một cái nhưng thật ra không hề đau, ông ta làm vậy chỉ để Ôn Hành Chi khỏi bắt bẻ thôi. Ôn Hành Chi thực sự không ngờ tối nay lại xảy ra chuyện như vậy, nhìn hai cha con trước mặt, ánh mắt anh lộ rõ sự mỉa mai. Phó trưởng phòng Lưu lập tức rút tay lại, cúi người nhận lỗi với Ôn Hành Chi: “Anh xem, anh xem, thật ngại quá, thằng con đốn mạt này, tôi thực sự...”

Ôn Hành Chi cười nhạt, hít sâu một hơi mới kìm nén được sự giận dữ trong giọng nói, “Xem ra cậu ấy đã uống quá chén rồi, e là chuyện tối nay không thể bàn bạc xong xuôi được. Vậy cũng tốt, mặt cháu gái tôi đang sưng tấy lên, tôi đưa cháu về trước đã.”

Nói thế là để giữ thể diện cho ông ta, đương nhiên Phó trưởng phòng Lưu cũng hiểu, nhìn họ rời đi, ông ta quay người lại tát cho con trai thêm một cái, “Mày thấy không, mày lại gây họa rồi!”

Chuyện trong khách sạn gây xáo động không nhỏ, tài xế đã lái xe tới đợi từ lâu, Ôn Hành Chi bước nhanh về phía cửa xe, rồi quay lại dặn Lại Dĩ Ninh vài câu, sau đó ngồi lên xe. Ôn Viễn vẫn ngần ngừ đứng tại chỗ, tới khi Lại Dĩ Ninh mở cửa ghế sau cho cô, cô mới hoàn hồn chậm chạp lên xe.

Qua hơn hai tiếng đồng hồ, tuyết lại rơi dày hơn một chút, xe cộ trên trục đường chính rất đông, tài xế đành giảm tốc độ, vượt qua tuyết đọng để chạy về phía trước.

Ôn Viễn ngồi ở hàng ghế sau, từ góc nhìn của cô chỉ thấy được nửa khuôn mặt của anh. Dường như cơn giận của anh đã hơi nguôi ngoai, hơi thở cũng đều đặn nhẹ nhàng hơn, nhớ lại thái độ của anh khi nãy, Ôn Viễn vẫn rất sợ. Cô dời ánh mắt đi nơi khác, mở to mắt nhìn ra ngoài ô kính, cho đến khi Trần Dao khe khẽ đẩy cánh tay cô.

“Ôn Viễn, hình như đây không phải đường về khách sạn.”

Trần Dao thì thầm bên tai cô, nhìn ánh đèn lấp lóe ven đường, Ôn Viễn mới nhận ra tài xế đã lái xe đi càng ngày càng xa. Cô và Trần Dao nhìn nhau một thoáng, lại hơi do dự nhìn về phía Ôn Hành Chi, nhỏ giọng nhắc anh: “Chú ơi, có phải mình đi nhầm đường rồi không? Khách sạn không ở đây.”

“Tối nay không ở khách sạn nữa.”

“Nhưng ngày mai chị Trần Dao thi rồi, không thể đi xa quá được.”

“Mặt sưng lên thế kia thì làm sao ở khách sạn được?” Ôn Hành Chi khẽ nghiêng đầu nói với giọng không mấy vui vẻ, thấy cô lập tức cúi đầu, anh mới nhẹ giọng nói, “Tối nay tới nhà chú trước đã, ngày mai chú sẽ đích thân đưa chị Trần Dao của cháu đi thi, cháu không phải lo.”

Trần Dao nghe anh nói vậy cũng khuyên Ôn Viễn: “Không sao đâu Viễn Viễn, cứ xem mặt em thế nào trước đã, sưng hết lên rồi kìa.”

Ôn Viễn cúi đầu ủ rũ vâng, lát sau mới lẩm bẩm: “Cháu cũng không cố ý.”

Dù sao tính cách vẫn còn trẻ con, bị người lớn mắng thì kiêu gì cũng phải tìm cách đối đáp lại. Ôn Hành Chi nghe vậy, thấy đáng về tủi thân tới mức mũi cũng nhăn tít của cô thì hàng mày giãn ra.

Nhà của Ôn Hành Chi khá xa nội thành, xe lái tới đây thì chạy chậm dần. Ôn Viễn nhìn qua cửa kính xe, thấy một tòa nhà xa hoa giữa những tòa cao ốc lớn khác, tòa nhà này trông cực kỳ nổi bật. Từ nhỏ Ôn Viễn đã không có ý thức về tiền tài, nhưng hiện tại vừa thấy nơi này, khi nhìn anh, cô tự động gán thêm cho anh cái mác: Nhà tư bản.

Chắc là do bị cô nhìn chòng chọc hồi lâu, Ôn Hành Chi liếc cô một cái, anh thấy đôi mắt cô sáng long lanh, môi thoáng hiện ý cười, đến nỗi mắt cũng cong cong như vàng trắng non, nếu bỏ qua nửa bên má đang sưng tấy thì cả khuôn mặt cô đúng là tràn đầy sức sống.

Ôn Hành Chi dẫn Ôn Viễn và Trần Dao vào tòa nhà, căn hộ ở tầng thứ mười hai này đã được mua từ lâu, cũng là nơi anh về ở nhiều nhất. Ôn Viễn đứng trước cửa, một luồng không khí ấm áp phả vào người cô, khiến cô không kìm lòng được mà hắt hơi một cái, người run lên trong thoáng chốc.

Ôn Hành Chi lấy ra hai đôi dép, đưa cho cô và Trần Dao: “Căn hộ này có một chiếc giường lớn, tối nay cả hai nghỉ ở đây. Thành phố T lớn như thế, hai cô gái ở khách sạn cũng không an toàn, mấy hôm tới cứ ở đây đi.”

Trần Dao nghe anh nói vậy thì lập tức nói lời cảm tạ, còn Ôn Viễn lại mất hứng, ở lại nơi này tức là sẽ bị anh quản thúc.

Dường như Ôn Hành Chi cũng nhận ra sự bất mãn của cô, anh bình thản nhíu mày: “Ôn Viễn, cháu đi theo chú.” Anh dẫn cô tới phòng ăn, chỉ vào ghế ý bảo cô ngồi xuống rồi bật đèn phòng, “Ngẩng đầu lên.”

Ôn Viễn đang ngẩn người, nghe anh nói thế thì bất giác ngẩng đầu, Ôn Hành Chi hơi cúi người nhìn thẳng vào cô, đôi mắt đen như mực sáng lấp lánh. Ôn Viễn thoáng sửng sốt, sau đó anh đã nâng cằm cô lên, đưa phía má sưng đỏ của cô về phía ánh đèn trên cao.

Ôn Viễn kêu lên một tiếng vì đau, tiếp theo cô liền nghe thấy anh hỏi: “Đau lắm à?”

Liếc qua hàng mày hơi nhíu lại của anh, Ôn Viễn vội lắc đầu: “Không đau, không đau...Á!”

Anh lại còn lấy tay bóp mặt cô! Ôn Viễn lập tức kêu thất thanh, cô đập vào tay anh theo bản năng tự vệ, mắt rưng rưng nhìn anh. Không biết có phải cô gặp ảo giác hay không, dường như cô thấy nét cười thoáng hiện trên khóe môi anh, còn chưa kịp nhìn kỹ thì anh đã đứng thẳng dậy đi tới phòng bếp.

Ôn Hành Chi lấy ra một chiếc khăn, ngâm vào nước lạnh rồi đưa cho Ôn Viễn. Ôn Viễn cẩn thận áp nó lên mặt, hơi lạnh khiến cô rung mình, suýt ném khăn đi.

May là đúng lúc ấy có một bàn tay áp lên khuôn mặt cô, Ôn Viễn lại rung mình trong giây lát rồi ngẩng đầu nhìn anh, sự thân cận này vượt khỏi dự liệu của Ôn Viễn, mặt cô lập tức ửng đỏ, bối rối tới mức không biết nên làm gì cho phải.

Ôn Hành Chi cũng biết cô đang khó chịu, sau khi cô đã quen dần, anh bèn thả tay: “Chườm lạnh trước đã, nếu vẫn không đỡ thì thoa thêm thuốc.”

Ôn Viễn thưa vâng, tới khi anh rời đi, cô mới thềm thở phào nhẹ nhõm.

Lại Dĩ Ninh chuyển toàn bộ hành lý của cô và Trần Dao tới nơi này, vì ngày mai phải dự thi nên Trần Dao tắm rửa xong là đi ngủ ngay. Còn Ôn Viễn lại không tài nào ngủ nổi, cô thay một bộ đồ ngủ thoải mái, ngồi trên ghế sofa ở phòng khách rồi tiếp tục giày vò khuôn mặt mình.

Con trai của Trưởng phòng Lưu đúng là quá kém cỏi, cha anh ta vất vả mãi mới sắp xếp được một buổi gặp mặt như thế, vậy mà anh ta lại uống say rồi mới vắc mặt tới, vốn đã khiến người ta bực mình, lại còn không biết thân biết phận. Tuy anh ta đã say khướt khướt, sức lực chẳng bằng ai nhưng da dẻ con gái vốn dĩ mong manh, tát một cái cũng đủ khiến Ôn Viễn ăn mệt.

Ôn Viễn cẩn thận thoa thuốc lên má, lúc này Ôn Hành Chi đang ngồi trên ghế sofa đối diện, chăm chú nhìn vào màn hình laptop trước mặt. Anh đã thay quần áo ở nhà, khiến một người trước giờ chỉ thấy anh mặc âu phục như Ôn Viễn không khỏi vụng trộm ngắm nghía một lúc. Cô chợt nhận ra, cho dù anh mặc thứ gì trên người thì trông vẫn chảnh chu nghiêm nghị, thật vô vị.

“Chú ơi, tối nay đã đắ tội với người nọ, liệu có xảy ra vấn đề gì không?”

“Sao thế?”

“Cháu thấy chị Trần Dao hơi lo lắng.”

“Cháu chơi thân với Trần Dao?”

Ôn Viễn nhìn anh, ấp úng nói: “Không thân lắm, chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Bấy giờ Ôn Hành Chi mới ngẩng đầu lên liếc nhìn cô một thoáng, chiếc áo ngủ của cô khá rộng, rụt cổ lại thì có thể che hết nửa khuôn mặt. Chiếc mũi be bé xinh xinh, những lúc cô bối rối thì nó thường nhăn tít lại. Tổng thể khuôn mặt khá xinh xắn, khuyết điểm duy nhất chính là hơi ngốc nghếch.

“Một người bạn bình thường cũng đáng để cháu theo tới tận thành phố T vào ngày tuyết lớn?” Ôn Hành Chi dời mắt đi, nói với giọng nghiêm khắc, “Nếu hôm nay chú không ở đây, gặp chuyện như thế thì cháu định tìm ai?”

Ôn Viễn ôm mặt, thấy hơi tủi thân, thế nhưng dù sao cô cũng là người sai, cho nên đành ngoan ngoãn nghe anh dạy bảo.

“Lần sau không được liều lĩnh như vậy nữa.” Thấy cô đã hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề, Ôn Hành Chi dịu giọng, vừa nhìn màn hình

laptop vừa ung dung nói: “Nếu không, ở cái nhà này, có thể dạy dỗ cháu cũng chỉ còn ông nội thôi, nhớ chưa?”

“Nhớ rồi ạ.”

Ôn Viễn ủ rũ thưa.

Tuyết lớn rơi ở thành phố T suốt một đêm, sáng hôm sau đã phủ trắng cả thành phố.

Vì có buổi họp đột xuất nên Ôn Hành Chi để Lại Dĩ Ninh đưa Trần Dao tới Học viện điện ảnh, Ôn Viễn đi cùng Trần Dao tới địa điểm thi. Không biết là do mất ngủ, hay vì hồi hộp trước giờ thi mà khuôn mặt Trần Dao hơi nhợt nhạt, xem ra tinh thần không được tốt lắm. Khi xe chạy tới Học viện điện ảnh thì đã thấy một đoàn người dài dằng dặc trước cổng trường.

“Viễn Viễn, chị cùng Trần Dao đi làm thủ tục dự thi. Trời lạnh em đừng theo ra, cứ ngồi trên xe chờ nhé.” Lại Dĩ Ninh khom người dặn dò cô.

Ôn Viễn chớp chớp mắt lui người vào trong xe, nhìn qua cửa kính xe cô thấy Lại Dĩ Ninh dẫn Trần Dao đi thẳng vào một cửa nhỏ ở gần cổng chính, mấy phút sau, khi cổng chính Học viện mở ra, thí sinh chen vào như ong vỡ tổ thì Lại Dĩ Ninh đã thông dong đi ngược dòng người, bước về phía cô.

Ôn Viễn cực kỳ hâm mộ phong thái của chị ta, cũng khâm phục Ôn Hành Chi, có thể khiến một người như vậy trở thành trợ lý của anh, chứng tỏ rằng anh còn xuất chúng hơn chị ta nhiều, đúng không?

“Xem ra cuộc thi sẽ không kết thúc sớm, chúng ta đi nơi khác trước đã.” Lại Dĩ Ninh khởi động xe, niềm nở nhìn Ôn Viễn, “Muốn đi đâu chơi?”

Ôn Viễn hiếm khi thấy Lại Dĩ Ninh thoải mái gần gũi như vậy, trước đây mỗi lần gặp chị ta, vị nữ trợ lý số một này của Ôn Hành Chi luôn mỉm cười

đầy công thức hóa, cả người tỏa ra khí thế mạnh mẽ đanh thép, khiến Ôn Viễn không dám tới gần.

Ôn Viễn suy nghĩ một thoáng: “Cứ theo ý chị thôi ạ, em không biết nhiều về thành phố T.”

Lại Dĩ Ninh cân nhắc trong giây lát, còn chưa đưa ra quyết định thì chuông điện thoại của chị ta vang lên. Lại Dĩ Ninh nhanh chóng nghe điện, sau khi ngắt máy chị ta mỉm cười với Ôn Viễn, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Chắc là không đi chơi được rồi, sắp bảo chị dẫn em về.”

Ôn Viễn ngạc nhiên: “Về đâu ạ?”

Đương nhiên là về tòa nhà của chi nhánh GP ở trung tâm thành phố T, Ôn Viễn ừ ừ đi theo Lại Dĩ Ninh vào tòa nhà, người ngợm bơ phờ. Lại Dĩ Ninh nhin cười nhìn cô, bước vào thang máy ấn nút lên trên.

Trong thang máy chỉ có cô và Lại Dĩ Ninh, Ôn Viễn im lặng một chốc rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Vậy chú của em có nói là tới đây để làm gì không?”

“Không nói.”

“...” Ôn Viễn lặng một lát lại hỏi tiếp, “Không phải thời gian này chú ấy đang rất bận ư? Sao có thời gian rảnh mà gặp em?”

“Ừm, chị cũng không biết nữa.”

Hôm nay Ôn Hành Chi thực sự khá bận, dù tối qua xích mích với Phó trưởng phòng Lưu, song việc đàm phán với Ban quản trị công ty A về dự án nợ lại rất suôn sẻ. Tiến triển như vậy nằm ngoài dự đoán của họ, tuy nhiên Ôn Hành Chi đã nhanh chóng triệu tập mọi người, tiến hành họp sớm, tranh thủ nắm lấy hợp đồng ủy thác này. Khi Ôn Viễn đến thì anh vừa kết thúc cuộc họp qua video, cuộc họp kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ khiến hàng mày anh nhú chặt tự bao giờ, thấy Ôn Viễn thì mới giãn ra.

“Xong rồi?”

“Vâng, đã báo với chủ nhiệm Trần phụ trách tuyển sinh, làm ngay một tờ giấy báo dự thi khác.”

Ôn Hành Chi gật đầu, quay ra nhìn Ôn Viễn. Nhiệt độ trong cả tòa nhà khá dễ chịu, ấm áp tới mức Ôn Viễn phải cởi mũ ra, một vài sợi tóc bướng bỉnh vểnh lên. Sau khi chườm đá lạnh cả tối hôm qua, gương mặt sưng đỏ của cô đã dịu đi nhiều, nhưng vì da cô quá trắng nên vết sưng trông vẫn khá rõ ràng.

Ôn Hành Chi dời mắt đi, nói với Lại Dĩ Ninh: “Có phải hôm nay Chủ nhiệm Lý của khoa Quản lý Đại học B định tới đây không?”

“Vâng, để liên hệ về vấn đề thực tập.”

“Vậy để trống cho tôi một tiếng đồng hồ, tôi muốn gặp ông ấy.”

Việc này vốn không nằm trong lịch trình, nhưng nếu sếp đã lên tiếng đương nhiên một trợ lý như chị ta không thể can thiệp. Lại Dĩ Ninh mỉm cười: “Vâng, Ôn tiên sinh.”

Ôn Viễn ngồi trên sofa trong phòng làm việc của Ôn Hành Chi, nhân lúc anh nói về lịch trình với Lại Dĩ Ninh cô ngán ngẩm quan sát phòng làm việc của anh một lượt. Nơi này không khác gì căn nhà ở vùng ngoại ô thành phố T, đâu đâu cũng toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, giống y như con người anh.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ôn Viễn chợt thấy hoảng hốt. Cô hiểu anh như thế từ bao giờ? Nghĩ vậy, cô ngẩng đầu đánh giá anh từ đầu tới chân, đúng lúc ấy thì bị anh bắt được, vội vàng cúi đầu dời mắt đi nơi khác.

Đương nhiên Ôn Hành Chi cũng nhận ra hành vi lén lút của cô, anh cúi đầu, vừa đọc bản thảo hợp đồng vừa nói: “Dạo này học hành sao rồi?”

Vừa nghe anh nói vậy, bốn chữ lớn chột xuất hiện trong đầu cô: “Hoạch tội một lượt”. Tuy nhiên dù có ra sao chẳng nữa, cô cũng không dám phớt lờ câu hỏi của anh, thế là Ôn Viễn gãi đầu theo thói quen, lí nhí nói: “Tàm tạm ạ.”

Cô vừa nói xong thì anh đã ngẩng đầu liếc cô một thoáng, khiến Ôn Viễn giật mình hoảng hốt. Để tỏ ra mình không hề chột dạ, cô cố gắng mở to mắt nhìn anh, giống như đang trợn mắt với anh vậy.

Nhìn nhau mười mấy giây, Ôn Hành Chi ung dung khép tập tài liệu: “Lát nữa cùng chú đi gặp một người.”

“Gặp ai ạ?”

“Cháu gặp thì biết.”

Ôn Hành Chi không muốn nói nhiều, Ôn Viễn lại như chột hiểu ra, nói: “Không lẽ chú lại tìm thêm cho cháu một thầy giáo phụ đạo?”

Cô biết ngay mà, anh hỏi cô câu kia chỉ để cho có mà thôi, tình hình học tập của cô chắc chắn anh nắm rõ như lòng bàn tay, Ôn Viễn lại thấy rất tủi thân, quãng thời gian này cô thực sự vô cùng chăm chỉ, hai chữ “tàm tạm” kia – cô vẫn xứng đáng cơ mà.

Ôn Hành Chi liếc nhìn cô, thâm buồn cười, “Đúng là ‘Nói một hiểu mười’.” Anh đứng lên, rót cho cô một cốc nước ấm vừa thong dong nói: “Giờ chúng ta không đi gặp thầy giáo nào hết, mà gặp một vị lãnh đạo của khoa Quản lý thuộc Đại học B. Chú dẫn cháu đi gặp ông ấy, gặp gỡ làm quen.”

“Có gì hay đâu mà làm quen.” Ôn Viễn lăm băm, nhận lấy cốc nước rồi bất chột hiểu ra điều gì đó, cô bật dậy khỏi sofa, phản ứng mãnh liệt này khiến Ôn Hành Chi cũng hơi bất ngờ, anh bắt lấy cổ tay cô tránh để nước ấm làm cô bị bỏng.

“Sao phải vội thế làm gì? Lau tay đi đã.”

Ôn Viễn không quan tâm đến anh, chỉ hỏi: “Tại sao lại dẫn cháu đi gặp lãnh đạo của Đại học B?”

Vừa hỏi xong câu ấy, cô chợt hiểu ra nguyên do.

Cái kết quả học tập không cao không thấp của Ôn Viễn chính là điều mà mẹ cô lo lắng nhất. Theo suy nghĩ của bà, con gái ở bên mình là tốt nhất, tới nơi đâu học cũng có thể bị bắt cóc bất cứ lúc nào. Mà thành phố B lại có rất nhiều trường Đại học, song với kết quả học tập của Ôn Viễn, trèo cao không được, xuống thấp lại chẳng ứng.

Bí bách quá, bà Kiều Vũ Phân mới nghĩ đến Ôn Hành Chi.

Thứ nhất là vì thân phận của Ôn Hành Chi, anh không phải người trong giới quan chức như ông nội và Ôn Hành Lễ - nợ ân tình không dễ hoàn trả. Thật ra mà nói, anh là một thương nhân tiêu chuẩn, giao thiệp cũng rộng, cho dù có nhận sự giúp đỡ của người khác thì sau này cũng còn rất nhiều cơ hội để báo đáp. Thứ hai là vì thái độ của người trong nhà, ông nội và Ôn Hành Lễ cực kỳ nghiêm khắc trong chuyện giáo dục Ôn Viễn, nếu để hai người biết kết quả học tập của Ôn Viễn đã kém tới mức phải để gia đình thu xếp, e rằng cô nhóc này sẽ phải chịu khổ.

Ôn Viễn hiểu nỗi khổ tâm của mẹ, cô do dự một chốc rồi đưa tay giữ lấy tay áo anh: “Cháu không muốn thi vào Đại học B...”

Nhìn như đang làm nũng, tuy nhiên vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Ôn Hành Chi cầm cổ tay cô, lau khô nước rồi lẳng lẳng buông ra: “Tại sao?”

Đại học B, ngôi trường mà biết bao người muốn vào cũng không được. Hiện giờ có một cơ hội đặt ngay trước mắt cô, cô lại từ chối?

Ôn Viễn biết trong mắt nhiều người, suy nghĩ này của cô thật ngu xuẩn, tuy nhiên dù thế trong tâm tưởng của cô vẫn có một sự thôi thúc mãnh liệt, đó là cô không muốn học đại học ở thành phố B, nếu lần này cô thỏa hiệp, sau này cô cũng không rời đi được nữa.

Cô không thể để người nhà biết ý định này, ngẫm nghĩ một chốc, cô nói: “Chú ơi, cháu biết cháu học không giỏi, có điều dạo gần đây cháu đã bắt đầu cố gắng rồi! Thành hay bại để chính cháu trải nghiệm, được không chú?”

Cô mở to mắt nhìn anh, dù là làm bộ hay thực lòng thì trông cũng cực kỳ chân thành. Ôn Hành Chi đối mặt với cô ấy mấy giây, đôi mắt sâu thẳm thăm ẩn giấu những ưu tư mà Ôn Viễn không thể hiểu nổi, “Đây chính là câu trả lời của cháu?”

Ôn Viễn vội gật đầu.

Ôn Hành Chi nhìn cô khẽ nướng mày, quay người trở lại bàn làm việc. Ôn Viễn không biết anh định làm gì, đành nắm chặt bàn tay nói với theo: “Chú ơi, cháu nói thật đấy! Bây giờ cháu học hành rất chăm chỉ. Nếu chú không tin thì có thể hỏi cô Phương, cháu còn thi đạt tiêu chuẩn trong bài kiểm tra Tiếng Anh...”

Còn không biết nướng mà nhắc tới môn Tiếng Anh? Cuối cùng thì Ôn Hành Chi cũng không nghe nổi nữa, ngắt lời cô: “Được rồi.” Anh thấy hành động che miệng trong vô thức của cô, cả nhúm tóc vểnh lên trên quả đầu nắm đầy hài hước của cô, hàng mày anh thả lỏng, nét cười thoáng hiện lên trên khuôn mặt, “Nếu chú cho cháu biết, đây là cơ hội duy nhất để bước vào Đại học B, cháu còn quyết định như vậy không?”

Ôn Viễn trả lời mà không hề do dự: “Cháu vẫn quyết định như vậy.”

“Chú biết rồi.” Ôn Hành Chi đáp, giọng nói đượm sự dụi dàng mà chính anh cũng không nhận ra, “Vào nhà vệ sinh chỉnh lại đầu tóc đi.”

Chủ đề cuộc trò chuyện thay đổi quá đột ngột, song Ôn Viễn vẫn hiểu anh không định ép buộc cô, bèn thở phào nhẹ nhõm bước vào nhà vệ sinh. Ôn Hành Chi đứng yên, nhìn theo bóng lưng của cô rồi chợt nở nụ cười.

Ôn Viễn – Cô bé nhỏ tuổi nhất của nhà họ Ôn này, đúng là khá thú vị.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nếu Chị Theo Đuổi Chú Em - Liệu Anh Ấy Có Từ Chối Không?

Type: Thảo Sehun

Thi xong, Ôn Viễn và Trần Dao thoải mái hơn nhiều, bây giờ Ôn Viễn mới là người phải căng thẳng. Kỳ thi cuối kỳ đã tới ngay trước mắt, vào dịp này những năm trước, bao giờ cô cũng bận tới sứt đầu mẻ trán, năm nay vẫn vậy. Trải qua mấy ngày thi cử trong thấp thỏm lo âu, khi nhận được phiếu thành tích tám mươi lăm điểm, tâm trạng của Ôn Viễn khá phức tạp.

Bà Kiều Vũ Phân thì cực kỳ vui vẻ, khen ngợi cô không ngớt, còn Ôn Viễn thì gọi điện cho Ôn Hành Chi trong nơm nớp lo sợ, kết quả là trợ lý Lại nói với cô rằng anh đang ở nước ngoài. Biết tin này Ôn Viễn mừng rỡ, ít nhất cô cũng có một khoảng thời gian thoải mái trước khi anh về nước.

Tuy nhiên có lẽ ông trời không muốn cô sống quá dễ chịu, sáng sớm nay Ôn Kỳ đã mở cửa vào phòng, lôi cô ra khỏi giường. Ôn Viễn đang ngủ ngon lành, chăn vừa bị lật lên cô đã hắt hơi ngay lập tức, rồi từ từ mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy kẻ mà mình ghét nhất đang đứng ở đầu giường, nhất là trong tay kẻ đó còn có chăn của mình, Ôn Viễn tức điên lên, chẳng qua còn chưa kịp ra tay thì đã bị Ôn Kỳ khống chế một cách dễ dàng, “Đừng trách anh không nhắc em, hôm nay ông nội ở nhà, em làm ồn trên này một chút thôi thì ông nội sẽ nghe thấy hết.”

Ôn Viễn nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai cho anh vào phòng giặt chăn của em? Sao anh lại đáng ghét thế nhỉ!”

Ôn Kỳ nhặt chiếc đồng hồ đã bị Ôn Viễn đá xuống sàn nhà lên, đặt trước mặt cô, “Tự mình xem bây giờ là mấy giờ, không dậy nữa thì đợi nghe mắng đi.”

Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào đồng hồ một lúc, hăm hăm lườm Ôn Kỳ một cái rồi xuống giường định thay quần áo. Ôn Kỳ đi theo sau cô, nhìn một lượt tủ quần áo của cô, sau khi lắc lắc đầu mới chọn một bộ quần áo mà anh ta cho là tạm tạm, đưa cho cô: “Mặc bộ này này.”

Ôn Viễn giặt lại bộ quần áo từ tay anh ta, “Em muốn thay quần áo, anh còn đứng đây làm gì?”

Ôn Kỳ cười khẽ, bước tới cửa, thấy cô vẫn cầm đồ do do dự dự bèn buông một câu, “Cứ mặc bộ anh chọn cho em ấy.”

Ôn Viễn hừ một tiếng đầy âm ức, chọn tới chọn lui cuối cùng đành mặc bộ mà Ôn Kỳ đưa cho mình.

Ở tầng một mọi người đều bận tối mắt tối mũi, dì Thành đang bổ hoa quả, mẹ cô đang pha trà bên chiếc bàn tròn nhỏ, thấy Ôn Viễn bước xuống từ tầng trên vội vẫy tay gọi cô, “Lại đây, bưng trà ra phòng khách cho ông nội, đang có khách.”

Ôn Viễn ngơ ngác, “Bình thường ông nội vẫn tiếp khách ở thư phòng mà, sao hôm nay lại ở phòng khách ạ?”

Vị khách mà ông nội tiếp đón hôm nay khá đặc biệt, trước đây ông nội cũng từng là tướng lĩnh cầm quân, vào dịp năm mới luôn có người đeo quân hàm đầy sao tới chúc Tết, Ôn Viễn đã quen từ lâu rồi, nghe theo sự căn dặn của mẹ, cô chào các chú các bác rất ngọt, có điều lần này thì khác.

Vị khách mà ông nội tiếp đón hôm nay là một cô gái trẻ, Ôn Viễn đứng ngây ra, cũng không biết nên xưng hô thế nào, cô ta đành giải vây cho Ôn Viễn.

“Đây là Ôn Viễn đúng không, đã lớn thế này rồi cơ à.”

Giọng điệu vô cùng thân mật, song nhìn khuôn mặt trẻ trung của cô ra, câu nói này khiến Ôn Viễn không thoải mái lắm. Cô chớp mắt liếc nhìn ông nội, ông nội bèn cười giới thiệu cho cô: “Đây là Tần Chiêu, con bác gái Tần, khi cháu còn bé thì Tần chiêu đã đi du học ở Mỹ rồi, chắc cháu cũng không nhớ rõ nữa. Tính theo vai vế thì cháu phải gọi là chị Tần Chiêu.”

Ôn Viễn biết bác Tần, vì bác ấy làm việc ở Bộ ngoại giao với cha cô, quan hệ gần gũi, Tết nguyên đán hàng năm luôn đến nhà cô chơi, Ôn Viễn gặp bác ấy nhiều lần rồi. Tuy nhiên đây lại là lần đầu tiên cô gặp Tần Chiêu, khuôn mặt hao hao bác Tần lại tinh tế như ngọc, mắt sâu đen láy sáng long lanh, thấp thoáng nét cười dịu dàng.

“Ông giới thiệu như thế khiến cháu trẻ lại không biết bao nhiêu tuổi.” Tần Chiêu nhìn Ôn Viễn, “Thực ra chị chỉ kém chú của em hai tuổi thôi.”

Cô ta nói vậy lại càng khiến Ôn Viễn không biết nên xưng hô thế nào, đành mỉm cười hòa nhã, đặt ấm trà xuống rồi chuồn vào nhà trong. Vừa đi tới cửa đã bị xách cổ giữ lại, Ôn Viễn tức tối nhìn kẻ chủ mưu Ôn Kỳ, “Anh làm cái gì thế?”

“Bị ma đuổi hay sao mà chạy nhanh vậy hả. “Ôn lý mạng cô rồi lại cúi đầu gạt gạt tóc của anh ta.

Ôn Viễn nhìn anh trai, phì cười: “Sao tóc anh kỳ cục thế?”

“Cấm cười!”

Anh ta mới cắt tóc hôm qua nên giờ nhìn vẫn chưa quen mắt, Ôn Viễn cố nhin cười, kéo Ôn Kỳ vào trong, hỏi: “Anh có quen vị khách tới nhà mình hôm nay không?”

“Không quen.”

Ôn Viễn phồng má trợn mắt: “Thật không đấy?”

“Hỏi làm gì?”

“Thích thì hỏi thôi.”

Ôn Kỳ liếc cô một thoáng, đặt cái khăn vào tay cô, “Lau khô tóc cho anh phục vụ tận tình rồi anh sẽ nghĩ lại xem có nên cho em biết hay không.”

Ôn Viễn trừng mắt với cái gáy của Ôn Kỳ, cầm khăn mặt giúp anh trai lau tóc.

Ôn Kỳ vừa hưởng thụ vừa mắng cô: “Anh không thể hiểu nổi bình thường em làm cái quái gì nữa, đến Tần Chiêu mà cũng không biết.”

“Cô ấy nổi tiếng lắm à?”

“Nghệ sĩ đương cầm thế hệ mới của Trung Quốc, toàn lý hợp đồng với dàn giao hưởng và công ty nổi tiếng nước ngoài, làm sao không nổi tiếng cho được?”

Ôn Kỳ có hai sở thích lớn, đó là thể thao và âm nhạc, Ôn Viễn ảnh hưởng từ anh lên cũng biết ít nhiều: “Chẳng phải chính anh từng nói những người nọ đều chỉ là công cụ biểu diễn, không có nghĩa lý gì sao?”

“Vậy mới nói, mọi người đều say, chỉ mình anh tỉnh táo.”

Ôn Kỳ vẫn đang đặc chí, lơ đãng nhìn người vừa bước qua cửa, lập tức giật lại khăn tay từ Ôn Viễn khiến cô giật mình, quay lại nhìn thấy Ôn Hành

Chi đang ung dung bước tới, anh mặc âu phục rất chỉnh chu, thấy hai anh em thì nghiêm nghị hỏi: “Đứng đây làm gì?”

Ôn Hành Chi liếc nhìn Ôn Kỳ, Ôn Kỳ cười hì hì mấy tiếng, nói: “Giao lưu tình cảm thôi ạ.”

Ôn Viễn nghe vậy khẽ hừ đây khinh bỉ, Ôn Kỳ cũng chẳng thèm để ý, cười cười rồi xoa đầu cô sau đó chuồn mất. Ôn Viễn đang thầm mắng anh trai không trọng nghĩa thì Ôn Hành Chi bỗng đưa tay lên đầu cô. Ôn Viễn bất giác lách người sang một bên, liền bị anh mắng: “Đứng yên đã.”

Nói đoạn anh lấy xuống một sợi lông màu nâu từ trên đầu cô, Ôn Viễn nhìn qua là biết sợi lông này rụng từ con gấu Teddy mà cô ôm ngủ hàng đêm, trợn mắt nhìn sợi lông trong lòng bàn tay, không giấu nổi sự chán nản, “Sao chẳng ai thèm nhắc cháu, cháu đi khắp gian trong ngoài bao nhiêu lần rồi.”

Ôn Hành Chi nhìn dáng vẻ buồn bực của cô chợt thấy buồn cười, “Được nghỉ Tết không chịu tranh thủ ôn bài, lại ra sân bày trò với Ôn Kỳ. Ôn Viễn, cháu cảm thấy gần đây chú không rảnh để đốc thúc cháu đúng không?”

Ôn Viễn chột dạ, “Phải vừa học vừa chơi chứ ạ, không thể suốt ngày học được.”

“Biết phải học là được rồi.” Anh nói. “Nhưng đừng vội thỏa mãn với kết quả thi tám mươi năm điểm.”

Ôn Viễn ngạc nhiên, “Cháu còn chưa nói mà, sao chú biết kết quả thi của cháu?”

“Chỉ cần chú muốn thì đương nhiên sẽ có cách.”

Chắc chắn cô Phương mật báo, Ôn Viễn uể oải nói: “Còn thiếu mấy điểm nữa, lần sau cháu sẽ cố gắng hơn.”

Ôn Hành Chi cũng không mắng cô, anh quay người đi vào phòng khách, Ôn Viễn nhìn theo anh, không nhìn được mà làm mặt hề. Trong phòng khách, ông nội đang trò chuyện vui vẻ với Tần Chiêu.

Sau khi nghe Ôn Kỳ nói, Ôn Viễn bất chợt ngắm nghía đôi tay của Tần Chiêu. Ngón tay thon thả, móng tay được cắt sửa gọn gàng, khi đôi tay này bay múa trên phím đàn trắng đen, nhất định là cực kỳ đẹp đẽ.

Ông nội thấy Ôn Hành Chi bước vào thì rất vui mừng, vội gọi anh: “Con về rồi à, mau lại đây chào Tần Chiêu.”

Vừa nghe thấy lời này, Tần Chiêu đứng lên dịu dàng mỉm cười với Ôn Hành Chi: “Có ông nội ở đây, tôi cũng không biết nên xưng hô thế nào.” Nói rồi đưa tay phải ra, “Lại gặp nhau rồi.”

Ôn Hành Chi không ngờ mình sẽ gặp Tần Chiêu ở nhà, khẽ nhướn mày bắt tay với cô ta: “Hoan nghênh về nước.”

Thực ra Tần Chiêu và Ôn Hành Chi đã quen biết nhau từ rất lâu rồi. Ngày trước khi Tần Chiêu học đàn dương cầm tại một Học viện Âm nhạc ở Mỹ, đúng lúc Ôn Hành Chi cũng đang du học ở đó. Vì hai gia đình khá thân thiết nên cha của Tần Chiêu cũng từng nhờ Ôn Hành Chi chăm sóc cô ta. Sau đó Ôn Hành Chi sang Anh, còn Tần Chiêu vì ký hợp đồng với một công ty nghệ thuật nên tới Đức, từ đó trở đi hai người không gặp nhau nữa.

Ông nội Ôn hiền từ nhìn Tần Chiêu, “Khi này cháu còn nói quãng thời gian này vẫn phải biểu diễn, sắp đến Tết rồi mà còn bận rộn vậy sao?”

Tần Chiêu cười khẽ, “Lẽ ra được nghỉ ngơi, nhưng buổi công diễn ở Bảo Lợi vào mấy ngày tới sẽ do thầy Trần Khôn Bình đích thân chỉ huy, một vài người bạn ngoại quốc của cháu cũng tới. Ông nội, nếu có thời gian ông tới dự nhé.”

“Thế chắc ông không đi được rồi.” Ông nội xoa tay, “Bảo ông nghe kinh kịch còn được.”

“Vậy ông tới ủng hộ cháu được không ạ, cháu còn chuẩn bị sẵn cho ông hai vé nữa đây.” Nói rồi cô ta rút hai tấm vé ra thật.

Ông nội cười, tiện tay đưa vé cho Ôn Hành Chi, “Thế thì con đi thay cha.”

Ôn Hành Chi nhận lấy vé, mỉm cười, “Ngài tha cho con đi, mấy hôm nữa con sang London rồi, con giữ vé cũng chỉ lãng phí thôi.”

Tần Chiêu không ngờ anh lại từ chối, thoáng sửng sốt, nói: “Là những bản nhạc anh yêu thích.”

Đây là buổi hòa nhạc về Dmitry Dmitrievich Shostakovich 1, Khi học ở Mỹ, có một lần cô ta tình cờ tới thăm nhà anh, thấy album tổng hợp các tác phẩm của nhạc sĩ Liên Xô xếp đầy trên giá sách ở thư phòng, trong số đó, album của Dmitry Dmitrievich Shostakovich là nhiều nhất.

(1) Là nhà soạn nhạc người Nga thời Liên Xô, và là một trong những nhà soạn nhạc nổi tiếng nhất thế kỷ XX.

“Vì tôi không có thời gian.” Ôn Hành Chi mỉm cười áy náy, nghĩ ngợi một thoáng rồi gọi Ôn Kỳ lại, đưa vé cho anh ta, “Không phải cháu vẫn muốn dự buổi hòa nhạc này sao?”

Ôn Kỳ luôn sùng bái nhạc trưởng Trần Khôn Bình, đã có ý định tới xem từ trước, đương nhiên lúc này sẽ nhận lấy ngay mà không hề do dự, “Cảm ơn chú! Cháu sẽ tìm bạn đi cùng.”

“Không phải tìm đâu, có sẵn rồi.”

“Ai ạ?”

Ôn Kỳ liếc nhìn Ôn Viễn, mà câu nói tiếp theo của Ôn Hành Chi cũng chứng minh suy đoán của anh ta.

“Ôn Viễn.” Ôn Hành Chi nói, “Dẫn Ôn Viễn theo.”

Với một người chịu ảnh hưởng sâu sắc từ các nghệ sĩ âm nhạc lớn như Ôn Kỳ mà nói, trình độ thưởng thức của Ôn Viễn coi như bằng không. Dẫn một người như vậy tới buổi hòa nhạc mà anh ta mong ngóng đã lâu, Ôn Kỳ thấy bất đắc dĩ. Ôn Viễn cũng khá bực bội, cô không muốn đi, nhưng cô còn chưa kịp nên tiếng thì ông nội đã mỉm cười nói: “Thế cũng được, con bé Viễn Viễn này ương bướng quen rồi, cũng nên tu thân dưỡng tính, bồi đắp tâm hồn đi thôi.”

“Ông ơi”

Ôn Viễn dậm chân bày tỏ sự kháng nghị. Giờ thì hay rồi, ông nội truyền lệnh, cô không đi cũng phải đi.

Buổi hòa nhạc được tổ chức vào ngày chủ nhật.

Sớm tối Ôn Kỳ tới gõ cửa phòng Ôn Viễn, đương nhiên Ôn Viễn chẳng mấy hứng thú, định mặc bữa một bộ quần áo rồi xuống nhà. Ôn Kỳ ấn huyệt thái dương, cố nén giận xách cô về phòng, chọn bộ khá trang trọng rồi bắt cô mặc vào.

Ôn Viễn vừa vượt nếp nhăn trên chiếc váy một năm chẳng mặc một lần, vừa hỏi Ôn Kỳ: “Em thương lượng với anh một chuyện được không?”

“Quên đi.” Ôn Kỳ liếc nhìn cô, “Có thể khiến em dùng tới từ ‘thương lượng’ thì chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.”

Ôn Viễn chán nản: “Không đi không được ạ?”

Ôn Kỳ hừ một tiếng thay cho câu trả lời. Xe chạy gần nửa giờ mới tới nhà hát Bảo Lợi, hôm nay thành phố B có tuyết rơi lất phất, tuy nhiên vẫn có một đoàn xe dài dằng dặc đỗ trước cổng nhà hát. Ôn Viễn hắt hơi một cái, cun cút theo sau Ôn Kỳ.

Trong sảnh lớn có không ít người, xem ra cũng tới dự buổi hòa nhạc. Trong đó có khá nhiều người quen biết Ôn Kỳ, đều cười tươi chào hỏi anh ta, Ôn Viễn vẫn luôn tránh phía sau. Đó là những người trong giới quan chức có giao thiệp với nhà họ Ôn, dù đã từng tới nhà chơi nhưng Ôn Viễn cũng không quen lắm, có vài người cô thậm chí còn chẳng nhớ rõ.

Ôn Kỳ cũng không đủ kiên nhẫn mà đứng trò chuyện với họ, anh ta bước qua đám đông với vẻ mặt hờ hững, dẫn Ôn Viễn tới một cánh cửa hông của sảnh lớn. Mới đi được vài bước thì đã thấy Tần Chiêu đứng ở cửa.

Cô ta đang đứng nói chuyện với một người ở đó, mái tóc dài tới eo được cột lên, không trang điểm đậm cũng không đeo nhiều đồ trang sức, song lại toát lên vẻ trang nhã thanh tao. Bộ lễ phục thanh thoát mà tinh tế tôn lên dáng người mềm mại gợi cảm của cô ta, phong thái thanh lịch quý phái khiến người khác phải trầm trồ. Ôn Viễn nhìn cô ta, thấy mắt mình như sáng lên, Ôn Kỳ nhìn đôi mắt lóe sáng của cô, không khỏi phì cười: “Xem ra Tần Chiêu cũng khá thông minh.”

“Sao lại nói vậy?” Ôn Viễn chớp mắt, hỏi.

Ôn Kỳ khẽ nhếch môi, còn chưa trả lời thì đã thấy Tần Chiêu thong dong bước về phía họ, “Hai người tới rồi đấy à.”

Trước mắt một người đẹp như Tần Chiêu, Ôn Kỳ vẫn luôn tỏ ra lịch thiệp lễ độ. Ôn Viễn thấy Tần Chiêu đưa tay về phía mình, thoáng sửng sốt rồi mất tay với cô ta. Lần đầu tiên được chạm vào tay của một nghệ sĩ dương cầm, cô bất giác miết nhẹ bàn tay ấy.

Sau khi buông tay, cô liền thấy Tần Chiêu nheo mắt, mỉm cười nhìn mình, dường như đã nhận ra ý đồ của cô, khiến Ôn Viễn chợt cảm thấy ngượng ngùng.

“Vào trước đi, tôi còn khá nhiều việc, không thể đưa hai người vào được.”

Ôn Kỳ thường xuyên tới đây, đương nhiên đã quen với đường đi lối vào. Ôn Viễn đi theo anh trai, sau khi tìm thấy chỗ ngồi cuối cùng bèn thở phào nhẹ nhõm. Nửa giờ trước khi buổi công diễn bắt đầu, khách đã ngồi kín quá nửa số ghế, Ôn Viễn ngó nghiêng xung quanh một lúc rồi đành ngán ngẩm ngồi yên. Chợt nhớ ra một chuyện, cô kéo tay áo Ôn Kỳ, “Đúng rồi, sao khi này anh lại nói Tần Chiêu cũng khá thông minh?”

Ôn Kỳ đang đọc danh sách tiết mục, không ngẩng đầu lên mà nói: “Em đọc danh sách tiết mục là rõ thôi.” Có lẽ cô vẫn chẳng hiểu mô tê gì, nên anh còn nói thêm: “Buổi hòa nhạc lần này có cả hai nữ nghệ sĩ dương cầm, người kia nổi tiếng sớm hơn Tần Chiêu, danh tiếng cũng vang dội hơn cô ta.”

Thấy anh ta nói vẻ đầy hứng thú, Ôn Viễn tò mò hỏi: “Anh hâm mộ cô ấy?”

“Nếu cô ta quan tâm tới hình tượng cá nhân của mình một chút, có lẽ anh cũng khá tán thưởng kỹ năng chơi đàn bình thường của cô ta.”

Ôn Viễn: “...”

“Nói thẳng ra là, người kia tốt hơn Tần Chiêu về mọi mặt, nhưng điều khiến anh khó hiểu, ấy là lần biểu diễn nào cô ta cũng trang điểm cự kỳ diêm dúa.” Nói xong Ôn Kỳ mỉm cười hờ hững, “Rõ ràng Tần Chiêu không xinh đẹp, nhưng lại biết suy xét, ít nhất còn hơn người kia mấy phần ở khoảng phục trang.”

Ôn Viễn nghe mà đau đầu, đúng lúc ấy buổi công diễn bắt đầu, cô lập tức chuyển sự chú ý sang thứ khác.

Tần Chiêu biểu diễn ở tiết mục thứ 3, cúi người chào khán giả một cách lịch thiệp rồi ngồi xuống bên chiếc đàn.

Trong mắt Ôn Viễn, hành động cử chỉ của cô ta vừa tao nhã lại vừa phóng khoáng. Vì sự xuất hiện của cô ta mà bản nhạc u uất bỗng chở lên tươi sáng hơn hẳn. Bản nhạc ẩn giấu mạch nước ngầm mãnh liệt với những cảm xúc cuộn trào này được Tần Chiêu chuyển tải rất tốt, khi nốt nhạc cuối cùng ngân vang, tiếng vỗ tay như sấm dậy vọng khắp sảnh lớn.

Ôn Viễn nhìn Tần Chiêu mỉm cười dịu dàng bên chiếc piano, vào giờ phút này, cô chợt thấy cảm động vô cùng, cô hít vào một hơi, vỗ tay thật mạnh.

Khi buổi công diễn kết thúc, Tần Chiêu đã tặng cho Ôn Kỳ một niềm vui bất ngờ. Đó là hôm nay, Trần Khôn Bình - người mà Ôn Kỳ luôn ngưỡng mộ có thời gian rảnh, muốn gặp mặt anh ta. Tiếp thu sự giáo dục từ gia đình, từ nhỏ Ôn Kỳ đã có niềm đam mê với âm nhạc, đặc biệt cực kỳ ngưỡng mộ các nhạc trưởng. Nhưng vì cha không cho phép nên khi thi vào đại học, anh ta vẫn chọn chuyên ngành Tài chính, biến âm nhạc thành sở thích nghiệp dư, giờ xuất hiện một cơ hội như vậy, đương nhiên anh ta sẽ không từ chối.

Ôn Viễn chẳng có việc gì làm, đành quay về xe đợi anh trai, song cô vừa đi tới cửa nhỏ thì đã thấy Tần Chiêu đang bước về phía mình. Chỉ một lát mà cô ta đã thay bộ quần áo thường ngày, không xinh đẹp quyến rũ như khi này, mà dịu dàng gần gũi hơn nhiều. Cô ta tháo chiếc kính râm che nửa khuôn mặt xuống, mỉm cười với Ôn Viễn, “Đi thôi, để chị đưa em về nhà.”

Ôn Viễn nhìn cô ta, vội từ chối: “Không cần phiền chị đâu ạ, em đợi anh trai rồi về cùng một thể.”

“Anh trai em đang trò chuyện hăng say cùng thầy Tần, e là em sẽ phải đợi lâu đấy.” Tần Chiêu cười nói, “Đi thôi, chị đã nói với anh trai em rồi.”

Ôn Viễn do dự vài giây rồi đi theo Tần Chiêu lên xe, Tần Chiêu cảm thấy cô nhóc này rất đáng yêu, thấy cô thắt dây an toàn, Tần Chiêu mới khởi động xe, “Yên tâm, chị không mang em đi bán đâu.”

Ôn Viễn chăm chú nhìn cô ta một hồi, sau khi biết cô ta nói đùa mới gỡ đầu dây bối rối. Cô tán thưởng khả năng chơi piano của Tần Chiêu, nhưng nếu thực sự bắt cô ở một mình với Tần Chiêu, cô vẫn thấy khá lúng túng.

Ôn Viễn quy kết mọi nguyên do lên người Ôn Hành Chi, anh là bề trên của cô, mà Tần Chiêu lại là bạn của anh, nên Tần Chiêu tạo cho cô áp lực tương tự là điều khó tránh.

“Chị đàn có hay không?”

Ôn Viễn gật đầu lia lịa, “Hay, cực kỳ hay.”

Tần Chiêu nghe vậy thì liếc cô một thoáng rồi quay đầu nói: “Xem ra chị vẫn đàn chưa tốt.”

Ôn Viễn bối rối, rõ ràng cô khen là rất hay mà?

Dường như nhận ra sự hoang mang của cô, Tần Chiêu mỉm cười giải thích: “Dưới góc nhìn của chị, âm nhạc không chỉ là sự hưởng thụ của đôi tai, âm nhạc có thể khống chế cả tinh thần và ý chí của con người. Lần đầu tiên nghe bản nhạc này, chị đã u uất suốt mấy ngày trời.”

Ôn Viễn hơi uể oải, “Em vẫn không hiểu lắm.”

“Không sao, nếu sau này có cơ hội, chị sẽ mời em nghe những bản nhạc vui vẻ.” Tần Chiêu mỉm cười, hỏi, “Dạo này chú em bận lắm à?”

“Chú khá bận ạ, hình như mấy hôm nay cũng không ở trong nước.”

“Tới Anh sao?”

Ôn Viễn gật đầu, “Em nghe anh em bảo, năm nào vào dịp này chú ấy cũng bận rộn, cho nên chẳng mấy khi ở nhà.”

“Không ở nhà đón Tết ư?” Tần Chiêu thoáng ngạc nhiên, sau khi nhận được câu trả lời không khỏi cười, nói: “Xem ra mấy năm nay anh ấy không thay đổi nhiều, vẫn bán mạng vì công việc.”

Ôn Viễn cười cười, không đáp lời. Lòng thầm đếm lại số lần Ôn Hành Chi xuất hiện ở nhà, cô ngày càng chắc chắn anh là một người cuồng công việc.

Khoang xe tĩnh lặng trong chốc lát, khi xe chạy tới gần con phố dẫn vào nhà họ Ôn, Tần Chiêu lại hỏi: “Ôn Viễn, mấy năm nay chú em vẫn ở nước ngoài một mình sao?”

“Dạ?”

Ôn Viễn chớp mắt nhìn cô ta, không hiểu ý của cô ta lắm. Còn Tần Chiêu thì nói chậm lại, vẻ ngượng ngùng thoáng hiện trên khuôn mặt cô ta, may mà ánh sáng xung quanh khá yếu, cô ta mới nói tiếp, “Ý chị là, chú em vẫn chưa có bạn gái ư?”

Câu nói của Tần Chiêu khiến cô ngẩn ra, ngơ ngác nhìn cô ta, lí nhí đáp: “Em, em không rõ lắm ...”

Mà bộ giác ngơ ngác của cô khiến Tần Chiêu bật cười, khi xe chạy tới cổng lớn nhà họ Ôn, cô ta quay đầu nhìn Ôn Viễn, hỏi lại vấn đề mà Ôn Viễn không biết nên đáp sao cho phải: “Em nói xem, nếu chị theo đuổi chú em thì liệu anh ấy có từ chối không?”

Phản xạ đầu tiên của Ôn Viễn là trợn tròn mắt. Một người lạnh lùng hờ hững như vậy mà có phụ nữ muốn theo đuổi ư?”

Tần Chiêu thấy vẻ mặt của cô, tưởng ý định của bản thân đã khiến Ôn Viễn kinh hãi, bèn cười cười xoa đầu cô: “Được rồi, không làm phiền em nữa, xuống xe đi.”

Ôn Viễn xuống xe, song hồn phách vẫn chìm đắm trong sự kinh hãi mà Tần Chiêu mang lại cho cô.

Cũng không thể trách Tần Chiêu, chẳng qua Ôn Viễn đã bị người nọ áp bức quá lâu, nên hoàn toàn quên đi điểm quan trọng nhất: Người đàn ông ấy có sức quyến rũ chết người.

Thành phố T.

Còn hai tuần nữa là tới Tết âm lịch, sau một trận tuyết lớn, thành phố đã thấp thoáng bóng xuân. Tại tòa nhà hành chính GP, người qua kẻ lại vẫn nườm nượp không ngớt, vì đây chính là thời điểm bận rộn nhất dịp cuối năm.

Sau khi cúp máy, Ôn Hành Chi lấy áo khoác trên giá treo, vừa đi vừa dặn Lại Dĩ Ninh gọi tài xế. Trợ lý Lại đang bận rộn với công việc vội ngừng đầu nên gọi điện, sau khi bàn giao công tác xong xuôi, chị ta thu dọn đồ đạc rồi cùng anh xuống dưới. Ban quản trị công ty A đã chính thức ký hợp đồng ủy thác với GP, tối nay họ đặt mấy bàn tiệc tại một khách sạn lớn ở thành phố T, phía GP có không ít người tới dự, Ôn Hành Chi là người phụ trách chính, đương nhiên phải tham gia.

Ban quản trị công ty A là tổ chức tư nhân được Chính phủ hậu thuẫn, một lần vung tay là mấy nghìn tỷ nhân dân tệ, tất nhiên không giống bình thường. Đây là lần đầu tiên họ hợp tác với GP, nhưng không ngờ Ôn Hành Chi vừa mở lời thì đã chấp nhận lãi xuất gấp đôi lãi xuất bình quân, tuy anh đưa ra phí ủy thác cao nhất trong giới, song hiển nhiên phi vụ làm ăn này có lời.

Là một thương nhân, Ôn Hành Chi ghét các bữa tiệc rượu không gì sánh nổi. Tửu lượng của anh cũng không tồi, tuy nhiên với chuyện uống rượu, nếu tránh được thì anh sẽ tránh, nếu thực sự không thể tránh thì đành uống một chút mang tính tượng trưng. Điều khiến anh bất ngờ chính là, trong bữa tiệc hôm nay, cậu con trai kém cỏi của Phó trưởng phòng Lưu cũng có mặt.

Nhìn thấy Ôn Hành Chi hần cũng hơi bối rối, vì hôm trước hần không những say rượu mà còn đánh cháu gái nhà người ta, hôm nay cha hần đưa hần tới đây, ít nhiều cũng có ý nhận lỗi. Nhưng hần nhìn sắc mặt Ôn Hành Chi thì không thể nhận ra manh mối nào, chỉ thấy sự lạnh lùng xa cách toát ra từ con người anh ta mà thôi.

Ôn Hành Chi chẳng coi hần ra gì, nhưng cũng không thể làm như không thấy. Sau mấy lượt rượu, Phó trưởng phòng Lưu bèn bưng ly rượu tới.

“Tổng giám đốc Ôn, hợp tác vui vẻ.”

Điều khoản mà Ban quản trị công ty A ghi trong văn bản hợp đồng với GP đã mở rộng tới một tầm cao mới, còn thoáng hơn cả điều kiện mà Ôn Hành Chi đưa ra lúc trước. Về người đứng giữa lo liệu chuyện này, Ôn Hành Chi cũng biết rõ. Anh mỉm cười, ung dung bắt tay với ông ta rồi uống cạn ly rượu tặng: “Vẫn phải cảm ơn Phó trưởng phòng Lưu.”

“Đâu có đâu có.” Phó trưởng phòng Lưu mỉm cười đầy khiêm nhường, “Hôm trước vì thằng con tôi mà xảy ra chút mâu thuẫn, nó cũng áy láy mãi, nên muốn nhân dịp này mà nói lời xin lỗi với Tổng giám đốc Ôn.” Nói đoạn, ông ta quay đầu nói với cậu con trai đứng sau, “Còn không mau rót rượu!”

Ôn Hành Chi chỉ bình thản nhìn người nọ rót rượu cho anh, lúc hần nâng ly rượu lên, anh mới nhìn thẳng về phía hần, tới khi cái nhìn của anh khiến hần sợ hãi, Ôn Hành Chi mới nhận lấy ly rượu rồi uống cạn.

Gần mười giờ đêm thì bữa tiệc kết thúc, lúc vừa ngồi vào trong xe, Ôn Hành Chi đã dặn Lại Dĩ Ninh: “Tìm một vị trí trống ở bộ phận dự án rồi xếp con trai của Phó trưởng phòng Lưu vào đó.”

“Ăn tám lạng, trả nửa cân”. Ôn Hành Chi đương nhiên biết đạo lý này, anh chấp nhận tạo cơ hội cho người ta, có điều muốn tồn tại ở GP không phải chuyện dễ dàng.

Lại Dĩ Ninh cũng hiểu, cô ta âm thầm nhớ kỹ rồi nói với Ôn Hành Chi, “Vừa nãy có điện thoại gọi từ nhà ở thành phố B.”

Nghe vậy Ôn Hành Chi khẽ nâng mày, ông cụ luôn nắm bắt chuẩn xác lịch trình của anh. Ví dụ như lần này, hôm qua anh mới về từ London, hôm nay đã có điện thoại gọi tới. Theo lời nói của anh cả Ôn Hành Lễ, ông cụ siêu giỏi trong khoản tính báo, đúng là thời trẻ làm lính trinh sát có khác.

“Ông cụ nói sao?”

Lại Dĩ Ninh do dự một đoạn, rớt cuộc vẫn mỉm cười, thuật lại lời của ông cụ cho sếp nghe. Nghe xong quả nhiên Ôn Hành Chi nhíu mày, cuối cùng anh lẳng lẳng dựa lưng vào ghế, giấu mình vào trong bóng tối.

Đầu tháng tám là vào năm học mới, mấy hôm nay tâm trạng của Ôn Viễn khá tồi tệ.

Vãi bữa nay cô vẫn ở trong nhà, rất ít khi ra ngoài, thi thoảng Tần Chiêu lại tới chơi, nhưng bao giờ Ôn Viễn cũng viện cớ học hành để trốn trong phòng không phải gặp cô ta, bởi rồi ngượng ngùng như thể đã phạm sai lầm gì đó. Còn Tần Chiêu gặp cô thì vẫn ung dung tao nhã, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đạo này Tần Chiêu khá nổi tiếng, những buổi tuyên truyền và hòa nhạc tại các thành phố đợt trước khiến danh tiếng của cô ta tăng vọt, nghệ sĩ

dương cầm trong nước nổi tiếng trên thế giới vốn đã ít, hơn nữa Tần Chiêu còn có ưu thế về sắc đẹp, được quan tâm chú ý là chuyện đương nhiên.

Lướt xem clip Tần Chiêu biểu diễn trong cuộc thi tại nước ngoài cũng tăng lên không ngừng, Ôn Viễn tìm xem một vài clip, thậm tưởng tượng hình ảnh Tần Chiêu và Ôn Hành Chi đứng bên nhau, ngày càng thấy hợp.

Một cô gái như vậy, nếu thực sự theo đuổi chú ấy thì chắc chú ấy cũng không từ chối đâu nhỉ?

Ôn Viễn cắn móng tay nghĩ thầm, bỗng nhiên giật mình vì tiếng gõ cửa âm âm của Ôn Kỳ, cô không khỏi càu nhàu, đóng những trang web đăng tải thông tin về Tần Chiêu trên laptop lại, rồi ra mở cửa.

“Làm gì trong phòng mà thậm thà thậm thụt thế?” Hai tay Ôn Kỳ xỏ trong túi quần, khệnh khạng đi vào.

“Có việc gì à?”

Ôn Kỳ thấy cô trợn mắt bực bội thì hờn hờ tóm lấy chỏm tóc dựng đứng trên đầu cô, “Vào thăm nom em, sợ em nằm mốc meo trong phòng.”

Ôn Viễn hất tay anh trai ra, Ôn Kỳ lượn quanh một vòng rồi ngồi xuống trước laptop, ấn ấn di chuột và bàn phím của cô một hồi, lại uể oải bỏ sang một bên, thấy Ôn Viễn đang mở mắt trừng trừng nhìn mình, bèn đưa tay véo má cô, “Đừng lờm anh, anh dẫn em ra ngoài chơi nhé?”

“Từ bao giờ mà anh lại muốn dẫn em đi chơi thế?”

“Thấy em học hành vất vả, coi như anh thưởng cho em, thời cơ ngàn năm có một thôi đấy.”

Ôn Viễn bĩu môi: “Đi đâu?”

“Tắm suối nước nóng ở khu nghỉ mát Tước Lĩnh, thấy sao?” Ôn Kỳ cười tí mắt, thấy vẻ vừa rung rinh vừa mâu thuẫn của bạn nhỏ Ôn Viễn bèn xoa đầu cô, ép chỏm tóc dựng đứng kia xuống, “Chuẩn bị đồ đạc đi, thứ bảy xuất phát!”

Khu nghỉ mát núi Tước Lĩnh mới mở cửa được vài năm, suối nước nóng được dẫn từ núi Tước Lĩnh xuống, nằm giữa quần thể núi Thanh Sơn, cực kỳ yên bình tĩnh lặng. Một người bạn của Ôn Kỳ có cổ phần ở đó, đã nhiều lần mời Ôn Kỳ tới chơi. Lái xe từ thành phố B tới núi Tước Lĩnh mất ba tiếng đồng hồ, sáng thứ bảy xuất phát từ thành phố B, tới khu nghỉ mát vào mười giờ sáng, đúng lúc mặt trời lên cao. Ôn Kỳ đỗ xe vào bãi đỗ của khách sạn, vừa dẫn Ôn Viễn xuống xe thì đã thấy một thanh niên đi về phía mình.

“Ôn đại thiếu gia, hân hạnh được đón tiếp ngài.”

Ôn Kỳ cười khẽ, kéo kéo Ôn Viễn đang đứng cạnh mình, nói: “Dẫn cô nhóc này tới đây nghỉ ngơi mấy hôm.”

Người nọ nhìn Ôn Viễn, mỉm cười chế giễu: “Tôi bảo này, cậu không nói người đi cùng mình chính là em gái cậu, nên tôi chỉ chuẩn bị cho cậu một phòng thôi, làm sao bây giờ?”

Ôn Kỳ táng cho anh ta một phát, “Thế thì thuê cho tôi một phòng nữa!”

Người nọ ôm đầu đi trước.

Ôn Kỳ xoa xoa tay, quay ra nhìn Ôn Viễn, thấy mặt cô dần ra, bèn hỏi: “Sao thế?”

Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào một chiếc xe, miệng lầm bầm: “Hình như, hình như em nhìn thấy xe của chú ...”

Ôn Kỳ còn tưởng khi này cô nghe người nọ trêu đùa nên mới ngậy ngẩn ra như vậy, giờ nghe cô bảo thế chỉ thấy buồn cười, “Ngốc à? Lúc này chú đang cách em tám múi giờ cơ mà.”

Ôn Viễn nhanh chóng hồi hồn. Đúng rồi, hiện tại chú ấy không thể ở đây được.

Sau khi vào khách sạn cất hết hành lý, Ôn Viễn và Ôn Kỳ cùng tới khu trượt tuyết của núi Tước Lĩnh, tuy cô hơi nhát gan, có điều thấy người ta nô đùa trượt tuyết thì cũng rộn rã cả người.

“Thấy hay không?” Ôn Kỳ xỏ tay trong túi quần, nhìn Ôn Viễn hỏi.

Thấy cô gật đầu, anh ta cười khẽ. Từ nhỏ Ôn Kỳ đã yêu thích thể thao, tung hoành khắp các khu trượt tuyết ở thành phố B, sau khi kỹ thuật điêu luyện thì lại thấy không còn hứng thú nữa. Nhưng lúc này anh ta mỉm cười, thấy có gì đó không ổn, ánh mắt Ôn Viễn nhìn anh ta quả thực có thể miêu tả bằng từ “tỏa sáng lấp lánh”.

Cái nhìn của cô khiến Ôn Kỳ sờn gai ốc, “Có chuyện gì thì nói nhanh lên.”

“Em muốn trượt tuyết, anh dạy em nhé!” Ôn Viễn khẩn khoản nhìn anh trai.

“Mơ đi.” Ôn Kỳ từ chối ngay lập tức, vì anh biết tế bào vận động của Ôn Viễn không hề phát triển.

Thấy Ôn Kỳ định bỏ đi, Ôn Viễn cuống lên, lập tức tóm lấy tay anh ta không để anh ta nhúc nhích, hôm qua ở núi Tước Lĩnh có tuyết rơi, Ôn Viễn bị anh ta lôi xềnh xệch trên tuyết.

“Ôn Viễn, bỏ tay ra!” Ôn Kỳ nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

“Anh có dạy em không?”

Ôn Viễn chẳng sợ mất mặt, cứ để anh ta kéo về phía trước như thế, coi như trượt băng.

“Ôn Viễn!” Ôn Kỳ lại quát cô mấy tiếng, hai người nhìn nhau mấy phút, chắc hẳn Ôn Kỳ thấy bộ dạng này chẳng ra sao nên đầu hàng: “Anh dạy anh dạy!”

Anh ta hất cái tay đang níu chặt lấy cánh tay anh của cô ra, thấy cô tỏ vẻ đắc chí thì bực bội cười mỉa một tiếng.

Trước khi mở rộng thành khu trượt tuyết cỡ lớn, núi Tước Lĩnh từng là địa điểm huấn luyện của vận động viên trượt tuyết chuyên nghiệp, tuyết đọng trên núi dày tới một mét, đường trượt cũng rất dài. Với Ôn Kỳ mà nói, thích là được, vui chơi tại một nơi được coi như đường trượt dài nhất cả nước cũng là một lựa chọn không tồi. Tuy nhiên giờ phút này, anh ta nhìn Ôn Viễn lóng nga lóng ngóng ôm ván trượt tuyết mà đau đầu ôm trán.

“Anh dạy em thế nào hả? Em phải giữ vững phần đầu, rồi mới giữ vững phần thân ...” Ôn Kỳ khom người chỉ cho cô thấy, “Mà em phải cầm chắc cây gậy trượt tuyết để nó không văng đi mất.”

Nghe anh ta bảo vậy, Ôn Viễn lại cuống cuồng điều chỉnh tư thế. Ôn Kỳ thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt cô, Ôn Viễn nhìn đỉnh đầu anh ta, còn chưa hiểu ra làm sao thì Ôn Kỳ đã vỗ vào bắp chân cô, “Đứng yên, bỏ tay ra nào.”

Tung hoành bên ngoài bao lâu nay, người có thể khiến Ôn đại thiếu gia đích thân phục vụ cũng không nhiều.

“Sau khi đi giày trượt thì em phải làm quen với đất băng trước đã, đừng vội bước vào đường trượt, khi nào vững chân rồi hẵng thử. Đừng bao giờ để ván trượt chổng lên nhau, nếu không sẽ rất dễ ngã ...” Một tiếng lach cách

vang lên, Ôn Kỳ cố định lại ván trượt giúp Ôn Viễn, hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi: “Đã nhớ chưa?”

“Cảm ơn anh, em còn chưa ngốc tới mức ấy.”

Ôn Kỳ vừa cười vừa kéo mũ cô, vỗ vỗ vào đầu cô, “Được rồi, thử đi mấy bước xem nào.”

Ôn Viễn chống gậy trượt tuyết, đi giày trượt, dè dặt đi về phía trước. Ôn Viễn phối hợp tay chân khá tốt, hơn nữa đất bằng vốn dễ đi, cô đi một lúc thấy thoải mái hơn nhiều. Ôn Kỳ đi đằng sau lưng Ôn Viễn, thấy cô đã quen với ván trượt tuyết, bèn hất cằm bảo cô: “Đi lên cao thử khả năng giữ thăng bằng.”

Ôn Viễn nhìn đám người trên sườn dốc, hàng mây thanh tú thoáng nhú lại: “Sao mà đi ngang được chứ? Y như cua.”

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Type: Mèo

Ôn Kỳ hừ một tiếng, đứng im tại chỗ, “Em ấy à, chắc gì đã đi được như của.”

“Đừng coi thường em.”

Ôn Viễn gắng sức chống gậy trượt tuyết vào nền tuyết, giữ thăng bằng, từ từ bước lên trên. Bây giờ Ôn Kỳ cũng đi giày trượt, bắt đầu trượt vào đường trượt. Tế bào vận động của anh ta tốt hơn Ôn Viễn nhiều, lại quen với đường trượt này, anh ta trượt từ trên xuống, giữ thăng bằng vai và ván trượt, người hơi nghiêng về phía trước, đẩy nhanh tốc độ trượt xuống, kỹ thuật điêu luyện, dáng vẻ cũng rất phóng khoáng.

Khi anh ta dừng lại sát trên đường trượt, Ôn Kỳ nhắm hai mắt lại để hưởng thụ, cao giọng hỏi: “Ôn Viễn, thấy anh trượt thế nào?”

Không ai trả lời, Ôn Kỳ đợi một hồi, đưa mắt nhìn về phía sườn dốc nơi Ôn Viễn tập luyện, quả nhiên không thấy cô đâu.

Ôn Kỳ lập tức lo lắng, anh ta vừa chống gậy trượt tuyết cố gắng di chuyển trên đường trượt, vừa quan sát xung quanh để tìm Ôn Viễn, tới khi loáng thoáng thấy bóng dáng cô, anh ta không nén nổi cơn giận. Hóa ra

nhân lúc anh ta không chú ý, cô đã bò lên trên dốc, chuẩn bị vào đường trượt để trượt xuống. Chưa biết đi mà đòi chạy, gan to bằng trời.

“Ôn Viễn!” Anh ta chẳng để ý tới phong độ phong thái gì nữa, cứ thế gào lên, “Xuống đây cho anh!” Nói xong lại không nhận được mà hừ hừ mấy tiếng, “Em đi chậm chậm thôi, đừng đổ người về phía trước như thế, giữ thăng bằng xem nào!”

Ôn Viễn vốn ngờ ngờ hiểu ra chút bí quyết, nhưng bị anh ta gọi như vậy, chợt thấy hơi hốt hoảng, hơn nữa cô lại phải tránh va vào người khác, trong cơn hoảng loạn, cô cố gắng giữ thăng bằng theo cách của mình, vốn không nghe được Ôn Kỳ đang nói gì, chỉ cảm thấy tốc độ trượt xuống ngày một nhanh hơn. Đang lúc này, cô bỗng nghĩ tới một vấn đề, cô không biết dừng lại thế nào!

“Em không biết cách dừng lại! Làm sao bây giờ!”

Ôn Viễn hét lên với Ôn Kỳ, còn Ôn Kỳ đã không còn gì để nói, anh ta khom người ôm mặt, trong lòng cầu nguyện, xin ông trời phù hộ để cô có thể khiến ván trượt xếp thành hình chữ “bát” hướng vào trong (1), nếu không sẽ ngã đau lắm đây.

Dưới sự tác động của trọng lực, Ôn Viễn trượt xuống rất nhanh, cô hét lên vì sợ hãi, trong cơn hoảng loạn, ván trượt dần xếp thành hình chữ “bát” hướng vào trong, tốc độ hơi chậm lại. Ôn Viễn còn chưa hoàn hồn, đưa mắt nhìn về phía trước thì lập tức trợn mắt kinh hoàng, một người mặc đồ đỏ đang đứng đó, cũng nhìn Ôn Viễn bằng vẻ mặt hoảng sợ y hệt. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, khi cô ta đang định né tránh thì Ôn Viễn đã lao thẳng vào người cô ta.

“Á!”

Không hiểu sao, vài tích tắc trước khi Ôn Viễn ngã nhào, cô chợt nhớ tới một câu nói cô nghe được khi đang leo lên dốc. Trượt tuyết – ngã mấy lần

là có thể nghiệm ra cách trượt. Đây mới là lần đầu tiên cô ngã thôi mà đã thấy xương cốt nát như ra rời. Ôn Viễn nằm ngoài trên mặt đất một lúc, thấy mình không có gì đáng ngại, mới nhổ tuyết trong miện ta, chống gậy trượt tuyết đứng lên, khổ nỗi cô trượt xuống rất phóng khoáng, nhưng muốn đứng lên lại không dễ dàng.

(1) “Bát” là phiên âm Hán Việt của số 8 trong tiếng Trung – chữ “bát” có hình như sau 八. Ở đây Ôn Kỳ nghĩ tới chữ “bát” hướng vào trong là chỉ đầu hai ván trượt tuyết chạm vào nhau.

(2)

Bấy giờ Ôn Viễn chợt nhớ tới người vô tội bị cô đâm vào khi nãy, cô ngẩng đầu lên nhìn quanh quất một lúc, mới thấy người nọ cũng đang loay hoay tìm cách đứng lên như cô. Nhưng cô ta may mắn hơn Ôn Viễn ở chỗ, có một người đang đi về phía cô ta, đưa tay nâng cô ta dậy.

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn người nọ, áo khoác dạ dáng dài, quần tây phẳng phiu, khi nhìn lên thấy gương mặt đó, Ôn Viễn ngây ngẩn vì kinh ngạc! Là chú Ôn Hành Chi! Là chú Ôn Hành Chi!

Sau đó cô lại ngơ ngác quay sang nhìn người phụ nữ vừa được anh nâng dậy, hóa ra là Tần Chiêu.

Đồng tử Ôn Viễn co lại, rõ ràng là do quá ngạc nhiên, cô tròn mắt nhìn hai người kia với vẻ khó tin. Một phút sau, cô mới nhận ra sự thật cực kỳ quan trọng, cũng khiến cô xấu hổ vô cùng: cô ngã trước mặt hai người này với tư thế chó gặm bùn!

Ôn Viễn chẳng thiết đứng dậy nữa.

Tần Chiêu tự dưng bị ngã, vốn dĩ cô ta chẳng giỏi trượt tuyết, chỉ dám dè dặt di chuyển trên đường trượt, may mà còn có người vụng về hơn cô ta.

Cô ta khẽ nhú hai hàng mày thanh tú, chưa kịp nhìn xem kẻ gây họa là ai thì đã thấy một cánh tay xuất hiện trước mắt của mình, cô ta ngẩng đầu nhìn, là Ôn Hành Chi.

“Ngã có đâu không? Để tôi đỡ cô dậy.” Anh liếc mắt nhìn người sau lưng cô ta, hỏi với giọng hờ hững.

“Không sao.”

Tần Chiêu từ từ đứng dậy, Ôn Hành Chi đứng bên cạnh sau khi thấy cô ta không có việc gì, mới thả tay cô ta ra, đi về phía cái người vẫn nằm bẹp trên mặt tuyết kia.

Anh nhìn cô nhóc đang luống cuống trên tuyết, hơi cúi người: “Cháu còn định nằm đấy đến bao giờ?”

Giọng nói không vui không giận, như thể người vừa bị bẽ mặt trước bàn dân thiên hạ không phải cháu gái anh.

Sau khi chắc chắn mình không thể giả vờ chết, Ôn Viễn mới ngẩng đầu lên, cô cười hì hì với khuôn mặt vô cảm kia, nụ cười đầy ý nịnh nọt. Ôn Hành Chi chẳng thèm quan tâm đến bộ dạng xu nịnh này của cô, anh chỉ đưa tay để cô mượn lực mà đứng lên, rồi chậm chậm trượt tới chỗ Tần Chiêu.

Tần Chiêu đang đứng yên tại chỗ, đôi mắt đen lấp lánh mở to, dường như rất bất ngờ khi gặp Ôn Viễn ở đây.

Ôn Viễn nhìn Tần Chiêu với vẻ bối rối: “Xin lỗi chị Tần, em mới học trượt tuyết, còn chưa thông thạo cách trượt.”

Nói cho cùng thì Tần Chiêu cũng hơn cô mấy tuổi, đã hoàn hồn từ lâu rồi. Cô ta chống gậy trượt tuyết, tươi cười nhìn Ôn Viễn: “Không sao là tốt rồi.”

Ôn Hành Chi nhướn mày nhìn cô, “Đến đây với ai?”

Ôn Viễn rụt cổ, chỉ chỉ Ôn Kỳ ở cách đó không xa, anh ta cũng đang đi về phía này. Thấy Ôn Hành Chi, Ôn Kỳ cũng chẳng bình tĩnh hơn Ôn Viễn là bao, lại thoáng liếc thấy Tần Chiêu đang đứng bên Ôn Hành Chi, lòng thầm hiểu ra. Anh ta cắn răng bước tới trước mặt Ôn Hành Chi, liền nghe thấy anh hỏi: “Cháu dạy Ôn Viễn trượt tuyết?”

Ôn Kỳ bực bội đáp: “Không, cháu không dám nhận đứa học trò này đâu. Trúng khôn hơn vịt, làm cháu sợ chết khiếp.”

Nói xong thì thấy Ôn Viễn nhăn mặt mới mình.

Tần Chiêu phì cười, Ôn Hành Chi cũng không mắng hai người nữa.

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Chi và Tần Chiêu, thực ra khi ở bãi đậu xe cô không có nhìn nhầm, đó đúng là xe mà Ôn Hành Chi từng lái, anh tới trước họ mười lăm phút, nên mới không gặp nhau. Đạo trước khi nhắc tới Ôn Hành Chi, Tần Chiêu còn tỏ ra ngượng ngùng lo lắng như một cô nữ sinh vừa biết yêu, vậy mà lúc này gặp lại cô ta đã có thể đứng cạnh anh với vẻ ung dung thanh nhã. Cứ thế này, trông hai người họ lại càng xứng đôi. Lại còn đi trượt tuyết với nhau? Xem ra chú ấy cũng có cảm tình với Tần Chiêu đúng không?

Ôn Viễn đang nghĩ vơ thì chợt nghe thấy Tần Chiêu hỏi mình: “Hai người tới lúc nào thế?”

“Mới hôm nay thôi, dẫn Ôn Viễn đi xả stress mấy hôm.”

Tần Chiêu mỉm cười, liếc nhìn Ôn Hành Chi nói: “Nơi này đúng là đặc địa, suối nước nóng tuyệt vời vô cùng.”

“Chúng cháu đang định tới suối nước nóng. Hay là cùng đi?”

Ôn Viễn nghe mà phát hoảng, cô không biết Ôn Kỳ chỉ đang nói khách sáo mà thôi, nên giật giật tay áo anh ta tỏ ý không vui, ai ngờ Ôn Hành Chi lại đồng ý ngay: “Cũng được, đi xe của chú xuống núi.”

Suối nước nóng ở núi Tước Lĩnh đúng là rất tuyệt.

Tiệc là màn trượt tuyết khi này đã rút cạn sức lực của Ôn Viễn, cô đói đến cồn cào, chỉ tắm vài phút đã thấy đầu quay quay, đành khoác khăn tắm, leo ra khỏi bể tắm, tắm qua một lần rồi định bụng về khách sạn gọi chút đồ ăn, vừa ăn vừa chờ Ôn Kỳ.

Trong sảnh lớn đã có kha khá người, Ôn Viễn ngó quanh phòng một lượt, khi tìm kiếm chỗ ngồi thì thấy Ôn Hành Chi đang đứng bên cửa sổ. Trong sảnh rất ấm áp, anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng khá đơn giản. Lúc này anh đang nghe điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói những gì mà khiến anh thỉnh thoảng nhíu mày, khuôn mặt cũng tỏ vẻ mất kiên nhẫn mà người khác hiếm thấy được. Ôn Viễn dùng từ “hiếm khi” là vì có rất nhiều thời điểm, anh không bao giờ để lộ cảm xúc ra ngoài.

Để không làm người thừa, Ôn Viễn định bụng chuồn đi, nhưng chẳng ngồi đúng lúc ấy Ôn Hành Chi lại ngắt máy, quay người lại, ánh mắt rơi thẳng vào người cô. Ôn Viễn đành phải chớp chớp mắt, mỉm cười với anh.

“Lại đây.”

Tuy không nghe rõ anh nói gì, nhưng nhìn khẩu hình của anh, Ôn Viễn cũng đoán ra một chút cô do dự rồi cuối cùng vẫn bước tới chỗ anh.

“Ngồi đây, muốn ăn gì thì tự gọi.”

“Cháu không đói.”

Ôn Viễn buột miệng, không ngờ đúng lúc ấy bụng cô lại kêu ùng ục, liền đỏ mặt thẹn thẹn trong lòng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh. Ôn

Hành Chi đã quá quen với cái thói nói một đằng nghĩ một nẻo của cô rồi. Anh hơi nghiêng người về phía trước, đưa tay nâng cằm Ôn Viễn: “Ngẩng đầu lên.”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh ngỡ ngàng, thấy anh đang chăm chú nhìn mình, tim cô bỗng loạn nhịp. Chắc đã nhận ra sự căng thẳng của cô, Ôn Hành Chi buông tay, tựa vào lưng ghế. “Má bị xước chút da, về nhà nhớ thoa thuốc.”

Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm, nhớ lại cảnh tượng khi nãy, khoảng cách gần tới nỗi tưởng chừng như cô có thể thấy được lông mi anh.

Gọi xong đồ ăn, khi đồ ăn vừa được bưng ra thì Tần Chiêu tới, cô ta cũng vừa mới tắm suối nước nóng xong, mái tóc mềm mượt thả sau vai, trang điểm nhẹ, toàn thân tỏa ra vẻ đẹp đầy gợi cảm. Tư thái tùy ý này khiến không ít người trong sảnh lớn nhận ra cô ta, thấy cô ta đi thẳng về phía Ôn Hành Chi, đương nhiên cũng bàn tán mấy câu.

Nghệ sĩ dương cầm Tần Chiêu giống với các ngôi sao giải trí đang nổi ở chỗ - càng nổi tiếng thì các vụ tai tiếng kéo đến càng nhiều, cho dù người trong cuộc tỏ vẻ “Mặc người chỉ trích, ta vẫn bình chân.” Ôn Viễn cũng loáng thoáng nghe được vài câu, ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Chi, vẫn là vẻ mặt bình thản như không, chỉ là khi Tần Chiêu tới gần, anh đưa tay kéo ghế giúp cô ta mà thôi.

Tần Chiêu mỉm cười ngời xuống, thấy thịt trong cái đĩa trước mặt Ôn Viễn, bèn cười nói, “Trẻ con sướng thật đấy, muốn ăn gì thì ăn.”

Ôn Viễn ngại ngùng cười: “Em thích ăn thịt hơn ăn chay.”

Đúng là như vậy, từ nhỏ tới lớn, Ôn Viễn là kiểu người “Thà ở nơi không có trúc chứ không thể không ăn thịt.”(2). Ở khoản này dì Thành luôn chiều theo ý cô, ai ngờ cô chỉ ra ngoài ăn với Ôn Hành Chi mấy lần mà chất lượng đồ ăn của cô đã giảm sút rõ rệt. Khi cô hỏi dì Thành, dì liền nghiêm

mặt nói: “Không cân đối dinh dưỡng thì làm sao khỏe mạnh cho được? Chú của cháu từng nói như vậy đó.”

(3) Câu nói chế lại từ câu “Thà rằng không ăn thịt, chứ không thể ở nơi không có trúc. Không ăn thịt khiến người ta gầy đi, nhưng không có trúc khiến người ta thô tục. Người gầy còn có thể béo, kẻ thô tục thì muôn đời thô tục.” – Tô Thức. Người xưa nhận tinh hoa các loài cây, cho rằng cây trúc tượng trưng cho sự thanh tao nhã nhặn. Nơi ở có trúc thể hiện tâm hồn tao nhã, thoát tục, hòa hợp với thiên nhiên.

(4)

Tần Chiêu không kìm lòng được, đưa tay véo véo má cô, than rằng: “Cũng khó thật đấy, nhưng chị thấy em có mập đâu nhỉ?”

“Đây là lý do...”

“Đó là do con bé kén ăn.”

Đó là lời mà Ôn Hành Chi nói thay cô, Ôn Viễn thấy anh định đưa tay ra, bèn vội vàng che chắn cái đĩa của mình. Ôn Hành Chi nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, đưa tay cầm lấy một tách hồng trà Đại Cát Lĩnh chẳng thèm để ý.

Lúc này anh lại tỏ ra là một người chú tốt.

Ôn Viễn lén lút bĩu môi, đúng lúc người phục vụ bưng lên một đĩa salad hoa quả, đặt trước mặt Tần Chiêu.

Tần Chiêu ngỡ ngàng nhìn Ôn Hành Chi, thấy ánh mắt của cô ta, Ôn Hành Chi thông dong giải thích: “Gọi cho cô từ trước.”

Tần Chiêu vui mừng nói: “Cảm ơn anh.”

Để giữ dáng nên buổi tối cô ta thường không ăn cơm, hoặc chỉ uống nước trái cây. Bữa cơm tối qua khi ăn cùng anh, cô ta gọi salad hoa quả, anh vẫn còn nhớ.

Ôn Viễn cũng khá ngạc nhiên, từ khi ngày một thân thiết với Ôn Hành Chi, cô vẫn chưa thấy anh chăm sóc một cô gái nào chu đáo như vậy, đến đồ ăn cũng nhớ kỹ. Cô đã quen được Ôn Hành Chi quan tâm chăm chút, đột nhiên thấy anh săn sóc một cô gái khác, lòng thầm hoảng hốt, như thể bị người ta cướp đi một thứ gì đó. Ôn Viễn bỗng giật mình vì suy nghĩ ấy của bản thân, sao cô lại nảy sinh loại cảm xúc này?!

“Ôn Viễn, sao không ăn đi?”

Giọng nói dịu dàng của Tần Chiêu khiến cô hoàn hồn, Ôn Viễn cúi đầu xúc cơm vào miệng, chợt thấy ăn cũng mất ngon.

Núi Tước Lĩnh về đêm bỗng bình lặng đang trong bầu không khí trong trẻo tươi mát.

Ôn Viễn cun cút đi theo Ôn Hành Chi, từ khi vào suối nước nóng thì Ôn Kỳ đã biến mất tăm, thẻ phòng cũng ở chỗ anh ta. Để cô không bị lạc, Ôn Hành Chi không cho phép cô ra khỏi tầm mắt của anh.

Ôn Viễn rất không đồng tình, đưa mắt nhìn một đám thanh niên đang đốt lửa trại ở đằng xa, do dự một lúc rồi chạy như bay tới đó. Ôn Hành Chi và Tần Chiêu sóng bước đi đằng sau, thấy một bóng dáng màu đỏ vừa chạy vừa nhảy trong tuyết, hàng mày anh giãn ra.

“Cô bé Ôn Viễn này, nhìn như trầm tĩnh dịu dàng thực ra lại cực kỳ hoạt bát.” Tần Chiêu cười nói.

Ôn Hành Chi nghe vậy thì chỉ cười nhạt, im lặng. Tần Chiêu quay đầu nhìn anh, cân nhắc một hồi rồi mới nói: “Còn chuawa cảm ơn anh đã đi với

tôi, lúc mời anh đi cùng tôi đã rất lo lắng, làm mất thời gian của nhà tù bản, đúng là không biết lấy gì ra mà đền.”

Thực ra kỳ nghỉ ở núi Tước Lĩnh này là do cô ta mời anh đi cùng, cô ta gần như chắc chắn anh sẽ không đồng ý, đến mẹ cô ta cũng nói, theo đuổi một người đàn ông như Ôn Hành Chi cũng không hề dễ dàng, bà không nghĩ hai người có thể thành đôi. Ban đầu Tần Chiêu cũng chẳng dám vọng tưởng, ai ngờ anh lại đồng ý, hơn nữa suốt kỳ nghỉ, anh luôn chăm sóc cô ta một cách chu đáo, mà khi này...

Cho nên Tần Chiêu có thể chắc chắn một điều, nếu anh ta có thể chịu bỏ chút thời gian hạ mình dỗ dành phụ nữ, thì rất ít người có thể thoát khỏi sự cám dỗ của anh. Mà lúc này, anh cũng đang làm như vậy thật, cô ta nghe thấy anh nói: “Không sao, nghỉ ngơi vào hôm cũng không rồi.”

Tần Chiêu cười càng tươi hơn: “Tối kia xem thử đi, hình như tôi nghe được kèn cor.”

Một sân khấu rất lớn được dựng cách đó không xa, có vẻ như thường xuyên được trưng dụng để biểu diễn, lúc này đang có mấy thanh niên chơi nhạc cụ trên đó. Vì lòng yêu thích với âm nhạc và nhạc cụ, Tần Chiêu rất hào hứng đánh giá những thứ này, cho tới khi một vài thanh niên trên sân khấu nhìn thấy cô, cùng nhau vỗ tay với cô.

Một thanh niên cầm sao flute(3) tới mời cô ta: “Chúng tôi còn thiếu một người chơi violin, cô có muốn tham gia không?”

(5) Flute thường dùng trong hòa tấu dàn nhạc phương Tây, có thân và nút bấm nối bằng kim loại, ráp nối từ nhiều đoạn với nhau. Flute có 2 loại thông thường là tôn C or B! âm thanh khá sắc nét và tình cảm.

(6)

Tần Chiêu vô cùng thích thú với cảm giác được đối xử như một người bình thường này, dù miệng nói “Ôi chao, nhưng tôi chuyên chơi piano” so sau khi bước lên sân khấu, cô ta vẫn vui vẻ nhận lấy đàn violin, thử âm xong thì vỗ vỗ tay với chàng trai nọ: “Bắt đầu đi.”

Bọn họ chơi một bản Valse cực kỳ vui vẻ.

Nốt nhạc đầu tiên vừa vang lên, những thanh niên đứng dưới sân khấu đợi màn biểu diễn lập tức bùng nổ, sôi nổi y như một buổi vũ hội. Trong bầu không khí tưng bừng ấy, Ôn Hành Chi vẫn đứng ngoài cuộc, không hề tiến lên phía trước. Ở một góc nghiêng, Ôn Viễn đang ngồi sau lửa trại.

Cô nhìn Tần Chiêu đứng trên sân khấu tựa như đứng giữa chốn không người, hòa mình vào giai điệu bản nhạc, chợt thấy giờ phút này dường như cô ta đang tỏa sáng. Tuy không thanh nhã như khi đứng bên đàn piano, nhưng vẫn đẹp tới ngỡ ngàng. Một người phụ nữ như vậy – có xứng để người khác trao gửi tình cảm hay không? Câu trả lời đương nhiên là có.

“Haha, uống rượu không?”

Bên cạnh có người đẩy cô một cú, Ôn Viễn ngơ ngác nhìn chàng trai ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đang nói chuyện với mình, đưa tay nhận lấy cốc rượu rồi bất giác uống vào. Men rượu nóng bỏng khiến cổ họng cô đau rát, Ôn Viễn ho sặc sụa.

“Cùng khiêu vũ nhé? Không thể bỏ qua một bản nhạc hay thế này được, đúng không?”

Lẽ nào đây chính là duyên phận tình cơ? Ôn Viễn chớp chớp mắt, đang định từ chối thì đã bị kéo ra ngoài, hai người nhảy nhót theo tiếng nhạc một hồi, cuối cùng thì chàng trai ngoại quốc lần đầu đi nghỉ ở núi Tước Lĩnh này cũng nhận ra Ôn Viễn không biết khiêu vũ.

“Cô không biết khiêu vũ?”

“Đương nhiên!”

Anh ta xoay cô tới mức choáng váng đầu óc, cô muốn trợn mắt lườm anh ta mà cũng chẳng còn sức lực, đúng lúc này trên sân khấu lại vang lên một bản nhạc khác, Ôn Viễn lập tức trốn được bao xa thì trốn. Từ khi uống cốc rượu kia, Ôn Viễn thấy đầu đau như búa bổ, cô cúi đầu xoa huyết Thái dương đi về phía lửa trại, không ngờ đang đi thì va phải một bức “Tường.”

Cô đau tới há hốc mồm, ngẩng đầu lên thì thấy Ôn Hành Chi đang hơi nâng khóe môi nhìn cô: “Chơi đủ rồi, còn uống rượu nữa?”

Ôn Viễn cười hì hì, kéo góc áo cửa anh, duỗi một ngón tay: “Uống một cốc.”

Ôn Hành Chi nhướn mày nhìn cô, vì hành động ngốc nghếch của cô nên nét mặt anh dịu đi mấy phần: “Không biết khiêu vũ?”

Ôn Viễn say rồi nên gan cũng to lên, giậm chân vói: “Người nọ chả hỏi han gì mà đã lôi cháu đi rồi, cuối cùng còn trách cháu làm hỏng duyên phận tình cờ của anh ta!”

Nghe những lời phần uất giận giữ của cô, Ôn Hành Chi chỉ thấy buồn cười. Cỡ lẽ vì vừa uống rượu lại vừa kích động, má Ôn Viễn hơi ửng hồng, dưới ánh lửa trại tranh tối tranh sáng, trông lại càng khác thường hơn.

Ôn Hành Chi nhìn cô nói: “Đứng yên nào.”

Ôn Viễn đang hùng hực lửa giận, nghe anh nói vậy lập tức đáp trả với vẻ giận dữ: “Để làm gì?”

Ôn Hành Chi chẳng thèm để bụng, anh đỡ lấy cô, tay này nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, tay kia thì khoác lên eo cô. Hành động này của anh khiến Ôn Viễn hết hoảng, cô ngẩng đầu nhìn anh đầy bối rối. Cô không

thấy rõ nét mặt của anh, chỉ nghe được anh nói: “Điệu nhảy này – chú chỉ dạy cháu một lần thôi đấy, không học được thì đành coi như cháu ngốc.”

“Cháu không ngốc!” Có vẻ như lúc này cô toàn buột miệng nói mà không suy nghĩ.

Điệu nhảy mà Ôn Hành Chi dạy cô chính là điệu Valse cơ bản nhất, ban đầu Ôn Viễn còn chưa biết phải bước chân bên nào, sau mấy lần giẫm lên chân anh, cơ mới hiểu được sơ sơ. Sau khi thực hiện xong động tác xoay vòng, cô nhìn anh, “Cháu học được rồi??”

Thấy vẻ mặt phẫn chấn của cô, Ôn Hành Chi thong dong buông một câu đầy tính đả kích: “Tạm tạm.”

Bạn nhỏ Ôn Viễn vui vẻ đưa hai tay: “Làm lại một lần nữa.”

Đúng lúc này sân khấu lại vang lên một bản nhạc khác, tuy bọn họ đứng cách đó khác xa, nhưng Ôn Hành Chi vẫn nhận ra. Đó là bản nhạc The second valse của Dmitri Dmitriyevich Shostakovich một bản nhạc vui tươi khiến lòng người hân hoan xao động.

Anh nhìn cô, giọng nói như có ý cảnh cáo: “Không được nhảy sai nữa.”

Sau đó anh nắm lấy tay cô, kéo cô về phía mình.

Ôn Viễn phát hiện ra, Ôn Hành Chi là một người hướng dẫn tài tình, anh phối hợp theo bước nhảy của cô, theo tiết tấu không nhanh không chậm. Dần dần, cô thấy mình hơi choáng váng, không phải cảm giác choáng váng khi say rượu, chính cô cũng không thể lý giải nổi cái cảm giác lâng lâng khi xoay tròn theo điệu Valse này, cô chỉ thấy mọi thứ xung quanh trở nên mờ ảo, sao phía chân trời bay ngày càng xa, cô muốn đưa tay ra giữ lấy nhưng lại phát hiện một tay vẫn bị anh nắm chặt, một tay còn lại khoác lên vai anh, không thể động đậy nổi.

Có chuyện gì vậy? Ôn Viễn nhìn khuôn mặt ngày càng mơ hồ kia, di chuyển theo anh trong vô thức. Khi bản nhạc kết thúc, cô thấy dường như mình đang trôi lơ đãng giữa không trung, mọi thứ đều không chân thực.

Cô cứ ngẩn ngơ nhìn Ôn Hành Chi như vậy, tất thấy xúc cảm đều tới từ bàn tay mà anh đặt trên eo cô. Ngoài ra, cô không cảm nhận được gì nữa. Không, điều này không phải là thật.

Lúc này Ôn Hành Chi cũng cúi đầu nhìn Ôn Viễn, thấy đôi mắt cô đờ đẫn trống rỗng, anh níu mày, vừa định buông tay Ôn Viễn ra thì cô đã lao đảo ngã vào ngực anh, kéo cổ áo anh, hơi kiếng chân, cắn lên môi anh.

Hành động tấn công bất ngờ này khiến Ôn Hành Chi sửng sờ trong phút chốc, bàn tay vốn định đưa ra để đỡ cô bỗng dừng cứng đờ. Khoảnh khắc sau đó, khi anh đang định thực hiện hành động kế tiếp thì Ôn Viễn – kẻ đầu sỏ lại buông tay trước.

Ôn Viễn run run tại chỗ, hai tay ôm má, cố gắng mở to mắt để nhìn rõ người đứng trước mặt mình, Ôn Hành Chi đã khẳng định chắc chắn cô nhóc này say rượu làm trò, dưới ánh lửa trại anh thấy đôi má cô ửng hồng, đôi mắt lấp lánh như ngôi sao xa tận chân trời.

“Đứng yên, không được nghịch nữa.”

Ôn Hành Chi đưa tay ra đỡ cô, nhưng thấy cô cứ ngẩn ngơ nhìn anh, còn lầm rầm một câu: “Là chú đấy ư, là chú đúng không? Không, không phải, không phải...”

Ôn Viễn lăm bẫm như thể tự thôi miên bản thân, sau đó thì bất tỉnh luôn.

Thấy toàn bộ quá trình diễn ra sự việc, lần đầu tiên Ôn Hành Chi thấy không biết nên làm gì cho phải, anh gắng bình tĩnh đưa tay nâng cô dậy: “Ôn Viễn?”

Anh thử gọi nhưng hiển nhiên ai đó đã ngủ say như chết, Ôn Hành Chi ôm trán thở dài đầy bất lực. Cô nhóc này đúng là phiền phức của anh.

Tuy Ôn Viễn hiếm khi uống rượu, song tửu lượng cũng không kém tới mức một cốc đã say. Cô hiểu rõ điều này, nên mới dám nhận cốc rượu của chàng trai ngoại quốc nọ, ngờ đâu lại ra thế này.

Ôn Viễn bưng tỉnh vì đau đầu, đầu cô đau nhức như sắp nứt ra, như thể có một cuộc chiến đang bùng nổ trong đầu cô. Cô cố gắng ngủ cho tới khi đau đến mức không chịu nổi nữa thì mới ngồi dậy xoa đầu, sau đó cô xuống giường đi vào nhà vệ sinh, đánh răng trong tình trạng lơ mơ, vừa ngẩng đầu chuẩn bị rửa mặt thì lập tức choáng váng.

Lúc này mái tóc mềm mượt của cô rối tung rối mù, đôi mắt đen láy cũng phấp phồng, còn trán của cô lại có hai cái mụn mọc lên cùng một lúc. Ôn Viễn hoảng hồn, xoa mặt thật mạnh, cố nghĩ xem rốt cuộc sao lại thế này.

Cô càng nghĩ càng rối, còn đang hoang mang thì có người gõ cửa phòng, giọng Ôn Kỳ cũng truyền vào: “Ôn Viễn, mở cửa ra!”

Ôn Viễn hồi hồn, vội vàng rửa mặt, vừa cào tóc vừa mở cửa cho Ôn Kỳ.

Ngoài cửa, Ôn Kỳ mặc một bộ quần áo ngủ khá đơn giản, kiểu tóc bị Ôn Viễn chế giễu suốt mấy ngày cũng đã vào nếp. Anh ta đứng đó, đẹp trai tới nghẹt thở, đáng tiếc là sắc mặt hơi tối tăm. Ôn Kỳ hừ một tiếng, đi vào phòng, lôi cổ cô vào phòng ngủ.

“Anh làm gì thế?” Ôn Viễn cố giả dụa.

Ôn Kỳ tiện đà thả cô ra, hằm hằm nhìn cô: “Sao cứ ngời ra một cái là em lại gây phiền phức cho anh thế nhỉ? Không biết uống rượu thì đừng có uống, xảy ra chuyện thì về nhà anh biết nói sao với mọi người?”

“Em đâu có biết thứ rượu đó lại nặng như vậy.” Cô lí nhí phản bác, lại nhỏ giọng hỏi: “Tối qua, em say rượu rồi gây chuyện à?”

Ôn Kỳ lườm cô: “Y như mọc vuốt mèo, thấy ai cũng cào.”

Lớn thế này rồi nhưng Ôn Viễn rất hiếm khi say rượu, càng không biết sau khi say rượu mình lại như thế, mặt liền đỏ lên: “Anh đừng lừa em, em cào anh à? Em cào anh bao giờ?”

Nói rồi định cởi áo anh ta ra xem, Ôn Kỳ đương nhiên không để cô thực hiện được ý đồ, anh ta giở mảnh cũ, tóm lấy cổ áo rồi lôi cô vào nhà vệ sinh: “Mười phút nữa, em phải về được bộ dạng con người cho anh.”

Đêm qua núi Tước Lĩnh lại có tuyết rơi, sáng nay nhiệt độ hạ thấp hơn hôm qua một chút. Ôn Viễn mặc một bộ đồ đấng trước màu trắng đằng sau màu đen, Ôn Kỳ bèn gọi đó là áo khoác chim cánh cụt, hai người cùng đi vào sảnh lớn của khách sạn. Chắc vì thời tiết khá lạnh nên đầu óc Ôn Viễn cũng tỉnh táo hơn nhiều, cô trông theo bóng lưng của Ôn Kỳ, bắt đầu nhớ lại mọi chuyện tối qua.

Thảo nào hôm nay anh ta lại lôi cổ cô như thế, không lẽ tối qua cô cào anh ta thật? Cô thực sự không nhớ rõ, chỉ biết mình đốt lửa trại cùng một đám thanh niên, bị ép uống một cốc rượu, rồi nhảy nhót lung tung với một chàng trai ngoại quốc không rõ tên họ, sau đó thì...

Ánh mắt cô rơi về phía bên phải, Ôn Viễn chợt kêu “Á” một tiếng, ôm miệng đứng như trời trồng. Nhân lúc Ôn Kỳ quay ra nhìn mình, cô bèn tóm lấy tay anh ta, nói với vẻ đau khổ: “Em không ăn sáng đâu!”

Tại một chiếc bàn phía bên phải phòng ăn, Ôn Hành Chi đang ngồi ở đó. Anh vẫn ăn mặc vô cùng chảnh chu, đang cúi đầu đọc báo sáng, nhìn từ xa trông anh hiền hòa hơn rất nhiều. Người phục vụ bưng tới một cốc nước trắng, Ôn Hành Chi đưa tay nhận lấy, ánh mắt đảo qua đâu đó rồi dừng lại trong thoáng chốc.

Ôn Viễn trốn sau lưng Ôn Kỳ, ngẩng đầu nhìn anh với vẻ chột dạ, khi đối diện với ánh mắt anh, cô lập tức hoảng hốt né tránh. Chỉ thoáng qua như vậy mà cô cũng thấy được vết xước trên khóe môi anh, Ôn Kỳ bực bội nhìn Ôn Viễn, sau đó tỏ vẻ thoải mái chào Ôn Hành Chi: “Chào chú buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Giọng anh trầm hơn mọi khi, còn hơi khàn khàn. Có lẽ Ôn Hành Chi cũng không mấy dễ chịu, anh uống một ngụm nước ấm rồi nhìn về phía Ôn Viễn đang đứng bối rối này giờ: “Cháu đứng đó làm gì?”

Câu này của anh khiến Ôn Viễn sợ toát mồ hôi, thấy vẻ mặt của anh bình thản như không cô mới run rẩy ngồi xuống, sau đó lại không khỏi ngẩng đầu nhìn anh. Trên khóe môi Ôn Hành Chi đúng là có một vết xước, không lớn nhưng rất bắt mắt, khiến người ta suy nghĩ vẫn vơ.

Hắn là phát hiện ra ánh mắt của Ôn Viễn, Ôn Hành Chi thoáng nhìn cô, Ôn Viễn cũng không trốn tránh nữa, cô nhìn anh với vẻ biết lỗi và thành khẩn. Ôn Hành Chi chăm chú nhìn cô trong chốt lát rồi hờ hững rời mắt về phía Tần Chiêu – người đang thong dong bước tới bàn ăn.

Không mặc một chiếc áo khoác dày như Ôn Viễn, dưới cái lạnh âm độ này, Tần Chiêu chỉ mặc một chiếc váy, “Xin lỗi, tôi tới muộn.” Cô ta nói, “Tôi vừa nhận được một cuộc gọi từ thầy giáo, thầy nói lại sắp có buổi biểu diễn, có lẽ tôi phải về sớm hơn dự tính.” Nhìn như đang giải thích với cả ba người, song ánh mắt của cô ta lại như có như không mà dừng trên người Ôn Hành Chi.

“Đừng lo.” Ôn Hành Chi khẽ cười, “Tôi đưa cô về là được.”

“Làm phiền anh rồi.” Khóe môi Tần Chiêu hơn cong lên, tuy nhiên trong lòng lại thầm buồn bã vì sự hờ hững của người đàn ông này.

Hai anh em nhà họ Ôn ngồi ở đối diện vẫn im lặng này giờ, Ôn Kỳ chẳng buồn nói, anh ta vốn không có ấn tượng tốt với Tần Chiêu. Còn Ôn

Viễn thì không biết nói gì cho phải, cái cảm xúc kỳ lạ của ngày hôm qua lại nhen nhóm, cô cố gắng dập tắt nó đi.

Bữa sáng được bùng lên, mọi người đều lẳng lặng ăn, bất chợt Tần Chiêu phá vỡ sự tĩnh lặng, cô ta hỏi Ôn Viễn: “Tối qua đi đâu thế?”

Ôn Viễn hơi chột dạ, cô cúi đầu cắt trứng gà: “Tối qua em uống chút rượu, thấy hơi chóng mặt nên về phòng nghỉ sớm.”

“Thảo nào.” Tần Chiêu cười, “Chị đang nghĩ thế nào mà biểu diễn xong, xuống dưới thì lại chẳng thấy em đâu, chỉ có chú em đứng đó một mình.” Nói xong quay sang nhìn Ôn Hành Chi, khóe mắt đong đưa đầy gợi cảm, quyến rũ mà phong tao, khi nhìn tới khóe môi anh thì mặt hơi tái đi, “Sao khóe môi anh lại bị xước thế này?”

Cô ta vừa dứt lời thì cả bàn đều nhìn anh, chỉ có Ôn Viễn cúi đầu vờ như đang ăn cơm, nhưng toàn bộ sự chú ý đều tập trung lên người Ôn Hành Chi. Anh đã ăn xong rồi, đặt đĩa trong tay xuống, sau khi lau miệng thì thản nhiên đáp: “Đừng lo, bị mèo cào thôi.”

Câu trả lời của anh khiến Ôn Kỳ và Tần Chiêu hoang mang ngỡ ngác, chỉ có Ôn Viễn ghen tức ăn, tròn mắt nhìn anh.

Ôn Hành Chi rất vừa lòng với phản ứng của mọi người, anh hơi giãn này: “Tôi đi lấy xe, mọi người cứ ăn thong thả.”

Nói rồi quay người rời đi.

Trông theo bóng lưng anh, Ôn Viễn vừa uống sữa vừa thầm than: có thù tất báo – người này nham hiểm quá đi.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đây - Phải Chẳng Là Bí Mật Của Riêng Cô Và Anh?

Type: Thảo Sehun

Kỳ nghỉ đông kết thúc, những tháng ngày nhàn rỗi của Ôn Viễn cũng tới hồi kết, vì sang năm cô sẽ bước vào học kỳ hai của lớp 11.

Theo lệ thường vào đầu năm lớp 12 nhà trường sẽ tổ chức kỳ thi thử đại học lần một, bởi vậy lịch học của lớp 11 trong học kỳ hai được sắp xếp rất chặt chẽ. Bình thường thì kết quả học tập của Ôn Viễn có thể xếp ở thứ hạng trung bình trong lớp, nhưng bây giờ cho dù cô có cố chín mươi phần trăm sức lực cũng vẫn khá trầy trật. Bài kiểm tra hàng tháng sau khi bắt đầu học kỳ một tháng, lần đầu tiên Ôn Viễn bị loại ra khỏi top ba mươi của lớp.

Nhìn bài thi cô rầu rĩ vô cùng, thấy Tô Tiễn đi tới, cô hỏi cậu ta với vẻ ngóng trông: “Cậu nói xem. Có phải bài kiểm tra lần này khó quá không?”

Khó, chính là lý do cô làm bài không tốt.

Sao Tô Tiễn lại không biết cô đang tìm kiếm sự an ủi, cậu ta cười xoa đầu cô: “Đi nào, tới mời cậu đi ăn kem.”

Hai người sóng đôi trên con đường về nhà, ăn xong một que kem vào bụng, Ôn Viễn thấy vui vẻ hơn nhiều. Tô Tiễn dắt xe đạp đi bên cô, nheo mắt nhìn ra xa: “Ôn Viễn, cậu muốn thi trường nào?”

Ôn Viễn chớp mắt mấy cái, hỏi lại cậu ta: “Cậu thì sao?”

“Tớ ấy à.” Tô Tiễn ngồi trên xe đạp, vừa đạp xe với tốc độ của người đi bộ, vừa ra chiều ngẫm nghĩ: “Thực ra nhà tớ muốn tớ học thành phố B.”

“Phần lớn đại học cao đẳng nổi tiếng đều học thành phố B, với thành tích của cậu thì đương nhiên phải học ở đây rồi, trừ khi cậu muốn đi du học.”

Tô Tiễn cười: “Thế còn cậu? Cũng học lại ở thành phố B?”

“Tớ á?” Ôn Viễn nhìn con đường phía trước, lầm rầm nói: “Nhà tớ cũng muốn như vậy, nhưng mà thành tích này của tớ...”

“Không sao.” Tô Tiễn đột nhiên phanh xe lại, dịu giọng nói, “Để tớ dạy kèm cho cậu.”

“Cậu không sợ làm mất thời gian của mình à?”

“Sao vậy được.” Tô Tiễn cười càng rạng rỡ, “Trong lòng cậu, chẳng phải tớ luôn là người không cần học cũng có thể thi điểm cao hay sao?”

Ôn Viễn cười ngại ngùng, khi đi gần tới ngã ba cô chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu hỏi Tô Tiễn: “Sao mấy hôm nay không thấy Triệu Duy Nhất đi học?”

“Cha mẹ cậu ấy tìm một gia sư, bắt cậu ấy học tại nhà. Nói tháng mười hai phải nhập ngũ, vào quân đội, thi trường của quân đội.”

“Trường quân đội?” Ôn Viễn không thể nhịn cười, “Với tính cách ấy thì Duy Nhất có chịu được không?”

“Chắc muốn rèn cái tính ngang bướng của cậu ấy.”

Ôn Viễn hiểu ý, mỉm cười: “Vậy Trần Dao thì thế nào? Sao tớ thấy dạo này Trần Dao ít khi xuất hiện?”

“Chia tay rồi.”

“Chia tay rồi?” Ôn Viễn ngạc nhiên, “Sao lại thế?”

“Một người là sĩ quan tương lai, một người là ngôi sao tương lai, sao có thể ở bên nhau được nữa.”

Ôn Viễn không thể hiểu nổi: “Ngành nghề trong tương lai của hai người thì liên quan gì đến việc học chia tay?”

Đúng là một cô gái gốc gác nghề tới mức cố chấp, Tô Tiễn thở dài: “Chỉ người trong cuộc mới hiểu được sự chênh lệch này. Thực ra mà nói, Duy Nhất vẫn là một người đơn giản, còn Trần Dao, ngay từ đầu tớ đã cảm thấy chị ta là người bụng dạ khó lường. Duy Nhất không phải là đối thủ của chị ta, cho nên chia tay cũng là một lựa chọn không tồi.”

Ôn Viễn nghĩ tới Tần Chiêu, cô hiểu tại sao cô ta lại chọn Ôn Hành Chi, vì dù gia thế, học vấn hay tướng mạo, anh đều là người xứng với cô ta nhất. Nếu hai người quá chênh lệch ở bên nhau, một trong hai người luôn phải nhường nhịn người kia, cứ như vậy ẽ có ngày mệt mỏi chán ngán. Các cụ dạy rằng, phải lấy người “môn đăng hộ đối”, không phải không có đạo lý.

Ôn Viễn chợt thấy hoang mang: Không biết nửa kia của cô là người như thế nào?

Thời gian phụ đạo được xếp vào cuối tuần, địa điểm chính là nhà Tô Tiễn.

Ôn Viễn và Tô Tiễn quen nhau từ rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô tới nhà cậu ta. Không tới không biết, vừa tới đã giật mình, hóa ra nhà Tô Tiễn là một biệt thự riêng biệt, hơn nữa còn nằm trung tâm thành phố B –

nơi được mệnh danh tắc đất tắc vàng. Ngay sau đó, trong mắt Ôn Viễn, Tô Tiễn đã được gắn thêm cái mác: Con nhà giàu.

Tô Tiễn cười: “Giàu chưa chắc đã tốt.”

Ôn Viễn chỉ cho là cậu ta đang khiêm tốn, đang định trêu chọc cậu ta mấy câu thì bất ngờ chạm trán với một người – Yên Nhiên.

Hiển nhiên Yên Nhiên cũng nhìn thấy cô, khuôn mặt vốn tươi cười bỗng trở lên u ám, hăm hăm tức giận nhưng không thể bùng nổ. Cậu ta liếc nhìn Ôn Viễn, rồi quay sang nói với Tô Tiễn: “Hôm nay cậu có rảnh không?”

Tô Tiễn lắc đầu: “Hôm nay tớ phải dạy kèm cho Ôn Viễn, có việc gì à?”

“Không có gì, tớ chỉ muốn biết cậu cân nhắc thế nào về chuyện đi du học?”

Mặt Tô Tiễn hơi tái đi, song cậu ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Tớ không muốn ra nước ngoài, nên không cần cân nhắc lại chuyện này.”

“Tô Tiễn!” Yên Nhiên giận dữ, cố nén giận, quay sang lườm Ôn Viễn: “Cậu phải cố gắng học thêm đi, không thì chỉ có đội sổ thôi.”

Biết cậu ta đang tức giận, Ôn Viễn không đáp lại, chờ tới khi bóng dáng thướt tha của Yên Nhiên ra khỏi tầm mắt, cô mới lè lưỡi lẩm bầm than vãn: “Cậu ở cùng khi nhà với cậu ấy à?”

Tô Tiễn lơ đãng gật đầu: “Cha tớ có giao thiệp với nhà họ trong chuyện làm ăn kinh doanh.”

“Tức là thanh mai trúc mã?”

“Đừng nói bừa!” Tô Tiễn trừng mắt nhìn cô, chẳng mấy khi thấy cậu ta thế này.

Ôn Viễn cười trêu ghẹo.

Có Tô Tiễn giúp đỡ nên dù áp lực đè nặng, Ôn Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm, kết quả của việc thả lỏng bản thân đó là ngủ quên. Hôm sau tới giờ lên trường, khi tất cả mọi người tập thợp ngoài sân để chào cờ, trong lớp chỉ có Yên Nhiên đang thông dong thu dọn đồ đạc. Trong lúc vội vã, Ôn Viễn vẫn chào hỏi cậu ta, tuy nhiên cậu ta chẳng thèm để ý tới cô mà đi thẳng ra khỏi lớp. Ôn Viễn bị người ta khinh bỉ, đành mau chóng thay đồng phục rồi chạy ra sân trường, không ngờ chạy nhanh quá, khiến một lá thư màu lam nhạt rơi ra khỏi ngăn bàn.

Ôn Viễn nhặt nó lên, vừa nhìn thấy hai chữ “Tô Tiễn” ở chỗ người gửi liền nhú mày. Cô vội mở thư ra xem, chỉ đọc lướt qua rồi khép lại ngay tức thì, bởi đây là một lá thư tình.

Bỗng dưng Ôn Viễn thấy phát sốt cả người, cô lên trung học đã hai năm, đây là lần đầu tiên nhận được lá thư tình, lại là của Tô Tiễn. Sao lại thế nhỉ?

Bứt dứt khó chịu như kiến bò chảo nóng suốt một ngày, cuối cùng Ôn Viễn quyết định hỏi cho rõ ràng.

Khi giờ học chiều kết thúc, trước buổi tự học buổi tối bắt đầu thì còn có một tiếng đồng hồ trống để học sinh ăn cơm tối. Nhân lúc này, Ôn Viễn lạnh mặt lôi Tô Tiễn vào một góc khuất sau dãy lớp học, chỉ là khi nhìn mặt cậu ta, cô lại không biết nên nói thế nào, đành luống cuống đi đi lại lại.

“Dừng lại.” Tô Tiễn làm động tác hoãn, “Cậu cứ đi qua đi lại thế mãi, tớ sắp xỉu vì chóng mặt rồi.”

Ôn Viễn đành đỏ mặt nhìn cậu ta, tay xiết chặt lá thư màu xanh: “Cậu có viết lá thư này không?” Tô Tiễn im lặng, hẳn là chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng một thoáng do dự này khiến Ôn Viễn phát hoảng: “Cậu viết nó thật hả? Cậu quên lần trước tớ bị gọi phụ huynh rồi à? Giờ bọn mình sắp

lên lớp 12 rồi, thời gian đâu mà nghĩ đến mấy thứ này nữa? Cô Phương dặn cậu thế nào hả?”

“Ôn Viễn.”

Sau khi cô nói một thôi một hồi, Tô Tiễn mới hờ hững mở miệng gọi cô. Tựa như cuốn băng, Ôn Viễn ngừng lại đột ngột, hai người nhìn nhau một lúc, Tô Tiễn cong ngón tay gõ gõ lên đầu cô mấy cái rồi nói: “Cậu đang lái nhái cái gì đấy? Tớ viết gì cơ?”

“Cái này này.” Ôn Viễn lí nha lí nhí, đưa lá thư màu xanh trong tay cho cậu ta.

Tô Tiễn chỉ dùng hai ngón tay nhận lấy, ra vẻ đọc rất chăm chú: “Ờ, viết hay lắm. Tình cảm dạt dào, cực kỳ xúc động.”

“Nhưng ký tên của cậu.”

Tô Tiễn làm vẻ mặt vô cùng khoa trương: “Chữ tớ mà xấu thế này à? Tớ từng giành giải nhất trong cuộc thi thư pháp toàn quốc đấy.”

Ôn Viễn lườm cậu ta một cái: “Không phải cậu viết thật sao?”

Tô Tiễn lắc đầu: “Trăm phần trăm không phải tớ.”

Ôn Viễn không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Cậu làm tớ sợ chết khiếp.”

Tô Tiễn bật cười: “Đừng bảo tớ vì chuyện này mà cậu ủ rũ suốt một ngày đấy nhé.”

“Đương nhiên không phải.” Ôn Viễn chối bay chối biển: “Chẳng qua tớ không muốn vì mấy chuyện thế này mà bị gọi phụ huynh thôi.”

“Nếu như lá thư này đúng là do tớ viết, vậy cậu định làm thế nào?” Tô Tiễn bỗng dừng nổi hứng, “Giả sử mọi chuyện đúng như trong thư viết: Tớ

thích cậu, muốn thi vào cùng một trường đại học với cậu, sau đó ở bên nhau ... thì cậu nghĩ sao?”

Ôn Viễn nhìn cậu ta như nhìn người ngoài hành tinh, cự tuyệt một cách vụng về: “Không được. Chú tớ bảo, 25 tuổi mới được yêu đương.”

Tô Tiễn lẳng lặng nhìn cô, cuối cùng khóe môi cũng thoáng hiện nụ cười: “Tớ biết rồi.”

“Cậu biết gì cơ?” Ôn Viễn thấy cậu ta hơi kỳ lạ.

Tô Tiễn cong ngón tay, gõ lên đầu cô mấy cái, tức tối đáp: “Biết cậu phải cố gắng học tập, vươn lên từng ngày!”

Ôn Viễn đỏ mặt nhìn cậu ta, lát sau hai người không hẹn mà cùng bật cười.

Tuy Tô Tiễn không phải là người viết lá thư này nhưng Ôn Viễn là người có da mặt mỏng, sau chuyện này, khi ở cạnh cậu ta cô cũng hơi mất tự nhiên, chẳng hiểu sao thấy khá lúng túng. Cô cũng tìm lý do để từ chối học kèm cuối tuần, không có sự giúp đỡ của Tô Tiễn, kết quả cuộc thi cuối cùng trước khi lên lớp mười hai của Ôn Viễn cũng không mấy lý tưởng.

Ôn Viễn nhận bảng điểm rồi ủ rũ về nhà, có rất nhiều ô tô đang đỗ trước cổng nhà họ Ôn, Ôn Viễn vội ngó qua, không ngờ lại nhận ra chiếc xe đỗ ngoài cùng chính là chiếc Bentley của Ôn Hành Chi. Chú ấy về nhà ư?

Sau khi tạm biệt nhau ở núi Tước Lĩnh, gần bốn tháng nay Ôn Viễn chưa gặp lại anh. Cô đứng như trời trồng, sờ lên chiếc xe vừa gián dị xưa xa hoa kia với vẻ khó tin. Đưa tay chạm vào nó, đúng là sự thật.

“Ôn Viễn?”

Một giọng nam trầm truyền tới, Ôn Viễn vội rút tay về, ôm chặt sách vở vào lòng, tròn mắt nhìn người đối diện: “Chú, chú về đấy ạ?”

Ôn Hành Chi ừ một tiếng: “Thi cuối kỳ xong rồi?”

Nghĩ đến bảng điểm, Ôn Viễn không dám nói tiếp về đề tài này nữa mà chỉ gật gù cho qua chuyện, hỏi anh: “Trời nắng thế này sao chú không vào nhà đi?”

“Đứng đây hóng mát một lát.” Ôn Hành Chi nhướn mày nhìn chòng sách trong tay cô, anh cầm lấy một cuốn vừa lật xem vừa hỏi: “Dạo này học hành thế nào?”

Vẫn không thoát được, Ôn Viễn ử rử không đáp. Mà Ôn Hành Chi cũng không cần cô trả lời, vì kết quả học tập của cô được kẹp trong cuốn sách mà anh đang cầm trên tay.

Ôn Hành Chi cầm lấy tờ giấy mỏng manh ấy, chăm chú nhìn suốt một phút rồi thong thả nói ra ba chữ: “Không cố gắng.”

“Cháu đã cố hết sức rồi.” Ôn Viễn lí nhí biện minh.

“Cố hết sức?” Ôn Hành Chi hơi nhíu mày, “Với cái kiểu cố hết sức này của cháu? Không lẽ chú phải đích thân gặp mặt cô Phương của Cháu lần nữa?”

“Có sao đâu ạ.” Ôn Viễn lấy hết cam đảm ra mà phản bác, “Cô Phương luôn dịu dàng với chú mà.”

Vừa dứt lời thì Ôn Hành Chi đã lấy sách gõ vào đầu cô một cái: “Có phải chuyện tốt đẹp gì cho cam, cháu tưởng chú thích giải quyết mấy việc lặp lại hết lần này tới lần khác sao?”

Ôn Viễn không dám đáp lời, cô ôm một chồng sách về, tay đã mỏi như cả. Ôn Hành Chi đưa tay đỡ lấy, dẫn cô vào nhà.

Trong phòng khách chỉ có dì Thành, dì Thành thấy Ôn Hành Chi vội hỏi: “Sắp phải đi rồi à? Chờ thêm một lát, ông cụ tiếp khách xong ngay đây.”

Hóa ra trong nhà đang có khách, Ôn Viễn chớp mắt, ngoan ngoãn đứng yên một chỗ.

“Không cần đâu dì.”

Dì Thành nhìn anh với vẻ lo lắng, lòng cũng thầm oán trách ông cụ. Làm gì có nhà nào mà hai cha con gặp nhau lại giống lãnh đạo tiếp kiến nhân viên thế này, nhà đang có khách nhưng quan trọng ông cụ vẫn đang giận dữ. Suy nghĩ một lát, dì Thành nói: Hành Chi, cháu đừng trách dì nhiều chuyện, dì hỏi cháu nhé, cháu không ưng cô bé nhà lão Tần thật à?”

Thấy dì Thành nhắc tới Tần Chiêu, tai Ôn Viễn dựng lên tức thì, ai ngờ Ôn Hành Chi thông thả liếc cô, Ôn Viễn đành rụt cổ chạy tới sofa, cầm một cuốn sách giả bộ đọc.

Anh dời mắt đi, mỉm cười với dì Thành: “Dì đừng lo, không phải cháu ưng hay không ưng, cháu quen Tần Chiêu đã lâu, nếu thấy hợp thì đã ở bên nhau từ trước rồi.” Thấy dì Thành định khuyên tiếp, Ôn Hành Chi nói: Lát nữa ông cụ đi xuống, dì giúp cháu nói với ông cụ, không cần phải bận tâm lo lắng gì, chuyện như vậy cứ để tự nhiên là tốt nhất.”

Dì Thành thấy đau đầu: “Cháu không làm ông ấy tức giận thì không chịu được à?”

“Nên mới nhờ dì nói hộ cháu.”

Thấy không khuyên được anh, dì Thành thở dài.

Ôn Hành Chi đứng đó một lúc sau đó lảng lạng ra khỏi phòng khách. Còn chưa đi xa thì đã nghe thấy một tiếng gọi nhỏ, anh quay người lại, nhìn thấy Ôn Viễn đang nhào người bên cửa sổ. Nhà họ Ôn là dinh thự kiểu cũ, cửa sổ phải mở từ dưới lên, Ôn Viễn dùng tay đỡ cửa sổ, đến bụi rơi trên mũi cũng không lau, chỉ chăm chú nhìn anh.

Ôn Hành Chi thấy cô như vậy, không khỏi cười khẽ, đi tới đỡ cửa sổ thay cô, hỏi: “Sao thế?”

Anh vốn có dáng người cao gầy đỉnh đạc, hơn nữa còn đứng trên bậc thềm càng khiến anh cao hơn. Ôn Viễn ngược lên nhìn anh, nói: “Chú ơi, chú không ở bên chị Tần Chiêu à?”

“Ai nói chú và Tần Chiêu sẽ ở bên nhau?”

Nghe anh nói vậy Ôn Viễn thầm thở phào nhẹ nhõm: “Vậy tạm thời cháu sẽ không có thím?”

Ôn Hành Chi cốc nhẹ lên đầu cô một cái, “Đây không phải là chuyện cháu cần lo lắng, nên cố gắng học tập thì hơn.”

Dứt lời anh định hạ cửa sổ xuống, Ôn Viễn lại đưa tay ra cản.

“Cháu còn chưa nói hết mà.” Chắc vì hơi kích động nên chóp mũi Ôn Viễn toát chút mồ hôi, song vẫn không thể lu mờ đôi mắt sáng lấp lánh của cô, “Chú ơi, mấy hôm trước cháu nhận được một lá thư tình.”

“Thư tình.”

“Tên người gửi là một người bạn của cháu, nhưng thực ra không phải cậu ấy viết.” Cô bất giác nhíu mày, nói.

Ôn Hành Chi thấy dở khóc dở cười, “Ôn Viễn, sao cháu toàn gặp phải phiền phức liên quan đến thư tình thế? Lần này lại có chuyện gì nữa?”

“Đó không phải trọng điểm.” Ôn Viễn tiếp tục nói, “Chú ơi, chú biết không? Khi tốt nghiệp cấp ba trường cháu sẽ tổ chức Lễ trưởng thành, tất cả học sinh lớp mười hai đều tham gia. Lúc đó nhà trường sẽ chọn một vài học sinh xuất sắc lên sân khấu lĩnh thưởng.”

“Cho nên?”

“Cho nên điều cháu muốn nói chính là ...” Dừng một thoáng, cô nói tiếp, “Từ giờ cháu sẽ cố gắng không suy nghĩ lung tung nữa, chỉ tập trung học tập, cố gắng để chú có thể thấy cháu đứng trên sân khấu lĩnh thưởng, được không ạ?”

Cô đang mời anh tham gia lễ trưởng thành của mình, anh từng xuất hiện trong quá khứ của cô, còn hiện tại cô hi vọng anh chứng kiến sự trưởng thành của mình. Có lẽ không mấy tự tin nên giọng của cô cũng hơi do dự, tuy nhiên sự chờ mong vẫn chiếm phần nhiều.

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô bé gầy gò sắp tròn mười tám tuổi này, cuối cùng đưa một tay khác lau bụi trên mũi cô. Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh, chợt thấy dưới ánh chiều tà, từ giọng nói tới đường nét trên khuôn mặt anh đều trở lên dịu dàng hơn bao giờ hết.

“Được.” Cô nghe thấy anh nói, “Chú sẽ chờ.”

Để nỗ lực và kiên trì thì con người ta cũng cần có lòng tin và mục đích, Ôn Viễn từng nghe người ta nói vậy từ lâu rồi, nhưng tới giờ cô mới thực sự lĩnh hội được ý nghĩa của câu nói ấy. Khi bước vào lớp 12, cô học tập hết sức chăm chỉ, thời gian thấm thoắt thoi đưa, càng trôi càng nhanh, chớp mắt đã tới cuối tháng mười một.

Gần đây tâm trạng Ôn Viễn không được ổn lắm, mấy hôm nay nhà trường tổ chức một cuộc thi thử quy mô lớn, hầu hết học sinh không đạt được thành tích lý tưởng, bao gồm cả Ôn Viễn. Phòng giáo vụ lập tức quyết định nghỉ học ba ngày, nhằm giúp học sinh nghỉ ngơi dần sức ôn tập.

Ôn Viễn không muốn nghỉ ngơi, cô vẫn học bài tới khuya, sáng hôm sau thì dậy không nổi. Bà Kiều Vũ Phân đẩy cửa vào phòng, cô vẫn đang ngủ say sưa, quá nửa đầu chui trong chăn, chỉ lộ đỉnh đầu ra ngoài.

Bà Kiều Vũ Phân cúi người, xoa xoa đầu cô: “Vẫn ngủ à? Dì Thành sắp nấu bữa sáng xong rồi, hôm nay ông nội và Ôn Kỳ đều không ở nhà, dì Thành mới nấu muộn hơn, để con ngủ thêm nửa giờ.”

Ôn Viễn cũng không dám lười biếng, cô vừa tỉnh liền rời giường đánh răng rửa mặt. Bà Kiều Vũ Phân vừa giọn giường giúp cô vừa nói: “Viễn Viễn, khoảng thời gian này con đã vất vả lắm rồi, nghỉ ngơi một hôm đi con, hôm nay chị Ôn Nhiễm của con về đây.”

Ôn Viễn đang mắt nhắm mắt mở đánh răng, nghe được câu này thì lập tức phấn chấn hẳn lên, “Thật không ạ? Khi nào thế ạ?”

“Trưa nay.” Bà Kiều Vũ Phân nói, “Ôn Nhiễm sắp nghỉ đông, trước khi về nhà thì muốn tới đây chơi một chuyến.”

“Vậy thì hay quá!” Ôn Viễn cực kỳ vui vẻ.

Ôn Nhiễm là chị họ của Ôn Kỳ và Ôn Viễn, là con gái của con thứ ông nội Ôn Khác – ông Ôn Hành Nhuận, hiện giờ đang học nghiên cứu sinh ở đại học B. Tuy là con gái chú hai của Ôn Viễn, có điều từ khi Ôn Viễn hiểu chuyện tới giờ, Ôn Nhiễm chưa bao giờ ở lại dinh thự nhà họ Ôn. Chú hai mất sớm, người chị họ Ôn Nhiễm này vẫn ở thành phố T với mẹ. Hồi còn nhỏ Ôn Viễn từng gặp Ôn Nhiễm mấy lần, sau đó rất hiếm khi gặp nhau, Ôn Viễn nhắm tính thời gian, hẳn là bắt đầu từ khi chú hai qua đời.

Qua vài năm, nhờ mấy chuyện lông gà vỏ tỏi mà Ôn Viễn cũng hiểu sơ sơ nguyên do. May mà Ôn Nhiễm học đại học ở thành phố B, bà Kiều Vũ Phân được mẹ Ôn Nhiễm nhờ cậy, thường xuyên quan tâm tới chị ta, Ôn Viễn mới gặp Ôn Nhiễm nhiều hơn chút.

Tuy trước khi Ôn Nhiễm lên đại học, cũng đã rất lâu rồi hai người chưa gặp nhau, song có lẽ vì tính cách tương đồng, chẳng bao lâu hai người đã trở lên thân thiết, tới khi Ôn Nhiễm phải về nghỉ Tết, Ôn Viễn sống chết không chịu để chị ta đi, nằng nặc đòi chị ta phải ở lại thành phố B đón năm mới. Tình cảm chị em thân thiết giữa hai người khiến bà Kiều Vũ Phân cũng phải cảm thán.

“Xem con kìa, cha con về cũng không thấy con vui như thế.”

Bà Kiều Vũ Phân mắng cô một câu, dọn dẹp bàn học rồi tiện tay nhặt một lá thư từ dưới đất lên. Tới khi Ôn Viễn vừa lau mặt vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, bà Kiều Vũ Phân đang miết lá thư kia, mày nhú chặt.

Ôn Viễn vừa nhìn thấy đã phát hoảng, là lá thư tình có tên Tô Tiễn, Ôn Viễn vẫn chưa vứt đi mà đặt trong ngăn sâu nhất của cặp sách. Cô đã cư xử bình thường với Tô Tiễn từ lâu, cũng quên bằng lá thư này từ đời nào đời nào, ai ngờ giờ nó lại rơi ra ngoài.

Bà Kiều Vũ Phân nhìn Ôn Viễn: “Thế này là thế nào?”

Ôn Viễn đỏ mặt nói bừa: “Không phải thư gửi cho con, là hiểu lầm, là trò đùa thôi.”

“Có tên con đây này, tưởng mẹ không thấy à?” Bà Kiều Vũ Phân chỉ vào tên cô, nghiêm nghị nói: “Con đã hứa với mẹ là sẽ không yêu sớm rồi mà.”

“Con có yêu sớm đâu!” Ôn Viễn oan ức nói, “Không biết ai bỏ vào ngăn bàn của con, con sợ người khác nhìn thấy nên mới bỏ vào cặp sách, song cũng quên mất.”

Bà Kiều Vũ Phân biết Triệu Duy Nhất, vì dù sao nhà họ Triệu cũng giao thiệp với nhà họ Ôn, tuy nhiên bà không biết Tô Tiễn, nên Ôn Viễn mới không dám nói bừa như vậy.

Bà Kiều Vũ Phân liếc nhìn cô với vẻ nửa tin nửa ngờ, cuối cùng bà cất lá thư đi, trở vào đầu cô: “Còn nửa năm nữa là thi đại học rồi, con không được bỏ cuộc giữa chừng. Nếu không đỗ được một trường đại học ở thành phố B thì cứ chờ xem ông nội và cha con mắng con thế nào!”

“Con biết rồi mà!”

Đại học, đại học ở thành phố B.

Ôn Viễn trông theo bóng lưng của bà Kiều Vũ Phân, chợt thấy mỏi mệt.

Ôn Nhiễm tới dinh thự nhà họ Ôn vào mười giờ sáng.

Ôn Viễn đang sưởi nắng ở tầng hai, thấy bóng dáng quen thuộc nọ thì phi thẳng xuống tầng: “Chị Nhiễm Nhiễm!”

Cô nhào lên người Ôn Nhiễm như một chú gấu Koala, khiến Ôn Nhiễm, bà Kiều Vũ Phân và dì Thành giật nảy mình.

“Con bé này!”

“Không sao ạ.” Ôn Nhiễm đỏ mặt, vừa dịu dàng cười vừa đỡ lấy Ôn Viễn, tuy đã lâu không gặp nhưng chỉ cần cười với nhau, Ôn Viễn và Ôn Nhiễm đã thấy thân thuộc như trước.

Ôn Viễn có rất nhiều chuyện muốn kể cho Ôn Nhiễm, nên khi Ôn Nhiễm trò chuyện với bà Kiều Vũ Phân ở dưới tầng chưa tới mười phút thì đã thấy Ôn Viễn giục giã lên tầng. Bà Kiều Vũ Phân được ông cụ Ôn dặn dò, đương nhiên không thể để cô thích làm gì thì làm, chuyện trò với Ôn Nhiễm một lát, hỏi cận kề tình hình rồi mới thả Ôn Nhiễm lên tầng.

Không ngờ lúc này lên tầng hai, Ôn Viễn đang làm một động tác yoga khá khó trên giường, dạo gần đây bà Kiều Vũ Phân thường tập yoga, Ôn Viễn thấy bà hay tập ở nhà, thỉnh thoảng cũng học một vài động tác.

“Thấy thế nào?” Chân tay Ôn Viễn đảo lộn hết cả, nháy mắt với Ôn Nhiễm.

Ôn Nhiễm nhìn cô, bình luận như thật: “Chưa trải qua huấn luyện bài bản mà vẫn có thể làm được tới mức này, chứng tỏ cơ thể em rất dẻo dai, là người có năng khiếu.”

Ôn Nhiễm khiến cô phì cười, tay vừa buông lỏng thì cả người liền ngã nhào, hai người nhìn nhau đều không khỏi bật cười.

Ôn Viễn nâng khóe môi, hỏi: “Sao lâu nay không thấy tới chơi? Khai thật đi, yêu rồi đúng không?”

Ôn Viễn chỉ nói đùa thôi, không ngờ Ôn Nhiễm lại im lặng hồi lâu, Ôn Viễn chợt hiểu ra: “Thật à?”

“Thì sao?” Ôn Nhiễm hất cùm lên lườm cô, “Chị đã từng đầy tuổi rồi, có bạn trai thì lạ lắm hả?”

Ôn Viễn kích động nhóm dậy: “Chẳng kể cho em nghe gì cả!”

Ôn Nhiễm cười, véo mũi cô: “Kể cho em nghe làm chi, nhóc con cũng bắt đầu tơ tưởng việc đó rồi à?”

“Đâu có.” Ôn Viễn ôm lấy cánh tay Ôn Nhiễm, “Chị, kể về bạn trai chị cho em nghe đi.”

“Có gì hay đâu mà kể?” Ôn Nhiễm đỏ mặt.

“Đương nhiên là có rồi! Có cao có đẹp trai có tốt với chị không?”

“Ôn Viễn, tiêu chuẩn của em nông cạn thật đấy.” Ôn Nhiễm dờ khóc dờ cười, song vẫn trả lời cô, “Rất cao rất đẹp trai rất giàu có, hơn nữa anh ấy cũng rất tốt với chị, anh ấy ...” do dự trong chốc lát, chị ta mới nói thêm một câu, “Anh ấy còn là thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh của chị.”

Nghe vậy mắt Ôn Viễn như sắp rơi ra, “Tuyệt thế cơ ạ?”

“Hả?” Ôn Nhiễm khá ngạc nhiên: “Em không phản đối sao?”

“Tại sao em phản đối?” Ôn Viễn hỏi vặn lại, “Tốt với chị là được rồi, là thầy giáo của chị thì cũng có sao đâu.”

Ôn Nhiễm thực sự không ngờ cô lại có phản ứng như vậy, lập tức vừa vui vẻ vừa bất ngờ, bèn nắm chặt tay Ôn Viễn, nói: “Anh ấy đúng là một người cuất chúng, hơi giống chú út, nhưng mà anh ấy thân thiện hơn chú út một chút.”

“Chú cũng tốt mà.” Ôn Viễn lầm rầm phản bác.

Ôn Nhiễm nghiêng đầu, khẽ nhíu mày: “Dạo trước chẳng phải em còn chê chú ấy quá nghiêm khắc sao?”

“Thực ra, chú ấy rất tốt.” Ôn Viễn né tránh ánh mắt của Ôn Nhiễm, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào khiến cô hơi khó chịu, “Chị, chị nói xem, rốt cuộc thích một người là loại cảm xúc như thế nào ...”

“Một thứ tình cảm rất thuần khiết.” Ôn Nhiễm ngẫm nghĩ một thoáng, “Chưa tới mức yêu sâu đậm, cơ mà sẽ không thể ngăn cản bản thân nhớ về người ấy. Tán thưởng yêu thích từng câu nói, từng nụ cười của người ấy, người ấy đối xử tốt với em thì có thể khiến em vui mừng hạnh phúc, thấy người ấy đối xử tốt với người khác, em sẽ rất buồn bã đau lòng. Điều quan trọng nhất là ...”

Nói tới đây Ôn Nhiễm dừng lại, Ôn Viễn thấp thỏm giọng: “Tiếp đi! Không được nói nửa vời như thế.”

Ôn Nhiễm bật cười, “Điều quan trọng nhất, nguy hiểm nhất, nhưng lại có sức hấp dẫn người ta nhất chính là, nó luôn nảy sinh trong vô thức, tới khi em nhận ra thì đã quá muộn.”

Thật ư? Ôn Viễn thấy hơi mơ hồ: Nếu đúng như thế thì thứ tình cảm này quả thực rất nguy hiểm.

Chiều tối hôm ấy, trước khi đi Ôn Nhiễm đưa cho Ôn Viễn một hộp quà được bọc rất tinh tế, nhờ cô đưa cho chú út.

Ôn Viễn nâng cái hộp nặng trĩch này lên, tò mò hỏi: “Trong này có gì thế chị?”

“Là quà sinh nhật của chị và mẹ cho chú út.”

Khi cha Ôn Nhiễm còn sống, ông rất thân thiết với Ôn Hành Chi, năm nào sinh nhật anh, ông cũng tặng anh một món quà. Cha Ôn Nhiễm làm trong ngành khảo cổ, quà của ông luôn là đồ quý hiếm. Còn món quà này được mẹ Ôn Nhiễm chuẩn bị, đến chị ta cũng không biết bên trong có gì.

Mà giờ phút này, sự chú ý của Ôn Viễn cũng không phải thứ đồ trong chiếc hộp, trong đầu cô chỉ còn một chuyện duy nhất: “Sắp tới sinh nhật chú ấy rồi ạ?”

Ôn Nhiễm liếc cô một thoáng: “Ngày 20 tháng 12, em tự đếm xem còn mấy ngày?”

Ngày 20 tháng 12? Ôn Viễn há hốc miệng, vậy chẳng phải chỉ còn vài ngày nữa ư?

Ngày 20 tháng 12 đúng là sinh nhật của Ôn Hành Chi.

Nhưng hàng năm, cứ tới thời điểm này là lịch trình công việc của anh lại cực kỳ bận rộn, nên thường không đón sinh nhật ở nhà. Ôn Viễn cũng biết điều này, song trong lòng vẫn muốn tặng anh một món quà. Vì cô biết, trong nhà này ngoại trừ cô thì sẽ chẳng còn ai làm vậy nữa.

Tặng thứ gì bây giờ?

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Ôn Viễn theo bà Kiều Vũ Phân ra ngoài, khi đi qua một cửa hàng độc quyền trên phố đi bộ, cô liền ngắm trúng một áo sơ mi kiểu Pháp màu nhạt, vì cô chợt nhớ tới dáng vẻ của anh vào lần đầu tiên cô gặp anh một mình. Khi ấy anh bước phía trước, cô chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy bóng lưng thẳng tắp của anh, áo sơ mi kiểu Pháp khá khó mặc nhưng lại tôn lên phong thái của anh, Ôn Viễn vẫn nhớ, khi đó cô đã ngẩn ngơ một hồi.

Thế là Ôn Viễn lén mua nó về, còn viết “sinh nhật vui vẻ” bằng nét chữ mà anh nói là “quá xấu” vào tấm thiệp chúc mừng, nhét cả vào hộp quà. Mọi thứ đều được chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần tặng nữa là xong.

Ôn Viễn vẫn do dự hồi lâu, mới lấy di động ra gọi vào số Ôn Hành Chi, không ngờ anh lại nhanh chóng nghe điện, “Ôn Viễn?”

Ôn Viễn thưa một tiếng, nghe được tiếng âm í từ đầu bên kia truyền tới: “Chú ơi chú đang bận sao?”

Ôn Hành Chi không phủ nhận, anh liếc phòng làm việc hơi lộn xộn của mình, bước tới bên cửa sổ để nghe điện: “Có chuyện gì thế?”

Ôn Viễn cố nén kích động, hỏi: “Chú ơi, sắp Tết dương lịch rồi, bao giờ chú về thế ạ?”

Vào dịp cuối năm ngân hàng thường rất bận rộn, Ôn Hành Chi rất hiếm khi về nhà. Ôn Viễn hỏi vậy chỉ để thăm dò một chút, xem anh có thể về thành phố B trước ngày 20 tháng 12 hay không.

Ôn Hành Chi cau mày, quay người nhìn lịch trình công việc, rồi nói: “Mấy hôm nữa.”

Nghe được ba chữ này Ôn Viễn không giấu nổi vui sướng, song cô còn chưa kịp nói tiếp thì ở đầu bên kia, Ôn Hành Chi đã hỏi: “Không chịu cố gắng học tập đi, gọi điện hỏi chuyện này làm gì?”

Ôn Viễn bĩu môi: “Cháu đang lo lắng cho chú mà.”

Lo lắng cho chú. Một cô nhóc mười tám tuổi bỗng nhiên nói với anh mấy chữ này, Ôn Hành Chi thực sự chưa quen lắm. Anh nhìn số hai mươi được khoanh tròn trên bảng lịch trình, thoáng cau mày: “Thế chú phải cảm ơn cháu?”

“Không cần đâu ạ.”

Ôn Viễn bực bội ngắt máy, tuy nhiên khóe môi lại không giấu nổi nụ cười. Đây, phải chăng là bí mật của riêng cô và anh?

Thứ bảy cuối cùng trước ngày 20 tháng 12, đúng là ngày nghỉ định kỳ giữa hai tuần học. Ôn Viễn dậy từ rất sớm tới phòng bếp, dì Thành nấu bữa sáng, thấy cô thì cười nói: “Mãi mới có một ngày nghỉ, sao không ngủ nữa đi?”

“Cháu xuống giúp dì.”

Dì Thành trở vào mũi cô: “Làm phiền thì có.”

Ôn Viễn lè lưỡi, vừa xem dì Thành nấu bữa sáng vừa ngó nghiêng mấy lần trên tầng: “Dì Thành ơi, chia khóa trong nhà đều ở chỗ dì ạ?”

“Sao thế?”

“Mẹ cháu để sách lớp mười và lớp mười một của cháu vào phòng chứa đồ cũ trên tầng ba, bây giờ cháu cần lấy ra ôn lại, nên muốn mượn dì chìa khóa.” Ôn Viễn nói với vẻ tỉnh bơ nhưng trái tim thì đập thình thịch, cô đang nói dối, cô biết chứ.

“VẬY CHỜ DÌ MỘT LÁT NHÉ.”

“Cháu cảm ơn dì.”

Ôn Viễn nhớ là, ở thành phố B Ôn Hành Chi cũng có một căn nhà. Lần cô trốn học tới quán bar bị anh bắt gặp đã tới đó một lần. Lúc rời đi, cô ngó tên khu nhà, giờ vẫn còn nhớ mang máng. Luôn có người trong nhà tới đó quét dọn đình kỳ, Ôn Viễn muốn tìm cơ hội lấy chìa khóa, đặt quà tặng vào nhà. Cũng không phải không nghĩ tới chuyện tặng quà ngay trước mắt anh, chỉ là cô sợ không tìm được dịp thích hợp trước sinh nhật anh.

Nấu bữa sáng xong dì Thành dẫn Ôn Viễn lên tầng ba, sau khi lấy mấy cuốn sách cần dùng ra, cô vờ như tò mò, quần lấy dì Thành để tìm chiếc chìa khóa kia, cô cầm nó trong lòng bàn tay, dù nó làm bằng kim loại vậy mà cô chỉ thấy nóng rực.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Ôn Viễn lấy lý do học thêm để ra khỏi nhà. Hiện tại đang là giờ cao điểm ở thành phố B, đường xá tắc cứng, tới khi đến con phố khu nhà Ôn Hành Chi thì mới đỡ ồn ào.

Xe dừng trước cổng, Ôn Viễn xuống xe thì đã nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen đỗ ở cổng khu nhà, ban đầu cô còn tưởng là xe của Ôn Hành Chi, nhìn kỹ mới nhận ra biển số xe khác nhau, người ngồi trong xe cũng khác. Cô lẳng lặng liếc nhìn một thoáng, chỉ thấy hai người đàn ông mặc âu phục ngồi ở ghế lái và ghế phụ đều đeo kính râm, có hơi hướm xã hội đen. Chắc là cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Ôn Viễn, hai người nọ đầu quay ra nhìn cô, sự khó chịu trần trụi tỏa ra từ hai người nọ khiến cô rùng mình, vội vàng quay đầu bước vào khu nhà.

Theo chỉ dẫn khá mơ hồ của dì Thành, Ôn Viễn tìm tới nhà Ôn Hành Chi. Đứng trước căn nhà vừa xa lạ vừa quen thuộc này, Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm. Ngôi nhà này trông vẫn như trước đây, được sắp xếp một cách ngăn nắp chỉnh chu, giống hệt con người anh.

Ôn Viễn bĩu môi, mở cửa phòng ngủ anh. Cửa sổ đóng chặt, phòng khá ngột ngạt nhưng cũng không bụi bặm lắm, chắc là vì thường xuyên có

người tới quét dọn. Ôn Viễn mở cửa tủ của anh, một hàng âu phục trong ấy khiến cô choáng ngợp.

Ngón tay lướt nhẹ trên từng chiếc, Ôn Viễn căn môi. Cô không biết một nhãn hiệu nào trong số ấy, liệu anh có thích món quà của cô hay không? Có lẽ anh không vừa mắt, tuy nhiên đây là tấm lòng của cô, chắc anh không ném đi đâu nhỉ?

Ôn Viễn nghĩ ngợi một đoạn, quyết định không đặt vào ngăn tủ, cô để luôn trên giường của anh, để tránh anh không chú ý mà cất vào đâu đó.

Sau khi làm xong, Ôn Viễn đi quanh nhà anh một vòng, xác nhận mọi thứ đều ổn cô mới đóng cửa rồi rời đi.

Tới khi cô ra ngoài, chiếc xe màu đen khi vẫn đỗ ngoài cổng, điểm khác biệt duy nhất đó là hai người trong xe đã đứng ra ngoài. Ôn Viễn liếc mắt nhìn họ, thấy họ cũng đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt ấy khiến Ôn Viễn rùng mình, không dám đoán xem họ là ai, chỉ cắm cúi tránh xa bọn họ.

Nhưng dù vậy Ôn Viễn cảm thấy họ đang nhìn cô chăm chăm, cô thực sự hoảng hốt, sau khi đi một quãng cô quay đầu lại, càng hoảng hốt hơn. Hai người kia lại đi thẳng về phía cô! Cô nghĩ là họ đang nhắm vào mình!

Ôn Viễn không dám nhìn nữa mà chạy thật nhanh, may mà có một chiếc xe taxi đỗ trước mặt cô, Ôn Viễn mở cửa xe, vừa thở hốt hốt vừa nói với người lái xe: “Bác tài ơi, đi thôi ạ!”

Người lái xe thấy cô hoảng loạn như vậy thì bật cười: “Cháu phải nói muốn đi đâu trước đã.”

Ôn Viễn vội nói địa chỉ, khi quay đầu lại thì thấy hai người nọ đã khởi động xe đuổi theo taxi.

“Nhanh lên chút nữa!” Ôn Viễn không ngừng giục giã bác tài xế.

Bị cô thúc giục, tài xế cũng bực bội: “Cháu đang vội?”

“Cháu bị người xấu theo dõi!’ Ôn Viễn khóc không ra nước mắt.

Câu nói này khiến bác tài phát hoảng, lập tức nhấn ga mau chóng rời khỏi đây, mà chiếc xe kia cũng theo sát đằng sau, hai chiếc xe luồn lách như cá bơi giữa dòng xe cộ, Ôn Viễn xiết chặt tay vịn.

“Bác tài, bác lái nhanh hơn được không!” Ôn Viễn cố nhịn cơn sau xe, nói.

Xe đang đi vào khi sầm uất, xe cộ tấp nập, tốc độ xe không thể nhanh hơn được nữa, Ôn Viễn sốt ruột vô cùng, đang định quay đầu nhìn chiếc xe kia thì bác tài chợt kêu to: “Nguy rồi, đèn đỏ!”

Tốc độ của những chiếc xe phía trước đều chậm lại, bác tài vội phanh gấp nhưng vẫn không thể dừng kịp thời, xe đâm thẳng vào chiếc Porsche màu trắng phía trước.

Ôn Viễn ngồi ghế phía sau, hai tay mất cảm giác, đầu va thẳng vào cửa xe ...

Bệnh viện quân khu thành phố B.

Bệnh viện vẫn ồn ào, Ôn Nhiễm bước vội tới khu nội trú ở tầng hai, chẳng bao lâu đã tìm thấy phòng bệnh của Ôn Viễn. Ôn Nhiễm đứng trước cửa phòng bệnh, hít sâu một hơi rồi mới đẩy cửa phòng.

“Nhiễm Nhiễm, cháu tới rồi đấy à.” Bà Kiều Vũ Phân nhìn Ôn Nhiễm với vẻ lo lắng.

Ôn Nhiễm liếc vào trong một thoáng, đứng ngoài thì thầm với bà Kiều Vũ Phân, “Sao thế ạ?”

“Gặp tai nạn giao thông ở nội thành, xe taxi chở Viễn Viễn đâm vào xe người ta, bệnh viện khám rồi, con bé bị thương ở đầu và tay.”

Ôn Nhiễm mím môi hỏi: “Vậy còn tài xế?”

“Tài xế không có vấn đề gì, bác vừa đi hỏi thăm, ông ấy nói là đằng sau có người đuổi theo nên mới lái xe với tốc độ cao.”

“Có người đuổi theo xe?” Ôn Nhiễm ngạc nhiên lặp lại câu này.

Bà Kiều Vũ Phân uể oải lắc đầu, “Bác thấy ông ấy không khỏe cũng không hỏi nhiều, cũng có thể là chiếc xe đằng sau chạy quá nhanh.”

Ôn Nhiễm trầm ngâm một lúc mới mở cửa phòng trong, Ôn Viễn đang ngủ, tay của cô bị gãy xương, đã bó thạch cao. Chắc là rất đau nên khi ngủ cô vẫn nhú mày. Ôn Nhiễm cúi đầu chăm chú nhìn Ôn Viễn, đưa tay vuốt nhẹ hàng mày của cô.

Có lẽ do giấc ngủ không sâu, Ôn Viễn khê cửa quậ rồi từ từ mở mắt ra, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn người trước mắt.

Ôn Nhiễm dịch chăn cho cô, rồi hỏi: “ Tỉnh rồi à? Có khát nước không?”

Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào Ôn Nhiễm hồi lâu, sau khi nhìn rõ người tới là ai, mới lắc lắc khuôn mặt nhợt nhạt của mình.

“Em đi đâu? Sao lại bị tai nạn giao thông?”

“Không đi đâu cả.” Ôn Viễn rì rầm đáp, cổ họng có phần hơi khan khan.

“Không đi đâu sao lại thành thế này?” Ôn Nhiễm giúp cô vuốt lại mái tóc, hơi rối, nhỏ giọng hỏi, “Nói thật đi.”

Đôi khi Ôn Viễn rất sợ cái trực giác nhạy bén của người chị họ này. Cô thờ dãi, hỏi: “Chị có thể giữ bé mật giúp em không? Em không muốn người

khác biết.”

“Đương nhiên.” Ôn Nhiễm cười cam đoan.

Ôn Viễn nhìn thẳng vào mắt chị, nói với giọng khàn khàn: “Em đi tặng quà cho chú.”

Chuyện này có gì đâu mà phải giấu giếm? Ôn Nhiễm hoang mang: “Chú có biết em bị tai nạn không?”

Ôn Viễn lắc đầu.

Thấy cô ủ ê buồn bã, Ôn Nhiễm còn định an ủi cô mấy câu nhưng bà Kiều Vũ Phân đã mở cửa bước vào. Nghĩ một thoáng, Ôn Nhiễm nuốt lại những lời định nói, xiết chặt di động rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Bà Kiều Vũ Phân nhận được điện thoại mới vội vã tới đây, bà thấy rất quái lạ, sáng sớm Ôn Viễn nói tới nhà bạn ôn bài, sao loáng cái đã gặp tai nạn thế rồi, mà hỏi kỹ lại khiến bà nghĩ mà kinh. Nếu không phải vì xe cộ trong thành phố đầu lưu thông với tốc độ chậm, thì e hậu quả của vụ tai nạn này cũng không nhẹ nhàng như thế.

Bà nhìn Ôn Viễn, dụi dụi mắt hỏi: “Viễn Viễn, con nói cho mẹ biết có chuyện gì đi con?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn mẹ, chớp chớp mắt, nói ra mấy chữ: “Con cũng không nhớ nữa.”

“Không nhớ?” Bà Kiều Vũ Phân hơi ngạc nhiên: “Không phải bác tài nọ nói có xe đuổi theo con ư? Là ai đuổi theo con thế? Mà sao con lại đi vào trung tâm thành phố, con có bạn học ở đó?”

Câu hỏi tới dồn dập khiến Ôn Viễn không biết nên đáp sao cho phải, chắc chắn cô không thể nói thật, vậy thì kiểu gì mẹ cô cũng hỏi đến cùng.

Còn chiếc xe nọ, hai người đàn ông kia, nói ra cũng phiền phức. Nghĩ một thoáng, Ôn Viễn nhăn nhó, cọ cọ vào người bà Kiều Vũ Phân: “Mẹ ơi, con đau đầu.”

Cô bị thương ở đầu, tạm thời chưa nhớ ra cũng là chuyện thường tình. Bà Kiều Vũ Phân đành đỡ cô nằm xuống, “Vậy cứ ngủ một lát đã. Bác sĩ nói con không sao, mẹ thấy con vẫn nên nằm viện theo dõi mấy ngày.” Đúng lúc Ôn Nhiễm nói chuyện điện thoại xong, quay lại phòng bệnh, bà Kiều Vũ Phân bèn nói: “Để chị Nhiễm Nhiễm ở lại chơi với con.”

Ôn Viễn gật gật đầu.

Trông theo bóng lưng của bà Kiều Vũ Phân, Ôn Nhiễm lại dịch chăn cho cô, “Chị vừa gọi điện cho chú.”

Ôn Viễn thò đầu ra từ trong chăn, đôi mắt lấp lánh chăm chú nhìn Ôn Nhiễm: “Chú có nghe máy không?”

Thấy ánh mắt đầy mong đợi của cô, sắc mặt Ôn Nhiễm cũng không vui lắm, “Nghe máy, chú ấy nói dạo này chú ấy rất bận, không có thời gian về thăm em, em phải biết tự chăm sóc bản thân.”

Ôn Viễn nghe xong ngẩn ngơ một lúc, “Nhưng lúc trước, em gọi điện cho chú ấy, chú còn nói mấy hôm nữa sẽ về mà.”

“Chú bận thôi mà.” Ôn Nhiễm dịu dàng động viên cô, “Ở đây có chị và bác chăm sóc em, chẳng cần chú ấy.”

Ôn Viễn ngơ ngác rì rầm: “Đúng thế, chẳng cần chú ấy.”

Ôn Nhiễm thấy sắc mặt cô là lạ, không khỏi hỏi: “Sao thế? Ngày trước cũng không thấy em thân với chú út như vậy.”

Ôn Viễn không đáp, chầm chậm rụt vào trong chăn, cảm giác hệt hững men theo từng cơn đau nhức, lan toàn thân.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hóa Ra, Thứ Tình Cảm Ấy Gọi Là Thích

Type: Mèo

Thành phố T, toà nhà chi nhánh GP.

Gần cuối năm, dường như toàn bộ nhân viên trong tòa nhà đều bận rộn hơn bình thường. Mà nếu so với những năm trước, năm nay nhân viên của GP lại càng căng thẳng. Vào dịp này hàng năm, Tổng giám đốc Ôn Hành Chi luôn bay sang London, nhưng năm nay anh vẫn ở lại thành phố T. Sếp lớn còn chưa đi, ai dám lười biếng.

Là trợ lý của Ôn Hành Chi, có thể nói đây chính là thời điểm bận rộn nhất của Lại Dĩ Ninh, còn bận hơn cả sếp. Một giây trước mới nghe xong cuộc gọi của một khách hàng, một giây sau lại có điện thoại gọi tới. Nghe giọng London tiêu chuẩn trong điện thoại, Lại Dĩ Ninh lập tức lên tinh thần, mang điện thoại tới cho người đang đứng bên cửa số.

Nhìn sếp, trợ lý Lại không khỏi thầm thở dài. E rằng hiện tại, người rảnh rỗi nhất tòa nhà GP chính là vị sếp lớn này đây, từ khi nhận một cuộc điện thoại của người nhà gọi từ thành phố B, anh vẫn đứng trước cửa số, giờ phút này chị ta cũng phải gọi mấy tiếng thì anh mới quay lại.

Ôn Hành Chi nhận cuộc gọi từ tổng bộ tập đoàn, im lặng nghe điện mấy phút, sau khi ngắt máy thì lại tiếp tục gọi cho một người khác. Sau mấy

tiếng chuông chờ, có người nghe máy, một giọng nam trầm truyền tới:
“Tổng giám đốc Ôn, tôi vẫn đang dạy học.”

“Tôi có chuyện muốn bàn với anh.”

Người kia hỏi: “Chuyện gì?”

“Dự án Ban quản trị công ty A phát sinh một số vấn đề.”

“Phát sinh chuyện gì? Chẳng phải tiền đã nhập vào sổ sách rồi ư?”

“Tôi biết.” Ôn Hành Chi nhỏ giọng nói, “Thực ra tiền đã nhập vào sổ từ rất lâu rồi, theo điều khoản hợp đồng, chúng tôi có thể gánh được nhiều nhất là 10%, nhưng tôi đã kiểm tra lại, số tiền nhập sổ chưa tới 5%.”

“Chẳng lẽ có người biến thủ số tiền vốn này?”

“Nếu thế thì lại không phiền lúc như vậy.” Ôn Hành Chi nhìn ánh nắng mùa đông chói chang ngoài cửa sổ, thoáng nhíu mày, “Số tiền kia có vấn đề, lai lịch bất minh, tôi nghi ngờ họ đang rửa tiền. Dự án đầu tư trong nước được Chính phủ đầu tư, bọn họ lo sợ nên muốn hủy hợp đồng, còn đưa ra một số tiền lớn làm tiền bồi thường.” Nói đến đây, anh không khỏi bật cười mỉa mai, “Nếu ngay từ đầu bọn họ đã có ý định này thì không khó. Quan trọng là trước khi phát hiện ra chuyện này, 5% kia đã được đầu tư vào thị trường, giờ muốn rút về cũng khó.”

“Phó trưởng phòng Lưu là người đàm phán hợp đồng này với anh, ông ta gài bẫy anh?”

“Hiện tại còn chưa rõ.”

“Chuyện xảy ra từ bao giờ?”

“Một tuần trước.”

Người ở đầu dây bên kia cực kỳ kinh ngạc, “Chuyện xảy ra lâu như vậy rồi mà sao giờ anh mới cho tôi biết?”

“Nên mới nói bây giờ phiền to rồi.”

Tuy nói là phiền to, vậy mà giọng anh không hề vương vấn lo âu, người đàn ông ở đầu dây bên kia cười hỏi: “Anh đã biết nên đối phó thế nào từ lâu rồi đúng không?”

Ôn Hành Chi không phủ nhận: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, những kẻ có thể gỡ mảnh khóc này đều không phải hạng tầm thường.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Thấy Ôn Hành Chi ngắt máy, Lại Dĩ Ninh vội bước tới. Nghe được tiếng bước chân, anh quay đầu lại hỏi: “Đã điều tra ra chưa?”

Lại Dĩ Ninh đưa cho anh một tập tài liệu: “Đã điều tra xong, Phó trưởng phòng Lưu của bộ phận đầu tư nước ngoài thuộc Ban quản trị công ty A chắc cũng không biết chuyện này, người tham gia rửa tiền thực sự là cấp trên của ông ta. Có lẽ người theo dõi khi nhà anh cũng do hấn phái tới, hơn nữa...”

“Hơn nữa gì hả?”

“Hơn nữa bọn họ đã theo dõi anh một thời gian, cho nên hấn là nhận ra Ôn Viễn.”

Nghe xong Ôn Hành Chi im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Tôi biết rồi, chuẩn bị xe về thành phố B.”

Lại Dĩ Ninh nhận lệnh đi làm việc, Ôn Hành Chi vẫn đứng lặng người như trước, có điều ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ sâu thẳm thêm mấy phần.

Ôn Viễn nằm viện bốn ngày rồi mới về nhà, xuất viện không bao lâu thì kì thi cuối kỳ lại tới, vì tai nạn giao thông nên Ôn Viễn ốm gần một tuần, bởi thế kết quả thi không được tốt lắm. Trước khi nghỉ, bạn nhỏ Ôn Viễn bị cô Phương mời lên văn phòng lần thứ hai.

Ôn Viễn vẫn luôn sợ cô Phương, thấy văn phòng chỉ có hai người họ, sợ tới mức tim vọt lên họng. Cô Phương vừa sửa lại bảng điểm vừa hỏi cô: “Ôn Viễn, kết quả thi lần này của em không ổn chút nào.”

Ôn Viễn lí nhí nói: “Lần sau em sẽ cố gắng hơn.”

“Đứng gần vào xem nào, cô có ăn thịt em đâu.” Cô Phương mỉm mỉm nhìn cô, “Phụ huynh em gọi điện đến, nói là dạo trước em bị tai nạn giao thông, bị thương ở đầu, có lẽ trong thời gian ngắn vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.”

Ôn Viễn vội ngẩng đầu lên, hỏi: “Phụ huynh của em là ai ạ?”

“Đương nhiên là mẹ em rồi.” Cô Phương nhìn cô với vẻ khó hiểu, cũng nghĩ tới một phụ huynh khác của em học sinh này, nói: “Mà lâu lắm rồi chú em không hỏi tới tình hình học tập của em, cô thấy anh ấy cũng rất bận rộn, sau này có chuyện gì, cô sẽ liên hệ thẳng với mẹ em.”

Gần đây cô Phương đang quen bạn trai, cũng với dần nhiệt tình với Ôn Hành Chi. Mà Ôn Viễn lại một lần nữa cảm thụ được cảm giác trái tim từ cuống học trôi xuống, có một thoáng buồn bã nhưng cũng không ngoài dự đoán.

Tạm biệt cô Phương, Ôn Viễn chậm chậm bước trên con đường đọng tuyết để về dinh thự nhà họ Ôn. Lính gác ở cổng dinh thự đang đối ca, hai người sóng vai bước nghiêm, trông rất khí thế. Ôn Kỳ - người luôn tự xưng là thượng thức cao nhã cho rằng, kiểu bước nghiêm này cực kỳ hợp với tiêu chuẩn mỹ học của anh ta, nó kế thừa cái bất khuất trang nghiêm và khí phách của quân đội từ thời Đức Quốc Xã. Dì Thành đang tỉa hoa trước cửa,

mấy hôm nay đột nhiên có tuyết rơi, thức giấc sau một đêm đã thấy tuyết trắng mênh mang phủ kín đất trời, dì Thành còn không kịp cất hoa vào phòng, bây giờ bà cũng đành cau mày xót xa mà nhìn những bông hoa rũ nát trong tuyết. Thoáng cái, bà nhìn thấy Ôn Viễn, nỗi phiền muộn lại biến thành nụ cười.

“Người ta thường bảo người tươi hơn sao, sao trông cháu còn ủ rũ hơn hoa thế hả?”

Ôn Viễn cố lấy lại tinh thần: “Dì Thành, hôm nay dì có nấu thức ăn ngon không ạ?”

“Mèo ham ăn!” Dì Thành nhéo mũi cô, “Con gái trẻ phải tươi cười mới xinh đẹp. Hôm nay chú của cháu về nhà, ông nội con rất vui, đừng để ông mất hứng vì thấy bộ dạng này của cháu.”

Ôn Viễn rầu rĩ vâng, trong đầu bỗng có ánh sáng vọt qua, cô ngẩng đầu lên, nắm lấy áo dì Thành: “Chú út về nhà?”

“Sao thế?” Dì Thành nhìn cô với vẻ khó hiểu, tức cười cốc đầu cô, “Đây là nhà chú ấy, sao chú ấy không thể về?”

Ôn Viễn chột thấy căng thẳng.

Nếu Ôn Hành Chi về nhà, vậy đương nhiên bữa cơm tối nay không thể sơ sót. Dì Trương tới giúp đỡ đang bận rộn chuẩn bị, thái gọt đồ ăn ở phòng bếp, đợi dì Thành trở tài. Còn ông cụ Ôn Khác thì ngồi trên ghế sofa, lông mày giãn ra, xem ra ông cụ cũng khá vui vẻ. Người ngồi đối diện ông, vẫn dáng vẻ điềm đạm trầm tĩnh ấy, dường như cũng không hề để lộ tâm tình vui vẻ vì lâu ngày mới về nhà.

Ôn Viễn bước vào phòng khách, ánh mắt lướt qua ông nội và mẹ, cuối cùng dừng lại trên người Ôn Hành Chi. Ánh mắt anh nhìn khi nhìn cô cũng không khác trước kia là mấy, quan sát cô một lượt từ đầu tới chân, đang

định mở lời thì bà Kiều Vũ Phân đã nói: “Còn không mau chào chú con đi?”

Ôn Hành Chi mỉm cười thanh nhã: “Chị dâu khách sáo quá, em cũng không phải người ngoài, không cần chú ý tới lễ tiết nhỏ nhặt này đâu.” Nói rồi liếc nhìn Ôn Viễn, ánh mắt anh thoáng hiện nét cười, xem ra anh còn chưa biết gì cả.

Còn cô vẫn cứ chờ mong, Ôn Viễn thấy mình thật ngốc.

Bà Kiều Vũ Phân không nhận ra được sự ủ ê của Ôn Viễn, nghe Ôn Hành Chi nói vậy thì mỉm cười, kéo Ôn Viễn tới trước mặt mình, “Nhận được kết quả thi rồi à? Được nghỉ chưa? Đúng rồi, chú con về nhà, còn mua cả quà cho con đây, tới đây xem đi.”

Bà Kiều Vũ Phân đẩy cô về phía trước một cái, Ôn Viễn đột nhiên bị đẩy tới trước mặt anh. Cô bối rối đứng như trời trồng, ngay sau đó thấy Ôn Hành Chi cầm một chiếc hộp gấm trên bàn lại đây: “Mấy hôm trước đi Tây Bắc một chuyến, chọn được một mảnh ngọc thạch ở đó, bèn bảo người ta mài riêng thành hình.”

Bà Kiều Vũ Phân nhìn thấy thì cực kỳ vui mừng: “Là con thỏ à, chẳng phải Viễn Viễn tuổi thỏ sao?”

Ôn Hành Chi lấy dây chuyền mặt ngọc đặc chế ra, “Đã được khai quang rồi(1), đeo trên người để cầu bình an.”

(1) Là một thuật ngữ Phong Thủy, “Khai” có nghĩa là mở ra, mở đầu, bắt đầu một điều gì đó mới mẻ, “Quang” có nghĩa là ánh sáng. Nói một cách đơn giản, khai quang cũng chính là giúp cho tượng Phật hay những linh vật phong thủy mà ta thỉnh về được “mở mắt”. Sau khi khai quang, tượng Phật hay linh vật sẽ bắt đầu tiếp nhận được năng lượng của trời đất, cũng giống như vạn vật lúc mới được sinh ra vậy.

(2)

Ôn Viễn lớ ngớ nhận lấy món quà này, màu ngọc trong trẻo ấm nhuận, hình chú thỏ xinh xắn đáng yêu, trông rất tinh xảo.

Ông cụ Ôn tỏ vẻ hài lòng, ông uống một ngụm trà rồi nói với anh, “Hiếm khi thấy con quan tâm bọn trẻ trong nhà như thế.”

Bà Kiều Vũ Phân cũng cười, “Mau cảm ơn chú con đi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của ba người, Ôn Viễn cầm chặt thỏ ngọc trong tay, thấy chú thỏ vừa nhỏ bé vừa ngốc nghếch này, cô chợt thấy mũi mình cay cay. Ôn Hành Chi thấy cô cúi đầu im lặng thì biết ngay có gì đó không ổn, anh mỉm cười nói với bà Kiều Vũ Phân: “Chị dâu khách sáo quá.”

Vừa dứt lời thì thấy Ôn Viễn rơi nước mắt. Trước khi gặp anh, Ôn Viễn cảm thấy mình có thể kìm nén, nhưng vừa gặp anh, nỗi tủi thân lại ùa tới, không thể khống chế được bùng phát ra ngoài.

Những giọt nước mắt xuất hiện đột ngột này khiến bà Kiều Vũ Phân hoảng hốt: “Con bé này, sao tự nhiên lại khóc?”

Đương nhiên Ôn Viễn không dám khai thật, cô lau lau nước mắt, lầm bầm: “Kết quả thi cuối kỳ của con không tốt, cô giáo nói sẽ gọi điện cho mẹ.”

Bà Kiều Vũ Phân dờ khóc dờ cười vì cái lý do này của cô, còn ông cụ Ôn thì cười càng lớn hơn. Bình thường ông cụ Ôn luôn rất nghiêm nghị, chẳng mấy khi cười như thế, bà Kiều Vũ Phân đưa mắt nhìn ông, cũng yên tâm phần nào.

“Cái con bé này!” Bà Kiều Vũ Phân vỗ nhẹ lên má cô.

Ôn Viễn thút thít khóc, khóe mắt liếc nhìn Ôn Hành Chi, thấy khóe một ai đó thấp thoáng nét cười, như thể bất đắc dĩ?

Vì tâm trạng tồi tệ nên bữa tối Ôn Viễn cũng không ăn nhiều cơm, sau khi ăn xong thì đi thẳng lên phòng mình ở tầng hai. Căn phòng không bật đèn, nhưng có ánh đèn đường phản xạ trên nền tuyết lạng lẽ hắt vào phòng, trong khoảng sáng màu cam sẫm ấy, Ôn Viễn từ từ mở chiếc hộp gấm được cô cẩn thận cất vào cặp sách ra.

Trong bóng đêm, trông chú thỏ ngọc này càng xinh đẹp hơn, cô nâng nó lên cao, phát hiện một dòng chữ nhỏ sau lưng thỏ ngọc, men theo ánh sáng ngoài cửa sổ, cô thấy rõ hai chữ ấy.

Ôn Viễn.

Là tên của cô. Rất nhỏ, nhưng rất rõ nét.

Trong giây phút nhìn rõ hai chữ ấy, Ôn Viễn chợt thấy mềm lòng.

Có như vậy đã đủ được cô rồi? Ôn Viễn không cam tâm, nhưng nụ cười trên khóa môi lại tiết lộ tâm trạng vui vẻ của cô. Nên mới nói, cô cũng không thể trách anh coi cô như trẻ con, đúng không? Bởi vì cô vốn là trẻ con mà.

Đêm hôm ấy Ôn Viễn ngủ rất ngon, ngày hôm sau cô dậy sớm cùng dì Thành đi chợ sáng. Bình thường dì Thành cũng không có sở thích gì lớn lao, nếu không phải chăm sóc hoa cỏ thì cũng là đi chợ sáng mua một số thứ kỳ cục. Ôn Viễn lơ mơ từ lúc đi tới lúc về, song vừa nhìn thấy người đang đứng trên bậc thềm ở phòng khách, liền tỉnh táo hoàn toàn.

Là Ôn Hành Chi, anh mặc quần áo ở nhà, đang cúi người ngắm hoa mà dì Thành trồng, thấy hai người đi vào, anh bất giác híp mắt, Ôn Viễn nhìn anh không giấu nổi kinh ngạc, tối qua cô đặt mình lên giường là ngủ luôn, không xuống tầng nữa, chẳng ngờ đêm qua anh lại ngủ ở nhà.

Dì Thành mỉm cười chào anh rồi vào phòng bếp nấu bữa sáng, còn Ôn Viễn đứng yên, lảng tránh ánh mắt anh. Ánh mắt anh rời khỏi những khóm hoa, khi lướt qua đầu cô, trong đôi mắt anh thoáng hiện ý cười. Ôn Viễn vội vàng sờ soạng cái mũ trên đầu mình, Sáng nay đi vội quá, cô tiện tay cầm theo, mấy năm trước dì Thành đan trước mũ này cho cô, lông xù, còn có một đôi tai thỏ.

Ôn Hành Chi lay lay đôi tay thỏ trên mũ cô một lúc: “Có thích quà chú tặng không?”

“Thích, rất thích.”

“Thế sao lại khóc tới mức ấy?”

“Cháu nói rồi mà.” Ôn Viễn rừ rì đáp, “Sao chú không biết cháu để tâm tới việc học đến thế nhỉ?”

Ôn Viễn lấy hết can đảm lờm anh một cái, một giây sau đã thấy mẹ cô đi về phía này: “Ôn Viễn, lờm ngang nguýt dọc gì thế, sao lại dám nói chuyện với chú con như vậy?”

Ôn Viễn hoảng tới mức cắn phải lưỡi, đau đến há mồm.

“Không sao đâu chị dâu.” Ôn Hành Chi liếc nhìn cô, mỉm cười rồi nói với bà Kiều Vũ Phân, “Em đang nói đùa với con bé thôi.”

Bà Kiều Vũ Phân cười bối rối: “Tại chị chiều hư Viễn Viễn, nói năng cũng không biết kính trên nhường dưới.”

“Em thấy Viễn Viễn rất ngoan.”

Bà Kiều Vũ Phân ấn vào trán Ôn Viễn, “Còn khen nó nữa, không biết hôm qua ai cứ không tốt, khóc suốt mướt khóc nỉ non ấy nhỉ.”

“Mẹ.” Ôn Viễn ủ rũ lau bài.

Bà Kiều Vũ Phân mặc kệ cô, quay sang hỏi Ôn Hành Chi: “Hành Chi, kết quả học tập của Ôn Viễn cứ lên lên xuống xuống mãi thôi, chú có biết ai chuyên luyện thi đại học không, chị muốn tìm thầy dạy kèm cho Viễn Viễn, để con bé học thêm.”

Nghe vậy Ôn Viễn lập tức nhăn nhó, Ôn Hành Chi thoáng trầm ngâm: “Có thì cũng có, nhưng sắp Tết rồi, làm phiền người ta thì cũng hơi ngại.”

“Cũng đúng.” Bà Kiều Vũ Phân bối rối.

Thấy Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm, Ôn Hành Chi chợt nói: “Nếu chị dâu không chê thì để em giúp Ôn Viễn ôn bài.”

Đương nhiên bà Kiều Vũ Phân cầu còn chẳng được, nhìn thành tích học của Ôn Hành Chi thì biết, chương trình lớp 12 vốn chỉ là trò trẻ con đối với anh. Tuy nhiên trước nay anh chưa bao giờ gần gũi với đám nhỏ trong nhà, đừng nói dạy kèm, quan tâm tới bài vở của bọn trẻ cũng là chuyện hiếm thấy. Bà do dự nói, “Như vậy có ổn không, ngân hàng của chú bận rộn như thế, ngộ nhỡ ảnh hưởng tới công việc...”

Ôn Viễn trừng mắt nhìn anh, ý là không cần, dù sao học thêm cũng là một chuyện cực kỳ mệt mỏi. Nhưng Ôn Hành Chi chỉ mỉm cười bình thản, quay sang nhìn Ôn Viễn: “Không sao, vừa hay tuần này em lại khá rảnh. Có thể dạy từ từ.”

Anh nói ba chữ cuối câu rất chậm, Ôn Viễn cảm thấy những tháng ngày sung sướng của mình đã kết thúc trong nháy mắt.

Thình thoảng Ôn Viễn lại nghĩ, hay là Ôn Hành Chi có sở thích biến thái, nhất là trong chuyện giáo dục cô, luôn coi việc giày vò cô làm niềm vui.

Cho dù cô tự nguyện hay không, sáng hôm sau bà Kiều Vũ Phân cũng bảo tài xế lái xe đưa cô đến một khu nhà kín đáo và xa hoa ở phía đông

ngoại thành. Tài xế đưa thẳng Ôn Viễn tới trước tòa nhà, cùng lúc ấy Ôn Hành Chi cũng vừa trở lại, anh đỗ xe vào bãi, vừa bước ra ngoài thì đã thấy Ôn Viễn ngơ ngác đứng yên một chỗ.

“Hình như đây không phải là căn nhà dạo trước.”

Ôn Hành Chi nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, chiếc áo khoác lớn màu đỏ khiến cô trông như một Bé Phúc(2) ngộ nghĩnh nhưng cũng rất đáng yêu. “Ngôi nhà cũ ấy đã được thanh lý rồi, giờ chú ở chỗ này.” Anh thấy cái cặp sách to bự cô đeo trên lưng, bèn đỡ nó xuống giúp cô, ước lượng một chút, đúng là rất nặng,

“Trong này có gì thế?”

Hóa ra anh đã bán căn nhà kia đi rồi, món quà cô tặng có còn không? Liệu nó có bị thanh lý luôn không? Ôn Viễn nghĩ ngợi mông lung, chỉ đáp lại câu hỏi của anh một cách qua loa: “Sách và quần áo.”

(3) Bé Phúc là linh vật của Olympic Bắc Kinh 2008

(4)

Ôn Hành Chi nheo mắt: “Mang quần áo theo làm gì?”

“Mẹ cháu nói sắp cuối năm rồi, mấy hôm nay sẽ có rất nhiều khách tới nhà chơi, chỗ chú lại yên tĩnh nên bảo cháu ở đây vài bữa, cố gắng ôn bài.” Giọng nói có chút không cam tâm.

Ôn Hành Chi không khỏi buồn cười: “Mẹ cháu đúng là mang phiền phức cho chú.” Anh giãn mày, xoa đầu cô, “Được rồi, theo chú lên nhà.”

Căn nhà này trông còn lộng lẫy hơn cả căn trước kia, e là có thể sánh ngang với căn biệt thự ở thành phố T của anh. Ôn Viễn dè dặt thay giày vào

nhà, nhìn phòng khách mang sắc thái lạnh lùng cứng nhắc này, lại nghĩ mình phải ở đây một tuần, cơ chột thấy hoảng hốt.

“Sợ cái gì? Cất đồ của cháu đi.”

Ôn Viễn thừa một tiếng rồi bỗng nhớ tới một vấn đề quan trọng: “Cháu ở phòng nào ạ?”

“Phòng hướng sáng.”

Tuy ở phòng này thì khá ấm áp, song lâu rồi không có người ở, buổi tối mấy ngày đầu chắc chắn rất lạnh. Sau khi sắp xếp xong đồ đạc, cô ra khỏi phòng tìm anh, anh đang pha cà phê trong nhà bếp, mặc quần áo ở nhà, trông rất hợp với căn nhà này.

Ôn Viễn nép bên cánh cửa, hỏi anh: “Chú ơi, cháu dùng ga trải giường của mình có được không?” Thấy Ôn Hành Chi quay ra nhìn mình, cô lập tức giương ga trải giường trong tay lên, “Còn mới nguyên, chưa dùng bao giờ đâu ạ.”

Chuẩn bị cũng đầy đủ đấy chứ.

Ôn Hành Chi nhìn chiếc ga trải giường theo phong cách thiếu nữ trong tay cô: “Cháu không thích đồ nhà chú à?”

Ôn Viễn lí nhí đáp: “Mẹ cháu sợ cháu làm bẩn đồ nhà chú.”

“Thích dùng thì cứ dùng đi.” Ôn Hành Chi nói, “Trong mấy ngày cháu ở đây, quyền sử dụng căn phòng ấy hoàn toàn thuộc về cháu, cháu làm gì cũng được.”

“Thật ạ?” Mắt Ôn Viễn sáng lên, rõ ràng là cực kỳ mừng rỡ, chỉ muốn mau chóng sắp xếp phòng theo ý mình.

Thế là Ôn Hành Chi liền cảm thấy anh không nên quá nuông chiều cô thì tốt hơn: “Không được vượt quá phạm vi mà chú có thể chấp nhận.”

Ôn Viễn vui vẻ đồng ý, cô biết ngay là anh có tiêu chuẩn “Không được, nhưng dù sao cách mạng cũng đã thắng lợi được một nửa rồi, đúng không?”

Pha cà phê xong, Ôn Hành Chi đi tới thư phòng.

Tuy quãng thời gian này anh ở thành phố B, nhưng không thể hoàn toàn buông bỏ công việc của GP, tính toán sự chênh lệch múi giờ để gọi video với đồng nghiệp tại London, khi cuộc gọi của hai người kết thúc thì trời đã tối hẳn. Ôn Hành Chi cúi đầu xem đồng hồ, sáu giờ kém mười lăm. Anh mở cửa bước ra khỏi phòng, phòng khách tĩnh lặng khiến anh lầm tưởng rằng căn nhà này chỉ có mình anh. Anh nhú mày, đẩy cửa vào phòng Ôn Viễn, thấy Ôn Viễn – kẻ khi nãy nói với anh vào phòng để ôn bài, lúc này đang ngủ say trên bàn học.

Anh khẽ thở dài, bước tới bên bàn học của cô, thấy cô gác má lên cánh tay, chắc chắn là tư thế này không hề thoải mái, bởi vì lông mày của cô đang nhíu lại. Khuôn mặt trái xoan trông hơi tiêu tụy, nhất là quầng thâm xanh xao quanh mắt, chắc là hậu quả của mấy ngày học tập vất vả.

Thực ra Ôn Viễn ngủ không sâu, vì lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị Ôn Hành Chi phát hiện, nên đầu óc cô vẫn căng như dây đàn, nhất là với một người có khí thế mạnh mẽ như anh, trong cơn mơ màng, cô cũng thấy có gì đó không ổn, tay cô khẽ nhúc nhích, từ từ mở mắt, sau đó cô liền thấy người đang đứng lật sách bài tập của cô bên bàn học.

Ôn Viễn tỉnh táo tức thì, đứng phắt lên: “Chú, chú...”

Ôn Hành Chi nhìn chăm chăm bộ dạng hoảng hốt ấy của cô gần một phút, mới vươn tay đưa cho cô một tờ giấy: “Lau nước miếng ở khóe miệng cháu đi.”

Ôn Viễn đỏ mặt vội vàng nhận lấy, vừa lau vừa lén lút ngó anh, còn tiện thể biện minh cho mình: “Tối qua cháu ngủ không ngon.”

Nghe vậy Ôn Hành Chi nhìn về phía cô, cái dáng vẻ biết lỗi này – anh đã quen lắm rồi, không dám ngẩng đầu nhìn anh, luôn để anh chỉ thấy đỉnh đầu cô, bộ dạng thành tâm hối lỗi rất nghiêm túc. Anh không khỏi nghĩ thầm, không biết cô nhóc này đã thoát nghe mắng bao nhiêu lần nhờ điệu bộ này nữa.

Anh lẳng lặng lắc đầu, cất sách bài tập về vị trí cũ: “Được rồi, thay quần áo đi, theo chú ra ngoài một chuyến.”

Không mắng cô sao? Ôn Viễn thầm vui mừng.

Ra khỏi nhà, Ôn Hành Chi lái xe tới thẳng siêu thị lớn gần đây nhất.

Sắp tới ngày lễ, siêu thị nào cũng đông nghịt người. Những năm trước, Ôn Viễn thường đi sắm đồ tết với dì Thành, bon chen tìm ra một con đường giữa dòng người qua lại luôn mang tới cho cô cảm giác thành tựu. Lần này Ôn Viễn đã chuẩn bị kỹ càng, tuy siêu thị mà anh dẫn cô đến cũng không đông bằng siêu thị mà cô thường tới cùng dì Thành.

Từ lúc xuống xe, Ôn Hành Chi đã thấy mắt Ôn Viễn tỏa sáng, cũng không biết cô bé này đang nghĩ gì nữa. Anh lấy một chiếc xe đẩy ở lối vào siêu thị rồi dẫn cô vào trong. Vì đông người nên qua một quãng đường, tới khi anh quay đầu lại thì Ôn Viễn đã biến mất tăm. Anh liền nhíu mày ngó xung quanh một lượt, mới thấy cô đang ngấp nghé quanh một dãy hàng giảm giá. Ôn Hành Chi thở dài, bước tới bên cạnh cô, kéo cổ áo cô ra ngoài.

Ôn Viễn kháng nghị: “Đó mới là loại đồ đẹp giá rẻ.”

“Mua đồ cần mua đã rồi tính tiếp.”

Mỗi lần Ôn Hành Chi đi siêu thị thì luôn định trước mục tiêu, lấy đồ cần mua rồi về luôn, đương nhiên không thể hiểu được niềm vui này của Ôn Viễn. Cứ lặp đi lặp lại như thế này mấy lần, cho dù Ôn Hành Chi có dễ tính tới đâu chẳng nữa thì cũng khó lòng chịu đựng nổi. Huống chi, vào lúc này anh cũng chẳng có bao nhiêu kiên nhẫn.

Sau một thoáng trầm ngâm, Ôn Hành Chi vẫy tay với Ôn Viễn, “Cháu lại đây.”

“Gì thế ạ?” Ôn Viễn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh, không khỏi ngỡ ngàng.

Ôn Hành Chi đưa mắt ý chỉ chiếc xe đẩy hàng trước mặt, “Ngồi lên đi.”

“Tại sao ạ?” Ôn Viễn tròn mắt.

“Cháu cứ ngồi lên trước đã.”

Ôn Viễn nửa tin nửa ngờ ngồi lên, vừa gác nửa chân lên thì xe hơi di chuyển, một chân còn lại đương nhiên bị lôi theo, bạn nhỏ Ôn Viễn lập tức lọt thỏm trong xe đẩy. Cô còn đang ngơ ngác thì anh đã đẩy xe về phía trước.

“Chú ơi, chú là gì thế?” Mặt Ôn Viễn đỏ bừng, “Cháu muốn xuống!”

“Để chú đỡ mất công đi tìm khi cháu bị lạc.” Ôn Hành Chi lẳng lặng đưa cho cô một hộp khăn giấy.

Ôn Viễn ôm hộp khăn giấy, tức tối nơi: “Nhưng em bé ba tuổi trở xuống mới ngồi lên thế này!” Vừa nói vừa định xuống xe, ai ngờ suýt đụng phải một người phụ nữ có thai đứng bên cạnh.

Ôn Hành Chi trầm giọng mắng, “Đừng ngộ ngậy nữa!”

Ôn Viễn cũng bị người đàn ông đứng bên người phụ nữ có thai kia lờm một cái, vội run rẩy rụt vào trong xe đẩy. Tuy đành an phận nhưng nội tâm Ôn Viễn vẫn cực kỳ bất mãn, nhân lúc Ôn Hành Chi không chú ý, tất cả oán hận trong lòng cô đều toát ra từ trong ánh mắt. Mãi mới tới một chỗ ít người, Ôn Viễn chỉ vào hàng sữa bỏ trên giá: “Lấy giúp cháu sữa vị chuối.”

Ôn Hành Chi bình thản liếc nhìn cô rồi đưa tay lấy một hộp từ trên giá hàng, Ôn Viễn ôm hộp sữa vào lòng, không khỏi lờm anh một cái. Bấy giờ, chợt có tiếng phì cười nho nhỏ truyền tới, Ôn Viễn quay ra nhìn thì thấy một người bạn nhỏ đang được mẹ nắm tay dẫn đi nháy mắt lè lưỡi với cô, sau đó lấy một tay bóp bóp mặt, như đang nói xí hổ xí hổ.

Ôn Viễn xấu hổ chết đi được, cô nhìn Ôn Hành Chi bằng ánh mắt cầu xin: “Cho cháu xuống đi mà? Cháu bị người ta cười nhạo gần chết rồi.”

Ôn Hành Chi liếc nhìn người bạn nhỏ nọ, bình tĩnh nói: “Bao giờ cháu ngoan được như nhóc ấy thì hẵng nói.”

Ôn Viễn: “...”

Mua đồ xong, về đến nhà Ôn Hành Chi thay quần áo rồi vào bếp.

Ôn Viễn đứng bên cửa, thấy anh xắn tay áo lên thì ngạc nhiên hỏi: “Chú, chú biết nấu cơm ạ?”

Ôn Hành Chi liếc cô một cái: “Không lẽ cháu biết?”

Ôn Viễn hơi đặc ý: “Đương nhiên, cháu hoàn toàn có khả năng để giúp chú.”

“Giúp chú?” Ôn Hành Chi buồn cười nhắc lại câu của cô, “Thêm phiền phức thì có?”

“Thử là biết ngay ấy mà.” Ôn Viễn xắn tay áo lên, rõ ràng là có ý định tạo phiền phức cho anh.

Đúng lúc ấy điện thoại ngoài phòng khách đổ chuông, Ôn Hành Chi đành đưa cho cô đám rau củ vừa lấy ra: “Rửa sạch đồ ăn trước đã, còn đầu để chú xử lý nốt.” Đi tới cửa phòng bếp, anh còn không quên quay đầu dặn dò cô, “Không được chạm vào dao.”

Nghe anh hạ lệnh, Ôn Viễn tặc lưỡi. Anh không cho cô động vào dao, cô lén động thì anh cấm được chắc?

Cuộc gọi này đến từ một người bạn thời anh còn du học ở Mỹ, mỗi dịp cuối năm họ thường tụ họp, tu Ôn Hành Chi không mấy khi đi vì quá bận rộn, nhưng dù sao cũng là bạn học ở chung với nhau, khi có hội họp thì vẫn nhớ tới anh.

Người ở đầu dây bên kia chính là một người bạn học có quan hệ khá tốt với anh thời đi học, sau khi tốt nghiệp thì tới phố Wall, năm trước vì khủng hoảng tài chính nên bị sa thải. Thực ra mà nói, ban đầu Ôn Hành Chi còn không có công việc tốt bằng anh ta, khi anh vừa vào GP của anh thì người bạn này đã đi làm ở một ngân hàng lớn ở Mỹ, mọi người đều rất hâm mộ anh ta nhưng mấy ai ngờ, những ngân hàng lớn kiểu này – một khi phá sản thì họ chỉ có người về vườn mà thôi. Hôm nay anh ta liên lạc với Ôn Hành Chi, nói là đón năm mới xong sẽ chuẩn bị kết hôn, muốn mời anh tham dự hôn lễ.

Ôn Hành Chi không thích cách hoạt động xã giao, song không thể từ chối tham gia hôn lễ của bạn học, nên đành lịch sự đồng ý. Ngắt máy, anh từ từ quay sang phòng bếp, liền thấy được cảnh tượng khiến anh ngỡ ngàng.

Rau củ mà anh dặn Ôn Viễn rửa sạch ban nãy đã được cắt gọt chỉnh tề, xếp trên kệ bếp, còn cô thì đang chăm chú đặt ba quả trứng gà đã rán xong lên đĩa, lại dùng dao xắt từng quả thành những cuộn trứng nhỏ. Tuy động

tác không được gọi là thuần thực, nhưng cũng không hề vụng về lóng ngóng.

Ôn Hành Chi lẳng lặng đứng ở cửa, khi phát hiện ra anh thì cô liền mỉm cười ngọt ngào, đặc ý nói: “Thế nào?”

Anh mỉm cười: “Chú ý cái tay.”

Anh vừa dứt lời, Ôn Viễn á lên một tiếng, đưa lên ngón giữa, có thêm một vết đứt tay đang chảy máu.

Ôn Hành Chi vội bước tới cầm lấy tay cô, “Ra phòng khách với chú.”

Anh bảo cô ngồi trên sofa, sau đó lấy cồn y tế ra chuẩn bị xử lý vết đứt tay cho cô.

“Cháu tự làm được!” Thấy anh cúi người, Ôn Viễn vội nói.

“Còn một tay thì tự làm kiểu gì?” Ôn Hành Chi mắng, “Ngồi yên đi.”

Ôn Viễn oan ức bĩu môi, vết đứt được lau cồn hơi xót, cô hít sâu một hơi không dám nói gì nữa, song viền mắt đã đỏ ửng lên.

“Có đau không?” Ôn Hành Chi băng miệng vết đứt lại, dịu giọng hỏi cô.

“Không đau.” Ôn Viễn lẩm bẩm, “Thế này đã là gì, cách đây không lâu cháu bị tai nạn giao thông còn gãy xương ấy chứ.”

Ôn Hành Chi đang băng vết đứt, nghe vậy thì dừng lại trong thoáng chốc, hỏi cô: “Khóc à?”

Ôn Viễn hiếm khi được thấy anh từ góc độ này. Mái tóc đen nhánh, lông mi rất dài, còn dài hơn cả cô, cả bàn tay đang giữ chặt lấy tay cô nữa. Ôn Viễn nghĩ thầm, nếu trong bốn ngày cô phải nằm viện vì tai nạn giao thông

ấy, anh tới thăm cô một chút thì tốt biết mấy, dù tới để mắng cô cũng chẳng sao.

“Không ạ.” Cô nói, đôi mắt được phủ thêm một tầng hơi nước, càng long lanh trong trẻo hơn, “Tay bị gãy xương nhưng cháu không hề khóc.”

Trong mắt Ôn Hành Chi, vẻ mặt cô lúc này cực kỳ đặc ý. Vốn định mắng cô một trận nhưng thấy cô như vậy, Ôn Hành Chi cũng không nỡ, anh chỉ véo mũi cô: “Cháu thì giỏi rồi.”

Ý cười dịu dàng thoáng hiện trong đôi mắt sâu thẳm của anh.

Nói là dạy kèm song thực ra toàn là Ôn Viễn tự ôn bài trong phòng, Ôn Hành Chi cũng không đi đâu cả, nhưng trừ này đâu tiên dạy cô một số phương pháp học tập hiệu quả, toàn bộ thời gian còn lại đều do cô tự sắp xếp, còn anh thì ở cạnh làm việc.

Yêu cầu của Ôn Viễn với bản thân công không cao, ôn bài được vài phút thì đầu óc đã bay tận đâu đâu, cô lén lút kéo ra một cuốn từ cuối giá sách, đặt trên đùi, hí hửng mở ra xem.

Là một cuốn album ảnh.

Ôn Viễn vuốt ve bìa album, thấy vừa bất ngờ vừa vui sướng, bởi vì trong mắt cô album là một thứ rất riêng tư. Nên cất về chỗ cũ thì tốt hơn, nhưng cô không thể nén nổi lòng hiếu kỳ, bèn ngẩng đầu ngó anh, thấy anh đang chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình laptop. Ôn Viễn liền yên tâm, cúi đầu lật từng trang để xem. Thực ra cũng không thể trách cô, nhà có rất nhiều album ảnh, cô đã xem hết một lượt, tuy nhiên lại thấy có rất ít ảnh của Ôn Hành Chi. Chỉ có một bức ảnh gia đình khi cô học tiểu học là có mặt anh mà thôi.

Nhưng cuốn album này thì khác, toàn bộ ảnh trong đây đều là của anh.

Bắt đầu từ lúc anh ba, bốn tuổi, cho tới khi anh tốt nghiệp nghiệp cứu sinh. Tuy không nhiều lắm, song quả thực đã ghi lại tất cả những thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời anh mà cô không có duyên chứng kiến. Ôn Viễn chậm chậm lật từng trang, tới lúc thấy bức ảnh của một người phụ nữ, cô hơi ngạc nhiên, ngón tay dừng lại trên bức ảnh này hồi lâu, mãi mới hồi hồn.

Có lẽ bức ảnh này được chụp từ rất lâu rồi, đã hơi ố vàng, thậm chí bốn góc ảnh còn bị mốc một chút, có điều người phụ nữ trong ảnh vẫn xinh đẹp dịu dàng, xem ảnh thì có thể đoán người đó khoảng hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt khá e thẹn, dường như đang được người yêu ngắm nhìn, hai má ửng hồng như say.

Ôn Viễn lật cả cuốn album mới thấy một bức ảnh của phụ nữ, nên có thể kết luận ngay là người này có ý nghĩa cực kỳ quan trọng với anh. Tới khi Ôn Viễn ngắm kỹ quần áo của người phụ nữ trong bức ảnh, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Quần áo văn nghệ quân đội của những năm 70 – 80, đương nhiên phải là bạc bẽ trên. Ai vậy nhỉ? Bà nội thời trẻ?

Ôn Viễn đoán già đoán non, nhưng vẫn thấy người này không hề giống với bức hình bà Trương thời trẻ mà cô xem ở nhà. Vậy có thể là ai cơ chứ? Cô vò đầu bứt tai, thậm chí còn không nhận ra Ôn Hành Chi – người vốn ngồi đối diện với cô đã đứng lên tự bao giờ, lúc này anh đã bước về phía cô.

“Xem gì mà tập trung thế hả?”

Ôn Viễn giật mình, lập tức đóng album lại, không ngờ bức ảnh bị cô lấy ra lại rơi xuống nền, cô cúi người tìm ón, khi nhặt lên thì khuôn mặt xinh đẹp trên ấy đã vương chút bụi bẩn. Ôn Viễn vội lấy tay lau, nhìn chăm chăm vào bức ảnh suốt một phút rồi mới ngẩng đầu lên.

Ôn Viễn lắp bắp giải thích: “Cháu, cháu không cố ý đâu! Cháu chỉ muốn tìm một cuốn sách để đọc thôi mà.”

Dường như Ôn Hành Chi không hề để tâm tới lời giải thích của cô, anh đưa tay lấy cuốn sách ra khỏi tay cô, lật qua vài trang, lau sạch bức ảnh kia rồi từ từ kẹp bức ảnh vào chỗ cũ. Sự nâng niu trân trọng ấy khiến Ôn Viễn không khỏi ghen tị.

“Chú ơi, cháu ...”

“Được rồi.” Ôn Hành Chi ngắt lời cô, “Không được nghịch ngợm lung tung nữa.”

Ôn Viễn ngẩn ra, một lúc sau mới thừa khẽ.

Lại quay về chỗ ngồi, Ôn Viễn thấp thỏm lo lắng hồi lâu mới thấy hai chân mình lạnh cóng. Cô cúi đầu xem, hóa ra cô đã đá dép đi từ bao giờ, chỉ đi tất trên sàn nhà. Tuy có máy sưởi sàn, nhưng cứ tới mùa đông là chân cô lại bị lạnh.

Cô cúi người tìm dép, tuy nhiên chỉ tìm được một chiếc, chiếc còn lại thì không sao tìm thấy. Đúng lúc cô đang loay hoay tìm kiếm thì có người đi ngang qua người cô, trên người còn vương hương vị mà cô đã quen từ lâu, hương vị này thoáng lướt qua người cô rồi nhanh chóng trở lại.

Ôn Viễn tròn mắt nhìn Ôn Hành Chi đứng trước mặt mình, chỉ thấy anh khom người, đặt chiếc dép còn lại bên chân cô, cô còn đang ngơ ngác thì anh đã cầm lấy bàn chân cô rồi xỏ dép vào cho cô.

Ôn Viễn nhìn anh làm tất cả những hành động này với vẻ khó tin.

“Ôn Viễn.” Anh gọi tên cô, “Cháu đúng là ngốc chết đi được.”

Có thể khiến người như anh nảy sinh loại cảm giác bất đắc dĩ này, Ôn Viễn cũng tài giỏi đấy chứ. Nhưng cô vẫn không thấy vui, mà chỉ cúi đầu giải thích: “Lúc này cháu thật sự không cố ý đâu.”

Ôn Hành Chi thoáng dừng tay, chỉnh lại ống quần cô một chút, hỏi với giọng trầm ấm: “Cháu có biết đó là ảnh của ai không?”

Ôn Viễn lắc đầu.

Ôn Hành Chi đứng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của cô, trầm tư một lát rồi nói: “Có thể xem bà ấy là bà nội của cháu.”

Ôn Viễn hỏi với vẻ khó tin: “Bà nội của cháu?”

“Ông cụ từng có hai người vợ, ba cháu và bác hai của cháu là con ruột của người vợ đầu tiên.”

“Nói thế thì tức là chú và cha cháu là anh em cùng cha khác mẹ?”

Ôn Hành Chi đưa tay nâng cằm cô lên, để cái miệng của cô khép lại: “Vị phu nhân đầu tiên mất sớm, nhờ cơ quan giới thiệu nên ông cụ mới quen mẹ chú.”

Mãi lâu sau Ôn Viễn mới lĩnh hội được sự thật này, hỏi: “Vậy bây giờ bà nội đang ở đâu? Hai ông bà ly thân? Cuối năm chú luôn đón năm mới với bà?”

“Cháu nghĩ nhiều rồi.” Ôn Hành Chi bình thản nhìn cô, “Cả hai bà nội của cháu đều đã qua đời.”

“Thế sao hàng năm chú không bao giờ về nhà?”

“Là vì mẹ chú có một người em gái ruột còn sống, mỗi dịp cuối năm, nếu có thời gian chú đều sẽ tới đó thăm dì ấy.”

Ôn Viễn chợt hiểu ra: “Hóa ra là thế.” Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt khác thường của anh, hồi lỗi nói: “Chú ơi, cháu xin lỗi. Sau này cháu sẽ không động chạm vào đồ của chú một cách tùy tiện nữa, chú đừng giận cháu.”

Ôn Hành Chi không đáp, chỉ cốc vào đầu cô mấy cái.

Ôn Viễn không những không giận, mà còn vui mừng. Cuối cùng cô cũng nhận ra, anh luôn bao dung cô: Không bao giờ giận cô quá lâu, thỉnh thoảng cũng sẽ kể cho cô một vài bí mật nho nhỏ.

Buổi tối cuối cùng của tuần học thêm, thành phố B chợt có tuyết rơi.

Ôn Viễn thích nhất là kiểu thời tiết như thế này, chỉ vì những lúc giá lạnh thì người ta mới thấy ấm áp đáng quý biết bao, mới không cần tìm cơ để được ôm ấp. Ôn Viễn nổi hứng, quyết định pha một ấm trà nóng. Đàm đạo uống trà vào ngày tuyết rơi, thoải mái biết bao.

Khi đi qua phòng Ôn Hành Chi, Ôn Viễn dừng chân, nhẹ nhàng gõ cửa phòng anh: “Chú ơi, tuyết rơi rồi!”

Trái ngược với sự vui thích thái quá của cô, trong phòng chỉ truyền ra hai, ba tiếng ho khan và một câu biết rồi hờ hững.

Phản ứng này của anh cũng không khiến Ôn Viễn cụt hứng, cô lục tung phòng bếp chừng mười phút, mới tìm được trà Minh Tiền Long Tĩnh mà Ôn Hành Chi mua khi nổi hứng, pha một bình trà bằng tay nghề học lóm của bà Kiều Vũ Phân. Cô nếm thử một chút thấy vị hơi đắng, bèn vớt lá trà ra rồi cho thêm vài thìa mật ong. Lại nếm thử, lần này thì đã có vị ngọt rồi.

Ôn Viễn rót cho mình và Ôn Hành Chi mỗi người một cốc, bưng cốc của anh tới gõ cửa phòng.

“Vào đi.”

Ôn Viễn đẩy cửa vào phòng, thấy Ôn Hành Chi vẫn mặc đồ ngủ, đang ngồi trên giường, nửa người đắp chăn bông. Ôn Hành Chi rời mắt khỏi laptop, thấy cô bưng một cái cốc, bèn hỏi: “Đang bưng gì thế?”

Ôn Viễn cười hi hi: “Trà cháu tự pha đấy, chú có muốn nếm thử không?”

Ôn Hành Chi nhìn cốc trà mà cô đưa tới trước mặt mình, khẽ nhíu mày: “Chái ghê gớm thật đấy, là trà Minh Tiên Long Tĩnh?”

Ôn Viễn gật đầu, nhìn anh với vẻ chờ mong.

Ôn Hành Chi cầm lấy cốc trà khá nóng từ tay cô, nhấp thử một ngụm, vị ngọt thấm vào miệng khiến anh nhíu mày, sau khi cố nuốt xuống, anh nhìn Ôn Viễn, hỏi: “Sao lại ngọt thế này?”

Ôn Viễn thấy vẻ mặt không mấy thích thú của anh, lí nhí đáp: “Cháu cho thêm mật ong, ít mà, có ba thìa thôi.”

Ôn Hành Chi dở khóc dở cười: “Cháu pha loại trà mấy ngàn tệ một lạng như thế à?”

Ôn Viễn bĩu môi không đáp gì. Ôn Hành Chi đặt cốc trà lên tủ kê đầu giường, tựa ra đằng sau, trông sắc mặt anh khá nhợt nhạt, vẻ mặt cũng mệt mỏi. Ôn Viễn thấy anh như vậy, bèn hỏi: “Chú ơi, chú sao thế ạ?”

Ôn Hành Chi khẽ ừ, chỉ vào một cái hộp như thuốc bôi trên ngăn tủ bên cạnh: “Lấy cho chú cái đó.”

Theo lời anh, cô cầm cái hộp đó lên, tiện thể xem hướng dẫn sử dụng. Là một loại thuốc bôi chuyên trị đau nhức đầu, rất hiệu quả, nhưng không sản xuất đại trà. Thịnh thoảng mẹ cô bị đau đầu cũng thường dùng loại thuốc này, nên Ôn Viễn nhìn một cái là nhận ra ngay. Sao anh phải dùng tới loại thuốc này, đau đầu khó chịu ư?

Ôn Viễn căn căn môi, nói: “Để cháu thoa thuốc giúp chú.”

Thấy anh gật đầu, cô nửa ngồi bên mép giường, ấn thuốc ra tay, thoa đều quanh huyệt thái dương. Một mùi hương nhẹ nhàng vương vấn vị biển lan

tỏa trong không gian. Khi thoa thuốc, Ôn Viễn vô tình chạm vào trán anh, cái nóng hầm hập ấy khiến cô phát hoảng, suýt nữa ngã từ trên giường xuống: “Chú ơi, chú đang sốt!”

“Không sao đâu.” Anh đưa tay đỡ cô, “Ngủ một giấc là đỡ thôi.”

Ôn Viễn lo lắng nhìn anh: “Có cần gọi bác sĩ không ạ?”

“Không cần phiền như vậy.” Ôn Hành Chi mỉm cười, “Uống thuốc là được.” Anh nói với Ôn Viễn. “Ở ngăn tủ thứ hai có thuốc cảm và thuốc hạ sốt. Hạ sốt một viên, thuốc cảm hai viên, rót một cốc nước ấm, đừng cho thêm mật.”

Mấy chữ cuối khiến Ôn Viễn chẳng còn bực bội hay nóng nảy nữa, cô chỉ khẽ hừ rồi đi lấy thuốc cho anh.

Ôn Hành Chi nhìn bàn tay dâng thuốc của Ôn Viễn với vẻ bối rối, rồi lại dời ánh mắt sang khuôn mặt cô. Cô nhìn anh đầy vô tội, giải thích, “Lần nào uống uống cháu cũng làm như vậy, một viên thuốc lớn phải được bẻ thành bốn phần, không thì không thể nuốt trôi.”

Không làm đâu, Ôn Viễn đã bẻ viên thuốc hạ sốt thành bốn phần rồi mới đưa cho anh.

“Cháu tưởng ai cũng ngốc như cháu chắc?” Ôn Hành Chi liếc nhìn cô, lấy uống rồi uống vào.

Ôn Viễn bĩu môi: “Sao tự dưng chú lại bị sốt?”

“Nhiễm lạnh.” Anh chỉ đáp như vậy, kỳ thực là vì dạo trước công việc quá bận rộn, tới khi được nghỉ ngơi thì mới thấy cả người rệu rã, hơn nữa hôm nay đúng là đã bị nhiễm lạnh. Sau khi tỉnh táo hơn, Ôn Hành Chi mới nhìn Ôn Viễn: “Sao còn đứng đây? Đi ngủ đi.”

Ôn Viễn lắc đầu: “Lần nào cháu ốm thì dì Thành cũng phải đợi tới khi cháu ngủ mới rời đi, như thế thì lúc cháu khó chịu khó ngủ, dì Thành có thể trò chuyện với cháu. Chú ơi chú ngủ đi, cháu đợi chú ngủ rồi sẽ đi.”

Chăm sóc anh như bệnh nhân thật sao?

Ôn Hành Chi bật cười, nhìn ánh mắt chân thành của cô khiến anh không nở cự tuyệt. Dù sao anh cũng uống thuốc rồi, cũng không khó ngủ, thế là anh bèn nói: “Tắt đèn ngủ đi.”

Màn đêm sau ngày tuyết rơi, thực ra không hề tối tăm.

Vì ánh đèn phản chiếu qua tuyết động cực kỳ rực rỡ, khiến cây cối ngoài phòng mờ mờ hư ảo, lại khiến bóng người trong phòng cũng không còn chân thực.

Ôn Viễn chống cằm nhìn anh nhắm mắt, hơi thở cũng ổn định dần. Chỉ một thoáng, cô đưa tay vẫy vẫy trước mặt anh, lông mi anh cũng không nhúc nhích, chắc là đã ngủ say.

Ôn Viễn nhào người bên giường, lẳng lặng nhìn anh. Giữa không gian tối tăm yên ả mà tĩnh lặng, lần đầu tiên cô có thể ngắm nhìn anh như vậy, vì ốm sốt nên mày anh khể cau lại. Sống mũi cao, lạnh lùng mà mạnh mẽ, khóe môi hơi cong lên, mỗi lần mở miệng thì đều luôn mỉm cười. Ôn Viễn chợt thấy khó hiểu, rõ ràng những đường nét ấy không khác gì những người đàn ông khác, nhưng khi tập hợp chúng thành một gương mặt, lại đẹp vô cùng.

Có lẽ anh rất cô độc vì không thân thiết với ai trong nhà, mỗi lần anh trở về, dù là dì Thành hay mẹ cô, ai cũng đón tiếp anh như đón tiếp một người khách quý, cẩn thận dè dặt tỉ mỉ lấy lòng, chỉ mong anh có thể ở nhà thêm mấy hôm. Đối xử với anh như thế, anh có thực sự vui vẻ không? Ôn Viễn vẫn nhớ anh từng nói, anh không để tâm tới mấy thứ lễ tiết nhỏ nhặt ấy.

Anh chỉ muốn được đối xử như một người bình thường, như một người thân trong gia đình mà thôi.

Anh đối xử đặc biệt với cô, Ôn Viễn có thể khẳng định chắc chắn điều này. Cho nên chẳng biết từ khi nào, Ôn Viễn lại muốn thân cận anh, cho dù trong mười câu anh nói thì có tới chín câu là dạy bảo cô; chẳng biết từ khi nào, cô lại cảm thấy bực bội khi thấy anh đối xử với người khác giống như đối xử với cô; chẳng biết từ khi nào, cô lại tủi thân khóc lóc khi thấy anh không quan tâm tới cô...

Ôn Viễn nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, bỗng cảm thấy anh trở nên xa lạ. Cô chưa bao giờ phân tích tình cảm của bản thân một cách nghiêm túc như thế, nhưng kết luận lại khiến cô hoang mang vô cùng. Rốt cuộc tình cảm mà cô dành cho anh là gì?

Cô ngơ ngác tự hỏi, giọng nói Ôn Nhiễm chọt vang lên trong đầu cô: “Một thứ tình cảm rất thuần khiết. Đặc điểm quan trọng nhất, nguy hiểm nhất, song lại có sức hấp dẫn người ta nhất chính là, nó luôn nảy sinh trong vô thức, tới khi em nhận ra thì đã quá muộn.”

Quan trọng nhất, nguy hiểm nhất, song lại có sức hấp dẫn con người ta nhất...

Câu nói này khiến Ôn Viễn hoảng hốt, cô cố gắng thoát khỏi suy nghĩ này, nhưng đã bị nó khống chế hoàn toàn. Giọng nói đó vẫn tiếp tục vang lên, thì thầm với cô rằng: “Thứ tình cảm ấy, chính là thích...”

Thích...

Ánh đèn cam sẫm phản chiếu qua làn tuyết đọng, hắt vào căn phòng tạo nên một khoảng không gian tranh tối tranh sáng. Ôn Viễn ngồi bần thần, lẩm bầm lặp lại từ ấy, như thể vừa trải qua một giấc mơ vừa chân thực lại vừa hư ảo, giờ phút này, cô bừng tỉnh giấc, toát mồ hôi lạnh.

Cô, thích anh?

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chú Oi, Chú Dẫn Cháu Đi Được Không?

Type: Thùy Miên

Tết năm nay ở nhà họ Ôn, ngoại trừ Ôn Hành Chi luôn vắng mặt, còn thiếu một người nữa, đó là cháu đích tôn của nhà họ Ôn, Ôn Kỳ.

Sau khi anh ta vừa tốt nghiệp đại học thì đã bắt đầu đi tìm kiếm nhân tài trong trường để hợp tác cùng anh ta gây dựng sự nghiệp, lăn lộn suốt một năm qua cuối cùng cũng đạt được một số thành tựu nhất định. Trước tết anh ta còn đang đàm phán hợp đồng một dự án, bận rộn tới mức mừng sáu Tết mới được trở về nhà.

Trước khi Ôn Viễn phải đi học, anh ta hi hi tặng cho cô một đồng quần áo đồ ăn vặt và búp bê. Ôn Viễn ít khi thấy anh trai hào phóng như vậy, không khỏi mĩa mai: “Nghe dì Thành bảo anh cũng kiếm được kha khá, thế mà chỉ tặng em mấy thứ này thôi à?”

“Thế em thích gì?” Ôn Kỳ vừa cài khuy măng sét, vừa thuận miệng hỏi cô, vẻ mặt thờ ơ hờ hững.

Mắt Ôn Viễn sáng lên: “Xì tiền mừng tuổi ra đây!”

Ôn Kỳ nghe vậy nhìn cô chăm chăm một hồi lâu, rồi bật cười: “Đúng là không biết ngượng, bình thường tiền tiêu vặt của em đâu có ít, Tết đến cũng không biết đường mà hiếu kính anh à?”

Ôn Viễn nhíu mày: “Em có nhiều tiền nữa cũng chẳng bằng anh được, anh còn mặt dày đòi em?”

Ôn Kỳ cũng không giận mà sáp lại gần cô: “Chưa chuẩn bị quà cho anh thật sao?”

Ôn Viễn nhìn anh ta với vẻ hoang mang, chỉ thấy hôm nay anh ta cứ là lạ thế nào. Còn Ôn Kỳ thì lại tỏ vẻ thâm thúy bí hiểm, khẽ mỉm cười rồi chấp tay đi lên tầng hai. Anh ta từ tốn mở cửa phòng cô, dạo quanh căn phòng: “Phòng cũng gọn gàng đấy chứ. Biết cha sẽ về nên mới ra sức dọn dẹp đúng không?”

Ôn Viễn đỏ mặt xấu hổ: “Ý anh là thế nào?”

Ôn Kỳ không đáp, tiếp tục dạo quanh phòng cô, sau đó đứng trước tủ đồ của cô, đưa tay mở tủ, Ôn Viễn thấy thế vội ngăn cản anh ta: “Không được lục tủ của em!”

Ôn Khác lôi cổ sang một bên: “Người dám tự tiện lục tủ anh trước thì không có tư cách nói ra câu này!”

Vừa nghe vậy, Ôn Viễn chẳng dám giận nữa: “Anh biết rồi à?”

Cô đã lục tủ của anh ta thật, nhưng cũng vì vóc người anh ta khá giống Ôn Hành Chi, cô chỉ muốn tham khảo loại quần áo anh ta mặc nên mới đi lục tủ anh ta. Ôn Kỳ càng hả hê hơn, anh ta cúi người đưa tay lật đồ trong tủ cô, như thể đang tìm thứ gì đó. Ban đầu vẻ mặt anh ta khá thoải mái, thậm chí còn vương nét cười, nhưng dần dần, mày thoáng nhíu lại.

Hai tay Ôn Kỳ đã nắm chặt trong vô thức, anh ta quay sang hỏi Ôn Viễn: “Em không tặng anh thứ gì thật à?”

Anh ta đã nói trắng ra như thế, vậy mà cô vẫn không nghĩ ra được? Hoặc anh ta vốn hiểu lầm, món quà đó không phải để tặng anh ta?

Ôn Viễn chột dạ: “Vẫn chưa kịp chuẩn bị. Hay là, anh thích thứ gì trong tủ thì cứ lấy đi?”

Sắc mặt Ôn Kỳ chột tối đi, anh ta quay đầu, chăm chú nhìn cô hồi lâu, tới mức Ôn Viễn luống cuống tay chân, anh ta mới cười nhạt, nói: “Thôi, là anh tưởng bỏ.”

Dứt lời liền bước qua người cô.

Còn Ôn Viễn thì vẫn lơ ngơ đứng như trời trồng, ngẫm nghĩ hồi lâu mới chột hiểu ra. Không lẽ anh ta đã thấy món quà dạo trước? Gọi điện cho anh ta, rồi lại vào phòng anh ta lục tủ quần áo, với tính cách tự luyện của Ôn Kỳ, khó mà không liên tưởng rằng món quà kia là để tặng cho anh ta.

Ôn Viễn thấy khó xử vô cùng.

Bây giờ thì Ôn Kỳ giận thật rồi, Ôn Viễn vội nghĩ đối sách hóa giải vụ khủng hoảng tình anh em này, nhưng Ôn Kỳ không cho cô cơ hội ấy, anh ta chỉ ở nhà hai ngày rồi đi luôn. Còn Ôn Viễn, vì cường độ ôn tập cực lớn của học kỳ cuối lớp 12 mà quên bém mất chuyện này.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc mà hết hơn hai tháng. Trong những ngày ấy, phần lớn thời gian Ôn Viễn đều khổ luyện trên bàn học. Cũng bởi thế, ở kỳ thi thử đại học sau một đợt ôn tập trung của nhà trường, cô đạt được kết quả thi tốt nhất từ trước tới nay. Cô thông báo với mẹ về buổi họp phụ huynh sau kỳ thi thử với vẻ khá tự tin.

Đây là buổi họp phụ huynh theo thông lệ của trường trung học số 11, vì đợt ôn tập trung kết thúc chưa tới một tháng là kỳ thi đại học bắt đầu, thành tích học tập của học sinh về cơ bản đã được phân loại, ngoại trừ những học sinh ngày thường lười học nhưng sát nút thi mới điên cuồng ôn bài, thì hầu hết số còn lại đều không mấy tiến bộ, lúc này có thể bắt đầu cân nhắc tới vấn đề nộp hồ sơ nguyện vọng sau khi thi.

Đầu tháng năm, thời tiết bắt đầu nóng lên. Bà Kiều Vũ Phân dậy khá sớm, chuẩn bị xong xuôi rồi dẫn Ôn Viễn tới trường. Trong trường, cô Phương cũng tới từ sáng sớm.

Buổi họp phụ huynh lần này học sinh không được tham dự, nên Ôn Viễn đành thơ thẩn ngoài phòng học, ngắm người nhìn ra sân tập. Trên sân bóng rổ đang có một nhóm học sinh nam chơi bóng, nhìn đồng phục thì có lẽ là học sinh lớp mười.

Ôn Viễn chợt nhớ lại bản thân khi ấy, học hành lớt phớt, lúc thì trốn tiết để chơi bóng với Triệu Duy Nhất ở sân tập, lúc thì tìm một chỗ chơi đến hết ngày. Nhưng hiện tại, Triệu Duy Nhất vào trường quân đội, còn Tô Tiễn thì ở nhà ôn thi, im hơi lặng tiếng bấy lâu nay. Tuy chưa tốt nghiệp, nhưng Ôn Viễn đã cảm thấy “cảnh còn người mất”.

“Đang nghĩ gì thế?”

Chợt bị ai đó vò đầu, Ôn Viễn giật mình quay lại, liền thấy người mà cô không gặp suốt hai tháng nay - Tô Tiễn. Sau khi hoàn hồn bèn lườm cậu ta một cái: “Làm tớ sợ chết khiếp.”

Tô Tiễn cười: “Hai tháng không gặp, nhớ tớ không?”

Ôn Viễn ôm ngực, phớt lờ câu hỏi của cậu ta: “Sao cậu lại tới đây?”

Tô Tiễn hất cằm chỉ về phía phòng học: “Cô Phương đích thân gọi điện mời mẹ tớ đi họp phụ huynh, nên tớ cũng đi theo.”

“Ở nhà có thích không?”

Tô Tiễn nghĩ ngợi như thật, nói: “Mọi chuyện đều ổn, trừ việc hàng ngày không còn ai làm trò cười cho tớ xem.”

Nói xong thì thấy Ôn Viễn trợn mắt nhìn cậu ta, Tô Tiễn cười ha ha, ánh nắng vắn vương chút hơi lạnh chiếu trên gương mặt cậu ta, như phủ thêm một tầng hào quang lên khuôn mặt tuấn tú của người thiếu niên. Hai người đứng bên cạnh, cùng nhìn về phía sân tập, Tô Tiễn phóng tầm mắt đi rất xa, đứng trên tầng trên cùng của dãy lớp học cao nhất toàn trường, cậu ta có thể nhìn thấy sân tập mà cậu ta đã chơi đùa cùng bạn bè suốt ba năm qua, đó chính là nơi mà cậu ta và Ôn Viễn dần trở nên thân thiết. Nghĩ tới đây, cậu ta mỉm cười.

“Tô Tiễn.” Ôn Viễn chợt mở lời, “Cậu định thi vào trường đại học nào?”

“Tớ vào đâu cũng được.” Tô Tiễn thản nhiên đáp, nghiêng đầu hỏi Ôn Viễn. “Cậu thì sao?”

Ôn Viễn nhìn ra xa, trầm tư trong chốc lát, mới nói: “Tớ không biết.”

Họp phụ huynh xong, bà Kiều Vũ Phân rất vui vẻ. Ôn Viễn nghĩ, có lẽ là vì cô chủ nhiệm đã tuyên dương cô với toàn thể phụ huynh, dù sao lần này cô là người tiến bộ nhiều nhất lớp. Về tới nhà, bà Kiều Vũ Phân kéo cô tới trước mặt mình: “Viễn Viễn, con đoán xem, hôm nay cô Phương của con nói với mẹ gì nào?”

Ôn Viễn chăm chú nhìn bà, đợi bà nói tiếp. Bà Kiều Vũ Phân ung dung uống một cốc nước rồi nói: “Cô Phương của con bảo rằng, cứ đà học này, thi đỗ một trường đại học ở thành phố B không phải việc khó.” Bà thở phào rồi nhìn Ôn Viễn, mỉm cười hiền hòa, nói: “Vậy là tốt rồi, cha con vẫn lo chuyện học hành của con, giờ cũng dễ ăn nói hơn rồi. Viễn Viễn con đã nghĩ kỹ chưa, con thích trường nào ở thành phố B, chúng ta cùng phân tích thử xem.”

Cũng đừng trách bà lại vui vẻ như thế, bởi vì Ôn Viễn học hành tấn tới nên khiến bà thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần chọn một trường đại học gần gần để bà có thể thuận tiện ghé thăm con gái là được. Tốt nghiệp xong rồi thì

tìm một công việc nhàn tản, không cần kiếm tiền làm gì, bà chỉ muốn hàng ngày được gặp con gái mà thôi.

Ôn Viễn cũng không biết trong một phút ngắn ngủi ấy mà mẹ cô lại nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, cô ngoan ngoãn đứng yên, tới khi bà Kiều Vũ Phân uống hết tách trà trong tay, cô mới nhỏ giọng nói: “Mẹ, con không muốn học đại học ở thành phố B.”

Bà Kiều Vũ Phân dường như chưa nghe rõ: “Con nói gì cơ?”

“Con nói.” Ôn Viễn lấy hết can đảm, ngẩng đầu, đối mặt với bà Kiều Vũ Phân, “Con không muốn học đại học ở thành phố B.”

Nghe xong thì bà Kiều Vũ Phân sững sờ, khi Ôn Viễn thấp tha thấp thỏm định giải thích thêm không ngờ bà lại bật cười, nói: “Con bé ngốc nghếch này, bao nhiêu người muốn học ở thành phố B mà còn không được. Con thì ngược lại, có sẵn cơ hội mà còn muốn tới nơi khác. Sao hả, con nỡ bỏ lại mẹ và dì Thành ư?”

Đương nhiên là không nỡ.

Bà Kiều Vũ Phân nhận ra sự do dự của cô, dịu dàng vuốt ve mái tóc hơi rối của cô, vỗ vỗ vai cô: “Được rồi, mẹ nghĩ là dạo này con học hành mệt mỏi quá nên mới nghĩ vớ nghĩ vẩn như thế, về phòng nghỉ ngơi đi con, còn một tháng nữa mới thi đại học, thi xong mới nộp nguyện vọng, tới lúc đó rồi tính tiếp cũng được.”

Ôn Viễn cực kỳ chán nản.

Để thể hiện sự coi trọng với việc Ôn Viễn thi đại học, một tuần trước khi bắt đầu kỳ thi, cha Ôn Viễn - Ông Ôn Hành Lễ đã bay từ nước ngoài về.

Thời tiết đầu tháng sáu khá nóng nực, trường trung học số 11 đã cho học sinh nghỉ học, Ôn Viễn chậm chạp thu dọn đồng sách vở chất cao như núi

của mình, ngồi lên chiếc Suzuki Jimmy để về nhà. Vừa xuống xe thì cô đã nhìn thấy chiếc Phantom đầy khí thế của ông Ôn Hành Lễ. Ôn Viễn không khỏi giật mình, cha về nhà ư?

Cô đưa sách cho một anh lính cần vụ rồi vội vàng đi vào phòng khách. Trong nhà có hai người, ông Ôn Hành Lễ và bà Kiều Vũ Phân, vốn đang nói chuyện, thấy Ôn Viễn bước vào, hai người không khỏi quay đầu nhìn về phía cô.

Dưới cái nhìn chăm chú của bố mẹ, Ôn Viễn thấy hơi bối rối, cô đứng yên tại chỗ, ngượng ngùng nói: “Con, con đoán là cha về nhà.”

Bà Kiều Vũ Phân hồi hồn, cười với ông Ôn Hành Lễ: “Anh xem, con bé biết anh về nhà nên mới mừng rỡ tới mức này đây.”

Ông Ôn Hành Lễ chỉ cười, không tiếp lời.

Bà Kiều Vũ Phân đi tới cầm cặp hộ Ôn Viễn: “Biết người bạn nhỏ ít tuổi nhất nhà sắp thi đại học, cha con đặc biệt sắp xếp thời gian để về thăm con.”

“Không hẳn là đặc biệt sắp xếp, lần này về nước, có chút việc cần phải xử lý.” Như thế sự Ôn Viễn cảm thấy áp lực, ông Ôn Hành Lễ thông dong giải thích, ông đưa thứ đồ trong tay cho bà Kiều Vũ Phân, rồi vẫy vẫy tay gọi Ôn Viễn, “Nào, Viễn Viễn, lên tầng với cha.”

Ông dẫn cô vào thư phòng ở tầng hai. Trong một năm thì quá nửa thời gian là ở nước ngoài, nên ông Ôn Hành Lễ chẳng mấy khi vào căn phòng này, trong phòng hơi ngột ngạt, Ôn Viễn vừa bước vào đã thấy áp lực nặng nề kéo đến.

Cô ngoan ngoãn đứng trước bàn, cúi đầu, không dám nhìn ông Ôn Hành Lễ, chỉ thấy ông khẽ thở dài: “Đứng gần vào đây xem nào, con sợ cha đến thế sao?”

Ôn Viễn ngẩng đầu lên, ấp úng nói: “Không sợ.”

Ông Ôn Hành Lễ lắc đầu cười khở, nhưng cũng chẳng thể trách cô như vậy. Ông ngồi trước bàn, cố gắng hỏi cô bằng giọng hiền hòa nhất: “Chuẩn bị tới đâu rồi?”

“Tạm tạm rồi ạ.” Ôn Viễn cố nặn ra một nụ cười.

“Thế thì tốt, đừng lo lắng quá. Chỉ là một kỳ thi đại học thôi mà.” Ông Ôn Hành Lễ trầm tư trong giây lát, hỏi tiếp: “Việc nộp nguyện vọng, con tính thế nào?”

Ngẫm lại chuyện lần trước, Ôn Viễn không dám nói thật, chỉ lắc đầu: “Con vẫn đang suy nghĩ.”

Ông Ôn Hành Lễ à một tiếng ròi gật đầu. Ông nhìn cô bé trước mặt, chẳng biết từ bao giờ đã trưởng thành thế này rồi. Tuy mặt mũi còn non nớt, nhưng suy cho cùng, cô đã chín chắn hiểu chuyện hơn trước đây nhiều. Ông nhìn Ôn Viễn, sau một thoáng im lặng, mới nói: “Vậy thử xem xét đề nghị của cha, ở lại thành phố B học đại học, được không?”

“Thành phố B?”

“Cha chỉ đề nghị thế thôi.” Ông Ôn Hành Lễ mỉm cười hiền hòa, “Con xem, bọn trẻ trong nhà đều đi học xa, cha cũng bận công tác khắp nơi, chỉ còn mình mẹ con ở nhà, cha nghĩ, con nên ở lại với mẹ, đúng không?”

Ôn Viễn cắn môi, dưới ánh nhìn chăm chú và chờ đợi của ông Ôn Hành Lễ, cuối cùng cô đành nói: “Con sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

“Ừ.” Ông Ôn Hành Lễ vui vẻ nói.

Trong tâm tưởng của Ôn Viễn, cha cô chưa bao giờ trò chuyện với cô như vậy, bao nhiêu năm mới có một lần này, nhưng lại vì muốn cô ở lại

thành phố B. Với người khác thì đây vốn là một việc cực kỳ đơn giản, tuy nhiên đối với cô thì đây là một việc rất khó quyết định. Cô biết sự lựa chọn của cô sẽ khiến rất nhiều người thất vọng, song trong lòng cô vẫn luôn có một thôi thúc mãnh liệt, đó là phải rời khỏi căn nhà này.

Cũng bởi vậy mà Ôn Viễn biết rằng, về chuyện học đại học ở đâu, chắc chắn cô còn phải trải qua một trận chiến ác liệt.

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng.”

Nghĩ tới câu cửa miệng của Triệu Duy Nhất, cô nằm vật lên giường mình.

Cuối cùng thì ba năm trung học cũng sắp kết thúc, nhất là những ngày cuối cùng, học tập ở cường độ cao đã rút cạn sức lực của Ôn Viễn. Cô chẳng buồn động đậy nữa, ánh mắt phóng ra ngoài cửa sổ dần rơi vào ngọn núi phía dưới mặt trời, mắt cô cứ đứu lại.

Cô sắp ngủ gục tới nơi, tới khi dì Thành gọi vọng lên từ dưới nhà rằng - Ôn Hành Chi gọi điện về. Ôn Viễn mới giật mình choàng tỉnh.

Suốt ba, bốn tháng nay, chẳng mấy khi cô liên lạc với anh. Trước giờ Ôn Hành Chi luôn rất bận rộn, muốn gặp cũng khó, huống chi cô còn có ý tránh mặt anh. Mà dường như anh cũng rất bình thản, trừ cái lần cô chuồn vội khỏi nhà anh, anh gọi điện cho cô ra, thì gần như không liên lạc với cô nữa. Chắc cũng có, nhưng cô luôn cố gắng gạt bỏ mọi tin tức về anh, cho dù có, cô cũng không dám nghĩ nhiều.

Dì Thành đang trò chuyện với Ôn Hành Chi qua điện thoại ở tầng một, thấy Ôn Viễn xuống liền vội đưa ống nghe cho cô. Ôn Viễn hoảng hốt, quệt tay lên quần, như thể muốn lau mồ hôi trong lòng bàn tay.

“Chú ạ?”

Ở đầu bên kia, Ôn Hành Chi thản nhiên ừ một tiếng: “Nghe dì Thành nói, cháu được nghỉ rồi?”

“Vâng, nhà trường để chúng cháu tự ôn tập tại nhà.”

“Còn mấy ngày nữa là thi đại học?”

“Ba ngày ạ.”

Câu trả lời ngắn gọn khiến người ở đầu bên kia thoáng lặng im, sau đó nói: “Ừm, cố lên nhé.”

Ôn Viễn cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh nhất có thể, nhưng dường như người ở đầu bên kia còn cao siêu hơn cả cô, không hề nhắc tới chuyện tối hôm ấy. Còn cô, tới giờ vẫn nhớ, cô đã thấp thỏm lo âu, nơm nớp lo sợ thu dọn đồ đạc ra sao, rồi rời khỏi nhà anh vào lúc tờ mờ sáng thế nào. Anh nói đúng, cô rất ngốc nghếch, nên cô mới sợ, sợ rằng mình ở thêm một giây, nói thêm một câu thì sẽ để lộ hết những suy nghĩ từ tận đáy lòng.

Có tiếng nói chuyện nho nhỏ truyền ra từ trong điện thoại, Ôn Viễn vội nói với anh: “Chú ơi, chú bận thì làm việc đi ạ.”

Dứt lời, đang định cúp máy, ai ngờ Ôn Hành Chi lại đột nhiên gọi cô: “Ôn Viễn.” Anh nói, tốc độ vẫn thong dong bình thản như trước, nhưng giọng nói lại trầm ấm hơn ngày thường nhiều: “Tin vào chính mình.”

Ôn Viễn ngây ngẩn trong thoáng chốc. Cô không còn nghe thấy tiếng tút tút sau khi cúp máy, cũng không nghe thấy lời cảm thán của dì Thành “Hiếm thấy Hành Chi quan tâm ai như quan tâm Viễn Viễn”, trong đầu cô chỉ có một câu nói lặp đi lặp lại. Anh nói: Tin vào chính mình.

Ôn Viễn chợt thấy sống mũi cay cay.

Ngày thi đại học, thành phố B chợt đổ mưa tầm tã, nhiệt độ cũng giảm xuống, khiến người ta thấy vô cùng dễ chịu.

Trước các điểm thi, xe đỗ chật cứng, phụ huynh nào cũng lo lắng chờ bên ngoài, không ai dám nói nhiều, chỉ sợ ảnh hưởng đến các thí sinh đang thi phía trong.

Ôn Viễn từ chối ý định dẫn cô đi thi của tất cả mọi người trong nhà, chỉ đồng ý để một người lính cần vụ lái xe đưa đi, trải qua hai ngày thi một cách thuận lợi. Kết thúc ngày thi cuối cùng, vốn là thời điểm ăn mừng xả hơi thì Ôn Viễn lại bị sốt cao. Cơn sốt này khiến mọi người trong nhà đều vô cùng lo lắng, hai giờ sáng gọi điện mời bác sĩ riêng của ông cụ Ôn tới nhà khám bệnh cho cô, bận rộn suốt một đêm, sáng sớm hôm sau cơn sốt mới lui dần.

Cô mơ màng nhìn mọi người đi qua đi lại quanh giường, cơn sốt khiến cô mỗi một phút phát khóc. Vừa ngủ thiếp đi, cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn thì bà Kiều Vũ Phân đã gọi cô dậy ăn cháo.

“Con bị ốm, không tới trường lấy dự đoán điểm, cô chủ nhiệm của con gửi đáp án, trước khi chọn trường thì phải ước lượng số điểm đã, lần này con thấy mình thi thế nào?”

“Chán lắm ạ.” Miệng còn ngậm cháo, Ôn Viễn đáp qua loa.

Bà Kiều Vũ Phân thở dài, “Thế thì phải cẩn thận khi chọn trường.” Như thể sợ ảnh hưởng tới bệnh tình của Ôn Viễn, bà hồ hởi nói, “May mà có kết quả rồi mới nộp nguyện vọng, tới lúc ấy rồi chọn, chắc vẫn có thể vào được một đại học ở thành phố B.”

Ôn Viễn nhìn sắc mặt bà Kiều Vũ Phân, thử nói: “Thực ra một số trường đại học ở thành phố T lấy điểm không cao với học sinh ở thành phố B, có vài trường cũng đáng để cân nhắc.”

“Nộp hồ sơ vào trường ở thành phố T làm gì? Một mình con tới đó học, sao mà quen được? Dì Thành với mẹ nhớ con thì làm thế nào?”

“Bây giờ có nhiều xe cộ như thế, muốn gặp con cũng tiện mà.” Ôn Viễn ôm tay bà, vờ làm nũng.

“Thế nếu con lại bị ốm như hôm nay, ai sẽ chăm sóc con?”

Ôn Viễn nhỏ giọng nói: “Con có thể tự chăm sóc mình.”

“Không được! Mẹ không yên tâm, học ở thành phố B thôi.”

Giọng nói của bà Kiều Vũ Phân vô cùng kiên quyết nên cô không thể tiếp tục nói về chuyện này nữa, lẳng lặng ăn hết cháo rồi quay về giường. Cô đã ngủ mười mấy tiếng rồi nên lúc này không còn thấy buồn ngủ nữa, chỉ cảm thấy cả người rệu rã, chẳng buồn nhúc nhích. Cô nhìn chăm chăm vào trần nhà với cái đầu trống rỗng, một lúc lâu sau, dì Thành vào bảo cô nghe điện thoại, nói là có bạn học gọi cô.

Ôn Viễn chậm chậm đi xuống nhà, thấy bà Kiều Vũ Phân đang cầm điện thoại, nói liên miên với người ở đầu dây bên kia, môi thoáng hiện nụ cười: “Viễn Viễn nhà bác đương nhiên phải học ở thành phố B rồi, cháu với con bé có thể quan tâm chăm sóc cho nhau. Trông con bé lớn đầu thế thôi, chứ còn chưa biết tự chăm sóc bản thân đâu.” Thấy Ôn Viễn, bà Kiều Vũ Phân vẫy vẫy tay với cô, “Bạn học của con, Tô Tiễn.”

Mí mắt Ôn Viễn giật lên một cái, nhận ống nghe, “Có chuyện gì thế?”

“Định hỏi về số điểm dự đoán của cậu thôi, thế nào rồi?”

“Tạm tạm.” Ôn Viễn cuốn dây điện thoại, Ôn Viễn đáp cho xong chuyện, “Cậu thì sao? Đại học B?”

“Không nói chơi được đâu, lần này tớ làm bài không tốt lắm.”

Ôn Viễn còn lâu mới tin: “Làm bài không tốt nhưng vẫn thừa sức vào ngôi trường đó.”

Tô Tiễn cười, lảng sang chuyện khác: “Nghĩ kỹ chưa? Định nộp hồ sơ vào trường nào? Nghe bác gái nói là một trường ở thành phố B?”

Vừa nghe tới hai chữ bác gái, Ôn Viễn liếc nhìn bà Kiều Vũ Phân đang ngồi cạnh theo phản xạ. Tuy đang pha trà, nhưng nhìn nét mặt bà là biết bà rất chú ý tới bên này. Ôn Viễn chỉ thấy tim đập nhanh hơn, cô quay đầu, đáp ừ một tiếng với người ở đâu bên kia: “Tớ nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy học ở đây thì tốt hơn.”

“Ừ, tớ biết rồi.”

Ôn Viễn cầm điện thoại mà lòng thấy hoang mang, cậu ta biết rồi? Biết gì cơ?

Sau khi cúp máy, bà Kiều Vũ Phân vẫy tay gọi cô lại, cười híp mắt hỏi cô: “Đây có phải cậu bé viết thư tình cho con dạo trước không?”

Ôn Viễn lúng túng: “Không phải như mẹ nghĩ đâu...”

Bà Kiều Vũ Phân thấy cô đỏ mặt, tưởng cô đang xấu hổ, bèn nói: “Chuyện này cũng chẳng có gì to tát, nghe qua điện thoại thì mẹ thấy cậu bé kia là người hiểu biết chín chắn, gọi điện tới thăm dò, rõ là muốn vào cùng một trường đại học với con.” Bà ngừng lại một thoáng, rồi hỏi: “Có biết cha mẹ cậu ấy làm nghề gì không?”

Ôn Viễn cảm thấy mặt mình sắp bốc lửa, “Mẹ, bọn con chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Thấy Ôn Viễn không chịu thừa nhận, bà Kiều Vũ Phân cũng không trêu cô nữa: “Thôi, dù sao hai đứa cũng còn nhỏ.” Bà cầm tay Ôn Viễn, “Nào,

mấy hôm nay mẹ đã cân nhắc hộ con vài trường rồi, con thử coi xem có thích không. Mà phải chọn nơi gần nhà, thế mới tiện...”

Bàn tay bà Kiều Vũ Phân cầm đang đổ mồ hôi, cảm giác hơi dấp dính, Ôn Viễn bối rối đi theo bà lên thư phòng tầng trên, trái tim chơi vơi như đang rơi thẳng xuống đáy vực, càng bước đi, càng rơi xuống sâu hơn.

Chẳng bao lâu sau, điểm thi đại học đã được công bố. Mới thi xong hai tuần mà bảng vàng thành tích của các trường trung học ở thành phố B đã xuất hiện. Thời điểm ấy, đề tài liên quan tới các thủ khoa được bàn luận sôi nổi khắp nơi. Năm nay trung học số 11 thắng lớn, thủ khoa tự nhiên và thủ khoa xã hội đều là học sinh của trường. Thủ khoa xã hội là một học sinh nữ mà Ôn Viễn chưa nghe bao giờ, xem ảnh trên báo thì thấy tướng mạo cũng khá bình thường. Còn thủ khoa tự nhiên lại không phải là Tô Tiển ư?

Nhưng Ôn Viễn chưa kịp nghĩ nhiều thì một tin tức khác đã khiến cô cực kỳ kinh ngạc. Sở giáo dục gửi tin nhắn tới, ngoài việc thông báo kết quả thi cho cô, còn thông báo rằng số điểm của cô cao hơn điểm chuẩn của thành phố B những hai mươi điểm. Tin này khiến cả nhà học Ôn đều mừng phát khóc. Còn Ôn Viễn thì cầm di động trong tay, hoảng hốt bất an.

“Sao còn đứng ngây ra đó? Mau đi sửa nguyện vọng thành một trường tốt hơn đi!” Bà Kiều Vũ Phân cốc trán cô, thấy cô vẫn ngẩn ra, bèn cười với ông Ôn Hành Lễ, “Tôi thấy con bé mừng quá hóa ngốc rồi.”

Khuôn mặt luôn nghiêm nghị của ông Ôn Hành Lễ đượm thêm mấy phần vui vẻ, “Không lo, còn nhiều thời gian, có thể từ từ chọn lựa.”

“Cha, mẹ, con muốn về phòng kiểm tra một chút.” Ôn Viễn trầm tư một lát, rồi nói với bà Kiều Vũ Phân và ông Ôn Hành Lễ.

“Kiểm tra cái gì?”

“Kiểm tra kết quả thi.” Ôn Viễn thấy khó mà tin nổi, “Hay là nhầm nhỉ? Sao con lại đạt điểm cao vậy nhỉ?”

“Nhầm thế nào được chứ?” Bà Kiều Vũ Phân bật cười, “Thôi đi đi, cẩn thận cũng không thừa.”

Ôn Viễn quay về phòng, lập tức ấn nút nguồn mở máy tính, vào trang web của Bộ giáo dục để tra điểm. Hôm nay là ngày công bố điểm thi, tất cả thí sinh ở thành phố B đều đang tra điểm, trang web load mãi chưa xong. Ôn Viễn vô cùng sốt ruột, đợi khoảng năm phút, cuối cùng cũng load được kết quả thi của cô - Giống hệt với kết quả thi mà cô nhận được qua tin nhắn điện thoại.

Ôn Viễn ngồi thừ ra, như vừa bị rút cạn sức lực.

Nếu kết quả thi không tốt lắm, không thể vào được trường đại học tốt nào ở thành phố B thì cô có thể đi học ở một tỉnh khác, vì điểm đầu vào của các trường ở thành phố B khá cao. Nhưng ngờ đâu, cô lại làm bài tốt đột xuất, điểm thi cao hơn điểm chuẩn của toàn thành phố những hai mươi điểm.

Ôn Viễn không hề cảm thấy vui sướng, vì mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Hai ngày sau khi điểm thi được công bố, bà Kiều Vũ Phân và ông Ôn Hành Lễ đã chọn xong trường đại học cho cô, chính là Đại học A - nơi con trường Ôn Kỳ từng học, tới chuyên ngành cũng chọn luôn ngành học của Ôn Kỳ - Tài Chính.

Bà Kiều Vũ Phân tỏ ra rất hài lòng, mãi mới có một ngày Ôn Kỳ về nhà, bà cũng căn dặn Ôn Kỳ: “Ở trường con có thân thiết với thầy cô nào không? Sau này liên lạc nhiều một chút, Viễn Viễn học ở đó cũng tiện hơn.”

Ôn Kỳ ngồi trên sofa, đang đọc tạp chí, nghe được lời này, đầu cũng không ngẩng lên: “Mẹ quăng cho con cục nợ to như thế, con chịu không nổi đâu.”

Bà Kiều Vũ Phân nghe vậy, cốc trán anh ta: “Nói gì thế hả, có anh trai nào như con không?”

Ôn Viễn ngồi yên một bên, nếu là ngày trước, chắc chắn cô phải nói chen vài câu, nhưng lúc này thì cô chẳng buồn nói nữa. Còn hơn một tháng nữa mới tới khai giảng, nhưng bà Kiều Vũ Phân đã chuẩn bị xong lâu rồi, mua sắm cho cô không thiếu thứ gì.

Nhìn mẹ bận rộn lo liệu mọi việc, Ôn Viễn bỗng thấy áy náy vô cùng. Người phụ nữ đã chăm sóc cô suốt mười tám năm ấy, e là không thể ngờ được, khi cô ngồi bên bà thì lại đang nghĩ cách để có thể rời xa bà. Cô đúng là một người ích kỷ, nhưng cô luôn cảm thấy trái tim mình tựa như một chú chim non đang bị giam cầm, nếu bây giờ không thể thoát ra thì sau này sẽ bị giam cầm mãi mãi. Thế nên cô không thể do dự thêm nữa, cô phải kiên quyết.

Về phòng, Ôn Viễn ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện cho Ôn Hành Chi. Sau hai tiếng chuông chờ, có người nghe điện: “Alo, Viễn Viễn đấy à?”

Ôn Viễn hơi sửng sốt, một vì thoáng cái mà đã có người nghe máy, hai vì người nghe lại là phụ nữ. Cô đành dò hỏi: “Là trợ lý Lại phải không ạ?”

“Chị đây.” Lại Dĩ Ninh mỉm cười, “Tìm Ôn tiên sinh?”

Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm: “Chú có ở đó không chị?”

“Mấy hôm nay Ôn tiên sinh dự họp của tổng bộ tại London, có chuyện gì không em?”

Thật khéo, cứ vào những lúc cô cần một chỗ dựa, thì người ấy lại không có mặt. Xem ra ông trời cũng không giúp cô.

Ôn Viễn cười khổ, nói với Lại Dĩ Ninh: “Không có gì, không có gì đâu ạ.”

Vội vàng cúp máy, Ôn Viễn đứng ngăn người trong giây lát, rồi đi mở máy vi tính, truy cập vào trang web của Bộ giáo dục lần nữa.

Nhìn trang web xuất hiện trước mắt mình, một hàng chữ lớn màu đỏ khiến Ôn Viễn hoảng hốt --- Hệ Thống Tổng Hợp nguyện vọng Của Thí Sinh. Nương theo ánh sáng trên màn hình, Ôn Viễn nhập số báo danh và mật mã của mình, ấn enter rồi đợi web load dữ liệu. Chỉ vài giây, nhưng Ôn Viễn chợt thấy tốc độ mạng như chậm hơn, thời gian đợi chờ dài như vô tận.

Cái tên ở ô nguyện vọng là Đại học và chuyên ngành mà ông Ôn Hành Lễ và bà Kiều Vũ Phân đã tỉ mỉ lựa chọn, Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào đó rất lâu, mới nhấn phím xóa sạch. Rồi gõ từng chữ từng chữ, gõ rất chậm mã số trường và chuyên ngành mà cô đã thuộc lòng từ lâu.

Gõ xong, một cửa sổ nhảy ra trước màn hình: “Chắc chắn thay đổi thông tin nguyện vọng?”

Có chắc chắn không? Còn hai ngày nữa là tới hạn cuối, cô thực sự chắc chắn ư? Cho dù không ai ủng hộ quyết định này của cô, cô cũng vẫn theo đuổi tới cùng?

Lòng bàn tay cầm chuột của Ôn Viễn đầm mồ hôi, cô nhìn chăm chăm vào dòng chữ ấy hồi lâu, cuối cùng cắn răng nhắm mắt, ấn vào chữ “Đồng ý”. Một lúc sau, cô mới từ từ mở mắt, tắt máy vi tính. Khi vệt nắng cuối cùng rút khỏi phòng, trong không gian tối tăm tĩnh lặng, Ôn Viễn nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập. Mãnh liệt - run rẩy.

Thành phố T, Sân bay Quốc tế.

Chuyến bay của Ôn Hành Chi hạ cánh vào buổi chiều, sau mười phút đứng ở cửa ra T3, Lại Dĩ Ninh mới thấy sếp nhà mình. Ôn Hành Chi đưa hành lý cho chị ta, bảo chị ta về xe trước, anh chưa ra vội.

Lại Dĩ Ninh cũng hiểu: “Hôm nay Diệp tiên sinh cũng bay về nước?”

Đúng như dự đoán. Hai mươi phút sau, Giáo sư Diệp - Diệp Dĩ Trinh - Giảng viên khoa Quản lý thuộc Đại học B, kiêm Nhà phân tích cao cấp của GP khu vực châu Á - Thái Bình Dương, xuất hiện ở cửa ra. Anh ta nhìn thấy Ôn Hành Chi, kinh ngạc nói: “Sao anh lại đứng đây?”

“Tôi cũng vừa về nước, ca phẫu thuật thế nào?”

“Rất thuận lợi.” Người nọ đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi.

“Anh không cần về sớm như thế, ở lại nghỉ ngơi một thời gian thì tốt hơn.”

Cuối tuần trước nữa, Diệp Dĩ Trinh vừa làm phẫu thuật não, chuyến bay dài khiến anh ta hơi mệt mỏi, không khỏi day nhẹ ấn đường: “Bên này nhiều việc quá, sắp tốt nghiệp rồi, rất nhiều sinh viên cần được Giảng viên hướng dẫn, còn phải dự một loạt buổi bảo vệ luận văn. Ngoài ra...”

“Ngoài ra còn có Ôn Nhiễm, anh không thể bỏ mặc Ôn Nhiễm được.”

“Anh cũng thế thôi.” Diệp Dĩ Trinh mỉm cười, “Quãng thời gian này chắc công tác tuyển sinh đại học cũng bắt đầu rồi đúng không?”

“Sao?”

“Ôn Viễn thế nào? Định nộp nguyện vọng vào trường nào?”

Mày Ôn Hành Chi thoáng nhú lại, nhưng rồi lập tức giãn ra: “Gần đây tôi quá bận, chưa hỏi tới chuyện trong nhà.”

Diệp Dĩ Trinh mỉm cười đầy hàm ý: “Không giống tác phong của anh.”

Ôn Hành Chi không đáp, sau khi đưa Diệp Dĩ Trinh về nhà anh ta ở thành phố T, Ôn Hành Chi lại lái xe tới GP. Mấy hôm trước anh phải xử lý cục diện hỗn loạn mà Ban quản trị công ty A bỏ lại, phía Nhật Bản lại vừa mở xưởng đồng ở Nam Mỹ vừa tới LME* thu mua đồng, một số cơ quan công quỹ bán tháo công trái cổ phiếu một cách trắng trợn, anh lại phải tìm nguồn tài chính để đối phó với mấy kẻ điên ấy. Một số đơn vị trực thuộc GP nghe tin thì lập tức hành động, Chủ tịch GP tại London chủ trì, chuẩn bị tổ chức hội nghị cấp cao. Trong vòng một tuần Ôn Hành Chi đã liên tục bay qua ba nơi New York, London và Hongkong, sau khi chủ trì xong buổi họp truyền đạt chỉ thị từ tổng bộ, anh trở lại phòng làm việc, khuôn mặt không giấu nổi sự mệt mỏi.

* Sàn giao dịch Kim loại Luân Đôn hay Sở giao dịch Kim loại Luân Đôn (tên tiếng Anh: London Metal Exchange)

Trong phòng làm việc, Lại Dĩ Ninh đang nghe điện thoại thay anh, thấy anh đi vào, vội đưa cho anh: “Là điện thoại từ nhà ở thành phố B.”

Tiện tay vắt áo vest lên ghế, Ôn Hành Chi nhận điện, người ở đầu bên kia là dì Thành, thấy anh nghe điện, vội vàng hỏi: “Ông cụ bảo dì hỏi cháu, cháu về nước từ bao giờ?”

“Mới hai hôm nay thôi.” Anh nói, “Ông cụ hỏi chuyện này làm gì?”

Dì Thành quả trách: “Cháu thử tính xem bao lâu rồi cháu không về nhà là biết ngay thôi.”

Ôn Hành Chi bật cười, day day trán: “Nghe nói mấy hôm nay anh cả ở nhà, là vì chuyện chọn trường của Ôn Viễn?”

“Ừ, con bé thi tốt lắm.”

Ôn Hành Chi cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ nói: “Có kết quả thi rồi, định nộp hồ sơ vào trường nào?”

Dì Thành đâu có hiểu chuyện này, anh nghĩ một thoáng rồi nói: “Dì để Ôn Viễn nghe điện giúp cháu.”

Dì Thành nở nụ cười: “Không đúng lúc rồi, con bé mới ra ngoài, có một bạn nam tới tìm...”

Bạn nam? Ôn Hành Chi nhú mày, anh cúp máy im lặng trong giây lát, sau đó ấn nút gọi điện nội bộ dặn Lại Dĩ Ninh: “Chuẩn bị xe giúp tôi, mười phút nữa về thành phố B.”

Thật trùng hợp, người tới tìm Ôn Viễn chính là Triệu Duy Nhất.

Khi nhận được điện thoại của cậu ta, Ôn Viễn cũng thấy bất ngờ, ra khỏi cổng dinh thự, bèn nhìn thấy Triệu Duy Nhất mặc áo rằn ri, cắt tóc húi cua đứng đó.

“Cậu đứng đây làm gì? Không nóng à?” Ôn Viễn cười hỉ hả với cậu ta, tiện tay vò đầu cậu ta một lúc, “Kiểu tóc này hợp với cậu thật đấy.”

Triệu Duy Nhất hất tay cô ra, cực kỳ để tâm tới kiểu tóc của mình. Cậu ta ngẩng đầu, nhướn mày nhìn cô: “Được ra ngoài hai giờ đồng hồ, tớ cũng chỉ đi tìm cậu, cảm động chưa?”

Ôn Viễn bĩu môi.

Triệu Duy Nhất nở nụ cười: “Thoát khỏi bể khổ rồi à, có thấy vui không?”

“Tạm tạm.”

Triệu Duy Nhất không hiểu hàm ý của câu này, chỉ cho là cô không thích nói, cười xoa đầu cô: “Đi nào, bọn mình đi ăn mừng một chuyến, gọi cả Tô Tiễn nữa.”

“Uống rượu á? Còn lâu tớ mới đi.” Ôn Viễn kiên quyết cự tuyệt, “Mà cậu đi tìm tớ cũng chỉ để uống rượu thôi à?”

Nghe vậy Triệu Duy Nhất hăm hăm ngồi xồm xuống đất, cậu ta lấy ra một lá thư nhét vào tay Ôn Viễn. Thấy Ôn Viễn nhìn cậu ta với vẻ hoang mang, bèn nói: “Nếu gặp Trần Dao thì đưa cho cô ấy hộ tớ.”

“Sao cậu không tự đi mà đưa?”

“Hỏi nhiều thế nhỉ, bảo cậu đưa hộ thì cậu cứ đưa hộ đi chứ sao.” Triệu Duy Nhất cốc vào trán cô mấy cái, nét mặt ngượng ngùng.

Ôn Viễn bèn bật cười, cầm lấy lá thư.

“Thôi chào nhé, anh đây bận lắm, không rảnh mà đi chơi lâu được.”

Triệu Duy Nhất phúi phúi bụi trên quần rồi hăm hờ rời đi, còn không thèm quay đầu lại mà chỉ phất tay với cô một cái.

Ôn Viễn đứng yên trông theo bóng lưng của Triệu Duy Nhất, cảm giác mất mát chợt dâng lên trong lòng cô. Sự xuất hiện của cậu ta khiến cô nhớ tới rất nhiều người, những người ấy, giữa dòng thời gian trôi không ngừng nghỉ, sẽ mờ phai khỏi cuộc sống của cô. Chắc là sẽ có nhiều nỗi tiếc, nhưng đây là sự lựa chọn của cô, dù không muốn cũng không được phép hối hận.

“Ngăn ra đấy làm gì, người ta đi lâu rồi!”

Tiếng trêu chọc của dì Thành khiến Ôn Viễn hoàn hồn, cô đỏ mặt giả vờ nhõng nhẽo, thấy túi giấy bảo vệ môi trường trên cánh tay dì Thành, cô hỏi:

“Đì định ra ngoài ạ?”

“Đi mua cá về chiên.” Đì Thành chợt nhớ ra gì đó, “Đúng rồi, lúc nãy đì gọi điện cho chú út, chú ấy hỏi chuyện nộp hồ sơ của cháu, đì cũng không hiểu lắm, cháu gọi điện lại cho chú ấy đi.”

Ôn Viễn sừng sốt, rầu rĩ vâng một tiếng.

Đì Thành thấy cô ủ rũ như vậy, trở vào trán cô với vẻ không hài lòng: “Nhanh lên, đừng để chú út đợi lâu.”

Ôn Viễn dờ khóc dờ cười đi vào sân, thời tiết buổi chiều oi nóng vô cùng như thể sắp mưa, cô chạy vào phòng khách, có hai ba phút mà người đã đầm mồ hôi. Đang ổn định nhịp thở, định nhắc ống nghe lên thì trên tầng bỗng âm lên một tiếng.

Ôn Viễn giật cả mình, vừa ngẩng đầu thì thấy bà Kiều Vũ Phân và ông Ôn Hành Lễ hối hả bước xuống. Bà Kiều Vũ Phân đi rất nhanh, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, Ôn Viễn nhìn chiếc di động trong tay bà, lòng thầm hoảng hốt, cô đã quên hôm nay chính là ngày thông báo kết quả trúng tuyển.

“Ôn Viễn, con lại đây.” Ông Ôn Hành Lễ vẫy tay gọi cô lại, hai hôm trước ông lên Tây Bắc một chuyến, tối qua vừa về nhà, hiện tại tâm tình cũng không coi là phấn chấn. Ông day day ấn đường nhìn Ôn Viễn nói: “Khi nãy Sở giáo dục gửi tin nhắn tới, nói con đã trúng tuyển vào chuyên ngành Tài chính của Đại học T.”

Ôn Viễn nuốt nước bọt, gắng nén sự căng thẳng trong lòng, bình tĩnh thưa: “Lúc sau con suy nghĩ lại, sợ rằng chỉ đăng ký nguyện vọng vào Đại học A thì không an toàn, nên ngày cuối cùng con lại đăng ký thêm Đại học T nữa. Bọn con có thể đăng ký năm nguyện vọng cùng một lúc.”

Ông Ôn Hành Lễ trầm tư một thoáng: “Ý con là, con không đủ điểm đỗ vào Đại học A?”

“Vâng, chắc thế.” Cô chột dạ đáp.

Ông Ôn Hành Lễ nghiêm nghị suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Để cha gọi điện lên Sở giáo dục hỏi xem rốt cuộc là thế nào.”

“Không cần.” Bà Kiều Vũ Phân lạnh lùng nói, mí mắt Ôn Viễn giật giật, chỉ thấy mẹ cô xiết chặt di động trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía cô, “Mẹ hỏi rồi, Sở giáo dục nói điểm chuẩn vào Đại học A thấp hơn điểm của con nhiều, nếu đăng ký nguyện vọng 1 là Đại học A, không có chuyện không đỗ.”

Ông Ôn Hành Lễ sững sờ trong giây lát, rồi lập tức quay sang nhìn Ôn Viễn: “Con...”

Bà Kiều Vũ Phân đứng lên, hỏi Ôn Viễn: “Ôn Viễn, con cảm thấy mẹ luôn bức ép con đúng không?”

Ôn Viễn hoảng hốt ngẩng đầu, ấp úng đáp: “Không phải, không phải.”

“Thế con tới thành phố T làm cái gì? Chọn tới chọn lui mới tìm được cho con một trường đại học tốt, rõ ràng điểm cao hơn điểm chuẩn, mà cuối cùng lại đỗ vào trường khác, con còn dám lừa mẹ là nguyện vọng ngang hàng? Con định lừa gạt mẹ như thế đúng không? Thành phố B có gì không tốt? Con muốn tới thành phố T làm cái gì?!”

Tim Ôn Viễn đập thành thịch, sợ hãi vô cùng: “Con không muốn tới thành phố T, con chỉ muốn thử thôi...”

“Thử?” Bà Kiều Vũ Phân thấy nực cười, “Mẹ thấy con chỉ mong trốn khỏi đây càng xa càng tốt, mẹ đã nghĩ kỹ rồi, tự con đếm đi, trước khi đăng ký nguyện vọng, con đã nhắc tới Đại học T bao nhiêu lần!”

“Vũ Phân.” Ông Ôn Hành Lễ nhíu mày gọi bà, “Đừng mắng con như thế.”

“Anh có quyền gì mà nói tôi như vậy?” Bà Kiều Vũ Phân bỗng nổi giận với ông Ôn Hành Lễ, tiếng hét chói tai của bà khiến Ôn Viễn phát hoảng. Cô ngẩng đầu, nhìn bà Kiều Vũ Phân, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ông Ôn Hành Lễ tái mặt, “Đừng hét lên như thế, cha còn đang nghỉ ngơi, mấy hôm nay cha không được khỏe, em làm ồn lên như vậy làm gì?”

“Giờ anh lại chê tôi lắm lời? Anh đếm xem bao nhiêu năm rồi tôi không cãi nhau với anh? Tôi gặp được anh à? Anh đi biên biệt hết năm này qua năm khác, anh thực sự bận rộn đến thế ư? Anh tự hỏi lòng mình xem anh có thực sự bận rộn đến thế không?” Mắt bà Kiều Vũ Phân đỏ lên, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, “Tôi chẳng trông chờ gì ở anh, Ôn Kỳ cũng bỏ đi xa nhà. Giờ chỉ còn lại Ôn Viễn, nhưng anh nhìn con bé đi? Cho dù không đỗ vào Đại học A, nhưng thành phố B thiếu gì đại học, anh nói đi, vào đâu mà chẳng được!”

“Con cái muốn rời nhà đi xa thì có gì sai? Ôn Viễn cũng là một cá thể độc lập, con bé có suy nghĩ riêng của mình, sao cứ phải quấn chặt lấy em?”

“Vậy tôi thì không phải người, đúng không? Các người bỏ đi hết, để mình tôi ở lại trông coi cái nhà rách nát này ư?! Ôn Hành Lễ, tôi nói cho anh biết, tôi không thể chịu nổi nữa!”

Ôn Viễn phát hoảng, cô đoán là sẽ bị bà Kiều Vũ Phân mắng một trận, chỉ là không ngờ lại khủng khiếp và điên cuồng như thế này, như là bùng nổ nỗi oán hận chất chồng suốt mười mấy năm. Cô không thể tin nổi, người mẹ dịu dàng hiền hậu của cô lại có phản ứng như vậy.

Ôn Viễn cảm thấy tim mình đang đập bình bịch, tiếng tim đập còn lớn hơn cả tiếng sấm ngoài kia, cô nén nước mắt, đưa tay kéo áo bà Kiều Vũ

Phân, nói: “Mẹ ơi, con sai rồi, đều là lỗi của con, mẹ đừng cãi nhau với cha, là tự con muốn thế.”

Giọng cô run run, song bà Kiều Vũ Phân chỉ lạnh lùng nhìn cô, hất tay cô ra: “Đừng gọi tao là mẹ, tao không phải mẹ mày!”

Ôn Viễn sững sờ, mắt ông Ôn Hành Lễ đỏ lên, nghiêm nghị quát: “Đừng nói lung tung với con!”

“Tôi nói lung tung?” Bà Kiều Vũ Phân cười khẩy, hỏi vặn lại: “Ôn Hành Lễ, anh đừng ngây thơ như thế, anh tưởng nó không biết gì à?”

“Con bé biết cái gì?” Ôn Hành Lễ liếc nhìn Ôn Viễn, lạnh lùng mắng: “Cô im miệng đi!”

“Tôi cứ nói đấy!” Mắt bà Kiều Vũ Phân đỏ lựng, vẻ như đã mất bình tĩnh, bàn tay chỉ vào Ôn Viễn cũng run rẩy: “Anh đừng tưởng chỉ đơn giản là vào một trường đại học, Ôn Hành Lễ tôi nói cho anh biết, con nhỏ này lên kế hoạch từ lâu rồi, đây chỉ là bước đầu thôi, nó muốn thoát khỏi tôi, thoát khỏi cái nhà này, anh có hiểu không hả? Con nhỏ này, nó không coi tôi là mẹ nó từ lâu rồi! Nếu không sao nó dám làm như thế? Anh hỏi nó xem, anh bảo nói nhìn thẳng vào mắt anh mà trả lời, xem tôi nói có đúng không!”

Ông Ôn Hành Lễ sững sờ, quay sang nhìn Ôn Viễn, giọng nói hơi khàn: “Con à, con nói cho cha biết rốt cuộc là thế nào.”

Ôn Viễn ngơ ngác đứng như trời trồng, mắt ông Ôn Hành Lễ đỏ bừng như thể có nỗi đau không thể nói ra, song lại hi vọng cô không biết gì hết. Còn bà Kiều Vũ Phân, Ôn Viễn chưa thấy bà như vậy bao giờ. Tựa như vừa tổn thương mình, vừa tổn thương người. Có lẽ sự thực đúng như bà nói, bà đã nhẫn nhịn quá lâu và quá giỏi, khiến người ta không nhìn ra sơ hở, tới mức hiện tại Ôn Viễn không biết nên làm gì để đối mặt với cha mẹ - những người đang phát cuồng, vứt bỏ lớp vỏ ngọc trang, giương nanh múa vuốt

như chỉ hận không thể xé xác đối phương. Cô chưa bao giờ ngờ được, mình sẽ nhìn thấy dáng vẻ này của cha mẹ, mà còn là vì cô.

Cô chợt thấy mỏi mệt, cô không muốn đối mặt với những điều này, chúng khiến cô đau khổ. Cho nên Ôn Viễn mở cửa, mặc cho trời đổ mưa tầm tã, cô lao ra giữa màn mưa, nhắm mắt nhắm mũi mà chạy, cho tới khi gặp phải một chiếc ô tô đen đang chạy về phía cô.

Người trong xe nhận ra cô trước, một tiếng phanh xe chói tai vang lên. Ôn Viễn hoảng hốt đứng cứng đờ, ngơ ngẩn nhìn chiếc xe lao về phía mình.

Màn đêm đang buông xuống, ánh đèn xuyên qua màn mưa, trông cực kỳ chói mắt, Ôn Viễn che mắt theo bản năng, tới khi đèn xe tắt mới buông tay, cô thấy Ôn Hành Chi cầm một chiếc ô đen xuống xe, vội vã đi về phía cô: “Làm gì mà chạy loạn lên thế hả? Cứ chạy mà không thèm nhìn đường như thế, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Ôn Hành Chi chưa từng nói chuyện với ai bằng giọng giận dữ như thế, vì che ô cho cô mà nửa người anh đều dính mưa ướt đẫm, Ôn Viễn cứ chăm chú nhìn anh như thế, cặp môi run rẩy không biết nên nói gì. Cô có quá nhiều lời muốn nói, vậy mà khi anh xuất hiện trước mắt vào lúc cô thảm hại nhất, Ôn Viễn chỉ thấy dường như mình đang mơ. Cô ghen lời, muốn nói gì đó song không thể thốt ra được.

Ôn Hành Chi thấy sự khác thường của Ôn Viễn, vén tóc mái đẫm nước trên trán cô, “Sao mưa lớn như vậy mà còn chạy ra ngoài, có chuyện gì thế?”

Ôn Viễn chợt nắm lấy áo anh, cố kiềm chế lâu thật lâu sau mới nức nở, tựa như con thú nhỏ bị thương: “Chú ơi.” Cô nói, “Chú dẫn cháu đi được không?”

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chú Hôn Cháu Một Cái, Không Thì Tối Nay Cháu Không Ngủ Được

Type: Ha Trang Dang

Thành phố T, tháng chín.

Tuy đã tới cuối hạ nhưng thời tiết thành phố T vẫn bị bao phủ trong khí nóng, trong khuôn viên Đại học T cổ kính trăm năm, cây cối xanh tươi, cỏ thụ ngợp trời, làm nắng hè chói chang râm mát hơn nhiều.

Đại học T được thành lập từ rất lâu rồi, phóng tầm mắt có thể thấy các tòa nhà với kiến trúc Liên Xô vô cùng đặc sắc, có rất nhiều bàn được xếp trước các tòa nhà, băng rôn chằng khắp các thân cây, nội dung đều là chào đón tân sinh viên.

Ngày khai giảng năm học mới luôn là ngày tương bừng nhất, vô số sinh viên mới dồn dập tới trường, khiến ngôi trường đang yên tĩnh sau kỳ nghỉ hè bỗng trở nên sôi động.

Ở quảng trường đăng ký nhập học, đâu đâu cũng thấy tân sinh viên và phụ huynh, có một bóng dáng nhỏ bé xách vali hành lý đi lại giữa đám đông nổi bật vô cùng. Bóng dáng này đã đi qua nơi đăng ký nhập học của các khoa khác, cuối cùng dừng trước nơi đăng ký nhập học của khoa Quản lý, Ôn Viễn thở phào một hơi, đưa ra giấy báo nhập học. Cán bộ hội học sinh phụ trách tiếp đón tân sinh viên nhìn danh sách đăng ký nhập học, lại nhìn

người trước mặt, cảm thán: Hóa ra tân sinh viên cuối cùng của Ngành Tài chính năm nay là một nữ sinh mặt mũi xinh xắn tên Ôn Viễn.

Đăng ký xong, Ôn Viễn như muốn ngất xỉu.

Quá trình nhập học của cô quả thực gian nan, từ lúc bước vào cổng trường thì luôn phải hỏi đường liên tục, đi bộ trong trường gần một tiếng đồng hồ cô mới tìm ra nơi đăng ký nhập học của Khoa Quản lý giữa một rừng Khoa khác, may mà cán bộ Khoa cũng có trách nhiệm, phái một anh khóa trên dẫn cô tới ký túc xá. Đứng trước cửa ký túc xá, Ôn Viễn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang định đi vào thì bỗng cửa phòng mở ra từ phía trong, một cô bạn cột tóc đuôi ngựa ló đầu ra, thấy Ôn Viễn, hai người đều giật cả mình, may mà bạn học kia hồi hồn trước: “Cậu cũng ở phòng này à?”

“Ừ, tớ cũng ở phòng này.”

Ôn Viễn tươi cười, mắt cong cong, cô bạn cột tóc đuôi ngựa lập tức có cảm tình với cô, cậu ta giúp cô mang hành lý vào phòng. Vừa bước qua ngưỡng cửa, khung cảnh bên trong đã khiến cô phát hoảng.

Tòa nhà ký túc này không còn mới, mỗi phòng ký túc đều thiết kế cho bốn người ở, dưới là bàn học, giường ở phía trên, mỗi bên hai giường ngủ. Ôn Viễn ở giường số bốn, là giường đầu tiên ở phía tay phải từ cửa vào. Diện tích phòng không lớn, lúc này cái không gian nho nhỏ ấy đang đầy ứ người. Hầu hết tân sinh viên đều được phụ huynh đưa tới, khi vào phòng ký túc cũng vẫn là phụ huynh dọn dẹp thu xếp hộ.

Cô bạn cột tóc đuôi ngựa đặt hành lý của cô xuống, hăm hở đưa tay ra: “Chúng mình làm quen nhé, tớ tên là Lưu Xuân Hỉ, cậu tên là gì?”

Ôn Viễn cũng đưa tay mình ra, “Tớ tên là Ôn Viễn.”

“Tên hay quá!” Lưu Xuân Hỉ cảm thán, ngay sau đó một giọng nữ trung niên hơi ồm ồm vang lên: “Lưu Xuân Hỉ, mau dọn đồ của con vào tủ đi!”

Lưu Xuân Hỉ tặc lưỡi với cô, quay đi làm. Ôn Viễn nhìn giường của mình, lấy ga chăn đệm từ trong vali hành lý ném lên giường, bắt đầu sắp xếp giường chiếu.

Ở giường đối diện, phụ huynh đang trải giường, một cô gái đứng dưới thu xếp đồ đạc, bắt gặp ánh mắt của Ôn Viễn, cậu ta liền mỉm cười ngọt ngào. Cô gái này tên là Chu Nghiêu, là người miền Nam, giọng nói mang theo phong vị địa phương nhưng cũng khá dễ hiểu. Mẹ Chu Nghiêu nhìn Ôn Viễn bằng ánh mắt khen ngợi: “Cô bé, cháu đi nhập học một mình à? Giỏi quá!”

Ôn Viễn ngượng ngùng cào cào tóc, rồi cúi đầu tiếp tục thu xếp.

Ở Đại học T, mười một giờ là có thể tới nhà ăn để ăn cơm. Thường thì cơm ở nhà ăn Đại học chẳng có gì ngon, nhưng luôn có vài ngôi trường đặc biệt, đồ ăn thức uống mà họ phục vụ đều là thượng hạng. Đại học T chính là một ngôi trường như thế, nên tới giờ ăn cơm thì các bậc phụ huynh đều dẫn con mình tới nhà ăn của trường dùng cơm luôn.

Trước khi đi Lưu Xuân Hỉ mời Ôn Viễn đi cùng họ, nhưng dù sao họ cũng chẳng quen biết gì nhau, Ôn Viễn lại thấy ngại nên một mình ở lại ký túc, lẳng lặng sắp xếp đồ đạc. Cô không mang nhiều đồ cũng không dùng hết bao nhiêu, vì hầu hết đồ đạc đều được nhà trường phát cho, chất lượng cũng không tồi, huống chi cô còn đi một mình.

Sau Lễ trưởng thành mẹ cô không can thiệp vào hồ sơ nguyện vọng của cô nữa, thậm chí còn không buồn nói chuyện với cô. Giữa tháng tám, sức khỏe bà lại không tốt, tuy không nghiêm trọng như đợt trước, song cũng phải nằm viện một thời gian dài. Ôn Viễn chủ động đề xuất việc tự mình

nhập học, dì Thành không an tâm, kiên quyết không đồng ý, cũng may Ôn Hành Chi ở nhà, cô đề nghị đi với anh, bấy giờ mọi chuyện mới êm xuôi.

Gần tới ngày khai giảng thì đột nhiên Ôn Hành Chi phải dự họp ở Hongkong mấy ngày nên đề nghị để Lại Dĩ Ninh đưa cô đi, Ôn Viễn cũng từ chối, cô thấy mình có thể tự đi được, anh cũng không ép cô.

Nhưng lúc này, nhìn căn phòng vắng vẻ, Ôn Viễn không khỏi ủ ê trong lòng.

Có lẽ là ông trời thương hại cô, Ôn Viễn nằm trong chăn một lúc thì di động đổ chuông, cô loạng choạng nghe điện, giọng anh truyền tới, bình thản mà thong dong: “Đã tới trường chưa?”

“Rồi ạ.”

“Sắp xếp đồ đạc xong chưa?”

“Xong rồi ạ.”

“Thế ra ngoài đi, tới cổng trường chờ chú.”

Ôn Viễn ngây ngẩn người: “Không phải chú đang ở Hongkong sao?”

“Đã về rồi.” Ôn Hành Chi nói, “Hơn mười phút nữa sẽ tới trường cháu, đã ăn cơm chưa?”

Ôn Viễn bừng tỉnh: “Cháu ra ngay đây!”

Ký túc xá rất gần cổng trường, chẳng mấy chốc Ôn Viễn đã tới nơi, không ngờ xe của Ôn Hành Chi đã chờ ngoài cổng. Vì là ngày khai giảng đầu tiên nên có rất nhiều xe đỗ trước cổng trường, mà Ôn Hành Chi cũng tới đón cô bằng chiếc SUV trông khá giản dị, nhưng chỉ liếc mắt là Ôn Viễn có thể nhận ra, vì anh đã hạ cửa kính xe xuống, nửa gương mặt để lộ ra ngoài.

Ôn Hành Chi công tác ở Hongkong gần hai tuần lễ, cũng đã lâu Ôn Viễn không gặp anh, cô đứng yên một hồi rồi mới chậm chậm đi về phía anh. Ôn Hành Chi cũng nhìn thấy cô, anh duỗi tay mở cửa ghế phụ, Ôn Viễn đứng bên cửa xe, thấy bộ dạng vui vẻ của anh bèn đi ra ghế sau.

Ôn Hành Chi lập tức nhận ra Ôn tiểu thư đang giận dữ, cũng hiểu đại khái nguyên do, anh hơi nhú mày, lại vươn tay đóng cửa ghế phụ. Khởi động xe, chậm chậm hòa vào dòng xe cộ trên phố.

Thấy mình bị bỏ mặc, Ôn Viễn bèn chọc chọc vào vai anh từ phía sau: “Chú về từ bao giờ?”

“Mười giờ sáng.”

Ôn Viễn ngạc nhiên: “Vậy là chú đi thẳng tới đây sao?”

Ôn tiên sinh không trả lời câu hỏi của cô, mà chỉ nói: “Ngồi yên nào, đừng ngộ ngậy nữa.”

Ôn Viễn chợt thấy vui vẻ, lúc nghe điện cô còn tưởng anh đã về thành phố T từ sớm, nhưng vì bản thân kiên quyết cự tuyệt nên mới không tới trường, không ngờ anh vừa xuống máy bay là tới đây luôn.

Ôn Viễn nịnh nọt: “Bây giờ cháu lên ngồi ghế trước thì còn được không?”

Ôn Hành Chi nhìn cô qua gương chiếu hậu sau đó thản nhiên dời mắt đi: “Muộn rồi.”

Ôn Viễn thầm mắng anh “nhỏ mọn”, nhân lúc đèn đèn đỏ, cô bèn chen lên ghế trước, lóng nga lóng ngóng tới mức Ôn Hành Chi đành phải đưa tay đỡ cô, Ôn Viễn ngồi xuống một cách suôn sẻ, quay ra cười hi hi với anh. Ôn Hành Chi cố đầu cô một cái, khi đèn xanh sáng lên anh bật xi nhan rồi rẽ sang, sau đó dừng xe trước một quán ăn.

Nơi này chính là quán thịt nước nổi tiếng truyền đời của thành phố T, thịt luôn được lựa chọn kỹ càng, tươi ngon bổ dưỡng. Ôn Hành Chi đã tới ăn mấy lần, biết Ôn Viễn thích ăn thịt, bèn dẫn cô đến đây.

Ôn Viễn háo hức đi theo anh, đang nghĩ xem nên ăn gì thì đã thấy anh dừng chân bên một cái cân, cô thấy hơi tức cười, không biết chủ quán nghĩ gì mà lại đặt một cái cân ở đây nhỉ.

Ôn Hành Chi nhìn thấy cái cân, như chợt nhớ ra gì đó, vẫy tay với cô: “Lại đây, cân thử xem nào.”

Ôn Viễn đành đứng lên cân, Ôn Hành Chi cúi đầu xem cân nặng của cô. Chưa tới bốn mươi lăm ký, đúng như dự đoán của anh. Anh cười: “Ôn Viễn, cháu có biết một con heo đạt tiêu chuẩn nặng bao nhiêu ký không?”

“Không biết, cũng không muốn biết.” Ôn Viễn lầm bầm, anh định nói cô không bằng một con heo chứ gì, cô sẽ không cho anh cơ hội ấy.

Nhân viên phục vụ đứng bên hai người nghe thấy vậy cũng phải bật cười, Ôn Hành Chi ôm lấy eo cô, đỡ tay cô: “Thôi xuống đi, xem ra cần phải gắng bồi bổ thêm.”

Quán ăn đã sắp xếp cho Ôn Hành Chi một phòng ăn nhỏ trên tầng, nhân viên phục vụ đang định dẫn hai người lên thì bị Ôn Hành Chi từ chối. Quán ăn vào giờ này không đông lắm, anh bảo nhân viên phục vụ chuẩn bị một bàn hai người ở sảnh lớn.

Ôn Viễn và anh vừa ngồi xuống thì một đĩa ba chỉ xắt nhỏ, bò bít tết đập mỏng, cánh gà và xúc xích... được bưng lên, cô nhìn mà suýt rơi nước mắt. Ôn Viễn nhìn anh đặt đồ ăn lên vỉ nướng, hỏi: “Chú đang có âm mưu gì đó đúng không? Không thì sao tự dừng lại cho cháu ăn nhiều thịt như thế?”

Ôn tiên sinh liếc mắt nhìn cô: “Sợ thì đừng có ăn, sau này cũng không tới quán này nữa.”

“Không có chuyện đó đâu!”

Ôn Viễn thẳng thừng từ chối đề nghị của anh, gắp một miếng thịt mà anh bỏ vào bát cô, chấm nước tương rồi đưa vào miệng, ngon tới mức cô muốn nuốt luôn cả lưỡi. Bữa trưa hôm nay phần lớn thời gian là Ôn Hành Chi nướng cho cô ăn, động tác của anh vô cùng thành thạo, đồ nướng qua tay anh đều chín vừa ngon, đôi lúc anh hỏi cô vài chuyện về trường mới. Chẳng mấy chốc mà tới cuối bữa, Ôn Viễn no kênh bụng, mới nhớ ra người đối diện chưa ăn được bao nhiêu.

“Sao chú không ăn?”

“Vừa xuống máy bay, không muốn ăn.” Ôn Hành Chi trả lời ngắn gọn, “No rồi à?”

Ôn Viễn gật đầu, đưa hết thịt trong bát mà cô chưa ăn cho anh, với ý nghĩa cao đẹp là không thể lãng phí đồ ăn. Ôn tiên sinh cũng chẳng chối từ, ăn hết rồi mới dẫn cô rời đi.

Vì ba giờ chiều anh phải dự họp nên sau khi rời quán ăn, tới siêu thị mua một số nhu yếu phẩm cần thiết rồi Ôn Hành Chi đưa Ôn Viễn về trường. Xe đỗ trước cổng trường khá nhiều, anh bèn dừng xe cách cổng trường một trăm mét, tới khi Ôn Viễn xuống xe, anh mới lấy ra một chiếc túi từ cốp sau đưa cho cô.

“Là gì thế ạ?” Ôn Viễn nhìn chiếc túi, định đưa tay mở ra.

“Về phòng rồi hãy xem.” Ôn Hành Chi ngăn cô lại.

“Thần thần bí bí.” Ôn Viễn phồng má.

“Mấy hôm nữa chắc chú phải ra nước ngoài một tuần, ở trường nhớ tự chăm sóc tốt bản thân mình.”

“May quá, dù sao cháu cũng phải tập quân sự hai tuần.”

Tuy nói thế song anh vẫn thấy rõ sự uể oải trong mắt cô, anh nhíu mày ôm cô vào lòng: “Được rồi, vào trường đi.”

Cái ôm này khiến bước chân về ký túc xá của Ôn Viễn bay bay, về phòng hồi lâu, tim cô mới đỡ loạn nhịp. Nghĩ tới chiếc túi mà người ấy đưa cho mình, Ôn Viễn lấy ra xem, là một chiếc di động, dòng mới nhất của một hãng khá nổi tiếng.

Ôn Viễn thoáng ngẩn người, cô vẫn đang dùng chiếc di động mà mẹ cô mua cho cô, là dòng cũ từ mấy năm trước. Sau đó mọi chuyện rồi tung lên, cô cũng chẳng còn tâm trí đâu mà thay điện thoại, hơn nữa cô cũng chẳng mặt dày tới vậy, không ngờ anh lại nhớ mà mua cho cô.

Ôn Viễn chợt xúc động, dù cô biết, nếu hỏi thì nhất định anh sẽ nói là vì không chịu nổi chất lượng cuộc gọi kém cỏi từ chiếc di động cũ của cô, nhưng lòng cô vẫn thầm hạnh phúc vì hành động chu đáo này, thế là cô liền hôn chụt một cái vào màn hình điện thoại.

Người tới phòng ký túc muộn nhất tên là Từ Tiểu Hà, cũng đến từ thành phố B. Tuy là đồng hương của Ôn Viễn song tính Từ Tiểu Hà khá khép kín, không thoải mái như Lưu Xuân Hỉ và Chu Nghiêu, Ôn Viễn thân thiết với hai người kia nhanh hơn với cậu ta một chút.

Sau khai giảng là tới kỳ tập quân sự khổ sai, hàng năm Đại học T luôn cực kỳ coi trọng việc tập quân sự, đặc biệt đưa sinh viên đi huấn luyện tập trung tại một đơn vị quân đội đóng ở ngoại thành. Sau hai tuần lễ, sinh viên ai nấy đều đen sì, khổ sở vô cùng. Ôn Viễn cũng thế, làn da trắng trẻo của cô giờ đã cháy nắng đen trùi, không còn mặt mũi gặp ai, khi cô đang vật vã buồn khổ trước gương thì trưởng phòng ký túc Lưu Xuân Hỉ trở lại, thấy bộ dạng này của cô, cậu ta phì cười: “Soi mãi mà chưa chán à?”

Chu Nghiêu cũng trêu cô: “Cậu ấy trắng nhất phòng rồi, vậy mà còn đá kích bọn mình thế này.”

Ôn Viễn ai oán nhìn hai người kia, bỗng mắt Lưu Xuân Hỉ sáng lên: “Biết gì chưa, các câu lạc bộ của trường bắt đầu tuyển thành viên rồi đấy, có muốn tham gia không?”

Chu Nghiêu phán bừa: “Bao giờ có câu lạc bộ trai đẹp thì tớ tham gia!”

“Không có câu lạc bộ này, nhưng tớ nghe nói, trong Hiệp hội các câu lạc bộ có rất nhiều trai đẹp, chúng ta đi thử xem, được không?”

Chu Nghiêu lập tức đồng tình: “Tớ đi!”

Ôn Viễn lảng lảng rút lui, nếu không ngắm trai đẹp thì vào câu lạc bộ cũng chẳng để làm gì. Lưu Xuân Hỉ nhìn Từ Tiểu Hà vẫn im lặng đọc sách từ nãy tới giờ, Từ Tiểu Hà cũng lắc đầu. Thân là trưởng phòng, Lưu Xuân Hỉ phát uy: “Không được, Ôn Viễn, cậu phải đi! Giờ đàn ông tốt đều có bạn gái cả rồi, hà cớ gì cậu còn chìm đắm trong ảo tưởng?”

Ôn Viễn thoáng lúng túng, sợ Lưu Xuân Hỉ lại phát ngôn lung tung, cô đành đi theo họ tới nơi tuyển thành viên của Hiệp hội các câu lạc bộ, đăng ký bừa một câu lạc bộ rồi đi về.

Xuân Hỉ và Chu Nghiêu mãi muộn mới về, vừa đi vào đã hỏi Ôn Viễn đăng ký vào câu lạc bộ nào. Ôn Viễn đang đọc sách, tiện tay đưa giấy chứng nhận thành viên cho bọn họ, hai người nhìn qua, ngạc nhiên kêu lên: “Sao cậu lại đăng ký ban đối ngoại của Hiệp hội? Bị lừa rồi!”

Ôn Viễn lo lắng nói: “Làm gì đến nỗi! Tớ thấy bọn họ có ít người nên mới đăng ký, trưởng ban còn nói không cần phỏng vấn.”

Lưu Xuân Hỉ lườm cô: “Cái ban đối ngoại này suốt ngày phải bôn ba bên ngoài xin kinh phí tài trợ, vừa vất vả vừa chẳng có lợi ích gì, cậu không

ngắm xem vì sao họ lại có ít người như thế à? Hiệp hội câu lạc bộ là một đoàn thể lớn, ai chẳng muốn vào, tại sao mỗi cái ban này là không ai thèm đăng ký?”

Ôn Viễn cũng thấy không ổn, “Thế hai cậu đăng ký vào ban nào?”

Chu Nghiêu cười nói hả hê: “Văn phòng nhé, tuy hơi vất vả nhưng ít nhất cũng không phải đi xin tiền, còn có trai đẹp để ngắm!”

Ôn Viễn: “...”

Không nhận được sự an ủi từ hai kẻ trọng sắc khinh bạn này, Ôn Viễn đành tìm tới anh. Ôn Hành Chi đang ở London, chênh tám múi giờ, hiện tại bên ấy đang là mười giờ sáng, ánh nắng bắt đầu chói chang. Nghe Ôn Viễn kể lể xong, anh ngừng việc: “Không kinh khủng như cháu nghĩ đâu, lúc mới vào ngân hàng chú cũng phải huy động vốn đấy thôi, bây giờ chẳng phải vẫn ổn sao?”

“Cháu đâu có lợi hại như chú.” Ôn Viễn lầm bầm than thở.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Sắp tới giờ cơm rồi, đi ăn cơm đi.”

“Không thấy đói.” Tuy nói thế nhưng Ôn Viễn vẫn nghe lời, cầm thẻ cơm tới nhà ăn mua cơm, trước khi ngắt máy, cô hỏi: “Chú nói xem, nếu cháu không xin được tiền tài trợ thì phải làm sao bây giờ?”

Cô lại muốn quăng phiến phức cho anh, chiêu này cô đã xài quen từ hồi lớp 10 rồi. Ôn Hành Chi nhìn xe cộ nườm nượp dưới tòa nhà, nói: “Nếu cháu muốn chú giúp thì cũng không phải không có khả năng.” Anh thản nhiên đáp: “Nhưng Ôn Viễn, tiền của ngân hàng, nhất là tiền của thương nhân ngành ngân hàng, không tự nhiên mà dâng ra ngoài.”

Không hiểu sao, Ôn Viễn lại nghe hiểu ý anh, mặt thoát đỏ, cơ mà vẫn vờ nghiêm nghị nói: “Chú không đứng đắn.”

Dứt lời cô ngắt máy luôn, ở đầu dây bên kia Ôn Hành Chi cũng không buồn bực, anh hơi nhướn mày, khóe môi thoáng hiện nụ cười. Cũng tạm tạm, chưa ngốc tới mức hết thuốc chữa.

Từ lúc bắt đầu năm học, ban đối ngoại của Hiệp hội câu lạc bộ cũng họp thường kỳ mấy lần. Làm một trợ lý mới, Ôn Viễn vẫn giữ thái độ tích cực khi tham gia họp thường kỳ. Vì vừa mới khai giảng nên một số hoạt động lớn trong trường chưa được triển khai, do đó Ôn Viễn cũng không phải làm chuyện gì to tát, hầu như lần họp nào cũng chỉ uống trà buồn chuyện mà thôi.

Trưởng ban đối ngoại, cũng chính là nữ sinh mời gọi Ôn Viễn vào ban – tên là Mạc Vi Vi, cũng là người phía Bắc, tính cách hào sảng phóng khoáng. Ôn Viễn rất thích kết bạn với những cô gái như vậy, không quá đản giả tạo, không cần phiền muộn để đoán tâm tư của nhau. Cho nên về chuyện chị ta dụ dỗ Ôn Viễn vào ban, Ôn Viễn cũng cho qua luôn.

Chiều thứ tư là thời gian họp thường kỳ, sau khi họp xong, trưởng ban Mạc triệu tập mọi người cùng ra ngoài liên hoan, vì còn bài tập chưa làm xong nên Ôn Viễn không đi, một mình đợi mưa trở lại ký túc, không ngờ lại thấy Ôn Kỳ - người ba tháng nay cô chưa thấy mặt, đang đứng trước cổng ký túc.

Ôn Viễn sững sốt, cầm ô tới che mưa cho anh ta: “Sao anh lại tới đây?”

“Sao anh lại không được tới đây?” Ôn Kỳ cười khẽ, cầm lấy ô trong tay cô, quá nửa ô đều che ở phía cô.

Sau khi lên đại học, chưa có ai tới thăm cô trừ chú Ôn, nên Ôn Viễn còn chưa quen với cái cảm giác gặp người thân ở trường, cô đứng ngẩn người, liền nghe Ôn Kỳ ghé sát vào người cô, hỏi: “Anh bảo này, em định đứng đây đến bao giờ thế?”

Ôn Viễn lờm anh ta: “Ngoài cổng trường em có một tiệm cà phê, nếu anh không chê thì có thể tới đó uống nước, em bảo trước rồi đấy nhé, anh trả tiền!”

Ôn Kỳ hừ một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Tiệm cà phê khá vắng khách, hai người chọn bừa một bàn rồi ngồi xuống. Vừa ngồi, Ôn Kỳ chợt nhớ ra gì đó, đứng bật dậy: “Em gọi đồ uống trước đi, anh để quên chút đồ.”

Dứt lời anh ta bước ra ngoài như một cơn gió, Ôn Viễn đành tự gọi hai cốc cà phê, khi cà phê được bưng lên thì Ôn Kỳ cũng trở lại, đưa cho Ôn Viễn món đồ trong tay: “Cho em này.”

“Gì thế ạ?”

“Laptop, bây giờ ai đi học cũng đều có mà, em chưa có đúng không?”

Ôn Viễn sững sốt, lập tức cúi đầu kéo khóa túi laptop, lấy ra ngắm nghía. Máy rất đẹp, tuy là laptop phổ thông cho sinh viên, nhưng thiết kế bên ngoài rất đặc biệt, đơn giản mà tinh tế, là phong cách mà cô yêu thích.

“Đẹp không?” Ôn Kỳ chống cằm vui vẻ nhìn cô: “Ban đầu định mua cho em loại cấu hình cao, song nghĩ em vẫn còn là sinh viên, tốt nhất là đừng để người ta soi mói xét nét, thấy sao, anh có chu đáo không hả?”

Bảo không cảm động thì là nói dối, tuy nhiên lần thứ hai bà Kiều Vũ Phân phát bệnh cũng có liên quan tới cô, nên khoảng khắc đầu tiên Ôn Viễn nhìn thấy Ôn Kỳ, cô còn tưởng rằng anh đến hỏi tội, không ngờ lại vì tặng đồ cho cô.

Cô sục sục mũi, ngẩng đầu hừ một tiếng: “Em thấy anh muốn tiết kiệm tiền thì có.”

Ôn Kỳ biết cô nghĩ một đằng nói một nẻo, bưng cốc cà phê lên thông dong nhấp một ngụm: “Bây giờ mà anh trai em còn phải tiết kiệm tiền sao? Dù sao anh cũng là con nhà gia thế.”

Ôn Viễn lờm Ôn Kỳ, nhưng cuối cùng vẫn đưa trả lại cho anh ta: “Không cần phải vậy đâu, em tự kiếm tiền mua cũng được mà.”

Ôn Kỳ cũng không tức giận, chỉ ghé lại gần cô, cười nói: “Chẳng phải em thích nhất là cướp đồ của anh sao?”

“Chuyện đó khác chứ.” Cô kệ anh ta, thành thật nói, “Giờ em lớn rồi, không thể tiêu tiền của nhà mãi được.”

Nghe được câu này, nụ cười trên khóe môi Ôn Kỳ biến mất: “Lên đại học thì không cần gia đình nữa?”

"Em không có ý đó!" Ôn Viễn vội phản bác một cách yếu ớt, "Ý em là, em có thể tự kiếm tiền."

"Cho anh xin!" Ôn Kỳ mắng cô, "Anh cứ để nó ở đây, em thích lấy thì lấy, không thích lấy thì thôi."

Ôn Viễn không đáp, hai người căng thẳng suốt mấy phút, cuối cùng cô đành lẳng lặng cất laptop đi.

Hành động này được xem như là thoả hiệp, Ôn Kỳ hăng giọng nói với cô: " Ngoan lắm, người tặng quà là anh còn nhiệt tình hơn cả người nhận quà là em." Thấy cô lờm anh, Ôn Kỳ mỉm cười, gian xảo nói, "Anh chuyển công tác về thành phố B rồi, cũng ở gần em hơn, anh biết em không muốn gặp anh, nhưng anh lại cứ thích phiền em đấy."

Ôn Viễn hơi bất ngờ: "Anh không ở lại thành phố S nữa à?" Ôn Kỳ lười nhác tựa vào sofa: "Ờ."

"Tại sao? Ở thành phố S anh làm ăn rất tốt mà? Không phải anh nói làm thêm mấy năm nữa là có thể đưa công ty ra thị trường rồi sao?"

Khác với vẻ kích động của Ôn Viễn, Ôn Kỳ bình tĩnh hơn nhiều: "Anh nghĩ thành phố B vẫn tốt hơn, có người có quan hệ, làm việc cũng thuận tiện hơn. Mà còn ở gần em, anh muốn gặp em cũng dễ hơn."

Nói thì dễ tuy nhiên Ôn Viễn có óc cũng biết cần điều động bao nhiêu quan hệ thì cũng cần tới bấy nhiêu tiền. Mấu chốt là, tại sao anh ta phải làm vậy? Ôn Viễn không dám nghĩ nhiều, chỉ thấy mắt hơi ươn ướt: "Anh, anh đừng như thế."

"Dừng ngay!" Ôn Kỳ nói, dịu dàng nhìn cô, "Anh không làm vậy vì ai hết, vì chính bản thân anh thôi."

Ôn Viễn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta nữa.

Laptop mà Ôn Kỳ tặng cho cô được bạn cùng phòng yêu thích vô cùng, thường thì vào học kỳ đầu đại học, chẳng mấy người có laptop, Ôn Viễn cũng được xem như trường hợp đặc biệt, chuyện giải trí của cả phòng ký túc đều nhờ vào nó. Ôn Viễn cũng không mê lên mạng lắm, những lúc cả phòng tụ họp thì hay dùng nó để xem phim.

Vào những lúc thế này, Từ Tiểu Hà luôn là người khác biệt, một mình đọc sách trong góc, làm ồn tới đâu cậu ta cũng chẳng quan tâm. Ôn Viễn từng gọi cậu ta tới xem cùng, nhưng Từ Tiểu Hà luôn ngượng ngùng từ chối. Thế là lâu dần, ba người các cô cũng ngại, không dám xem nữa.

Từ Tiểu Hà cũng nhận ra điều này, bèn âm thầm tìm Ôn Viễn hỏi: "Tớ làm ảnh hưởng đến các cậu phải không?"

Ôn Viễn lắc đầu bối rối: "Tớ mới là người phải nói câu này mà."

Dường như không để tâm tới lời của cô, Từ Tiểu Hà lo lắng nói: "Tớ không có ý đó, lần sau tớ sẽ lên thư viện đọc sách, thế thì sẽ không ảnh hưởng tới các cậu."

Ôn Viễn cười: "Không sao đâu, cậu làm thế nào cũng được mà."

Cô cảm thấy Từ Tiểu Hà quá khách sáo, khiến cô không biết phải nói gì cho phải. May mà lúc ấy Mạc Vi Vi gọi cô trên QQ (một phần mềm chat, gọi video... của Trung Quốc), Ôn Viễn mới không bị lúng túng.

"Chị Vi, có việc gì thế?"

Mạc Vi Vi gửi tới một biểu tượng khóc than: "Chuyện lớn."

Ôn Viễn có linh cảm không tốt: "Chị nói đi xem nào."

Mạc Vi Vi: "Tháng sau Hiệp hội câu lạc bộ dự định tổ chức một buổi Dạ hội, quy mô rất lớn, có người nói khoa khác cũng sẽ tham dự. Thế nên kinh phí không đủ, cần chúng ta đi xin kinh phí tài trợ bên ngoài."

Ôn Viễn: "..."

Mạc Vi Vi lại gửi tới một biểu tượng khóc than: "Em yêu ơi em nghe chị nói hết đã, lần này chúng ta không phải tự đi tìm tổ chức tài trợ, hội trường có mối quen, mấy bữa nay một người bạn của anh ấy đang đóng quảng cáo cho một hãng nội y, nghe nói quan hệ khá tốt với sếp bên đó, có thể giúp chúng ta xin tài trợ. Nhưng vẫn phải phải người tới thảo luận với họ, lập một thoả thuận. Em đi với chị nhé?"

Ôn Viễn: "Chị Vi, em chỉ là một trợ lý nho nhỏ thôi mà."

Mạc Vi Vi tiếp tục khóc than: "Đừng thế chứ, bọn họ đều bỏ mặc chị, lẽ nào em cũng vậy ư?"

Ôn Viễn: "..."

Mạc Vi Vi: "Bao lộ phí đi đường và khoai nướng, thế đã được chưa?"

Ôn Viễn do dự, Mạc Vi Vi biết cô đã hơi lung lay, bèn thừa thắng xông lên, hết gọi cô là em yêu lại gửi tới biểu tượng hôn hít, khiến Ôn Viễn nổi da gà, đành thoả hiệp với chị ta: "Được rồi, chị Vi."

Mạc Vi Vi lập tức gửi đến vô vàn trái tim, khiến Ôn Viễn vừa rung mình vừa có linh cảm xấu.

Buổi gặp bạn của hội trưởng được hẹn vào chiều chủ nhật, Mạc Vi Vi ăn trưa xong là dẫn Ôn Viễn lên xe buýt vào nội thành luôn. Vừa xuống xe, Mạc Vi Vi lại dẫn cô tới chỗ dựng cảnh quay phim. Lần đầu tiên thấy chỗ quay phim kiểu này, Ôn Viễn nhìn dụng cụ máy móc xếp đầy trên mặt đất, không biết nên đặt chân vào chỗ nào. Mạc Vi Vi thì đã quen rồi, xem ra đã tới thăm dò mấy bận. Chị ta dẫn cô đi qua vài lối rẽ, rẽ tới mức Ôn Viễn sắp say tới nơi thì Mạc Vi Vi chột buông tay cô ra, vẫy vẫy tay với một người chỉ mặc một bộ nội y hầu gái, rồi ngọt ngào gọi: "Sư tỷ, ở đây ở đây!"

Ôn Viễn nhìn Mạc Vi Vi bằng ánh mắt cực kỳ sùng bái, trên đường tới đây chị ta có dặn cô là người phải gặp hôm nay cùng giới với cô, cũng dặn cô phải dẻo miệng một chút. Ôn Viễn đã định gọi là sư tỷ rồi, nhưng không ngờ Mạc Vi Vi lại gọi trước, mà còn gọi với vẻ tỉnh bơ.

Cô người mẫu có dáng người mảnh mai kia cũng nhìn thấy cô, nhận lấy khăn và nước suối rồi tới đây ngồi, Ôn Viễn nhìn gương mặt này, liền cảm thấy cực kỳ quen thuộc. Người mẫu nọ cũng nhìn cô, cực kỳ sững sốt, sau đó mỉm cười: "Hi, Ôn Viễn, không nhớ chị à?"

Ôn Viễn nhìn chị ta chăm chăm một lúc: "Chị là... Trần Dao?"

Người mẫu cười khẽ, quần chiếc khăn lớn lên người: "Chị còn tưởng em đã quên chị rồi."

Ôn Viễn nheo mắt, chẳng mấy khi cô nhớ tới chị ta. Mỗi liên hệ duy nhất giữa cô và chị ta chính là Duy Nhất, nếu chị ta chia tay với Triệu Duy Nhất, vậy thì chẳng còn lý do gì mà liên lạc với cô nữa. May mà Mạc Vi Vi cũng ở đây, chị ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn hai người: "Hoá ra hai người quen nhau?"

Trần Dao gật đầu hồ hững, quay đầu chỉ vào một người khác rồi nói: "Anh ta chính là người phụ trách việc thoả thuận, sếp đã dặn trước rồi, cô ra nói chuyện với anh ta là được."

"Cảm ơn nhiều." Mạc Vi Vi cảm kích nói, trước khi đi, chị ta bảo Ôn Viễn cứ ở đây, chị ta biết Trần Dao muốn trò chuyện với Ôn Viễn.

Đợi Mạc Vi Vi rời đi, Trần Dao mới quay ra nhìn Ôn Viễn. Chỉ thấy cô đang nhìn mình chăm chú, theo tầm mắt của cô, hoá ra chính là khoảng ngực lộ ra ngoài chiếc khăn lớn, trắng nõn trắng nà. Khi chị ta dời mắt đi thì nghe thấy Ôn Viễn ấp úng hỏi: "Em tưởng chị học diễn xuất mà? Sao lại ở đây đóng quảng cáo?"

Trần Dao mỉm cười, khoé mắt lúng liếng đa tình: "Ở đâu mà chẳng có người học diễn xuất, chỉ có VIP thì mới được xuất hiện trên màn ảnh từ sớm thôi, thế gian này không tồn tại hai chữ may mắn." Chị ta nghiêng đầu nhìn Ôn Viễn: "Chị quay xong rồi, muốn mời em đi uống cà phê, em có chịu không?"

Ôn Viễn hơi do dự: "Không phải không được, nhưng sự tỷ của em còn ở trong kia."

"Loại người lúc nào cũng tiền tiền tiền ấy à?" Nhắc tới Mạc Vi Vi, Trần Dao sẵn giọng, tỏ vẻ khinh thường: "Em muốn đi cùng cô ta, chị cũng không phản đối."

Ôn Viễn chưa quen lắm với cách nói chuyện của Trần Dao, cô nghĩ một thoáng, nói: "Thế để em nhắn tin cho chị ấy khỏi phải đợi em."

Trần Dao dẫn cô tới một tiệm cà phê cao cấp, ở ngay cạnh quán thịt nướng mà Ôn Hành Chi đưa cô đến lần trước. Nhìn biển hiệu của quán thịt nướng, Ôn Viễn chợt nhớ Ôn Hành Chi vô cùng, vì anh đi công tác nên ba tuần nay cô chưa được gặp anh.

"Chị ít khi tới đây." Gọi đồ uống xong, Trần Dao cười nói, "Chỗ này đắt quá, nhưng chị vẫn sẵn lòng mời em."

Ôn Viễn cũng không phải người thích uống cà phê, nhưng cô vẫn nói: "Cảm ơn chị."

"Biết vì sao chị lại mời em tới đây không?" Trần Dao đột nhiên hỏi, thấy Ôn Viễn lắc đầu, bèn chỉ vào khách sạn đối diện: "Nhớ không? Năm chị học lớp 12, từng cùng em đến thành phố T, bữa cơm đầu tiên chính là ở khách sạn ấy."

Ôn Viễn quay đầu nhìn nơi đó, đúng là trông khá quen mắt, cô lơ đãng liếc qua ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ của Trần Dao, như thể đang hoài niệm.

"Em nghe hội trường của bọn em nói, cơ hội phát triển của chị ở Học viện điện ảnh khá tốt."

"Khá tốt?" Trần Dao bật cười, hỏi vặn lại, rồi nói tiếp: "Đúng là khá tốt, biết bao người còn chẳng có cơ hội được cởi quần áo trước ống kính như chị."

"Nếu đã không thích, sao chị còn muốn quay loại quảng cáo này? Với tư chất của chị, quay quảng cáo nào mà chẳng được?"

"Bao giờ em tới trường chị, em sẽ biết thế nào là 'Nhân ngoại hữu nhân'*." Câu nói của cô khiến Trần Dao phì cười, "Nhưng em nói cũng đúng, hiện giờ chị chỉ cần một cơ hội."

*Thành ngữ, chỉ việc không gì là không thể, người này giỏi nhưng còn có người khác giỏi hơn.

Ôn Viễn nhìn vào mắt Trần Dao, trong đôi mắt ấy có cả sự hoang mang, nhưng phần nhiều là dã tâm và ham muốn. Hoàn toàn khác với cô gái Trần Dao lần đầu gặp cô, nghĩ tới lá thư của Triệu Duy Nhất, Ôn Viễn nói: "Trần Dao, chị còn nhớ Duy Nhất không?"

"Duy Nhất?" Trần Dao nhìn cô với vẻ mù mờ, sau khi thấy được sự thất vọng trong mắt của Ôn Viễn, chị ta mới nhớ ra: "À, Triệu Duy Nhất ấy hả. Chị với cậu ta không có duyên, giờ cậu ta thế nào rồi?"

"Giờ cậu ta vào trường quân đội, sau khi tốt nghiệp sẽ được phân tới đơn vị quân đội, dù sao nhà cậu ấy cũng có người trong ngành."

"Nhà cậu ta có người trong ngành quân đội?" Dường như đây là lần đầu tiên Trần Dao được nghe về điều này.

"Cậu ấy chưa kể với chị à?" Ôn Viễn giả bộ nhìn chị ta với vẻ kinh ngạc, "Người nhà cậu ấy đều trong quân đội, chỉ có một người chú là làm kinh doanh. Cha của Duy Nhất là Chính Ủy của một cơ quan Pháo binh, bác cả của cậu ấy cũng là Tổng tham mưu trưởng." Nhìn vẻ mặt Trần Dao ngày càng quái dị, Ôn Viễn lại bồi thêm một câu, "Nên tóm lại Duy Nhất đã đi đúng hướng rồi, chắc chắn tương lai rất rộng mở."

Ôn Viễn có thể nhận ra nét mặt cứng đờ của Trần Dao khi nghe cô nói xong. Cô nghĩ, nếu Trần Dao tỏ ra lưu luyến với Duy Nhất - dù chỉ một chút thôi, thì có lẽ cô sẽ giao lá thư kia cho chị ta. Nhưng giờ thì không cần nữa.

Mặt Trần Dao tái nhợt, mỉm cười: "Thế chị nên chúc mừng cậu ta."

Ôn Viễn chẳng muốn ngồi đây thêm một giây nào nữa, cô vội uống cạn tách cà phê, trong khi đang tìm cách ra về thì di động đổ chuông. Ôn Viễn lấy

di động ra, thấy màn hình hiển thị, mắt cô sáng lên, ấn nút nghe ngay tắp lự: "Alo!"

Giọng nói trong trẻo ấy khiến người ở đầu bên kia thoáng ngẩn ngơ, sau đó một giọng trầm ấm vang lên: "Đang ở đâu?"

"Cháu đang ở ngoài, chuẩn bị về trường đây."

"Ở tiệm cà phê trên phố đi bộ?"

Ôn Viễn bỗng đứng bật dậy, nhìn bốn phía xung quanh, giọng nói cũng trở nên vui vẻ: "Giờ chú đang ở đâu?"

"Quay người, nhìn thẳng về phía trước."

Ôn Viễn quay người, lập tức nhìn thấy một chiếc xe trông rất quen, đó là chiếc SUV từng xuất hiện trước cổng trường cô, là xe mới của anh. Người trên xe nhìn quanh một vòng, mở cửa chuẩn bị xuống xe. Ôn Viễn không muốn anh gặp lại Trần Dao, vội cầm túi xách lên, tạm biệt cô ta: "Có người tới đón em, em về trước đây."

Trần Dao cũng đứng lên theo, nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi bắt gặp bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy, mắt chị ta sáng lên, đứng như chôn chân tại chỗ.

Ôn Hành Chi? Vậy mà lại là Ôn Hành Chi!

Ôn Hành Chi đã nghĩ cả rồi, anh là người cư xử lễ độ, nếu là bạn của Ôn Viễn, vậy thì anh không thể thất lễ. Nhưng thấy Ôn Viễn vội vã chạy về phía mình, lại thấy rõ người trong tiệm cà phê, Ôn Hành Chi lại ngồi vào trong xe, tiện tay mở cửa xe chỗ ghế phụ.

Ôn Viễn vừa thở hốt hển vừa ngồi lên xe, Ôn Hành Chi thoáng nhíu mày: "Chẳng có việc gì gấp, sao phải chạy vội như thế?"

Ôn Viễn nhìn anh bằng ánh mắt ai oán: “Cháu muốn gặp chú càng sớm càng tốt, không được sao?”

Câu nói này đánh trúng tim Ôn Hành Chi, anh cúi đầu, đẩy bàn tay mãi mà không thắt nổi dây an toàn của cô ra, đích thân thắt vào cho cô. Chầm chậm lái xe vào trục đường chính, khi lơ đãng liếc qua tiệm cà phê, anh thấy Trần Dao vẫn đứng đó. Thu lại tầm mắt, anh vừa tập trung nhìn đường vừa hỏi cô: “Nơi này cách trường cháu hai giờ ngồi xe, sao phải đi xa như thế?”

“Xin kinh phí tài trợ ạ.” Ôn Viễn xị mặt, “Không ai chịu đi cùng trường ban nên cháu đành phải đi.”

Ôn Hành Chi hiểu ý cô, thấy hơi buồn cười: “Thế có xin được kinh phí tài trợ không?”

“Đương nhiên là có.” Ôn Viễn dương dương tự đắc, hoàn toàn quên việc cô chẳng có công trạng gì trong chuyện này.

“Không tôi...”

Đường khá đông, khi đèn đỏ sáng lên, Ôn Hành Chi từ từ dừng xe, quay đầu nhìn Ôn Viễn. Một tháng không gặp, cô bé này cũng chẳng lớn lên là bao, vẫn kiểu tóc thời cấp ba, đuôi tóc hơi cụp, cong vào phía cổ. Trời lạnh, như thế có khi lại ấm. Làn da đã trắng trẻo trở lại, mịn màng như sứ, khoảng sáng từ ánh đèn đường họa nên những đường nét dịu dàng. Trông rất dễ chịu.

“Chú nhìn cháu làm gì?” Ánh mắt anh khiến Ôn Viễn hơi bối rối, cô vụng về chọn lời để nói: “Chú về từ bao giờ?”

Mấy hôm trước khi cô gọi điện cho anh, anh vẫn ở London, tối nay đã xuất hiện trước mặt cô một cách kỳ diệu. Phải chăng đây là --- niềm vui bất ngờ?

Ôn Hành Chi lờ câu sau đi: “Chú chỉ đang nhớ tới những lời cháu nói khi này.”

Ôn Viễn ngơ ngác nhìn anh: “Cháu vừa nói gì cơ?”

Cô hơi nghiêng người về phía anh, hai mắt mở to, sáng long lanh, dễ thương vô cùng. Ôn Hành Chi đưa tay vịn vào ghế của cô, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

“Cháu nói cháu muốn gặp chú càng sớm càng tốt...” Ôn Hành Chi nhìn cô, ánh mắt thấp thoáng nét cười, “Tức là thế nào?”

“Cháu...” Ôn Viễn nhìn anh đầy kinh ngạc, trong đầu chợt xuất hiện dự cảm kỳ quái, điều này khiến tim cô loạn nhịp, như thể sắp vọt ra ngoài. Nhưng đúng lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng ùng ục, còn tưởng là di động rung, ai ngờ chính là bụng cô đang kêu! Cô đói! Sao lại đúng lúc này cơ chứ!

Ôn Viễn rầu rĩ vô cùng, không dám nhìn mặt Ôn Hành Chi, vùi đầu vào cánh tay anh, khụt khịt mấy tiếng nho nhỏ.

Ôn Hành Chi cũng thấy buồn cười, vừa may đèn xanh sáng lên, phía sau có xe bấm còi thúc giục, anh xoa xoa đầu cô: “Ngồi thẳng lên, chú phải lái xe.”

Ôn Viễn đỏ mặt xấu hổ, tới khi xuống xe cũng không dám liếc Ôn Hành Chi dù chỉ một thoáng, đương nhiên cũng không thấy được ý cười trong đôi mắt anh.

Hiển nhiên cô chẳng còn lòng dạ nào mà ăn với uống, tới khi ra khỏi nhà hàng, cô vẫn ủ rũ. Cô có linh cảm, hơn nữa cảm thấy linh cảm này đúng đến 99%, biểu hiện của Ôn Hành Chi khi này không hề giống với những lần anh dạy bảo cô trước đây, rõ ràng là anh đang chuẩn bị hôn cô!

Trên đường về trường, Ôn Viễn lặng người trên ghế phụ, suy sụp tới mức không nói nổi một lời, còn Ôn Hành Chi thì vẫn bình thản ung dung, nhưng khóe môi hơi nâng lên lại tiết lộ tâm trạng anh vào giờ phút này. lát sau, Ôn Viễn chợt quay ra, hành động này của cô khiến anh không khỏi chú ý: “Sao thế?”

“Chú lái xe quá công trường rồi.”

“Chú biết.”

“Vậy sao chú vẫn lái tiếp?”

“Cháu nói hàng ngày trường học luôn cắt bớt nước sinh hoạt của ký túc xá, không phải sao? Giờ mới về thì tắm rửa kiểu gì?”

Điều khiến các sinh viên nữ ở Đại học T khiếu nại nhiều nhất chính là chuyện nước sinh hoạt tắm rửa, hàng ngày sáu giờ tan học nhưng bảy giờ phòng tắm đã ngừng cung cấp nước, học xong về ký túc là phải đi tắm rửa ngay, Ôn Viễn ở nhà sống quen rồi, nào biết tới trường phải khổ như thế. Thường thì vừa tắm ướt một lượt là bị cắt nước, còn chưa kịp gội đầu, nạn nhân Ôn Viễn bèn đau khổ kể lể với anh qua điện thoại, lại không ngờ anh vẫn còn nhớ. Cô ngồi yên, lầm bầm: “Thế giờ đi đâu ạ?”

“Chú có một căn nhà ở gần đây, đi qua quảng trường này là tới.”

Nghe anh nói câu này, phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn đó là thốt lên: “Tối nay cháu không ngủ ở đây đâu!”

Ôn Hành Chi: “...”

Ở thành phố T Ôn Hành Chi có ba căn nhà, trong đó có một căn nằm trên đường Dịch Thủy gần Đại học T, mới mua mấy bữa trước, chưa ở bao giờ.

Ôn Viễn đứng trước cửa, nhìn sàn nhà bóng loáng, e ngại không dám bước vào. Ôn Hành Chi lấy ra một đôi dép từ tủ để giày, đợi cô thay xong thì dẫn cô vào nhà. Ôn Viễn đeo túi xách, thơ thẩn dạo quanh phòng khách, cô biết anh giàu nhưng không biết anh giàu tới mức nào. Có thể nói Đại học T ở ngay trung tâm thành phố T – nơi được mệnh danh tắc đất tắc vàng, nên chỉ có thể xây cao lên chứ không thể mở rộng bề ngang. Mà khu nhà chỉ cách Đại học T một quảng trường thì giá nhà cũng không thể rẻ được! Có khi còn lên tới năm con số một mét vuông. Vậy muốn mua một căn nhà gần hai trăm mét vuông thế này, phải cần đến bao nhiêu tiền? Ôn Viễn không dám nghĩ nữa.

“Đứng đây làm gì?” Đầu bị cốc mấy cái, “Cất túi xách đi, phòng tắm là phòng đầu tiên phía tay trái.”

Ôn Viễn lảng lảng đi vào phòng tắm, liếc qua một cái lại đi ra ngoài: “Cháu tắm ở chỗ khác được không ạ?”

Ôn Hành Chi đang pha trà, cô đứng đờ ra cạnh anh, khiến anh không khỏi nhìn sang: “Sao thế?”

“Cháu thấy không quen lắm.”

Nhà họ Ôn là nhà kiểu cũ, Ôn Viễn ở quen rồi, chuyển sang một nơi cao cấp lạ lẫm thế này, đương nhiên sẽ thấy không hợp. Nhìn một loạt đồ dùng phòng tắm bóng loáng và khăn mặt trắng tinh, cô còn chẳng dám chạm vào, chỉ sợ làm bẩn chúng.

Ôn Hành Chi không đáp, thong dong pha trà cho xong rồi đặt ấm Tử sa xuống, vỗ vỗ vào lưng cô, “Đi theo chú.”

Đầu tiên anh dẫn cô tới phòng tắm: “Công tắc vòi nước nóng cũng giuống ở nhà mình thôi, cháu lại đây bật thử xem.”

Ôn Viễn đưa tay ấn một cái, quả nhiên có nước nóng ào ào chảy xuống, Ôn Hành Chi đóng vòi nước, tiện tay lấy một chiếc khăn mới móc vào cạnh bồn tắm, “Đồ dùng để tắm rửa ở trong ngăn tủ, lát nữa cần dùng thì tự lấy.”

Sau đó lại dẫn cô tới phòng ngủ, kéo cửa tủ quần áo, Ôn Viễn liền thấy hai, ba bộ đồ ở nhà của nữ, khá giống mấy bộ cô thường mặc ở nhà mà anh từng nhìn thấy. Còn có mấy bộ quần áo để thay sau khi tắm, toàn là kiểu dáng cô thường mặc, anh chưa bao giờ ép cô phải mặc thế này thế kia, tất cả đều dựa theo sở thích của cô.

Ôn Viễn tròn mắt nhìn những thứ ấy: “Chú mua hết số này ư?”

Ôn Hành Chi lấy ra một bộ quần áo trong đó, “Trợ lý chuẩn bị, không biết có vừa với cháu không.” Nói rồi ôm lấy eo cô, “Trông thì cũng không béo, lát nữa thử mặc xem, không vừa thì đổi bộ khác.”

Nhìn những thứ ấy Ôn Viễn không nói nên lời, cô chớp mắt nhìn anh, rồi bỗng đưa tay ôm lấy anh, dụi đầu vào lòng anh. Ôn Hành Chi ôm cô, nói: “Được rồi, Ôn Viễn, lần sau dẫn cháu tới đây thì sẽ báo sớm cho cháu biết, vậy thì cháu có thể chuẩn bị ga trải giường trước.”

Ôn Viễn bật cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Cháu chẳng cần, làm bẩn thì đã sao, dù gì mọi thứ ở đây đều thuộc về cháu, bao gồm cả chú!”

Mấy chữ cuối cùng khiến ánh mắt anh xao động, nhân lúc này Ôn Viễn làm bộ bình tĩnh lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm, Ôn Hành Chi khẽ nhú mày, thấy Ôn Viễn loay hoay trong phòng tắm, khi cô đang định đóng cửa thì anh đưa tay ngăn lại.

“Chờ đã.” Anh nói, “Còn một việc chưa làm xong.”

Ôn Viễn hoang mang, còn chưa kịp hỏi thì cằm đã bị nâng lên, một nụ hôn lạnh lạnh được đặt lên môi cô, dường như anh không hề vội, sau một nụ hôn nồng nàn, anh mới dừng lại.

“Ừm.” Ôn Hành Chi vỗ nhẹ lên khuôn mặt ửng hồng của cô, “Giờ thì em có thể đi tắm được rồi.”

Sau đó cửa phòng cũng được anh đóng lại, còn Ôn Viễn thì vẫn đứng ngẩn ngơ. Lát sau cô mới phản ứng, vội ôm mặt, chỉ sợ vừa ngẩng đầu là sẽ nhìn thấy gương mặt e thẹn và hạnh phúc của người trong gương.

Đêm hôm ấy, Ôn Viễn ngủ ngon vô cùng.

Hôm sau cô phải học tiết một, Ôn Hành Chi đích thân lái xe đưa cô về trường. Thời điểm này cổng trường có khá đông người qua lại, hầu hết là đi mua đồ ăn sáng, Ôn Viễn bèn bảo anh dừng xe cách cổng trường một trăm mét.

Ôn Hành Chi cũng không phản đối, chỉ hỏi cô: “Sắp tới kỳ nghỉ Quốc Khánh, cháu có dự định gì không?”

Ôn Viễn nghiêng đầu: “Chú muốn hẹn cháu?”

Ôn Hành Chi nhìn cô đầy hàm ý: “Nếu không về thành phố B thì nhớ sắp xếp thời gian rảnh, chú muốn dẫn cháu tới một nơi.”

“Cháu không về đâu.” Cô cúi đầu di di mũi giày, “Chắc cũng chẳng ai nhớ cháu.”

Ôn Hành Chi thầm buồn cười, đưa cho cô túi đồ ăn sáng đã chuẩn bị trước đó rồi giục: “Được rồi. Mau vào lớp đi, cẩn thận không muộn học.”

Tiết đầu tiên là môn Tiền tệ ngân hàng, là môn học nằm trong “Tứ đại danh bổ” của khoa, đương nhiên không thể tới muộn.

Ôn Viễn nhận lấy bữa sáng, nhìn xe anh rời đi rồi mới chậm rãi bước về phía cổng trường.

Hôm nay thời tiết thành phố T khá đẹp, nắng chiếu rực rỡ, Ôn Viễn cũng thấy vui vẻ lạ thường. Khi cô vừa ăn bánh vừa bước vào lớp, thì chợt thấy Từ Tiểu Hà vội vã xuống khỏi xe buýt của trường, vừa chỉnh lại mái tóc rối tung vừa lao về phía lớp học. Ôn Viễn thấy khá kỳ lạ, bèn cất tiếng gọi cậu ta: “Từ Tiểu Hà!”

Từ Tiểu Hà giật thót, trợn mắt nhìn về phía cô, Ôn Viễn chạy tới trước mặt cậu ta, “Cậu vừa từ ngoài về à?” Cậu ta ngồi trên chuyển buýt đầu tiên của trường, vậy chỉ có thể là vừa từ bên ngoài về.

Từ Tiểu Hà né tránh ánh mắt cô, vừa cúi đầu tìm ví để mua đồ ăn sáng, vừa nói: “Có chút việc, cho nên...”

Lách cách một tiếng, một huy hiệu bằng kim loại rơi trên mặt đất, Từ Tiểu Hà vội cúi người nhặt lên, nhưng một bàn tay thanh tú khác lại nhanh hơn cậu ta. Ôn Viễn vốn định trả lại cho Từ Tiểu Hà, song chữ huy hiệu lại hấp dẫn sự chú ý của cô. Là tên của một chuỗi khách sạn lớn trog thành phố, chính là khách sạn mà cô nhìn thấy khi uống cà phê với Trần Dao vào hôm qua.

Ôn Viễn tròn mắt nhìn Từ Tiểu Hà, như thể làm chuyện gì đó mờ ám, Từ Tiểu Hà hoảng hốt giật lấy chiếc huy hiệu trong tay cô, chẳng thiết mua bữa sáng nữa, đi thẳng vào lớp học, Ôn Viễn cũng đành đi vào lớp.

Trong phòng học, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu đã giành sẵn chỗ ngồi cho cô rồi, Ôn Viễn ngồi xuống nhưng lại thấy Từ Tiểu Hà ôm mặt, ngồi ở dãy ghế cuối cùng. Thực ra khi này hai người cũng không nhìn nhau lâu, tuy nhiên Ôn Viễn vẫn thấy được quầng thâm dưới mắt Từ Tiểu Hà. Thành phố B gần thành phố T như thế, cô cứ nghĩ cuối tuần Từ Tiểu Hà về nhà, chỉ là giờ ngấm lại, có lẽ không phải vậy.

Chu Nghiêu đang giành giật sủi cảo tôm với Lưu Xuân Hi, Ôn Viễn đẩy cậu ta một cái: "Trưởng phòng, cuối tuần Tiểu Hà thường không ở ký túc,

đúng không?"

Vì vào Hiệp hội các câu lạc bộ nên cuối tuần Ôn Viễn khá bận rộn, thế nên không để ý lắm tới Từ Tiểu Hà. Bấy giờ Lưu Xuân Hỉ mới ngẫm nghĩ một thoáng: "Hình như bắt đầu từ tuần trước, buổi tối Từ Tiểu Hà không ngủ ở ký túc nữa. Chắc là về nhà, hoặc có người thân ở thành phố T giống cậu chẳng hạn?"

Ôn Viễn hơi bối rối, tối qua lúc nhận tin cho Lưu Xuân Hỉ nhờ cậu ta giữ chỗ hộ, Lưu Xuân Hỉ hỏi cô ở đâu, cô bèn đáp bừa là ở nhà người thân.

"Tớ thấy không giống." Chu Nghiêu nhét vôi một miếng sủi cỏ vào miệng, nói với giọng lơ lớ: "Nếu đúng như cậu nói, thì phải quay lại trường với bộ dạng vui vẻ như Viễn Viễn chứ, tuy nhiên cậu nhìn mặt Từ Tiểu Hà xem, có thấy vui không?"

"Cũng có lý!"

Ôn Viễn: "..."

Hai người đều có tật giật mình, song cuối cùng người không nhẫn nhịn được lại là Từ Tiểu Hà. Ca học buổi chiều vừa kết thúc thì Từ Tiểu Hà đã kéo Ôn Viễn ra phía sau Trung tâm thể dục, giữa những hàng cổ thụ um tùm, nơi đây cực kỳ kín đáo.

Ôn Viễn bật cười: "Tiểu Hà, rốt cuộc cậu định nói gì với tớ?"

"Tớ muốn nhờ cậu giúp tớ một chuyện." Từ Tiểu Hà đỏ mặt nói, "Tớ, tớ muốn nhờ cậu giúp tớ giữ bí mật, đừng kể chuyện đó cho ai."

"Chuyện đó?" Ôn Viễn hoang mang nhìn cậu ta, "Chuyện đó là chuyện gì?"

"Là chuyện huy hiệu ấy." Từ Tiểu Hà tưởng cô đang giả vờ, "Cậu cũng đoán được rồi đúng không, tớ làm thêm ở chỗ đấy."

Ôn Viễn chẳng nghĩ ngợi nhiều tới vậy, cô vỗ vai cậu ta, mỉm cười hiền hoà: "Chuyện này có gì đâu mà phải giấu diếm, tự kiếm tiền để giảm bớt gánh nặng cho gia đình, thế cũng tốt mà. Cậu nhanh nhạy thật đấy, tớ cũng định đi làm thêm, nhưng vẫn không biết nên làm gì mới ổn."

Từ Tiểu Hà nhìn cô với vẻ khó tin: "Cậu đùa tớ đấy à?"

Trong mắt cậu ta, người đầu tiên có laptop trong ký túc xá, lại dùng đi động đất tiền thì sao phải đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt giống người có điều kiện gia đình khó khăn như cậu ta.

Ôn Viễn cũng có nỗi khổ không biết nói cùng ai, từ khi mâu thuẫn với gia đình, cô nào dám xin tiền của bà Kiều Vũ Phân. Phí sinh hoạt của kỳ đầu tiên, Ôn Viễn cầm từ nhà đi, nhưng phí sinh hoạt của những kỳ tiếp theo, cô phải tự lực cánh sinh, ít nhất cũng phải kiếm được một chút. Đương nhiên sau buổi tối hôm qua, Ôn Viễn biết Ôn Hành Chi rất giàu, tuy nhiên cô không thể lấy tiền của anh được, làm thế còn khiến cô khó chịu hơn cả chuyện hôm qua.

Thế là Ôn Viễn cười nói: "Tớ đùa cậu làm gì, có việc làm thêm nào tốt thì giới thiệu cho tớ với, dù sao bọn mình cũng là đồng hương."

Có lẽ sự chân thành của Ôn Viễn đã khiến Từ Tiểu Hà cảm động, cuối cùng cậu ta cũng thở phào, chủ động kéo tay Ôn Viễn: "Thế này đi, tuần này tớ vẫn tiếp tục làm thêm ở khách sạn kia, tuần sau chính là ngày nghỉ Quốc khánh ấy, tớ sẽ tới làm ở một khách sạn khác, nơi đó cần phải tiếp đón mấy đoàn khách, lương cũng nhiều hơn một chút, cậu có muốn đi không?"

Nghĩ tới khách sạn nọ, Ôn Viễn hơi chần chừ, vì dù sao ở đó cô cũng từng có hồi ức không mấy tốt đẹp. Nhưng nhìn ánh mắt đầy mong đợi của

Từ Tiểu Hà, Ôn Viễn không khỏi do dự: “Quốc khánh tớ bận rồi, hay là cuối tuần này tớ đi với cậu luôn. Được không?”

“Đương nhiên là được rồi.” Từ Tiểu Hà vui vẻ nói, mặt ửng hồng, “Nhưng mười một mười hai giờ đêm mới được về, cậu có chịu không?”

Ôn Viễn gật đầu, mỉm cười ngọt ngào: “Chúng mình có thể về cùng nhau.”

Sau chuyện này, hai người cũng thân thiết hơn.

Từ Tiểu Hà lớn lên ở thành phố B, cha mẹ đều là người bình thường, mẹ tạm thời làm việc ở một công ty điện tử, làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu, còn cha thì làm công chức ở một đơn vị hành chính sự nghiệp, nhưng công việc nhàn tản, tiền lương cũng không cao. Năm ngoái nhà họ Từ vừa vay tiền để mua một căn hộ tám mươi mét vuông, dù ở rất xa trung tâm thành phố, nhưng căn nhà cũng có giá hơn một triệu tệ.

Cha mẹ vất vả kiếm tiền trả nợ, đương nhiên Từ Tiểu Hà không thể tạo thêm gánh nặng cho gia đình, nên vừa lên đại học thì đã bắt đầu làm thêm lấy tiền sinh hoạt. Ôn Viễn rất khâm phục thái độ sống của cậu ta, vì cô luôn muốn trở thành một người giống như thế - độc lập, tự cố gắng vươn lên.

Thứ bảy hai người làm ca tối, nên hơn sáu giờ chiều, Ôn Viễn và Từ Tiểu Hà lên xe buýt đi tới khách sạn.

Xe buýt chật cứng toàn người là người, Ôn Viễn bị chèn tới mức ná thở mới tìm được chỗ đặt chân ở đây, vừa cầm vào tay vịn thì đã nghe thấy di động đổ chuông. Màn hình hiển thị, là Ôn Hành Chi gọi tới.

Ôn Viễn ấn nút nghe điện: “Alo?”

Nghe được tiếng của cô, người ở đầu dây bên kia im lặng một thoáng rồi mới nói: “Sao ồn thế, cháu đang ở đâu?”

“Cháu đang ở trên xe buýt, đông người lắm.”

“Thế cháu xuống xe đi, đợi chú tới đón.”

Vì giấu anh chuyện đi làm thêm, nên Ôn Viễn vội từ chối, “Không cần đâu, cháu đi với bạn học, chú cứ bận việc của mình đi!”

Dứt lời, cô ngắt máy trong trạng thái gần như hoảng loạn.

Ở đầu bên kia Ôn Hành Chi hơi ngỡ ngàng, có rất ít người dám ngắt điện thoại của anh, từ nhỏ anh đã là người cực kỳ nghiêm túc, rất có uy tín với bạn bè đồng trang lứa, tới giờ thì lại càng không ai dám chọc giận anh. Đây cũng là lần đầu tiên Ôn Hành Chi thấy mình bị người khác phiền chán như thế, không khỏi lạ lẫm, lại hơi tức cười.

Khi anh vừa đóng di động thì điện thoại nội bộ cũng đổ chuông: “Ôn tiên sinh, sếp tổng của Thành Quang mời anh tới dự tiệc vào bảy giờ tối, anh có muốn đi không?”

Thành Quang là một công ty bất động sản quy mô lớn ở thành phố T, ba tháng trước vay vốn của GP để mua lại một khu đất thổ cư ở trung tâm thành phố, chuẩn bị xây dựng thành một khu đô thị cao cấp, khách hàng mục tiêu là người giàu có, nên ngay cả bản đồ quy hoạch cũng được vẽ cực kỳ cao cấp và tinh tế. Sếp tổng của Thành Quang là một người vô cùng quyết đoán, Ôn Hành Chi cũng sẵn lòng hợp tác với ông ta, hơn nữa sếp tổng của Thành Quang lại rất hào phóng. Trước khi mở giao dịch thì đã hứa là sẽ tặng Tổng giám đốc Ôn của GP một căn hộ 250 mét vuông, có giá thị trường trên ba triệu tệ.

Trước thành ý của ông ta, Ôn Hành Chi mỉm cười từ chối. Khi làm ăn thì chỉ bàn chuyện làm ăn, không phải anh không muốn tạo mối quan hệ

ngoài công việc, nhưng cũng có mức độ thôi. Với mấy vị sếp tổng này, gia thế của Ôn Hành Chi cũng không phải chuyện bí mật, thế hệ trước của nhà họ Ôn đều là những nhân vật có sức ảnh hưởng lớn trong quân đội, dù Ôn Hành Chi không công tác tại thành phố B, nhưng ở thành phố B cũng hiếm thấy ai không biết tên anh. Con cháu nhà họ Ôn sau này, ví dụ như ông Ôn Hành Lễ, ở Bộ Ngoại giao cũng được xem như còn trẻ, nhưng đã nhanh chóng ngồi lên vị trí cao nhất. Ôn Hành Chi không giao thiệp với giới chính trị, toàn bộ công việc đều chỉ liên quan tới tiền, song ai dám nói sau lưng anh không có mạng lưới quan hệ lớn mạnh. Đại trưởng phu không thể thiếu quyền, tiểu trưởng phu không thể thiếu tiền. Người vừa có tiền vừa có quyền như Ôn Hành Chi, đương nhiên trở thành đối tượng để các vị sếp tổng kia bợ đỡ.

Ôn Hành Chi không thích mấy chuyện này, vì họ càng bợ đỡ thì anh càng phải thận trọng, nên khi giao thiệp với họ anh cũng thấy mệt mỏi vô cùng, thế nhưng anh cũng không thể làm người ta mất thể diện được.

Anh day day ấn đường, nói: “Biết rồi, tôi xuống ngay đây.”

Đạo gần đây, vì phải đưa đón Ôn Viễn nên Ôn Hành Chi rất ít khi gọi tài xế mà thường đích thân lái xe. Tài xế nhìn thấy anh, vốn định lên tiếng chào nhưng thấy sắc mặt anh hơi u ám, cũng không dám nhiều lời mà lái xe thẳng tới cổng lớn khách sạn.

Hôm nay Ôn Hành Chi tới đây một mình, không dẫn trợ lý đi cùng, trông khá thoải mái, còn Tổng giám đốc Triệu của Thành Quang – Triệu Tấn Tập đã đợi ở sảnh lớn từ sớm, thấy anh bước vào, vội đi tới tiếp đón.

“Ái chà, Hành Chi, tới rồi đấy à?”

Ôn Hành Chi cười nhạt, bắt tay với ông ta.

“Cậu tới sớm quá, Tổng giám đốc Trần của Phương Điện cũng nói là sẽ tới, nhưng giờ còn chưa thấy đâu, chúng ta chờ cái đã.”

“Không sao, Hành Chi là hậu bối, đương nhiên phải tới sớm hơn một chút.”

Triệu Tấn Tập nghe vậy thì cười ha ha: “Thế thì tốt, ở đây có hai người, tôi giới thiệu cho cậu trước.”

Triệu Tấn Tập dẫn Ôn Hành Chi vào một phòng khách VIP của khách sạn, vừa mở cửa vào thì đã thấy hai người trẻ tuổi trong phòng đứng lên. Ông ta chỉ vào chàng trai trẻ, nói: “Đây là cháu trai của bà xã tôi, tới thành phố T làm ăn mấy năm nay, cũng làm trong ngành bất động sản, sau này sẽ thường xuyên giao thiệp với ngân hàng các cậu.”

Ôn Hành Chi gật đầu, thay lời chào hỏi.

Sau đó ông ta chỉ vào người đứng bên cạnh, giới thiệu: “Đây là cô bạn mà nó dẫn theo, nữ sinh trẻ trung xinh đẹp nhất Học viện điện ảnh thành phố T, tương lai cực kỳ hứa hẹn! Tên gì ấy nhỉ?”

Cô gái ăn mặc trang điểm diễm diễm lệ ấy không hề thấy bực bội vì bị coi thường, chỉ mỉm cười dịu dàng: “Cháu tên Trần Dao, chú Triệu cứ gọi cháu Dao Dao là được rồi.”

“Được được!” Triệu Tấn Tập cười híp mắt, ghé vào tai Ôn Hành Chi nói, “Con nhóc này cũng được đấy chứ? Hình như vẫn còn trinh.”

Ôn Hành Chi vô thức nhú mày, song thoáng cái đã trở lại như thường. Anh nhìn chăm chăm vào mặt Trần Dao với ánh mắt sắc bén mà sâu xa, thấy cô ta xấu hổ bứt rứt, anh mới hờ hững dời mắt đi, rồi nói với Triệu Tấn Tập: “Anh vất vả rồi.”

Trong thế giới của kẻ có tiền, đàn ông bao nuôi phụ nữ cũng chẳng phải chuyện gì lạ lắm, huống chi là nâng đỡ một diễn viên, biết bao quý ông giàu có đều cưới về một ngôi sao để làm vật trang trí. Với những người như vậy, Ôn Hành Chi chỉ bàn chuyện kinh doanh với họ, kiếm tiền từ họ, chứ không

có ý định giao thiệp thân thiết, vì anh thực sự không thể hiểu đầu óc của loại đàn ông chấp nhận tên mình xuất hiện trên tiêu đề giải trí ấy có cấu tạo như thế nào.

Nghe Ôn Hành Chi nói vậy, Triệu Tấn Tập còn tưởng anh đã ngầm đồng ý, cười ha hả: “Nào nào, chúng ta lên tầng trước đi.”

Ôn Hành Chi gật đầu, đi cùng ông ta ở phía trước. Còn ở phía sau, Trần Dao lẳng lặng ngẩng đầu trông theo bóng lưng Ôn Hành Chi, năm ngón tay găm sâu vào lòng bàn tay.

Bảy giờ mười lăm phút, Ôn Viễn và Từ Tiểu Hà mới tới khách sạn.

Vừa bước tới cửa xoay khách sạn thì một cơn gió lạnh thổi tới, Ôn Viễn không khỏi hắt hơi một cái. Từ Tiểu Hà nhìn cô bằng ánh mắt ân cần: “Cậu có sao không?”

Ôn Viễn xoa mũi, lắc đầu: “Không sao không sao.” Trời hơi lạnh nên mặc thêm quần áo.

Từ Tiểu Hà cười: “Thế thì đi nhanh thôi.”

Từ Tiểu Hà dẫn cô tới gặp quản lý sảnh lớn, quản lý là một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, mặt mày ác nghiệt, nói như tát nước vào mặt người khác: “Tôi nói với cô thế nào, đúng bảy giờ phải có mặt, cô nhìn đồng hồ xem, cô đến muộn hẳn mười lăm phút! Ai cũng như cô thì khách sạn đóng cửa luôn cho rồi?!”

Từ Tiểu Hà run rẩy, cúi đầu nhận lỗi: “Lần sau bọn em sẽ chú ý ạ.”

Thấy hai người thành khẩn nhận lỗi, quản lý mới đổi thái độ: “Nhanh lên, thay đồ đi, tối nay Từ Tiểu Hà trực tầng năm, còn cô...” Quản lý liếc nhìn Ôn Viễn, bực bội nói, “Cô trực tầng một, được rồi, đi làm đi.”

Từ Tiểu Hà vội gật đầu, kéo Ôn Viễn đi thay quần áo. Ôn Viễn thấy hơi bất bình: “Sao cậu không nói với chị ấy là vì tắc đường nên bọn mình mới tới muộn?”

Từ Tiểu Hà vừa cởi cúc áo vừa giải thích với cô: “Vào những lúc thế này thì càng giải thích, chị ấy càng có cơ để bắt bẻ cậu, chi bằng thành khẩn nhận lỗi cho xong.”

Ôn Viễn lắc đầu cảm khái, xem ra cô còn quá kém cỏi, chẳng có chút kinh nghiệm xã hội nào. Từ Tiểu Hà mỉm cười với cô, lấy ra một bộ đồng phục từ trong ngăn tủ của mình rồi đưa cho cô: "Dáng người của tớ và cậu khá giống nhau, cậu mặc đồ của tớ đi."

Ôn Viễn cảm ơn, nhận lấy rồi cũng bắt đầu thay quần áo.

"Ôn Viễn, cậu sướng nhé, trực sảnh lớn tầng một là nhàn nhất đấy. Chẳng bù cho tớ, phải lên tận tầng năm, muốn xuống dưới cũng là cả một vấn đề."

Câu này của cậu ta khiến Ôn Viễn ngừng thay quần áo, hỏi: "Sao lại thế?"

Từ Tiểu Hà bật cười: "Cũng không ghê gớm tới mức ấy, chẳng qua tớ không uống được rượu, uống một ly đã say rồi, phải ngủ một giấc dài mới tỉnh được. Nhưng có vài vị khách, nhất là mấy người giàu có, cứ thích người khác phải uống rượu góp vui, tới lúc ấy chắc chắn không thoát được." Cậu ta thở dài một tiếng, vỗ vai Ôn Viễn, "Nên tớ mới nói, cậu may thật đấy."

Ôn Viễn cũng đồng cảm theo: "Thế tới lúc ấy thì phải làm thế nào?"

"Tuỳ cơ ứng biến thôi, dù sao tớ cũng chưa bị vạ bao giờ."

Từ Tiểu Hà nói lấp lửng qua loa, Ôn Viễn nhìn cậu ta, chợt thấy thấp thỏm lo âu.

Nhìn một loạt ô tô đỗ ngoài cổng khách sạn là biết, hôm nay các phòng VIP trên tầng năm đều kín khách, Ôn Viễn thay đồng phục, đứng ở sảnh lớn dẫn đường cho khách. Còn tại một phòng VIP tầng năm, Ôn Hành Chi đang ngồi trên bàn rượu, không mặn không nhạt mà nâng ly với một đồng người có chữ "Tổng giám đốc" trên danh thiếp, bình thản hờ hững giữa bàn tiệc ồn ã ê hề. Ở đây toàn người hơn Ôn Hành Chi mười mấy tuổi, anh là hậu bối, nhưng lại có vẻ nhàn nhã thông dong hơn bọn họ nhiều.

Ở phía đối diện, Trần Dao nhìn anh, vừa căng thẳng lại vừa kích động. Cô biết gia thế của Ôn Hành Chi, chỉ là không ngờ anh lại là người như vậy. Nhìn bề ngoài thì trầm tĩnh chín chắn, song cốt cách lại kiêu ngạo ngang tàng, chưa bao giờ hành động trái với nguyên tắc của bản thân. Cô ta mới gặp anh vài lần mà đã đem lòng ngưỡng mộ, không biết như vậy là tốt hay xấu, chỉ là vào giờ phút này, trực giác của phụ nữ đang thúc giục cô ta buông thả chính mình.

"Trẻ tuổi thích thật đấy. Cậu xem, từ khi vào phòng, ánh mắt Dao Dao chẳng rời khỏi người Hành Chi lấy một giây."

Triệu Tấn Tập trêu chọc hai người.

Ban đầu Trần Dao tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó mỉm cười xấu hổ: "Chú Triệu cứ đùa."

"Đùa đâu mà đùa?" Triệu Tấn Tập quay sang nói với Ôn Hành Chi: "Hành Chi, cậu nhìn Dao Dao xem, nếu thấy thích thì giúp đỡ cô bé, được không?"

Bảo Tổng giám đốc của một ngân hàng giúp đỡ một người vừa bước vào giới giải trí, nói trắng ra là vùng tiền giúp cô ta nổi tiếng. Còn thù lao là gì, Ôn Hành Chi chẳng nghĩ cũng biết. Anh thoáng nhú mày, sau đó mỉm cười,

phong thái ôn hoà mà thân thiết: "Tổng giám đốc Triệu, anh đánh giá cao tôi rồi, người tốt như vậy, e là tôi không gánh nổi trọng trách ấy."

Anh liếc nhìn Trần Dao, tuy ánh mắt thấp thoáng nét cười, song lại lạnh lùng vô cảm. Trần Dao bỗng rùng mình, những vị khách khác cũng không ngờ Ôn Hành Chi lại từ chối dứt khoát như vậy, nhất thời không khí trong phòng lạnh ngắt. Đúng lúc này, có tiếng ồn ào truyền từ bên ngoài, nhân viên phục vụ đi vào, mỉm cười xin lỗi các vị khách trong phòng: "Khách ở phòng đối diện uống rượu quá chén, tranh cãi ầm ĩ. Xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến các ngài."

Triệu Tấn Tập xua tay tỏ vẻ không bận tâm, ông ta nhìn Ôn Hành Chi, nâng ly rượu: "Tôi đùa thôi, cậu đừng coi là thật, nào, uống rượu đi!"

Ôn Hành Chi cầm ly rượu lên, chạm nhẹ vào ly của ông ta, khi đặt ly rượu xuống, ánh mắt lướt qua nhân viên phục vụ đang đóng cửa phòng, thấy một bóng dáng nho nhỏ đang hối hả chạy qua, trông cực kỳ quen thuộc.

Mí mắt Ôn Hành Chi giật giật, anh đang định đứng lên thì lại bị Trần Dao ngăn cản. Cô ta cầm ly rượu nhìn anh cười nũng nịu: "Thực ra tôi vẫn luôn muốn nói lời cảm ơn với Ôn tiên sinh, không có anh ấy thì tôi cũng không có ngày hôm nay."

Triệu Tấn Tập thích thú nói: "Ái chà, thế này là thế nào?"

Trần Dao nhìn Ôn Hành Chi, e then nói: "Năm ngoái tôi đến thành phố T thi tuyển vào Học viện điện ảnh, làm mất mất giấy báo thi, may được Ôn tiên sinh giúp đỡ mới có thể dự thi, nếu không e là tới cổng trường cũng chẳng vào nổi."

Tổng giám đốc Trần của Phương Điện chỉ ngồi nghe này giờ, cũng hí hửng cười theo: "Thế thì Hành Chi cậu nhất định phải uống hết ly rượu này."

Ôn Hành Chi lạnh nhạt liếc nhìn cô ta rồi chột mím cười: "Chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc lại. Tôi uống ly rượu của cô, coi như cô đã trả xong ân tình này."

Nói rồi cầm lấy ly rượu trong tay cô ta, uống cạn.

Khi nhận được điện thoại của Từ Tiểu Hà, Ôn Viễn đang ngủ gà ngủ gật ở sảnh lớn tầng một, hiếm khi cô ngủ muộn thế này, đồng hồ sinh học đã được cài đặt sẵn, cứ đến giờ này là buồn ngủ. Quản lý đã lờm cô mấy lần, Ôn Viễn đành cố tỉnh táo lại. Vừa đứng thẳng người thì chuông điện thoại reo, dưới cái nhìn hằm học của quản lý, Ôn Viễn chuồn vào phòng vệ sinh ở sảnh lớn, thì thầm với đầu bên kia: "Alo, Tiểu Hà? Không thoát được à?"

"Ừ, Ôn Viễn." Từ Tiểu Hà đau khổ đáp, "Cậu tới giúp tớ đi."

"Sao thế?"

"Tớ bị ép uống hết mấy cốc rượu, đau đầu lắm rồi, giờ ra ngoài lấy rượu, sợ vào phòng lại phải uống tiếp. Tớ không chịu nổi nữa, cậu tới giúp tớ được không?"

Ôn Viễn nghiêng răng nghiêng lợi: "Một lũ vô liêm sỉ, cậu chờ tớ một lát."

Ôn Viễn ngắt máy rồi đi thang máy lên tầng năm, gõ cửa phòng VIP. Cửa vừa mở, một luồng khói toả ra khiến Ôn Viễn không khỏi ho khan, cô xua tay gạt bỏ mùi khói thì thấy một đám đàn ông say rượu mặt mũi đỏ bừng, đang cố mở to đôi mắt nhập nhèm để nhìn cô.

Đám đàn ông kia ngấn ra một hồi, sau đó một người cười âm lên: "Ái chà, tìm người tới trợ giúp hả?"

Từ Tiểu Hà đỏ mặt nhìn đám người này: "Tôi uống nhiều rồi, nhờ người tới giúp, tôi đi xuống tầng cho tỉnh rượu đã."

"Muốn đi cũng được thôi, chỉ cần cô bé đứng cạnh em..." ngừng lại một thoáng, người đàn ông nọ rót ba cốc rượu trắng, nhìn Ôn Viễn cười hi hi: "Uống hết ba cốc rượu này, là em có thể đi."

Ôn Viễn chợt cảm thấy máu nóng dồn lên đỉnh đầu, cô rất muốn cầm mấy cốc rượu này tạt vào mặt đám đàn ông vô liêm sỉ kia, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không thể làm vậy, chọc giận bọn họ thì cô và Từ Tiểu Hà đều không thể thoát thân: "Cháu còn là học sinh, không biết uống rượu, bọn cháu mỗi đứa uống một chén, được không ạ?"

Đám đàn ông kia nghe vậy chợt thấy hứng thú, hăng hái nói: "Học sinh thì làm sao, giả bộ ngây thơ? Đùa nhau à."

Ôn Viễn chưa từng gặp loại người vô lý như thế, cô chợt nhớ lại lần cô đi cùng Triệu Duy Nhất tới quán bar, bây giờ mà đưa cho cô một chai bia thì có khi cô đập vào mặt bọn họ thật ấy chứ.

Quả thực có thể nhờ người trợ giúp, tuy nhiên khách sạn làm gì được đám người giàu có này? Đành xuống tay với hai người các cô thôi. Cô thì chẳng sợ, còn Từ Tiểu Hà thì sao? Nhìn Từ Tiểu Hà đã choáng váng đầu óc, Ôn Viễn cắn răng lên tinh thần, cầm một cốc rượu lên uống cạn. Hẳn là không ngờ cô lại hành động dứt khoát như vậy, người đàn ông chủ trì kêu một tiếng "Hay", Ôn Viễn thầm rửa xả cả đám người này, rồi lại đưa tay cầm lên một cốc khác.

Uống hai cốc rượu vào bụng, Ôn Viễn bắt đầu không chịu nổi nữa. Nhưng tất cả đều đang nhìn chăm chăm vào cô, Ôn Viễn hạ quyết tâm, bưng cốc rượu cuối cùng lên, cắn răng uống vào. Cả phòng lại rộ lên tiếng khen, Ôn Viễn bị sặc không khỏi lớn tiếng ho khan, cô vội che miệng lại nhưng vẫn chẳng ích gì.

Khi cô đang ho tới mức nước mắt sắp trào ra tới nơi, cửa phòng chợt mở ra, cô ngẩng đầu lên, tròn mắt kinh ngạc nhìn người bước vào. Ôn Hành

Chi? Ôn Viễn hoảng loạn, cắn cả vào lưỡi.

Ôn Hành Chi nheo mắt nhìn đám người trong phòng, trừ Ôn Viễn, những người còn lại cũng đều là người quen, có giao thiệp trên phương diện làm ăn kinh doanh. Anh đóng cửa lại rồi chột mím cười, chẳng buồn liếc Ôn Viễn lấy một thoáng mà đi thẳng về phía người đàn ông chủ trì, đưa tay ra: "Tổng giám đốc Kiều, đã lâu không gặp."

Người được gọi là Tổng giám đốc Kiều còn chưa kịp hồi hồn, tới khi ông bạn cũ - Triệu Tấn Tập của Thành Quang cũng đi vào thì mới bừng tỉnh, vội bắt tay Ôn Hành Chi: "Hoá ra là Tổng giám đốc Ôn, đã lâu không gặp, hôm trước tôi còn nghe lão Triệu nhắc đến cậu, không ngờ hôm nay lại gặp cậu ở đây, nào nào nào, uống một chén. Lão Triệu cũng lại đây đi!"

"Đương nhiên phải uống một chén rồi, nếu không phải Hành Chi nhìn thấy ông, nói muốn sang kính rượu, tôi còn chẳng biết ông đang chè chén ở đây." Nói rồi gọi Ôn Viễn, "Phục vụ, rót rượu rót rượu."

Ôn Viễn vừa hồi hồn khỏi cơn sặc rượu và nỗi hoảng loạn khi nhìn thấy anh, lóng ngóng cầm lấy chai rượu trắng. Cô có thể cảm nhận được cái nhìn của anh, tay không khỏi run lên, rượu rót khỏi chén kha khá. Ôn Viễn cắn môi, đang định rót lại thì cổ tay đã bị ai đó nắm chặt. Cô ngẩng đầu nhìn người đó, thấy anh điềm nhiên cầm lấy chai rượu trong tay cô, đặt lại trên bàn.

"Khách sạn này phục vụ ngày càng kém cỏi, nhân viên vụng về lóng ngóng như thế mà cũng dám phái tới đây phục vụ." Anh vừa nói vừa rót đầy ba ly rượu, một chén đưa cho Tổng giám đốc Kiều, một chén đưa cho Triệu Tấn Tập, một chén còn ở trong tay anh. Khi đang định nâng ly rượu lên, mới nhớ ra bên cạnh có chướng ngại vật, bèn quay đầu nói với Ôn Viễn: "Còn đứng đây làm gì, muốn bị đem ra làm trò cười nữa à?"

Giọng điệu này của anh làm Ôn Viễn sợ hết hồn, cứ đứng ngẩn ra, may mà nhân viên phục vụ khác thấy thế bèn kéo cô ra khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa phòng VIP từ từ đóng lại, trong đầu Ôn Viễn chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, thế là tiêu rồi. Cái cách mà anh siết lấy tay cô khi nãy, cả ánh mắt khi nhìn cô, giờ nghĩ lại, Ôn Viễn không rét mà run. Nữ nhân viên kia thấy bộ dạng kinh hoàng của cô, tưởng cô còn sợ bèn an ủi: “Làm ở đây đều như thế đó, nếu tửu lượng không cao thì phải lanh lợi một chút, nếu không chỉ có chịu thiệt thôi. Đúng rồi, bạn em uống say, em mau thay quần áo rồi dẫn cô bé về đi.” Dứt lời chị ta thở dài, “Sinh viên như em thì đừng nên tới những nơi thế này. Bọn họ toàn người giàu có vai vế, vị Ôn tiên sinh kia cũng là một nhân vật mà không ai dám đắc tội. Em nhìn em đi...”

Ôn Viễn thần thờ nhìn chị ta, lẩm bẫm: “Em tiêu rồi.”

Nữ nhân viên kia thấy cô như vậy, vội an ủi: “Cũng không khủng khiếp tới mức ấy...”

Còn chưa nói xong, Ôn Viễn đã mất hồn mất vía, thất tha thất thểu rời đi. Vừa xuống tầng thì đã bị Trần Dao gọi lại: “Viễn Viễn.”

Thấy cô ta Ôn Viễn không khỏi nhú mày, còn Trần Dao lại tỏ ra từng trải vô cùng, Ôn Viễn tỏ thái độ rõ ràng như thế mà cô ta vẫn có thể mỉm cười với Ôn Viễn. Cô ta đưa cho cô một cái túi: “Đây là quần áo của em, chú em nhờ chị dẫn em và bạn em lên xe. Còn đi được nữa không? Có cần chị đỡ em không?”

Không biết có phải vì uống rượu hay không, tự dưng Ôn Viễn thấy hơi buồn nôn, nhất là khi ngửi thấy mùi nước hoa trên người Trần Dao, cô bèn hất tay Trần Dao ra, cầm lấy chiếc túi trong tay cô ta, “Em không sao, em tự đi được.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Dao đỡ ra, tuy nhiên chớp mắt đã thấy chị ta mỉm cười như trước, cô ta nhìn thấy người đang bước xuống từ tầng trên,

tươi cười rạng rỡ: “Ôn tiên sinh.”

Nghe được câu này Ôn Viễn mở to mắt, cô thấy anh đang bước nhanh xuống cầu thang, áo gió khoác trên khuỷu tay, chiếc áo sơ mi trắng giữa gió đêm trông có vẻ hơi mong manh. Anh liếc nhìn Trần Dao, gật đầu một cái rồi cầm lấy cổ tay Ôn Viễn, "Lên xe với chú."

Vẫn là cổ tay bị anh siết chặt khi này, giờ lại bị cầm lấy, Ôn Viễn liền thấy hơi đau, cô rụt rè gọi anh: "Chú, chú ơi..."

"Lên xe..." Ôn Hành Chi lạnh lùng quát cô, sau khi mở cửa nhét cô vào xe, anh nhanh chóng ngồi lên ghế phụ, nghiêm giọng bảo tài xế lái xe.

Tài xế thấy bản thân thật xui xẻo, hai lần thấy Tổng giám đốc nổi giận thì lần nào cũng có liên quan tới cô bé ngồi ghế sau này, anh ta chẳng dám nhiều lời, nhấn ga lái xe đi luôn. Lúc này chỉ còn mình Trần Dao vẫn đứng như trời trồng mặt mũi tái nhợt.

Ôn Hành Chi lẳng lặng ngồi ở ghế phụ, sự lạnh lẽo toả ra từ khuôn mặt nhìn nghiêng của anh. Nếu lúc trước phạm lỗi, cô còn dám mạnh mẽ cãi anh, thì giờ đây Ôn Viễn chẳng có dũng khí mở miệng.

Xe chạy thẳng tới khu nhà trên đường Dịch Thủy, tài xế đã ôm Từ Tiểu Hà ra trước. Ôn Viễn đeo cặp, gió đêm lành lạnh thổi tới, cô không khỏi hắt hơi một tiếng khiến Ôn Hành Chi liếc nhìn.

Anh cau mày nhìn cô như muốn nói gì đó, song cuối cùng vẫn quay đi, lẳng lặng vào thang máy. Ôn Viễn ủ rũ theo sau.

Theo lệnh của Ôn Hành Chi, tài xế đặt Từ Tiểu Hà lên một chiếc giường ở phòng dành cho khách. Cậu ta đã say rồi, trong nhà cũng không có ai, không thể lau người cho cậu ta, đành chờ cậu ta tỉnh lại rồi tự lo liệu. Còn Ôn Viễn...

Ôn Hành Chi quay ra nhìn cô: "Cháu tắm trước đi."

Ôn Viễn sợ sệt liếm môi: "Cháu, cháu có thể giải thích..."

"Đi tắm trước đã." Ôn Hành Chi nhắc lại lần nữa, "Cả người nồng nặc mùi rượu, quần áo thì chẳng ra làm sao, tắm rửa sạch sẽ rồi nói chuyện với chú."

Ôn Viễn nghẹn họng. Anh đang chê cô bẩn à?

"Chú ơi, cháu..."

"Chú bảo, đi-tắm-..."

Thấy anh cố gắng nhấn mạnh hai chữ này, đầu Ôn Viễn nóng lên, cô thẹn quá hoá giận, quăng túi xách vào một chỗ, lục tủ quần áo âm thầm, tìm ra một bộ đồ ngủ rồi lê dép đi vào phòng tắm. Nhìn bản thân trong gương, Ôn Viễn càng nghĩ càng bực. Dựa vào đâu mà cô phải răm rắp nghe lời anh? Thế là cô lại ném đồ ngủ vào một góc, quay lại phòng khách, nói với người vừa ngồi xuống ghế: "Cháu không tắm."

Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn Ôn Viễn, thấy cô hãy còn cứng miệng bèn lạnh lùng nói: "Đừng làm trò nữa, nhân lúc chú còn chưa mất hết kiên nhẫn thì hãy ngoan ngoãn nghe lời đi."

"Cháu không thích đấy!" Ôn Viễn gào lên với anh, "Tại sao chú không cho cháu giải thích dù chỉ một câu?"

"Không hứng thú."

Ôn Viễn tức điên, "Không cho cháu nói thì cháu không tắm, chê cháu bẩn á, cháu... cháu đi là được chứ gì?!" Dứt lời cô nhặt túi xách lên, định ra khỏi nhà, đến áo khoác cũng chẳng buồn mặc.

"Ôn Viễn." Anh dịu giọng gọi cô.

Ôn Viễn làm như không nghe thấy, mở cửa cạch một tiếng, đang định ra ngoài, Ôn Hành Chi chưa bao giờ bị ai chọc giận như thế, nhất thời lửa giận bùng lên, trán nổi gân xanh. Anh bước nhanh ra cửa kéo Ôn Viễn đang hùng hực quyết tâm vào nhà, đương nhiên Ôn Viễn không chịu, anh bèn bế bổng cô lên, khoá trái cửa rồi ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ chính.

"Thả cháu ra!" Ôn Viễn quấy đạp, hai tay cấu xé, hai chân đạp loạn lên.

"Giỏi lắm, Ôn Viễn." Anh dùng một tay giữ chặt hai bắp chân nhỏ của cô, để mặc cô cào rách da anh cũng không buông tay, "Nói dối, tiếp rượu, buông thả, cáu gắt, lên đại học rồi nên cũng ghê gớm quá nhỉ. Không quản thúc cháu thì cứ để cháu làm loạn như thế à?"

"Dựa vào đâu chú đòi quản thúc cháu? Chú thả cháu xuống!"

"Dựa vào đâu ư?" Giọng Ôn Hành Chi hơi khàn, "Chỉ bằng một tiếng mà cháu gọi ở cổng khách sạn, hẳn là chú cũng nên quản thúc cháu, đúng không?"

Cô gọi anh là gì cơ? Ôn Viễn hoang mang nhớ lại, không ngờ mông lại bị đánh hai phát. Cô bất giác nấc lên một tiếng, nhưng chỉ một giây sau, cô mím chặt môi.

"Chú... chú đánh cháu?!" Bị anh đặt trên đùi, Ôn Viễn đành phải ngoảnh đầu lại lườm anh, vẻ mặt giận dữ khó tin.

Ôn Hành Chi vốn tức giận vô cùng, song thấy má cô vương lệ, liền biết mình hơi nặng tay, dù vậy anh vẫn không thả cô ra mà nghiêm nghị hỏi: "Có nghe lời không?"

"Không nghe!" Cô ra sức giãy giụa, khi thấy bàn tay anh chuẩn bị đánh xuống lần nữa, cô đành nghẹn ngào rồi thêm mấy tiếng: "...mới là lạ."

Ôn Hành Chi vốn định làm bộ thôi, thấy vậy bèn thu tay lại, bế cô vào phòng tắm: "Không tắm rửa sạch sẽ thì đừng có ra ngoài."

Người phía trong cũng vô cùng bức bối, đáp lời anh bằng mấy tiếng đập cửa, tuy nhiên rốt cuộc vẫn phải thoả hiệp.

Căn nhà cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Ôn Hành Chi đứng ngoài cửa phòng tắm, cố gắng kiềm chế cơn giận. Một lúc lâu sau, nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, anh chợt bật cười thành tiếng. Cô nhóc này, đúng là sinh ra để làm khổ anh.

Đêm khuya.

Sau khi chắc chắn người trốn trong phòng tắm đã chịu an phận, Ôn Hành Chi vào phòng vệ sinh lớn, xả một bồn nước nóng để tắm. Hôm nay anh phải tham dự hai bữa tiệc, người hơi rệu rã, thời gian ngâm mình cũng lâu hơn một chút, khi anh tắm xong đi ra phòng khách thì đã là một giờ sáng.

Uống hết một cốc nước ấm, Ôn Hành Chi nhìn thấy chiếc túi xách mà Ôn Viễn quăng ở phòng khách. Trong túi có di động, có ví tiền lẻ, ví đựng chìa khoá, một cái ô che nắng, còn có cả một bình nước. Trên bình nước có một bức ảnh dán, cô nhóc vừa chọc anh giận điên người đang cười hớn hở với anh.

Ôn Hành Chi lặng lẽ mỉm cười, nhặt từng thứ lên, xếp gọn lại rồi đặt lên ghế sofa.

Phòng ngủ chính tĩnh lặng vô cùng, chỉ có một chiếc đèn ngủ toả ra ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt. Ôn Hành Chi lẳng lặng bước qua cửa, thấy Ôn Viễn đã ngủ trên chính chiếc giường của anh.

Anh đi tới bên giường, cúi đầu xoa xoa tóc cô, đã khô rồi. Xem ra cô cũng không ngứa lắm, còn biết sấy khô tóc rồi mới đi ngủ. Ôn Hành Chi kéo chăn lên giúp cô, người nọ bèn quay lại, mở to mắt nhìn anh, tựa như không ngủ lại tựa như vừa tỉnh. Thấy rõ là anh, cô định nhòem dậy, anh đưa tay giữ cô lại: "Ngủ đi."

Ôn Viễn lắc đầu, thấy anh định rời đi liền cuống lên, đưa tay ôm lấy cổ anh, hành động này khiến Ôn Hành Chi ngẩn ra, muốn gỡ tay cô ra nhưng không ngờ Ôn Viễn đeo bám bằng được, lại thành ra anh kéo cô lên.

Ôn Hành Chi bất giác đưa tay đỡ cô, Ôn Viễn vẫn không buông tay, ấp úng nói: "Cháu sai rồi."

Cô ngồi trong phòng tắm suy nghĩ rất lâu, biết chẳng ai yêu quý nổi một kẻ nồng nặc mùi rượu, huống chi cô còn gọi anh là chú, thảo nào anh lại tức giận như thế, đến nỗi ra tay đánh cô.

Ôn Viễn mở to đôi mắt trong trẻo, nhìn anh với vẻ hối lỗi, nhưng không ngờ nơi vừa bị đánh lại nhận thêm một đòn nữa, cơ mà lần này nhẹ nhàng hơn lần trước nhiều.

Ôn Viễn trừng mắt nhìn anh với vẻ khó tin: "Cháu nhận lỗi rồi mà, sao chú còn đánh cháu?"

"Cháu nhận lỗi rồi thì chú không được phạt cháu nữa à?"

Ôn Viễn nhe răng, không tìm ra được lý do phản bác, chột dạ đáp: "Cháu có thể giải thích mà, tại chú không muốn nghe đấy chứ."

"Không nghe cũng biết cháu định nói gì, cần gì phí công vô ích."

Ôn Viễn hơi ngạc nhiên: "Sao chú biết?"

"Cháu tự ngẫm lại đi." Ôn Hành Chi ôm cô, nhìn cô với vẻ điềm nhiên: "Đã nhảy cảm thì thôi, còn ăn thua bằng được, lại hay tự ái tủi thân, cháu nói xem, còn ai hiểu cháu hơn chú nữa?"

"Cháu, cháu đâu có kém coi đến thế?" Ôn Viễn bất mãn, phản bác lại một cách yếu ớt.

"Hơn nữa..." Ôn Hành Chi ung dung khiển trách cô, "Ngoài những tật xấu kia cháu còn bất cần nữa, trong mắt chỉ có tiền thôi, cháu có biết mình đang ở đâu không? Cháu từng gặp phải chuyện gì ở đó, cháu không nhớ à? Cháu lấy đâu ra lòng tin rằng mình có thể ứng phó mọi chuyện? Nếu chú không ở đó --- Ôn Viễn, cháu thử nghĩ xem, đêm nay cháu sẽ có kết cục ra sao?"

Ôn Viễn thực sự không dám nghĩ, cô thừa nhận lời của anh hoàn toàn chính xác nên không còn lời nào để phản bác, đành lí nhí bao biện: "Cháu chỉ muốn kiếm chút tiền sinh hoạt thôi mà, không nghĩ được nhiều như thế."

"Cháu thiếu tiền à?"

"Không thiếu tiền thì không được kiếm tiền ạ?" Ôn Viễn miệng hùm gan sửa cãi lại, "Gần hai mươi tuổi rồi, cháu không muốn xin tiền gia đình mãi. Cháu cũng biết chú có tiền, có điều cháu cũng không muốn xin tiền của chú, dù sao còn chưa tới lúc chú nuôi cháu mà!"

Nói hết nửa câu cuối cùng, Ôn Viễn bồng che miệng, trợn tròn mắt tỏ vẻ "Chú đừng hiểu lầm". Ôn Hành Chi cũng không ngờ cô lại nói như vậy, chăm chú nhìn cô suốt một phút rồi bồng đưa tay cốc vào trán cô. Dưới cái nhìn chăm chăm của Ôn Viễn, anh cất lời, giọng đầy hàm ý: "Nói vậy thì tức là chú đã coi thường cháu?"

Anh chợt nhận ra, Ôn Viễn ngốc thì ngốc thật đấy, mà ngốc tới mức thế này - lại rất hợp ý anh.

Ôn Viễn dè dặt nhìn sắc mặt anh: "Thế chú có thể tha thứ cho cháu được không?"

"Tối nay tạm thời không thể."

Ôn Viễn ủ rũ, lúc học cấp ba cô còn chưa bao giờ bị anh đánh bao giờ, hiện tại có danh phận, vị thế lại ngày càng kém đi. Đầu chợt nảy ra một kế, cô mỉm cười nhìn anh với vẻ ranh mãnh: "Vậy chú hôn cháu một cái, không thì tối nay cháu không ngủ được."

Biết anh đang tức giận mà còn dám đòi hỏi. Cô tưởng anh không nỡ nên mới nói vậy đúng không? Ôn Hành Chi nheo mắt, nói: "Không ngủ được thì mở mắt nằm trên giường."

Từ chối thật rồi, dù biết là không thể song Ôn Viễn vẫn hơi hụt hẫng, cô lờm anh một cái rồi nằm xuống giường. Chỉ thấy anh đưa tay tắt đèn, cả gian phòng chìm vào bóng tối, Ôn Viễn tưởng anh đã rời đi, không ngờ anh chợt đưa tay nâng đầu cô lên, sau đó đặt một nụ hôn lên môi cô.

Nụ hôn vẫn vương hương bạc hà thơm ngát, dịu dàng mà triền miên, khiến Ôn Viễn ngẩn ngơ mê đắm tới khi anh buông cô ra, vồ nhẹ lên gương mặt cô, sau đó ung dung ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại thì Ôn Viễn mới hồi hồn. Cô nằm đờ đẫn trên giường, ôm chần thật chặt, cảm thấy trái tim mình đang run lên từng hồi.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ôn Viễn Thấy Hơi Ghen Ty Với Cậu Ta, Có Thể Yêu Người Ấy Một Cách Quang Minh Chính Đại

Type: kieffel

Không thể đi làm ở khách sạn nữa, Ôn Viễn tạm từ bỏ ý định làm thêm vì ai đó còn đang giận cô.

Chẳng mấy chốc đã tới kỳ nghỉ Quốc khánh, còn chưa được nghỉ mà sinh viên trong trường đã về quá nửa, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu thì lao về nhà nhanh như tên bắn, tới Từ Tiểu Hà cũng về nhà, trong ký túc chỉ còn một mình Ôn Viễn, rất cô đơn. Chiều được nghỉ, cô ăn cơm xong rồi đi ngủ, hôm sau vừa tỉnh dậy thì đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Ôn Viễn cố mở mắt ấn nút nghe, một giọng nam trầm hơi khàn truyền qua sóng điện từ, vang lên bên tai cô: “Dậy rồi đấy à?”

Ôn Viễn đờ đẫn mãi mới nhận ra người gọi là ai, cô mệt mỏi rúc trong chăn, ậm ờ một tiếng.

“Thế thì thay quần áo rồi xuống, chú chờ cháu dưới tòa nhà ký túc.”

Câu nói này khiến Ôn Viễn tỉnh táo ngay tức thì, cô chọn bừa một bộ quần áo để mặc rồi loẹt quẹt chạy tới bên cửa sổ. Trời đang đổ mưa, sương mù mịt mù, Ôn Viễn lau hơi nước trên cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe đỗ dưới tầng, Ôn Hành Chi đang đứng cạnh xe.

Một điều khá lạ là hôm nay anh lại mặc một chiếc áo da màu đen, đứng trên bậc thang cạnh bồn hoa của nhà trường, một tay giữ ô một tay cầm di động gọi cho cô. Ôn Viễn mở cửa sổ, một làn gió lạnh thổi vào khiến cô lạnh run, vội vàng đóng cửa sổ lại: “Chú định dẫn cháu đi đâu?”

“Cháu đi thì biết.” Anh ngẩng đầu, nhìn cô qua lớp kính thủy tinh: “Xuống đi thôi.”

Sau khi ngắt máy, Ôn Viễn vội rửa mặt đánh răng, chuẩn bị một túi đồ nhỏ rồi khoác nó xuống dưới, lần này Ôn Hành Chi lái xe tới trước tòa nhà ký túc nên Ôn Viễn có thể lên xe luôn mà không sợ mắc mưa. Trời quá lạnh, cô vừa lên xe thì không khỏi hắt hơi một tiếng, anh đưa tay vỗ vỗ vào lưng cô để thuận khí, rồi đưa cho cô giấy ăn và một túi đựng bữa sáng.

Ôn Viễn thực sự cảm thấy anh liệu sự như thần, đến việc cô chưa ăn sáng mà anh cũng đoán được, cô hí hửng lấy ra một chiếc bánh bao, cắn một miếng rồi hỏi với giọng lúng búng, “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Thành phố W.”

“Ồ? Hình như đây là một thành phố du lịch? Hôm nay chắc đông người lắm?”

“Là một thị trấn nhỏ ở thành phố W, không đông người lắm đâu.”

“Tới đó để làm gì ạ?”

“Gặp một người.” Dường như Ôn Hành Chi không muốn nói nhiều, anh nhanh chóng nói lảng đi, “Ngồi vững, thắt dây an toàn vào.”

Làm bộ thần bí? Ôn Viễn bĩu môi, nhưng vì hôm nay anh quá điển trai nên cô quyết định không thèm chấp nhận làm gì.

Thành phố W ở phía Nam, vì suốt dọc đường trời luôn mưa nên nhiệt độ nơi đây cũng không khác thành phố T là mấy. Hơn bốn giờ chiều thì tới thành phố W, Ôn Viễn mơ màng tỉnh giấc, nhìn thấy khung cảnh ngoài cửa sổ cô liền tỉnh táo ngay tức thì.

Thành phố W là một thị trấn nhỏ điển hình của Giang Nam, phóng mắt nhìn chỉ thấy toàn tường trắng ngói đen, trước những cánh cổng lớn cao cao là hai chiếc đèn lồng, ống khói cao chót vót, có một gia đình đã bắt đầu nấu bữa tối, có khói bếp bay ra từ ống khói lượn lờ. Nhìn khung cảnh này, cơn lạnh vì mưa dầm cũng dần tan biến, Ôn Viễn chỉ ngấm một thoáng thôi mà đã thấy yêu thích nơi này vô cùng.

Ôn Hành Chi để cô ngấm nhìn một lúc, khi cô vui vẻ quay sang thì khẽ nâng khóe môi, nói: “Xuống xe đi.”

Anh mở ra chiếc ô đen khi nãy, chiếc ô rất lớn đủ để che kín người cô. Ôn Viễn đeo túi xách trú dưới ô, khi bước tới cửa một căn nhà nhỏ, anh nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa lớn màu đen. Chẳng bao lâu sau có người ra mở cửa, tiếng mở cửa ra vang lên ken két, một người đàn ông trung niên ló đầu ra khỏi cửa, thấy Ôn Hành Chi liền không khỏi mỉm cười vui mừng: “Hành Chi tới đây à?”

Người nọ vui vẻ ra mặt, đến Ôn Hành Chi cũng mỉm cười hiền hòa, anh ôm lấy vai Ôn Viễn: “Đây là chú Từ.” Lại giới thiệu với chú Từ - Từ Mạc Tu, “Đây là Ôn Viễn.”

Ông Từ Mạc Tu vẫn tươi cười niềm nở, đánh giá Ôn Viễn xong thì không khỏi gật đầu.

Ôn Viễn hơi ngạc nhiên vì rõ ràng người đàn ông này hơn Ôn Hành Chi hai mươi mấy tuổi, tới anh còn phải gọi là chú, vậy mà anh lại bảo cô gọi ông ấy là chú Từ. Ôn Viễn nhìn anh với vẻ thắc mắc, anh bèn thản nhiên đáp: “Cứ gọi chú Từ là được.”

Ôn Viễn đỏ mặt, cô mím môi ngoan ngoãn gọi một tiếng chú Từ, ông Từ Mạc Tu thấy vậy thì vui vẻ vô cùng, dẫn hai người vào nhà, vừa đi vừa nói: “May mà tới kịp, muộn một phút thôi là tối nay không có cơm cho hai đứa đâu. Sao đến mà không báo trước một tiếng?”

“Đến lúc này cũng không sợ quấy rầy, cố chi phải phiền hà như vậy.”

Lời này toát ra sự thân thiết gần gũi khiến ông Từ Mạc Tu cười híp mắt, ngẫm nghĩ một thoáng, ông vẫn quay đầu nói với anh: “Nếu một mình cháu đến thì không báo cũng được.”

Một câu chẳng có đầu cũng chẳng có đuôi nhưng Ôn Hành Chi lại hiểu, anh liếc nhìn Ôn Viễn, đương nhiên cô vẫn tỏ vẻ hoang mang, lại không giấu nổi đôi má ửng hồng. Anh khẽ nhướn mày, dẫn cô vào nhà.

Đây là một ngôi nhà hai tầng khá điển hình, cầu thang được dựng ngay trong phòng, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy được một cánh cửa sổ ở tầng hai, mái nhà cao cao xây theo kiểu cũ, cách bài trí trong phòng cũng cổ điển mà không kém phần trang nhã.

Ông Từ Mạc Tu đặt hành lý của hai người xuống, “Hai đứa chờ một lát, Tiểu Đường đang nấu canh trong phòng bếp, để chú gọi bà ấy ra...”

Vừa dứt lời thì bỗng nghe một giọng nữ bỗng vang lên từ phòng bếp: “Ai đến thế? Sao ra mở cửa lâu vậy.”

Ông Từ Mạc Tu cười cười, liếc nhìn hai người rồi đi vào phòng bếp, lát sau một người phụ nữ trung niên chống nạng đi ra.

Ôn Viễn nhìn bà với vẻ bất ngờ, bà cũng kinh ngạc khi thấy cô, vịn tay ông Từ Mạc Tu từ từ ngồi xuống sofa. Tuy hai chân không tiện đi lại, nhưng từ trong ra ngoài con người bà đều bộc lộ phong thái điềm tĩnh ung dung, mái tóc được búi rất tỉ mỉ, tóc mai đã ngả màu hoa râm, song khí sắc và gương mặt lại không vương nhiều dấu vết thời gian.

Bà lẳng lẳng nhìn Ôn Viễn, Ôn Viễn cũng chăm chú nhìn bà, càng nhìn càng thấy quen thuộc, dường như đã từng gặp ở đâu đó rồi. Một ý nghĩ lướt qua đầu cô, Ôn Viễn chợt nhớ liền a lên một tiếng, cô quay đầu nhìn anh: “Chú ơi, đây là...”

Ôn tiên sinh như có tâm linh tương thông với cô, gật đầu: “Chào dì Đường đi.”

Ôn Viễn tròn mắt nhìn người khá giống với cô gái trong bức ảnh mà cô nhìn thấy trong album của Ôn Hành Chi, thấy khó mà tin nổi. Không phải vì bà là em gái của mẹ ruột anh, mà vì không ngờ anh lại dẫn cô tới thăm bà. Ôn Viễn đột nhiên nắm chặt lấy tay anh.

Ôn Hành Chi mỉm cười, xoa đầu cô, nói với dì: “Ôn Viễn sợ người lạ.”

Dì Đường mỉm cười, nụ cười chất chứa sự nuông chiều và thương yêu. Bà vịn tay ông Từ Mạc Tu, hỏi: “Lão Từ, đã bao lâu rồi tôi chưa gặp đứa bé nào đáng yêu như thế?”

Ông Từ Mạc Tu mỉm cười hiền hậu: “Nhiều năm rồi” Ông nhìn Ôn Hành Chi, “Phải cảm ơn Hành Chi mới được.”

Ba người nhìn nhau đều nở nụ cười, Ôn Viễn trốn sau lưng anh, mặt vừa đỏ vừa nóng.

Dì Đường lại vỗ vỗ tay ông Từ Mạc Tu: “Để cô bé làm quen dần, tôi vào bếp trông nồi canh, chắc giờ cũng chín rồi.”

Thấy hai người đi vào phòng bếp, Ôn Viễn quay ra hỏi: “Sao chú chẳng kể cho cháu biết gì cả?”

“Kể cho cháu làm gì?”

Ôn Viễn xụ mặt: “Cháu còn chuẩn bị tinh thần chứ.”

Tuy chưa chắc dì Đường đã biết thân phận thực sự của cô, thậm chí cả chuyện cô là cháu gái anh, bà cũng không không hẳn rõ ràng. Lần này sao có thể gọi là đi gặp mặt gia đình được? Không nghiêm chỉnh chút nào.

“Không kể mà cháu đã nghĩ nhiều như thế, nếu kể thật thì có khi cháu còn không dám tới.”

Ôn Hành Chi hiểu rõ Ôn Viễn hơn ai hết, bề ngoài nhìn như vô lo vô nghĩ thực ra lòng lại chất chứa nhiều tâm sự, anh biết điều ấy, cũng hiểu mình còn phải đối mặt với nhiều thứ nữa. Có lẽ hiện giờ vẫn chưa phải lúc công khai mọi chuyện, tuy nhiên tới thời điểm ấy, anh hi vọng có thể cho cô một khởi đầu tốt. Ví dụ như, người dì đối xử với anh như mẹ ruột này chẳng hạn. Ôn Hành Chi cốc đầu Ôn Viễn, “Theo chú vào trong.”

Phòng bếp rất rộng, dì Đường đang hầm canh, bên cạnh là món ăn mà ông Từ Mạc Tu đã xắt nhỏ, vì Hành Chi và Ôn Viễn tới thăm, chú Từ lại lấy ra một ít đồ ăn mới, chuẩn bị làm thêm món.

Ôn Viễn đứng bên cửa rụt rè gọi một tiếng dì Đường, dì Đường nghe vậy thì mỉm cười. Ông Từ Mạc Tu đứng cạnh bên nói: “Hai đứa chọn ngày đến cũng khéo thật đấy, ngày thường Tiểu Đường chẳng bao giờ xuống bếp, hôm nay mãi mới nấu được nồi canh, lại cho hai đứa bây hưởng.”

“Đấy là chúng cháu có số hưởng.” Ôn Hành Chi nói, anh cởi áo khoác đưa cho Ôn Viễn, “Chú vào phụ giúp dì, cháu ra ngoài chờ đi.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của chú Từ và dì Đường, Ôn Viễn đỏ mặt nhận lấy chiếc áo khoác, quay người trở lại phòng khách, cả người lằng lằng.

Tên thật của dì Đường là Lý Tiểu Đường, hai vị trưởng bối đều là người được giáo dục khá nghiêm khắc, khi ăn cơm thì không hề nói chuyện, không giống như những buổi ra mắt phụ huynh trên ti vi, thích hỏi hết chuyện này tới chuyện kia trong bữa ăn. Mặc dù vậy, bữa cơm này – Ôn

Viễn vẫn khá ngại ngùng, tới khi Ôn Viễn và dì Đường đều buông đũa, ông Từ Mạc Tu bèn đứng lên, lấy ra một bình rượu từ phòng bếp.

Bà Lý Tiểu Đường nhìn ông bằng ánh mắt ngậm cười mà như quở trách, nói với Ôn Hành Chi: “Con không biết đẩy thôi, ông ấy mong ngóng con tới từ lâu lắm rồi.”

Hóa ra ông Từ Mạc Tu bị bệnh cao huyết áp, bình thường, dì Đường quản rất chặt, không cho uống rượu hút thuốc, chỉ có ngày lễ Tết và những lúc Ôn Hành Chi tới thăm, ông mới được uống vài ly rượu.

Ôn Hành Chi cười khẽ, nhận lấy ly rượu mà ông Từ Mạc Tu đưa cho, “Thế hôm nay để cháu uống với chú Từ mấy chén.”

Bà Lý Tiểu Đường lắc đầu nhìn hai người rồi quay lại vẫy tay với Ôn Viễn, cô ngoan ngoãn bước tới bên bà, bà liền bèn duỗi tay ra, “Cứ kệ bọn họ đi, con lên tầng với dì.”

Ôn Viễn ngượng ngùng, bà Lý Tiểu Đường thấy bộ dạng này của cô thì nở nụ cười: “Sao phải sợ, dì có ăn thịt con đâu?”

Ôn Viễn đỏ mặt xấu hổ, lí nhí thưa không phải rồi đưa tay đỡ bà, hai chân bà Lý Tiểu Đường không hẳn là bại liệt hoàn toàn nên lên tầng cũng không vất vả lắm. Bà dẫn Ôn Viễn lên tầng hai, mở cửa vào phòng, khi ngồi xuống sofa thì hơi thở cũng hơi gấp gáp.

Ôn Viễn thấy vậy bèn lấy ấm nước nóng trên bàn sách rót cho bà một ly nước, bà Lý Tiểu Đường xua tay “Vừa ăn cơm xong, vẫn còn no lắm.”

Thế là cô lại đặt ly trên bàn, dè dặt đứng yên. Bà Lý Tiểu Đường ổn định hơi thở, chăm chú ngắm Ôn Viễn một lúc rồi bỗng mỉm cười: “Tính ông cụ Ôn Khác nhà mấy đứa cũng dở dở ương ương, không biết có phải giống ông ấy không mà mấy đứa trẻ nhà này, đứa nào cũng trầm tĩnh lạnh nhạt. Đâm ra trông con lại chẳng giống người nhà họ Ôn.”

Thấy bà Lý Tiểu Đường mỉm cười, Ôn Viễn bối rối mở miệng thưa: “Dì Đường, con vốn không phải người nhà họ Ôn.”

Bà Lý Tiểu Đường không hề ngạc nhiên, hơn nữa cũng không thể ngạc nhiên. Nếu bà đã chấp nhận mối quan hệ giữa cô và Ôn Hành Chi thì đương nhiên đã biết điều này từ lâu, tuy nhiên Ôn Viễn lại phát hoảng, cô không ngờ bà Lý Tiểu Đường lại hiểu rõ mối quan hệ phức tạp của nhà họ Ôn như thế.

“Sợ à?” Bà Lý Tiểu Đường nhìn cô bằng ánh mắt trêu chọc.

Ôn Viễn im lặng một thoáng, “Chú ấy kể với dì ạ?”

Bà Lý Tiểu Đường lắc đầu, “Lúc Hành Lễ bế con về, dì cũng đang ở đó.”

“Dì cũng ở đó ạ?”

Bà Lý Tiểu Đường nhìn cô, ánh mắt dịu dàng hiền hậu: “Khi ấy sức khỏe của mẹ Hành Chi không được tốt lắm, nói thẳng ra là đã tới mức bác sĩ cũng không cứu nổi. Ông Ôn Khác đã bắt đầu chuẩn bị hậu sự cho chị ấy.” Nói tới đây, bà cười, “Dì cũng đến phục ông ấy, tới lúc đó mà ông ấy vẫn có thể bình tĩnh như vậy, đúng là người sinh ra để cầm quân đánh trận.”

Ôn Viễn lẳng lặng nhìn bà, lẳng nghe bà nói.

“Ông Ôn Khác đón dì tới gặp chị ấy, nhưng dì vừa tới thành phố B được một ngày thì mẹ của Hành Chi đã tạ thế. Sức khỏe của dì không tốt mà cũng có lẽ vì quá đau khổ khi mất chị gái, dì ở thành phố B nghỉ ngơi. Ở gần một tháng thì Hành Lễ bế con về. Dì xuống lầu ngắm con một lúc, cảm thấy đứa bé này nhỏ quá, mới hơn một tuổi, trông thật tội nghiệp.” Bà Lý Tiểu Đường nhìn cô, cười nói: “Khi đó nhà họ Ôn loạn lên vì con, sau đó thì vẫn giữ con lại.”

Ôn Viễn không khỏi cúi đầu: “Lúc đó chắc chẳng ai ưa cháu phải không ạ?”

“Sao lại thế?” Bà Lý Tiểu Đường vỗ vào tay cô: “Lúc đó dì đã nghĩ, nếu bọn họ không cần con thì để dì ôm con về nuôi.”

Giọng bông đùa của bà khiến Ôn Viễn bật cười: “Cháu cảm ơn dì ạ.”

“Tiếc là dì không có cơ hội này.” Bà Lý Tiểu Đường thở dài nuối tiếc, “Nên mỗi lần Hành Chi tới thăm, dì luôn hỏi thăm về con.”

Ôn Viễn bĩu môi: “Dì hỏi lắm người rồi, ngày trước chú ấy chẳng để ý đến con đâu.”

Bà Lý Tiểu Đường liếc cô một thoáng, “Người lạnh lùng như thế con mà tin lời nó thì chỉ có tức chết thôi.” Nói rồi bắt đầu ngẫm lại, “Ban đầu cũng chỉ đáp qua loa cho xong chuyện, song sau này thì không thể nữa. Dì nghe dì biết.”

“Thật ạ?” Ôn Viễn không tin lắm.

“Đương nhiên là thật rồi.” Dì Đường lườm cô một cái, thấy cô mừng ra mặt lại không khỏi thở dài: “Con khiến nó phải bận tâm, vốn không phải chuyện tốt, vì một khi đã bận tâm thì sẽ khó mà dứt bỏ được. Đừng nói con không phải người nhà họ Ôn, cho dù con là người nhà họ Ôn thì nó có hành động khác đi không? Cũng vẫn muốn can thiệp vào thôi.”

Ôn Viễn nhỏ giọng hỏi bà: “Dì Đường, con đã sai rồi ạ?”

“Không thể nói con sai, chẳng qua con đường phía trước sẽ vô cùng trắc trở gian nan.” Dứt lời bà mỉm cười: “Nhưng có lẽ đó chính là lý do Hành Chi đưa con tới gặp dì. Hành Chi ấy à, thỉnh thoảng cũng mưu mô ghê lắm.”

Thấy Ôn Viễn ngỡ ngác không hiểu, bà Lý Tiểu Đường xoa đầu cô: “Cách mạng còn dài, rồi con sẽ hiểu thôi.”

Ôn Viễn: “...”

Đêm hôm ấy, Ôn Viễn ngủ trong một căn phòng ở tầng hai.

Phòng được bài trí khá đơn giản, một chiếc giường lớn, một tủ sách và một cái bàn kê sát tường. Bà Lý Tiểu Đường đích thân trải ga giường cho cô, ga trải giường thêu hoa, mỗi đường thêu mũi chỉ đều là bà tự tay làm. Ôn Viễn nằm trên đó, thấy thoải mái vô cùng, chỉ một thoáng là chìm sâu vào giấc ngủ.

Đã sang thu, thời tiết dần chuyển lạnh, cơn mưa vùng Giang Nam đưa tới hơi lạnh thấu xương. Bà Lý Tiểu Đường và ông Từ Mạc Tu ở quen rồi cũng không để ý lắm, nhưng Ôn Viễn sợ lạnh, ngủ mơ màng vì lạnh, không khỏi co người vào trong chăn, sau đó liền cảm nhận được một cánh tay đang khoác lên eo cô. Ôn Viễn tỉnh cả người, mở to mắt, nương theo ánh đèn ngủ cô nhìn thấy anh đang nằm bên mình, đắp chung một chăn với cô, tay ôm cô vào ngực, một tay khác thì khoác lên eo cô, cũng tiện giữ chăn luôn, cứ thế mà ngủ.

Ôn Viễn chợt thấy mình như đang nằm mơ, cô mở to mắt, dụi đầu vào lồng ngực anh, vòng ôm ấp khiến cô không khỏi mỉm cười hạnh phúc, cũng đưa tay ôm lấy anh ngủ một đêm ngon giấc. Sáng ngày hôm sau, Ôn Hành Chi đã thức giấc, còn Ôn Viễn nằm trong chăn, vụng trộm vui vẻ hồi lâu rồi mới dậy đánh răng rửa mặt.

Dưới nhà ông Từ Mạc Tu đang vội vàng chuẩn bị bữa sáng, bà Lý Tiểu Đường đang ngồi trên sofa cắt vài thứ. Ôn Viễn nhìn kỹ, hóa ra là đồ cúng vãng sinh, còn Ôn Hành Chi thì nhàn nhã ngồi bên cạnh, thấy cô xuống bèn đưa cô một cốc nước. Bà Lý Tiểu Đường mỉm cười nhìn cô: “Có lạnh không, tối qua ngủ ngon không?”

Ôn Viễn đỏ mặt nhận lấy cốc nước, ngoan ngoãn thưa: “Không lạnh ạ, con ngủ ngon lắm.”

“Thế thì tốt.” Bà quay đầu nhìn Ôn Hành Chi, “Dì thấy lần này hai đứa đi vội quá, con bé này còn không cần áo ấm nữa. Thế này mà đi lên núi thì chỉ có bị gió thổi cho buốt người.”

“Không sao đâu ạ, đã chuẩn bị đồ trên xe rồi, không để Ôn Viễn chịu lạnh đâu.”

Ôn Viễn ngạc nhiên hỏi anh: “Định lên núi sao?”

Ôn Hành Chi ừ một tiếng, nghiêng người sang, cầm lấy tay cô: “Đúng là hơi lạnh, uống chút nước nóng là ấm người thôi.”

Ôn Viễn không dám đùa với anh trước mặt bà Lý Tiểu Đường, vội rút tay về, giả bộ bình tĩnh hỏi: “Lần này lên núi thăm ai? Chú không nói thì cháu không đi đâu.”

Nghe cô nói vậy bà Lý Tiểu Đường không khỏi bật cười: “Chẳng lẽ con lừa cô bé tới đây?”

Ôn Hành Chi cười khẽ, tuy nói với bà Lý Tiểu Đường, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Ôn Viễn: “quá nhát gan, nếu con nói thật thì e rằng bây giờ dì chẳng gặp được Ôn Viễn.”

Ôn Viễn bực bội lườm anh.

“Lần này không giấu cháu nữa.” Ôn Hành Chi nói, “Cháu cũng biết rồi, từng xem ảnh.”

Ôn Viễn vẫn chưa nghĩ ra là ai, trầm tư một thoáng, cô bỗng tròn mắt nhìn anh: “Là, Là... bà ấy.”

Chính là mẹ ruột Ôn Hành Chi – bà Lý Nhược Thu. Hàng năm Ôn Hành Chi chỉ về nhà vào đúng hai dịp, một là ngày giỗ của mẹ, một là Tết. Ở đây quanh năm chỉ có bà Lý Tiểu Đường và ông Từ Mạc Tu, hai người không có con, cũng khó tránh việc cảm thấy cô quạnh. Có thêm một người, lại nhiều thêm mấy phần ấm áp náo nhiệt.

Ôn Viễn nhìn Ôn Hành Chi, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. Còn Ôn Hành Chi chỉ cười, đưa tay chỉnh lại nếp nhăn trên vạt áo cô, nói: “Chỉ một tháng nữa thôi là bà ấy có thể gặp được cháu, nhưng chung quy là không có duyên. Lần này dẫn cháu tới để cháu gặp bà ấy, được không?”

Anh không tin vào số mệnh, song anh thấy ông trời vẫn có mắt, để hai người sống trong mộng lung mịt mờ suốt mười chín năm, rồi chợt nhận ra người ấy đã ở ngay cạnh mình. Niềm hạnh phúc mà chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới ấy, không phải người trong cuộc, sao có thể hiểu thấu được đây?

Câu này của anh khiến mũi cô cay cay, cô linh cảm rằng, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng ấy, người phụ nữ giống bà Lý Tiểu Đường, hẳn là sẽ bao dung chấp nhận cô.

“Được ạ.” Cô sục sục đáp.

Phía đông thị trấn A sừng sững một ngọn núi, bà Lý Nhược Thu được chôn cất ở một nghĩa trang trên ngọn núi này.

Mười mấy tuổi bà Lý Nhược Thu đã rời khỏi thị trấn A, vì khi ấy có người của quân đội tới trường cấp ba của bà tuyển nữ binh, bà và mấy bạn nữ cùng lớp đều đi đăng ký. Vượt qua cuộc kiểm tra sức khỏe, một chiếc xe tải quân đội cũ đưa họ tới thẳng một quân đoàn ở thành phố B, trở thành văn công quân đội. Sau đó vì mẹ bị ốm nặng nên bà về nhà một chuyến, chuẩn bị hậu sự cho mẹ, rồi đón bà Lý Tiểu Đường tới thành phố B, hai chị

em sống nương tựa vào nhau, bà Lý Tiểu Đường còn thi đỗ vào trường Đại học Quân sự và Chính trị ở thành phố B.

Nhưng cuối cùng bà Lý Tiểu Đường lại không thể theo học vì khi đó sức khỏe của bà không tốt, không thể không có người chăm sóc. Không còn cách nào khác, bà Lý Nhược Thu đành để em gái ở nhà. Sau đó nhờ tổ chức giới thiệu, bà Lý Nhược Thu gả cho ông Ôn Khác – là một người có nhiều công trạng trong chiến đấu, hơn bà mười mấy tuổi. Sau đó bà Lý Tiểu Đường gặp được ông Từ Mạc Tu, bà không muốn ở lại thành phố B, thế là ông Từ Mạc Tu tới thành phố W mua căn nhà này, rồi cùng bà về đây ở. Tính ra bà Lý Tiểu Đường đã ở thị trấn A gần hai mươi năm, năm nào cũng lên ngọn núi này một lần, thế nên đừng thấy bà đi đứng bất tiện mà lầm, bà đi không hề chậm hơn Ôn Viễn. Hai người đàn ông đi sau cùng, cách bà Lý Tiểu Đường và Ôn Viễn khoảng một mét.

Nhiệt độ trên núi khá lạnh, tuy trời đã ngừng mưa dầm hai ba hôm nay song thời tiết vẫn giá buốt vô cùng, Ôn Viễn mặc một chiếc áo khoác dày sụ, muốn dìu bà Lý Tiểu Đường nhưng lại bị bà đẩy ra.

“Con còn làm vậy nữa là dì giận thật đó.” Bà Lý Tiểu Đường cười, “Đã bảo không được coi dì là người tàn tật mà.”

Ôn Viễn ngại ngùng nói: “Con sợ dì đi lâu thấy mệt.”

Vì con đường này không có xe lên, nên phải đi bộ gần hai mươi phút.

“Không mệt. Đi gần hai mươi năm nay rồi, còn mệt gì nữa.” Bà khẽ thở dài, “Dì đã ngắm phong cảnh ở đây gần hai mươi năm nay, nhưng chưa bao giờ biết chán, dì cũng không thấy thành phố B có gì tốt đẹp, đáng để chị ấy phải quyến luyến như vậy. Viễn Viễn, con có thích nơi đó không?”

Ôn Viễn lắc đầu, bà Lý Tiểu Đường hài lòng vỗ vỗ vào tay cô: “Ngoan lắm.”

Nghĩa trang nơi bà Lý Nhược Thu an nghỉ từ lúc mới xây đã được gọi là phong thủy bảo địa, ông Ôn Khác đã từng tới một lần để chọn vị trí đặt mộ cho bà. Mộ nằm ở một góc của nghĩa trang, tuy nằm trong góc nhưng phong cảnh thì đẹp vô cùng. Bà Lý Tiểu Đường dừng chân ở một nơi cách ngôi mộ hai mươi mét, Ôn Hành Chi liếc nhìn hai người một thoáng rồi dẫn Ôn Viễn đi về phía trước.

Ôn Viễn hơi ngạc nhiên: “Sao dì Đường không đi tiếp ạ?”

“Chuyện của người lớn, hỏi nhiều như vậy làm gì.” Anh quay người lại, nắm chặt lấy tay cô, bàn tay rất ấm áp dễ chịu vô cùng.

Thế này thì Ôn Viễn không tiện cãi lại, cô bĩu môi, để anh dắt tay cô chầm chậm bước tới trước mộ mẹ anh.

Ôn Viễn dừng chân, chăm chú nhìn bức ảnh trên bia một lát, rồi lại nghiêng đầu nhìn người đang đứng cạnh cô, hai người phải giống nhau tới bảy phần. Chỉ thấy mắt anh nheo lại, có quá nhiều tâm tình bị ẩn giấu khiến cô không thể hiểu nổi.

“Nghĩ gì thế?” Cô hỏi.

“Không có gì.” Anh cười khẽ, đáp.

Anh không nói bừa, anh thực sự chẳng nghĩ gì hết.

Có một số chuyện xảy ra quá lâu, lâu như thế đó là chuyện của kiếp trước, anh không nhớ nổi cũng không muốn nhớ đến. Chuyện tình cảm, một khi bị tổn thương thì vô cùng hao tổn tinh thần. Anh đứng đây trông theo là được rồi, có lẽ người trong ảnh cũng hiểu đứa con trai này của bà, cho nên dù âm dương cách biệt nhiều năm nhưng mọi chuyện đều ổn, không ai mong gì hơn thế.

“Thế chú có thể đứng ra xa một chút được không?”

Ôn Viễn đột nhiên hỏi anh, Ôn Hành Chi mới hồi hồn: “Sao thế?”

“Cháu muốn đứng đây một mình vài phút, chú mau đứng ra xa một chút.” Cô đỏ mặt giục anh, Cố Hành Chi mỉm cười, lùi lại mấy bước.

“Xa hơn chút nữa!” Ôn Viễn giậm chân, hơi bất mãn.

Ôn Hành Chi khẽ nhú mày, quay người đi tới chỗ bà Lý Tiểu Đường đang đứng, tuy nhiên ở đó đã không còn bóng dáng của bà.

Ôn Viễn quay người đặt bó hoa mà cô mang tới trước bia mộ, người phụ nữ trong hình tươi cười rạng rỡ, còn đẹp hơn cả bức ảnh mà cô từng thấy trong album dạo trước, không hiểu sao cô không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt bà.

Chột dạ thế này thì thật chẳng ổn chút nào, cô cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt bà Lý Nhược Thu, đôi mắt kia vô cùng dịu dàng, tiếp cho cô thêm dũng khí.

Liệu bà có tha thứ cho cô không? Cô trối buộc một người ưu tú như anh, khiến anh không thể đi tìm nửa kia xứng đôi với anh, chỉ vì thứ tình cảm không thể để ai biết của cô. Trước nay cô luôn biết anh xứng với một người tốt hơn cô, nhưng thế thì đã sao, hiện giờ anh là của cô.

“Xin hãy tha thứ cho con.” Ôn Viễn thì thầm nói, như thế cô mới không sợ hãi nữa.

Cô ở thị trấn A suốt kỳ nghỉ Quốc khánh, chỉ trong mấy ngày mà đã chiếm được tình cảm của bà Lý Tiểu Đường, kỳ nghỉ kết thúc hai người phải rời đi, cô càng thấy quyến luyến hơn.

Khi Ôn Hành Chi đưa cô trở lại thành phố T, quay về trường học thì đã là hơn năm giờ chiều, Ôn Viễn bị đánh thức, cô nhắm mắt co người vào áo khoác anh một hồi rồi mới hoàn toàn tỉnh táo, thu dọn túi xách, lúc đang

định xuống xe thì anh gọi cô lại, đưa cho cô một chiếc túi. Ôn Viễn mở ra xem, là đồ ăn được đóng gói mang về của một nhà hàng nào đó.

Cô líu lười: “Chú mua bao giờ vậy, sao cháu không biết nhỉ?”

Ngủ như heo thế thì biết cái gì, anh dặn cô: “Tối nay nhớ đi ngủ sớm, sáng mai còn phải đi học.”

Ôn Viễn gật đầu rồi xuống xe, chợt nghĩ đến một chuyện, cô quay đầu giữ cửa xe.

“Có một chuyện cháu quên chưa hỏi chú.” Cô nói, “Tối hôm đó ở khách sạn, cháu gặp Trần Dao, chú đi với chị ta?”

Ôn Hành Chi nhìn cô đầy hàm ý, hắng giọng: “Chú đã nói rồi, không siêu ngốc thì chú không yêu.” Anh mỉm cười, “Cho nên cháu cứ yên tâm đi.”

Nói rồi đóng cửa lái xe đi luôn, để lại Ôn Viễn đứng chôn chân tại chỗ, tức đến giậm chân, mặt mũi đỏ bừng như ráng đỏ chiều tà.

Bước sang tháng mười, GP cũng bắt đầu bước vào mùa bận rộn nhất trong năm. Còn Ôn Viễn cũng đang chuẩn bị cho kỳ thi vào một tháng sau, ngành tài chính nói thẳng ra là ngành có liên quan tới tính toán, chuyện này khiến người học dốt toán từ nhỏ như Ôn Viễn bận sứt đầu mẻ trán, phải nhờ Mạc Vi Vi tìm mấy anh chị khóa trên mượn vở ghi, lại ôn ngày ôn đêm suốt hơn một tháng mới qua được ải. Tiếp đó cô lại cùng Mạc Vi Vi xử lý công sự ở Hiệp hội, khi mọi thứ xong xuôi thì đã bước sang tháng mười hai rồi.

Hôm ấy, dưới ảnh hưởng của không khí lạnh tăng cường, thành phố T đón trận tuyết đầu tiên. Ôn Viễn đang nằm trong chăn ngủ trưa ngon lành thì bị trưởng phòng ký túc Lưu Xuân Hi hất chăn ra: “Mau dậy đi, chúng ta đi ăn lẩu.”

Ôn Viễn hừ hừ lấy lệ mấy tiếng, tránh đi, nhưng cuối cùng vẫn bị lôi dậy. Cô mặc một chiếc áo khoác dày bụi, đi giày bông rồi cùng Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu tới một quán lẩu nhỏ ngoài trường.

Vừa ngồi xuống cô chợt nhớ đến một người: “Từ Tiểu Hà đâu rồi? Sao không gọi cậu ấy đi cùng?”

Lưu Xuân Hi nói: “Gọi rồi, nói là đang ôn bài ở phòng tự học, bảo bọn mình cứ ăn đi.”

Chu Nghiêu hừ một tiếng: “Tớ nghĩ cậu ấy sợ phải bỏ tiền thôi.” Liếc nhìn Lưu Xuân Hi và Ôn Viễn, cậu ta lại nói tiếp: “Đừng bảo tớ hẹp hòi, tớ cũng biết điều kiện kinh tế nhà cậu ta có hạn, nhưng không cần chi li đến mức ấy chứ? Tiền thì dễ nói thôi, cùng lắm bọn mình mời là được chứ gì, mọi người đi chơi với nhau một chút có phải hơn không?”

Tuy sau chuyện ở khách sạn lần trước, quan hệ giữa Ôn Viễn và Từ Tiểu Hà nhạt nhẽo dần, tuy nhiên cô vẫn là người hiểu cậu ta nhất trong số ba người còn lại ở ký túc. Nghĩ một lát, cô nói: “Tính cậu ấy vốn như vậy rồi, mà cậu ấy đi làm thêm cũng vất vả, khổ sở kiếm tiền thì xót xa cũng là chuyện đương nhiên.”

Chu Nghiêu không đồng tình: “Cậu cũng làm thêm đấy thôi? Sao không giống cậu ta?”

Ôn Viễn nhenh họng, vẻ mặt trường phòng ký túc Lưu Xuân Hi cũng trở nên kỳ quái, cậu ta ngó nghiêng bốn phía, thần bí kéo hai người lại gần, thì thầm: “Nhắc tới Ôn Viễn, tớ chợt nhớ tới một chuyện, không biết cậu đã nghe chưa.”

“Tớ á?” Ôn Viễn ngơ ngác chỉ vào mũi mình.

Lưu Xuân Hi gật đầu, nhìn Ôn Viễn, do dự hồi lâu rồi mới nói: “Tớ nghe phòng ký túc bên cạnh bàn tán về cậu, nói thường xuyên thấy có xe đỗ ở

ngoài cổng trường đón cậu, còn nói loại xe đó không rẻ, phải khoảng bảy, tám mươi vạn tệ. Thậm chí còn nói, mỗi hôm lại thấy một chiếc xe khác nhau đón cậu!”

“Ai dám nói bậy như thế?!” Chu Nghiêu tức giận.

“Cũng không cùng ngành với bọn mình.” Lưu Xuân Hi rụt rè quan sát sắc mặt Ôn Viễn, hỏi: “Ôn Viễn, người ta nói có thật không?”

Ôn Viễn hơi chột dạ, nhưng cũng không muốn lừa gạt bạn bè, chỉ hỏi ngược lại: “Các cậu có tin không?”

Cô nhìn hai người, Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi quay ra nhìn nhau, đều lắc đầu: “Không tin.”

“Thực ra họ nói không sai.” Ôn Viễn nhìn hai người, mắt cười cong cong: “Các cậu quên rồi à, ở thành phố T tứ có một người họ hàng mà?”

Hai người họ hiểu ra, Chu Nghiêu kéo tay áo Ôn Viễn, nịnh nọt: “Cậu có họ hàng giàu như thế á? Có đẹp trai không, đã kết hôn chưa? Mau giới thiệu đi...”

Bữa cơm này Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi đều phấn khởi vô cùng, thi nhau hỏi thăm Ôn Viễn về người “họ hàng xa” của cô, nhưng Ôn Viễn chỉ đáp qua loa.

Thanh toán xong, trên đường về trường tuyết rơi ngày càng lớn, hai dãy đèn bên tuyến đường chính bao phủ lên ngôi trường một màu cam sẫm, trông khá ấm áp. Trên sân tập có người đang chơi ném tuyết, Lưu Xuân Hi cùng Chu Nghiêu đều hào hứng gia nhập trò chơi, Ôn Viễn không muốn dính tên bay đạn lạc, bèn đứng gần đó mỉm cười nhìn họ chơi đùa, tới khi di động trong túi đổ chuông, thoáng nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình, cô mỉm cười ngọt ngào, “Alo.”

Rõ ràng là giọng cô vô cùng vui vẻ, khiến người ở đầu bên kia cũng vui lây, anh đặt cốc nước trong tay xuống, nghiêm túc nói chuyện điện thoại với cô: “Đang ở đâu? Sao ồn thế?”

“Cháu đang ở ngoài sân tập, thành phố T có tuyết rơi rồi, chỗ chú thì sao?”

Mấy hôm trước Ôn Hành Chi tới London, Ôn Viễn đã quá quen với chuyện này rồi. Mỗi năm thời gian anh ở Anh phải lên tới một quý, thậm chí lâu hơn nữa, bao giờ về nước anh cũng mua cho cô vài món quà nhỏ, cô đều cất vào một chiếc hộp.

Ở đầu bên kia Ôn Hành Chi quay ghế xoay, vén rèm cửa sổ, khung cảnh ngoài cửa sổ cũng chìm trong màu trắng của tuyết.

“Trùng hợp quá.”

Ôn Viễn hít vào một hơi khí lạnh, nói: “Cháu nghe chị Lại Dĩ Ninh nói, lần nào ở khách sạn chú cũng được ngắm Đồng hồ Big Ben và Mắt London.”

“Sao thế?”

“Cháu cũng muốn ngắm.”

Nhìn đám đông náo nhiệt, Ôn Viễn chợt nhớ anh vô cùng, nhớ lại những ngày ở thị trấn A, nhớ giấc ngủ hạnh phúc khi được anh ôm vào lòng. Cũng vì nhớ nhung nên giọng cô nũng nịu hơn ngày thường, cô không hay làm phiền người khác, song thỉnh thoảng cũng làm nũng, rất đáng yêu.

“Không được.” Người kia từ chối một cách dứt khoát, “Dẫn cháu theo phiền lắm.”

Ôn Viễn bất mãn: “Này!”

Ôn Hành Chi lặng lẽ mỉm cười: “Đừng chơi ở bên ngoài lâu quá, nếu lạnh thì nghỉ ngơi sớm đi.”

Ôn Viễn cảm râm mấy tiếng, ngẩng đầu thấy Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi đang chơi đùa, cô bèn nói: “Sau này chú đừng lái xe tới đón cháu nữa.”

“Tại sao?”

Ôn Viễn cười ranh mãnh: “Để khỏi bị soi mói.”

Ôn Hành Chi: “...”

Chẳng mấy khi cô có thể khiến anh ghen lời, cuối cùng cũng xem như hòa nhau một ván, Ôn Viễn lập tức cảm thấy vui vẻ. Còn người ở đầu bên kia thì nhú mày nhìn chiếc điện thoại đang phát ra tiếng tút tút. Tình hình này, hình như không ổn lắm.

Vì Lưu Xuân Hi từng nhắc nhở nên Ôn Viễn cũng để ý tới người ở phòng ký túc bên cạnh nhiều hơn. Có vài người nhìn cô với ánh mắt rất lạ lùng, tuy nhiên cũng không dám nói thẳng trước mặt cô, chỉ là những lúc chạm mặt với nhau ở phòng cấp nước, đứng trước hàng vòi nước, Ôn Viễn vừa ngẩng đầu thì sẽ nhìn thấy qua gương, mấy người đi giặt quần áo với nhau kia đang lảng lảng nhìn cô. Ôn Viễn thấy mệt mỏi từ tận đáy lòng, song cũng đành ôm chậu quần áo, bước ra khỏi tầm mắt của bọn họ. Tình hình này kéo dài suốt hai tuần lễ, cho tới khi trong khoa truyền ra vụ tai tiếng của một người khác khiến toàn bộ sinh viên nữ khoa tài chính đều ở tòa nhà này, ai nấy đều như bùng nổ.

Hôm ấy Ôn Viễn đi mua cơm rồi lên lớp từ sớm, tiết đầu tiên là môn học “Tử thần” nên cô không dám đến muộn. Khi vừa bước tới cửa thì đã bị một bạn học gọi lại, cô nhú mày quay lại, chính là một sinh viên nữ ở phòng ký túc bên cạnh. Ôn Viễn chẳng thích thú gì đám người này: “Sao thế?”

Nữ sinh A hóng hớt hỏi cô: “Từ Tiểu Hà ở cùng phòng ký túc với các cậu phải không?”

“Đúng, thì sao?”

Bạn A tỏ vẻ kích động: “Xem ra các cậu vẫn chưa biết chuyện? Trong khoa đang đồn ầm lên kia kìa! Tối qua có người nhìn thấy cậu ta đi dạo với một sinh viên nam khoa cơ khí ở phía đông rừng cây, không những cầm tay mà còn hôn hít nhau nữa cơ!”

“Cậu tưởng tượng ra đấy à!”

Chu Nghiêu bỗng nói chen vào một câu, vì dạo trước đám người kia từng đồn bậy về Ôn Viễn, nên Chu Nghiêu cũng chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với bọn họ.

“Có cả ảnh đây này, ảnh hơi mờ, nhưng chắc chắn nhận ra được là cậu ta!”

“Không xem!”

Chu Nghiêu quay đi còn Ôn Viễn thì cầm lấy điện thoại của người nọ, nhìn kỹ một chút, phát hiện bạn A nói không sai. Người trong ảnh đúng là Từ Tiểu Hà. Ôn Viễn vội đẩy Chu Nghiêu một phát: “Tiểu Nghiêu, cậu nhìn xem, có phải là Từ Tiểu Hà không?”

Bạn A đặc ý nói: “Nói đúng chưa, bình thường trông rõ là thẹn thùng e lệ, không ngờ còn sống thoáng hơn cả bọn mình!”

Cậu ta nói to thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người trong phòng, Ôn Viễn nhìn cậu ta với ý cảnh cáo, vừa dời mắt đi thì đã thấy Từ Tiểu Hà cúi đầu đi vào.

Phòng học lập tức trở nên tĩnh lặng, bầu không khí lạ lùng này khiến Từ Tiểu Hà không khỏi ngẩn đầu, hoang mang nhìn xung quanh. Tới khi nhìn thấy chiếc điện thoại trong tay bạn A, Ôn Viễn đang đứng bên cậu ta thì Từ Tiểu Hà mới chợt hiểu ra, cậu ta tái mặt, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn kìm nén, cúi đầu đi về dãy bàn cuối phòng.

Ôn Viễn thấy hơi lúng túng, cô nghĩ có lẽ Từ Tiểu Hà đã hiểu lầm, muốn gọi cậu ta lại song giờ học đã bắt đầu, nên cũng đành thôi.

Tiết học này Ôn Viễn bị mất tập trung, chuông tan học vừa vang lên, cô đã vội vã chen ngược dòng người đuổi theo Từ Tiểu Hà đang hối hả bỏ đi, tới vườn hoa trước cửa lớp học thì cô mới đuổi kịp cậu ta. Từ Tiểu Hà xoay người, nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng: “Cậu muốn nói gì?”

“Tớ không biết gì cả, là bạn học A đi kể lung tung khắp nơi.” Chạy theo cậu ta tới đây, mặt Ôn Viễn hơi đỏ lên, cô thở hỗn hển, “Vớ lại tớ thấy yêu đương cũng chẳng có gì phải xấu hổ.”

Chính cô cũng yêu sớm, nào có tư cách chê bai người khác.

Từ Tiểu Hà nhìn cô chăm chăm với vẻ nghi ngờ hồi lâu, thấy cô nói rất chân thành, mới thở phào một hơi, cậu ta ngẩn người nhìn hoa trong bồn, nét mặt vừa hoang mang vừa ngượng ngùng.

“Thực ra tớ cũng chưa muốn yêu.” Cậu ta nói, “Nhưng...”

“Tớ hiểu mà!” Ôn Viễn vội thể hiện thái độ của mình.

Từ Tiểu Hà bật cười, “Cậu hiểu ư, cậu cũng yêu rồi à?”

“Việc này...”

Ôn Viễn do dự một thoáng không biết nên trả lời ra sao, mà dường như Từ Tiểu Hà cũng nghĩ tới chuyện gì đó, nụ cười trở nên gượng gạo, “Thôi,

chuyện này dừng ở đây. Tớ cũng chẳng ngăn nổi miệng lưỡi người đời.”

Sau đó, Ôn Viễn nghe được chuyện về Từ Tiểu Hà và nam sinh viên khoa cơ khí từ Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi, nghe nói là một tháng trước, ngành Tài chính của Khoa quản lý bắt tay với một ngành của Khoa cơ khí để tổ chức trò chơi, người thua phải làm một việc theo yêu cầu của người chủ trì. Kết quả trò chơi là đội trưởng đẹp trai của Khoa cơ khí bị một đám bạn lập mưu vuì dập, thế là thua, người chủ trì bèn nhân cơ hội này, yêu cầu cậu ta phải nói một câu sến sẩm với một người bạn khác phái đang có mặt ở đó.

Cậu đội trưởng nọ cũng biết mình bị ép buộc, tuy nhiên vẫn thành thật chọn một bạn học nữ từ ngành tài chính, một nữ sinh viên cực kỳ bình thường, ngồi im lặng uống nước hoa quả từ khi hoạt động bắt đầu – Từ Tiểu Hà.

Đương nhiên Từ Tiểu Hà được quý quá hóa lo, sau khi cậu đội trưởng kia cầm tay tỏ tình, mặt mũi đỏ bừng, cuống quýt cả lên. Từ Tiểu Hà vốn cũng xinh xắn, ở cái độ tuổi mà hormone đang thừa thãi này, hai người đến với nhau là chuyện quá bình thường. Còn những người bàn tán về Từ Tiểu Hà, Ôn Viễn đoán rằng, hẳn là đều có hứng thú với cậu đội trưởng kia. Ở thời đại này, đàn ông cũng có thể trở thành họa thủy.

Cơ mà Ôn Viễn vẫn hơi khó hiểu: “Hội nghị tổ chức bao giờ thế, sao tớ không biết nhỉ?”

“Thứ bảy, chưa kịp hết tuần thì cậu đã chạy đến nhà người họ hàng kia rồi, sao có thời gian mà tham gia mấy vụ này?”

Ôn Viễn: “...”

Sau khi có bạn trai, rõ ràng là Từ Tiểu Hà vui vẻ hơn trước nhiều, tính cách cũng thoải mái hơn trước đây. Ở ký túc xá, Ôn Viễn thường xuyên bắt gặp cậu ta vừa hát vừa phơi quần áo, bị cô nhìn thấy thì đỏ mặt giải thích,

phòng ký túc của nam sinh khoa cơ khí không ở hướng nắng chiếu, ký túc xá của cô ở hướng nắng chiếu, cho nên Từ Tiểu Hà mới giặt rồi phơi sơ mi hộ cậu ta.

Chu Nghiêu chê cậu ta ngốc nghếch, có điều Ôn Viễn lại nghĩ khác. Có lẽ người đang yêu đều như vậy đấy, không bận tâm ánh mắt người đời, chỉ chìm đắm trong hạnh phúc của mình, dù bị người khác cho là một kẻ ngu ngốc thì cũng có sao đâu?”

Không nói Từ Tiểu Hà mà nói về chính cô, đâu chỉ từng làm một hai hành động ngốc nghếch. Điểm khác nhau duy nhất giữa cô và cậu ta, chính là cậu ta có thể yêu người ta một cách quang minh chính đại. Ôn Viễn thấy hơi ghen tỵ với Từ Tiểu Hà.

“Ôn Viễn?”

Một cái tay quơ quơ trước mặt cô, Ôn Viễn vội hồi hồn, nhìn về phía Từ Tiểu Hà: “Sao thế?”

Từ Tiểu Hà mở to mắt mỉm cười ngọt ngào: “Tuần này cậu, trưởng phòng và Chu Nghiêu có rảnh không, Triệu Huy nói muốn mời phòng ký túc bọn mình đi ăn cơm.”

“Triệu Huy?” Ôn Viễn ngơ ngác, “Triệu Huy là ai?”

“Là bạn trai của tớ.” Từ Tiểu Hà đỏ mặt nói, “Các cậu có đi không?”

“...” Ôn Viễn suy nghĩ một thoáng, “Tớ thì ok, để tớ thử hỏi trưởng phòng và Chu Nghiêu giúp cậu.”

Buổi tối nhân lúc Từ Tiểu Hà đi lên phòng tự học, Ôn Viễn bèn kể chuyện này cho Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi, hai người quay ra nhìn nhau, vì mọi người đều biết tiếng “keo kiệt” của Từ Tiểu Hà, thấy cậu ta muốn mời bọn họ ăn cơm, đương nhiên sẽ cảm thấy bất ngờ.

Chu Nghiêu đề nghị: “Chúng ta phải chuẩn bị một phần quà thôi, không thể ăn chùa của người ta được.”

“Nói cũng đúng, chuẩn bị thứ gì bây giờ?”

“Không được đắt quá.” Ôn Viễn nói chắc nịch, “Cũng không thể rẻ quá, mà còn phải có ý nghĩa nữa.”

Cuối cùng quà tặng là một cặp vợt tennis, vì Từ Tiểu Hà và Triệu Huy đều ở trong câu lạc bộ tennis, rất thích chơi môn thể thao này. Còn kiểu dáng thì, nam màu xám, nữ màu hồng.

Ba người các cô cầm theo quà tặng, tới quán ăn Hồ Nam nổi tiếng nhất của đại học T. Nơi này rất đông khách, ngày nào cũng chật kín chỗ, Từ Tiểu Hà phải đặt chỗ từ ba hôm trước. Khi ba người tới nơi thì Triệu Huy và Từ Tiểu Hà đã tới rồi, đang cúi đầu xem thực đơn, hình như hai người đang cãi vã, Triệu Huy hơi nhíu mày.

Khi ba người còn đang do dự xem có nên đi vào hay không thì Từ Tiểu Hà đã nhìn thấy bọn họ, vội vàng vẫy tay với họ.

“Bọn tớ có tới muộn không? Đây là quà cho các cậu.”

Trưởng phòng đứng ra làm người đại diện tặng quà cho Từ Tiểu Hà, Từ Tiểu Hà nói cảm ơn, Triệu Huy vui mừng nhận lấy cặp vợt tennis: “Một cây vợt chắc phải tầm bốn, năm trăm tệ đúng không?”

“Không đắt tới mức ấy, hai cái gộp lại gần bằng như thế.”

Triệu Huy vẫn chìm đắm trong niềm vui vì nhận được vợt mới, Từ Tiểu Hà thấy thế vội vàng kéo tay áo cậu ta, “Mau gọi món đi.”

Triệu Huy mỉm cười ngại ngùng, như một cậu nhóc mới lớn, “Gọi món như bọn mình vừa bàn. Em thấy được không?”

Từ Tiểu Hà nhíu mày, nhìn Ôn Viễn, trưởng phòng và Chu Nghiêu một chút, lại cười nói: “Được, nhưng người phòng em đều không thích ăn thịt, gọi nhiều món mặn như thế thì phải nhờ anh cả đấy.”

Chu Nghiêu nghe vậy cười vui vẻ: “Không sao đâu Tiểu Hà, chắc cậu không biết rồi, trông tớ và Ôn Viễn gầy thế này thôi, nhưng bọn tớ ăn thịt khỏe lắm đấy, còn Lưu Xuân Hi thì không tính, cậu ấy đang giảm béo.”

“Ai bảo thế.” Lưu Xuân Hi vỗ một phát vào lưng Chu Nghiêu, “Ăn no mới có sức mà giảm béo!”

Ba nữ sinh trẻ tuổi hoạt bát khiến Triệu Huy không khỏi bật cười, Từ Tiểu Hà cũng không nói gì nữa.

Trong lúc đang đợi đồ ăn được bưng lên, ba người ngồi trò chuyện câu được câu chăng. Qua lời giới thiệu của Từ Tiểu Hà, Ôn Viễn bất ngờ phát hiện, hóa ra Triệu Huy cũng là người ở thành phố B, mà còn tốt nghiệp từ trung học số 11. Cô thấy hơi khó tin: “Tớ cũng học trung học số 11 này, sao tớ chưa bao giờ gặp cậu nhỉ?”

Triệu Huy ngạc nhiên một cách khoa trương: “Bạn học! Trùng hợp quá!”

Nói rồi nhiệt tình bắt tay Ôn Viễn, Ôn Viễn thấy hơi đau, nhưng cô cũng ngại hất tay cậu ta ra.

“Tiểu Hà thì sao, cậu học trường nào?”

Ánh mắt Từ Tiểu Hà vẫn dừng trên bàn tay của Ôn Viễn mà Triệu Huy đang nắm chặt, nghe cô hỏi vậy, cô mới hờ hững dời mắt đi nơi khác: “Tớ học ở trung học số 21, tuy trường không tốt lắm nhưng cũng có nhiều người đỗ vào đại học T.”

Ôn Viễn không khỏi bối rối, cô nghĩ phải chăng mình đã lỡ hỏi một câu không nên hỏi.

“Nói chuyện này làm gì!” Triệu Huy nhìn Ôn Viễn với vẻ kích động, “Hóa ra là học cùng trường, thảo nào tớ thấy cậu quen quen, cậu có biết Tô Tiễn không?”

Nghe thấy hai chữ này, Ôn Viễn sửng sốt một thoáng, sau đó cô gật đầu, nói: “Ừ, chúng tớ là bạn bè.”

“Thảo nào!” Triệu Huy hưng phấn vỗ tay, “Lúc còn học ở trung học mười một, tớ cũng ở trong đội bóng rổ của trường, nhưng chỉ là thành viên dự bị thôi, năm lớp 11 tớ có tham gia giải bóng rổ toàn thành phố, lần ấy Tô Tiễn làm đội trưởng, giành được chức vô địch! Cậu còn nhớ không?”

“Đương nhiên còn nhớ rồi.” Nhớ lại chuyện khi đó, Ôn Viễn không nén nổi nụ cười.

“Nói thật nhé, tớ rất ít khi khâm phục bạn đồng trang lứa, nhưng lúc đó tớ phải công nhận là Tô Tiễn quá trâu bò! Bình thường giọng rất trầm ấm, nhưng mặc đồng phục thi đấu vào là hiên ngang khí phách. Hình như kết quả thi đại học của cậu ấy không tốt như dự đoán, nên đi du học? Tiếc quá, không có cơ hội thi đấu với cậu ấy nữa.”

“Cậu ấy sẽ quay về mà.” Không hiểu sao, Ôn Viễn lại nói ra câu ấy. Trong lòng cô cũng luôn chắc chắn rằng, Tô Tiễn sẽ trở về, hai người họ vẫn là bạn thân.

Vì nhắc tới Tô Tiễn nên cũng có nhiều chuyện để nói hơn.

Triệu Huy là một người giỏi ăn nói, đây là kinh nghiệm sau nhiều năm làm đội trưởng, cho nên bữa cơm này không hề tẻ nhạt. Nhưng Từ Tiểu Hà thì luôn im lặng, mà cơm nước cũng không ăn nhiều.

Tám giờ tối, bọn họ mới ăn xong, tuyết càng rơi càng lớn, mấy người trò chuyện thêm một lúc rồi ra về. Ôn Viễn, Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi đứng ngoài đợi Triệu Huy và Tiểu Hà thanh toán, chờ gần mười phút mà vẫn không thấy họ đi ra, bèn đi vào xem thử.

Chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lót của Từ Tiểu Hà: “Món ăn mà chúng tôi gọi đã có giá cả niêm yết rõ ràng, tôi đã tính nhầm tiền từ trước rồi, sao tới chỗ các người lại nhiều thêm bảy mươi tệ nữa, còn dám nói không đòi thêm tiền của chúng tôi?”

Chủ quán cũng có vẻ bất đắc dĩ: “Bạn gọi bao nhiêu món, chúng tôi đều ghi cả vào hóa đơn, tôi cho bạn xem rồi đúng không? Tôi không cãi nhau với bạn nữa, kinh doanh ở đây lâu như vậy, tôi chưa từng gặp ai như bạn.”

“Tôi cũng ăn ở nhiều quán rồi, chưa từng thấy chủ quán nào gian dối như anh.”

Triệu Huy kéo tay Từ Tiểu Hà, ý là trả tiền cho xong, nhưng Từ Tiểu Hà hất tay cậu ta ra: “Làm sao phải thế? Cứ để anh ta cầm hóa đơn ra đây xem nào, em không tin anh ta có thể lừa tiền của khách hàng bừa bãi như thế!” Nói rồi lại mắng mỏ chủ quán, “Anh nhìn đi, mỗi đĩa món ăn ở đây không quá ba mươi tệ, chúng tôi gọi bao nhiêu món? Huống chi tôi đã tính trước rồi, bàn món ăn đó cùng lắm là hai trăm tệ, anh lại đòi tôi trả hai trăm bảy mươi tệ là thế nào?”

Chủ quán không chịu nổi, đành tìm hóa đơn đưa cho cậu ta: “Bạn tự xem đi!”

Từ Tiểu Hà lờm chủ quán, cầm hóa đơn xem kỹ một lúc, cuối cùng ngạc nhiên trợn trừng mắt, cậu ta nhìn Triệu Huy: “Anh đổi hai món khác? Còn gọi thêm hai món nữa? Triệu Huy, thế này là thế nào?”

Đứng đây cãi nhau với chủ quán bao nhiêu lâu, Triệu Huy đã thấy mệt mỏi lắm rồi. Giờ Từ Tiểu Hà lại lôi chuyện này ra nói, sắc mặt cậu ta cũng

hơi tối đi: “Đông người như thế, gọi vài món như em để đủ nhét kê răng à?”
Triệu Huy cố gắng nhẫn nhịn: “Tiểu Hà, bạn em cũng có lòng tốt, em không thể hào phóng một chút ư?”

Mặt Từ Tiểu Hà lạnh đi, mà đám Ôn Viễn nhìn tình hình này, cũng không biết nên nói sao. Nhìn ba người một chút, Từ Tiểu Hà nói: “Thế thì thanh toán đi, nhưng em chỉ cầm theo hai trăm tệ, anh có mang tiền không?”

Triệu Huy sững sốt: “Em chỉ cầm theo hai trăm tệ?”

Từ Tiểu Hà hơi uất ức: “Đúng đấy, ai ngờ được phải mất nhiều tiền như thế.”

Triệu Huy hít sâu một hơi, nhìn Từ Tiểu Hà, không biết nên nói sao cho phải. Cậu ta là con trai, chưa bao giờ bận tâm chuyện tiền nong. Trước khi mời khách, cậu ta đưa cho Từ Tiểu Hà năm trăm tệ, bảo Từ Tiểu Hà đặt chỗ, cũng vì muốn Từ Tiểu Hà nở mày nở mặt. Không ngờ lại xảy ra chuyện này. Từng đây tuổi rồi, nhưng đã bao giờ cậu ta phải xấu hổ như thế, lại còn trước mặt một đám nữ sinh? Triệu Huy liếc nhìn Ôn Viễn, bối rối vô cùng.

Dù sao cũng là bạn của mình, Ôn Viễn bèn nói: “Tớ có cầm theo một trăm tệ, hay cứ trả tạm đi.”

“Được.”

“Không được.”

Từ Tiểu Hà và Triệu Huy gần như đồng thanh nói. Triệu Huy nhú mày: “Là chúng ta mời, sao có thể để bạn em trả tiền được. Thế này đi, để anh gọi điện nhờ bạn anh cầm ít tiền đến!”

Từ Tiểu Hà cuống lên: “Anh sợ chưa đủ mất mặt à? Bảo bạn anh cầm tiền đến? Bạn em thì không được?”

Triệu Huy lạnh lùng nhắc lại: “Anh nói không được là không được, em và bạn em về trước đi, anh ở đây chờ.”

Từ Tiểu Hà trừng mắt nhìn Triệu Huy, không quay đầu mà đi thẳng về ký túc xá. Nhìn theo bóng lưng cậu ta, bốn người đều thầm thở dài. Quay về ký túc xá, Chu Nghiêu và trưởng phòng như thể tâm linh tương thông, đánh răng rửa mặt xong là leo lên giường, không an ủi Từ Tiểu Hà đang đứng ngoài ban công ngẩn ngơ này giờ lấy một câu. Ôn Viễn nhìn hai người kia với vẻ bất đắc dĩ, cô biết, trọng trách này lại rơi trúng người cô.

Mở ban công, một cơn gió lạnh thổi tới, Ôn Viễn không khỏi run lên cầm cập, sau đó cô nghe thấy Từ Tiểu Hà nói: “Tớ vừa nhận được tin nhắn của Triệu Huy.”

“Đã giải quyết xong chuyện ở quán ăn chưa?”

“Xong rồi.” Từ Tiểu Hà quay người, lảng lảng nhìn Ôn Viễn, “Chuyện giữa hai chúng tớ cũng xong luôn rồi.”

“Hai người các cậu?”

Ôn Viễn nhìn cậu ta với vẻ khó hiểu, chỉ thấy mắt Từ Tiểu Hà sừng lên: “Anh ấy gửi tin nhắn cho tớ, nói sau này nên làm bạn bè thì hơn.”

Ôn Viễn ngây ra: “Thế...” Nói thế chẳng phải là muốn chia tay sao?

“Cậu đã hài lòng chưa? Tôi biết cậu chẳng tốt đẹp gì mà, từ khi tôi và Triệu Huy quen nhau, cậu đã bắt đầu rêu rao nói xấu khắp nơi, vừa hay có cơ hội khiến tôi nhục nhã, xấu hổ trước mặt anh ấy.” Từ Tiểu Hà lau nước mắt trên má, hùng hùng hổ hổ: “Không ngờ đấy Ôn Viễn, cậu đúng là mưu mô thủ đoạn!”

“Cậu hiểu lầm rồi Từ Tiểu Hà.” Ôn Viễn vội giải thích: “Tớ không có ý gì với Triệu Huy cả.”

“Không có ý gì? Là bạn học cấp ba, lại còn đứng ra giúp đỡ trong lúc khó khăn, còn bảo không có ý gì? Định lấy cái tốt bụng hào phóng của cậu để làm nổi bật cái keo kiệt bủn xỉn của tôi à? Cậu thẳng rồi!”

Mấy câu của cậu ta khiến Ôn Viễn không biết nói sao, Chu Nghiêu ở giường trên cũng không chịu nổi nữa, quay người leo xuống giường, kéo Từ Tiểu Hà và Ôn Viễn vào phòng, đóng cửa ban công, nói: “Từ Tiểu Hà, tớ chỉ muốn nói với cậu một câu thôi, nếu tớ là Triệu Huy, tớ cũng sẽ chia tay với cậu!”

Từ Tiểu Hà nhìn Chu Nghiêu, cười lạnh: “Tôi biết cậu luôn ghét tôi, nhưng cậu là cái thá gì cơ chứ? Cậu không có tư cách xen vào chuyện của tôi!”

Chu Nghiêu giận điên người, còn định nói tiếp thì trưởng phòng Lưu Xuân Hi đã gào lên: “Được rồi, mỗi người nói ít đi một câu, chuyện tối nay ồn ào như thế còn chưa đủ à?”

Ôn Viễn biết, cãi nhau thế này, mấy phòng ký túc bên cạnh đều nghe thấy hết. Có một số lời – nếu giờ không nói, chắc chắn hiểu lầm sẽ ngày càng nặng nề hơn. Cô cố bình tĩnh lại: “Từ Tiểu Hà, cậu thật chẳng ra sao. Tôi không hề muốn dính dáng đến cậu và Triệu Huy, mà tôi nói thật là Triệu Huy không phải kiểu người tôi thích. Nói trắng ra là vì cậu nên tôi mới biết cậu ta, lại là bạn cùng cấp ba nên cũng quen thân hơn một chút. Khi này tôi muốn trả tiền, cũng vì sợ mọi người lúng túng, không phải vì muốn làm nhục cậu trước mặt Triệu Huy. Còn việc chia tay, tôi nghĩ, chính cậu cũng biết nguyên nhân. Tại cậu cả thôi!”

Từ Tiểu Hà nhìn cô đầy căm phẫn: “Cậu giờ trò xong rồi, giờ lại nói Triệu Huy không phải kiểu người cậu thích? Thế cậu thích kiểu người gì?”

Chẳng lẽ là người đàn ông đã ôm hôn cậu vào đêm hôm trước? Tôi thấy cậu sinh ra là để dụ dỗ đàn ông!”

Cậu ta vừa nói xong, không chỉ trưởng phòng và Chu Nghiêu, đến Ôn Viễn cũng rất sững sốt: “Cậu, cậu nói thế là sao?”

Vì có cãi vã, nên đã có không ít người phòng khác đứng vây quanh cửa phòng. Tuy cách một cánh cửa, nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng. Từ Tiểu Hà cũng biết điều này, bèn nói to hơn: “Lúc đó cậu đi làm thêm ở khách sạn với tôi, tối hôm ấy tôi uống say, về sau không biết đã đi với cậu tới đâu. Nửa đêm dậy đi vệ sinh, không ngờ lại thấy cậu và một người đàn ông đang thân mật trong một căn phòng khác. Cậu bảo tôi và Triệu Huy hôn hít cầm tay, nhưng ít nhất tôi không leo lên giường người ta, hạ mình đòi người ta hôn! May mà anh ta là người giàu có, không thì còn lâu cậu mới tự nguyện hiến thân như thế? Người đàn ông kia cũng chẳng ra gì, nếu không sao có thể thích nổi loại người như cậu!”

Ôn Viễn chưa bao giờ thấy bản thân điên như lúc này, máu nóng vọt lên đỉnh đầu, cả người run rẩy, răng va vào nhau càn cạch. Cô nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế bản thân: “Cậu có dám lặp lại lời cậu vừa nói không?”

“Sao mà không dám?” Từ Tiểu Hà như vừa ăn gan hùm, “Tôi nói người đàn ông kia cũng chẳng ra gì, giống hệt cậu! Còn nói dối bọn này là họ hàng xa? Cậu cũng chỉ thấy người ta có tiền, nên mới tự nguyện làm đồ chơi cho người ta thôi!”

Ôn Viễn nhắm mắt, cuối cùng không kiềm chế được nữa, đưa tay cho cậu ta một cái tát. Cái tát này khiến Từ Tiểu Hà sững người, ôm mặt nhìn Ôn Viễn với vẻ khó tin: “Cậu, cậu dám đánh tôi?”

Ôn Viễn nén giận, trái tim đập thình thịch. Mặt cô lạnh tanh, khiến Từ Tiểu Hà không khỏi rùng mình: “Chỉ một câu này thôi, sau này tôi không

bao giờ coi cậu là bạn. Từ Tiểu Hà, cậu tưởng cậu là ai, dám nói người ấy như vậy? Tát cậu một cái là còn nhẹ!”

Từ Tiểu Hà ôm ngực, trợn mắt nhìn cô, một lúc sau, cậu ta chột bặt cười: “Lưu Xuân Hi, Chu Nghiêu, hai người thấy tôi nói đúng chưa?”

Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu đã sớm sửng sốt trước những câu nói của Từ Tiểu Hà, đều nhìn Ôn Viễn với ánh mắt đầy kinh ngạc. Ôn Viễn thấy mình không thể ở đây thêm một giây nào nữa, không gian chật hẹp này khiến cô ngạt thở, giờ khắc này cô cần bình tĩnh lại. Cô quay người, mở cửa phòng ký túc.

Ngoài cửa cũng có không ít người đang đứng hóng chuyện. Vốn định sang khuyên nhủ, nhưng nghe Từ Tiểu Hà nói xong, ánh mắt khi nhìn Ôn Viễn liền trở nên phức tạp hơn nhiều. Có khinh thường, có hiếu kỳ, nhưng nhiều nhất vẫn là hâm mộ.

Trước những ánh mắt ấy Ôn Viễn không biết nên nói gì, cũng không có ý định giải thích, cô cắn môi ngẩng cao đầu bước ra khỏi ký túc, để lại một đám người đứng nhìn nhau. Trong chớp mắt, bầu không khí như ngưng kết lại.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ gọi tên cô như thế, dịu dàng mà lưu luyến, ngọt ngào tới mức linh hồn cô cũng bắt đầu run rẩy.

Type: Mèo

Trời không đổ tuyết lớn như trước, tuy nhiên tuyết vẫn rơi không ngừng.

Hoa tuyết bông bành vương trên người Ôn Viễn, cô đứng dưới ký túc xá, lạnh tới thấu xương, giờ bình tĩnh lại Ôn Viễn chợt nhận ra, quá xúc động cũng không hề tốt, khi này cô tát Từ Tiểu Hà một cái tới giờ tay vẫn còn tê. Ôn Viễn nắm chặt cổ tay cố gắng loại bỏ cảm giác ấy, cô không hối hận, không hối hận chút nào.

“Ôn Viễn!”

Nghe thấy tiếng gọi của Lưu Xuân Hì, Ôn Viễn ngơ ngác quay người lại. Thấy cậu ta vừa thở hổn hển vừa chạy về phía cô, trong tay là di động của cô.

“Vừa nãy có một người đàn ông gọi điện tới, tớ nghe máy giúp cậu.”

“Cám ơn.” Ôn Viễn cúi đầu nhỏ giọng đáp.

“Không, không có gì.” Tình huống này quá lúng túng, ới một người hay nói như Lưu Xuân Hì cũng không biết nói sao cho phải. Cậu ta nhìn Ôn

Viễn, thấy cô chỉ mặc một bộ quần áo ngủ đang run rẩy vì lạnh. “Chỗ này lạnh lắm, cậu lên phòng với tớ đi. Có chuyện gì thì từ từ nói?”

Ôn Viễn lắc đầu: “Không phải lo cho tớ đâu, tớ muốn yên tĩnh một lát.”

Lưu Xuân Hỉ đành chịu thua, thực ra cậu ta vẫn không tin lời Từ Tiểu Hà, trong mắt cậu ta, Ôn Viễn là một người vô cùng trong sáng, sao có thể bán thân vì tiền được. Nhưng cái tát của Ôn Viễn lại chứng minh sự tồn tại của một người như thế, cho nên Lưu Xuân Hỉ cũng không biết phải làm sao nữa. Ngẫm nghĩ một thoáng, cậu ta cởi chiếc áo khoác mà mình mặc xuống dúm thẳng vào tay Ôn Viễn.

Ôn Viễn hơi bất ngờ: “Tớ, tớ không cần.”

“Mặc vào!” Lưu Xuân Hỉ không để cô từ chối, khoác áo lên người cô, “Đừng để mình chịu lạnh, tĩnh tâm một lúc rồi về ký túc xá thôi.”

Ôn Viễn thấy mắt hơi ươn ướt: “Lưu Xuân Hỉ, tớ không phải người như thế.”

Cô không biết kể chuyện này cho bọn họ như thế nào, vì có quá nhiều điều mà người ngoài không thể hiểu nổi, cô chỉ muốn họ tin rằng, cô đang yêu một người không phải vì tiền của anh ấy mà vì chính con người anh. Lưu Xuân Hỉ mỉm cười, vỗ vỗ vai cô rồi quay người lên tầng.

Nhìn theo bóng lưng của bạn, Ôn Viễn cúi đầu ẩn di động, lịch sử cuộc gọi ghi nhận cuộc gọi gần đây nhất đến từ Ôn Hành Chi, ngón tay cô dừng trên số điện thoại của anh, nhưng lại không ấn xuống nút gọi. Giữa trời tuyết âm độ, Ôn Viễn cảm thấy cái lạnh cô tịch và buốt giá đang thấm dần vào trái tim cô, chậm rãi dày vò khiến cô không thể trốn thoát.

Trên tuyến đường chính của thành phố T, một chiếc xe đang lướt nhanh như gió. Hai ngày trước, sau trận tuyết đầu tiên con đường đã bị một lớp tuyết dày phủ kín, đêm nay trời lại đổ tuyết, rất nhiều xe đều phải lắp thiết

bị chống trơn, giảm tốc độ lưu thông trên đường, chỉ có chiếc xe này, không những không giảm tốc mà còn chạy ngày càng nhanh hơn.

Trán người tài xe ngồi ở ghế lái đã rịn mồ hôi, chiều tối nhận được điện thoại, yêu cầu anh ta tới sân bay đón sếp. Đang lái xe về nội thành như bình thường. Tổng giám đốc nhận một cuộc điện thoại, ngắt máy xong thì dặn anh ta tăng tốc, nhanh chóng tới Đại học T. Chạy xe với tốc độ cao giữa ngày tuyết lớn, tài xế phải thận trọng tới mức căng thẳng. Thỉnh thoảng liếc nhìn người ngồi sau qua gương chiếu hậu, anh ta chẳng dám nói nhiều một câu.

Người ngồi sau là Ôn Hành Chi, bay với thời gian dài và trận tuyết lớn đột ngột này khiến anh khá mệt mỏi, sau khi nghe điện thì tâm trạng càng tồi tệ hơn. Anh cúi đầu xem đồng hồ, rồi nói với tài xe: “Lái nhanh hơn chút nữa.”

Tài xế thầm thở dài đau khổ, giẫm vào chân ga tăng tốc, mãi mới thấy cánh cổng cao ngất của Đại học T, đang định rẽ vào thì bỗng nghe thấy Ôn Hành Chi nói: “Dừng xe!”

Xe từ từ dừng lại, Ôn Hành Chi nhanh chóng xuống xe, lạng người nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó mấy giây. Lúc này người tài xế vội vàng đưa cho anh một cái ô, chiếc ô màu đen với tay cầm khắc hoa văn tinh tế ấy ngăn lại những bông tuyết đang lãnh đãnh rơi, Ôn Hành Chi cầm nó, bước về phía cổng trường.

Ngoài cổng trường có hai dãy đèn lớn, nhưng lúc này chỉ có một dãy đang bật sáng, nền tuyết phản chiếu khiến ánh đèn ảm đạm ấy sáng sủa hơn mấy phần. Cũng nhờ có tuyết, không thì chưa chắc anh đã thấy được bóng người đang cuộn mình dưới tàng cây cổ thụ ở gần cổng trường ấy.

Lúc này anh không lo lắng nữa, nên cố gắng đi thật chậm. Nhưng lớp tuyết đọng quá dày, dưới tuyết lại có cành cây, dù bước chân anh rất nhẹ,

nhưng vẫn phát ra tiếng động.

Tiếng động này khiến Ôn Viễn giật mình, cô chầm chậm dời mắt khỏi di động, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, vừa ngạc nhiên vừa thảng thốt, cứ ngẩn người như thế.

Ôn Hành Chi bước tới trước mặt cúi đầu nhìn cô. Tuy mặc một chiếc áo khoác bên ngoài, nhưng đầu lộ ra ngoài vẫn vương vài bông tuyết, có lẽ trong người cũng không thấy ấm áp. Mũi lạnh tới đỏ bừng, chỉ có đôi mắt kia, long lanh mà nhìn anh, chăm chú quyến luyến, không chớp lấy một lần.

“Đứng lên đi.” Anh che ô cho cô, để tuyết không còn rơi trên người cô nữa. Nhưng Ôn Viễn lại làm như không nghe thấy, mắt hơn lóe lên, rồi lại cúi đầu co người lại.

Im lặng trong giây lát, anh cúi người, xoa đầu cô: “Chú bảo cháu đứng lên, ngồi thế này không thấy khó chịu sao?”

Ôn Viễn chỉ thấy cả người mình đều đang run lên. Lúc này cô không muốn gặp anh, không muốn chút nào. Vì vừa gặp anh, thì sự yếu đuối của cô lại bùng phát, cô sẽ ôm chân anh mà gào khóc mất thôi, cô không hề muốn vậy chút nào!

“Ôn Viễn.”

Anh gọi cô một tiếng, cuối cùng Ôn Viễn bùng nổ, cô hất tay anh ra: “Chú tránh ra!”

Tuy cô chỉ ngẩng đầu trong thoáng chốc, nhưng Ôn Hành Chi vẫn nhận ra ánh lệ thấp thoáng trong đôi mắt cô, tựa như một lớp sương mù. Anh do dự một lát, từ từ ngồi xuống đưa tay khoác áo lên người cô. Cái ấm áp ấy khiến Ôn Viễn tủi thân muốn khóc. Ôn Hành Chi cũng biết cô đang run rẩy, anh bèn bế bổng cô lên.

Hành động này của anh khiến Ôn Viễn giật mình, hoảng hốt ôm lấy cổ anh: “Chú, chú làm gì vậy?”

Nhìn đôi mắt đỏ như mắt thỏ của cô, anh mỉm cười dịu dàng: “Chú rất mệt, nên cháu hãy ngoan ngoãn một chút.” Nói rồi đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô, “Chú đưa cháu về nhà.”

Ôn Viễn phát hiện ra, cô không thể cự tuyệt sự dịu dàng đầy bất ngờ này.

Tuy bị bỏ không một thời gian, nhưng vì có người quét dọn định kỳ, lại có hệ thống sưởi hiện đại, nên cả căn nhà đều rất ấm cúng. Vừa vào nhà, Ôn Hành Chi đã đi vào phòng tắm, xả một bồn nước nóng. Thấy độ ấm vừa vặn, anh bèn gọi Ôn Viễn: “Đứng ngoài trời lạnh quá lâu rất dễ nhiễm bệnh, vào tắm nước nóng trước đã.”

Giờ phút này Ôn Viễn cực kỳ vâng lời, nhận lấy quần áo anh đưa rồi quay vào phòng tắm. Nhìn cánh cửa đóng chặt, Ôn Hành Chi quay người đi vào bếp.

Ở ngoài trời quá lâu, Ôn Viễn đã lạnh cứng người. Giờ nằm trong bồn tắm, để làn nước ấm mơn man da thịt, cô mới thấy bình tĩnh hơn phần nào. Lần này cô tắm khá lâu, sau khi mặc quần áo xong xuôi, ra khỏi phòng tắm, thấy đèn phòng khách đã tắt, chỉ còn một chiếc đèn tường đang bật sáng, và một cốc sữa trên bàn.

Ôn Viễn đứng lạng người trong chốc lát, thấy cửa phòng sách đóng chặt, có ánh đèn hắt ra từ trong phòng, Ôn Viễn nhỏ nhẹ đẩy cửa vào, thấy Ôn Hành Chi đang ngồi trước bàn, nhíu mày nhìn vào laptop.

Hắn vì nghe thấy tiếng động, Ôn Hành Chi ngẩng đầu, hàng mi nhíu chặt hơi giãn ra: “Uống sữa chưa?”

Ôn Viễn lắc đầu: “Cháu không muốn uống.”

Ôn Hành Chi cũng không ép cô: “Thế thì đi ngủ.”

Ôn Viễn cúi đầu im lặng, rì rầm thừa vâng. Trông theo béo lưng cô, Ôn Hành Chi trầm ngâm một thoáng, rồi đứng dậy đi theo cô tới phòng ngủ chính.

Trong phòng ngủ rộng lớn, chỉ có hai chiếc đèn ngủ đang sáng. Cô mở cửa tủ, kiễng chân lấy chiếc ga giường mà anh chuẩn bị cho cô. Ôn Hành Chi bước tới, lấy ga xuống giúp cô, lại tự tay trải ga xuống giường. Anh còn xắn sẵn cả chăn lẫn gối cho cô.

Ôn Viễn đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn anh, tới khi Ôn Hành Chi đứng dậy, nói với cô: “Xong rồi, ngủ đi.”

Cô liếc nhìn anh, rồi leo lên giường, chui vào trong chăn. Ôn Hành Chi thấy cô đã nằm xuống, bèn kéo chăn giúp cô, chỉ để khuôn mặt nho nhỏ của cô lộ ở ngoài. Những hành động ấy đều được thực hiện trong bầu không khí tĩnh lặng lạ thường, Ôn Viễn mở to mắt nhìn Ôn Hành Chi. Khi anh kéo chăn giúp cô xong, đang định đưa tay tắt đèn, Ôn Viễn chột ngăn anh lại: “Đừng tắt đèn!”

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô: “Không tắt đèn thì sao ngủ ngon được?”

Vì muốn tắt đèn, anh hơi cúi người về phía cô, vừa cúi đầu thì bắt gặp ánh mắt của cô. Ôn Viễn chớp mắt, như thế đổi ý, đưa tay ôm lấy cổ anh: “Vậy chú đừng đi có được không? Ở đây với cháu được không?”

Sao lại không được, Ôn Hành Chi giữ cánh tay đang ôm cổ anh, bế cô lên. Anh kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Ôn Viễn tưởng rằng đây sẽ là một nụ hôn cực kỳ dịu dàng, vì tối hôm nay, từ giây phút cô nhìn thấy anh, anh luôn như vậy. Nhưng không ngờ khi cô vừa hé miệng, anh liền hôn sâu, tựa như mưa rền gió dữ, khiến cô thở không ra hơi. Cô đẩy đẩy bờ vai anh, muốn anh thả cô ra, nhưng ai ngờ anh

càng ôm chặt hơn, cô càng giãy dựa anh càng giữ chặt, sau đó đưa tay đỡ lấy gáy cô, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt mà vồn vã, khi cô thấy mình gần như ngạt thở, anh mới buông ra.

Ôn Hành Chi ánh nhẹ lên môi cô, vừa để cô hít thở không khí mới vừa chậm chậm hôn cô, khi mở miệng thì chính anh cũng không ngờ giọng mình đã trở nên trầm khàn, không liên quá tới tình dục, mà chỉ có tình yêu: “Ôn Viễn.”

Ôn Viễn tự dưng muốn khóc, vì từ trước tới nay anh chưa bao giờ gọi tên cô như thế, dịu dàng mà lưu luyến, ngọt ngào tới mức linh hồn cô cũng bắt đầu run rẩy. Cô rất muốn tuyên bố với tất cả mọi người rằng người đàn ông đang ôm cô, hôn cô đây là người mà cô yêu nhất, nhưng cô cũng biết, với cô, chuyện đơn giản ấy lại khó khăn vô cùng, bởi vì nó sẽ mang tới rất nhiều lời đồn đại vô căn cứ. Chỉ mấy chữ “Chẳng ra gì” mà cô đã chịu không nổi, huống chi những lời khác?

“Sợ à?” Anh ghé vào trán cô, dịu giọng hỏi.

Ôn Viễn thở gấp, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Sâu thẳm mà âm u, nhưng vô cùng quyến rũ. Khi cô còn coi anh là chú, anh chưa bao giờ nhìn cô như vậy, mà chỉ nhìn cô như một đứa trẻ. Tối giờ, tuy anh chưa từng nói ra, nhưng Ôn Viễn biết được anh thực sự yêu cô, như một trường bối lại như tình nhân.

Cô trả lời anh bằng giọng hơi khàn, nhưng vô cùng kiên định: “Không sợ!”

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn đôi mắt vừa đắm lệ của cô, sáng trong mà cuốn hút. Một bàn tay giữ chặt eo cô, một tay kéo cô vào lòng, một lúc sau anh mới nói: “Thế thì tốt.”

Trận tuyết này cứ lặng lẽ rơi suốt một đêm, sáng ngày hôm sau, khi Ôn Viễn tỉnh dậy thì khung cảnh ngoài cửa sổ đã chìm trong màu tuyết trắng.

Sáng có tiết học, Ôn Viễn ăn sáng xong liền vội vã rời đi. Cũng may Ôn Hành Chi phải dự một cuộc họp sớm, tiện đường đưa cô về trường. Ôn Viễn thoáng do dự, nhưng cuối cùng cũng không từ chối.

Mặt đường có lớp tuyết đọng rất dày, Ôn Hành Chi cố lái xe thật chậm. Ôn Viễn ngồi ở ghế phụ, càng tới về gần trường, cô càng thấy buồn phiền hơn.

Cô ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa lưng vào ghế rồi chợt nói: “Cháu tát Từ Tiểu Hà một cái.”

Tuy lúc ấy cô đã giận điên người song giờ cô không hề hối hận, nhưng nghĩ tới việc còn phải ở chung ký túc xá với cậu ta ba năm rưỡi nữa, Ôn Viễn liền thấy đau đầu. Cô biết mình sẽ không xin lỗi cậu ta, mà người có tự tôn cao như Từ Tiểu Hà, e là sẽ không nhận lỗi với cô.

“Cho nên?”

Ôn Viễn rầu rĩ nói: “Cho nên cháu không biết về sau phải cư xử với cậu ta thế nào.”

“Đừng lo.” Ôn Hành Chi thản nhiên nói.

“Tại sao?”

“Vì Từ Tiểu Hà chắc chắn còn đau đầu vì vấn đề này hơn cả cháu.”

Ôn Viễn ngẫm nghĩ một hồi, thấy thực sự có lý. An tâm hơn một chút, cô lại nghĩ tới một chuyện khác: “Thế hai người bạn cùng phòng khác của cháu thì sao, nếu bọn họ hỏi về chú, cháu nên trả lời thế nào?”

Ôn tiên sinh liếc nhìn Ôn Viễn, thấy cô có hơi chột dạ, bèn nghiêng đầu nói: “Cháu tự ngẫm đi.”

Ôn Viễn lẳng lẳng cúi đầu. Thực ra từ khi Ôn Hành Chi dẫn cô tới thị trấn A, cô đã hiểu, anh có để ý tới việc công khai chuyện của hai người, thậm chí còn chuẩn bị trước. Nhưng bản thân cô khá nhút nhát, sợ người khác sẽ có cái nhìn phiến diện về tình cảm mà cô luôn hết lòng bảo vệ ấy. Nhưng sau buổi tối hôm qua, Ôn Viễn nhận ra, kỳ thực cô không cần bận tâm tới cái nhìn của người khác. Cô nhìn Ôn Hành Chi, nhỏ giọng đề nghị: “Hay là cháu cho chú danh phận nhỉ?”

Vừa nói xong, Ôn Viễn chợt thấy xe lảng đi một cái. Bật gạt ánh mắt anh, Ôn Viễn tỏ vẻ vô tội.

Ôn Hành Chi chẳng biết làm thế nào với cô, liếc cô với vẻ hoài nghi, tiếp tục lái xe: “Chú bảo rồi, cháu tự ngẫm đi.”

Mấy chữ này, Ôn Viễn nghe mà phát bực. Cô bĩu môi, quay mặt đi, nhưng khuôn mặt tự nhiên lại nóng bừng.

Khi tới trường thì vẫn còn sớm, nhưng cũng có kha khá người đi qua cô, đều nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ. Ôn Viễn biết họ đang nhìn mình, nhưng cô cố gắng làm như không thấy, đi thẳng lên tầng. Khi đẩy cửa vào phòng, Lưu Xuân Hỉ đang tranh cướp bánh bao với Chu Nghiêu, vừa nhìn thấy cô, hai người đều sững sốt. Ôn Viễn nhìn Lưu Xuân Hỉ, đưa cho cậu ta chiếc túi trong tay: “Áo khoác của cậu đây, cảm ơn nhé.”

Lưu Xuân Hỉ vẫn đang ngây người, tới khi Chu Nghiêu đẩy đẩy cánh tay cậu ta, mới à lên một tiếng: “Không có chi mà.”

Ôn Viễn mỉm cười, đi chuẩn bị sách vở để lên lớp. Sau lưng cô, Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hỉ quay ra nhìn nhau, vẻ mặt khá mâu thuẫn, Chu Nghiêu nháy mắt: “Cậu hỏi đi.”

Lưu Xuân Hỉ: “Cậu hỏi đi.”

Chu Nghiêu: Cậu là trưởng phòng mà! Cậu không hỏi thì ai hỏi?

Lưu Xuân Hỉ: Tớ không dám hỏi...

Chu Nghiêu: Tớ cũng không dám.

Hai người đang mắt la mày lét thì Ôn Viễn quay người lại, Lưu Xuân Hỉ và Chu Nghiêu vội lảng đi, Ôn Viễn nhìn hai người, do dự một thoáng rồi nói: “Tớ đi trước đây.”

Lưu Xuân Hỉ như vờ như vừa chú ý tới cô: “Ừ, đi từ từ thôi nhé.”

Phản ứng không ngoài dự đoán của cô, nhưng Ôn Viễn vẫn không khỏi hụt hẫng, cô cười nhạt, đang định quay đi thì chợt bị Lưu Xuân Hỉ gọi lại.

Cô quay đầu, mở to mắt nhìn hai người họ, Lưu Xuân Hỉ chỉ gọi cô lại, vốn chưa nghĩ ra nên nói gì, hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, cậu ta mới buông một câu: “Cậu có viết bài luận nào về ngành tiền tệ ngân hàng không? Cho tớ mượn được không?”

Ôn Viễn ngây người, rồi đột nhiên ôm bụng, không lường cười âm lên

Chu Nghiêu đã hoàn toàn suy sụp, giờ mà không hỏi thì chắc cậu ta sẽ phát điên, cậu ta kéo Ôn Viễn lại, nhìn cô với vẻ ai oán: “Cậu còn cười được nữa, không thấy bọn tớ lo lắng thế nào à.”

“Đúng rồi, khai báo nhanh lên!”

Ôn Viễn vẫn cười, tới khi Lưu Xuân Hỉ vỗ đầu cô một lúc cô mới ngừng lại. Cô cũng không tức giận, gãi gãi đầu, nhìn hai người kia với vẻ nịnh nọt: “Được rồi, tớ cũng không định giấu hai cậu nữa.” Cô thoáng ngập ngừng, rồi nói: “Thực ra tớ không hề lừa các cậu, người ấy đúng là họ hàng của tớ. Là chú út của tớ.”

“HẢ?” Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hỉ ngẩn người vì quá kinh ngạc.

“Chúng tớ không có quan hệ ruột thịt, tớ chỉ là con nuôi của nhà họ Ôn thôi.”

Sợ họ hiểu lầm, Ôn Viễn vội giải thích, tiện thể bộc bạch quá khứ thầm mến đáng sợ và quá trình mà hai người đến với nhau. Sau khi kể xong, cô nhìn Lưu Xuân Hỉ và Chu Nghiêu với ánh mắt thấp thỏm. Lưu Xuân Hỉ và Chu Nghiêu vẫn còn kinh ngạc, nhìn nhau một lúc mới quay ra nhìn Ôn Viễn.

Ôn Viễn lập tức đưa tay thề thốt: “Tớ sẽ không bắt các cậu phải chấp nhận. Tớ chỉ muốn các cậu biết là tớ không có ý giấu diếm, vì chuyện này kể ra ngoài thì cũng không phải ai cũng có thể hiểu được, cho nên...”

“Ôn Viễn.” Chu Nghiêu nắm lấy tay cô, nhìn cô bằng ánh mắt long lanh lấp lánh: “Tớ muốn xem ảnh, được không?”

“Hả?” Ôn Viễn giật mình.

“Khoan đã.” Lưu Xuân Hỉ nghiêm nghị nhìn cô, “Trước khi xem ảnh, cậu có thể nói rõ cho bọn tớ biết, rốt cuộc là nam theo đuổi nữ hay nữ theo đuổi nam không?”

Ôn Viễn ngạc nhiên tới mức trợn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn hai người nọ. Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hỉ đưa mắt nhìn nhau, cùng ôm lấy cô: “Cuối cùng tớ đã có thể yên lòng về cậu rồi, tớ rất sợ cậu là loại người như trong miệng Từ Tiểu Hà, nhưng giờ thì tốt quá rồi...”

Thế này thì, phải chăng cô nên cảm ơn Từ Tiểu Hà? Tuy không phải ai cũng hiểu được tình cảnh của cô và anh, nhưng ít nhất cũng tốt hơn chuyện bị bao nuôi một ngàn một vạn lần. Ôn Viễn nhìn hai người đang kẹp mình thành miếng thịt jambon trong cái bánh kẹp, thấy dở khóc dở cười, nhưng lại thấy cảm động hơn cả.

Cô biết bản thân cực kỳ may mắn, mới nhận được sự ưu ái của ông trời, có được hai người bạn khoan dung rộng lượng như thế!

Kết thúc vụ ồn ào này là Từ Tiểu Hà ra khỏi ký túc xá, cũng có nhiều lời đồn đại về Ôn Viễn, mà còn có nhiều phiên bản khác nhau, nhưng Ôn Viễn chỉ cười nhạt, không hề đáp trả, vượt qua cuộc kiểm tra định kỳ một cách suôn sẻ, rồi đón chào kỳ nghỉ đông. Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu đều chuẩn bị hành lý về nhà, còn Ôn Viễn thì ở lại thành phố T mấy hôm, ngày ngày chơi game ở văn phòng Tổng giám đốc GP, sống những ngày tháng vui vẻ thoải mái. Chỉ có hôm nay, tâm trạng cô chẳng mấy vui vẻ.

Ôn Hành Chi chủ trì một cuộc hội nghị lâm thời ở phòng họp nhỏ bên cạnh, sau khi hội nghị kết thúc, anh trở lại văn phòng thì thấy Ôn Viễn đang nằm nhoài trên bàn nước, trên màn hình trò chơi, bé loli mà cô điều khiển đã bị giết chế, ngã lăn ra đất. Anh đứng cạnh cô, cúi người nhìn một thoáng, sau đó gõ gõ đầu cô: “Sao hôm nay tình hình chiến đấu lại thảm thiết thế này?”

Ôn Viễn ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn anh một lúc mới hoàn toàn tỉnh táo, rồi lại miệt mài cầm chuột ấn diên cuồng, cuối cùng cũng không cứu vớt được kết cục thảm bại, cô thất vọng đóng laptop.

Ôn Hành Chi nhìn cô, thấy hơi buồn cười, cũng không hỏi vội, mà quay lại bàn làm việc, xử lý văn kiện trong tay gần xong rồi mới mở lời: “Nói đi, có chuyện gì thế.”

Ôn Viễn thấy người này thật là thần thông quảng đại, cô chẳng tỏ vẻ gì hết, thế mà anh cũng nhận ra mình có vấn đề? Cô bĩu môi nói, “Dì Thành vừa gọi điện thoại?”

“Dì ấy bảo sao?”

“Giục cháu về nhà.”

Ôn Hành Chi à lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn cô: “Bà cụ biết cháu nghỉ từ khi nào?”

Ôn Viễn đảo mắt bốn phía, nhưng không chịu nhìn anh: “Cháu lỡ lời nói ra.”

“Ý bà cụ là sao?”

“Muốn mai cháu về luôn.” Ôn Viễn đáp với vẻ chột dạ.

Ôn Hành Chi nhìn cô, cười như có như không, rồi đứng dậy lấy áo khoác trên giá, Ôn Viễn thấy thế bèn vội vàng hỏi: “Chú làm gì vậy?”

Anh liếc cô một thoáng: “Cháu đứng lên trước đã, đang yếu người thì đừng có ngồi dưới đất.”

Ôn Viễn đỏ mặt đứng lên khỏi thảm nền mềm mại, hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ kinh nguyệt, tuy không đau lắm nhưng bụng cũng âm ỉ nhức nhối. Cô thấy anh dọn đồ vào túi xách cho mình, không khỏi hỏi: “Chẳng lẽ chú định đưa cháu về nhà ngay trong hôm nay?”

Cô ngoan ngoãn mặc chiếc áo khoác mà anh đưa cho, nhìn anh với vẻ đáng thương. Ôn Hành Chi không đáp, đưa tay cốc đầu cô một cái, quay người ra ngoài. Anh đưa cô về nhà, khi đi qua trung tâm thương mại gần nhà nhất thì dừng lại, tối nay không ăn cơm bên ngoài, đương nhiên phải mua và thứ về để tự nấu.

Khi đi vào siêu thị, Ôn Hành Chi vừa đẩy xe hàng hóa, vừa chọn nguyên liệu nấu ăn. Ôn Viễn đứng cạnh, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh, anh để áo khoác trên xe, chỉ mặc một chiếc somi màu đen, cả ngoài toát lên khí chất thanh nhã mà nghiêm trang, nhất là khi anh cau mày những lúc tập trung, trông cực kỳ thu hút. Ôn Viễn biết anh rất đẹp trai, nhưng rất ít khi ngắm anh tới mức ngơ ngẩn, tuy nhiên giờ cứ nghĩ tới việc ngày mai phải về thành phố B, Ôn Viễn liền chẳng muốn dời mắt.

“Cầm mấy thứ này sang bên kia cân, chú đi chọn một ít hoa quả.” Ôn Hành Chi căn dặn.

Ôn Viễn thưa một tiếng, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ. Ôn Hành Chi nhận ra sự khác thường của cô, quay người hỏi: “Sao thế?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh, bất chợt vươn tay ôm lấy hông anh. Giữa siêu thị đông người qua lại, hành động này của cô khiến Ôn Hành Chi khá bất ngờ, nhưng anh chỉ nghĩ một thoáng là hiểu ra ngay: “Được rồi, chú không trách cháu.”

Anh cũng không cam tâm đưa cô trở về, song anh cũng biết ở thành phố B vẫn có vài người luôn thương nhớ cô. Huống chi, giờ cũng không phải lúc giữ cô ở bên cạnh mình.

“Thế tết này chú có về nhà không?”

Ôn Hành Chi kéo cô về phía mình, nói: “Không về.” Anh cúi người nhìn mái tóc mềm mại của cô, đưa tay vuốt trong vô thức: “Nhưng chú sẽ về thị trấn A.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không hiểu ý anh lắm. Chỉ thấy khóe môi anh cong lên, thong thả nói: “Cho nên năm nay cháu cứ về nhà đi, chờ hai ba năm nữa, chú lại dẫn cháu về thị trấn A đón tết.”

Ôn Viễn nhanh chóng hiểu ra, cô nhìn anh với vẻ khó tin, mong anh có thể nói rõ hơn một chút, Ôn Hành Chi bèn gợi ý thêm chút nữa, thấy cô đã gần hiểu được, anh bèn đưa túi cho cô: “Đi được chưa, cô Ôn?”

Ôn Viễn đỏ mặt lờm anh, cầm túi đi, Ôn Hành Chi nhìn theo bóng lưng nho nhỏ nhưng tràn đầy sức sống của cô, khẽ mỉm cười lắc đầu. Hai ba năm, liệu có lâu lắm không?

Ngày hôm sau Ôn Viễn về thành phố B một mình.

Thời tiết thành phố B cũng âm ảm y như thành phố T, tuyết lớn cứ rơi liên tục. Trong sân nhà họ Ôn, trừ lối đi chỉ bị một lớp tuyết mỏng bao phủ, những nơi khác đều bị tuyết đọng lấp kín, gần như không có kẽ hở. Ôn Viễn nhìn lại ngôi nhà mà cô đã rời xa suốt nửa năm nay, nghiêm túc ngắm nghía một lúc, rồi mới dẫm lên tuyết, bước từng bước lên chiếc cầu thang kêu cọt kẹt.

Cô đưa tay, mở cửa vào với vẻ do dự, mà cũng trong giây phút ấy, người ngồi trên sofa ở phòng khác cũng nhìn về phía cửa, bốn mắt nhìn nhau, Ôn Viễn đứng yên tại chỗ. Khí sắc của bà Kiều Vũ Phân tốt hơn lúc cô rời đi nhiều, đang nói cười vui vẻ với một cô nào đó mà Ôn Viễn không quen.

Bà Kiều Vũ Phân bình thản hơn cô nhiều. Bà đưa mắt nhìn cô, quay đầu nói với người kia mấy câu, rồi đi về phía cửa: “Về rồi à, đứng ngây ra đó làm gì, mau vào nhà đi.”

Ôn Viễn thưa rồi cầm lấy hành lý trong tay cảnh vệ bước về phòng.

“Có lạnh không con?”

Bà Kiều Vũ Phân vừa hỏi vừa phúi tuyết trên vai cô, Ôn Viễn thấy lòng mình chua xót, đang định đáp không lạnh thì có bác ngồi trên sofa lên tiếng: “Vũ Phân, đây là con bé nhà em sao, đã lớn thế này rồi cơ à? Đi học xa về nhà hả?”

Bà Kiều Vũ Phân cười, cũng không trả lời, cô bác nọ liền cảm thán: “Tình cảm của em với chồng tốt quá, có hai đứa con, trai gái đủ cả.”

Không nhiều người biết thân thế thực sự của Ôn Viễn. Thứ nhất là vì người nhà họ Ôn luôn kín tiếng, chưa bao giờ kể việc riêng cho người ngoài. Thứ hai là vì không phải ai cũng vào được dinh thự nhà họ Ôn, người có thể bước vào đây đương nhiên là người cực kỳ thân thiết, mà người như vậy, dù biết đi chẳng nữa thì cũng sẽ không kể lung tung. Cô bác

hôm nay trông khá lạ mắt, có lẽ là không thân lắm, hoặc là mới quen. Theo phép lịch sự, Ôn Viễn mỉm cười với người nọ.

Cô bác nọ nhìn, cũng mỉm cười: “Chị thấy cô bé không giống em lắm, chắc là giống cha hơn nhỉ?”

Nghe vậy bà Kiều Vũ Phân sững lại. Mà Ôn Viễn cũng thấy không ổn, cô ngẩng đầu nhìn bà Kiều Vũ Phân, nhưng một thoáng sau bà đã quay đầu đi, nói với người nọ. “Chị cứ đùa, đứa bé này không phải con ruột của em và Hành Lễ, là con một người bạn thân của Hành Lễ. Hai vợ chồng mất sớm do tai nạn giao thông, nhà không còn ai, chúng em mới bế về nuôi. Chẳng qua, tuy là con nuôi nhưng cũng không khác chi Ôn Kỳ.”

Ôn Viễn sững sờ, cô bác nọ cũng kinh ngạc. May mà người nọ phản ứng nhanh, lập tức nói: “Thế chứng tỏ em với Hành Lễ rất yêu thương nhau.”

Bà Kiều Vũ Phân cười, quay ra dặn dò Ôn Viễn: “Con lên nhà đi, dì Thành đang dọn phòng cho con đấy.”

“Vâng.” Ôn Viễn thưa một tiếng, giọng nói khô khốc.

May mà nhà này còn có dì Thành, dì đã dọn dẹp gọn gàng căn phòng mà cô không ở nửa năm nay, trải lên giường một chiếc chăn dày, sờ vào vô cùng ấm áp. Ôn Viễn ôm dì Thành làm nũng hồi lâu, tâm tình mới dần tốt lên.

Gửi tin nhắn báo bình an cho Ôn Hành Chi xong, Ôn Viễn ôm tay dì Thành ngủ trưa ngon lành, khi tỉnh lại thì trời đã tối, dì Thành xuống nhà nấu cơm, cô ngáp một cái rồi xuống giường, vừa mở cửa đã thấy Ôn Kỳ đang đứng ở đó, giật cả mình: “Anh đứng đây từ bao giờ thế?”

Ôn Viễn nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hừ hừ nói: “Ngủ khiếp thật đấy, coi đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi, cầm tinh con heo à?”

Nghe anh ta nói như vậy, Ôn Viễn ngại ngùng: “Thế anh muốn gì?”

“Nửa năm không gặp, ôm một cái có được không?”

Ôn Viễn thấy mới nửa năm không gặp mà hình như đầu óc Ôn Kỳ đã có vấn đề. Đứng đây chỉ để ôm một cái? Cô híp mắt lại: “Không biết ai đã hứa thường xuyên tới thăm em, sau đấy thì biệt tăm biệt tích.”

“Thất vọng à?”

“Không thêm.” Ôn Viễn bĩu môi.

Ôn Viễn mỉm cười, nụ cười rất lạnh nhạt, nhưng ánh mắt thì vô cùng ấm áp. Anh đưa tay, bế bổng cô lên. Ôn Viễn giật mình, suýt nữa thì hét lên, còn Ôn Kỳ thì cười tít mắt: “Nửa năm nay ăn khỏe lắm đúng không?”

“Chê em béo thì thả em xuống đi.”

Ôn Viễn đá anh ta một cái, chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến từ phía sau: “Hai đứa đứng đấy là gì, xuống nhà ăn cơm đi.”

Nghe bà Kiều Vũ Phân nói vậy, Ôn Viễn vội nhảy xuống, Ôn Kỳ vô thức nhú mày, nhưng khi quay đầu nhìn bà Kiều Vũ Phân, vẫn bưng vẻ mặt tươi cười: “Không có gì đâu, bọn con xuống đây.”

Nói rồi xuống nhà trước, bà Kiều Vũ Phân đứng ở đầu cầu thang, khi Ôn Kỳ đi qua, bà vỗ vỗ vai anh ta: “Viễn Viễn cũng lớn rồi, con không được bắt nạt con bé như hồi nhỏ nữa.”

Ôn Kỳ thoáng sửng sốt, rồi bật cười: “Con nào dám, chẳng phải còn có mẹ luôn đứng ra bảo vệ nó đấy sao?”

“Biết thế là được rồi.” Bà Kiều Vũ Phân mắng yêu một tiếng, rồi quay đầu nhìn Ôn Viễn ánh mắt không dịu dàng như trước mà toàn sự đề phòng và xa lánh, khiến Ôn Viễn rùng mình hoảng hốt.

Ông Ôn Hành Lễ không ở nhà, bàn cơm cũng chỉ có hai người đàn ông là ông nội Ôn Khác và Ôn Kỳ. Ông Ôn Khác tỏ vẻ ân cần với cô cháu gái nửa năm mới về, thân thiết hỏi cô mấy câu rồi chuyển đề tài sang Ôn Kỳ: “Dạo này công ty thế nào rồi?”

“Rất tốt ak.”

Ông Ôn Khác hài lòng gật đầu: “Có gì khó khăn thì nhớ nói với mọi người trong nhà, tự mình ra ngoài gây dựng sự nghiệp là tốt, nhưng cũng phải linh hoạt, nguồn lợi có sẵn trong tay thì không khai thác, bỏ gần cầu xa, thế thì có gì hay?”

“Cháu biết rồi ạ>”

“Cha, cha khuyên nó đi ạ. Từ nhỏ đứa bé này đã ương ngạnh, con nói gì nó cũng không nghe. Theo con thấy thì giờ quan trọng nhất không phải chuyện công ty, mà sớm tìm được một bà xã để quản việc nhà mới đúng.” Bà Kiều Vũ Phân mỉm cười nói chen vào.

Ông cụ Ôn nghe vậy, bèn giãn mày cười: “Mẹ cháu nói đúng đấy, thế đã có mối nào chưa?”

Ôn Kỳ cười cười, vừa ngẩn đầu thì đã thấy Ôn Viễn ngồi đối diện nháy mắt trêu tức anh ta. Anh ta nhìn cô cảnh cáo, thản nhiên đáp lời ông cụ: “Có thì cũng có, nhưng bảo dẫn về nhà thì hơi khó.”

“Thật sao?”

Vẻ mặt bà Kiều Vũ Phân lập tức thay đổi, ông Ôn Khác cũng hứng trí nhìn anh ta. Thấy mọi người đều nhìn mình chăm chăm, Ôn Kỳ vui vẻ nói: “Đương nhiên là --- giả!”

“Cái thằng này!” Bà Kiều Vũ Phân tức tối lườm anh ta, “Bảo con tìm người yêu sao mà khó thế cơ chứ.”

Ôn Kỳ cười, có vẻ không mấy bận tâm.

Sát cuối năm ông Ôn Hành Lễ mới từ châu Âu trở về. mấy năm nay ông cũng ít khi về nhà đón tết, dù sao ở vị trí đó, ông cũng có quá nhiều chuyện phải giải quyết. Cho nên có thể gặp cha vào Tết âm lịch, Ôn Viễn thấy khá bất ngờ.

Ngồi trên chuyến bay dài mười mấy tiếng và sự chênh lệch múi giờ khiến khuôn mặt không mấy trẻ trung của ông Ôn Hành Lễ đầy vẻ mỏi mệt, nhưng cũng không giấu nổi niềm vui hiện rõ trên đầu mày khóe mắt. Ông mang về rất nhiều quà, trong đó hầu hết là cho bà Kiều Vũ Phân. Có thể thấy, từ sau lần ốm nặng trước đó của bà Kiều Vũ Phân, ông Ôn Hành Lễ cũng quan tâm bà hơn bất kỳ ai trong nhà, tuy bà Kiều Vũ Phân không nói ra, nhưng trong lòng thì vô cùng vui vẻ. Ăn tối xong, bà còn pha riêng một ấm trà để Ôn Viễn bưng vào thư phòng.

Ông Ôn Hành Lễ đang đeo kính, nghiêm túc nhìn laptop, trong tay là từng tệp văn kiện. Xem ra ông vẫn vậy, cho dù là về nhà thì vẫn không thể buông bỏ công việc. Thoáng thấy tóc bạc ở thái dương ông, Ôn Viễn thấy sống mũi cay cay, cô đặt tác trà vào phía tay trái của ông, định lẳng lẳng rời đi thì bị ông Ôn Hành Lễ gọi lại: “Con à?”

Ôn Viễn ngoan ngoãn đứng trước mặt ông. Ông Ôn Hành Lễ lấy mắt kính xuống, nhẹ nhẹ xoa mắt mấy lần, mới giãn mặt mày, mỉm cười với Ôn Viễn: “Nửa năm không gặp, béo lên đúng không?”

Ôn Viễn cười ngại ngùng: “Tâm trạng thoải mái là có thể béo lên thôi ạ.”

Ông Ôn Hành Lễ cười hiền hòa hơn: “Thế cũng tốt, đã có bạn trai chưa?”

Ôn Viễn giật thót, nhìn ông Ôn Hành Lễ, thấy có vẻ như ông không biết gì cả, mới nói: “Chưa có ạ.”

“Chưa có à?” Ông Ôn Hành Lễ nhú mày, “Bây giờ yêu đương cũng tốt, cũng lớn cả rồi.”

“Cha!” Ôn Viễn hơi chột dạ.

Thấy Ôn Viễn xấu hổ, ông Ôn Hành Lễ không nói tiếp về đề tài này nữa, trầm ngâm một thoáng, ông hỏi: “Lần này về nhà, mẹ con đối xử với con có tốt không?” Có lẽ thấy nói vậy không ổn lắm, ông bèn nói lại, “Ý cha là, mẹ con còn giận con không?”

“Không ạ.” Ôn Viễn lắc đầu, cố gắng mỉm cười, “Mẹ rất tốt với con.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt.”

Ông Ôn HÀNH Lễ nhìn cô bé trước mặt mà lòng dạ rối bời. Ông đã không quan tâm chăm sóc cô, phụ lại suy nghĩ ban đầu khi đưa cô về đây. Ông muốn thân thiết với cô bé, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy, ông lại hơi do dự. Cô bé này cực kỳ giống mẹ ruột, từ cô, ông có thể dễ dàng thấy được bóng dáng của một người con gái như thế, người đã từng bất chấp tất cả mà yêu ông. Suy nghĩ một lúc, ông Ôn Hành Lễ nghiêng người, lấy ra một tấm thẻ từ trong ngăn kéo, đưa cho Ôn Viễn: “Cầm lấy đi.”

Ôn Viễn nhìn qua là biết đó là cái gì, cô lắc đầu từ chối: “Con có tiền rồi mà.” Sợ ông không tin, cô lại nói thế, “Năm nay con được nhiều tiền mừng tuổi lắm, của mẹ, của dì Thành, cả ông nội nữa!”

Ông Ôn Hành Lễ cười, vẫn cố nhét tấm thẻ vào tay cô: “Vậy tính cả phần của cha nữa nhẽ, được không?”

Ôn Viễn thấy tay mình phát bồng. Loại thẻ này chắc chắn nằm ngoài sức tưởng tượng của cô, thế nên cô không muốn nhận. Thứ này hiển nhiên là mang tính bồi thường, có khác chi chiếc váy công chúa mà ông từng mua cho cô? Chẳng qua đắt hơn một chút mà thôi. Nhưng nếu muốn ông an

lòng, cô có thể tỏ ra ngoan ngoãn, làm bộ như không biết gì cả, không hiểu gì hết.

Ôn Viễn mỉm cười ngọt ngào, mắt con con như vàng trắng non: “Cảm ơn cha.”

Trong một năm, nhà họ Ôn náo nhiệt vui vẻ nhất là vào dịp Tết âm lịch. Có rất nhiều khách khứa tới thăm, đều là đồng đội cũ hoặc cấp dưới ngày xưa của ông cụ Ôn. Người tới đều là khách, vì ông Ôn Hành Lễ phải đi theo ông cụ Ôn về phía nam mấy ngày, bà Kiều Vũ Phân dành thời gian để chuẩn bị.

Ôn Viễn đi cùng bà Kiều Vũ Phân, trước Tết siêu thị bao giờ cũng đông người, cô đẩy xe hàng đi theo bà Kiều Vũ Phân, không nhanh không chậm. Tâm trạng của bà Kiều Vũ Phân không tồi, thỉnh thoảng cũng sẽ hỏi thăm vài chuyện ở trường của cô, khi Ôn Viễn dần thoải mái hơn, bà Kiều Vũ Phân chợt quay đầu hỏi cô: “Viễn Viễn, con thấy anh con tìm bạn gái như thế nào thì ổn?”

“Dạ?” Ôn Viễn giật mình.

“Con coi anh con đấy, từ khi chuyển công ty về thành phố B thì vẫn bận rộn suốt, thỉnh thoảng còn thức trắng đêm làm việc. Trước thấy bộ dạng lông bông của anh còn, còn sợ sau này nó chẳng ra sao, không ngờ cũng là người cuồng công việc như cha nó. Có quyết tâm xây dựng sự nghiệp là tốt, nhưng đến tuổi thì cũng phải cân nhắc việc lập gia đình, cưới vợ xong vẫn có thể chăm lo cho sự nghiệp mà, có mâu thuẫn gì đâu.”

“Nhưng mà anh con vẫn chưa có bạn gái ạ?”

“Nên bây giờ mẹ mới muốn giới thiệu đối tượng cho nó.”

“Xem mắt ạ?” Nghĩ tới cảnh Ôn Kỳ phải đi xem mắt, Ôn Viễn không khỏi bật cười.

“Giờ mọi người đều đi xem mắt đấy thôi? Không cần tìm đâu xa, mẹ thấy trong khu cũng có rất nhiều cô gái xinh đẹp, tuổi tác lại hợp với anh con, giới thiệu thử xem thế nào.”

Ôn Viễn thầm nghĩ hà tất phải phí công như vậy, với tính cách của Ôn Kỳ thì chắc chắn anh ta sẽ không nghe theo sự sắp đặt của gia đình. Nhưng cô cũng không nỡ đả kích lòng nhiệt tình của bà Kiều Vũ Phân, bèn nói: “Nếu mẹ có đối tượng thích hợp thì giới thiệu cho anh ấy đi ạ. Dịu dàng hiền thực là được rồi.”

“Mẹ cũng nghĩ thế.”

Bà Kiều Vũ Phân là người thuộc phái hành động, ngay ngày hôm sau liền gọi một cô bé trong khu tới nhà chơi, cô bà mà Ôn Viễn gặp hôm mới về cũng tới cùng, người này chính mà mẹ của cô gái kia. Cha cô gái nọ là Cục trưởng cục khí tài của quân khu B, quân hàm thiếu tướng, có thể xem là môn đăng hộ đối. Nhưng thực tế đương nhiên là chuyện đời của hai đứa trẻ, hai nhà đều nghĩ thế này, không thành đôi thì cũng có thể làm bạn. Nhìn mọi thứ diễn ra suôn sẻ, Ôn Viễn hiểu rằng bà Kiều Vũ Phân đã chuẩn bị từ lâu. Cô thấy được, hiện giờ bà Kiều Vũ Phân đang dồn mọi tâm huyết lên người Ôn Kỳ, điều này khiến cô hơi hụt hẫng, nhưng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Không nhiệt tình như bà Kiều Vũ Phân, Ôn Kỳ tỏ ra khá hờ hững. Mấy hôm nay anh ra đang giải quyết một dự án, có lẽ tiến triển không mấy thuận lợi nên lúc về nhà sắc mặt khá âm u, lại gặp phải tình cảnh này, thực sự dở khóc dở cười. Nhưng anh ta không thể cư xử bất lịch sự được, đành nghiêm túc mà ứng phó với ba người phụ nữ. Khi Ôn Viễn bưng trà rót nước, ngừng đầu liếc anh ta một cái, có thể thấy rõ sự mệt mỏi và mất kiên nhẫn trong mắt anh ta. Mãi mới tiễn được hai mẹ con kia về, khi Ôn Kỳ kéo cà vạt chuẩn bị lên tầng thay quần áo, thì bị bà Kiều Vũ Phân gọi lại: “Con cảm thấy cô bé này thế nào?”

“Tạm.”

“Tạm là tạm thế nào, người ta đi du học nước ngoài, giờ đang làm trong đơn vị hành chính sự nghiệp. Điều kiện rất tốt đúng không?”

“Vâng, rất tốt, hạnh phúc hơn con nhiều, ngày nào con cũng phải làm hùng hục như trâu, đã thế còn không ai phát lương cho con, con còn phải nuôi thêm một đám người nữa.”

“Ý mẹ không phải thế.” Bà Kiều Vũ Phân nói vào trọng tâm vấn đề, “con biết không, ngày xưa khi ở cùng khu, hai đứa còn học tiểu học với nhau đấy. Đây gọi là duyên phận!”

Ôn Kỳ không khỏi bật cười: “Trong khu có mỗi một trường tiểu học, mẹ bảo duyên phận thì cũng đâu chỉ có cô ta, nếu con nhớ không nhầm thì ngày xưa lớp con có mười mấy nữ sinh ấy chứ. Bao giờ mẹ rảnh thì tìm cho hết cho con nhé?”

Ôn Viễn nghe anh ta nói vậy, không khỏi phì cười, sau khi bị anh ta lườm một cái thì vờ nhún vai như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“đừng có chống chế. Mẹ nói cho con biết, con không chịu để tâm đến chuyện này, sau này ế vợ thì chỉ có mà khóc thôi!”

Ôn Kỳ cũng thấy phiền vô cùng: “Giờ mẹ nhàn quá, không có gì để làm ạ? Con còn đang bận rộn thế này, còn tâm trí đâu mà tìm bạn gái rồi kết hôn? Mẹ nhìn chú con kìa, ba mươi một tuổi rồi, chẳng phải cũng chưa kết hôn đó sao?”

“Ông nội còn chẳng bảo được chú ấy, sao con có thể giống chú ấy được chứ?”

“Thế mẹ cũng đừng bận tâm nữa, mẹ giục già suốt ngày như thế không thấy phiền sao.”

Ôn Kỳ nói thẳng ra như thế, mặt bà Kiều Vũ Phân tái đi, Ôn Kỳ cũng biết mình lỡ lời, đang định cứu vớt tình hình thì bà Kiều Vũ Phân đã giận tới đỏ mắt, đánh anh ta một cái: “Con chê mẹ phiền? Được, con thích làm gì thì làm!”

Dứt lời, hất tay Ôn Kỳ, quay về phòng.

Ôn Kỳ đứng ở đầu cầu thang, do dự trong thoáng chốc, cuối cùng kéo cà vạt ra, ôm trán ngồi phịch xuống sofa. lát sau anh ta cảm thấy đầu khác của sofa lún xuống, anh ta không vội mở mắt, chỉ hờ hững nói: “Xem trò vui đã mắt chưa?”

“Em không dám xen vào, nên chỉ có thể ủng hộ anh về mặt tinh thần thôi.”

“Thôi khỏi.”

Bị cự tuyệt thẳng thừng như thế, Ôn Viễn cũng không tức giận, cô lấy một quả nho bỏ vào miệng, quay đầu, thấy Ôn Kỳ đang chống đầu, ngả người vào sofa, chăm chú nhìn cô. Đôi mắt ấy, ấm áp mà trong trẻo.

“Sao anh nhìn em như thế?”

Ôn Kỳ chăm chú nhìn cô, hỏi: “Ôn Viễn, em đã nghĩ tới lúc anh nên kết hôn chưa?”

Ôn Viễn trầm tư một thoáng, trả lời: “Hai mươi lăm tuổi, cũng được rồi.”

Ôn Kỳ à lên một tiếng đầy hứng thú, “Sao cứ phải là hai mươi lăm tuổi?”

Ôn Viễn lại ngẫm nghĩ một lúc, nghiêm túc trả lời: “Không biết nữa.”

Ôn Kỳ nheo mắt, vẻ mặt thả lỏng. Kệ đi, hai mươi lăm tuổi, chỉ khoảng bốn, năm năm nữa thôi mà.

Sắp đến giao thừa, nhưng bầu không khí trong nhà lại trở nên căng thẳng.

Ông Ôn Hành Lễ vừa trở từ phía Nam trở về, nhưng cũng nhận ra tình hình trong nhà không ổn, bèn hỏi han Ôn Kỳ một hồi, nhưng cũng chẳng có ích gì, nên cũng cáu giận vô cùng.

Ông cụ Ôn mặc kệ mọi thứ, những người khác thì không còn tâm trí đâu mà đón tết, chỉ có dì Thành là làm như không có chuyện gì xảy ra, cùng Ôn Viễn làm sủi cáo ở phòng bếp, những chiếc sủi cáo hình thù kỳ dị do Ôn Viễn nặn xếp đầy trên thớt, dì Thành thấy thế cũng không tức giận, chỉ cười cười rồi véo mũi cô.

Ôn Viễn chu môi, nhìn bàn đầy sủi cáo, bất chợt buông tiếng thở dài.

Dì Thành đưa mắt nhìn cô: “Bé tí mà than thở với thở cái gì?”

Ôn Viễn cúi đầu ủ rũ nói: “Nhà đông người như thế, nhưng cháu vẫn thấy rất cô quạnh. Dì Thành, cháu luôn thấy nơi này không còn là ngôi nhà trước kia nữa.”

Dì Thành mỉm cười: “Vì cháu lớn rồi nên mới thấy khác thôi.”

Ôn Viễn thấy khó tin: “Thật thế ạ?”

“Được rồi.” Dì Thành nở nụ cười, “Hôm nay là giao thừa, phải vui vẻ lên. Nghe nói trong khi có người muốn bắn pháo hoa, nếu cháu thích thì đi cùng họ cũng được.”

Ôn Viễn lắc đầu: “Cháu không đi đâu.”

Hai hôm trước, buổi tối cô và Ôn Kỳ cùng ra quảng trường xem pháo hoa, lúc về bị bà Kiều Vũ Phân bắt gặp, bà bèn lạnh lùng dặn Ôn Kỳ đừng suốt ngày dẫn cô đi chơi lung tung như thế. Ôn Viễn không muốn gây phiền phức cho Ôn Kỳ, cũng không dám làm bà Kiều Vũ Phân mất vui.

Di Thành đương nhiên biết tâm sự trong lòng cô, thở dài một tiếng: “Không phải di muốn nói xấu mẹ cháu đâu, nhưng mẹ cháu đúng là buồn cười, cuối năm còn làm cả nhà không vui.”

Ôn Viễn cũng bị liên lụy, nhưng đành cười trừ một tiếng rồi thôi.

Trước giờ nhà họ Ôn không có thói quen thức đêm đón giao thừa, chỉ là sáng hôm sau dậy sớm luộc một nồi sủi cảo để ăn thôi. Tết âm lịch năm nay quá u ám, Ôn Viễn xem chương trình chào xuân một lúc rồi tới phòng di Thành trò chuyện với bà, sau khi bà đi ngủ cô mới về phòng mình.

12 giờ, ngoài cửa sổ có tiếng pháo vang lên, pháo hoa chốc chốc lại tỏa sáng giữa trời đêm u tối, đủ loại sắc màu, trông rất đẹp. Ôn Viễn đứng bên cửa sổ, lẳng lặng ngắm nhìn, tới khi điện thoại đổ chuông cô mới hồi hồn. Cô nhìn màn hình điện thoại, hai mắt sáng lên, mãi mới đợi được điện thoại của anh.

Mấy ngày về nhà, cô và Ôn Hành Chi chủ yếu liên lạc qua điện thoại. Anh luôn là người gọi tới, lâu dần Ôn Viễn cũng quen với việc là người chờ điện thoại. Theo lời của Chi Nghiêu, thì chủ động gọi điện chứng minh là anh cần cô. Cô sẽ không kể với Ôn Hành Chi về điều này, mà chỉ thầm vui vẻ trong lòng, hưởng thụ cảm giác được anh nâng niu.

“Sao vẫn chưa ngủ?”

Ôn Viễn bĩu môi: “Chú đợi lúc cháu ngủ thì mới gọi à?”

Ôn Hành Chi cười, “Ăn cơm tất niên chưa?”

“Cháu còn vào bếp làm mấy món ấy chứ?”

“Ồ? Lần này lại đứt đầu ngón tay nào?”

Ôn Viễn then quá hóa giận: “Này!”

Người ở đầu bên kia cũng vui lây với cô, “Được rồi, giờ đang ở phòng mình à?”

Ôn Viễn thưa vâng, giờ khắc này cô cực kỳ ghét một người lại vừa muốn gặp người đó nhất, mà người cô muốn gặp nhất ấy còn đang ở phía Nam xa xôi, ở một nơi cô không thể tới được.

“Ôn Viễn, thị trấn A có tuyết rồi, là tuyết đầu mùa.”

“Cháu cũng đâu có thấy được, kể cho cháu làm gì.”

Cô oán trách qua điện thoại, còn người ở đầu bên kia lại như đang cười: “Thôi không nói nữa, cháu ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm.”

“Cháu đang định đi ngủ, tại chú gọi điện đến ấy chứ, người làm lỡ giấc ngủ của người khác là đáng ghét nhất.”

Đứt lời cô giận dữ ngắt máy, nhưng một giây sau cô liền thấy hối hận, vùi đầu vào trong chăn, tới khi điện thoại đổ chuông một lần nữa. Ôn Viễn nhìn tên người gọi, khóe mắt chột đỏ lên, cô ấn xuống nút nghe: “Chú gọi làm gì? Cháu nói cháu buồn ngủ rồi cơm mà.”

“Chú muốn nghe xem có phải cháu đang khóc không.”

Cô chối bai bãi, nhưng cổ họng lại hơi nghẹn ngào: “Chỉ có đồ ngốc mới khóc thôi.”

“Ồ? Chẳng lẽ cháu không phải sao?”

Lần này cô chẳng còn sức phản bác nữa, cô ôm gối ngồi trên giường, sau những tiếng nghẹn ngào là giọng mũi nghèn nghẹn: “Cháu muốn nghỉ ngơi, chú đừng đừng gọi điện cho cháu nữa.”

“Thế chú về gặp cháu, được không?”

Ôn Viễn ngây ngẩn cả người, quên cả lau nước mắt, cũng không thốt thành lời. Mà người ấy cũng không mong cô đáp lại, chỉ than một tiếng, dừng xe lại rồi nói với cô: “Được rồi, cháu xuống đi.”

“Chú, chú đang ở đâu?”

“Ngoài dinh thự, tuyết chưa tan hết đâu, cháu nhớ mặc ấm rồi hẵng ra ngoài.”

Ôn Viễn thấy rằng mình đang và vào nhau lập cập: “Chú lừa cháu ư? Chẳng phải chú nói sẽ đón giao thừa ở thị trấn A sao?”

“Chú biết.” Anh nói, “Nên cháu thử xem đồng hồ đi, đã qua mười hai giờ rồi, hiện tại là mừng một.”

Ôn Viễn vẫn còn ngẩn ngơ, cô sững sờ một chốc rồi mới lấy một chiếc áo khoác, mặc vội lên người rồi mở cửa xuống nhà. Hậu quả liều lĩnh này chính là đánh động người trong phòng khác, tạch một tiếng, đèn ở cổng sáng lên, Ôn Viễn giật mình, nhìn người nọ bằng ánh mắt đờ phòng, là dì Thành?

Dì Thành thấy cô, bèn vỗ vỗ ngực: “Cháu làm gì mà lén la lén lút thế hả, làm dì sợ chết khiếp?”

Ôn Viễn cố tỏ ra bình tĩnh, hỏi: “Dì Thành, sao gì lại ở đây?”

“Cửa sổ phòng bếp quên chưa đóng, dì xuống nhà đóng lại. Cháu định làm gì thế?”

“Cháu không làm gì cả, cháu chỉ muốn, chỉ muốn...” Ôn Viễn áp úng, lòng thầm hối hận bản thân quá sung sướng, quên cả việc nhẹ chân nhẹ tay.

Dì Thành nhìn bộ dạng ấp úng của cô, chợt hiểu ra: “Chắc là thấy bên ngoài có nhiều người bắn pháo hoa quá, không chịu nổi, muốn đi chơi chút gì?”

Mắt Ôn Viễn đảo quanh, gật đầu vâng một tiếng chắc nịch.

Dì Thành mỉm cười, xoa đầu cô: “Mấy hôm nay cứ bắt cháu ru rú trong nhà, nhưng một mình cháu ra ngoài không an toàn, bảo Ôn Kỳ đi cùng nhé.”

“Thôi ạ!” Ôn Viễn vội vàng từ chối, “Cháu đi với bạn, ngay ngoài kia thôi.”

Qua chuyện này, Ôn Viễn cũng không còn hưng phấn như trước, cô ép chặt áo khoác đi quan sân lớn, gió lạnh thổi ào ào lên người cô, nhưng không ngăn được hơi ấm từ những bông pháo hoa lấp lánh trong ngày lễ đoàn viên này. Sau khi đi qua cổng, cô mỉm cười với người lính gác, phóng tầm mắt là có thể thấy được ánh đèn xe cách cổng khi nhà khoảng một trăm mét, ánh đèn ấy còn sáng hơn cả bông pháo hoa lớn nhất trên bầu trời.

Ôn Viễn cố nén để hàm răng mình không va vào nhau lập cập, bước nhanh về phía chiếc SUV màu đen. Xe lẳng lặng đỗ ở đó, trông không ăn nhập gì với bầu không khí náo nhiệt hôm nay, có một người đang đứng bên cạnh xe, mặc áo dạ dài màu sẫm, như hòa lẫn vào màn đêm tối tăm, dường như người kia đã thấy cô, vẫy tay với cô.

Bây giờ Ôn Viễn cũng không vội nữa, cô chậm chậm đi tới đứng cách anh khoảng một mét rưỡi, trong chớp mắt, sự thương nhớ và tủi thân đan cài khiến lòng cô rối bời, không khỏi bực bội hoảng hốt, mà người đàn ông trước mắt cô lại hiếm khi cười dịu dàng đến thế, cô cũng không giận nổi. Nhìn nhau gần mười giây, người ấy đầu hàng trước, chậm chậm bước về

phía cô, chẳng mấy chốc đã tới trước mặt cô. Nhìn khuôn mặt ấy cô hơi khó tin, cô cất tiếng hỏi anh, giọng nói không giấu nổi nghẹn ngào tủi thân: “Sao chú lại về đây?”

Ôn Hành Chi không đáp, tháo găng tay da vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô, ươn ướt, cô vẫn khóc. Đương nhiên Ôn Viễn cũng thấy mặt mình lạnh lạnh, bèn hất tay anh ra, lau vội lau vàng, coi như đã lau khô nước mắt.

Ôn Hành Chi cứ đứng nhìn cô như thế, mắt anh chợt sáng bừng lên: “Lên xe.”

Ôn Viễn đỏ mắt, ngẩng đầu lờn anh: “Để làm gì?”

Anh mỉm cười, cúi người ôm cô: “Đón tết với cháu.”

Một giờ sáng ở thành phố B, ánh sao vẫn lấp lánh, màn đêm vẫn rục rờ. Pháo hoa ngập trời khiến ngày lễ trở nên tưng bừng với đủ màu sắc, tới cả núi Kinh Sơn ở ngoại ô thành phố cũng rục rờ đèn hoa. Đèn lồng đỏ uốn quanh đường núi, thêm xe cộ đi lại đông đúc, khiến con đường lên núi không còn quạnh quẽ đìu hiu.

Chiếc SUV màu đen chạy băng băng trên con đường núi này, núi Kinh Sơn khá gần dinh thự nhà họ Ôn, chủ nhân của những ngôi nhà trên con đường này đều là các cán bộ kỳ cựu đã về hưu, hoặc là người nhà của bộ đội đóng quân ở đây. Ôn Viễn lảng lạng ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, quay đầu hỏi anh: “Tại sao phải lên núi đón tết?”

“Lát nữa sẽ cho cháu biết.” Anh chăm chú nhìn về phía trước, nhưng về mặt lại cực kỳ thoải mái.

Ôn Viễn bĩu môi: “Chú có biết, cháu ghét nhất là những người nói chuyện úp úp mở mở không.”

Ôn Hành Chi nướn mảy, xoay tay lái, xe chạy tiếp chừng một kilomet thì dừng lại: “Xuống xe đi, đi chuyển đồ giúp chú.”

Không những không nhận được đáp áp như mong muốn mà còn bị sai bảo, Ôn Viễn đành phải xuống xe. Ôn Hành Chi đã mở cốp sau ra rồi, khi cô lại gần xem thì lập tức sững sờ kinh ngạc. Ôn Viễn nhìn anh với vẻ khó tin: “Chú mang theo những thứ này làm gì?”

“Đương nhiên là để đốt rồi.” Nói rồi bê hai thùng nặng trịch ra ngoài.

Ôn Viễn đứng ngẩn người giữa màn đêm gió lạnh, không khỏi run rẩy, “Sao chú lại muốn dẫn cháu đi chốt pháo?”

“Chú nhớ cháu, lý do này có được tính không?”

Câu này của anh khiến Ôn Viễn đỏ mặt, “Cháu hỏi thật đấy.”

Ôn Hành Chi quay người lại, cúi đầu liếc nhìn chóp mũi đỏ bừng vì lạnh của cô, ánh mắt dịu dàng mà nghiêm túc: “Khi cháu lên bảy, chú từng đó tết ở nhà, còn nhớ không?”

Sao tự dưng lại nhảy về thời cô còn bảy tuổi? Ôn Viễn ngơ ngác lắc đầu.

Ôn Hành Chi cũng chẳng mong cô có thể nhớ được: “Giao thừa năm ấy, trong khu có rất nhiều trẻ con đều đi đốt pháo, cháu thấy tò mò nên cũng đi theo.”

“Có chuyện đó ạ? Sao cháu không nhớ nhỉ?”

Ôn Hành Chi không trả lời câu hỏi của cô, mà nói tiếp: “Tiếc là cháu quá ngốc, châm pháo xong nhưng lại không biết thả ra ngoài, cứ thế để pháo nổ trên tay.”

Ôn Viễn xấu hổ: “Không thể, không thể có chuyện đó được!”

“Hậu quả là bị xước chút da, chính là ở đây.” Anh đưa tay vuốt má cô, “Từ đây mọi người trong nhà không cho cháu chơi pháo nữa, cháu không chịu mà khóc âm ỉ lên.”

“Không được nói nữa!”

Cô nhớ ra rồi, vội vàng kiễng chân che miệng anh.

Ôn Hành Chi giữ tay cô lại, thong thả nói tiếp: “Để đỡ cháu thì mọi người phải đốt một thùng pháo hoa cho cháu xem, không ngờ khiến cháu vui thật. Nghe dì Thành kể, từ lần đó, cuối năm nào cháu cũng muốn đi xem pháo hoa... đã nhớ ra chưa?”

Ôn Viễn cúi đầu, vùi đầu vào ngực anh, “Chú đốt pháo cho cháu xem đi.”

Núi Kinh Sơn ở gần thành phố, là địa điểm thích hợp để xem pháo hoa, có thể thu vào tầm mắt hết thấy cảnh phồn hoa rực rỡ. Ở trong những khu nhà quân đội quanh đây, mọi người cũng đang liên hoan chào xuân, từng quả từng quả pháo bay lên trời, nổ bùng rực sáng.

Ôn Viễn nhìn Ôn Hành Chi đốt từng quả pháo hoa, khi chúng nổ tung cô sẽ vui vẻ hò hét, sau đó không đợi chúng biến mất thì đã đưa anh một quả pháo khác để anh châm lửa. Bầu trời như bùng sáng dưới ánh pháo hoa lấp lánh soi rọi, đẹp tựa ban ngày.

Cô thích những thứ như thế, tuy người ta thường nói pháo hoa chóng tàn, nhưng chúng thực sự đẹp vô cùng. Điều này cũng chứng tỏ cô còn chưa chín chắn, tuy nhiên thế thì có sao đâu, anh chấp nhận chiều chuộng cô, dung túng cô là được.

Khi đốt hết pháo hoa, Ôn Viễn chạy đến bên người Ôn Hành Chi, đưa tay về phía anh: “Đưa cháu bật lửa, cháu muốn tự đốt.”

Ôn tiên sinh đưa mắt nhìn cô, dịu dàng cự tuyệt nói: “Không đưa.”

Cô mở to mắt cầu xin: “Cháu không nghịch dại đâu, chỉ một lần này thôi. Với lại đặt pháo hoa trong xe nguy hiểm lắm, đốt hết một lượt cho xong.”

Ôn Hành Chi nheo mắt lấy ra bật lửa, Ôn Viễn đang định đưa tay lấy thì đã bị anh đẩy ra, cô thấy anh quay người lấy ra một hộp thuốc lá.

“Chú hút thuốc ư?” Ôn Viễn nhìn anh với vẻ bất ngờ, có điều ngẫm lại thì thấy cũng là chuyện thường tình, làm trong ngành này thường xuyên phải giao tiếp xã hội, e là chẳng mấy người không biết hút thuốc, mấu chốt là có nghiện hay hông thôi. Ôn Hành Chi biết hút nhưng rất ít khi hút thuốc, đúng như nguyên tắc nhất quán của anh, tuyệt đối không động vào những thứ gây nghiện.

“Bật lửa quá nguy hiểm, chú đốt một điếu thuốc cho cháu.”

Nói rồi đưa bật lửa cho cô, sau đó lấy một điếu thuốc lá từ trong hộp. Ôn Viễn ngậy người nhìn anh, thấy anh ra hiệu với cô, bèn mở bật lửa rồi đưa tới trước mặt anh, Ôn Hành Chi lếc cô một thoáng, hơi cúi người kề điếu thuốc vào ngon lửa, nhẹ nhẹ hút một hơi, điếu thuốc được đốt lên. Ôn Viễn tròn mắt nhìn toàn bộ quá trình, thấy gần như nghẹt thở. Anh cố ý đúng không? Châm điếu thuốc thôi mà cũng phải dùng sắc đẹp để quyến rũ cô!

“Được rồi, cầm đi chơi đi.”

Ôn Hành Chi vỗ vỗ lên mặt cô, đưa điếu thuốc cho cô chơi. Ôn Viễn hít mạnh một hơi như người vừa thiếu dưỡng khí, đỏ mặt cầm lấy điếu thuốc rồi chạy mất.

Trông theo bóng lưng cô, Ôn Hành Chi mỉm cười. Thực ra ban đầu anh không định quay về, vì trong ngành của anh không mấy ai đón Tết âm lịch, hầu hết đều là người nước ngoài, anh còn công việc chưa bàn xong, cho nên

định đón giao thừa ở thành phố W rồi hôn sau về thành phố T ngay. Không ngờ chỉ tình cờ gọi một cuộc điện thoại về nhà, nghe dì Thành nhắc tới Ôn Viễn với vẻ xót thương, thế là anh liền đổi ý, về thăm cô một chút. Vì ngoài trừ anh, không ai biết phải dỗ dành cô như thế nào.

“Đẹp không ạ?”

Tiếng hét của Ôn Viễn khiến Ôn Hành Chi hồi hồn, anh nhìn bông pháo đang từ từ nở rộ, không đáp. Đúng lúc ấy có mấy khu nhà trên núi Kinh Sơn cũng đốt pháo, tiếng nổ vang lên đột ngột khiến Ôn Viễn giật mình, cô quăng điếu thuốc trong tay đi, chạy về bên anh.

“Có điều ước gì không?”

Ôn Viễn lớn tiếng hỏi, Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, tâm tình vui vẻ khiến khuôn mặt cô như bừng sáng, vô cùng xinh đẹp. Gần như theo bản năng, anh giữ lấy eo cô kéo cô vào ngực rồi lắng lắng hôn lên môi cô, hương thuốc lá nhàn nhạt quấn quanh lưỡi cô, anh hôn rất đổi dịu dàng. Ôn Viễn cũng ngây người một thoáng rồi đưa tay ôm lấy anh, khiến nụ hôn này càng thêm say đắm. Nụ hôn đến trong chớp mắt này đã kéo dài rất lâu, nhưng cô vẫn không nỡ buông tay.

“Ước điều gì?” Hai người tách nhau ra, anh hỏi.

“Không cho chú biết.” Cô cười tí mắt, đắc ý như một chú cáo nhỏ.

Ôn Hành Chi cứ ngăm cô như vậy trong mấy giây, sau đó anh lại cúi đầu, cắn lấy đôi môi mềm mại của cô như đang trừng phạt, rồi tiếp tục hôn cô, lấy đi cả nguyện vọng trong lòng cô. Trong phút giây say mê ấy, anh mơ màng nghe được tiếng cô: “Cháu ước rằng, trong suốt quãng đời còn lại, Tết năm nào cũng tuyệt vời như tết năm nay.”

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Lễ Trưởng Thành - Giờ Chú Sẻ Đèn Bù Cho Cháu

Người ta thường nói: Ở đại học, quãng thời gian trôi đi chậm nhất là học kỳ đầu tiên, bước qua thời kỳ biến đổi cả tâm lý và sinh lý này, thời gian còn lại chỉ như một cái chớp mắt thoáng qua.

Ôn Viễn cũng chẳng suy nghĩ sâu xa, tháng ngày trôi đi vui vẻ bình yên. Đương nhiên nhà trường cũng hiểu tâm lý của đám sinh viên kỳ cựu này, bèn sắp xếp lịch thực tập ở kỳ nghỉ hè năm thứ ba diễn ra trước, khiến sinh viên trong trường dạy sòng.

Theo sắp xếp của khoa, tám tuần đầu vẫn tới trường học, sau đó bắt đầu quá trình thực tập. Thời gian được sắp xếp cực kì tinh vi, vì có rất nhiều người muốn thi nghiên cứu sinh thường bắt đầu ôn tập từ học kỳ hai năm thứ ba, cho nên mới nghĩ ra trăm phương ngàn kế để trốn kỳ thực tập vào hè năm ba. Giờ đã qua nửa học kỳ, hầu hết mọi người đều không thể dùng cái cớ này được nữa. Những sinh viên không có ý định học lên cao thì bắt đầu tích cực liên hệ với các đơn vị để thực tập, những người làm việc tốt sẽ có cơ hội vào làm chính thức ở đơn vị đó, so với bạn cùng ngành, đương nhiên đã đi trước một bước.

Từ khi Từ Tiểu Hà rời đi, phòng ký túc xá không có thêm ai nữa, luôn chỉ có ba người. Trong lớp có rất nhiều bạn chọn về quê thực tập, còn phòng ký túc của Ôn Viễn thì đều chọn ở lại thành phố T thực tập, ngoài lý

do trình độ phát triển kinh tế của thành phố T rất mạnh mẽ, thì nguyên nhân chủ yếu khiến ba người đều ở lại thành phố này chính là - đàn ông.

Ôn Viễn thì khỏi nói, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu cũng dần quen bạn trai, giờ cả hai đều đang ở thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, mà bạn trai hai người lại đều là người thành phố T, vì tình yêu nên hai người cùng ở lại đây. Máy hôm nay Chu Nghiêu cứ liên tục cảm râm với cả phòng: “Nếu tớ không thi đỗ nghiên cứu sinh, thì tham gia thi tuyển nhiều đơn vị như vậy, hẳn là không lo việc tìm đơn vị thực tập, tuy nhiên bằng chính quy của tớ cũng chẳng có gì ghê gớm, chắc chắn sẽ lên chức nhậm.”

Chu Nghiêu muốn trở thành nhà nghiên cứu chứng khoán, nhưng làm nghề này, nếu muốn có lương cao thì bằng cấp đương nhiên là vấn đề lớn.

Lưu Xuân Hi cũng khá ủ ê: “Có hôm tớ tới một buổi giới thiệu cơ cấu công ty, đông người tới mức tớ còn chẳng dám vào.”

Chu Nghiêu cười nhạo cậu ta: “Kém cỏi.”

Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt bất đắc dĩ, sau đó đều quay sang nhìn Ôn Viễn đang nằm bẹp trên giường đọc tiểu thuyết, từ khi khoa bắt đầu cho sinh viên đi thực tập, cô nàng vẫn nhàn nhã tới mức người người cảm giận.

“Viễn Viễn, cậu chọn được đơn vị thực tập chưa?”

Ôn Viễn ậm ờ mấy tiếng, tiếp tục đọc sách.

“Ở đâu thế?”

“Chọn bừa thôi, tớ không ôm hoài bão lớn như hai cậu.”

Câu nói này khiến hai người kia cực kỳ tổn thương.

“Ờ đúng rồi, cậu có hậu thuẫn lớn thế kia thì còn lo gì nữa. Cậu nhìn đi, giờ cậu ấy đã chuẩn bị dưỡng lão rồi.” Lưu Xuân Hi tỏ vẻ hăm mộ, đố kỵ

căm hận.

Chu Nghiêu đồng tình, “Bao giờ tên họ Triệu kia về, tớ phải chia tay với anh ta! Tớ cũng phải lấy một người đàn ông có thu nhập mấy chục mấy trăm triệu một năm mới được!”

“Quan trọng nhất là, người đàn ông ấy phải có một thứ.”

“Là gì?”

“Là - Đẹp trai.”

Thế là hai người lại tiếp tục thấy tổn thương.

Trước thái độ khinh bỉ của hai cô nàng, Ôn Viễn lúng túng: “Tớ cũng tự đi thi tuyển mà, hơn nữa tớ có thi vào GP đâu?”

Lưu Xuân Hi kinh ngạc: “Sao cậu có thể bỏ gần tìm xa như thế nhỉ? Cậu dám làm chuyện vô nhân đạo như vậy ư? Cậu biết có bao nhiêu người bị GP đánh trượt không hả?” Cậu ta lắc lắc cổ Ôn Viễn, “Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng!”

Ôn Viễn choáng váng: “Nên tớ mới bảo, tớ có đăng ký dự tuyển vào GP thì chắc chắn cũng bị loại ra thôi.”

Chu Nghiêu không tin: “Bị loại thì cậu vẫn đi cửa sau được mà.”

Ôn Viễn cười mãi không thôi, cô cũng thấy lạ, từ lúc việc thực tập bắt đầu, cô đã không muốn tới GP rồi, không hiểu sao lại thế. Mà người ấy cũng không nhắc tới chuyện này, anh biết cô phải thực tập nhưng chưa từng bảo cô đến GP. Tuy thi thoảng cô lại tới GP thực tập, song cũng chỉ để tích lũy kinh nghiệm thôi, nếu thực sự tới lúc cần tìm việc làm, cô sẽ không nghĩ tới GP đầu tiên. Nguyên nhân không liên quan đến tiền, mà vì --- vấn đề địa vị, vì cô không muốn vừa thực tập vừa bị anh chỉ đạo. Nên mới có chuyện

Ôn Viễn kiên quyết chọn làm công tác tài vụ ở một công ty quy mô vừa, cô không mấy hứng thú với ngành kinh tế, ngày trước đăng ký vào khoa này cũng vì chịu ảnh hưởng từ anh và Ôn Kỳ mà thôi.

Khi biết nơi thực tập của cô, Ôn Hành Chi có phản ứng như sau, anh nói ra một câu thế này qua điện thoại: “Không xa nhà, tạm tạm.”

Anh không hề có ý định tham dự vào chuyện này, thế nên Ôn Viễn cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thực tập bắt đầu vào thứ ba tuần sau nữa, sáng thứ hai Ôn Viễn cầm theo thư giới thiệu tới công ty một chuyến, khi giải quyết xong thủ tục thì mới hơn mười giờ sáng.

Tháng mười một, hiếm khi thời tiết thành phố T không âm u âm đạm, vừa khéo là hôm nay trời quang nắng sáng, Ôn Viễn thấy còn sớm bèn đi dạo gần công ty. Đây có thể coi là khu vực phồn hoa nhất thành phố T, những tòa nhà lớn san sát bên những cửa hiệu, xét tổng thể thì hai năm qua nơi đây không thay đổi nhiều. Có người nói thành phố T là địa điểm dưỡng lão hoàn hảo, cả thành phố đều lộ vẻ êm đềm an nhiên. Ôn Viễn rất thích nơi này, cô thích nét bình yên êm ả, u tĩnh mà chậm rãi của nó.

Đi qua cây cầu lớn được coi là biểu tượng của thành phố T, Ôn Viễn chợt nhớ tới lần đầu tiên cô tới thành phố T, năm ấy cô học lớp 11, chẳng biết gì mà cũng theo Trần Dao tới đây, cô vẫn nhớ hai khuôn mặt tươi cười vô tư khi ấy, nhưng giờ còn đâu? Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn màn hình lớn trên một tòa nhà truyền thông, trên màn hình đang phát một quảng cáo, nữ chính trong quảng cáo chính là ngôi sao mới nổi năm nay – Trần Dao. Cô ta mới nổi hai tháng gần đây, dạo trước nhờ một bộ phim điện ảnh tình cảm đô thị mà có chút tiếng tăm, sau đó không biết nhờ quan hệ với một vị đạo diễn nào đó mà được tham gia vào một bộ phim đầu tư lớn, tuy là nữ phụ song với cô ta mà nói, đã được xem như đỉnh cao sự nghiệp.

Năm nay Trần Dao đã hai mươi bốn tuổi, giữa giới giải trí sóng sau xô sóng trước ấy thì tuổi này không coi là trẻ. Cư dân mạng đều bàn tán rằng không hiểu sao cô ta nổi tiếng được, còn Ôn Viễn thì lại nghĩ đến cảnh tình cờ bắt gặp cô ta ở khách sạn vào năm thứ nhất, khi ấy cô ta đã bắt đầu giao tế với đủ loại người có tiền, nếu bảo nổi tiếng thì chắc chắn không phải chuyện ngẫu nhiên.

Bình thường Ôn Viễn cũng chẳng để ý tới cô ta, nhưng Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu thì lại cực kỳ hâm mộ nam chính trong bộ phim mà cô ta đóng nữ phụ nên Ôn Viễn mới xem cùng họ. Trong phim, nữ phụ này dùng mọi thủ đoạn và mưu kế để theo đuổi nam chính, nhưng cuối cùng vẫn không thể có được anh ta. Lưu Xuân Hi không khỏi cảm phần: “Cái cô này thật là vô liêm sỉ.”

Chu Nghiêu cười nhạo: “Phim thôi mà, nghiêm túc thế làm gì, cơ mà trông cô diễn viên này cứ giả giả thế nào ấy nhỉ, cười cứng đơ đơ, phẫu thuật thẩm mỹ à?”

Nghĩ đến đây, Ôn Viễn chăm chú xem Trần Dao trong quảng cáo. Đúng là không giống với thời cô ta mười tám mười chín tuổi cho lắm, tuy nhiên có phẫu thuật thẩm mỹ hay không, Ôn Viễn cũng không dám phán bừa.

Bất chợt điện thoại trong túi đồ chuông, Ôn Viễn vội cúi đầu tìm di động ẩn nút nghe, là Ôn Hành Chi.

“Đang ở đâu?”

“Vừa tới công ty một chuyến, giờ chuẩn bị đến GP.”

“Được, đến đi thôi, trưa ăn cơm với chú.”

Ngắt máy, Ôn Viễn đi qua một ngã tư đường, rẽ vào con phố có tòa nhà lớn của GP.

Tòa nhà GP là công trình cao nhất trên con phố này, chỉ cần ngẩng đầu là Ôn Viễn có thể thấy được, đi thêm một đoạn, khi gần tới nơi thì thấy chiếc SUV màu đen của Ôn Hành Chi chạy ra khỏi hầm đậu xe. Dường như anh không nhìn thấy cô, dừng xe lại rồi bước xuống xe, áo măng tô màu xám đậm hơi mở để lộ áo sơ mi trắng bên trong, trong khoảnh khắc anh cúi đầu xem đồng hồ, vẻ đẹp ấy thực sự khiến người ta ngỡ ngàng. Ôn Viễn hơi bực bội, vì sao chẳng thể tìm thấy dấu vết của thời gian lưu lại trên người đàn ông này?

Lúc ngẩng đầu Ôn Hành Chi nhìn thấy cô, bèn vẫy tay với cô, quay lại xe mở cửa ghế phụ, Ôn Viễn ngồi lên xe.

“Chuyện thực tập thế nào rồi?”

“Làm xong thủ tục rồi ạ, mai đi làm thôi.”

Ôn Hành Chi nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh, mái tóc che khuất nửa khuôn mặt, chỉ thấy được đôi môi hơi chu lên theo thói quen, một chiếc áo màu xanh nhạt khiến làn da càng thêm trắng trẻo, mỏng manh như sứ. Xét ra thì cũng hai mươi một hai mươi hai tuổi rồi, nhưng chẳng khác tân sinh viên là bao, đến trang điểm cũng không biết.

Anh dẫn cô tới nhà hàng Tư phòng thái, chủ nhà hàng là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, đã quen Ôn Hành Chi từ lâu, dẫn hai người vào trong phòng.

“Tới đúng lúc lắm, phía nam mới vừa chuyển tới mấy cân cá đảo Trường Giang, tới muộn vài phút thì chưa chắc đã còn.”

Ôn Hành Chi mỉm cười, quay đầu nhìn Ôn Viễn, cô đang tò mò quan sát cách trang trí của nhà hàng. Anh cũng không giục cô, khi nào cô ngắm xong thì sẽ tự vào chỗ. Chủ nhà hàng thấy vậy thì cũng hiểu ra, bèn cười mà khen: “Từ trước tới nay ngài luôn tới đây một mình, lẽ nào vị này là phu nhân?”

Ôn Hành Chi khẽ nhú mào, không đáp. Chủ nhà hàng biết mình lỡ lời, cũng không dám hỏi tiếp nữa.

Gọi món xong, người phục vụ bưng lên một ấm trà Long Tĩnh, sau khi làm ấm tách, lại rót cho mỗi người một tách, sau đó dần dần bưng món ăn lên.

Ôn Viễn thấy vậy, thầm nghĩ chuyện này có vẻ trịnh trọng, bèn hỏi: “Chú định làm gì thế ạ?”

Ôn Hành Chi đưa mắt nhìn cô: “Sao thế?”

“Không phải hôm nay chú bận lắm ạ, sao có thời gian ăn kiểu cơm rườm rà này?”

Không thể phủ nhận một điều, dạo này Ôn Viễn đã thông minh lên một chút. Cũng hiểu được đạo lý “Chẳng ai cho không ai thứ gì, mọi chuyện đều có nguyên do.”

Ôn Hành Chi không đáp, chỉ cầm lấy đũa, gắp một miếng cá vào bát cô: “Nếm thử trước đã, xem có thích không?”

Ôn Viễn cúi đầu nếm thử, hương vị thơm ngon bất ngờ.

Ôn Hành Chi nhìn cô ăn, mới thong thả nói: “Chiều tối nay chú sẽ đi Hongkong, chắc phải hơn nửa tháng nữa mới về được.”

Ôn Viễn hiểu. Cô biết Ôn Hành Chi đi công tác là chuyện như cơm bữa, nhưng mấu chốt là anh mới về từ New York mấy ngày thôi, về xong thì lại tiếp tục bận rộn, gặp được cô thì cùng lắm là đi ăn bữa cơm, giờ lại phải đi công tác tiếp?

Ôn Viễn đặt đũa xuống: “Chú đang thông báo cho cháu, hay muốn cháu phê duyệt?”

Ôn Hành Chi thông thả gấp thêm đồ ăn cho cô: “Cuối năm có việc cần làm, phải giành ra thời gian trống, nên hai tháng nay sẽ khá bận.”

“Cuối năm có việc gì thế?”

“Tới lúc đó sẽ biết.”

Lại nói lấp lửng, Ôn Viễn cảm thấy người này thật là đáng ghé, chẳng thành thật chút nào.

Có cái móc vàng của Đại học T, sau một tuần thực tập thì công ty đã có ý giữ cô lại. Mà Ôn Viễn cũng chẳng muốn phí sức đi tìm việc làm, nếu Ôn Hành Chi không dặn qua điện thoại rằng chờ anh về rồi hẵng nói, thì cô đã ký hợp đồng với công ty rồi.

Những ngày thực tập, các tiền bối trong phòng đều quan tâm giúp đỡ cô, nhân viên ở bộ phận tài vụ phần lớn là nữ, mà hầu hết đều đã kết hôn. Khi làm việc, cứ hở ra là họ lại bàn về chuyện chăm con chăm chồng, còn có ý giới thiệu bạn trai cho Ôn Viễn, Ôn Viễn thấy bối rối vô cùng.

Cuối tuần lúc tan ca, Boss lớn của công ty phát cho mỗi nhân viên hai tấm vé xem phim, Ôn Viễn nhìn qua một cái rồi cất thẳng vào túi, định bụng về trường thì sẽ cho Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu. Thứ nhất vì hai người ấy là fan cuồng của nam chính phim này, thứ hai vì cô chẳng có hứng xem phim của Trần Dao. Nhưng có lẽ ông trời cố tình đối nghịch với cô, Ôn Viễn vừa ra khỏi văn phòng thì đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Số lạ, cô do dự một thoáng rồi mới nghe máy.

“Viễn Viễn đây à? Chị là Trần Dao đây.”

Nghe thấy giọng nói này, Ôn Viễn im lặng một phút. Người ở đầu bên kia cười dịu dàng: “Nhận được điện thoại của chị, em bất ngờ lắm đúng không?”

“Chị tìm em có việc gì vậy?”

Ôn Viễn không muốn nói chuyện nhiều với cô ta, vì cô ta không còn là người mà Triệu Duy Nhất yêu thương, cũng không còn là người mà Ôn Viễn coi như bè bạn. Huống chi Ôn Viễn loáng thoáng cảm nhận được, ý đồ của cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Cũng không có gì, hôm nay chị tới thành phố T tuyên truyền cho phim mới, tiện thể về thăm trường cũ, chị biết em cũng học ở thành phố T, nên chị muốn gặp em một lát.”

“Em...”

Ôn Viễn định từ chối, nhưng Trần Dao lại giành trước: “Chị nhìn thấy em rồi, xe chị dừng ở phía bên kia đường lớn, chị chờ em ở đó nhé.”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn về phía bên kia đường, đúng như suy nghĩ của cô, một chiếc xe màu đen nhấp nháy đèn. Trong chốc lát không biết lấy có gì ra để từ chối, Ôn Viễn cắn môi, ngắt máy.

Trần Dao dẫn cô tới một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, Ôn Viễn cũng hiểu tại sao cô ta lại dẫn mình tới đây, dù sao giờ cô ta cũng đang nổi tiếng. Nhưng nhìn cách bài trí thanh tao quý phái, tinh tế lộng lẫy của nơi này, Ôn Viễn vẫn không khỏi cảm thán: Lắm tiền thật đấy.

Thời chiến tranh, có rất nhiều nước từng thiết lập khu đất cho thuê ở thành phố T, tới hiện tại, những chỗ đó biến thành những tòa nhà tổ hợp phong cách Anh Pháp Nga Nhật..., câu lạc bộ này từng là tòa nhà Đại sứ quán của một nước nào đó, chi tiền gia nhập câu lạc bộ đã khiến người ta phát hoảng. Ôn Viễn chưa từng đến đây, chỉ từng nghe Lại Dĩ Ninh nhắc tới tên nó khi xác nhận lịch trình làm việc của Ôn Hành Chi, đây là bệnh đốt tiền thường gặp ở rất nhiều người giàu có, có công chuyện thì chẳng thích tới khách sạn đàm phán, mà thích tới những nơi xa xỉ lộng lẫy kiểu này.

Khi ngồi xuống, Trần Dao quan sát sắc mặt Ôn Viễn một lúc, đúng như cô ta dự đoán, Ôn Viễn chẳng mấy ngạc nhiên. Cô ta không khỏi tự giễu, nói cho cùng thì Ôn Viễn là con cháu thế gia, ông nội là tướng, cha giữ chức vị cao, chú lại là Tổng giám đốc ngân hàng, những nơi thế này, e là đã thấy nhiều lắm rồi. Cô ta vẫy tay gọi người phục vụ: “Như mọi khi.”

Lại hỏi Ôn Viễn: “Muốn uống gì?”

“Nước hoa quả.”

Nghe vậy, Trần Dao mỉm cười, gật đầu với người phục vụ, người nọ mới rời đi.

Trong câu lạc bộ khá ấm áp, Ôn Viễn đã cởi áo khoác, nhưng mặt vẫn hơi nóng. So với cô, Trần Dao ăn mặc mỏng manh vô cùng, trời lạnh thế này mà cô ta chỉ mặc một chiếc váy trắng, để lộ cặp chân trắng nõn trắng nà, như thể không biết lạnh.

“Khi này chờ em, thấy em đi ra từ văn phòng, đang thực tập à?”

Nghe cô ta hỏi, Ôn Viễn vội hồi hồn: “Vâng, còn hơn một năm nữa là tốt nghiệp rồi.”

“Nhanh quá.”

Trần Dao mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền trên một bên má, trông nụ cười này rất ngọt ngào.

“Cũng tạm tạm thôi.” Ôn Viễn bưng cốc nước hoa quả, uống một ngụm, thấy không hợp khẩu vị, bèn đặt xuống: “Chị tìm em có chuyện gì thế?”

“Cũng không có gì, muốn gặp em để ôn chuyện thôi.”

Ôn Viễn thấy hơi tức cười, giờ mình và cô ta có thân thiết gì đâu. Huống chi Ôn Viễn nhớ là cô đã từng biểu hiện khá rõ ràng, không thể hiểu nổi tại

sao cô ta còn tìm mình được nữa.

Trần Dao nhìn cô, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Chị nhớ em học chuyên ngành Tài chính đúng không? Sao không thực tập ở GP.”

Ôn Viễn cũng chẳng hiểu gì: “Sao lại phải thực tập ở đây?”

“Dù sao chú của em, Ôn tiên sinh cũng là Tổng giám đốc GP, có người thân thì chẳng phải sẽ thực tập suôn sẻ hơn ư.” Trần Dao cười, giải thích.

Ôn Viễn hơi nâng khóe môi: “Em không có hứng thú với GP, làm việc ở ngân hàng quá áp lực, em muốn tìm công việc nhàn nhã một chút.”

Nghe vậy, Trần Dao à lên một tiếng: “Cũng có lý. Trách nhiệm nuôi gia đình vốn không phải của phụ nữ, sao rồi? Có bạn trai chưa?”

Theo trực giác, Ôn Viễn không muốn trả lời vấn đề này, nhưng không nói thì có vẻ như khinh thường cô ta, cô đành âm ờ đáp: “Có rồi.”

“Thật không? Vậy tốt quá rồi.” Ngập ngừng trong giây lát, Trần Dao nói tiếp: “Ngày xưa chị còn tưởng em sẽ ở bên Tô Tiên, không ngờ cậu ta lại đi du học... nhưng thế cũng tốt, em cũng gặp được người mình thích rồi.”

Ôn Viễn mỉm cười, nhưng trong lòng lại thầm cảm khái. Cô lặng lẽ bưng đồ uống lên, uống một ngụm, không vội tiếp lời. Trần Dao khuấy cà phê trong tách, tuy bề ngoài tươi cười, nhưng trong lòng lại hơi căng thẳng, cô ta ngẩng đầu nhìn cô bé ngồi đối diện với mình, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Viễn Viễn, dạo này chú em có ở thành phố T không?”

Ôn Viễn nhìn cô ta bằng ánh mắt hoài nghi, như thể không hiểu tại sao bỗng dưng cô ta lại nhắc tới Ôn Hành Chi.

Trần Dao giải thích: “Có một vị trưởng bối là bạn cũ của chú em, lần này cùng tới thành phố T với chị, muốn gặp chú em một lần. Không biết

chú em có rảnh không?”

Ôn Viễn hiểu ra: “Không. Mấy hôm nay chú ấy không ở thành phố T, chú ấy đi công tác ở Hongkong rồi.”

“Thế à.” Trần Dao chớp mắt, mỉm cười.

Đề tài về Ôn Hành Chi cứ thế lâm vào ngõ cụt, trò chuyện một lát về những đề tài lung tung khác, Ôn Viễn đứng dậy từ biệt. Tuy cảnh tượng lần này không lúng túng, nhưng Ôn Viễn chẳng muốn ở lâu, dù sao cô cũng chẳng có gì để nói với Trần Dao. Nhưng khi Ôn Viễn mặc quần áo, đang định rời đi, thì Trần Dao bỗng gọi cô lại. Cô ngạc nhiên quay đầu, thấy Trần Dao đã đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, như thể vô cùng căng thẳng, hai tay buông thõng của cô ta nắm chặt một lúc, rồi nhanh chóng thả lỏng, Ôn Viễn nghe thấy cô ta nói: “Viễn Viễn, chị muốn nhờ em giúp chị.”

“Giúp, giúp gì cơ?”

Ôn Viễn hoang mang nhìn Trần Dao, còn cô ta thì cười bối rối, cánh tay trắng nõn vuốt tóc rối ra sau, động tác vừa tự nhiên lại vừa thanh nhã. Chẳng biết từ bao giờ cô ta lại biến thành thế này, Ôn Viễn nhìn mà ngây ngẩn, nhưng những lời tiếp theo của cô ta lại khiến cô hoàn toàn đờ đẫn.

“Chị thích Ôn tiên sinh, muốn ở bên anh ấy.”

Câu nói này như một quả bom hạng nặng, khiến đầu óc Ôn Viễn như nổ tung. Cô lặng lẽ đỡ lấy ghế sofa, cố để bản thân có thể đứng vững, không hề do dự đáp: “Không được, chú ấy có bạn gái rồi.”

“Ai thế?” Trần Dao vẫn cố hỏi.

Ôn Viễn không biết nên trả lời thế nào, sao cô có thể nói người ấy chính là mình được, dù gì trong mắt Trần Dao, quan hệ giữa anh và cô mãi mãi chỉ là chú cháu. Hơn hai năm qua, anh gần như không dẫn cô đi gặp bất kỳ

người bạn nào, đúng như lời anh nói, trong thế giới của đồng tiền, không có bạn bè chân chính. Có lẽ trợ lý Lại Dĩ Ninh cũng biết, nhưng cô ấy tuyệt đối không nói cho Trần Dao. Nên đương nhiên Trần Dao không thể biết được.

Nhìn thấy sự do dự và hoảng hốt của Ôn Viễn, Trần Dao mỉm cười chắc nịch: “Em đang gạ chị đúng không? Viễn Viễn. Chị không hiểu sao hai chúng ta lại xa cách tới mức này, chị không có duyên với Duy Nhất, đó là vấn đề giữa chị và cậu ấy, chị nghĩ chuyện này không hề ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai chị em mình, chúng ta là bạn bè, không phải ư?”

“Em không gạ chị. Hơn nữa, lần cuối cùng chị gặp chú em là vào hai năm trước đúng không? Giờ đột nhiên chị lại nói chị thích chú ấy, làm sao em tin được đây?”

Trần Dao lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt vừa tủi thân vừa bất đắc dĩ: “Chị thích anh ấy từ lâu lắm rồi, chẳng qua khi ấy còn chưa đủ tư cách mà thôi.”

Ôn Viễn không biết nói sao mới có thể khiến cô ta từ bỏ ý định này, cô bối rối một lúc, mới bực bội nói: “Dù sao không được là không được.”

Trần Dao chăm chú nhìn cô một lúc, cúi đầu: “Chị biết rồi.”

Cuối tuần đang vui vẻ, tự nhiên bị mấy lời của Trần Dao làm cho rối tung rối mù, khi đi làm vào thứ hai, Ôn Viễn hơi mất tập trung. Đã phạm sai lầm liên tục thì thôi, lúc tan ca còn bị trưởng phòng mắng nửa tiếng đồng hồ rồi mới cho về.

Ôn Viễn ủ rũ ngồi trên tàu điện ngầm, khi nhắm mắt nghỉ ngơi thì điện thoại trong túi đổ chuông. Cô nhìn chăm chăm màn hình điện thoại một lúc mới nghe máy, đúng lúc ấy tiếng báo tới trạm của tàu điện ngầm vang lên, người ở đầu bên kia hỏi: “Vẫn ở trên tàu điện ngầm à?”

“Vừa mới tan ca.”

“Tặng ca hay bị lãnh đạo giữ lại?”

Ôn Viễn phụng phịu: “Biết rồi còn cố hỏi.”

Ôn Hành Chi cười, dặn cô: “Khi đi thực tập thì đừng về trường, mấy hôm nay ngôi nhà ở đường Dịch Thủy luôn có người tới quét dọn, đồ ăn thức uống cũng đầy đủ hết, lại gần công ty của cháu, cứ ở đấy đi, tối nay tới đấy mà ngủ.”

Ôn Viễn rì rầm, “Thế bao giờ chú về?”

Vừa nói xong cô liền nghe thấy đầu bên kia có người gọi anh, là giọng nữ dịu dàng, chắc là Lại Dĩ Ninh, người nọ báo cho anh tiệc tối sắp bắt đầu, Ôn Hành Chi đáp lại một tiếng rồi nói với Ôn Viễn: “Mau lên, xuống tàu thì đi ăn gì đi, đừng có qua loa cho xong chuyện.”

“Biết rồi.”

Ôn Viễn rì rì đáp lại, khi ngắt máy cô nhìn thấy ti vi đang phát một trailer phim điện ảnh, thấy gương mặt quen thuộc nọ, Ôn Viễn nghĩ có lẽ đừng nhắc tới Trần Dao với Ôn Hành Chi thì tốt hơn, dù sao cô ta cũng chẳng có gì quan trọng.

Sau khi đưa ra quyết định Ôn Viễn thấy nhẹ cả người, mà ở Hongkong xa xôi, trong một Câu lạc bộ cao cấp, Ôn Hành Chi nhìn chăm chăm vào di động trong tay một lúc lâu. Mười mấy ngày nay không được gặp cô, đúng là rất nhớ cô, một nụ cười thoáng hiện trên khóe môi anh, anh quay người đi vào phòng.

Giữa tháng mười hai, hôm qua trời mới có mưa mà nhiệt độ thấp nhất ở Hongkong là mười bảy độ, nhiệt độ ở nơi này là hai mươi sáu độ. Có lẽ vì anh là người phía Bắc nên nhiệt độ này khiến anh thấy khá nóng bức, anh chỉ mặc một chiếc sơmi kẻ màu trắng, ngồi xuống cạnh nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay - Diêu tiên sinh.

Lần này anh tới Hongkong chủ yếu là vì lời mời của vị Diêu tiên sinh này, gần đây anh đang tiến hành đấu thầu dự án, cần anh ta cố vấn, buổi tiệc này được tổ chức nhằm ăn mừng đấu thầu thành công, Ôn Hành Chi thấy hơi vô vị song nể mặt bạn cũ Diêu tiên sinh, anh vẫn tới dự.

“Gọi điện cho bạn gái?”

Khi ngồi xuống, Diêu tiên sinh ghé lại gần hỏi anh, vị Diêu tiên sinh này cũng được xem như một trong số ít người có thể nói đùa với anh, Ôn Hành Chi uống một ngụm nước ấm, chẳng thèm quay đầu, “Thì sao?”

“Trông vui vẻ hẳn lên, hôm nay từ lúc bước vào đây thì đã thấy cậu mất hứng rồi, nhưng vừa ra ngoài một lát thì lông mày đã giãn ra.”

Ôn Hành Chi mỉm cười hờ hững, “Chuyên ngành của cậu biến thành Tâm lý học từ bao giờ thế?”

Trước sự mỉa mai của anh Diêu tiên sinh không hề dao động, anh ta vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên ngón áp út tay phải, nói: “Cậu cũng nên kết hôn đi thôi, với điều kiện này chắc có không ít phụ nữ muốn lấy cậu, vẫn không thiết gì à?”

“Có thì cũng có nhưng e là phải mất khá nhiều công sức.” Ôn Hành Chi tựa vào sofa, dáng vẻ biếng nhác, anh vừa nheo mắt vừa thong thả nói.

“Ai dám hành hạ cậu như thế? Kể tôi nghe xem nào.” Diêu tiên sinh lập tức hiếu kỳ.

Ôn Hành Chi liếc nhìn anh ta cũng không tiếp lời, ở nơi đông người thế này anh không thích nói về chuyện riêng. Diêu tiên sinh cũng hiểu tính khí của người bạn này, chỉ lắc đầu cười không hỏi lại nữa.

Ở lại thêm một tiếng đồng hồ, Ôn Hành Chi đứng dậy cáo từ. Khi Diêu tiên sinh đích thân tiễn anh ra cổng câu lạc bộ, lúc này khách khứa đã tới

đông đủ, dọc đường đi có thể bắt gặp không ít ngôi sao đang nổi. Thấy thế Ôn Hành Chi nói: “Người không biết có khi còn tưởng cậu mở hộp báo công bố phim điện ảnh.”

“Đành vậy thôi chứ biết làm sao, dạo gần đây bà xã nhà tôi đang hâm mộ một nam diễn viên, năng nặc bắt tôi phải lấy được chữ ký của anh ta. Tôi nào có thời gian tới gặp anh ta, đành nhân cơ hội này mời anh ta tới đây.”

Diêu tiên sinh thấy bất đắc dĩ vô cùng, còn Ôn Hành Chi lại chột thấy ưu điểm của Ôn Viễn, ít nhất cô cũng không bướng bỉnh như thế.

Ra cổng câu lạc bộ trời đã đổ mưa tự bao giờ, những tòa nhà cao tầng kề nhau san sát như mờ đi trong màn mưa. Ôn Hành Chi gọi tài xế, đang định từ biệt Diêu tiên sinh thì thấy anh ta đang nhìn về hướng khác, “Vị đó chẳng phải là Trần tiểu thư sao?”

Nhìn theo ánh mắt của anh ta, Ôn Hành Chi thấy một người đang đứng trên bậc thềm câu lạc bộ - là Trần Dao. Hắn là vừa đi ra từ một bữa tiệc nào đó, cô ta mặc một bộ lễ phục màu đen đơn giản, hai vai để trần, gió đêm thổi tới khiến thân thể cô ta không khỏi run rẩy. Như thế cảm nhận được ánh mắt của họ, Trần Dao chậm chậm quay đầu, thấy Ôn Hành Chi thì giật mình, sau đó thì gật đầu mỉm cười xem như chào hỏi.

“Đúng rồi.” Diêu tiên sinh cảm thán, hỏi: “Cậu quen à?”

“Coi như quen.” Ôn Hành Chi hờ hững đáp.

Nghe vậy Diêu tiên sinh bèn bước tới hỏi Trần Dao: “Ngoài trời lạnh thế này, sao Trần tiểu thư lại đứng ở đây?”

Trần Dao đưa mắt nhìn người đàn ông đang đứng đằng xa, mỉm cười đáp: “Tôi đang bắt xe.”

Diêu tiên sinh cười lớn: “Đây là trung tâm thành phố, mưa to thế này thì không dễ bắt xe đâu.”

“Thật ư?” Trần Dao hơi thất vọng, “Tôi vốn đi cùng bạn, nhưng tôi uống chút rượu, thấy khó chịu trong người nên muốn đi về trước. Đây là lần đầu tiên tôi tới Hongkong, không hiểu lắm...”

“Không sao không sao!” Diêu tiên sinh an ủi cô ta, quay đầu nói với Ôn Hành Chi: “Hành Chi, hai người quen nhau đúng không? Hay là cậu đưa cô ấy về!” Chưa chờ anh đáp lời, Diêu tiên sinh đã hỏi Trần Dao: “Cô ở khách sạn nào?”

Trần Dao liếc nhìn sắc mặt Ôn Hành Chi, thỏ thẻ nói ra tên khách sạn. Diêu tiên sinh nghe xong, nói ngay: “Thế thì tốt quá rồi, ở cùng một khách sạn, không cần đi xa. Cậu thấy sao?”

Ba chữ này là hỏi Ôn Hành Chi, anh nhìn chiếc ô tô đen đang chạy tới, rồi lại quay đầu nhìn Trần Dao, thấy cô ta cầm túi xách đang thấp thỏm nhìn anh, Ôn Hành Chi nhanh chóng dời mắt đi, nói: “Lên xe đi.”

Trần Dao tỏ vẻ nửa mừng nửa lo, cảm ơn rồi rít.

“Cảm ơn người anh em!”

Ôn Hành Chi không quay đầu lại, chỉ tặng anh ta một câu: “Sớm muộn gì cậu cũng chết vì đa tình thôi!”

Trần Dao và Ôn Hành Chi ngồi ở hàng ghế sau, khoang xe rộng rãi tới mức khoảng cách giữa hai người đủ để nhét thêm một người nữa. Từ khi lên xe Ôn Hành Chi luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang thưởng thức trận mưa lớn này, khuôn mặt anh ẩn trong không gian tranh tối tranh sáng, chẳng thể nhìn rõ nét mặt. Trái với vẻ bình thản của anh, Trần Dao ngồi ngay người bên cạnh tỏ ra khá khó chịu. Cô ta liếc nhìn Ôn Hành Chi,

hơi cúi người chỉnh lại bên váy dính nước mưa. Chợt xe phanh gấp, cô ta mất đà ngã người về phía trước.

“Á!”

Cô ta nũng nịu kêu lên, may mà cánh tay được kéo lại mới không bị ngã. Trần Dao quay đầu, tái mặt nhìn Ôn Hành Chi: “Ôn tiên sinh, cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Ôn Hành Chi nhanh chóng thả tay cô ta ra, “Cô nên ngồi yên thì hơn.”

Trần Dao bối rối ngồi thẳng người, tới khi thấy bớt lúng túng cô ta mới nói: “Trước khi tới Hongkong, tôi gặp được Ôn Viễn.”

“Có chuyện gì?”

“Không có gì, tôi tìm cô bé ôn chuyện thôi.” Trần Dao cười nói, “Tôi với cô bé quen nhau mấy năm, chỉ thấy thời gian trôi đi nhanh quá, Ôn Viễn cũng trở thành một cô gái rồi, còn quen bạn trai nữa.”

Nghĩ đến Ôn Viễn nét mặt Ôn Hành Chi dịu dàng hơn hẳn. Như được khích lệ, Trần Dao nói tiếp: “Lúc còn học cấp ba, cô bé rất thân với Tô Tiễn, tôi còn tưởng hai người ấy sẽ thành đôi, nhưng không ngờ...”

“Tô Tiễn là ai?” Ôn Hành Chi chợt ngắt lời cô ta.

Trần Dao sững sốt một thoáng mới đáp: “Là bạn cùng lớp của Ôn Viễn, cũng xem như bạn thanh mai trúc mã của cô bé. Có người nói ngày trước vì muốn vào cùng trường với Ôn Viễn, cậu ta còn cố tình thi đại học kém một chút, nhưng ai ngờ cậu ta lại đăng ký vào một đại học ở thành phố B, còn Ôn Viễn thì tới thành phố T. Có lẽ đó cũng là một trong những lý do khiến Tô Tiễn đi du học.” Dường như thấy mình đã lỡ lời, Trần Dao vội vàng nói thêm, “Đương nhiên Ôn Viễn cũng rất chăm chỉ, đâu phải ai cũng vào được Đại học T.”

Nghe cô ta nói vậy Ôn Hành Chi mím chặt môi, lát sau anh mới trở lại như thường: “Không thể tính là chăm chỉ được, cùng lắm là có chút khôn lỏi thôi.”

Sự thay đổi trên khuôn mặt anh trong một thoáng ấy không qua nổi con mắt của Trần Dao, cô ta quay người đi, ở một góc mà anh không thấy, cô ta thoáng nhíu mày.

Ngủ ở ngôi nhà trên đường Dịch Thủy mấy đêm, nhân dịp cuối tuần Ôn Viễn về trường học. Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi đều ở ký túc xá, vừa thấy cô thì vội nhào tới, nhắm thẳng đến món gà quay và sủi cảo tôm trong tay cô.

Ôn Viễn thầm khinh bỉ hai con người này, lần này cô về để thu dọn đồ đạc, cô chuẩn bị nghe theo lời anh, không về trường trong khoảng thời gian này nữa. Lưu Xuân Hi vừa ăn gà quay, vừa hỏi cô: “Thu dọn đồ làm gì, chuẩn bị về nhà à?”

“Không phải, quãng thời gian này tớ muốn sang ở bên đó.”

Ôn Viễn cố gắng nói ít mà gợi nhiều, song vẫn khiến hai kẻ kia ò lên một tiếng đầy hàm ý. Chu Nghiêu xông tới tra hỏi trước tiên: “Chuẩn bị ở chung rồi cơ à?”

Hỏi xong thì bị Lưu Xuân Hi đẩy sang một bên: “Để tớ.” Nói rồi giữ lấy vai Ôn Viễn, “Bao giờ thì kết hôn, để tớ còn chuẩn bị tiền cho cẩn thận.”

Hai người này khiến Ôn Viễn dở khóc dở cười, nói: “Hai cậu tưởng tượng hơi xa rồi đấy, tớ chỉ chuyên tới gần công ty thôi mà.”

“Ôi chán thế.”

Chu Nghiêu xì một tiếng, tiếp tục ăn gà nướng. Lưu Xuân Hi vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục hỏi cô: “Thật mà thật mà, cậu cứ nghĩ mà xem, một tay

cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy đăng ký kết hôn, quá ngẫu luôn!”

Ôn Viễn giẫy tay ra: “Có phải tớ muốn kết hôn là kết hôn ngay được đâu.” Nghĩ đến cả đồng việc lại nghĩ đến cả đồng người, cô thấy hơi nhưc đầu: “Thôi, nói chung là vẫn còn sớm...”

Lưu Xuân Hi vẫn không tin, đang định hỏi tiếp thì Chu Nghiêu chột hét lên, cô nàng chỉ vào tiêu đề một bài báo trên một trang web giải trí: “Đây, đây chẳng phải là...”

Ôn Viễn nhìn vào bức ảnh nọ với vẻ hoài nghi, bài báo này đăng lại tin tức của một tờ báo Hongkong, viết bằng kiểu chữ phồn thể trông khá phiền phức, tuy nhiên sự chú ý của Ôn Viễn không nằm ở đó, hai mắt cô đều dán lên bức ảnh kia, người trong ảnh là Ôn Hành Chi.

Tim Ôn Viễn chột đập nhanh hơn, cô mở to mắt.

Tuy là chụp trộm nhưng vẫn có thể nhận ra là ai, vóc dáng của anh đặt giữa vạn người cũng vẫn vô cùng nổi bật, người đi bên cạnh anh chính là Trần Dao, giữa màn đêm mờ ảo, anh và cô ta cùng đi vào cửa lớn của một khách sạn. Đây là bức ảnh đầu tiên, còn một bức ảnh khác được chụp trước một Câu lạc bộ cao cấp, khi anh mở cửa xe cho cô ta. Với hai bức ảnh này, báo chí giật một cái tit rất kêu: Ngôi sao nội địa mới nổi hẹn hò với một người đàn ông thần bí vào đêm khuya. Khiến người ta không khỏi tưởng tượng.

Ngoài ra phía dưới còn có một đoạn thông tin ngắn, tuy Ôn Hành Chi sống khá kín đáo, nhưng xét cho cùng anh cũng là một nhân vật tầm cỡ, chỉ cần điều tra một chút là sẽ tìm được thông tin. Bài báo giới thiệu sơ lược về gia thế của anh, cũng đúng đến tám chín phần. Cuối cùng, bài báo còn mĩa mai rằng, nếu như chuyện này là thật thì Trần Dao nên cảm ơn vị đạo diễn đã mời cô ta đóng phim, nếu không ăn may với bộ phim này, e là còn lâu cô ta mới quen được một nhân vật tầm cỡ như thế. Chín mươi phần trăm bài

báo là viết về Ôn Hành Chi, còn hai bức ảnh kia lại chỉ được khái quát bằng một câu: “Hai người cùng bước ra khỏi Câu lạc bộ cao cấp, cùng ngồi trên một chiếc xe, lại cùng nhau về một khách sạn.” Cùng nhau - một từ ngữ mang đầy hàm ý.

“Có cần viết kinh tởm như thế không? Đây chẳng phải cái cô nhìn là biết đã từng phẫu thuật thẩm mỹ sao? Ai thèm thích cô ta chứ?!”

Lưu Xuân Hi phản đối trước tiên, Chu Nghiêu cũng hòa theo: “Đúng rồi, đám báo lá cải này quá vô lương tâm.” Nói rồi nhanh chóng tắt trang web đi.

Ôn Viễn vẫn ngây ngẩn cả người, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu thoáng nhìn nhau nói: “Ôn Viễn, cậu không sao chứ? Cậu đừng tin, chúng ta đều biết Ôn tiên sinh là người như thế nào mà, loại phụ nữ này sao có thể...”

Ôn Viễn dần dần hồi hồn, nháy mắt mỉm cười với Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu: “Tớ biết rồi.”

Cô biết, loại phụ nữ như Trần Dao, có thể dùng mọi thủ đoạn để chiếm được thứ cô ta khao khát.

Đêm hôm ấy, mãi muộn Ôn Viễn mới về ngôi nhà trên đường Dịch Thủy. Sau giấc ngủ mơ màng, sáng hôm sau cô dậy sớm nửa tiếng, bắt xe tới công ty. Lại đúng vào dịp cuối tháng, việc to việc nhỏ tích tụ chồng đống, Ôn Viễn lại là nhân viên mới, làm việc không mấy suôn sẻ. Báo cáo bảng biểu xếp đầy trên bàn, khi xử lý xong thì đã hơn một giờ chiều. Cô đói tới mức bụng dán vào lưng, vội tìm hộp cơm mà đồng nghiệp mang về giúp cô, lại lấy ra di động từ trong túi xách.

Cô không tìm lòng được lại lên mạng tìm kiếm tin tức giải trí, tin mới nhất về Trần Dao vẫn là tin tức ngày hôm qua. Ôn Viễn cắn môi, gọi điện cho Ôn Hành Chi, không ngờ chỉ có một giọng nữ lạnh lùng nói với cô số điện thoại hiện đang tắt máy.

Ôn Viễn không khỏi nhíu mày chờ đợi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời đang có tuyết rơi, là trận tuyết lớn nhất trong lịch sử mấy năm qua của thành phố T. Ôn Viễn ngồi trong phòng làm việc, bồn chồn hoảng hốt. Khi đọc được bài báo ấy, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là “hoang đường”. Cô hiểu rõ con người anh, anh ghét nhất là phiền phức, rất nhiều tạp chí từng liên hệ xin phỏng vấn anh nhưng luôn bị từ chối. Anh càng không muốn giao thiệp nhiều với người trong giới giải trí, vì tính cách của anh quá trầm tĩnh, không thích từng lời nói từng hành động của bản thân trở thành trò “giải trí” của người khác, nên nếu thực sự thích Trần Dao, chắc chắn anh sẽ không – tùy ý như vậy.

Không phải Ôn Viễn quá tự tin vào bản thân, mà cô quá tin tưởng anh, song dù vậy cô vẫn không thể đè nén cảm xúc tiêu cực của chính mình. Trong chuyện tình cảm, cô khá ngốc nghếch, cơ mà chẳng có cô gái nào muốn kẻ khác dòm ngó người đàn ông của mình, nhất là khi kẻ ấy hơn mình về mọi mặt.

Ôn Viễn thở dài, chợt thấy buồn bã vô hạn.

Vì trận tuyết lớn này mà sếp tổng của công ty cho nhân viên tan ca từ sớm. Ôn Viễn ở lại làm thêm một lúc, khi ra về thì đã gần sáu giờ tối. Tuyết phủ dày trên mặt đường, trong lúc cô tăng ca, tuyết đã xóa bỏ hoàn toàn dấu chân của người đi trước. Ôn Viễn đi boot, cúi đầu giẫm chân lên mặt tuyết bằng phẳng, cho tới khi không đâu không có dấu chân của cô thì mới coi như thỏa mãn cái tính ngây thơ ấu trĩ của mình.

Ôn Viễn nhìn những dấu chân ấy, tự vui tự cười, đang định rời đi thì chợt nghe thấy hai tiếng còi. Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, khi nhìn thấy chiếc xe trước mặt thì hai mắt bỗng mở thật to.

Trước mặt cô chính là chiếc Bentley mà lâu rồi Ôn Hành Chi không lái, có lẽ từ khi cô ra khỏi văn phòng nó đã đỗ ở đó rồi, song thực sự vì quá lâu rồi anh không lái nó nên cô cũng không chú ý. Anh ngồi trong xe, chỉ mặc

một chiếc sơ mi, tay chống cằm, khuỷu tay tựa vào cửa sổ xe, nét mặt thản nhiên nhưng đáy mắt lại thoáng hiện ý cười. Ôn Viễn đã quá quen với tác phong này của anh, anh luôn lặng lẽ về nước như thế đấy.

Vốn bức bối trong lòng, giờ cô lại xấu hổ như vừa bị bắt quả tang làm chuyện xấu, Ôn Viễn cố tỏ vẻ không chột dạ chầm chậm đi về phía xe. Anh mở cửa ghế phụ cho cô, Ôn Viễn bèn ngồi lên đóng cửa xe lại, tuy nhiên anh không vội lái đi mà lẳng lẳng nhìn cô.

Ôn Viễn không khỏi sờ sờ mặt mình: “Mặt cháu có gì à?”

“Chú chỉ thấy khó tin thôi.” Anh nói, chưa từng thấy ai nghịch tặc hăng say như thế, ánh mắt anh dời khỏi khuôn mặt cô, dừng lại trên đôi chân thon thả của cô, hàng mày bất giác khẽ nhíu: “Ôn Viễn, trời có tuyết lớn thế này mà cháu lại dám mặc quần sooc.”

Ôn Viễn phản bác: “Quần sooc đâu mà quần sooc, chú không thấy bên trong cháu còn mặc một lớp nữa à? Dày lắm ấm lắm. Đúng là tư tưởng cổ hủ!”

Có lẽ là vì không ngờ cô lại nổi cáu như thế, Ôn Hành Chi dừng xe lại, sau đó lặp lại từng chữ từng chữ: “Tư tưởng cổ hủ?” Thấy cô vẫn tức giận, anh bật cười, “Cháu nói đi, chú cổ hủ thế nào?”

Thấy anh nghiêng người sang, Ôn Viễn cũng không dám chọc giận anh, đành nén giận quay đầu đi nơi khác: “Sao cháu biết được.”

Biết cô đang giận, cũng hiểu sơ sơ nguyên nhân, Ôn Hành Chi không đùa cô nữa, lái xe vào tuyến đường chính, từ từ về đường Dịch Thủy.

Khi đi thang máy Ôn Viễn chẳng nói với anh lấy một câu, lúc tới tầng nhà mình, Ôn Viễn bước ra ngoài trước, ấn vân tay rồi lấy ra chìa khóa mở cửa. Có lẽ là ông trời đang cố ý chống lại cô, bình thường cô đã chẳng mở được cái cửa này vì dùng sai lực rồi, hôm nay lại càng khó mở hơn. Chuyển

chìa mấy lần, nghe vài tiếng lạch cạch vang lên, cửa vẫn không mở ra. Ôn Viễn lại đảo chìa, song vẫn không mở ra được, cô bực tới mức muốn đập cửa.

Ôn Hành Chi thấy cái bộ dạng chẳng ra làm sao này của cô đành bước lên phía trước, nắm chặt tay cô xoay về phía bên phải mấy lần, cửa liền bật mở, Ôn Viễn tức tối thả tay ra, đi vào nhà.

Ôn Hành Chi thong thả đi sau lưng cô, thấy vừa vào nhà thì cô đã bắt đầu bần rộn, anh thản nhiên đi vào phòng bếp. Từ khi xuống máy bay tới giờ anh còn chưa được hớp nước nào vào bụng, nên giờ thấy hơi khát. Anh rót cho mình một cốc nước ấm, uống hết nửa cốc, khóe mắt thoáng thấy Ôn Viễn đang làm gì đó trong phòng ngủ chính, bèn mỉm cười nói: “Được rồi, cháu đừng giấu giếm nữa, quên không cho cháu biết, sau khi xuống máy bay thì chú về nhà cất hành lý rồi mới ra ngoài, chú đã nhìn thấy đồng hồ ăn vặt của cháu rồi.”

Nghe vậy Ôn Viễn không vội thủ tiêu vật chứng nữa, cô đi thẳng ra khỏi phòng ngủ, ngồi trên sofa nhìn bàn uống nước sạch bóng tới mức có thể soi gương, hừ một tiếng, nói: “Thế chú đã nhìn thấy tờ báo cháu đặt trên bàn chưa?”

Đó là một tờ báo mà cô mua khi chờ xe bus vào tối hôm qua. Vừa hay bên cạnh trạm xe bus có một sạp báo, tối qua cô đứng chờ bus trong trạng thái lơ lơ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vừa quay người thì thấy một tờ báo giải trí, tít báo ngoài bìa lại chính là tin tức mà cô căm hận thấu xương. Cô nhìn chăm chăm vào tờ báo hồi lâu, tới khi ông chủ sạp báo gọi cô, cô mới hồi hồn. Ông chủ tưởng cô muốn mua báo, bèn lấy xuống cho cô, Ôn Viễn cũng không nói nhiều, trả tiền rồi lên xe.

“Thấy rồi. Nhật báo thành phố T, nếu cháu thích đọc thì để chú đặt cho cháu.”

Ôn Viễn vờ khinh bỉ: “Ai thèm đọc, cháu mua về để đựng vỏ hạt dừa!”

Ôn Hành Chi bưng cốc sữa đã hâm nóng ra cho cô, nghe được câu này thì không khỏi nhú mày. Anh cúi người, ghé sát bên cô, gạt đi những mảnh vụn không biết đã dính lên tóc mái của cô từ bao giờ, thông thả nói: “Thảo nào tức giận như thế, hóa ra là vì ăn nhiều hạt dừa.”

Ôn Viễn không khỏi ngẩng đầu lườm anh, trước mắt cô là một khuôn mặt dịu dàng hơn ngày thường nhiều, thấy cô nhìn về phía mình, tay bèn vuốt nhẹ đầu cô, tay kia ôm lấy eo cô, vị trí vừa đúng để anh đặt lên môi cô một nụ hôn.

Ôn Hành Chi chạm nhẹ lên môi cô, cản bờ môi dưới mềm mại, đang định hôn sâu thì cô đã tránh thoát: “Chú, chú uống rượu sao?”

“Một chút thôi.” Sau khi vụ đấu thầu kết thúc suôn sẻ, anh quay về từ Hongkong, GP cũng tổ chức một lễ mừng công cỡ nhỏ, đều là người mình nên anh không thể không uống một chút, chỉ nửa chén thôi.

Còn chưa hỏi được điều muốn hỏi, Ôn Viễn vẫn muốn trốn tránh, nhưng anh không cho cô cơ hội, anh ngậm lấy môi cô, hôn sâu, lưỡi cô mềm mại còn vương vị ngọt, không biết cô đã ăn một viên kẹo vào miệng từ bao giờ, vị dâu tây ngọt ngào khiến anh càng say mê, tới khi cô kêu đau, anh mới từ từ buông ra.

Tư thế hôn này thực sự thách thức độ dài của cổ, Ôn Viễn xoa xoa cổ, đỏ mặt không dám nhìn anh. Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô, giọng hơi khàn: “Uống sữa đi, chú đi nấu bữa tối.”

Ôn Viễn không đáp, tới khi anh đứng dậy đi vào phòng bếp, cô mới vụng trộm nhìn theo bóng lưng anh. Cô đưa tay lên ngực, cảm thấy tim mình đang đập thành thịch.

Hôm qua cô giúp việc của căn nhà này lại tới, cắt rất nhiều đồ ăn vào tủ lạnh. Ôn Hành Chi chỉ làm hai đĩa mì ý, lại rán hai suất bò bít tết. Buổi tối, anh giải quyết công việc ở thư phòng, trong khoảnh khắc đóng laptop ngẩng đầu, qua cánh cửa khép hờ, anh thấy Ôn Viễn đang đứng trước chiếc gương trong phòng khách lau tóc. Tóc của cô cũng không dài, vì cô không thích để tóc dài mà vẫn giữ kiểu tóc như thời trung học, nhưng bây giờ đuôi tóc hơi cụp, vô cùng mượt mà.

Dường như nhớ tới cảm giác ấy, anh đứng dậy bước tới cầm lấy chiếc khăn trong tay cô, giúp cô lau tóc. Ôn Viễn chăm chú nhìn người đàn ông đang đứng cạnh mình qua tấm gương, đấu tranh tư tưởng một lúc, mới hỏi: “Chú không có ý định giải thích về tin tức ngày hôm trước sao?”

“Chuyện tào lao bịa đặt thôi, giải thích làm gì?”

Người phải suốt ngày đối mặt với truyền thông là Trần Dao, chứ không phải anh. Huống chi, mọi người cũng chẳng bận tâm anh nói những gì, họ chỉ thích suy đoán theo ý nghĩ của bản thân, anh không có hứng thú tham dự, càng không có nghĩa vụ lấy lòng những kẻ hóng hớt ấy.

“Còn có cả ảnh cơ mà?”

Vừa dứt lời thì bỗng cô bị đánh một cái, cô giật mình trợn mắt với anh, còn Ôn Hành Chi thì chẳng thèm để ý: “Ngồi xuống đi.”

Ôn Viễn đành ngồi xuống, thấy anh lấy ra một cây lược gỗ đàn hương để chải đầu cho cô, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, tới đuôi tóc cô cũng trở nên thẳng mượt. Ôn Viễn chợt thấy như được khích lệ, cô đưa tay ôm lấy hông anh, cọ cọ làm nũng, mái tóc vừa được chải mượt lại rồi tung trong chớp mắt.

“Đừng nghịch nữa.” Ôn Hành Chi giữ tay cô, nhưng cũng không đẩy cô ra, mà chỉ nhẹ nhàng ôm lấy, “Được rồi, tối hôm ấy chỉ là tình cờ gặp gỡ

thôi, có người nhờ chú đưa cô ta về khách sạn, chẳng xảy ra chuyện gì đâu.”

Người luôn kiêu ngạo như anh mà lại chịu hạ mình giải thích với cô, đương nhiên Ôn Viễn phải thể hiện lập trường ngay lập tức: “Cháu tin chú!” Thấy anh tỏ vẻ buồn cười, cô bèn chốt dạ nói thêm: “Cháu không thích Trần Dao, không muốn chú có bất kỳ liên quan gì với cô ta.”

“Chú với cô ta thì liên quan gì tới nhau? Nhưng cháu thì...” Ôn Hành Chi cốc đầu cô, “Tô Tiễn là sao hả?”

Ôn Viễn ngây ra: “Chú nghe ai kể thế?”

“Sao, có vấn đề thật à?”

“Đương nhiên không rồi!” Ôn Viễn vội phủ nhận, “Cậu ấy là bạn thân của cháu, giờ đã đi du học rồi, tình cảm của bọn cháu rất tốt, cũng rất trong sáng.”

“Rất tốt, rất trong sáng?”

Dù sao cô vẫn luôn thấy áy náy với Tô Tiễn, câu hỏi vắn lại này khiến cô thẹn quá hóa giận: “Hồi đó cháu mới học cấp ba, lấy đâu ra thời gian mà nghĩ tới những chuyện này?”

Ôn Hành Chi thấy buồn cười: “Có cần chú nhắc cháu không, là ai bị gọi phụ huynh vì tội yêu sớm, là ai đọc văn hóa phẩm không lành mạnh bị chú tóm được. Ôn Viễn...” Anh đỡ lấy eo cô, ngẩng đầu nhìn cô, “Liệu chú có nên quản lý cháu chặt hơn không nhỉ?”

Đôi mắt anh dịu dàng ấm áp, nét cười thanh nhã trên khóe môi khiến anh càng trở nên ôn hòa, Ôn Viễn lập tức bị anh thu phục, cô ôm cổ anh, chăm chú nhìn anh: “Cháu chỉ yêu chú thôi, cho nên chú chớ có ghen.”

Ôn Hành Chi ôm cô thật chặt, và rồi, anh niêm phong những lời ấy bằng một nụ hôn dịu dàng.

Sự thật chứng minh, Ôn Viễn chỉ tự làm khổ mình.

Trong giới giải trí, scandal nhiều không kể xiết, vụ này còn chưa kịp hot thì đã có vụ khác nổi lên, đúng lúc này, Trần Dao đeo bám nam chính trong phim khiến fan nam chính nọ khó chịu, bắt đầu có người hoài nghi cô ta cố tình tung tin đồn, thậm chí còn có người tìm ra những bức ảnh cũ của cô ta ra, so sánh trước và sau khi phẫu thuật thẩm mỹ.

Vụ việc này càng ngày càng lớn, nhưng phía Ôn Hành Chi vẫn im lặng, Trần Dao và công ty quản lý cũng không lên tiếng, khi bị hỏi thì chỉ mỉm cười lịch sự hoặc chuyển chủ đề, vô cùng khả nghi.

Trước những thông tin ấy, Ôn Viễn chẳng thèm để tâm. Vì lúc này cô còn phải đối mặt với một vấn đề khiến cô khá đau đầu, đó là trường phòng Lưu Xuân Hi đề nghị liên hoan. Suốt ba năm học đại học, ba người các cô luôn tìm ra lý do để ra ngoài ăn uống, nhưng tính chất của buổi liên hoan lần này hoàn toàn không giống những lần trước đây. Không chỉ ba người tụ tập, mà còn phải dẫn cả “người nhà” đi cùng.

Khi được thông báo, Ôn Viễn thực sự muốn xiu, cô rất muốn hỏi rốt cuộc ai cho cô nàng kia mượn gan mà lại làm vậy. Tuy từ năm thứ nhất đại học, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu đều đã biết tới sự tồn tại của Ôn Hành Chi, nhưng hơn ba năm nay mọi người chưa bao giờ gặp mặt trực tiếp. Theo cách nói của bọn họ thì, nhân vật tầm cỡ như vậy chỉ để ngược nhìn, không thể khinh suất. Sao tự nhiên lại hành động như vậy.

Ôn Viễn không khỏi bùng nổ trong phòng làm việc của anh, Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười gõ lên mặt bàn: “Bình tĩnh đi.”

“Chú muốn đi thật đấy à?” Ôn Viễn nhìn anh với dáng vẻ chờ mong.

“Thế cháu còn có thể đi cùng ai nữa?”

“Họ chỉ nói đùa thôi.”

“Nhưng chú thì nghiêm túc.”

Câu này của anh khiến Ôn Viễn ghen hợm, cô nhịn một lát, đành cam chịu.

Buổi liên hoan tổ chức vào thứ bảy, là một quán ăn đồ Mân Giang. Buổi chiều Ôn Hành Chi có buổi họp, nên Ôn Viễn đi cùng Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi tới quán ăn trước, bạn trai của hai người cũng chưa tới, nhân lúc chỉ có ba người, Ôn Viễn nghiêm nghị cảnh cáo Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu, không cho hai cô nàng ăn nói lung tung, nhất là ở trước mặt Ôn Hành Chi!

Chu Nghiêu không khỏi phì cười: “Sợ bọn này phá hủy hình tượng của cậu chứ gì?”

Còn Lưu Xuân Hi thì an ủi cô: “Biết rồi, dù sao chúng tớ cũng là người đại diện của nhà gái, không hại cậu đâu mà lo.”

Ôn Viễn: “...”

Trêu đùa nhau một lúc, bạn trai của Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu đều tới. Thực ra lời đề nghị liên hoan này cũng không mấy đột ngột, vì ba người đã thân như chị em, hai người kia quen bạn trai thì đều mời mọi người ra ngoài ăn một bữa. Chỉ có Ôn Viễn, vì biết thời điểm chưa phù hợp, nên vẫn hoãn tới tận bây giờ.

Bạn trai của Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu đều không học đại học T, mà học ở một trường đại học khác, một người học ngành kinh tế, một người học ngành công nghệ thông tin. Vì hai người học cùng trường, bạn gái lại ở cùng phòng ký túc, nên quan hệ cũng khá tốt. Bọn họ vui đùa với nhau, Ôn

Viễn uống nước, chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Họ không đặt bàn trong phòng, vì đều là thanh niên trẻ tuổi, lại chẳng phải bàn công to việc lớn gì cho cam, không muốn gò bó như vậy. Bàn mà họ ngồi ở sát đường, chỉ cần nghiêng đầu là có thể thấy được dòng xe cộ qua lại ngoài cửa sổ.

Sáu giờ kém mười lăm, Ôn Hành Chi lái xe tới đây. Không hiểu sao vừa thấy anh xuống xe, Ôn Viễn chợt thấy căng thẳng. Chu Nghiêu ngồi đối diện với cô, cũng nhìn thấy Ôn Hành Chi trước tiên, bèn quay ra đẩy tay Lưu Xuân Hi với vẻ kích động: “Tới rồi tới rồi.”

Ôn Hành Chi đi vào trong, hỏi thăm người phục vụ ở cửa rồi đi về phía bàn của bọn họ, trong suốt quá trình ấy, anh luôn bị năm đôi mắt nhìn chăm chăm. Gây chú ý như vậy. Ôn Viễn nghĩ nhất định Ôn Hành Chi sẽ thấy thật lạ lùng. Dường như anh cũng đã nhìn thấy mấy người, nét mặt còn chưa thay đổi, mà cô đã đứng ngồi không yên trước rồi. Ầm một cái, cô đứng bật dậy, khiến bốn người còn lại giật mình.

Ôn Hành Chi thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, giấu ý cười trong ánh mắt, thấp giọng hỏi: “Tôi tới muộn sao?”

Ôn Viễn không đáp, hai chàng trai kia không hiểu sao cũng không lên tiếng, mà Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu thì vẫn đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Ôn tiên sinh nhìn bốn thanh niên trẻ tuổi nọ, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Ôn Viễn. Chỉ thấy cô đỏ mặt, cúi đầu kéo ghế ngoài cùng ra, Ôn Hành Chi bèn ngồi xuống đó.

Ôn Viễn ngồi bên cạnh anh, nhìn hai người bạn cùng ký túc, liếm liếm môi, rồi bắt đầu giới thiệu: “Đây, đây là Ôn Hành Chi.” Rồi lại quay sang nói với Ôn Hành Chi, “Đây là bạn cùng phòng của cháu, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu, cháu từng kể với chú rồi.”

Vì họp xong là tới đây ngay, nên Ôn Hành Chi chưa kịp thay bộ đồ nghiêm túc trên người này. Nhưng rõ ràng là nét mặt anh hòa nhã hơn ngày

thường nhiều, với hai cô bé kia, anh đưa tay ra trước: “Xin chào.”

Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi run run đưa tay ra, bắt tay với anh. Tới khi Ôn Viễn giới thiệu hai chàng trai kia cho Ôn Hành Chi, Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu bỗng cùng đứng dậy, đồng thanh nói: “Tớ vào nhà vệ sinh một lát.”

Ôn Viễn bối rối nhìn hai người kia rời đi, đang định giải thích với Ôn Hành Chi rằng bình thường họ cũng không như vậy, thì xa xa truyền tới tiếng hét chói tai: “Gặp được rồi! Bọn mình gặp được rồi! Là người thật! Còn đẹp trai hơn trong ảnh nữa...”

Ôn Viễn: “...”

Khi Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu ngồi xuống lần nữa thì tâm tình đã bình ổn như cũ, Ôn Hành Chi gọi nhân viên phục vụ tới, bắt đầu chọn món ăn, còn cố ý đưa thực đơn cho bốn người kia trước. Có thể thấy được, bốn người ấy vẫn hơi mất tự nhiên, bình thường Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu luôn hăm hăm hờ hờ, hôm nay cũng tỏ ra thực nữ ngoan hiền. Mà hai chàng trai còn lại cũng thấy áp lực nặng nề khi gặp Ôn Hành Chi, vốn tưởng là buổi liên hoan bình thường thôi, nhưng không ngờ lại gặp được một người đàn ông nho nhã thành thực như vậy. Nhất là bạn trai Tiểu Triệu của Chu Nghiêu, anh ta học ngành kinh tế, tuần trước mới trúng tuyển vào GP, tuần này vừa ra mắt lãnh đạo ban ngành, thế mà hôm nay đã gặp được Tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Phải cố gắng lắm anh ta mới không chạy trốn khỏi đây.

Khi thực đơn tới tay Ôn Viễn, cô nhìn những món mà mọi người đã gọi, không khỏi mỉm cười: “Chỉ gọi thế thôi à, có đủ nhét kẽ răng các cậu không vậy?”

Thế là cô lại gọi thêm vài món ăn mà bọn họ thích, rồi đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Ôn Hành Chi nhìn Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi, nói: “Ôn Viễn thường xuyên nhắc tới hai bạn, Viễn Viễn bị tôi chiều hư, thỉnh thoảng cũng hơi ngốc nghếch, may mà có hai bạn quan tâm. Bữa cơm này coi như chúng tôi mời, các bạn cứ tự nhiên.”

Nghe anh nói vậy, Chu Nghiêu không khỏi bật cười: “Chú ơi, chú nói vậy, bọn cháu lại càng ngại hơn. Đùa cũng chẳng dám đùa với Ôn Viễn nữa.”

Ôn Hành Chi mỉm cười, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Chú? Tôi già đến thế sao?”

Câu này coi như đang đùa, mọi người đều nở nụ cười, cuối cùng bầu không khí cũng thoải mái hơn. Ôn Hành Chi đã đặt rượu từ trước, khi bưng lên thì đều xé hết nhãn đi. Anh cũng đã hỏi trước từ lượng của Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi, chọn cho bọn họ loại rượu riêng. Chỉ có Ôn Viễn là có một cốc nước hoa quả trước mặt.

Ôn Viễn chợt nảy sinh cảm giác bị coi thường. Cô quay sang, nghiêm túc nói với anh: “Cháu cũng muốn uống rượu.”

“Không được.”

Anh từ chối một cách dứt khoát, Ôn Viễn lại bắt đầu bướng bỉnh. Cô nhìn ly rượu đỏ trước mặt anh, hít sâu một hơi rồi cướp lấy rồi đưa lên miệng luôn, khiến anh không kịp trở tay. Sau khi uống xong, cô hào sảng đặt ly rượu lên bàn, lau giọt rượu vương trên khóe môi, thấy mọi người đều đang tròn mắt nhìn mình, đang định mở miệng nói thì ợ lên một hơi rượu. Bốn người không nhịn được cười, Ôn Viễn chợt thấy xấu hổ vô cùng.

Ôn Hành Chi điềm nhiên vỗ vỗ lưng cô: “Được rồi, chú sẽ không chê cháu đâu.”

Sự phối hợp của Ôn Hành Chi khiến bầu không khí của buổi liên hoan hài hòa vô cùng, Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi đã quên khuấy lời dặn của Ôn Viễn, kể hết mấy chuyện mất mặt của Ôn Viễn ra. Ôn Viễn xấu hổ tới mức mặt mũi đỏ bừng, may mà cô cũng hơi say, không thèm để ý. Ôn Hành Chi vừa kéo cô vào lòng, vừa phải cạn chén đáp lại mọi người, đến Tiểu Triệu cũng xông xáo chúc rượu.

Anh uống với mỗi người một ly rồi đặt ly rượu xuống: “Không uống thêm được, tôi lái xe tới đây, lát nữa còn phải đưa Viễn Viễn về.”

Tới chín giờ thì cuộc vui kết thúc, Ôn Hành Chi gọi hai chiếc taxi, đưa bốn người an toàn ra về rồi quay lại quán ăn để thanh toán, khi trở lại bàn thì Ôn Viễn đã co người ngủ trên sofa. Anh cúi người, chăm chú nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, lấy áo khoác phủ lên người cô rồi bế cô lên xe, đưa cô về ngôi nhà trên đường Dịch Thủy.

Khi xuống xe, gió lạnh thổi tới, Ôn Viễn liền tỉnh lại, nhưng thấy anh bế cô nên cô bèn nhắm mắt giả bộ ngủ. Sao Ôn Hành Chi lại không nhìn ra, nhất là khi anh mở cửa, cô nhóc này còn nghịch ngợm quấy phá, phải phí chút công sức thì cửa mới mở ra. Cúi đầu nhìn bộ dạng cố gắng nhịn cười của cô, Ôn Hành Chi véo eo cô, Ôn Viễn muốn tránh đi nhưng anh lại giữ chặt eo cô, không cho cô động đậy, tới khi cô không chịu được nữa phải xin tha: “Cháu, cháu sai rồi!”

“Tỉnh rồi à?”

Anh đặt cô xuống, vì khi này đã mất dép đi nên cô đành giẫm trên giày anh, Ôn Viễn hơi nâng khóe môi, ngẩng đầu lườm anh: “Chú cố tình trêu cháu đúng không?”

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn cửa là được bật sáng, ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt ửng hồng của cô, rõ là đang trách móc nhưng khóe mắt lại như ngưng tụ những quyển rũ say mê. Trước nay anh chưa bao giờ bắt

gặp vẻ quyến rũ ấy ở cô, cho nên hình ảnh lúc này thực sự khiến lòng anh xao động. Ôn Hành Chi không đáp, chỉ hơi nghiêng người về phía trước, một tay ôm eo cô đặt cô lên tường. Ôn Viễn cũng nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt anh, muốn trốn tránh nhưng đã quá muộn rồi. Người ấy giữ eo cô, kéo cả người cô vào lòng mình, để anh tùy ý hôn trán, gò má, cuối cùng là đôi môi cô. Khác với sự dịu dàng lúc trước, nụ hôn hiện tại mạnh mẽ hơn nhiều, tựa như đang thực hiện một hình phạt.

Ôn Viễn không khỏi rên thành tiếng, Ôn Hành Chi vội buông cô ra, mặt đối mặt, lặng lẽ bình ổn hơi thở. Tuy nhiên anh cũng không hoàn toàn buông tha cho cô, bàn tay trên eo cô vuốt ve như âu yếm, như muốn kéo cô tới gần lại như muốn đẩy cô ra xa. Ôn Viễn chợt thấy hoảng hốt, cô yêu những khoảnh khắc khi anh hôn cô, song khi tiến thêm một bước thì cô lại thấy e sợ. Mà điều khó nói hơn chính là, bên cạnh sự sợ hãi cô còn có một thoáng chờ mong, suy nghĩ ấy khiến cô càng căng thẳng hơn. Ôn Viễn vội đẩy anh ra: “Cháu muốn tắm!”

Trong phút bất cẩn, Ôn Hành Chi lại để cô chạy thoát. Nhìn theo bóng lưng hoảng hốt trốn chạy của cô, anh đưa tay day day ấn đường, một lúc lâu sau anh mới dập tắt được ngọn lửa mà cô nhen lên.

Ôn Viễn nằm trong phòng tắm một tiếng đồng hồ rồi mới ra ngoài, không ngờ phòng khách đã trống không, Ôn Viễn trở lại phòng ngủ chính, giường chiếu đã được chuẩn bị sẵn nhưng không thấy bóng dáng của anh. Ngày trước thì chuyện này cũng khá bình thường, rất hiếm khi anh ngủ cùng cô, mà cô cũng không nghĩ nhiều, cũng lười suy nghĩ về chuyện đó, tuy nhiên bây giờ cô đã hiểu.

Ở bên nhau hơn ba năm song hai người rất ít khi xảy ra mâu thuẫn, vì khả năng kiềm chế của anh quá tốt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, một người đàn ông ở độ tuổi này, thực sự không có nhu cầu ư?

Ôn Viễn đứng yên một lúc như đang trầm hạ quyết tâm, cô hít sâu một hơi rồi quay người đi về phía phòng ngủ cho khách. Cửa phòng đóng kín, khi Ôn Viễn mở cửa vào thì Ôn Hành Chi vừa mở laptop. Cuối năm công việc chông chất, dù sao anh cũng không ngủ được, chi bằng giải quyết công việc để thay đổi sự chú ý.

Thấy Ôn Viễn bước vào anh liền nói: “Cũng muộn rồi, sấy khô tóc rồi đi ngủ thôi.”

Ôn Viễn không nhúc nhích, Ôn Hành Chi lại hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“Cũng không có gì.” Cô cúi đầu, hai tay xoắn vào nhau, “Cháu chỉ muốn hỏi, bao giờ thì chú định đền bù Lễ trưởng thành cho cháu.”

Ôn Hành Chi sửng sốt một đoạn, sau khi lấy lại tinh thần anh thong thả đóng laptop. Ngón tay gõ lên mặt bàn trong vô thức, anh ngẩng đầu nhìn Ôn Viễn, đúng lúc cô cũng đang nhìn anh, trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau mặt cô thoát đỏ, Ôn Hành Chi nắm tay lại, bỗng bật cười đứng dậy bước về phía cô.

Ôn Viễn đứng chôn chân tại chỗ, nhìn anh từ từ đứng dậy, đi về phía mình, tim đập loạn nhịp như sắp nhảy ra ngoài. Trực giác mách bảo cô nên nói gì đó, khi đang liếm liếm môi định mở miệng thì bỗng phụt một tiếng, cả căn phòng chìm vào bóng tối. Mất điện ư? Ôn Viễn mở to mắt.

Mất điện đột ngột, trong giây lát Ôn Viễn vẫn chưa kịp thích ứng, cô đứng sững người, cho tới khi cảm nhận được một hơi thở đang tới gần mình, cô mới hoảng hốt vươn tay, bàn tay ấy lập tức bị Ôn Hành Chi nắm lấy. Anh đứng sát bên cô, Ôn Viễn nhìn anh, có thể loáng thoáng thấy được đường nét trên khuôn mặt anh: “Mất điện rồi.”

Nhận ra sự hụt hẫng của cô, Ôn Hành Chi nở nụ cười, anh thở phào nhẹ nhõm rồi thong dong nói: “Thực ra mất điện cũng tốt.”

Dứt lời anh chợt ôm lấy cô, Ôn Viễn giật mình vội đỡ lấy vai anh, chỉ thấy anh thuần thục mở cửa ôm cô về phòng ngủ chính. Trong bóng tối, thị giác bị mất đi tác dụng, các giác quan khác trở nên mẫn cảm vô cùng, cô nghe thấy tiếng đóng cửa, cảm thấy cả người căng thẳng một cách kỳ dị, đôi chân không khỏi run lên bần bật, tới khi đầu gối chạm vào mặt giường, cô cứ ngồi ngẩn ngơ như vậy. Rèm cửa sổ ở phòng ngủ chính được kéo kín, trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, trước mắt Ôn Viễn chỉ còn là một khoảng không mịt mờ. Cô nắm lấy tay anh trong vô thức, biết anh đang đứng trước mặt cô, nhưng vẫn không thốt ra được dù chỉ một câu, cô muốn xuống giường lại bị anh ngăn cản: “Đừng cử động.”

Trong bóng tối giọng anh khàn đến lạ thường, Ôn Viễn chợt thấy hoảng sợ, cô tựa đầu lên bờ vai anh như đang trốn tránh. Ôn Hành Chi ôm eo cô, nghiêng đầu hôn lên vành tai mềm mại của cô, rồi dịu dàng hôn lên cằm cô, anh cẩn nhẹ, nhận lại được tiếng than nho nhỏ của cô.

“Ôn Viễn.” Anh thì thầm bên tai cô, “Lẽ trưởng thành, giờ chú sẽ đền bù cho cháu.”

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Khi Cháu Hai Mươi Lăm Tuổi, Người Ở Bên Cháu Vẫn Cứ Là Chú

Gần đến cuối năm, công việc ở công ty bắt đầu nhiều lên, mọi người trong phòng tài vụ cũng bận tới quay mòng mòng. Kỳ thực tập của Ôn Viễn đã kết thúc, nhưng sau hai tháng cô đã quen với tất cả mọi người của công ty, cho nên cô tự nguyện kéo dài thời gian thực tập, ở lại giúp đỡ.

Mấy ngày nay Ôn Viễn rất vui vẻ, làm việc cũng cố gắng, buổi trưa thì được đồng nghiệp cùng phòng Tiểu Hứa lôi ra từ một đồng bảng biểu, cùng ra ngoài ăn cơm trưa. Hôm qua công ty mới phát lương, sáng sớm Tiểu Hứa đã đòi cải thiện chất lượng bữa ăn, cho nên dù buổi trưa chỉ có nửa tiếng nghỉ ngơi, hai người vẫn đến khu phố đồ ăn ở khá xa nơi này.

Hôm nay thành phố T lại có tuyết rơi, tuy là trận tuyết nhỏ song nhiệt độ cũng giảm kha khá. Ôn Viễn hơi sụt sịt, Tiểu Hứa thấy vậy bèn quyết định mời cô ăn canh cay, còn cho thêm rất nhiều ớt và tiêu. Ôn Viễn nhìn bát canh cay đỏ lòm này, hơi do dự rồi cuối cùng cũng vẫn xắn tay áo nhào vào ăn.

“Ôn Viễn, tối nay em có rảnh không?”

“Có việc gì à?” Cách đây mấy hôm Ôn Hành Chi lại đi công tác nước ngoài, Ôn Viễn đành giữ liên lạc với anh bằng một cuộc điện thoại mỗi ngày.

“Đi xem phim với chị nhé? Thần tượng của chị mới ra một bộ phim điện ảnh mới, hay lắm.”

Ôn Viễn cười hì hì, đồng ý luôn, lại hỏi Tiểu Hứa thần tượng của chị ấy là ai, khi chị ấy nói ra tên thì Ôn Viễn chỉ thấy quá trùng hợp, chính là vị nam chính đóng trong bộ phim đã giúp Trần Dao một bước lên trời, đương nhiên phim này anh ta không hợp tác với Trần Dao. Nghĩ đến Trần Dao, Ôn Viễn cũng không thoải mái cho lắm.

Cô vùi đầu ăn cơm, chợt nghe Tiểu Hứa à lên một tiếng thì tò mò ngẩng đầu, thấy Tiểu Hứa nhìn chăm chăm vào ti vi treo trên tường quán. Cô quay người xem, trong giây lát chẳng biết nói gì. Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện ngay, ti vi đang chiếu một bản tin giải trí của đài truyền hình nào đó, về một Giải thưởng điện ảnh, một đám phóng viên chạy theo các ngôi sao trên thảm đỏ, gọi tên của họ để họ nhìn vào máy ảnh. Giữa bầu không khí ồn ào náo nhiệt, Trần Dao cười tươi tắn, trong trẻo tựa như một đóa hoa nhài.

Tiểu Hứa chớp mắt nhìn Trần Dao trong màn hình ti vi: “Hâm mộ cái cô này quá đi mất, lại được đóng phim với thần tượng của chị.”

Ôn Viễn cười, quay sang hỏi: “Nếu cô ta thích thần tượng của chị thật thì sao? Cũng giống như trong phim ấy, bám lấy, đeo đuổi.”

“Thế thì chị nhất định sẽ anti cô ta tới bến!” Tiểu Hứa giơ hai tay lên cao, nhưng sau đó lại nói, “Nhưng chị chẳng lo, mấy hôm nay cô nàng này cũng có vụ scandal lớn lắm mà? Người ta là hoa có chủ rồi nha.”

Ôn Viễn cảnh giác hỏi: “Scandal gì cơ?”

Tiểu Hứa chớp mắt, ghé sát vào người cô: “Chính là cái vụ phóng viên chụp được cô ta cùng vào khách sạn với một Tổng giám đốc Ngân hàng Hongkong ấy, hồi ấy phim cô ta đóng chung với thần tượng của chị đang công chiếu, nên chị cũng để ý tới cô ta hơn bình thường.”

Ôn Viễn làm như không hiểu: “Hình như hai bên đều im lặng mà? Sao chị biết Trần Dao thích người ta?”

“Mấy hôm nay em bận đến ngõ người rồi à, không đọc báo hả? Cô nàng lên tiếng rồi, hình như nói là chuyện ở khách sạn chỉ là hiểu lầm, nhưng bản thân cô ta rất ngưỡng môn Ôn tiên sinh, hi vọng có thể thân thiết hơn nữa. Câu này đây ẩn ý đúng không? Cho nên chị đoán tám mươi phần trăm là hai người này dây dưa với nhau rồi.”

Nghe Tiểu Hứa nói vậy, Ôn Viễn chợt thấy dạ dày mình phát đau.

Hai ngày sai Ôn Hành Chi về nước, khi xuống máy bay thì Ôn Viễn cũng tan tâm, anh bèn tiện đường tới đón cô rồi cùng nhau về ăn cơm.

Gần đến Tết dương lịch, người trong siêu thị cũng đông đúc hơn bình thường, Ôn Viễn cun cút theo sau Ôn Hành Chi, nhìn anh chọn nguyên liệu nấu ăn. Lúc còn ở một mình Ôn Hành Chi ít khi nấu ăn ở nhà, khi nhìn đám đồ dùng phòng bếp ở nhà anh là rõ, thế nhưng người này lại nấu ăn cực ngon, ngon tới mức cô muốn nuốt luôn cả lưỡi. Cô nhớ tới những buổi tâm sự trước kia, Chu Nghiêu từng nói, ông xã tương lai chắc chắn phải biết nấu cơm, nếu không khi cậu ốm đau thì đến người nấu cho bát cháo nóng cũng chẳng có, Ôn Viễn cực kỳ tán thành.

“Xem còn muốn ăn gì không, cùng mua về rồi nấu.” Anh hơi nghiêng người, kéo cô vào lòng mình.

“Không.” Ôn Viễn đáp: “Chú đừng hiền thảo như thế, cháu thấy áp lực lắm.”

Ôn Hành Chi ung dung nhướn mày, lại quay đi chọn hoa quả, Ôn Viễn chợt thấy hứng thú, đi bên cạnh anh, lên tiếng: “Hôm nay cháu nghe các chị trong phòng tán gẫu, có nhắc tới mẫu đàn ông nào là khắc tinh của phụ nữ.”

“Phòng tài vụ rảnh rồi tới mức có thời gian tán gẫu chuyện này à?”

Ôn Viễn vờ như không nghe thấy, tự nói tự thưa: “Thứ nhất, người đàn ông này rất giỏi lấy lòng phụ nữ. Thứ hai anh ta có cơ sở kinh tế nhất định, không bàn tới chuyện lương tháng của anh ta có cao hay không, những ít nhất cũng có nhà có xe. Điểm cuối cùng chính là chín chắn thận trọng từng trái, bình thản trước mọi biến cố, cũng không quá bí ẩn khó lường.”

Nói tới đây, cô không nói tiếp nữa, Ôn Hành Chi chỉ hỏi một câu cho có: “Cho nên?”

“Cháu phát hiện, chú phù hợp với mọi điều kiện.”

Nếu không tại sao có nhiều phụ nữ thích anh đến vậy? Tần Chiêu, Trần Dao, Tô Mạn ... và có lẽ còn nhiều hơn thế nữa.

Bị chụp một cái mũ “danh giá” như vậy, Ôn Hành Chi không khỏi liếc cô một thoáng, nhìn đôi mắt sáng long lanh kia khiến anh muốn hôn cô ngay lập tức. Một thời gian không ở bên cô, nếu ngày trước thì anh có thể nhẫn nhịn, nhưng từ khi phá bỏ rào cản cuối cùng, anh không muốn trói buộc bản thân thêm nữa. Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, giữa chốn đông người anh vẫn kiềm chế được mình. Thế là anh chẳng nói gì thêm, chọn hoa quả xong rồi ra quầy thu ngân. Khi đi qua một giá hàng nhìn thấy loại hàng trên đó, bèn suy nghĩ một đoạn rồi lấy xuống hai hộp bỏ vào xe đẩy.

Ôn Viễn bĩu môi liếc chúng, chợt thấy máu nóng bốc lên, hai má đỏ bừng. Tấm bảng quảng cáo đặt trên tầng cao nhất của giá hàng có mấy chữ lớn, tiếng Anh là – Durex.

Đêm hôm ấy vì chụp mũ bậy bạ, Ôn Viễn bị “trừng trị” một phen, khi mọi chuyện qua đi, cô nằm chờ ra trong chăn, tới một đầu ngón tay cũng chẳng buồn nhúc nhích. Không thể đắc tội với đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhất là đàn ông hơn ba mươi tuổi kiêu hãnh đã lâu, uy thế có thể sánh với vũ khí sát thương. Ngày hôm sau phải về thành phố B, cô mệt tới mức ngủ mơ màng, chẳng còn sức đâu mà sắp xếp hành lý.

Ôn Viễn ngủ một mạch tới trưa hôm sau, Ôn Hành Chi vẫn là người phải gọi cô dậy, sau khi thu xếp đồ đạc xong đích thân anh đưa cô tới bến xe.

Ôn Viễn lẳng lẳng mua vé xe sau đó tỏ vẻ mệt mỏi, Ôn Hành Chi chăm chú nhìn cô, đưa tay vuốt lại những sợi tóc rối trên đầu cô, hẳn là rối trong lúc ngủ mê man.

Ôn Viễn vụng trộm nhìn mấy bạn, cuối cùng cũng không nhin được nữa, hỏi anh: “Chú đã tính trước là sẽ không về thành hồ B với cháu rồi đúng không?”

“Ở đây còn vài việc chưa xử lý xong, mấy hôm nữa phải tới thị trấn A một chuyến, nhưng cuối năm nhất định sẽ về thành phố B đón Tết.”

“Thế cháu chờ chú.” Ôn Viễn nói: “Nhưng chú nhất định phải về nhà đón Tết đấy nhé, không thì, không thì chính là kẻ bội bạc xấu xa!”

Câu này khiến Ôn Hành Chi im lặng hồi lâu rồi gật đầu: “Nói cũng đúng. Chi bằng ...” Anh nhìn cô, nói với giọng thương lượng, “Nhân lúc cháu còn có kỳ nghỉ đông, chúng ta chọn một ngày để ra mắt gia đình là được.”

Ôn Viễn tròn tròn mắt lên: “Chú đùa à?”

“Không phải cháu sợ chú bội bạc sao, tranh thủ thời gian này giải quyết mọi chuyện đâu vào đấy. Thế nào, sợ à?”

“Cháu, cháu tưởng bao giờ cháu tốt nghiệp thì chú mới nhắc tới chuyện này.” Ôn Viễn ngập ngừng nói, “Với lại cháu còn chưa tới hai mươi lăm tuổi mà.”

Hai mươi lăm tuổi? Đây chính là tiêu chuẩn anh đặt ra cho cô, không ngờ cô lại sử dụng chính nó để phản bác lại anh, Ôn Hành Chi bùi ngùi cảm nhận thứ gọi là “gậy ông đập lưng ông”.

“Không sao.” Anh nói, “Ki cháu hai mươi lăm tuổi thì người ở bên cháu vẫn cứ là chú, cho nên ... sớm hay muộn cũng vậy cả thôi.”

Ôn Viễn ngơ ngẩn nhìn anh, thực ra cô có thể phản bác, nhưng biết làm sao khi cô quá yêu anh? Rõ ràng là đáng về tự tin vô hạn, song cô vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng bất ổn của anh từ đôi tay đang ôm cô thật chặt, cũng vì vậy mà cô chột mím cười: “Được, cháu đồng ý.”

Dự báo thời tiết nói rằng, mùa đông này của thành phố B có nhiệt độ thấp nhất trong mười năm qua, vừa bước ra khỏi bến xe Ôn Viễn đã thấy lạnh cóng cả người.

Cô đứng yên ngó nghiêng bốn phía, không thấy xe của nhà đâu. Cô không éo người nhà phải tới đón, nhưng mấy hôm trước trò chuyện với mẹ cô, bà chủ động nói sẽ để người trong nhà đến đón cô, giờ lại không có ai nên Ôn Viễn thấy hơi khác thường. Ngẫm nghĩ một thoáng, cô quyết định gọi điện thoại về nhà, vừa bấm số thì phía trước có hai tiếng còi vàng lên, cô bất giác ngẩng đầu lên liền thấy người ngồi trên xe, bỗng mở to mắt.

Là Ôn Kỳ, một tay cầm tay lái nhàn nhã đang ngồi trong xe.

Ôn Viễn từ từ cất di động đi, đi quanh xe của anh một vòng. Ôn Kỳ thấy vậy cũng bước xuống xe, anh ta đeo một cặp kính râm, phóng khoáng hỏi cô một câu: “Thế nào, xe mới của anh trông cũng được đấy chứ?”

Jeep Wrangler, đúng là rất hoành tráng.

“Xe này bền lắm à?” Ôn Viễn hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Đương nhiên.”

Ôn Viễn gật đầu: “Thế em đá thử một phát được không?”

“Em dám!”

Ôn Kỳ tức tối lôi cô nhét vào ghế phụ rồi lên xe lái nhanh về nhà, Ôn Viễn ngồi nghiêng nghiêng ngả ngảm cời ranh mãnh: “Ôi thảo nào, bốn năm nay em về nhà không biết bao nhiêu lần, thế mà bao giờ thấy anh đến đón em, tự nhiên lần này lại đến, hóa ra để khoe xe mới, ngây thơ thế nhở?”

Ôn Kỳ không thềm đôi co với cô, khẽ nhướn mày, nói: “Dù sao đây cũng là xe anh tự mua, xe còn có còi báo động, ấn hai lần là kêu.”

Ôn Viễn khinh bỉ, “Anh tập trung lái xe đi, đừng làm mất trật tự giao thông.”

Dinh thự nhà họ Ôn nằm ở ngoại ô thành phố, cho nên đường đi cũng thoáng đãng. về đến nhà cũng như dự đoán, sàn nhà sạch bong, Ôn Viễn đưa mắt nhìn Ôn Kỳ còn anh ta thì im lặng, hất mặt lên trời đi vào cổng. Cửa phòng khách và cổng thông nhau, cho nên bà Kiều Vũ Phân và dì Thành đứng ở cửa đều có thể nhìn thấy Ôn Viễn. Bà mỉm cười đứng đây, còn dì Thành thì bước ra đón, ôm lấy Ôn Viễn.

Ôn Viễn ngây người một thoáng, “Sao hôm nay nhà mình lại vui vẻ này?”

Dì Thành véo mũi cô, “Vì hôm nay hai nhân vật quan trọng của gia đình đều về nhà.”

“Hai người?”

“Một là cháu, người còn lại, chẳng phải là cháu sao.”

Ôn Viễn nhìn mẹ với vẻ khó tin, bà cười vẫy tay gọi cô: “Nào, mau vào nhà đi, Ôn Kỳ mà không đón con về thì chắc phải hâm thức ăn lần nữa mất thôi.”

Trong phòng bếp có một bàn thức ăn được xếp kín, trong đó quá nửa là những món mà Ôn Viễn thích ăn. Ông cụ Ôn Khác đang uống trà trên sofa,

còn ông Ôn Hành Lễ thì đang ngồi bên đọc văn kiện, thấy Ôn Viễn đi vào ông bèn đặt chúng xuống.

Ôn Viễn rụt rè chào hai người: “Ông nội, cha.”

Ông Ôn Khác gật đầu, nét mặt hiền từ, còn ông Ôn Hành Lễ thì đứng lên cầm lấy túi xách sau lưng cô: “Về rồi đấy à? Đi đường có mệt không?”

Ôn Viễn lắc đầu, “Không, không mệt ạ.”

Ngồi trên xe có nửa tiếng đồng hồ thì sao mệt được, tuy nhiên mọi người lại chào đón cô rầm rộ như vậy khiến cô không quen lắm, trước cô cũng về nhà nhiều lần, nhưng chưa bao giờ được cả nhà tiếp thế này. Ôn Viễn bỗng thấy nửa mừng nửa lo.

“Được rồi, Ôn Viễn cũng về rồi, chúng ta mau ăn cơm thôi.” Bà Kiều Vũ Phân nói, lại bảo ông Ôn Hành Lễ: “Anh đỡ ong cụ vào bàn đi.”

Bắt đầu bữa cơm, Ôn Viễn vui đầu ăn uống. Bầu không khí này khiến cô thấy có gì đó không ôn, mà bên cạnh đó còn khiến cô thấy hơi hổ thẹn. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, sự nuông chiều như lễ đương niên này sẽ biến mất, sau này cô sẽ không biết phải đối mặt với những người được gọi là người thân ày ra sao. Nghĩ tới điều này Ôn Viễn thấy hơi bất an, đột nhiên chân bị ai đó đá, dĩa trong tay rơi lạch cạch xuống bàn, cô ngẩng đầu lờm kè gây họa Ôn Kỳ, còn anh ta thì tỏ vẻ bất đác dĩ: “Sao cứ ngẩn ngơ thế hả? Ông nội đang hỏi em đấy?”

Ôn Viễn lập tức xấu hổ nhìn ông nội Ôn Khác, ông cụ Ôn cũng không để ý, cười ha ha hỏi cô: “Sang năm là tốt nghiệp rồi đúng không?”

Ôn Viễn gật đầu lại nghe ông hỏi tiếp: “Đã thực tập chưa?”

“Giờ cháu đang đi làm rồi ạ.” Ôn Viễn do dự thưa, “Trong một công ty ở thành phố T nhưng là thực tập thôi ạ.”

“Thành phố T.” Ông cụ Ôn chăm chăm gặt đầu, “Cũng tạm, dù sao chú út cháu ở đó, có người giúp đỡ sẽ không để cháu thiệt thòi.”

Ôn Viễn thưa vâng rồi cúi đầu ăn cơm.

“Đâu thể làm phiền Hành Chi mãi được, chú ấy phải điều hành một ngân hàng lớn như thế, sau này lấy vợ có con, chắc chắn sẽ rất bận rộn.” Bà Kiều Vũ Phân dịu dàng nói, “Nếu thực tập, vậy thực tập xong rồi về thành phố B, chọn một công việc ổn định rồi mà làm.” Bà thoáng ngừng lại, “Đương nhiên, con cũng chỉ đề nghị vậy thôi, quyết định ra sao là ở con bé.”

Ôn Viễn nghe vậy nhìn mẹ, mỉm cười gượng gạo, ông cụ Ôn bực bội hừ một tiếng, “Phiền cái gì mà phiền? Nó lấy vợ có con thì không phải là người nhà họ Ôn nữa à? Mà lại phải nói, đừng bảo con cái, trước khi cha chết mà nó để cha gặp được vợ của nó --- không, hôn thê của nó, thì một phần mộ tổ tiên nhà họ Ôn cũng bốc khói xanh! Bà Kiều Vũ Phân thoáng cau mày mỉm cười, Ôn Viễn cúi đầu lùa cơm vào miệng không dám tiếp lời, một mình ông cụ vẫn nói hăng say: “Coi cái bộ dạng của nó bây giờ đi, tôi đây làm cha mà còn phải để ý xem nó có rảnh không? Cũng đến chịu nó thôi.”

Ông Ôn Hành Lễ cười nói: “Cha, bọn nhỏ đều đng nghe đấy, cha chừa mặt mũi cho Hành Chi đi.”

Ông cụ càng nói càng bực, “Chẳng lẽ tôi còn không bảo được nó à? Nó như thế thì sao mà làm gương cho bọn trẻ được? Loại không ra gì như nó, có giỏi thì đừng về cái nhà này nữa!”

“Cha ...” Bà Kiều Vũ Phân bỗng lên tiếng, “Hay là thế này, mấy bữa trước con nghe nói con gái Chính ủy Tôn ở quân khu mới về nước. Cô bé trông cũng xinh xắn hiền lành, tuổi tác cũng sêm sêm, hay là giới thiệu cho Hành Chi?”

Vừa nói xong bà liền nghe thấy một tràng ho khan, hóa ra Ôn Viễn bị sặc canh, dì Thành vẫn im lặng ăn cơm này giờ bèn cười với cô, “Uống chậm thôi, không ai cướp của cháu đâu.”

1 Mộ bốc khói xanh là thành ngữ Hán, chỉ những chuyện may mắn, tốt đẹp, hoặc nhà có người làm quan to. Nhưng cũng được dùng để mỉa mai, chửi mắng người khác.

Ôn Viễn thừa một tiếng rồi lấy khăn lau miệng, rồi lại cúi đầu khuấy canh trong bát nhưng không uống nữa. Bà Kiều Vũ Phân nhìn cô một thoáng, quay đầu hỏi ông Ôn Khác: “Cha thấy sao ạ?”

Ông cụ Ôn vẫn đang giận dữ nhưng Ôn Kỳ thì bật cười nói: “Mẹ, mẹ không phải lo cho chú út đâu, người mà mẹ giới thiệu có thể lọt vào mắt của chú ấy sao? Mẹ đang nói đến Tôn Tinh đúng không? Hôm nay con gặp cô ta ở một quán bar, chè chén nhậu nhẹt với một đám người ngoại quốc, nhìn là biết chẳng tốt lành gì. Mẹ đừng có hại chú con đấy nhé, chú còn là người đàn ông hoàng.”

Bà Kiều Vũ Phân không giấu nổi giận dữ: “Con tới quán bar làm gì?”

Ôn Kỳ kêu oan, “Con tới đó bàn chuyện làm ăn.”

“Bàn chuyện làm ăn phải tới quán bar để bàn?”

Ôn Kỳ còn muốn biện minh thêm nhưng ông Ôn Hành Lễ thấy mặt ông cụ Ôn tái đi, vội lạnh lùng quát: “Được rồi, không có quy củ gì hết.” Ông nghiêm mặt nói tiếp: “Ít tới mấy nơi đó thôi, mà con cũng đừng làm bộ như thế, giờ con cũng sắp hai bảy rồi, công ty đã dần ổn định, cũng nên cân nhắc tới chuyện kết hôn.”

Ôn Kỳ cười hờ hững, “Con không suốt ruot, con phải chờ cô gái tốt của con.”

Bà Kiều Vũ Phân mắng anh ta, “Con không suốt ruột thì cô gái tốt cũng chẳng còn mà lấy, với lại ai biết cô gái tốt con nói có tốt thật hay không?”

“Mẹ đừng khinh thường ánh mắt của con.” Ôn Kỳ lười nhác tựa vào lưng ghế, ánh mắt vờn quanh người Ôn Viễn mấy lượt khiến cô phát sợ, anh ta mới quay đầu đi, chỉ vào cô rồi nói với bà Kiều Vũ Phân: “Tìm một cô như Ôn Viễn nhà mình được không?”

Ôn Viễn tái mặt, những người khác cũng lúng túng, bà kv liếc nhìn Ôn Viễn, mắng anh ta: “Vớ vẩn cũng tùy người thôi, Ôn Viễn là em gái con.”

Ôn Kỳ bĩu môi uể oải nói: “Ý con là tìm một cô gái hiền lành ngọc ngà để bảo như Ôn Viễn, mẹ lại nghĩ đi đâu thế?”

Ôn Viễn chột nghĩ, thà rằng anh ta câm miệng còn hơn giải thích, cô chỉ muốn cầm dao cắt cổ anh ta cho xong.

Lần về này Ôn Viễn chuyển sang ngủ ở phòng dì Thành, vì nửa năm không gặp cô nên dì Thành thấy rất nhớ cô.

Thế cũng chẳng có gì đáng nói, vấn đề là buổi tối cô không thể gọi điện cho Ôn Hành Chi. Ban ngày cô cũng khá rảnh nhưng anh lại không có thời gian. Ôn Viễn âu sầu, cứ thế này mãi cô cũng biến thành oán phụ mất thôi.

“Sao lại thờ dài?” Dưới ánh nắng, dì Thành đang chăm hoa chăm cỏ, Ôn Viễn ở cạnh chơi với bà, tâm trạng rầu rĩ ủ ê.

“Không có gì đâu ạ.”

Ôn Viễn ngồi xồm bới đất bằng ngón tay, lát sau liền bị dì Thành đẩy ra, cô đành ngồi sang chỗ khác.

“Viễn Viễn, học đại học có quen bạn mới không?”

“Dì Thành, sao dì cũng hỏi chuyện này?”

Dì Thành cười: “Sao dì lại không được hỏi? Ông nội cháu già rồi, dì cũng già rồi, trước khi mất ông ấy muốn thấy Hành Chi cưới vợ. Cháu do dì tự tay nuôi lớn, dì cũng muốn thấy cháu lập gia đình, tìm được người che chở thì dì mới yên tâm đi.”

Ôn Viễn bèn xùy xùy mấy tiếng, “Dì không già, đừng nhắc tới chuyện chết choc, dì nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.”

“Dì còn lâu mới tin chuyện đó.”

Ôn Viễn nghĩ ngợi một thoáng, “Còn anh cháu nữa mà, anh ấy cũng đâu có suốt ruột.”

“Đàn ông mà, ba mươi mấy tuổi cũng không lo không cưới được vợ. Huống chi điều kiện của chú và anh trai con - người này tốt hơn người kia, vốn chẳng cần ai bận tâm. Hơn nữa ...” Dì Thành thở dài, nói “Xét cho cùng, cháu và Ôn Kỳ không giống nhau, dì còn đồng hay không thì vẫn có người lo lắng cho nó, nhưng cháu thì ... e là không có cái phúc ấy.”

Ôn Viễn hiểu ý của dì Thành nên cô cũng không nói nữa, sân nhà yên tĩnh được một lúc, tuy ánh nắng khá gay gắt nhưng vẫn không chống lại được hơi lạnh thấu xương, Ôn Viễn nhanh chóng cảm thấy giá buốt. Cô thoáng rùng mình, đang định khuyên dì Thành vào nhà thì đúng lúc ấy, cổng dinh thự mở ra, Ôn Kỳ bước vào.

Dì Thành cười híp mắt, hỏi anh ta: “Về rồi đấy à?”

Ôn Kỳ nhìn dì Thành, nhỏ giọng thưa một tiếng rồi nói với Ôn Viễn: “Em cùng với anh ra ngoài một lát, anh có chuyện muốn nói với em.”

Ôn Viễn hoang mang đứng lên, “Chuyện gì thế?”

Dường như Ôn Kỳ không nghe thấy, chỉ nói: “Em đi theo anh.” Nói rồi đi ra ngoài trước.

Ôn Viễn và dì Thành quay ra nhìn nhau, thấy đôi bên đều chẳng hiểu gì, cô đành đi theo Ôn Kỳ ra ngoài.

Thành phố B cũng có tuyết rơi, mặt đường đóng băng nên đường đi khá trơn, Ôn Kỳ đi boots, đã đi trước rất xa, anh ta đi thẳng về phía cổng sau dinh thự. Thương thay Ôn Viễn chỉ đi chiếc giày vả do dì Thành tự tay làm, chốc chốc lại chượt chân, mãi mới đuổi kịp anh ta: “Anh ơi, anh đợi em với!”

Ôn Kỳ mặc kệ cô đi thẳng về phía trước, Ôn Viễn có hét thế nào chẳng nữa thì tới lúc đi xa cổng sau dinh thự, anh ta mới dừng lại. Đằng trước có một tấm lưới ngăn cách, để phân chia nơi ở của quân đội và người dân địa phương. Tay Ôn Kỳ siết chặt dưới ngăn cách, khớp xương trắng nhợt như thể đang cố ấn nhẫn.

Ôn Viễn đứng cách anh ta một khoảng, thấy dáng vẻ này của anh thì ngập ngừng không dám gọi. Cô chột có linh cảm không lành, nhưng lại cố lắc đầu phủ định, anh ta không hề biết được, nếu Ôn Hành Chi muốn công bố chuyện của hai người, chắc chắn anh ta không thể là người đầu tiên biết đến. Ngẫm nghĩ một thoáng, Ôn Viễn nuốt nước miếng rồi cất tiếng gọi, “Anh, anh sao thế?”

Ôn Kỳ vẫn không quay người lại, có thể nhận ra anh ta đang cố gắng khống chế tâm tình kích động của mình.

“Anh ơi, rốt cuộc anh ...”

Còn chưa nói xong, Ôn Kỳ đã quay người lại, ném một thứ xuống trước mặt cô: “Mẹ nói, em nói cho anh biết thế này là thế nào?!”

Câu này của anh khiến Ôn Viễn giật mình, lúc sau cô mới ngồi xuống, nhặt thứ đồ rơi trên mặt đất lên. Trông như một tập ảnh, tới khi Ôn Viễn nhận ra người trong ảnh, cô chỉ thấy như giội một chậu nước lạnh giữa ngày đại hàn, khí lạnh buốt giá lan ra toàn thân, khiến cô ngạt thở.

Trong ảnh là cô vào Ôn Hành Chi. Chụp lại hình ảnh từ đêm anh về thành phố T sau chuyến công tác. Anh đến công ty đón cô, anh dẫn cô tới siêu thị mua đồ, anh dịu dàng ôm lấy cô ra quầy thu ngân tính tiền, anh lái xe đưa cô về nhà. Tiếp đó là sáng hôm sau, anh đưa cô ra bến xe, ôm từ biệt cô ở bến xe, thậm chí ánh mắt dịu dàng khi anh nhìn cô cũng được chụp rõ ràng đến thế ...

Ôn Viễn chợt cảm thấy không rét mà run. Cô ngẩng đầu, bờ môi run run: “Chuyện này là sao?”

Ôn Kỳ cố nén giận, dịu giọng hỏi: “Anh mới là người hỏi em chuyện này là thế nào?! Em và chú ấy ... rốt cuộc em và chú ấy là thế nào?!”

Ôn Viễn cúi đầu nắm chặt tập ảnh, trong ảnh hai người thân mật như vậy, còn phải hỏi nữa ư? Cô cắn môi im lặng không đáp, Ôn Kỳ cầm lấy cánh tay cô, “Em nói gì đi chứ? Em câm rồi hả? Hả?”

“Em ...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, giọng hơi nghẹn ngào, đôi mắt sáng thoáng ánh lên hơi nước.

Ôn Kỳ hít vào một hơi, buông tay cô ra đi thẳng về phía dinh thự. Ôn Viễn hoảng hốt chạy tới giữ anh ta lại: “Anh định làm gì thế?”

“Em không chịu nói với anh, thế để anh đi hỏi người có thể nói cho anh. Nhà có nhiều người như vậy, chắc cũng phải có người biết chứ?”

“Không ai biết hết!” Ôn Viễn giữ anh ta lại, “Anh không được đi! Không ai biết hết!”

Ôn Kỳ lạnh lùng hất tay cô ra, Ôn Viễn trượt chân, thoáng cái ngã lăn ra đất, hai tay chống đất bị đá vụn đâm phải, cô không khỏi kêu thành tiếng, nhìn máu chảy ra chỉ tự dưng muốn khóc. Nhưng nước mắt còn chưa chảy ra thì đã thấy Ôn Kỳ vốn đã đi xa quay ngược trở lại.

“Đứng dậy.”

Anh ta đưa tay về phía cô, Ôn Viễn mặc kệ, vịn vào thân cây bên cạnh để đứng lên, cố bình tĩnh lại, nói: “Anh không cần hỏi ai hết, vì vốn không ai biết chuyện này.”

“Thế em nói cho anh biết, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Ôn Kỳ chờ dần đứng yên tại chỗ, đến tay cũng quên rút về.

“Là thế nào ư? Em không tin anh xem ảnh mà còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao hỏi lại em nữa.”

“Anh không tin.” Ôn Kỳ nói chắc như đinh đóng cột, “Anh nói cho em biết, anh không tin.”

“Nhưng sự thật là như thế đó!” Ôn Viễn chột lớn tiếng nói, “Sự thật chính là em và chú ấy ở bên nhau!”

“Em ...” Ôn Kỳ giận dữ, vung tay lên.

Ôn Viễn ngang ngạnh nhìn anh ta, không hề có ý lùi bước. Cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, cũng biết nếu tới cửa ải của Ôn Kỳ mà cô còn không vượt qua được thì nói chi tới những người khác? Ôn Kỳ bị cô kích động tới mức mắt đỏ bừng, vung tay lên nhưng cuối cùng vẫn không nỡ đánh xuống. Có bao nhiêu sức lực ép anh ta đánh cô, liền có bấy nhiêu sức lực ngăn cản anh ta làm vậy. Cuối cùng anh ta chột quay người, đập mạnh vào nắp chiếc xe Jeep: “Đây là chuyện quái quỷ gì không biết!”

Ôn Viễn nhìn anh ta, nước mắt bỗng ứa ra. Cô xiết chặt nắm đấm của Ôn Kỳ, khan giọng nói: “Anh đừng như thế ...”

“Từ bao giờ?” Anh chột hỏi, Ôn Viễn hoang mang.

“Anh hỏi em là từ bao giờ? Hai người như thế từ bao giờ? Thảo nào lúc thi đại học em sống chết đòi đăng ký vào đại học T, có phải từ lúc ấy không?”

Cô không nói lên lời, chỉ lắc đầu mãi, tới khi Ôn Kỳ muốn đẩy cô ra. Sợ anh lại đập xe, Ôn Viễn vội giữ chặt tay anh ta, nghẹn ngào nói: “Chú rất tốt với em, thực sự tốt!”

Ôn Kỳ nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu thực sự tốt với em thì đã không làm vậy ... thế này, thế này gọi là loạn luân!”

“Không phải, anh biết mà.”

Ôn Kỳ nhìn cô chăm chăm, dùng sức đẩy cô ra rồi quay người đi, như thể không muốn nhìn thấy cô nữa. Không biết qua bao lâu, cô nghe Ôn Kỳ nói: “Cho nên hai người mới ngang nhiên như vậy? Tất cả mọi người trong nhà đều không có quan hệ huyết thống với em, tại sao em lại thích chú ấy? Em không thấy ...”

“Anh ...” Ôn Viễn chợt gọi Ôn Kỳ, đôi mắt trong trẻo như nước, tràn đầy sự cầu khẩn: “Anh đừng nói nữa, em xin anh đừng nói nữa.”

Cô thực sự sợ hãi, sợ lại phải nhận thêm một phần tình cảm mà cô không thể nào hoàn trả. Còn Ôn Kỳ thì chợt thấy mĩa mai tới cùng cực, anh ta chậm chậm tới gần cô, đưa tay ra nhưng không biết nên để đâu: “Ôn Viễn, em thật chẳng ra làm sao cả.”

Ôn Viễn không dám nhìn anh ta, chỉ thấy trái tim như bị khoét đi một miếng, đau âm ỉ.

“Anh biết. Chú vừa đẹp trai lại vừa giàu có, nếu chú ấy thích em thì dù ông nội có liều mạng với chú ấy, chú ấy cũng sẽ không buông tha, hơn nữa chú ấy có bản lĩnh, có thể gánh vác mọi chuyện. Còn anh, anh chẳng có gì

hết.” Quan trọng nhất là, Ôn Hành Chi không cần đợi lâu như vậy, mà còn đợi hoài đợi phí.

“Không phải vì thế, không phải vì vậy em mới ...”

“Emi m đi!” Ôn Kỳ lạnh lùng ngắt lời cô, thấy cô ngẩn ra vì sợ, anh bỗng bật cười tự giễu: “Người đàn ông hoàng, thế mà anh còn khen chú ấy là người đàn ông hoàng.”

Bỏ lại câu này, anh ta mới mở cửa ngòi lên xe, rời đi không hề vương vấn.

Ôn Viễn đứng một mình ở đó, tay nắm chặt tập ảnh, một lúc lâu sau, tiếng khóc của cô mới hòa vào gió đêm ...

Lần này Ôn Kỳ đi suốt mấy ngày không về, anh ta cũng không kể cho người nhà chuyện bức anh, điều này khiến cô vừa vui mừng vừa chua xót. Cuối cùng thì Ôn Kỳ vẫn đứng về phía cô, cho dù cô không hề xứng đáng.

Ông cụ Ôn Khác và ông Ôn Hành Lễ cũng về từ phía Nam, nhưng điểm khác với những lần trước chính là, lần này, khi trở về sau chuyến đi, ông cụ Ôn có vẻ buồn phiền lo lắng. Hôm nay Ôn Viễn vừa đi cùng dì Thành đi chợ sáng về, vào phòng khách thì đã nghe thấy ông cụ Ôn hỏi ông Ôn Hành Lễ: “Anh thử nghĩ xem có quen ai là bác sĩ nội khoa thần kinh giỏi không, giới thiệu cho tôi, tôi có việc muốn nhờ.”

Ông Ôn Hành Lễ Trầm tư một thoáng, mới nói: “Có thì cũng có, hơn nữa còn khá thân thiết, nhờ giúp đỡ cũng rất dễ dàng. Thế nhưng cha à, cha muốn ...”

“Bữa trước về phía Nam anh không thấy tình cảnh đó sao? Cứ như vậy mãi đâu có được?”

Ông Ôn Hành Lễ cười khở: “Cha, cha tính toán như thế nhưng ai biết phía kia nghĩ ra sao, tính của dì Đường thì cha cũng biết rồi đấy, dì ấy không muốn tới thành phố B khám bệnh, không ai ép được dì ấy. Mà dì ấy nói tới lần này, dì Đường biết mục đích cha tới thăm dì ấy, còn chẳng chịu thấy mặt.”

Ông Ôn Khác hừ lạnh: “Tôi thấy bà Lý Tiểu Đường này bị Từ Mạc Tu chiều hư rồi, lão họ Từ kia cứ luôn nghe lời bà ấy cơ. Chẳng lẽ lão ấy không biết tình hình sức khỏe của bà ấy sao?”

Nghe đến đây, Ôn Viễn hiểu phần nào. Cô thầm lo lắng, không kịp bận tâm ông nội Ôn Khác và Ôn Hành Lễ vẫn đang trò chuyện, bước vào phòng khách hỏi ông nội: “Dì Đường bị ốm ạ?”

Hỏi xong, cô mới biết mình lỡ lời.

Quả nhiên, ông cụ Ôn nhíu mày, bà Kiều Vũ Phân vẫn im lặng này giờ cũng không khỏi hỏi cô: “Sao thế, con cũng biết dì Đường à?”

Đúng rồi, mọi người chưa từng nhắc tới dì Đường trước mặt cô, làm sao cô biết được? Ôn Viễn bình tĩnh lại, nhìn bà Kiều Vũ Phân, ấp ứng nói: “Con từng nghe chú út nhắc tới mấy lần, nói hàng năm chú ấy đều đón Tết ở đó.”

“Đúng là chuyện gì nó cũng kể cho cháu nghe.” Ông Ôn Khác mỉm cười, “Nhưng con không thể gọi bà ấy là dì Đường, tính theo vai vế thì con phải gọi là bà cô.”

“Dạ.”

Ôn Viễn thấy cứ thế này mãi thì không ổn, có khi trước khi Ôn Hành Chi về thì cô đã để lộ. Nhưng cô vẫn không nỡ giục anh, vì suốt một tuần nay cô về nhà này, anh luôn cực kỳ bận rộn, liên tục bay qua mấy nước, e

rằng hôm qua vừa mới về nước. Tuy giọng nói trong điện thoại không có gì khác, nhưng Ôn Viễn vẫn biết là anh rất mệt.

“Ăn bữa tối rồi à?”

“Ăn xong từ sớm rồi.” Buổi tối, cô ngồi co trên bồn cầu đậy nắp, nhìn những bông tuyết bay ngoài cửa sổ, thì thầm nói chuyện với anh: “Ở nhà có tuyết rồi, tuyết lớn lắm.”

“Có lạnh không?”

“Có điều hòa không khí, làm sao lạnh được.” Cô cười ha ha mấy tiếng, “Chú đang ở thành phố S? Chắc thành phố S không có tuyết rơi đâu nhỉ?”

“Đúng là không có thật” Anh từ tốn đáp, “Giờ cháu đang ở đâu?”

“Cháu á?” Câu hỏi này khiến Ôn Viễn ngẩn ra, “Cháu đang ở nhà.”

“Chú hỏi cháu đang ở phòng nào.”

Ôn Viễn liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nói mà không nghĩ: “Cháu ở trong phòng ngủ.”

Người kia à lên một tiếng đầy hàm ý, “Sao chú lại không biết phòng cháu cách âm kém như vậy, còn nghe thấy cả tiếng ô tô lái vào sân?”

“Rốt cuộc đang ở đâu?”

Giọng anh hơi trầm xuống, Ôn Viễn biết không giấu được nữa: “Phòng vệ sinh ở tầng một.”

Cô trả lời với giọng ừ ừ, nhưng anh lại không dạy bảo cô như dự đoán, chỉ im lặng một thoáng rồi nói tiếp: “Chú sẽ về sớm thôi.”

Cô chỉ vâng một tiếng, nhưng chợt thấy sống mũi cay cay, đến khóe mắt cũng hơi khó chịu.

“Ôn Viễn ...”

Giọng anh bỗng trở lên dịu dàng, nhưng còn chưa nói xong, thì bên kia có tiếng chuông cửa vang lên. Ôn Viễn sụt sịt, “Có người tìm chú ạ? Thế chú mau đi thôi.”

“Chắc là room service ...” Im lặng trong chốc lát, anh nói tiếp, “Thế được rồi, cháu ngắt máy trước đi.”

Ôn Viễn vâng một tiếng, ngắt máy. Phòng vệ sinh không bật đèn, nhưng ánh tuyết bên ngoài phản chiếu vào trong phòng, cũng không thấy tối. Sau khi ngắt máy, Ôn Viễn chợt cảm thấy cơn buồn phiền quấy nhiễu cô mấy ngày nay đã tan biến. Cô không trách Ôn Kỳ nói ra những lời như vậy, vì ngoại trừ cô, không ai biết anh tốt đến mức nào.

Thế là Ôn Viễn phấn chấn hẳn lên, cất di động vào túi, chuẩn bị chuồn về phòng ngủ. Nhưng không ngờ tay cô vừa chạm phải tay nắm cửa thì cửa đã mở ra từ bên ngoài. Ôn Viễn giật mình, nín thở nhìn người đứng trước cửa, tới khi cô thấy rõ người kia, mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đứng ngoài cửa là Ôn Kỳ. Trong bóng tối, cô không thấy rõ sắc mặt anh ta, nhưng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc tỏa ra.

“Anh về rồi.” Ôn Viễn sợ sệt chào anh ta.

Ôn Kỳ nhìn cô một lúc, bật cười: “Sao hả, quấy rầy em gọi điện thoại? Lần sau nhớ khóa trái cửa, bị anh nghe thấy thì chẳng sao, nhưng người khác nghe được thì phiền to đấy.”

Ôn Viễn ngẩn ra một lúc, cũng không tiếp lời, nghiêng người đi ra ngoài. Khi bước qua người anh ta, nghe anh ta nói: “Trần Dao chính là

người đã đưa ảnh cho anh.”

Ôn Viễn dừng chân, quay người hỏi anh ta: “Anh nói gì cơ?”

“Anh nói.” Ôn Kỳ bật đèn, vừa nhìn vào gương để vuốt tóc vừa hồ húng, “Trần Dao chính là người đưa ảnh cho anh, nhưng nghe chính cô ta nói thì những bức ảnh đó là do thợ săn ảnh chụp, vốn định dùng làm bằng chứng cô ta và chú ở bên nhau, nhưng không ngờ lại chụp được ...” Ngừng một thoáng, bỏ qua mấy từ, anh ta lại nói tiếp, “Vốn định đăng báo, nhưng may mà cô ta có người bạn làm ở tòa soạn báo đó, nhờ mối quan hệ với người bạn ấy, Trần Dao mua lại số ảnh kia.”

Tựa như nuốt phải ruồi, Ôn Viễn cực kỳ khó chịu, “Trần dao nói với anh như vậy?”

“Tất cả mọi người đều biết cô ta thích chú, cô ta cũng không tìm tới tận nhà để tìm ông nội, cho nên đành phải tìm anh. Nhưng anh cũng mặc kệ cô ta thôi.”

Đúng, nếu người đi cùng chú trong bức ảnh là một cô gái khác, vậy thì chẳng còn gì để nói. Nhưng giờ người đó chính là cô. Cho nên mới không thể để ai biết.

Ôn Viễn hồi hồn, mỉm cười với Ôn Kỳ, “Cảm ơn anh.”

“Đừng cảm ơn anh. Anh chỉ muốn hỏi chú hộ Trần Dao, có thể trả tiền mua ảnh đó cho cô ta không, theo lời cô ta thì đó là giá trên trời.”

Ôn Kỳ vờ như không thèm bận tâm, đi ra ngoài, khi bước qua người Ôn Viễn, nghe thấy cô thì thầm: “vẫn phải cảm ơn anh, anh trai.”

Anh trai? Cách xưng hô này khiến Ôn Kỳ bật cười, đúng là chứa đầy sự mỉa mai.

Mấy hôm nay, thời sự liên tục đưa tin về thời tiết thành phố B, nhiệt độ âm mười mấy độ khiến những người đã quen với trời đông ấm áp đều chọn cách nằm trong nhà. Ôn Viễn cũng vậy.

Mỗi khi thấy cô rảnh rỗi tới mồi meo trong nhà, dì Thành luôn khuyên cô ra ngoài chơi với bạn. Ôn Viễn thấy rất bối rối, vì qua bao nhiêu năm học, bạn bè thực sự chẳng có bao nhiêu, mà hiện giờ cũng không còn ai ở đây nữa. Tô Tiển đi du học, Duy Nhất vào quân đội, quê của hai người bạn thân Đại học đều không ở thành phố B. Có lẽ ông trời cũng thương cô, nên sáng sớm nay Ôn Viễn liền nhận được điện thoại của Chu Nghiêu.

Ở đầu bên kia, giọng Chu Nghiêu lạnh lút không ngừng: “Ôn Viễn, hóa ra nhà cậu nằm ở khu quân đội!?”

Ôn Viễn hoang mang: “Cậu đang ở đâu?”

“Cậu đoán xem!” Nói thì vậy thôi, nhưng một giây su đã bại lộ, “Tớ đến thành phố B, nhớ ra nhà cậu cũng đang ở đây, nên tiện thể tới thăm cậu. Không ngờ cậu lại ở một nơi được canh phòng nghiêm ngặt như thế.”

Ôn Viễn không khỏi vui vẻ: “Thế giờ cậu đang ở công dinh thự đúng không?”

“Đúng rồi.” Chu Nghiêu ai oán nói, “Cậu mau ra đón tớ đi, anh lính gác cổng nói không có ai đón thì không được vào.”

Ngắt máy, Ôn Viễn nói với dì Thành về chuyện này rồi đi ra ngoài. Đứng cách cổng xa xa Ôn Viễn đã thấy Chu Nghiêu lượn lờ ngoài đó, tiện thể làm quen với anh lính gác, thấy cô thì vội vàng vẫy vẫy tay.

Ôn Viễn chạy tới, đúng lúc nghe thấy Chu Nghiêu nói với anh lính gác: “Anh đẹp trai ời, chụp chung một tấm ảnh nhé, tôi là người support quân nhân!”

Có lẽ đã bị cô nàng quấy rầy lâu quá, dù đang trong ca trực, không thể để ý đến cô nàng, nhưng mặt đã đỏ bừng cả rồi. Ôn Viễn bắt đắ dĩ kéo Chu Nghiê đi: “Cậ làm gì thế hả?”

Chu Nghiê thấy Ôn Viễn, vui vẻ ôm cô một lúc: “Tớ đến thăm cậu, sao không chào đón tớ hả?”

Vốn định mắng cậu ta trọng sắc kinh bạn, nhưng thấy cậu ta như vậy, Ôn Viễn không khỏi bật cười, sau khi xin phép anh lính gác, cô kéo Chu Nghiê đi. “Sao cậu biết nhà tớ?”

Chu Nghiê chớp mắt: “Cậ quên tớ là tiểu đội trưởng à, biết địa chỉ nhà cậu là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Ôn Viễn cười tít mắt: “Ngài đích thân tớ chơi, tiểu nhân cực kỳ vinh hạnh, tiểu nhân sẽ tận tình chiêu đãi, ngài muốn đi đâu cũng được!”

Sự xuất hiện của Chu Nghiê đã xóa tan mọi ưu phiền trong lòng Ôn Viễn mấy ngày hôm nay. Vài bữa nay ở thành phố B có một hội nghị diễn đàn khinh tế tầm trung, bạn tai Tiểu Triệu đang làm việc ở GP, phụng mệnh theo lãnh đạo tới thành phố B tham dự, Chu Nghiê rảnh rỗi chẳng có việc gì làm nên cũng đi theo.

Hội nghị tổ chức nửa ngày, thời gian rất ngắn, mà cô nàng Chu Nghiê này lại thích dạo phố mua sắm, thế là Ôn Viễn bèn dẫn Chu Nghiê tới mấy trung tâm thương mại lớn của thành phố B, đi một tới nổi khing buồn nhúc nhích thì vào một tiệm cà phê để tám chuyện.

“Ôn Viễn, cậu nói xem, lần đầu tiên gặp mẹ chồng tương lai, tặng quà ra mắt gì thì được nhỉ?”

Nghe câu này, trọng điểm mà Ôn Viễn chú ý tới hoàn toàn không phải “Quà ra mắt”, mà là - Mẹ chồng tương lai. Lòng hiếu kỳ của cô nổi lên: “Sao thế, cậu sắp ra mắt gia đình nhà Tiểu Tiệ?”

Người luôn hi da thoải mái như Chu Nghiêu cuối cùng cũng có ngay e then, “Quyết gì thì quyết sớm cho xong, không thì mấy năm nữa công việc ổn định, đến thời gian sinh con còn chẳng có ấy chứ.”

“Tuyệt quá đi mất.” Ôn Viễn chúc phúc Chu Nghiêu từ tận đáy lòng.

“Câu thì sao?” Chu Nghiêu cũng sáp lại gần cô, “Chú ấy cũng tới tuổi này rồi, còn chưa suốt ruột à?”

“Cậu gọi ai là chú đấy?” Ôn Viễn đỏ mặt lườm cô nàng “Đâu có già đến thế?”

Chu Nghiêu không khỏi bật cười: “Vậy thì gọi là Ôn tiên sinh, tứ linh cảm là trong ba đứa mình, chắc chắn cậu sẽ là người kết hôn sớm nhất, tin tớ không?”

Ôn Viễn không khỏi cười khố. Trước mắt đừng nói đến kết hôn, có được đồng ý hay không cũng là cả một vấn đề. Nhưng chuyện này quá phức tạp, đôi ba câu không thể nói rõ. Chu Nghiêu cũng nhận ra sắc mặt cô không ổn, đang định hỏi, bỗng thoáng thấy ngoài cửa sổ, một chiếc ô tô đang lái tới, mắt cậu ta sáng lên, vội đẩy đẩy cánh tay Ôn Viễn.

“Ôn Viễn, cậu xem kia có phải là xe của Ôn tiên sinh không?”

Ôn Viễn cũng giật mình quay đầu lại.

Chỉ thấy một chiếc ô tô màu đen đang chậm chậm đi về phía khách sạn bên cạnh, nhìn bề ngoài đúng là chiếc Bentley của anh, nhưng Ôn Viễn không dám chắc chắn, vì trong cuộc trò chuyện điện thoại tối qua, anh không hề nói hôm nay sẽ về đây, cho tới khi cô nhìn thấy biển số xe, mới đứng bật dậy, mở cửa tiệm cà phê chạy ra ngoài.

Chiếc xe kia vừa dừng lại, nhân viên phụ trách bãi đỗ xe đã chạy đến nghênh đón, mở cửa sau xe. Người ấy thong thả xuống xe, lịch sự nói cảm

ơn, khi anh đang định bước vào khách sạn thì chợt nhận ra điều gì đó, hơi nghiêng người liền nhìn thấy Ôn Viễn vừa đứng lại, còn đang thở hổn hển.

Ôn Hành Chi đứng yên một lát, anh liếc nhìn khách sạn rồi quay người đi về phía cô.

Gần sấm tối, gió lạnh thấu xương thổi qua, chop mũi Ôn Viễn bỏ bưng vì lạnh. Cô chạy ra quá vội nên bỏ quên áo khoác trong tiệm cà phê, trên người lúc này chỉ có một chiếc áo len và áo gile rất mỏng manh, Ôn Hành Chi thấy cô mặc như vậy, phản ứng đầu tiên chính là nhú mày.

“Sao cháu lại ...”

Mới quở mắng được ba chữ thì đã bị người nọ nhào vào lòng anh ngăn lại, anh sững sốt cúi người bọc áo khoác cho cô, ôm lấy cô thì thầm bên tai: “Bạn học cháu đang nhìn kìa.”

“Cháu mặc kệ!”

Ngang ngang bướng bướng song lại khiến anh bật cười, anh nắm lấy tay cô, hôn lên mái tóc mềm mại mà rối bời của cô, Ôn Viễn tựa vào lòng anh, như chợt bị rút cạn sức lực.

Tới khi bạn nhỏ Ôn Viễn tỉnh lại, Chu Nghiêu mới cầm áo khoác của cô bước tới. Biết vị này chính là Boss lớn của ông xa tương lai, Chu Nghiêu vẫn không nhịn được cười: “Chào Ôn tiên sinh, đây là áo của Ôn Viễn.”

Ôn Hành Chi thản nhiên nhận lấy rồi mặc vào cho Ôn Viễn, không bắt cô phải động đậy dù chỉ một đầu ngón tay, đến khuy áo cũng là anh cài cho cô. Ôn Viễn bình tĩnh lại thấy bối rối không thôi, huống chi giờ còn bị Chu Nghiêu đứng nhìn chòng chọc, cô trừng mắt với anh, “Chú làm gì thế?”

“Lần sau không được chạy vội như vậy nữa, đến áo cũng quên không mặc.” Anh nói, “Chú đã về rồi, đương nhiên không đi đâu nữa.”

Ôn Viễn rì rầm phản bác: “Có phải nhìn thấy chú đâu.”

Biết cô nói một đằng nghĩ một nẻo, Ôn Hành Chi cũng không mắng cô nữa mà quay sang nhìn cô nàng kỳ đà cản mũi – Chu Nghiêu: “Tôi nhớ Tiểu Triệu cũng tới đây tham dự hội nghị, cô đi với cậu ta?”

“Vâng. Thực ra chính Tiểu Triệu bảo tôi đi cùng, vì anh ấy biết Ôn Viễn ở thành phố B, nghĩ cậu ấy ở đây một mình quá cô đơn nên bảo tôi tới chơi với cậu ấy, tiện thể dẫn cậu ấy đi chơi.”

Chu Nghiêu cố gắng đổi trắng thay đen để cướp công cho bạn trai, Ôn Viễn nghe mà mắt trợn trắng, song dường như Ôn Hành Chi lại khá vui vẻ: “Vất va rồi.” Khóe môi anh thoáng hiện nét cười, hỏi tiếp: “Muốn đi dạo tiếp sao?”

Chu Nghiêu lĩnh hội ý ngầm trong câu hỏi này một cách chuẩn xác, lập tức thể hiện thái độ: “Cũng muộn rồi, tôi phải đi ăn chùa với Tiểu Triệu đây, nghe nói tối nay có tiệc đứng!” Nói rồi quay người chuẩn đi mất.

Ôn Viễn vừa xấu hổ vừa buồn cười, quay lại nhéo hông anh: “Bạn ấy làm cháu chết cười mất thôi.”

“Cho nên đi rồi cũng tốt.” Anh nắm chặt tay cô, chăm chú nhìn cô, trong màn đêm, ánh mắt sâu thẳm của anh càng trở lên thu hút. Ánh nhìn của anh khiến Ôn Viễn bối rối, đang định kháng nghị thì đã thấy anh đưa tay về phía mình. Ôn Viễn ngơ ngác nhìn anh, mà tay anh thì lướt qua đầu cô, nhắc mũ áo khoác choàng lên đầu cô, trông cô càng nhỏ nhắn hơn.

Ôn Viễn mở to mắt nhìn anh, “Sao hôm nay về mà không cho cháu biết?”

“Vì chú cứ nghĩ ngày mai mới có thể gặp cháu.”

Ôn Viễn nhìn bộ âu phục chỉnh chu trên người anh, lập tức hiểu ra liền chớp mắt cười nói: “Thế chú cứ bận việc đi, cháu tự về là được.”

Cô cười vừa ranh mãnh vừa vô tội, Ôn Hành Chi bèn cốc đầu cô một cái, quay người dặn tài xế: “Anh ở đây chờ trợ lý Lại, tôi không đi nữa.”

Vì sự xuất hiện của Ôn Viễn nên Ôn Hành Chi quyết định thay đổi lịch trình, về thẳng dinh thự nhà họ Ôn. Ban đầu Ôn Viễn vẫn thấy bình thường nhưng càng về gần nhà, cô lại càng thấy không ổn. Cô ra ngoài chơi với bạn học, giờ lại về cùng Ôn Hành Chi, lúc dì Thành hỏi thì giải thích thế nào?

Cô còn chưa nghĩ ra lý do thì xe đã rẽ vào công lớn dinh thự, thấy trước nhà họ Ôn có hai chiếc xe, Ôn Viễn càng ngạc nhiên hơn, Ôn Kỳ và cha cô cũng về nhà? Cô hồi hồn, ủ rũ nhìn anh: “Hôm nay chú định nói cho mọi người biết sao?”

“Sao thế?”

“Cháu chưa sẵn sàng.” Ôn Viễn nhỏ giọng nói, “Hai ngày nữa được không?”

Nếu muốn đợi cô chuẩn bị tâm lý thật tốt thì e là cả đời cũng không thể nói ra miệng, nhìn vẻ mặt đáng thương củ cô, Ôn Hành Chi cũng không nỡ trêu cô, “Không phải hôm nay, qua Tết cái đã.”

Ôn Hành Chi đột ngột về nhà, cả nhà họ Ôn đều thấy bất ngờ. Theo lý thuyết, nếu giờ anh có rảnh thì cũng sẽ về thị trấn A, rất ít khi anh ở dinh thự nhà họ Ôn. Ôn Hành Chi đặt hành lý xuống, ung dung giải thích: “Năm nay về đây đón Tết.”

Dì Thành mừng rỡ: “Ông cụ có biết không?” Lại bảo Ôn Hành Lễ: “Mau, mau mời ông cụ xuống.”

Cả nhà không ai không biết, Ôn Hành Chi là người không hợp với ông cụ Ôn nhất, hai người đều vô cùng kiêu ngạo, không ai chịu hạ mình lấy lòng đối phương, mâu thuẫn suốt mấy năm, cũng vì vậy mà nhà họ Ôn ít khi đón Tết đông đủ. Ngoài miệng thì ông cụ Ôn không nói, nhưng trong lòng vẫn thăm bặt tâm, lần này Ôn Hành Chi chịu về nhà, có nghĩa là anh đã chịu thua.

Bà Kiều Vũ Phân cười, đỡ dì Thành: “Dì đừng nóng ruột, hôm qua ông cụ mới lên núi với các cán bộ về hưu của Bộ tổng tham mưu, sáng mai mới có thể trở về.”

Cả nhà chìm trong không khí vui mừng, gần như không ai để ý tới chuyện Ôn Viễn về cùng với Ôn Hành Chi. Thực ra chẳng có gì đáng nói, ngày trước cô đi học, bị mời phụ huynh đến trường, đã nhiều lần ngồi xe Ôn Hành Chi về nhà, chủ yếu là cô chột dạ thôi.

Vì ông cụ không ở nhà, bữa không khí buổi tối cũng khá thoải mái. Ăn bữa tối xong, Ôn Kỳ về phòng nghịch laptop. Ôn Hành Chi trò chuyện với ông Ôn Hành Lễ ở phòng khách, bà Kiều Vũ Phân ngồi cạnh pha trà, ov nghe một lúc liền buồn ngủ, định lên tầng thì không ngờ ông Ôn Hành Lễ lại dời đề tài sang người cô: “Còn hơn một năm nữa là Ôn Viễn tốt nghiệp rồi, lại cũng học ngành tài chính, Hành Chi ...” Ông mỉm cười nhìn Ôn Hành Chi, “Chú thử xem chỗ chú có công việc phù hợp không, sắp xếp cho con bé vào đó.”

Ôn Hành Chi gảy gảy núm nhỏ trên nắp trà, nét mặt bình thản. Nhưng ở bên anh lâu, Ôn Viễn cũng biết lúc này anh đang suy nghĩ.

“E là hơi phiền phức.” Anh nói: “Khi tuyển dụng, GP trong nước cũng không đánh giá cao bằng cấp, mà là tố chất chuyên môn. Mà xét cho cùng, GP cũng là ngân hàng đầu tư nước ngoài, yêu cầu rất cao trên phương diện ngôn ngữ. Hai điểm này em thấy Ôn Viễn đều chưa đạt tiêu chuẩn, vào làm cũng chỉ khiến em thêm phiền thôi.”

Bà Kiều Vũ Phân không nén nổi ý cười: “Thế này không có suất rồi.”

Ông Ôn Hành Lễ cũng đành nói: “Thôi, nói ra anh cũng thấy xấu hổ thay con bé.”

Ôn Viễn muốn độn thổ luôn cho rồi, nhân lúc không ai chú ý liền lườm ai đó mấy cái. Ôn Hành Chi không những vẫn thản nhiên, mà còn đưa cho cô một cái hộp: “Quà năm mới.”

Ôn Viễn nhìn anh với vẻ bất ngờ, do dự một thoáng rồi nhận lấy.

Bà Kiều Vũ Phân cũng ngạc nhiên: “Ôn Viễn lớn thế này rồi, chú còn mua quà cho con bé làm gì?”

“Không sao.” Anh nói: “Công việc cũng cần đến.”

Nhân lúc mọi người nói sang chuyện khác, Ôn Viễn lảng lạng về phòng. Là một chiếc laptop siêu mỏng, dạo trước cô vô tình nói cần đổi laptop, nhưng sau đó lại quên mất, không ngờ anh vẫn còn nhớ. Ôn Viễn mỉm cười ngọt ngào, đang định cầm lên ngắm kỹ thì một tấm thiệp rơi ra. Ôn Viễn nhặt lên, vừa mở ra liền nhìn thấy mấy dòng chữ tiếng Anh ở mặt sau.

Ngòi bút sắc sảo, nét chữ mạnh mẽ, hẳn là anh tự tay viết lên. Thảo nào khi nãy anh nhắc tới trình độ tiếng Anh, chắc sợ cô đọc mà không hiểu? Ôn Viễn cầm tấm thiệp lại gần, bắt đầu đọc.

Nhìn những dòng chữ này, Ôn Viễn chợt nhớ lại một buổi chiều xa xưa. Cô nhớ khi đó mình ngồi trong thư phòng của anh, cô ôn tiếng Anh cấp sáu, cảm thấy quá tẻ nhạt, bèn tiện tay lấy tập thơ Sonnets from the Portuguese của nữ thi sĩ Elizabeth Barrett Browning để đọc. Trong sách đều là những lá thư tình mà bà viết cho chồng, cô càng đọc càng say, còn đánh dấu một trang, che khuất phần dịch, mang tới chờ anh dịch. Khi ấy anh chỉ mỉm cười nhìn cô đầy hàm ý. Lúc đó cô còn hệt hững khá lâu, cầm bài thơ ấy đọc đi

đọc lại nhiều lần, không ngờ sau đó rất lâu, vào ngày hôm nay cô nhận được đoạn thơ này,

“Lời gièm pha chốn thế tục chẳng khiến đôi ta chia lìa,

Dù bão tố phong ba hay sóng to gió lớn,

Vượt qua muôn trùng núi non cách trở, em và anh vẫn nắm chặt tay

Rồi sẽ có một ngày, thiên đường xoay quanh chúng ta,

Chúng ta nguyện thề trước những vì sao, rằng đời này mãi chẳng chi xa.”

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ngủ Cũng Ngủ Rồi, Làm Sao Chia Tay Được Nữa

Đêm hôm ấy, Ôn Viễn ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau phải gọi ba lần thì cô mới tỉnh, dì Thành giục cô mau đánh răng rửa mặt vừa chải tóc cho cô: “Lát nữa ông nội cháu về nhà, để ông cụ thấy cháu còn nằm ườn trên giường thì sẽ không vui đâu.”

Bà vừa nói xong thì nghe thấy tiếng ô tô lái vào sân nhà, Ôn Viễn nhanh chóng lau khô mặt mũi, vội vàng đi theo dì Thành ra phòng khác, sau đó nhìn thấy ôn nội Ôn Khác mặc thường phục bước vào.

Ôn Viễn bất giác dừng lại, đang định chào ông. Còn ông Ôn Khác thì ngẩng đầu, sắc mặt vốn đã tối tăm khi nhìn thấy cô thì càng u ám hơn, ông đưa mắt nhìn dì Thành đứng sau Ôn Viễn, hỏi: “Hành Chi đâu rồi?”

Bà cụ thấy ông hằm hằm giận dữ thì vẫn chưa hiểu ra làm sao, không trả lời, nhưng Ôn Hành Chi bước từ trên tầng xuống, thấy ông Ôn Khác thì vẫn thản nhiên như không: “Ngài đã về.”

Dường như ông Ôn Khác đang cố gắng khống chế cảm xúc của mình: “Anh đi theo tôi.”

Ôn Hành Chi nhú mày, quay người thoáng nhìn Ôn Viễn rồi theo ông Ôn Khác vào thư phòng. Vừa đóng cửa thì đã nghe thấy ông Ôn Khác lạnh lùng hỏi: “Anh và Trần Dao là thế nào? Anh làm việc ở bên ngoài vẫn luôn

thận trọng, chưa bao giờ dính phải mấy thứ xấu xa ấy, đến tin tức cũng ít khi có tên anh. Chỉ một lần duy nhất, lại liên quan đến cô gái này? Thế là thế nào?”

“Bị đặt thôi.”

“Anh đừng có làm bộ làm tịch với tôi!” Ông cụ quát.

Ôn Hành Chi cười mỉa mai: “Ngài để ý đến chuyện này làm gì?”

“Làm gì à? Tôi không quản giáo anh thì anh định làm loạn đến bao giờ?” Ông cụ đập mạnh xuống bàn, “Anh đứng lên cho tôi, nghiêm túc trả lời câu hỏi của tôi. Tôi không truy cứu chuyện Trần Dao nữa, dù sao cô ta cũng chỉ là người ngoài, nhưng tôi muốn hỏi anh, anh và Ôn Viễn là thế nào?”

Ôn Hành Chi nheo mắt theo phản xạ: “Ai nói với ngài?”

“Anh trả lời đi!” Mắt ông cụ đã trợn trừng lên rồi, “Đến giờ mà anh vẫn cố giấu diếm lừa gạt tôi? Ảnh cũng bị người ta chụp rồi, còn mang tới trước mặt tôi đây này! Anh còn không chịu nói thật à, rốt cuộc quan hệ giữa anh và Ôn Viễn là thế nào?”

Đáy mắt Ôn Hành Chi lạnh buốt: “Chính là kiểu quan hệ mà ngài đang nghĩ tới.”

Ông Ôn Khác nghe vậy thì giận điên người, ông đi đi lại lại một lúc, như đang cố gắng kiềm nén tâm tình. Ông cố nhắc bản thân phải thật tỉnh táo, thế là ông cầm lấy ly trà trên bàn, dịu giọng nói với Ôn Hành Chi: “Chia tay, chia tay ngay lập tức. Ôn Viễn không được tới thành phố T nữa, cũng không thể ở lại thành phố B, tóm lại là, chia tay.”

“Không được.”

“Sao lại không được?” Ông cụ giận dữ quát lớn, ném cái chén trong tay xuống trước mặt anh.

Ôn Hành Chi không hề trốn tránh, nhìn chiếc chén sứ mà ông cụ Ôn yêu quý nhất vỡ nát dưới chân anh, thong thả đứng lên: “Ngủ cũng ngủ rồi, làm sao chia tay được nữa?”

Nghe vậy ông Ôn Khác nhìn anh chăm chăm, nếu trước đó ông cụ còn giữ lại chút hi vọng rằng hai người chỉ vui đùa mà thôi, thì sau khi nghe được câu này ông đã hoàn toàn tuyệt vọng. Hiện giờ ông chỉ thấy máu nóng bốc lên đỉnh đầu, hoàn toàn mất kiểm soát. Ông trợn mắt nhìn Ôn Hành Chi mở cửa thư phòng định đi ra ngoài, ông Ôn Hành Lễ đã đứng chờ ngoài cửa, hai người tranh chấp trong thư phòng khiến mọi người trong nhà đều hoảng hốt, nhưng ông cụ đã chặn trước nên không ai dám tùy ý gõ cửa vào phòng. Giờ phút này thấy ông cụ không đứng vững nổi, ông Ôn Hành Lễ vội bước tới đỡ ông: “Cha,…”

“Cút!” Ông cụ gầm lên ngắt lời ông Ôn Hành Lễ, khí độ hoàn toàn chẳng giống như một ông cụ hơn bảy mươi tuổi: “Ôn Viễn đâu? Bảo nó lại đây cho tôi!”

Ôn Viễn đang đứng cuối hành lang ngoài thư phòng, tái mặt nhìn ông cụ đang trừng mắt với cô, chân run rẩy như bước không vững. Ôn Hành Chi thoáng nhìn cô, anh biết hẳn là cô đang sợ. Chuyện này quá bất ngờ, thậm chí cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

“Cha”, anh đứng trước mặt ông cụ, ngăn lại ánh nhìn của ông đối với Ôn Viễn, “Tốt nhất là cha bình tĩnh trước đã.”

Ông Ôn Khác càng giận dữ hơn, Hành Chi vừa gọi ông là cha? Ôn nhìn đứa con cực kỳ giống người vợ mất sớm của mình, suốt bao nhiêu năm, vì lòng có oán mà chưa bao giờ gọi ông là cha, chỉ gọi ông là ông cụ, gọi tới

mức ông cũng quen rồi, nhưng không ngờ trong tình cảnh này, vì chuyện này mà ông lại nghe thấy tiếng cha lần nữa. Điều này thể hiện gì chứ?

Ông Ôn Khác đỏ mặt trợn trừng nhìn anh, thở hổn hển, nghiêng răng nói: “Tránh ra! Gọi con bé lại đây!”

“Hành Chi...” Ông Ôn Hành Lễ biết không thể như vậy mãi được: “Dù là chuyện gì đi chăng nữa thì chú nên dẫn Ôn Viễn đi trước đã! Cứ thế này thì cha sẽ tức chết mất thôi!”

“Không được đi!” Ông cụ quay đầu gầm lên với ông Ôn Hành Lễ, ông Ôn Hành Lễ vội đỡ lấy ông cụ, vừa an ủi vừa xoa dịu ông.

Ôn Hành Chi chợt thấy đau đầu, anh thoáng nhìn dì Thành đang vội vàng chạy lên lầu, quay người đi về phía cuối hành lang, “Xuống nhà với chú.”

Ôn Viễn nhìn anh không thốt ra lời, nắm chặt lấy tay anh, Ôn Hành Chi cũng im lặng, nắm chặt tay cô hơn dẫn cô xuống nhà, bỏ lại ông cụ đang chìm trong lửa giận. Cổng dinh thự vẫn mở, xe Ôn Hành Chi đỗ trước cổng, anh mở cửa xe nói với Ôn Viễn: “Lên xe.”

Ôn Viễn mấp máy môi lắc đầu, giữ anh lại rồi nói: “Không nên đi.”

Ôn Hành Chi hiểu nỗi lo của cô, anh cố giữ bình tĩnh, xoa đầu cô: “Ngoan nào, lên xe đi.”

“Nhưng ông nội...”

“Chú biết.” Anh ngắt lời cô. “Nhưng bây giờ chưa phải lúc.”

Trong cơn thịnh nộ, ông cụ sẽ không chấp nhận mọi lời giải thích, huống chi bản thân cô cũng chẳng có lý do gì mà trình bày với ông cụ. Ông cụ chỉ

muốn mọi người răm rắp nghe lời mình, cố chấp ép buộc người khác nghe theo ý muốn của mình, chỉ nên giờ quả thực chưa phải lúc.

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, cắn môi ngồi vào trong xe. Ôn Hành Chi chậm chậm lái xe vào lối xe chạy, khi sắp tới cổng thì một chiếc xe Jeep màu xanh lam lướt qua xe anh, anh vờ như không thấy, tới khi xe chạy ra khỏi cổng, anh nhấn ga tăng tốc.

Ôn Viễn ngăn người ngồi trên ghế phụ, cô chỉ mặc một bộ đồ ở nhà ra ngoài, ngồi điều hòa ấm trong xe một phút, đột nhiên hắt hơi một cái mới coi như hồi hồn.

Ôn Hành Chi thuận tay đưa cho cô một tờ giấy, cô nhận lấy nhưng không lau, lẳng lặng cúi đầu rồi bỗng cởi dép bông, co gối lên ghế thu người lại.

“Lạnh à?”

Ôn Viễn cảm thấy được bàn tay anh đang gần kề, như đang thử nhiệt độ trên trán cô. Cô không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, chỉ hơi ngẩng đầu lên nhỏ giọng đáp: “Không lạnh, cháu chỉ thấy hơi sợ thôi.”

Gặp đèn đỏ, Ôn Hành Chi dừng xe lại, nhìn về phía cô. Im lặng một thoáng, anh dịu giọng nói: “Sợ cái gì, đây còn chưa phải là thời điểm tồi tệ nhất.”

Nghe vậy Ôn Viễn không khỏi tròn mắt, nhìn anh với vẻ kinh ngạc. Không ngờ Ôn Hành Chi vẫn còn cười được, anh cầm lấy tờ giấy trong tay cô, ôm lấy cô rồi lau nhẹ đôi mắt ẩm ướt của cô trong tay cô, ôm lấy cô rồi lau nhẹ đôi mắt ẩm ướt của cô: “Từ nhỏ chú đã không nghe lời ông cụ, làm gì cũng đối nghịch với ông, khiến ông tức giận, đánh chửi còn là nhẹ. Cho nên chuyện này đã thấm vào đâu, bao giờ chú không làm mấy chuyện khác thường có khi ông cụ lại thấy không quen.”

Đèn xanh sáng lên, lần này tốc độ lái xe của anh rõ ràng đã chậm lại.

Ôn Viễn ngồi cạnh nhìn anh, “Vậy không lẽ chuyện này vẫn chưa tính là kinh khủng?”

“Cháu thấy thế à?” Anh thản nhiên hỏi ngược lại cô.

Ôn Viễn chợt nhớ lại rất lâu trước đây, vì Ôn Hành Chi mãi mà chưa kết hôn, ông cụ nghi ngờ Ôn Hành Chi có “vấn đề”, không biết giữa hai tình huống ấy, ông cụ thấy tình huống nào tồi tệ hơn.

Im lặng suốt đường về ngôi nhà ở phía đông ngoại thành, khi vừa xuống xe, điện thoại của Ôn Hành Chi chợt đổ chuông. Nhìn màn hình hiển thị, anh thoáng nhíu mày rồi ấn nghe máy. Đầu bên kia truyền tới giọng nói bị ép tới gần như thì thầm của Ôn Kỳ: “Chú ơi, ông nội phải nhập viện.”

Nắm chặt tay trong vô thức, Ôn Hành Chi trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Bệnh cũ tái phát, gấp lắm rồi.” Đầu bên kia nói tiếp, “Nhưng chú đừng lo lắng, cha cháu đã đưa ông nội đi viện rồi, chỉ bảo cháu báo cho chú một tiếng.”

“Chú biết rồi.”

Ngắt máy, anh liền thấy Ôn Viễn đang nhìn anh, nét mặt vừa sốt ruột vừa căng thẳng: “Ông nội sao rồi a?”

“Bệnh cũ.” Anh nhét chìa khóa vào tay Ôn Viễn, “Cháu lên nhà trước đi, chú tới bệnh viện một chuyến.”

“Chào đi với chú!”

“Không được.”

Ôn Hành Chi cự tuyệt một cách kiên quyết, thấy cô ủ rũ anh bèn dịu giọng, anh cẩn thận cài cúc áo cho cô, “Chú đã nói rồi, giờ chưa phải lúc, cho nên cháu cũng đừng nóng ruột. Hơn nữa ông cụ đánh chú mắt chú thì cũng chẳng sao, nhưng làm thế với cháu thì không được. Hiểu chưa?”

Anh nói thẳng ra như vậy, muốn vờ không hiểu cũng khó. Dù thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn mãi là người nhà họ Ôn, còn cô chẳng là gì hết.

Ôn Viễn không thể hiểu nổi tại sao mọi chuyện lạ rối tung lên như thế, nhưng giờ phút này cô chỉ có thể ôm lấy anh, “Cháu hiểu rồi.”

Hôm nay thời tiết thành phố B cũng rất tồi tệ, từ sáng sớm trời đã âm u, dự báo thời tiết nói sắp có một trận tuyết lớn, e là không bao lâu nữa sẽ bắt đầu rơi.

Trong bệnh viện người qua kẻ lại vẫn đông đúc vô cùng, Ôn Hành Chi vô cảm bước qua đám đông trong sảnh lớn, đi thẳng tới thang máy lên phòng bệnh ở tầng cao nhất. Toàn bộ tầng này đều là phòng bệnh dành riêng cho cán bộ cao cấp, cho nên không có mấy người qua lại, hỏi thăm vài vị y tá, anh liền biết phòng bệnh của ông Ôn Khác.

Thực ra cũng chẳng cần hỏi, chỉ liếc mắt là anh có thể thấy được người nhà họ Ôn đứng ở cửa phòng bệnh. Dì Thành là người đầu tiên nhìn thấy Ôn Hành Chi, vội vàng chạy lại hỏi anh: “Sao con lại tới đây? Ôn Viễn đâu?”

“Ôn Viễn không sao.” Anh nói, “Ông cụ thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi.” Dì Thành buồn bã, “Nhưng con không biết khi này ông ấy thế nào đâu, quả thực khiến người ta phát hoảng.”

Ông Ôn Khác mắc bệnh huyết áp cao, bác sĩ riêng luôn phải kiểm soát chuyện ăn uống của ông, nhưng tính ông Ôn Khác vừa cứng cỏi lại vừa ngang ngạnh, đâu có chịu nổi nhiều trói buộc như thế, người trong nhà cũng

không dám ép ông, cứ thế mấy năm nay cũng không có vấn đề gì lớn, ai ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.

“Để con vào thăm.”

“Thôi đừng vào!” Dì Thành vội ngăn cản anh, “Mãi mới ngủ yên đấy, một tiếng động nhỏ cũng không chịu được, giờ con vào là ông ấy tỉnh ngay, ông cụ sẽ bị kích động tới mức nào chứ? Đứng rồi, dì bảo tụi nó đừng báo cho con vội, ai gọi cho con thế?”

Trầm tư một thoáng, Ôn Hành Chi ngẫm hiểu ra. Thấy dì Thành chăm chú nhìn mình, anh mỉm cười nói: “VẬY THÌ THÔI, HÔM KHÁC CON LẠI TỚI.”

Dì Thành vốn định hỏi thêm mấy câu, nhưng lòng lại thầm lo lắng, thờ dãi một hơi rồi quay người đi vào.

Ôn Hành Chi cũng không nóng ruột, anh tới phòng làm việc của bác sĩ chủ trị của ông cụ Ôn, nắm rõ tình trạng bệnh của ông cụ, sau khi chắc chắn không có vấn đề gì đáng ngại anh mới an tâm. Ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ thì gặp phải ông Ôn Hành Lễ và bà Kiều Vũ Phân từ bên ngoài về, tay cầm hai cặp lồng giữ nhiệt, có lẽ là mang cơm cho ông cụ Ôn hoặc dì Thành. Bà Kiều Vũ Phân nhìn anh, do dự như muốn nói rồi lại thôi, vẻ mặt của ông Ôn Hành Lễ cũng khá phức tạp, ông đưa đồ trong tay cho bà Kiều Vũ Phân, nói với Ôn Hành Chi: “Chú lại đây, anh có chuyện muốn nói với chú.”

Ôn Hành Chi không đáp, lẳng lặng đi sau lưng ông, xuống cầu thang đi tới vườn hoa nhỏ sau bệnh viện.

Lúc này tâm trạng của ông Ôn Hành Lễ vô cùng phức tạp, ông có nhiều điều muốn hỏi, dù sao trên danh nghĩa thì Ôn Viễn vẫn là con gái ông. Thế nhưng Ôn Hành Chi lại là em trai ông, cho dù có ông cụ hay không thì có rất nhiều chuyện của người em trai này – ông cũng không thể nhúng tay. Ông Ôn Hành Lễ phiến muộn vò tóc: “Hành Chi, chú...”

“Có thuốc lá không?” Ngồi trên ghế đã trong vườn hoa, Ôn Hành Chi chợt hỏi.

Câu này khiến ông Ôn Hành Lễ ngây người, móc ra một gói thuốc rồi đưa cho anh. Hai anh em họ đều không thích uống rượu hút thuốc, nhưng ông là người trong chốn quan trường, chẳng mấy khi được làm theo ý mình, phần lớn là sống lá mặt lá trái, lâu dần cũng thành thói quen. Lấy cớ ấy, ông cũng không cai thuốc nữa, ở điểm này ông rất hâm mộ Ôn Hành Chi, anh có lòng quyết tâm rất mạnh mẽ, thứ mà ông không có.

“Cảm ơn.”

Ôn Hành Chi nhận lấy rồi móc ra một cái bật lửa từ trong túi áo, ngọn lửa được bàn tya che chắn nên cháy bùng, chỉ chạm nhẹ là đã châm sáng điếu thuốc. Ông Ôn Hành Lễ nhìn động tác thuần thục của anh, lòng thấy phiền muộn.

“Anh không đồng ý.” Ông lạnh lùng nói ra bốn chữ,

“Em biết.” Phẩy đi khói thuốc, Ôn Hành Chi hờ hững đáp.

“Chú biết, biết mà chú còn dám? Anh thấy chú...” Ông Ôn Hành Lễ tức điên người, muốn mắng anh một trận, nhưng thấy dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt chẳng hề dao động của anh, thế nào ông cũng không nói ra được, ông bực bội ngồi xuống bên Ôn Hành Chi, đưa tay ra: “Cho anh điếu thuốc.”

Ôn Hành Chi đưa mắt nhìn ông, không những không đưa mà còn dập tắt điếu thuốc trong tay mình: “Lát nữa anh còn phải vào phòng bệnh, đừng hút.”

“Anh không hiểu chú đang nghĩ gì nữa, Hành Chi, với điều kiện của chú, lấy ai chẳng được? Ôn Viễn, Ôn Viễn là cháu gái của chú, là con gái của anh!”

“Anh còn nhớ mình có một cô con gái như thế?”

Câu này khiến ông Ôn Hành Lễ ghen lời, ông thừa nhận anh nói đúng, trước nay ông chưa bao giờ hoàn thành trách nhiệm của một người cha. Nghĩ đến quá khứ ông chợt thấy mệt mỏi: “Đây là chuyện trong nhà, chúng ta đừng biến nó thành cuộc đàm phán ngoại giao được không? Vấn đề không phải ai chiếm ưu thế, ai lý luận sắc bén hơn ai, thắng hay bại đều chẳng có ý nghĩa gì hết. Cho dù bây giờ anh mới muốn làm người cha tốt, thì không lẽ anh không còn tư cách bàn chuyện tương lai của con bé nữa ư?”

“Anh muốn cho Ôn Viễn một tương lai thế nào?” Ôn Hành Chi nhìn ông hỏi vặn lại: “Thành phố B lớn như vậy, để Ôn Viễn làm một công việc nhàn tản, lấy một người môn đăng hộ đối, cả đời trôi qua như vậy?”

“Đương nhiên anh sẽ không độc đoán như thế.” Ông Ôn Hành Lễ lạnh lùng nói: “Anh sẽ để con bé tự lựa chọn, nhưng phải loại trừ chú trước tiên!”

“Thế thì chẳng còn gì để bàn.” Ôn Hành Chi bỗng mỉm cười đứng lên đưa trả hộp thuốc lá cho ông rồi quay người đi thẳng.

Ông Ôn Hành Lễ nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh mấy phút, bực bội vò tóc, lại rút một điếu thuốc từ trong hộp thuốc lá.

Căn hộ ở phía đông ngoại thành của Ôn Hành Chi đã bỏ trống suốt một mùa đông, nhưng vì có điều hòa khí ấm nên cả căn nhà đều vô cùng ấm áp. Còn vật dụng trong nhà, vì có người giúp việc theo giờ tới quét dọn định kỳ nên rất sạch sẽ, Ôn Viễn ngồi trên sofa ngoài phòng khách một lúc, một mối thiệp đi, tới khi chuông điện thoại reo cô mới tỉnh lại.

Cũng không nhớ rõ cô đã cất di động vào túi áo từ bao giờ, Ôn Viễn nhìn cái tên nhấp nháy liên tục trên màn hình điện thoại, do dự ấn xuống nút nghe. Người gọi tới là Ôn Kỳ, sau khi cô bắt máy anh ta cũng không vội

vàng nói chuyện, mà Ôn Viễn cũng không biết nên nói gì với anh ra, hai bên đều im lặng, cuối cùng người phá bỏ không khí tĩnh lặng khiến người ta ngạt thở lại chính là Ôn Kỳ.

“Giờ em đang ở đâu?”

“Em ở...” cô nhìn xung quanh một hồi, nói: “Ở phía đông ngoại thành.”

Giá nhà ở thành phố B cao khủng khiếp, phần lớn nhà đều nằm ở phía đông ngoại thành, mà người có nhà ở phía đông ngoại thành mang họ Ôn cũng chỉ có một người, cho nên Ôn Kỳ không cần hỏi thêm, chỉ nói: “Em không sao chứ? Anh đã nghe dì Thành kể lại chuyện sáng nay rồi.”

Không hiểu sao Ôn Viễn chợt cảm thấy nói chuyện với Ôn Kỳ là một chuyện vô cùng mệt mỏi, anh ta rõ ràng là người hiểu rõ mọi chuyện, vậy mà còn muốn nói vậy để thăm dò cô. Nhưng giờ cô cũng chẳng muốn nhiều lời, chỉ rầu rĩ một tiếng: “Vẫn ổn ạ.”

Đầu bên kia im lặng, gần một phút trôi qua Ôn Viễn mới nghe thấy giọng trầm hản đi của anh ta: “Ôn Viễn, em có hối hận không?”

Ôn Viễn chợt thấy tức cười, “Sao anh lại hỏi câu này, hỏi để làm gì?”

Ôn Kỳ không trả lời mà ngắt máy luôn, Ôn Viễn chợt thấy hối hận, hối hận vì đã đối nghịch với Ôn Kỳ như thế, cô biết anh ta chưa bao giờ có ý định mĩa mai cô, chẳng qua tính tình còn hơi trẻ con, cáu giận mà không có chỗ trút nhưng lại không biết phải làm thế nào, cuối cùng lại thành ra thế này. Không thể nói ai đang giữ phần thắng, đôi bên cùng thua thiệt thì đúng hơn.

Nghĩ tới đây cô không khỏi cười khổ.

Gần tối Ôn Hành Chi mới trở lại, khi anh bước vào thì Ôn Viễn đang ướp rau trong bếp, không nghe thấy tiếng động lại đột nhiên nhìn thấy anh

trong phòng bếp khiến cô thoáng giật mình. Cô nhìn túi đồ ăn có ghi nhãn của một nhà hàng nào đó: “Sao chú lại mua thức ăn? Cháu nấu cháo rồi.”

Một tuần trước khi anh về thành phố B, cô giúp việc theo giờ đã chuẩn bị đồ ăn cho anh, tuy Ôn Viễn không muốn ăn song vẫn lên tinh thần để nấu bữa tối.

Ôn Hành Chi nhìn cô rồi liếc nồi cháo trên bếp, trông cũng không tệ, nhìn món rau muối cô đang chuẩn bị, không khó làm với alij anh khá thích mùi vị này.

“Học nấu cơm từ bao giờ?” Anh hỏi.

Ôn Viễn ngượng ngùng cúi đầu, “Học với dì Thành từ hồi về nhà.”

Anh nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân mà cô học nấu ăn, hàng mày giần ra, đưa túi thức ăn trong tay cho cô: “Cho vào lò vi sóng hâm lại, còn lại để chú làm.”

Ôn Viễn nhận lệnh làm theo, rồi chợt nhớ tới chuyện gì đó, cô quay đầu hỏi anh: “Ông nội sao rồi ạ?”

“Không có gì đáng ngại.”

Ôn Viễn thoáng an lòng, tới khi cô ra khỏi nhà bếp, Ôn Hành Chi mới lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại: “Tôi muốn có toàn bộ tư liệu của Trần Dao.”

Từ khi vào nghề tới nay, trong mắt nhân thế anh luôn là người thanh quý nho nhã, nhưng như vậy không có nghĩa là anh không tàn nhẫn. Anh thích ứng phó tùy biến, đối thủ có bao nhiêu khả năng thì anh sẽ đáp lại bấy nhiêu sức lực, nhiều một phần cũng là lãng phí. Hơn nữa, cho dù đấu trí ra sao thì cũng là chỉ là chuyện tiền bạc, không liên lụy tới những người khác. Lần

này thì không như thế, đối thủ ở đẳng cấp cực thấp, song lại khiến những người mà anh yêu thương nhất phải chịu tổn thương.

Ba mươi mấy năm qua, chưa có ai dám mạo phạm anh như vậy.

Năm viện mấy ngày bệnh tình của ông Ôn Khắc dần có chuyển biến tốt, nhưng vì ông cao tuổi, người nhà và bệnh viện đều không dám cầu thả, cho nên tạm thời chưa thể xuất viện. Ông cụ cũng đã bình tĩnh lại, có điều gặp ai cũng tỏ vẻ chẳng buồn quan tâm, ông vốn đã là người khó tính, lần này lại càng khó hầu hạ hơn.

An ổn mấy ngày, Ôn Hành Chi thấy đã tới lúc anh nên đi gặp ông cụ. Sáng sớm nay anh lái xe đưa Ôn Viễn về dinh thự nhà họ Ôn trước, ông Ôn Hành Lễ không ở nhà, hẳn là ở trong bệnh viện chăm sóc ông cụ, giờ cũng chỉ có ông ấy mới chiều nổi ông cụ mà thôi. Khi hai người về nhà, Ôn Kỳ và dì Thành đang ăn sáng trong phòng ăn, nhìn thấy họ thì đều tỏ ra mất tự nhiên.

Ôn Viễn theo sau Ôn Hành Chi, nghiêng đầu liếc nhìn hai người đang ngồi trên bàn, không dám nói gì. Còn Ôn Hành Chi thì vẫn ung dung như thường, khi đối diện với Ôn Kỳ, Ôn Kỳ vội quay đầu đi đây.” Dì Thành đứng lên hỏi cô, “Ăn sáng chưa cháu?”

“Ăn rồi ạ.” Ôn Hành Chi nói, “Mấy hôm nay nhà mình thế nào?”

“Còn thế nào nữa.” Dì Thành nhìn hai người, vẻ mặt muốn trách mà lại không nổi.

Ôn Viễn áy náy cúi đầu, Ôn Hành Chi thấy bình giữ nhiệt trên bàn, trầm tư trong giây lát rồi nói: “Hôm nay để con đi đưa canh cho ông cụ.”

“Con đã nghĩ kỹ chưa?” Dì Thành nhìn anh, mấy bữa nay sắc mặt của ông ấy không mấy tươi tỉnh đâu.

“Thế thì càng phải tới coi thử.”

“Cũng được...” Dì Thành do dự nhìn Ôn Viễn, “Nhưng Viễn Viễn đừng có đi theo, bây giờ ông cụ không thể chịu đựng nổi chuyện này. Hai đứa chỉ đứng cạnh nhau thôi cũng có thể khiến ông ấy nổi trận lôi đình.”

Ôn Hành Chi ngẫm nghĩ vài giây, quay người nhìn Ôn Viễn: “Dì nói cũng có lý.”

“Đợi thêm mấy hôm.” Anh nói, “Ông cụ là người cố chấp, giờ đang là lúc mà mềm không ăn cứng không nuốt, phải dỗ dành ông cụ trước đã.”

Ôn Viễn chưa kịp đáp thì dì Thành đã nói: “Có ai nói về cha ruột mình như thế không hả?”

Ôn Viễn không khỏi mỉm cười: “Thế để hôm khác cháu tới thăm ông.”

Ôn Hành Chi còn định nói tiếp nhưng dì Thành thấy anh trù trừ, bèn giục: “Được rồi, Ôn Viễn ở nhà, dì trông nó giúp con, không phải lo đâu. Mau đi đi, cẩn thận không canh nguội mất.”

Ôn Hành Chi cười khẽ: “Vậy đành phải làm phiền dì!”

Ôn Viễn vốn đã lấy hết can đảm ra rồi, nhưng giờ lịa không đi nữa, tâm tình của cô cũng không thể xem là ung dung. Cô thấy ở nhà cũng không dễ chịu, Ôn Kỳ thì thôi không nói, đến dì Thành cô cũng không biết đối phó ra sao. Hai người nhìn Ôn Hành Chi rời khỏi dinh thự, vì dì Thành vẫn đứng yên tại chỗ nên cô cũng không thể vào nhà được. Kết quả là khi cổng đóng thì dì Thành liếc cô một cái, chẳng nói chẳng rằng mà đi thẳng vào phòng bếp, để cô đứng đó một mình.

Ôn Viễn bối rối đi theo dì Thành tới phòng bếp, cũng không vội đi vào mà chỉ đứng ngoài cửa. Dì Thành vẫn đang dọn dẹp phòng bếp, sau khi lau

kệ bếp xong thì mới liếc nhìn cô một cái, “Còn cháo đấy, nếu đói thì ăn một bát đi.”

“Cháu không đói.”

Ôn Viễn cười hi hi, dì Thành lại mặc xác cô, tới khi bà hết bận định ra khỏi phòng bếp, Ôn Viễn mới kéo góc áo bà: “Dì ơi, dì làm sao thế ạ?”

“Dì làm sao à? Dì còn muốn hỏi cháu làm sao đây?!” Cuối cùng vẫn không nén nổi cơn giận, dì Thành mắng cô: “Cháu với chú cháu như thế thì thôi, cháu còn dám giấu tất cả mọi người trong nhà. Nếu dì biết một chút thôi thì giờ cũng không thành ra thế này.” Nói xong vẫn chưa hết giận bèn phát vào mông cô một cái, lực đánh cũng không nhỏ.

Đương nhiên Ôn Viễn nào dám kháng nghị, cô vừa xoa xoa chỗ bị đánh, lí nhí biện minh: “Cháu sợ dì không đồng ý.”

“Sao cháu biết dì không đồng ý? Cháu là con giun trong bụng dì à?” Dì Thành chột đống sập cửa bếp, tức tối nói.

Ánh mắt Ôn Viễn sáng lên tức thì, “Nói thế tức là, dì đồng ý ạ?”

“Dì có nói là dì đồng ý sao? Cháu đừng có thừa nước đục thả câu, xuyên tạc lời của dì!”

Ôn Viễn vâng một tiếng, cúi đầu thất vọng. Dì Thành nhìn cô, mắt hơi ươn ướt, cũng không nổi mắng cô: “Dì không đồng ý thì sao, đừng nói tới Hành Chi, giờ đến cháu dì cũng không bảo được.” Nói rồi lại đánh cô một cái, “Cái con bé này hồi bé ngoan ngoãn như vậy, sao giờ càng lớn càng hư thế nhỉ?”

Ôn Viễn không phản bác mà chỉ ôm lấy bà, nũng nịu gọi bà như khi phạm lỗi ngày bé: “Dì ơi.”

Từ nhỏ tới lớn dì Thành luôn là người thương yêu cô nhất, với địa vị của bà trong gia đình, nếu sau này Ôn Viễn muốn chọn chồng để kết hôn thì tiếng nói của bà còn có ảnh hưởng lớn hơn cả mẹ cô. Tuy nhiên Ôn Viễn không muốn lợi dụng bà như thế, sẽ khiến bà đau lòng, dù sao bà cũng đã cao tuổi rồi.

“Dù truyền ra ngoài rất khó nghe, nhưng dì không thấy ai đáng tin bằng Hành Chi.” Dì Thành hít sâu một hơi, Ôn Viễn nhận ra sự thỏa hiệp trong lời nói của bà, đang mừng thầm thì mắt bà cụ lại dữ dằn lên: “Trước khi Hành Chi về thì cháu không được đi đâu hết, quay về phòng cho dì!”

Dứt lời bà xách giỏ thức ăn rồi ra ngoài.

Ôn Viễn biết dì Thành đang đi mua đồ ăn ngon cho cô, ngày cô còn bé, khi cô thấy buồn thì luôn ăn không ngon, cũng chỉ có bà mới nấu được đồ ăn ngon để cô ăn mấy miếng, giờ nghĩ lại cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Dì Thành vừa đi, trong nhà chỉ còn Ôn Viễn và Ôn Kỳ. Không hiểu sao, khi một mình đối mặt với Ôn Kỳ, Ôn Viễn cảm thấy rất áp lực, có điều không thể vờ như không thấy, vì cô không muốn khiến anh ta cảm thấy cô đang trốn tránh anh ta.

Lúc này Ôn Kỳ đang ngồi trên sofa lẳng lặng đọc sách, lưỡng lự trong phòng bếp một phút, Ôn Viễn mới bưng cốc nước đến ngồi đối diện với anh ta.

“Anh.”

Cô bắt chuyện với anh ta, cố gắng thay đổi cục diện bế tắc do cuộc gọi tối qua gây nên. Nhưng không ngờ Ôn Kỳ ngẩng đầu liếc cô một thoáng, cô bèn mỉm cười ngọt ngào với anh ta, Ôn Kỳ chăm chú nhìn cô cho tới khi nụ cười của cô ngày càng mờ dần, lại cúi đầu tiếp tục im lặng.

Ôn Viễn thấy rất chán nản, cô cầm cốc nước lên uống mấy ngụm, ngó nghiêng quanh quất một hồi bèn tìm đề tài mới hỏi anh ta: “Mẹ đâu rồi anh? Tới bệnh viện với cha à?”

“Mẹ hơi mệt, đang nằm trên nhà.”

Ôn Viễn à lên một tiếng, muốn lên tầng thăm bà nhưng sợ gặp bà Kiều Vũ Phần rồi lại chẳng có gì để nói. Trong nhà này ngày trước cô sợ nhất là cha và ông nội, nhưng hiện tại cô sợ bà Kiều Vũ Phần hơn. Cho dù suốt ba năm qua bà luôn tỏ vẻ đã quên vụ ồn ào năm ấy, song cả đời này cô cũng không quên được.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Ôn Kỳ chợt đặt báo xuống đứng dậy lên tầng, Ôn Viễn định gọi anh ta lại nhưng vẫn không thốt nên lời, đành một mình ngồi đó, sự tĩnh lặng khiến người ta ngạt thở, cô uống hết nửa cốc nước còn lại. Khoảng một phút sau trên tầng vang lên tiếng cửa phòng của cô đóng sập, cô giật mình đứng dậy, tới khi Ôn Kỳ bước ra khỏi phòng cô rồi đi xuống nhà, đã thấy cô kinh ngạc nhìn anh ta.

“Anh, anh làm sao thế?” Thoáng thấy cái vali trong tay anh ta, cô càng căng thẳng nói, “Anh định đi đâu?”

Ôn Kỳ nắm lấy tay cô, “Em đi theo anh.”

Ôn Viễn há to mồm, sửng sờ nhìn anh ta: “Anh...”

“Nhân lúc trong nhà không có ai, em mau đi theo anh.” Ôn Kỳ vừa nói vừa kéo cô ra ngoài.

“Anh...” Ôn Viễn cố kéo anh ta lại, “Anh làm gì thế?”

“Em đừng ngạc nhiên như thế nữa!” Ôn Kỳ nhú mày nhìn cô, “Anh nói cho em biết, ông nội sẽ không bao giờ đồng ý đâu, hơn nữa với tác phong giải

quyết nhanh gọn của ông, chắc chắn em cũng không thể ở lại thành phố B nữa. Em muốn bị ông đưa đi ư? Đúng không hả?”

Ôn Viễn thấy anh ta đã mất bình tĩnh, một lúc sau mới đáp lại: “Chú út chú ấy...”

“Chú cũng không phải người toàn năng! Chú ấy có thể khống chế con người em, nhưng sao khống chế được suy nghĩ của em?” Ôn Kỳ nhìn cô, như chỉ tiếc mài sắt mà không nên kim, “Giờ em nhìn lại bản thân mình đi, dè dặt lấy lòng tất cả mọi người, em có thấy mệt không? Dù chú ấy thuyết phục được ông nội chấp nhận em thì sao chứ? Em dám nói lòng mình không nảy sinh mâu thuẫn? Giờ em sống khiếp nhược đã đành, nhưng em còn muốn sống thế cả đời ư? Em đừng kém cỏi như thế nữa được không!”

Bị chọc trúng nỗi đau, Ôn Viễn nhìn anh ta với vẻ khó tin. Không thể thừa nhận, anh ta nói khá đúng, nhưng Ôn Viễn vẫn thấy buồn bã, dựa vào đâu mà anh ta nói cô như vậy?

“Anh có thể dẫn em đi đâu?” Cô khàn giọng hỏi anh ta, “Được, anh dẫn em đi, rồi sau nữa? Sau đó phải làm thế nào?”

Câu hỏi này khiến Ôn Kỳ nghẹn họng, anh ta thừa nhận bản thân không suy nghĩ kỹ, tuy nhiên anh ta không thể chịu nổi ánh mắt dè dặt ẩn nhẫn của cô, bèn nói thẳng: “Em không phải để ý chuyện đó, cứ đi theo anh trước đã.”

Ôn Viễn vẫn đứng yên: “Tại sao em phải đi theo anh?”

“Vì anh thích em, thế đã được chưa!”

Bị cô lôi kéo, Ôn Kỳ quay người thốt lên, dứt lời thì hai người đều sững sốt, một tiếng lạch cạch vang lên, hai người quay đầu lại thấy bà Kiều Vũ Phân đang tái mặt đứng trên tầng hai, nhìn chăm chăm vào họ. Ôn Viễn

chỉ nhìn qua là biết chắc chắn bà đã hiểu lầm, cô bỏ tay Ôn Kỳ ra, vội vàng chạy lên nhà: “Mẹ ơi, con...”

Bà Kiều Vũ Phân không để ý tới cô, cũng không hề tỏ ra kinh ngạc quá mức. Bà chỉ nhìn Ôn Kỳ, “Tôi nói cho hai anh chị biết, hôm nay nếu ai dám bước ra khỏi nhà một bước, thì đừng bao giờ quay trở lại nữa!”

“Mẹ...”

“Im miệng!”

“...”

Bà lạnh lùng quát Ôn Kỳ, trước khi trở về phòng bà liếc nhìn Ôn Viễn một thoáng, ánh mắt ấy khiến Ôn Viễn rùng mình lạnh buốt.

Chẳng mấy khi thành phố B có một ngày nắng đẹp như hôm nay, phòng bệnh của ông Ôn Khác ở hướng đóng nắng, nên khi Ôn Hành Chi vừa vào phòng đã cảm nhận được cái ấm áp từ ánh nắng chiếu vào. Anh liếc nhìn y tá nhân nhó bưng bữa sáng ra khỏi phòng liền hiểu chắc chắn ông cụ lại làm khó y tá rồi, thế là anh bèn nói với cô ta: “Để tôi.”

Y tá chỉ mong ném được củ khoai lang phồng tay này đi, vội vàng đưa khay đồ ăn cho Ôn Hành Chi, trong lòng còn thầm cảm kích người đàn ông lịch thiệp nho nhã này. Ôn Hành Chi bình ổn tâm trạng, đẩy cửa phòng.

Ông Ôn Hành Lễ đang hầu hạ ông Ôn Khác hằm hằm giận dữ như đồ trẻ con, khi nghĩ đã hết cách rồi thì nhìn thấy Ôn Hành Chi. Ông đứng dậy, vốn chẳng muốn niềm nở tiếp đón song cũng thầm cảm kích anh vì đã xuất hiện đúng lúc, cho nên vẻ mặt của ông trông khá rối rắm.

Phản ứng của ông cụ với đứa con xuất hiện bất ngờ này là bình thản và xem thường, “Anh ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Ôn Hành Chi không để ý tới lời nói hằn học của ông cụ, chỉ bảo với ông Ôn Hành Lễ, “Anh nghỉ một lát đi, ở đây có em rồi.”

Ông Ôn Hành Lễ hơi do dự, nhưng lại nghĩ chuyện đó cũng phải do hai người này giải quyết nên đành đóng cửa ra khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn lại hai người họ, Ôn Hành Chi thuận tay đặt bình giữ nhiệt lên bàn, định hầu hạ ông cụ ăn sáng.

Ông cụ nhìn anh, nhắc lại một lần nữa: “Anh ra ngoài đi, tôi không muốn nhìn thấy anh.” Ôn Hành Chi vẫn im lặng, ném thử một ngụm cháo, thấy còn nóng bèn lấy thìa khuấy đều.

“Anh có nghe thấy tôi nói gì không hả?” Bị phớt lờ, ông cụ nổi giận.

“Cha ức hiếp mọi người cũng đủ rồi, con mà đi nữa thì chẳng ai chăm sóc cha đâu.” Anh thong thả nói, kéo một cái ghế đặt cạnh giường rồi ngồi xuống. “Nào, ăn sáng thôi.”

Thái độ này của anh khiến ông cụ giận sôi người: “Tôi có cụt tay đâu mà cần anh mớm cháo cho tôi? Ra ngoài, ra ngoài ngay cho tôi.”

Ôn Hành Chi vẫn ngồi yên, dáng vẻ như muốn xúc cháo cho ông cụ ăn. Ông cụ tức không chịu được, cướp lấy bát cháo uống mấy ngụm hết sạch. Đúng như dì Thành từng nói, trong nhà này người giống ông cụ nhất nhưng lại không hòa hợp với ông cụ nhất chính là Ôn Hành Chi, anh quá hiểu cha mình, biết mọi cách để đối phó với tình khí mềm không ăn cứng không nuốt của ông cụ.

Cho ông cụ ăn sáng xong, Ôn Hành Chi vẫn ngồi bên giường. Ông cụ lạnh lùng nhìn anh: “Anh còn ngồi đây làm gì?”

Ôn Hành Chi mỉm cười: “Con nghe bác sĩ nói rồi, ở tuổi này cha lại mắc bệnh đó, không thể tức giận mãi được. Con cũng biết cha vẫn nén giận,

kiềm chế cơn giận lâu cũng không tốt cho sức khỏe, cho nên con đến đây để cha trút giận.”

“Tôi thấy anh mong tôi chết sớm thì có.” Ông Ôn Khác hừ lạnh nhưng thái độ không gay gắt như lúc này.

Ôn Hành Chi im lặng, sửa chần lại cho ông cụ, “Cha ngủ một lát đi, con ngồi đây trông.”

“Không cần, tôi không dám làm mất thời gian của anh.”

Trước lời mỉa mai của ông cụ, Ôn Hành Chi chỉ mỉm cười không đáp.

Khi ông cụ đáng trận, không thích quanh co lòng vòng, thời trẻ vì cái tình này mà từng bị thủ trưởng cũ mắng không biết bao nhiêu lần, cơ mà vẫn không sửa đổi được, bởi vậy từng chịu không ít khổ sở. Tới già tuy cần trọng hơn, nhưng nếu chọn giận ông cụ thì ông cụ lại như thế. Nên mới nói, có thể nói với anh mấy câu vừa rồi, ông cụ cũng phải nhẫn nhịn lắm.

“Hành chi, giờ anh khiến tôi quá thất vọng.”

“Vâng, con khiến cha mất thể diện với các đồng đội cũ.”

Anh đã điều tra rồi, hôm ấy ông cụ và đồng đội cũ cùng lên núi, không rõ bằng cách nào Trần Dao lại biết tin này, cảm ảnh tới đưa thẳng cho ông cụ.

“Anh tưởng tôi để ý chuyện đó sao?” Ông cụ trừng mắt nhìn anh, “Tôi sống đến tuổi này rồi mà còn để ý thể diện thì chẳng phải sống hoài sống phí? Tôi là tôi lo cho thể diện của anh, anh thì giỏi rồi! Chuyện này mà truyền ra ngoài, anh nghĩ người ta nhìn anh với Ôn Viễn thế nào? Anh đã nghĩ tới chưa?”

“Con đã nghĩ tới từ lâu lắm rồi.” Trước sự chất vấn của ông cụ anh thân nhiên đáp: “Con không phải quan chức, cần danh tiếng để làm gì, nếu anh cả bận tâm thì cứ đổ hết tiếng xấu cho con là được.”

“Được, anh là đồ mặt dày. Thế Ôn Viễn thì sao, anh có nghĩ tới con bé không?”

Nghĩ tới cô Ôn Hành Chi bỗng mỉm cười, “Cha không hiểu Ôn Viễn, cô bé không bận tâm tới quá nhiều thứ đâu. Thực ra con thấy như vậy rất tốt, giữ lòng thanh thản, tuổi thọ kéo dài, điểm ấy cha còn phải học tập cô bé.”

“Anh nghĩ thoáng quá nhỉ.” Ông cụ giận quá hóa cười, “Thế thời gian dài như vậy, không lẽ anh chưa từng do dự?”

“Chưa từng.” Anh nói, “Lâu như vậy, con chỉ nghĩ làm thế nào để cha có thể dễ dàng chấp nhận sự thật này.”

Ông cụ không cười nữa.

“Giỏi, giỏi lắm.” Ông cụ lạnh giọng, “thế giờ anh ngồi đây, anh ngắm kỹ lại lần nữa cho tôi! Xem anh làm vậy có đúng hay không!”

“Không cần.” Ôn Hành Chi cự tuyệt ngay.

“Tại sao?”

“Bởi vì cha và anh đều đã ném đủ nỗi khổ vì do dự.” Anh nói, “Con không muốn giẫm lên vết xe đổ của hai người.”

Ông cụ trợn mắt nhìn anh, muốn phản bác song lại không còn gì để nói. Căng thẳng hồi lâu, ông cụ chột như bị rút cạn sức lực, đặt cánh tay đang run rẩy: “Anh đó, luôn biết nói thế nào để chọc giận tôi.”

Hai người đều không nói gì nữa, quá trưa, phòng bệnh chìm trong im lặng.

Lần này Ôn Hành Chi cũng không vội mà ở bệnh viện mấy ngày, xem như trực thay ông Ôn Hành Lễ, để ông ở nhà nghỉ ngơi vài hôm

Ôn Viễn vẫn ở dinh thự nhà họ Ôn, vì ông Ôn Hành Lễ ở nhà nên không ai dám làm càn. Tuy nhiên Ôn Viễn nghĩ mà vẫn sợ, không phải vì Ôn Kỳ mà vì bà Kiều Vũ Phân, từ lúc bà Kiều Vũ Phân nói ra câu ấy thì cũng không có biểu hiện khác thường, vẫn đối xử với cô như trước. Có lẽ là vụ ồn ào bốn năm trước đã để lại nỗi ám ảnh quá lớn trong lòng Ôn Viễn, nên mỗi lần chạm tới điểm mẫn cảm trong tâm lý bà thì cô đều thấy căng thẳng hơn cả bà.

Chắc không sao đâu nhỉ? Ôn Viễn tự an ủi để bản thân cô bình tĩnh lại.

Ngày hôm sau, là một ngày đẹp trời.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Ôn Viễn nhận được một cuộc điện thoại, số điện thoại của người nọ không được lưu trong danh bạ của cô, nhưng vì quá để tâm, cô chỉ nhìn quá là biết số ấy là của ai. Ôn Viễn nghĩ thầm, mình còn chưa tìm cô ta thì thôi, cô ta còn tới tìm mình trước cơ đấy?

Để di động đổ chuông hồi lâu, Ôn Viễn mới từ tốn ấn nút nghe, giọng của Trần Dao truyền tới từ đầu bên kia: “Có rảnh không vậy?”

Giọng cô ta rất dịu dàng khiến người ta không nỡ cự tuyệt, Ôn Viễn chẳng phải người thương hoa tiếc ngọc, nhưng có một số chuyện đúng là phải bàn luận trực tiếp: “Chị muốn gặp tôi? Ở đâu?”

Không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, Trần Dao chần chừ một lúc rồi nói ra địa chỉ, là một câu lạc bộ ở gần dinh thự, không phải câu lạc bộ cao cấp lần trước.

“Được, đợi tôi mười lăm phút.”

May mà ông Ôn Hành Lễ và bà Kiều Vũ Phân đều đã ra ngoài, còn Ôn Kỳ thì không về nhà từ ngày hôm ấy. Ôn Viễn làm nũng dì Thành hồi lâu mãi mới được bà đồng ý, cô thong thả ra khỏi nhà. Không thể không nói, ở bên Ôn Hành Chi lâu, không biết từ bao giờ cô cũng ảnh hưởng phong thái của anh.

Năm phút trước giờ hẹn, Ôn Viễn mới tới câu lạc bộ nọ. Cô đi thẳng vào, dường như nhân viên phục vụ đã được dặn trước, dẫn cô vào một căn phòng nhỏ ở tầng hai luôn. Cửa phòng vừa mở, Ôn Viễn nghiêng người vào liền nhìn thấy Trần Dao.

Nhìn thấy cô ta Ôn Viễn có một thoáng kinh ngạc, một thời gian không gặp, cô cũng chẳng quan tâm tới tin tức về cô ta, trong suy nghĩ của cô thì Trần Dao luôn theo đuổi hình tượng nữ thần, bộ dạng tiêu tụy như hôm nay thật là hiếm thấy.

Có lẽ nhận thấy người khác đang nhìn mình, Trần Dao chậm chậm quay đầu, trong khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Viễn, mắt cô ta hiện lên sự rối rắm, song chỉ trong chớp mắt thôi cô ta đã đứng dậy mời cô đi vào.

“Uống gì không?” Sau khi ngồi xuống, Trần Dao hờ hững buông lời.

“Không cần.” Ôn Viễn từ chối, “Tôi nghĩ chị mời tôi tới đây không chỉ để uống nước đâu nhỉ?”

Trần Dao liếc cô, phát tay với nhân viên phục vụ, hai người im lặng nhìn nhau, tới khi cửa phòng đóng lại Trần Dao mới nói: “Ôn Viễn, sao lần nào gặp em, chị cũng thấy em chẳng thay đổi lúc nào, giống y như lần đầu tiên gặp em lúc chị học lớp mười hai?”

Ôn Viễn không có hứng thú ông chuyện với cô ta, cô nói thẳng: “Nhưng chị thì đã khác rồi.”

Trần Dao sững người, cúi đầu cười khò: “Có lẽ giờ là lúc chị thăm hại nhất, nhưng chị không hề hối hận.”

Không hối hận? Ôn Viễn nhướn mày, “Vậy tôi chẳng còn gì để nói với chị.”

“Em ghét chị lắm, đúng không?” Trần Dao ngẩng đầu, vẻ mặt vô cảm, “Thật ra chị cũng ghét em – bắt đầu từ khi nhìn thấy những bức ảnh đó.” Cô ta nói, “Chị biết chắc chắn không chỉ mình chị yêu anh ấy, cũng nghĩ có thể anh ấy đã có bạn gái rồi, có điều chị không ngờ người đó lại là em...”

“Chị là người chụp những bức ảnh kia?”

Trần Dao sững sờ một thoáng, “Là chị thì sao nào.” Cô ta chẳng thèm bận tâm, “Lần đó em nói ấy đã có bạn gái rồi, chị chỉ muốn xác minh lại thôi.”

“Cho nên sau khi chị có được những bức ảnh ấy, không chịu chấp nhận sự thật đã tới lừa gạt anh trai tôi?” Ôn Viễn bật cười, “Anh trai tôi không cho chị câu trả lời, chị bèn đi tìm ông nội tôi? Đây chính là tình yêu của chị?”

Nghĩ đến tình cảnh hỗn loạn trong nhà hiện tại, Ôn Viễn nhìn cô ta mà chỉ thấy buồn nôn, cô đứng bật dậy chất vấn cô ta: “Thế sao chị không tìm tôi hoặc tìm chú ấy? Vì trong lòng chị đã có câu trả lời nên mới không dám tới, đúng không hả?”

“Đúng thì đã sao!” Trần Dao cũng đập bàn đứng dậy, lạnh lùng nói: “Giờ các người còn không sợ, sao tôi phải sợ!”

Hai người im lặng đứng đối diện nhau, dáng vẻ không mấy tinh táo. Ôn Viễn cố gắng kiềm chế bản thân bình tĩnh lại: “Chị đừng tưởng chị gặp ông nội tôi thì đã nắm chắc phần thắng.”

“Tôi không ngây thơ như thế.” Cô ta cười lạnh, “Làm sao mà tôi thắng được đây? Nếu Ôn Hành Chi thương xót tôi dù chỉ một chút thì giờ tôi cũng không ra nông nỗi này!”

“Ý chị là sao?” Ôn Viễn cảnh giác nhìn cô ta.

Trần Dao lạnh lùng nhìn cô rồi chột mím cười, “Giữa hai chúng tôi còn nhiều chuyện mà em chưa biết, nếu em có hứng thú, tôi có thể kể hết cho em nghe.”

“Không cần.” Ôn Viễn cự tuyệt một cách dứt khoát, “Thủ đoạn ly gián chia rẽ hèn hạ như thế? Tôi còn chưa ngốc tới mức tin lời của chị!”

Trần Dao cũng không giận, ung dung nói: “Hai người mà còn cần tôi ly gián chia rẽ? Chuyện của hai người dù tôi không nói thì sớm muộn gì ông nội em cũng biết, chỉ cần ông ấy biết thì hai người mãi mãi không thể ở bên nhau, nghĩ mà em, con cháu danh gia vọng tộc lại âm thầm làm ra chuyện loạn luân? Chuyện này truyền ra ngoài làm sao ông ấy chịu được? Chứ đừng nói cha em còn đang đương chức!”

Cô ta cố ý chọc giận Ôn Viễn, tuy nhiên cô ta lại đánh giá thấp khả năng kiềm chế của Ôn Viễn.

“Xem ra chị đã bỏ ra rất nhiều công sức, đến cha tôi làm gì mà chị cũng biết.” Ôn Viễn nhẹ giọng đáp, song lời nói ra lại chẳng hề nhượng bộ, “Nhưng nếu chị giỏi giang đến vậy, thì sao không hỏi thăm được thân thế thực sự của tôi?”

“Em nói gì cơ?” Mặt Trần Dao tái xanh, lạnh lùng hỏi.

Ôn Viễn nở nụ cười, cười rạng rỡ tươi tắn: “Tôi nói, tôi vốn không phải người nhà họ Ôn, nói thẳng ra là, tôi và Ôn Hành Chi không hề có quan hệ huyết thống.”

Cô vừa nói xong, xoảng một tiếng, ly thủy tinh trong tay Trần Dao rơi xuống nền đất. Cô nhìn Ôn Viễn, hỏi như thể phát điên: “Sao có thể như thế?”

Ôn Viễn ung dung hỏi ngược lại: “Sao lại không thể? Chẳng lẽ tôi phải cho chị xem xét nghiệm ADN thì chị mới chịu tin?”

Trần Dao trợn mắt nhìn cô, đưa tay cầm lấy túi, loạng choạng bước ra khỏi phòng.

Trước khi tới, Ôn Viễn đã nghĩ có nên để lại cho cô ta chút thể diện không.

Có mấy lời Trần Dao nói rất đúng, ví dụ như dù cô ta không nói, sớm muộn gì ông nội cũng biết. Cô biết điều này, nhưng cô hy vọng chuyện này sẽ do cô và Ôn Hành Chi đích thân nói ra, chứ không phải ở thế bị động, bị kẻ khác cố ý lợi dụng.

Ra khỏi câu lạc bộ, hai tay Ôn Viễn vẫn còn run rẩy, nhưng cô xỏ tay trong túi, không dễ nhận thấy. Buổi trưa, để bù lại nguyên khí bị tiêu hao, Ôn Viễn ăn liền tù tì hai bát cơm, tới nổi dì Thành phải cướp bát cơm trong tay cô, sợ cô xới tiếp bát thứ ba.

Ôn Viễn đang định kháng nghị thì di động trong túi đổ chuông, cô nhìn màn hình, phát hiện đây là dãy số của Ôn Hành Chi, bèn thoáng do dự. Dì Thành thấy vậy thì hừ một tiếng, Ôn Viễn chớp chớp mắt mỉm cười, đi ra sân nghe điện thoại.

“Chuẩn bị đi, lát nữa chú về đón cháu.”

Câu này của anh khiến cô ngẩn ra: “Tới đâu ạ? Tới bệnh viện? Ông nội muốn gặp cháu?”

“Không phải” anh nói, “Về phía đông ngoại thành trước, hai hôm nữa chúng ta tới thị trấn A một chuyến.”

“Tới thị trấn A? Tới đó làm gì à?”

“Đi Đường không khỏe, chúng ta tới thăm dì ấy. Sao thế, cháu không nhớ đi Đường à?”

“Có nhớ chứ, nhưng ông nội thì sao ạ?” Ôn Viễn dè dặt hỏi, “Ông vẫn chưa muốn gặp cháu sao?”

“Ông cụ không nói.”

“Không nói? Không nói tức là không muốn gặp đúng không?”

“Không sao đâu.” Anh nói, như đang đùa cô, “Không gặp thì thôi, nhân lúc ông cụ giận dữ, chúng ta đi thăm dì Đường, sang năm e là không có thời gian.”

Dưới cái nhìn của Ôn Hành Chi, ông cụ cố ý làm vậy. Ông cụ không đồng ý, nhưng dù không thuyết phục được anh, ông cụ cũng cứ nhắm mắt làm ngơ, rõ ràng là có ý kháng chiến lâu dài. Thế nhưng lại không thấy Ôn Hành Chi sốt ruột, anh vẫn cứ bình tĩnh ung dung khiến ông cụ càng bức bối hơn, thế là đành đuổi anh đi. Ôn Hành Chi thấy sức khỏe ông cụ đã ổn định, bèn giao lại cho ông Ôn Hành Lễ, chuẩn bị quay về.

Thấy Ôn Viễn không nói gì, sợ cô suy nghĩ nhiều, Ôn Hành Chi bèn nói: “Được rồi, cứ sắp xếp quần áo đi.”

Thực ra Ôn Viễn còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng thấy giọng anh hơi khàn, cô liền biết mấy hôm nay anh rất mệt mỏi. Cô đành ngắt máy, làm theo lời anh.

Buổi chiều, ông Ôn Hành Lễ về nhà thay quần áo rồi tới bệnh viện. Ông rời nhà khoảng nửa tiếng, thì Ôn Viễn liền thấy xe của Ôn Hành Chi dừng ở cổng lớn qua cửa sổ phòng khác. Ôn Viễn còn chưa kịp ra khỏi phòng khác thì đã nghe thấy tiếng dì Thành hừ một tiếng, cô bèn không dám nhúc nhích nữa, ngoan ngoãn ngồi xuống giúp dì Thành cuộn len.

Lát sau, Ôn Hành Chi vào phòng. Thấy cảnh tượng này, anh khẽ nhíu mày.

Ôn Hành Chi thừa một tiếng, ngồi xuống sofa. Nhìn về phía Ôn Viễn thấy cô nháy mắt với mình, dáng vẻ ấy khiến anh không khỏi mỉm cười.

Dám mắt quay mày lại như thế, đương nhiên dì Thành không thể làm nơ, bà lờm Ôn Viễn, thấy cô ngoan ngoãn, mới nói: “Hành Chi, con ở bệnh viện có hai ngày thôi à? Sao dì thấy như đợi hai năm mới về?”

Trước lời trêu chọc của bà cụ, Ôn Hành Chi vâng một tiếng, nở nụ cười: “Dì nhớ con tới mức ấy ạ?”

“Đi đi!” Dì Thành then quá hóa bực, cuộn len xong bèn đẩy Ôn Viễn về phía anh, “Dẫn đi đi, cứ nhìn hai đứa là lại thấy phiền!”

Ôn Viễn đỏ mặt, mà Ôn Hành Chi cũng không khách khí, sau khi nói lời từ biệt thì dẫn người đi. Ôn Viễn xấu hổ tới mức giẫm chân anh một cái, Ôn Hành Chi cũng không tránh, để cô trút giận, vô ý ngẩng đầu liền nhìn thấy một người đang lẳng lẳng đứng bên cửa sổ tầng hai, là bà Kiều Vũ Phân. Bốn mắt nhìn nhau, bà lúng túng kéo rèm cửa sổ.

“Chú nhìn gì thế?” Ôn Viễn phát phát tay trước mắt anh.

“Không có gì.” Dời mắt đi, anh cốc đầu cô, “Đi thôi.”

Vì ông cụ ông vẫn cố làm căng, nên chuyện này tạm thời lâm vào bế tắc.

Nhưng Ôn Hành Chi cũng không vội, ông cụ định trường kỳ kháng chiến, nhưng đừng quên anh cũng hiểu rõ đạo lý “Địch tiến ta lùi, địch lùi ta đuổi”, trước mắt cứ lui vài bước, chờ qua đợt này rồi tính tiếp. Ôn Viễn thấy anh vẫn bình tĩnh thông dong thì khâm phục vô cùng. Trước sự ngưỡng mộ của cô, Ôn Hành Chi tiếp thu toàn bộ, tới buổi tối, anh lại kéo cô lên giường, tiến hành giao lưu thẳng thắn, đi sâu tìm hiểu một phen.

Cũng không thể trách anh, từ khi cô rời khỏi thành phố T, anh chưa từng chạm tới một đầu ngón tay của cô. Hai hôm trước có cơ hội ở bên nhau, nhưng trong lòng đều có tâm sự, không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện này. Giờ hai người đã quyết tâm gác lại mọi nỗi lo, Ôn Viễn bị giày vò cực kỳ khổ sở. Cô ngủ một mạch tới mười giờ sáng hôm sau, nhưng không ngờ chỉ hơi nhúc nhích cũng thấy cả người đau nhức.

Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy Ôn Hành Chi đang xoa đầu mình: “Buổi chiều chú có cuộc họp trong thành phố, cơm đã bỏ vào lò vi sóng cho cháu rồi, hâm nóng lại rồi ăn, không được bỏ bữa.”

Ôn Viễn vẫn còn bực tức trong người, bèn mặc kệ anh, rụt người vào trong chăn.

Ôn Hành Chi không hề để ý, anh vén chăn lên, duỗi tay vào trong, thấy cô vội vàng né tránh, bèn ung dung hỏi: “Nhớ chưa?”

Trong chăn truyền ra một tiếng vâng ừ rữ, anh mới rút tay về, rồi đứng dậy rời đi. Tới khi anh đi rồi, Ôn Viễn mới thò đầu ra khỏi chăn, hít thở không khí trong lành, mỉm cười vui vẻ.

Ngủ bù thêm một lúc, Ôn Viễn mới rời giường rửa mặt rồi đi hâm cơm. Trong lúc lò vi sóng hâm nóng, di động của cô đổ chuông, là bà Kiều Vũ Phân gọi tới. Trong điện thoại, giọng bà Kiều Vũ Phân khá hiền hòa: “Viễn Viễn, lát nữa con có rảnh không?”

“Có ạ, mẹ có việc gì sao?”

“Không có gì.” Bà Kiều Vũ Phân nói, “Cuối năm rồi, nhưng đồ Tết vẫn chưa sắm đủ. Con với chú con...” ngừng một thoáng bà sửa lại, “Dù con và Hành Chi không về đây đón tết thì ở nhà cũng cần sắm đồ đúng không? Hôm nay mẹ muốn đi, con đi với mẹ nhé.”

Bị giày vò suốt một đêm, Ôn Viễn chẳng muốn đi đâu cả. Nhưng cô không nỡ từ chối bà Kiều Vũ Phân, với bà, cô vẫn luôn áy náy, thế là cô liền đồng ý.

Bà Kiều Vũ Phân thở phào nhẹ nhõm: “Con ở xa, để mẹ gọi người tới đón con.”

“Không cần đâu ạ!”

Ôn Viễn vội từ chối, nhưng bà Kiều Vũ Phân đã ngắt máy rồi. Ôn Viễn bất đắc dĩ, đành thay quần áo, thấy tới gần giờ hẹn thì đi xuống nhà. Ở khu chung cư, không có thẻ thông hành thì không được vào, cô cũng không muốn làm phiền tài xế, bèn ra ngoài cổng đợi. Ngoài dự đoán của cô, một chiếc xe Jeep màu xanh lam đã đỗ ở cổng, mà người ngồi trong xe chính là Ôn Kỳ.

Ôn Viễn định bỏ đi luôn, nhưng người kia đã xuống xe, cách cánh cổng khu nhà, gọi cô một tiếng: “Ôn Viễn.”

Trốn không thoát, Ôn Viễn đành đi về phía anh ta: “Sao anh lại đến đây?”

Cô hỏi quá thẳng thắn, Ôn Kỳ đành cười khổ, đáp: “Em không muốn gặp anh tới mức ấy cơ à?”

Ôn Viễn cũng ý thức được giọng điệu của mình quá nặng nề, bèn mím môi, không lên tiếng. Thấy vậy, Ôn Kỳ bèn mở cửa xe, “Lên xe đi, mẹ bảo anh đến đón em.”

Câu này càng khiến Ôn Viễn nghi ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ bình thản của anh ta, cô cũng không biết có gì không ổn, bèn lên xe.

Khởi động xe, Ôn Kỳ lái rất chậm, chạy trên mặt đường có tuyết đọng còn chưa tan hết. Ôn Viễn ngồi ở ghế phụ, hồi lâu mới hỏi anh ta: “Sức khỏe của ông nội thế nào rồi?”

“Xuất viện rồi.”

“Xuất viện rồi?” Ôn Viễn hơi bất ngờ, “Thế thì tốt.”

Ôn Kỳ không đáp, tập trung lái xe, tới khi gặp đèn đỏ, anh ta thả lỏng tay lái, mới nhận ra lòng bàn tay mình đã đầm mồ hôi. Một nụ cười khổ thoáng hiện trên khóe môi, anh ta đưa tay lấy hộp khăn giấy ở trước ghế phụ, nhưng không ngờ Ôn Viễn vội vàng co người lại, nhìn anh ta với vẻ đề phòng.

Ôn Kỳ hiểu ngay lý do, lạnh lùng hỏi: “Em ghét anh đến thế cơ à?”

“Em không...” Ôn Viễn không biết nên giải thích thế nào, hành động vừa rồi hoàn toàn là theo bản năng.

Thấy cô tròn mắt vô tội, Ôn Kỳ chợt thấy thất vọng vô cùng. Anh ta rút ra mấy tờ giấy, vừa lau tay vừa nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ không làm gì ngu ngốc nữa đâu. Dù sao anh cũng là đàn ông, là đích tôn nhà họ Ôn.”

Ôn Viễn lại ngồi yên, thấy cục giấy bị anh ta vò lại ném qua một bên, há miệng, cuối cùng vẫn không thốt nên lời.

Xe từ từ lái vào khu trung tâm thành phố, nhưng khi sắp tới dinh thự nhà họ Ôn, xe chợt rẽ vào một con đường hoàn toàn ngược lại. Ôn Viễn mơ màng tựa đầu lên cửa sổ xe ngủ, khi cô mở mắt ra thì Ôn Kỳ đã lái xe tới một khu nhà hoàn toàn lạ lẫm.

Cô nhìn khu nhà hơi cũ kỹ này, dường như được xây dựng từ những năm 70, 80, cô tin rằng nơi này không phải trung tâm thương mại gì đó, càng chắc chắn là cô chưa bao giờ tới đây.

Ôn Viễn liếc nhìn Ôn Kỳ, mở cửa xuống xe. Cô chậm chậm đi về phía tòa nhà gần nhất, thấy ôn cụ Ôn Khác đi ra từ tòa nhà đó. Trong thoáng chốc, cô hoàn toàn tỉnh táo.

Ông cụ Ôn cũng không nóng ruột, ung dung đợi cô ở đó. Nhưng Ôn Viễn thì thực sự tức giận, cô cảm thấy mình đã bị lừa gạt, cảm giác ấy khiến cô muốn nổ tung.

“Đi thôi, ông nội đang đợi.”

Giọng Ôn Kỳ truyền tới từ phía sau, Ôn Viễn quay đầu nhìn anh ta, thực sự không thể tin nổi tại sao lúc này vẻ mặt anh ta còn có thể bình tĩnh như vậy, trông cực kỳ gai mắt.

Ôn Viễn ngẩng đầu, cho anh ta một cái tát, Ôn Kỳ không kịp phản ứng, sau khi lão đảo mới đứng vững được, anh ta nhìn cô đầy kinh ngạc. Ôn Viễn nắm chặt bàn tay đang run rẩy liên hồi, lườm anh ta một cái, rồi quay người đi về phía ông Ôn Khác.

“Giận lắm à?”

Thấy Ôn Viễn bước về phía ông với vẻ mặt tái nhợt giận dữ, ông Ôn Khác đứng yên trước lối vào tòa nhà, giọng nói bình thản mà hờ hững.

Một cái tát kia khiến bàn tay Ôn Viễn tê nhức. Bị những người thân nhất liên kết lừa gạt, sao cô có thể không giận? Nhưng cô cũng biết, cô không thể lý luận với ông Ôn Khác, bởi vì thứ nhất, ông là ông nội cô. Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, cô chẳng có lý luận để mà nói. Thế là Ôn Viễn cương quyết im lặng.

Đương nhiên ông Ôn Khác cũng chẳng cần cô nói gì hết, ông quay người, bảo: “Đi theo ông lên trên.”

Ông Ôn Khác dẫn cô đi một mạch lên tầng sáu, cũng là tầng cao nhất. Tuy tuổi đã cao, nhưng người từng chinh chiến sa trường cũng khác hẳn người thường, ông cụ vừa đứng vững đã lấy chìa khóa ra mở cửa. Ôn Viễn đứng ở đầu cầu thang, qua cửa sổ hành lang, cô chợt thấy Ôn Kỳ đang đứng bên ngoài, bèn dờ dỗi mắt đi, theo ông cụ vào nhà.

Tòa nhà này chỗ này cũng cũ kỹ, nhưng lại không mấy bụi bặm. Suốt dọc đường đi, tay vịn cầu thang sạch bong thì thôi, đến góc tường cũng cực kỳ sạch sẽ. Cách bài trí trong phòng khá cổ, trên bàn ghế có ký hiệu quân đội, là tập đoàn quân (1). Từ lúc bước vào căn nhà này, ông Ôn Khác vẫn đứng im trong phòng khách không lên tiếng. Để mặc Ôn Viễn quan sát bốn phía, ông mới thông thả nói: “Cháu có biết đây là đâu không?”

(1) Đơn vị quân đội gồm nhiều quân đoàn

(2)

Ôn Viễn lắc đầu, im lặng.

“Hơn ba mươi năm trước, đơn vị của ông đóng quân ở một nơi cách đây chưa tới năm kilomet. Sau đó đơn vị giải trừ quân bị, chuyển tới một thành phố gần thành phố B. Nhưng bà của cháu vẫn ở lại đây.” Ông Ôn Khác chầm chậm đưa mắt nhìn quanh căn phòng, như đang tưởng niệm

Bà nội? Ôn Viễn ngẫm nghĩ, chuyện của hơn ba mươi năm trước, bà nội trong lời của ông cụ hẳn là bà Lý Nhược Thu.

“Sau đó ông công tác ở thành phố đó hơn một năm thì được triệu tập về thành phố B, cả nhà ở lại đây mấy tháng, sau đó mới được chuyển sang một khu khác.”

“Vậy tại sao ông lại dẫn cháu tới đây ạ?”

Thật ra cô rất muốn dùng từ “lừa”, nhưng cân nhắc một lúc, vẫn không nói ra miệng.

Ông Ôn Khác liếc nhìn cô, có lẽ vẫn đang chìm đắm trong hồi ức, ánh mắt ông cũng trở nên hiền hòa: “Hành Chi được sinh ra ở đây.”

“Ở đây ạ?” Ôn Viễn hơi ngạc nhiên.

“Khi đó ông phải tham gia diễn tập bên ngoài, không về được. Cha cháu cũng không ở nhà, sinh sớm hơn ngày dự sinh mấy hôm, khiến bà nội cháu hoảng hốt vô cùng, còn không kịp đưa đi bệnh viện, mà sinh ngay trong phòng y tế của khu nhà.” Im lặng một lúc, ông mới dịu giọng nói, “Chắc cũng bởi vậy, nên bà ấy mới yêu thích nơi này như thế.”

Ôn Viễn lẳng lặng nhìn ông cụ, từ nhỏ tới lớn, nguyên nhân chính khiến cô luôn sợ ông Ôn Khác, là vì ông là một người buồn vui thất thường, hơn nữa khi nói chuyện với trẻ con trong nhà, ông luôn lạnh lùng nghiêm khắc. Cô ít khi thấy ông cười, mà ông Ôn Khác cũng lạ, khi đã cười, vậy chắc hẳn sẽ cười to phóng khoáng. Cô chưa thấy ông thế này bao giờ. Hơi thất vọng, lại hơi hụt hẫng.

“Ôn Viễn.” Ông cụ chợt gọi cô, giọng nói đã trầm tĩnh và mạnh mẽ như thường, “Cháu hiểu Hành Chi đến đâu?”

Ôn Viễn sững người. Cô hiểu anh đến đâu? Suốt mấy năm qua, những điều cô biết về anh đều là những điều mà anh muốn cho cô biết, những thứ sâu xa hơn, đúng là cô chưa từng nói tới. Nhưng chuyện ấy có quan trọng không? Cô chỉ cảm thấy, hai người dù gần gũi đến mấy cũng vẫn cần không gian riêng, cô không thể bắt anh phải kể lại mọi chuyện từ nhỏ tới lớn cho cô nghe được.

Thấy cô không đáp, ông Ôn Khác lại càng tự tin: “Từ lúc lên tiểu học, Hành Chi chưa bao giờ ở nhà, nó đi du học nước ngoài, ông năm lần bảy lượt gọi nó về nó cũng không chịu. Cha cháu vào Bộ ngoại giao, đó là phục vụ Tổ quốc, ông không thể can thiệp. Chú hai của cháu mất sớm, chỉ còn lại một mình Hành Chi. Du học nước ngoài thì thôi, sau khi tốt nghiệp vẫn không về nhà, làm công cho người nước ngoài từ Tây bán cầu đến Đông bán cầu, cháu nói xem, rốt cuộc nõ nghĩ gì mà lại làm thế?”

“Đó là sự lựa chọn của chú ấy.”

Ôn Viễn nói một câu bày tỏ quan điểm không hề sợ hãi. Nghĩ cũng lại, là chuyện của mình thì cô luôn im lặng, nhưng một khi liên quan đến Ôn Hành Chi, cô luôn mạnh miệng như thế.

Ông Ôn Khác nhìn cô như đang mĩa mai: “Nên mới nói cháu còn nhỏ, không hiểu nó. Theo ông thấy, nó cũng chẳng thích ở nước ngoài đâu, nó chỉ muốn đối nghịch với ông thôi, ông không muốn nó làm gì, thì nó phải làm cho bằng được. Nó thành công trong công việc nhưng chưa bao giờ khoe khoang với ông rằng nó giỏi giang tới mức nào, dù nó không phải quân nhân, nhưng nó cũng hiểu rõ đạo lý, sự trả thù độc địa nhất với kẻ địch của mình chính là khinh thường, không quan tâm. Nó luôn dùng cách này để chọc giận ông!” Nói tới đây, ông cụ bỗng mỉm cười: “Nếu không lăn lộn nhiều năm trên chiến trường, có khi ông cũng bị nó lừa gạt ấy chứ.”

Nhưng Ôn Viễn lại chỉ thấy lạnh: “Ý ông muốn nói với cháu, cháu cũng chỉ là công cụ để chú ấy chọc giận ông?”

“Đương nhiên không phải.” Ông Ôn Khác trầm giọng nói, “Nếu là ông thì ông sẽ chẳng phí sức như thế.”

Ông bước tới cạnh cửa, nghe được tiếng bước chân lên tầng, nghĩ rằng bà Kiều Vũ Phân đã làm xong công tác tư tưởng cho Ôn Kỳ, bèn nói với Ôn

Viễn: “Dù nó có làm gì đi chăng nữa, thì ông cũng không bao giờ đồng ý chuyện của hai đứa.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của ông cụ, Ôn Viễn chợt có linh cảm xấu, nhất là khi thấy Ôn Kỳ đứng ở cửa. Giọng cô run rẩy, khó tin: “Ông định giam lỏng cháu?”

“Thế này không thể gọi là giam lỏng được.” Ông Ôn Khác cau mày, “Tóm lại, mấy hôn nữa cháu cứ ở đây, có ăn có uống, sẽ không để cháu đói khát, còn có người ở lại chăm sóc cháu, cháu cũng không phải sợ. Mấy ngày này cha cháu sẽ làm thủ tục xuất ngoại cho cháu, làm xong sẽ đưa cháu đi ngay lập tức!”

“Cháu không đi!” Ôn Viễn phản đối kịch liệt,

“Không được!” Ông Ôn Khác lớn tiếng, “Chẳng phải cháu thích đi học ư? Còn không thích học ở thành phố B? Đưa cháu tới một nơi xa hơn chẳng lẽ không đúng ý cháu sao?”

“Đó là ngày trước, không phải bây giờ...”

Ôn Viễn vẫn muốn giải thích, nhưng ông Ôn Khác thì không muốn nghe nữa, thấy ông định rời đi, Ôn Viễn vội đỡ ông, nhưng chưa tới cửa thì đã bị Ôn Kỳ giữ lại.

“Anh tránh ra!”

Hai tay bị giữ chặt, cô đành đá anh ta, một cước đá lên đầu gối anh ta. Ôn Kỳ chỉ hơi nhíu mày, một tay giữ hông cô, kéo vào trong nhà.

“Đồ vô lại! Buông em ra! Buông em ra!” Ôn Viễn giận điên người, giãy giụa kịch liệt, nhưng Ôn Kỳ sống chết không chịu thả ta, mặc cô đánh đấm. Cảm giác sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng, Ôn Viễn vừa kêu gào vừa đánh anh ta, thậm chí còn cắn vai anh ta một lúc.

Ôn kỳ kêu lên một tiếng, kéo cô ngồi vào sofa: “Đừng thế nữa! Ông nội đã đi rồi!”

Tiếng đóng cửa khiến cô trợn tròn mắt, lại càng giãy giụa kịch liệt hơn: “Cút! Anh cút đi!”

Ôn Kỳ không còn cách nào khác, đành nâng cằm cô lên cắn mạnh vào môi cô. Đó không phải một nụ hôn, chỉ là một cuộc chiến giữa môi và răng, ngập tràn mùi máu tanh và cả vị mặn của nước mắt.

Ôn Viễn gần như dùng hết tất cả sức lực để thoát khỏi nụ hôn này, Ôn Kỳ giữ chặt cô, hôn gần hai phút mới buông cô ta. Phần nộ tới cùng cực, Ôn Viễn giơ tay, định cho anh ta một cái tát nữa, nhưng bị anh ta giữ lấy. Anh ta nhìn cô từ trên cao: “Còn định đánh nữa ư?”

Ôn Viễn đã mệt rồi, cô trừng mắt nhìn anh ta, đối diện trong chốc lát rồi mới rút tay về. Cô nhắm mắt nằm trên sofa, thở hỗn hển. Môi còn vương vết máu.

Ôn Kỳ cũng chẳng khá hơn, Ôn Viễn không hề nể nang mà dùng hết sức lực để cắn. Anh ta chạm vào vết máu trên khóe môi, cười khỗ một tiếng. Vào giờ khắc này, dù anh ta có nói mình bị ép lên thuyền giặc, thì e là cô cũng không tin.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chị Biết Đây, Sức Chịu Đựng Của Em Có Hạn

Bảy giờ tối, hội nghị của Ôn Hành Chi kết thúc, từ chối lời mời tới dự tiệc tối, anh đi thẳng xuống hầm gửi xe.

Vừa lái xe vào đường thì bà Kiều Vũ Phân gọi điện tới, nói ông cụ muốn anh về nhà một chuyến. Từ khi ông cụ xuất viện, hai người vẫn ở trong tình trạng căng thẳng, giờ lại chủ động gọi cho anh, hẳn là có chuyện bắt buộc phải nói. Sau khi ngắt máy, Ôn Hành Chi mở đèn xi nhan, lái xe về phía dinh thự nhà họ Ôn.

Trước cổng dinh thự treo hai chiếc đèn lồng đỏ, khi Ôn Hành Chi tới, đèn đang phát ra ánh sáng đỏ rực. Anh chào lính gác, chậm chậm dừng xe ngoài cổng. Vừa xuống xe, từ ngoài cổng đã thấy được đèn phòng khách sáng trưng.

Anh khẽ nhíu mày, bước nhanh vào phòng khách.

Bà Kiều Vũ Phân đang ngồi trên sô pha đợi anh, thấy anh đi vào, vội đứng dậy đón: "Lại đây, mau lên."

Ôn Hành Chi ngồi xuống ghế sô pha đối diện với bà: "Ông cụ đâu rồi?"

"Đang ở trên nhà nghe điện thoại của đồng đội cũ."

Vừa nói chuyện, bà Kiều Vũ Phân vừa rót trà, đặt xuống trước mặt Ôn Hành Chi. Bà sợ Ôn Hành Chi nghe vậy thì rời đi ngay, nhưng hiển nhiên là tối nay Ôn Hành Chi không hề nóng vội, nhìn lá trà lãng đãng trôi trong chén, anh tựa vào sô pha, thả lỏng tinh thần căng thẳng trong suốt buổi chiều.

Bà Kiều Vũ Phân cũng tự rót cho mình một chén, chậm chậm uống mấy ngụm, rồi đặt một tập ảnh lên bàn, đẩy tới trước mặt Ôn Hành Chi. Ôn Hành Chi nhíu mày, như đang hỏi bà đây là thứ gì.

Bà Kiều Vũ Phân mỉm cười, nói: "Hôm qua ông cụ bảo chị giới thiệu đối tượng cho chú, ông cụ nói chú không sốt ruột nhưng ông cụ sốt ruột, muốn nhanh chóng được bế cháu. Cho nên chị tìm mấy cô gái cũng khá được, em xem thử đi, nếu ưng thì gặp một lần."

Nghe thấy hai chữ "đối tượng", bàn tay định cầm lấy tập ảnh của anh thoáng ngừng lại, anh cúi đầu giữ tư thế này cho tới khi bà Kiều Vũ Phân nói xong, mới chậm chậm cầm tập ảnh đó lên.

Bà Kiều Vũ Phân cố trấn định bưng ly trà, tiếp tục uống, thấy anh thực sự lật xem từng tấm ảnh, bà mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Hành Chi vẫn giữ vẻ hờ hững mà xem ảnh. Có thể thấy những người này đã được ông cụ hoặc chị dâu Kiều Vũ Phân của anh lựa chọn tỉ mỉ, ai nấy đều xinh xắn, mà gia thế thì khỏi phải bàn. Anh kiên nhẫn xem hết, rồi chột mỉm cười: "Thú vị đấy."

"Thế nào?" Bà Kiều Vũ Phân dè dặt hỏi.

Ôn Hành Chi nhìn bà một thoáng, rút ra một bức ảnh đặt trước mặt bà Kiều Vũ Phân: "Nếu em nhớ không nhầm thì đây là em họ của chị?"

Bà Kiều Vũ Phân nghiêm túc nhìn bức ảnh, nét mặt hơi bối rối. Dạo trước bà về nhà, lúc nói chuyện với cha, lỡ lời nhắc đến chuyện này, nhưng

không ngờ thím cũng nghe thấy. Thế là thím cứ ép bà phải giới thiệu bằng được cô em họ 28 tuổi cho Ôn Hành Chi. Cô em họ kia của bà cũng coi như trẻ tuổi, từng đi du học nước ngoài, đương nhiên ánh mắt cũng cao quá đỉnh đầu. Mặt mũi cô em họ này coi như tầm tầm, nhưng nếu xếp cạnh Ôn Hành Chi thì trông cũng không ổn.

Nhưng lúc này bà Kiều Vũ Phân nào dám nói thật, bà nhìn nét mặt của anh, nói: "Chú thấy sao?"

Ôn Hành Chi không trả lời, hỏi ngược lại: "Chị thấy sao?"

"Chị..." Bà Kiều Vũ Phân lập tức nghẹn lời.

Ôn Hành Chi mỉm cười, lại rút ra một bức ảnh: "Đây là Tôn Tinh nhà Chính uỷ Tôn của căn cứ 54?"

"Sao thế, chú biết à?"

"Nghe bạn bè thường xuyên tới quán bar nhắc tới, là một người thú vị."

Vốn còn thấy hơi lúng túng, nghe xong nửa câu cuối của anh, bà Kiều Vũ Phân lại phẫn chấn hẳn lên: "Cũng được đấy chứ, ông cụ nói là trông rất hoạt bát, có tướng vợ ông phu."

"Nhưng hình như là người lưỡng tính." Ôn Hành Chi cười mỉa mai, "Nếu lấy cô ấy về nhà mà bị cấm sùng thì còn phải hỏi lại người kia là nam hay là nữ, em không phải là người có thể thu dọn loại phiền phức này."

Bà Kiều Vũ Phân sững sờ trong thoáng chốc, "Hành Chi..."

"Em không trách chị." Ôn Hành Chi thông dong sắp lại tập ảnh như chỉnh một bộ bài, "Em biết đây là ý của ông cụ, em chỉ hỏi chị một câu thôi."

"Chú nói đi." Bà Kiều Vũ Phân hơi căng thẳng.

"Chị thấy những cô gái này mà đem so với Ôn Viễn thì ai hơn ai?"

Bà Kiều Vũ Phân không trả lời được, mấy cô gái này là do bà chọn, con gái cũng là do bà nuôi, bảo bà chọn thế nào? Cho dù chọn bên nào thì cũng vẫn mất mặt!

Ôn Hành Chi cũng biết bà không thể trả lời được, anh nói: "Lần này thì thôi, nhưng đừng có lần sau."

Anh gấp tập ảnh lại, xé đôi chúng ra bằng động tác cực kì nhã nhặn, rồi lại đặt lên bàn đẩy tới trước mặt bà, "Chị biết đấy, sức chịu đựng của em có hạn."

Thấy anh đứng dậy, định rời đi, lòng bà hoảng hốt, vội gọi anh lại: "Hành Chi!"

Cùng lúc đó, ông cụ nghe điện thoại xong, đang chậm rãi bước xuống từ trên nhà, nhìn thấy anh, bèn lạnh lùng nói: "Anh định đi đâu? Đây không phải nhà anh đúng không? Đến ngời chưa đến nửa giờ đã đi?"

Ôn Hành Chi hờ hững nói với ông: "Nếu cha tìm con chỉ để khuyên con gặp mấy người trong ảnh, vậy thì chúng ta chẳng còn gì để nói."

"Không thích? Không thích thì đổi lại." Ông cụ tỏ ra khá dễ tính.

Ôn Hành Chi nhìn ông, không khỏi bật cười: "Đã tới nước này rồi, cha có giả vờ nữa cũng vô dụng thôi."

Bị vạch trần, ông cụ cũng không hề tức giận: "Vậy tôi sẽ nói rõ, nếu anh muốn kết hôn thì phải chọn người khác, đừng mơ tưởng đến Ôn Viễn."

"Ý cha là sao?" Ôn Hành Chi có linh cảm xấu.

"Không sao cả, anh muốn đi thì cứ đi đi, tiện thể thu dọn đồ đạc của Ôn Viễn đến đây. Mấy hôm nay con bé sẽ không về khu phía đông ngoại

thành.”

“Cha đưa cô bé đi đâu?” Ôn Hành Chi nheo mắt, “Mấy hôm nay cha chỉ nghĩ ra cách ấy? Cha có cả bụng binh pháp, lại chỉ nghĩ ra được cách ấy thôi sao?”

“Cái thái độ này của anh là thế nào hả?”

“Cha khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ nhưng lại muốn con tỏ thái độ tốt?” Ôn Hành Chi lạnh lùng hỏi ngược lại ông, ánh nhìn trừng trừng của ông cụ cũng chẳng làm anh bận tâm, “Con chỉ muốn nói là, quãng thời gian này con vẫn luôn tìm cách để nhận được sự đồng ý của cha, nhưng nếu cha thực sự không đồng ý thì cũng không sao cả, cùng lắm là chúng con không xuất hiện trước mặt cha nữa, dạo trước nửa năm con mới về một lần, chẳng phải cha vẫn vui khỏe đấy sao!”

“Thế là tôi chết đi cho xong!” Ông cụ trầm giọng quở trách.

Mặt Ôn Hành Chi tối đi, anh quay người đi thẳng. Ông cụ nhìn theo bóng lưng anh, giận dữ nói: “Tôi nói cho anh biết, anh sẽ không tìm được con bé đâu! Cả cái nhà này trừ tôi ra thì không ai biết con bé đang ở nơi nào!”

Lời của ông cụ không hề ảnh hưởng tới bước chân anh, ông cụ thở hắt lên, không khỏi ho khan mấy tiếng.

“Cha!” Bà Kiều Vũ Phân vội đỡ ông, lại bị ông cụ đẩy ra.

“Chuyện xuất ngoại không được để Hành Lễ xử lý, phải giấu nó, biết chưa?” Thấy bà gật đầu, ông cụ lại nói: “Phải dặn cả thằng bé Ôn Kỳ nữa!”

“Cha yên tâm.” Bà Kiều Vũ Phân nói: “Ôn Kỳ chính là người không muốn Hành Chi và Ôn Viễn ở bên nhau nhất.”

“Thế thì tốt.”

Ông cụ hít vào thở ra, không để bà Kiều Vũ Phân đỡ, chậm chậm lên nhà. Chỉ còn một mình bà ở dưới, nét mặt không giấu nổi sự đau khổ.

Vì ông cụ đi nước cờ hiểm, đêm nay Ôn Hành Chi cũng chẳng thể thành thơi.

Dù anh biết ông cụ sẽ không làm hại Ôn Viễn, nhưng anh vẫn hơi nóng ruột, ngồi vào xe, sau khi bình tĩnh lại, Ôn Hành Chi lái thẳng tới Bộ Ngoại giao. Khi anh tới nơi thì ông Ôn Hành Lễ đang trò chuyện với cấp dưới ở sảnh lớn, thấy Ôn Hành Chi thân nhiên bước vào, ông bèn dặn dò cấp dưới vài câu rồi hỏi Ôn Hành Chi với vẻ kinh ngạc: “Sao chú lại tới đây?”

“Có chút việc, vào phòng làm việc của anh nói chuyện được không?”

Ông Ôn Hành Lễ nghĩ ngợi một thoáng, dẫn anh lên tầng.

“Có chuyện gì mà đêm hôm còn chạy tới đây?” Đóng cửa phòng, ông Ôn Hành Lễ rót nước, đặt trước mặt Ôn Hành Chi.

“Cho em một điếu thuốc.”

Ai cho hút thuốc trong phòng làm việc? Thái dương ông Ôn Hành Lễ giật giật, đang định từ chối, nhưng thấy sắc mặt của quý ngài đây khá âm u, ông bèn đặt bao thuốc trước mặt anh. Ôn Hành Chi rút ra một điếu thuốc, động tác hơi bộp chộp.

“Chú đến chỗ anh chỉ để hút thuốc thôi à?” Ông Ôn Hành Lễ ngồi vào sô pha đối diện với anh, nhíu mày hỏi.

“Ông cụ muốn đưa Ôn Viễn đi.”

“Chuyện từ bao giờ?” Mặt ông Ôn Hành Lễ tái đi: “Đi đâu?”

“Không biết.”

Ông Ôn Hành Lễ im lặng trong chốc lát, chợt hiểu ra điều gì, hỏi: “Chú tưởng anh cũng biết nên mới đến hỏi anh đúng không?”

Ôn Hành Chi lắc đầu: “Nếu ông cụ quyết làm tới cùng thì chắc chắn sẽ không cho anh biết.”

“Ý chú là sao?” Ông Ôn Hành Lễ hơi bực bội.

“Ý em là...” Anh ngừng một thoáng, “Anh nên đưa ra quyết định đi thôi.”

“Quyết định gì?”

“Trở thành một người cha tốt, đã đến lúc rồi.” Ôn Hành Chi nói, ông Ôn Hành Lễ cố nói lảng đi khiến anh mất kiên nhẫn.

Ông Ôn Hành Lễ không nóng vội, thong dong nói: “Anh hiểu ý của chú, nhưng anh nói cho chú hay, anh hoàn toàn tán thành quyết định của ông cụ.”

Nói xong, ông nhìn Ôn Hành Chi, trong ánh mắt trầm tĩnh sắc bén ấy còn hiện một thoáng khiêu khích. Ôn Hành Chi ung dung dập tàn thuốc trong gạt tàn, nói: “Em biết.”

“Chú biết mà còn tới tìm anh à?”

Lần này, Ôn Hành Chi không đáp, anh đứng dậy vỗ vỗ lên vai ông, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi rời đi.

“Hành Chi...” Ông gọi với theo anh, thấy anh đi thẳng không buồn ngoảnh lại, ông liền đứng dậy đi theo, “Ôn Hành Chi, chú đứng...”

Nói được nửa câu thì bỗng “rầm” một tiếng – cửa đã đóng lại, suýt nữa thì trán ông va vào đó. Chứng tỏ người vừa ra ngoài đã dùng bao nhiêu sức lực để đóng cửa, ông Ôn Hành Lễ sửng sờ, sau đó bật cười, đồng thời cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Trầm tư suy nghĩ suốt mười mấy phút, ông Ôn Hành Lễ lấy chìa khóa xe, chuẩn bị về nhà.

Khi về đến nhà thì cổng vẫn mở, tiếng ông Ôn Hành Lễ đẩy cửa vào hơi lớn khiến bà Kiều Vũ Phân đang ngồi trên sô pha đứng bật dậy, hai người đều bị đối phương làm cho giật cả mình. Sau khi thấy rõ người về nhà, bà Kiều Vũ Phân thở phào một hơi, nhìn ông oán trách: “Sao chẳng nói năng gì mà tự nhiên đi vào như thế.”

Ông Ôn Hành Lễ nhìn bà với vẻ quái lạ: “Sao muộn thế này mà vẫn chưa ngủ?”

“Đi ngủ ngay đây.” Bà Kiều Vũ Phân cầm lấy áo khoác của ông, “Sao bảo đêm nay không về?”

“Ừ, xong việc rồi thì về thôi.”

Ông Ôn Hành Lễ mệt mỏi ngồi trên sô pha, ở đúng chỗ mà bà Kiều Vũ Phân vừa ngồi khi nãy, cho nên đương nhiên cũng thấy xấp ảnh đã bị Ôn Hành Chi xé làm đôi. Ông lấy tay cầm lên một bức: “Gì thế này?”

Bà Kiều Vũ Phân liếc nhìn, vờ trấn định cầm lấy chúng, vứt vào thùng rác: “Không có gì.”

Ông Ôn Hành Lễ nghĩ ngợi một lát: “Lúc nãy Hành Chi có về nhà đúng không?”

Bà Kiều Vũ Phân đờ người ra, ngẩng đầu nhìn ông: “Sao anh biết?”

“Nghe lính gác ở cổng nói.”

“Ừ, có về một lúc.”

“Không nói để làm gì à?”

“Chú ấy có bao giờ kể chuyện cho em nghe đâu?”

Bà Kiều Vũ Phân lườm ông một cái, cầm thùng rác ra ngoài đổ, lúc quay lại liền nhìn thấy ông Ôn Hành Lễ đang đăm chiêu nhìn bà, bà bèn nói lảng đi: “Về phòng ngủ đi, em pha nước ấm cho anh tắm.”

“Chưa cần.” Tay ông Ôn Hành Lễ vô thức gõ xuống mặt bàn, “Em nói thật cho anh biết đi, em có biết chuyện ông cụ giam Ôn Viễn lại không?”

Bà Kiều Vũ Phân hoảng hốt, suýt nữa đứng không vững, phải vịn tay vào sô pha mới không ngã quy: “Hành Chi đi gặp anh?”

“Xem ra em cũng biết?” Ông Ôn Hành Lễ tái mặt, “Ghê gớm thật! Ông cụ hồ đồ đã đành, sao em cũng hồ đồ theo, có không đồng ý thì cũng không thể làm vậy. Để xem mấy người ép Hành Chi điên lên thì sẽ có kết cục ra sao!”

“Cha khăng khăng làm vậy thì em biết làm thế nào? Tính cha anh cũng biết rồi đấy, em cản được không?” Bà Kiều Vũ Phân đỏ mắt lên.

“Em có cản thật không?”

Ông Ôn Hành Lễ nhìn bà bằng ánh mắt mĩa mai, bà Kiều Vũ Phân cũng chẳng buồn phân bua, bà lau nước mắt: “Trong lòng anh, em xấu xa độc ác đến thế sao? Em nói cho anh biết, nếu không có Ôn Kỳ thì em cũng chẳng muốn dính vào bãi nước bẩn này!”

“Liên quan gì đến Ôn Kỳ?”

“Đừng nói với em là anh không biết Ôn Kỳ nghĩ gì đấy nhé.” Bà Kiều Vũ Phân lườm ông một cái, “Viễn Viễn theo Hành Chi cũng vừa hay xóa bỏ

ý niệm trong lòng nó, em cầu còn chẳng được ấy chứ. Nhưng ông cụ không đồng ý, em đâu còn cách nào khác?”

Ông Ôn Hành Lễ thực sự kinh ngạc, bình tĩnh ngẫm lại, không khỏi tự trách bản thân quá sơ sót, không quan tâm nhiều tới cả con trai và con gái: “Tóm lại là em đừng can thiệp vào, chuyện này cứ để ông cụ xử lí.”

Bà Kiều Vũ Phân thấy quá mệt mỏi, chẳng buồn tranh cãi với ông, quay người lên lầu. Ông Ôn Hành Lễ do dự một lúc, mới lấy di động ra gọi cho Ôn Hành Chi, đối phương nhanh chóng nghe máy.

“Đang ở đâu?” Ông Ôn Hành Lễ hỏi.

“Trên đường về nhà.”

Ông Ôn Hành Lễ nhíu mày: “Chú không đi tìm Ôn Viễn?”

Người ở đầu kia chỉ đáp lại hai chữ: “Không vội.”

Ông Ôn Hành Lễ càng bực bội hơn. Không vội? Thế khi này ai là người lo lắng sốt ruột tìm tới ông? Tuy nhiên khi ông định hỏi thêm thì Ôn Hành Chi lại nói: “Em đang lái xe, ngắt máy đây.”

Ông Ôn Hành Lễ đành ngắt máy, chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại như có điều suy nghĩ.

Ôn Hành Chi đúng là không vội, sau khi trở lại căn nhà ở phía đông ngoại thành, anh tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm. Mấy hôm nay không được nghỉ ngơi tốt nên hơi nhức đầu, hẳn là bệnh cũ tái phát. Anh đứng dậy rót nước ấm rồi uống hai viên thuốc, vừa về giường nằm thì di động đổ chuông.

Liếc mắt nhìn tên người gọi, Ôn Hành Chi ấn nút ngắt máy. Người gọi là Tổng giám đốc Triệu của Thành Quang – Triệu Tấn Tập, rất lâu rồi bọn họ

không gặp, mấy hôm nay bỗng dưng liên lạc nhiều hẳn lên. Hầu hết đều là ông ta xum xoe nịnh hót, ban đầu Ôn Hành Chi còn thấy lạ, trả lời lầy lẹ ông ta mấy câu, song từ lúc ông ta vô tình nhắc tới cái tên Trần Dao, Ôn Hành Chi liền biết ngay ý đồ của ông ta. Sau nhiều lần gọi tới GP nhưng đều bị từ chối, kết quả là ông ta gọi thẳng tới số điện thoại cá nhân của anh, hiển nhiên là, giờ phút này Ôn Hành Chi cũng mặc kệ ông ta.

Ở trong giới này lâu như thế, anh không bao giờ sợ đả tỵ người khác. Huống chi anh còn chẳng coi Triệu Tấn Tập ra gì, anh không biết Trần Dao nhờ ông ta tìm anh làm chi, cũng không muốn biết. Nói đúng hơn là hiện giờ anh không quan tâm tới sự sống chết của cô ta, có lẽ Triệu Tấn Tập còn chưa biết phong cách làm việc của anh, kẻ đã khiến anh đích thân ra tay xử lí, thường thì đều là những kẻ mà anh căm ghét tới cùng cực, người biết tính anh còn không dám nói một chữ về người đó trước mặt anh.

Tựa vào giường nghỉ ngơi trong chốc lát, Ôn Hành Chi mở di động, gọi vào số của Ôn Viễn. Vẫn không có ai nghe máy, chỉ có tiếng chuông chờ mà cô đặt riêng cho anh vang lên. Trong bóng tối u tối, Ôn Hành Chi ngắt máy, lại gọi vào một số khác, lần này thì có người nghe máy.

“Alo?”

Nghe giọng bà truyền từ đầu bên kia, Ôn Hành Chi dụ giọng nói: “Dì ơi, là con đây.”

Cuộc tranh chấp với Ôn Kỳ khiến Ôn Viễn hao hết sức lực, cô tựa vào sofa một lúc rồi ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì sắc trời đã tối, cô phát hiện trên người mình có một chiếc chăn ấm áp, đang nằm trên giường. Tròn mắt hồi lâu, cô mới chậm chậm ngồi dậy, bước xuống giường.

Phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn tù mù, không rõ cách bài trí, nhưng ánh sáng trong sân chiếu vào phòng, Ôn Viễn phát hiện lan can ngoài cửa sổ có lưới bảo vệ. Cực kì kín kẽ, đừng nói nơi này là tầng cao nhất, dù ở tầng thấp

nhất thì e cũng không ra được. Thở dài một hơi, Ôn Viễn đi tới phòng khách. Phòng khách cũng tối om, chỉ có ánh sáng hắt ra từ phòng bếp, cửa phòng bếp mở, Ôn Viễn chỉ nhìn một thoáng là thấy được Ôn Kỳ đang nấu cơm ở đó.

Cô ngần người ở đó khá lâu, Ôn Kỳ mới nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, Ôn Viễn thấy vết xước trên môi anh ta, gần như cùng lúc nhớ lại chuyện xảy ra trước khi cô ngủ mê mết.

Cô thấy anh ta mở miệng, như thể muốn nói gì đó với cô, nhưng Ôn Viễn chợt không muốn nghe, nói đúng hơn là không dám nghe. Thế là cô quay người, né tránh ánh mắt của anh ta, ngồi xuống sofa. Trong phòng bếp, Ôn Kỳ ngậy ra một lúc, sau đó bật cười tự giễu.

Cháo đã nấu xong, anh ta mới múc một bát rồi bưng ra ngoài, đặt trước mặt Ôn Viễn: “Ăn một chút đi.”

Ôn Viễn dờ dãn liếc anh ta một cái: “Em muốn về nhà.”

Ôn Kỳ biết không thể nói tiếp được, ngập ngừng một thoáng rồi nói: “Anh còn luộc rau nữa, để em ăn cùng cháo.”

Hôm nay từ sáng sớm đến tối muộn Ôn Viễn chỉ uống một bát cháo, có lẽ vì đã quá đói, nên giờ cô không hề thèm ăn. Nhưng lại nghĩ mình bị huyết áp thấp, không thể chịu đói, cô vẫn cầm thìa ăn từng miếng từng miếng. Hai người cứ ngồi đối diện nhau như thế, lẳng lặng ăn cơm, khi Ôn Viễn sắp ăn hết bát cháo, Ôn Kỳ nói: “Khi này em ngủ, chú có gọi điện tới đây.”

Ôn Viễn ngẩng phắt lên, nhìn anh.

“Chú ấy hỏi anh, có biết em ở đâu không?”

“Anh nói thế nào?”

Ôn Viễn nhìn anh ta bằng ánh mắt đầy mong chờ, vì giờ phút này vẻ mặt hiền hòa của anh ta không hề giống người xấu, nhưng Ôn Kỳ biết, mình nhất định sẽ khiến cô phải thất vọng: “Anh nói, anh không biết.”

Đúng như dự đoán, đôi mắt sáng của Ôn Viễn lại trở về vẻ âm trầm. Ôn Kỳ đợi cô nổi nóng, nhưng cô không hề, chỉ lẳng lặng ngồi xuống sô pha, co hai chân lên. “Em có biết tại sao anh không muốn em và chú ấy ở bên nhau không?” Ôn Kỳ nhìn cô, lạnh nhạt nói, “Anh không quan tâm đến danh dự gì đó, anh chỉ không muốn em bị kìm kẹp trong tình cảnh bức bối của gia đình này, như thế sẽ không hạnh phúc.”

“Vậy nếu như em và anh yêu nhau, liệu anh có vì hạnh phúc của em mà buông tay không?”

Cô đột nhiên hỏi như vậy, mắt nhìn thẳng vào anh ta, muốn một câu trả lời. Người né tránh là Ôn Kỳ, anh ta dời mắt đi nơi khác: “Không có nếu như, cho nên anh cũng không thể trả lời câu hỏi này của em.”

Ôn Viễn không hỏi lại nữa, cô lẳng lặng nhìn anh ta dọn dẹp bàn ăn, khi anh đứng dậy, cô nói: “Anh, anh biết không? Em vẫn luôn sợ rằng khi mọi người biết chuyện, mọi người sẽ trở thành kẻ địch của em, cho nên em muốn nói cho mọi người biết vào lúc em đã chuẩn bị tâm lí thật tốt. Nhưng em không ngờ tất cả lại xảy ra đột ngột như thế. Bây giờ em không biết nên làm thế nào nữa...”

Cô không hiểu, tại sao mọi chuyện lại biến thành thế này. Rõ ràng cô còn rất nhiều điều chưa nói, rất nhiều lí do chưa giải thích, tại sao đã biến thành tình trạng này? Ngẫm nghĩ rất lâu, Ôn Viễn chợt khóc nức nở, cô vùi đầu vào khuỷu tay, chỉ có bờ vai là không ngừng run rẩy.

Ôn Kỳ lẳng lặng đứng yên một lúc, rồi từ từ đi tới trước mặt cô, cúi người ôm cô: “Nhưng từ giây phút bị anh phát hiện, em đã coi mọi người như kẻ địch rồi, anh chưa bao giờ thấy em bất chấp tất cả như thế.” Còn

một câu anh ta chưa nói, điều cô sợ hãi nhất, không phải mất đi bọn họ, mà là mất đi người ấy.

Ôn Kỳ thở dài xoa đầu Ôn Viễn: “Ngủ một giấc đi, đừng nghĩ nhiều thế nữa, em mệt rồi mà.”

Cuộc chiến này quá dài lâu, Ôn Viễn đúng là đã mệt tới kiệt sức. Nhưng đêm ấy cô vẫn ngủ không ngon, ác mộng nối tiếp ác mộng khiến cô bưng tỉnh rất nhiều lần, tới khi trời sáng, cô mở mắt ra, mới phát hiện mặt trời đã lên cao.

Ôn Viễn ngẩn ngơ một thoáng, hoàn toàn không còn đau đầu, cô tới bên cửa sổ. Trên thực tế nơi này là khu ngoại ô, trong khu phần lớn là các cụ già, hôm trước mới có tuyết rơi, không ai ra ngoài, cho nên lớp tuyết dày bên ngoài vẫn vẹn nguyên, chưa hiện một dấu chân. Nhìn những đứa bé thi thoảng chạy qua cổng khu, Ôn Viễn vô cùng hâm mộ.

Ôn Kỳ đã dậy từ lâu, nghe thấy động tĩnh, cũng bước lại đây, thấy cô chỉ mặc một bộ đồ ở nhà mỏng manh, nhào người trên bệ cửa sổ, bèn nhíu mày: “Đừng nằm bò ra như thế, cẩn thận không nhiễm lạnh.”

Tuy trong ngôi nhà có điều hòa khí ấm, nhưng lâu rồi không tu sửa nên điều hòa vẫn không tốt như ở dinh thự nhà họ Ôn. Ôn Viễn đưa mắt nhìn anh ta, khi định quay lại giường thì mắt cô bỗng sáng lên, chỉ ra ngoài cửa sổ, vui vẻ kêu lên: “Mèo kia!”

Ôn Kỳ nhìn theo ánh mắt cô, quả nhiên thấy một con mèo nhị thể lông màu vàng đen, trốn trong lán xe đạp, đang nhảy lên để cố với lấy đám cá khô mà một hộ gia đình gần lán xe đạp treo trên ban công, tiếc là cách một lớp kính, nó có nhảy cao hơn nữa thì cũng không lấy được.

Ôn Viễn nhìn nó, không nhìn được mà bật cười. Ôn Kỳ cũng khẽ nhếch môi: “Chắc là mèo hoang?”

“Mèo hoang? Thế có dơ không?”

Nghe vậy, Ôn Kỳ quay người lại, đối diện với đôi mắt của cô. Màu hổ phách, là một màu sắc vô cùng ấm áp.

“Em muốn cho nó ăn.”

Chủ nhân của đôi mắt ấy nhìn anh ta rồi nói, bình tĩnh nhưng có sức sống. Mấy hôm nay Ôn Kỳ ít khi được thấy cô như vậy, tuy anh ta đã buột miệng nói: “Em không thể ra ngoài.”

“Em biết mà.” Ôn Viễn quay đầu, “Anh ôm nó về, em ở đây chờ anh.”

Sau một thoáng nghĩ ngợi, Ôn Kỳ ra ngoài. Ôn Viễn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, chăm chú ngắm con mèo kia. Nhưng đôi tai thì lại chú ý đến động tĩnh ở cửa, cô nhận ra Ôn Kỳ không khóa cửa!

Ôn Viễn chợt thấy kích động, cô đứng bật dậy, bỗng đầu hơi choáng váng. Ôn Viễn vội đỡ lấy tường, dần dần đứng vững, tới khi cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thì Ôn Kỳ đã ôm con mèo về. Ôn Viễn không khỏi cười khố, xem ra cô không có duyên chạy trốn.

Thực ra con mèo này không tính là mèo hoang, ổ của nó ở trong làn xe đạp, bình thường cụ ông vào ngắm xe cho nó ăn thì nó mới sống được. Nhưng hôm nay tuyết lớn, cụ ông không ra ngoài, cũng không có ai để ý tới nó.

Ôn Kỳ bọc con mèo trong một tấm chăn cũ, anh vừa mở cửa, liếc nhìn thấy Ôn Viễn cầm một cây dăm bông đã bóc sẵn đứng trong phòng khách. Nhìn thấy cô, Ôn Kỳ bật cười: "Em cho nó ăn cái đấy, nó ăn ngon quen rồi, sau này cụ ông biết làm sao bây giờ?"

Ôn Viễn đứng ngớ ra, rõ là chẳng hiểu gì. Ôn Kỳ chẳng còn cách nào khác, đành đích thân vào phòng bếp cầm một chiếc bánh màn thầu ra, lại đổ

một chút nước lên bánh. Anh ta xé một miếng bánh bỏ vào miệng nhai, sau đó lấy ra đặt trước mặt con mèo. Con mèo bước lên ngửi ngửi, sau đó ăn luôn!

Ôn Kỳ không khỏi mỉm cười, Ôn Viễn chậm chậm ngồi xuống, đặt một ít dăm bông trước mặt nó. Con mèo ngửi một cái rồi ăn ngay. Cô bật cười, tiếp tục cho nó ăn, cảm thán một câu: "Làm mèo cũng thích thật đấy, được tự do, lại có người cho ăn cho uống."

Ôn Kỳ vẫn lẳng lặng đứng bên cô, nghe cô nói câu này, bèn ngậy người, rồi quay vào phòng bếp.

Thực ra mới có hai ngày thôi, Ôn Viễn vẫn chưa suy sụp, nhưng Ôn Kỳ lại thấy mình không thể chịu nổi nữa. Anh ta đứng bên kệ bếp, nhìn màn tuyết trắng xoá ngoài cửa sổ, bỗng quay người đi ra ngoài.

"Ôn Viễn, đứng lên." Anh ta cố kiềm chế giọng nói của bản thân.

Nhưng dường như Ôn Viễn không hề nghe thấy, tới khi Ôn Kỳ cầm quần áo ra, cô vẫn ngồi ở chỗ cũ. Ôn Kỳ thấy lạ, bèn đưa tay đỡ cô dậy.

"Ôn Viễn?" Bàn tay vô tình chạm vào trán cô. Ôn Kỳ phát hoảng, "Ôn Viễn, em bị sốt à?"

Ôn Viễn bị sốt.

Khi tin này tới tai bà Kiều Vũ Phân, bà suýt đánh rơi cốc pha lê trong tay. Bà đặt cốc nước xuống, cố bình tĩnh lại, rồi mới nói với Ôn Kỳ ở đầu bên kia: "Bây giờ ông nội con không ở nhà, con cũng đừng nóng ruột."

"Con bé bị sốt rồi! Làm sao con không lo cho được! Để con đưa con bé đi khám bệnh!"

"Không được! Ngoài trời đang lạnh như thế, con còn định dẫn con bé đi đâu, con sợ nó sốt chưa cao đấy à?" Bà Kiều Vũ Phân mắng, "Mẹ sẽ bảo Tiểu Trương đưa bác sĩ riêng của ông nội con tới đó ngay bây giờ, chờ ông nội con về mẹ sẽ nói với ông!"

Bà Kiều Vũ Phân ngắt máy rồi vội vàng gọi điện cho phòng y tế, vừa sắp xếp xong thì lại có một cuộc điện thoại gọi tới. Là dì Thành, dì Thành về quê từ mấy hôm trước, nói là đêm nay sẽ ngồi tàu hoả về thành phố B, ngày mai sẽ về đến nhà. Đạo trước sau khi ông cụ xuất viện được mấy ngày bèn bảo dì Thành tranh thủ về quê đón Tết, ban đầu bà Kiều Vũ Phân cũng thấy khó hiểu, nhưng sau này mới biết ông cụ cố ý để bà rời đi, cho nên lúc này không thể lỡ lời, đành phải nói chuyện cẩn trọng.

Sau khi an bài mọi chuyện ổn thoả, bà Kiều Vũ Phân mệt mỏi ngồi xuống đầu giường, bấy giờ mới nhận ra người bà đã ướt đầm mồ hôi.

Gần cuối năm ông Ôn Hành Lễ phải tham gia rất nhiều bữa tiệc xã giao, cũng may hôm nay là liên hoan nội bộ, ông lại là sếp lớn nên chỉ cần xuất hiện chúc nhau vài câu, uống một chút rượu là có thể thoát thân một cách suôn sẻ. Từ xưa đến nay ông luôn ở lại tới tận khi kết thúc, bình dị gần gũi, được cấp dưới kính yêu ủng hộ, nhưng hôm nay ông chợt thấy vô cùng bức bối bèn bảo tài xế lái xe đưa ông về nhà từ rất sớm.

Ông cũng biết bà Kiều Vũ Phân rất ghét mùi rượu, nên sau khi về đến cổng nhà thì ông cũng không vào trong vôi mà ở bên ngoài để gió thổi tan mùi rượu, rồi mới từ từ đi vào trong sân. Lúc một chân ông vừa bước qua cửa chính của sân thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền ra, ông liền dừng bước, nhìn thấy bà Kiều Vũ Phân.

"Ôn Viễn sao rồi?"

Giọng bà khá lo lắng, ông Ôn Hành Lễ không khỏi chăm chú lắng nghe. Không biết đầu bên kia nói gì, khi bà nói tiếp thì giọng đã nhẹ nhõm hơn

hắn: "Đờ sốt là tốt rồi, tối nay ông cụ chưa về, ngày mai mẹ sẽ báo với ông. Không thể như thế mãi được..."

Bị sốt? Vừa nghe bà nói vậy, ông Ôn Hành Lễ bất giác bước nhanh tới trước mặt vợ, cao giọng hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Sự xuất hiện đột ngột của ông khiến bà giật mình, suýt nữa thì đánh rơi điện thoại: "Anh, anh sao vậy?"

Ông Ôn Hành Lễ không còn tâm trí đâu mà lảng nhãng với bà, "Ôn Viễn bị sốt? Đúng không hả?"

"Ừ bị sốt, nhưng bác sĩ đã tới đó, tiêm một mũi là đờ sốt rồi." Bà Kiều Vũ Phân bình tĩnh lại, "Bên nhà cũ lạnh quá, chắc vì vậy nên con bé mới sốt."

"Nhà cũ?" Giọng ông Ôn Hành Lễ lạnh đi, "Ông cụ nhất Ôn Viễn ở nhà cũ?"

Bà Kiều Vũ Phân hơi sững người, sau đó trầm giọng nói: "Ừ thì ông cụ bảo em dặn Ôn Kỳ đưa con bé tới nhà cũ đấy, sao nào?"

Ông Ôn Hành Lễ thực sự không biết nên nói gì cho phải, ông tức tối cào tóc: "Thế này không phải hồ đồ nữa! Mà là điên rồ tới cùng cực!" Nói xong ông quay người đi ra ngoài.

"Anh đi đâu đấy?"

"Còn đi đâu được nữa?" Ông cũng không quay đầu lại, "Anh đi đón Ôn Viễn về đây, không đợi được đến ngày mai được nữa!"

Tài xế đã lái xe đi rồi, vừa hay ông Ôn Hành Lễ cũng đã tỉnh rượu nên ông tự lái xe của mình. Trời tuyết đường trơn, xe ông cũng không có xích bọc lốp chống trơn, nhưng ông Ôn Hành Lễ cũng không nghĩ được nhiều

đến thế. Khởi động mãi mới nổ máy được, vừa lái xe ra khỏi dinh thự thì điện thoại của ông đổ chuông. Vốn tưởng là điện thoại của bà Kiều Vũ Phân, ông định tắt đi. Tuy nhiên vừa nhìn tên người gọi trên màn hình thì ông lại do dự, người gọi tới là em trai ông - Ôn Hành Chi.

Ông Ôn Hành Lễ suy nghĩ một đoạn, rốt cuộc vẫn ấn nút từ chối nghe điện. Không thể để người đó biết chuyện này, biết là phiền phức to. Nghĩ thế ông bèn đạp chân ga, tăng tốc độ lái về nhà cũ.

Nha cũ ở ngoại ô cũng đang loạn cả lên.

Vì bị sốt nên Ôn Viễn vô cùng mệt mỏi, trong lúc mơ màng, có người tiêm cho cô một mũi, cuối cùng cô cũng không thấy lạnh nữa, ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại thì thấy đầu đã tỉnh táo, nhưng mí mắt rất nặng không làm sao mở ra được, chỉ nghe được tiếng nói chuyện ngoài cửa, cô cố gắng lắng nghe, nhận ra giọng nói ấy hình như là của cha cô - ông Ôn Hành Lễ, cô bèn cuống lên.

Cha tới đây để đưa cô đi ư?

Trong phòng khách, ông Ôn Hành Lễ nhìn Ôn Kỳ, thực sự không biết nên nói gì cho phải. Ông xem xét thuốc trên bàn, cố nén giận: "Anh coi anh làm gì đây này!"

Ôn Kỳ im lặng không hề phản bác, thực ra hôm ấy anh ta cũng không biết gì cả, chỉ đưa Ôn Viễn tới đây theo lời của mẹ thôi, anh ta biết ông nội muốn gặp cô, song không ngờ ông cụ lại nhốt cô. Không những thế anh ta còn làm canh ngục, giam giữ cô suốt hai ngày qua.

Ôn Kỳ vẫn im lặng, ông Ôn Hành Lễ càng tức giận hơn, "Sao rồi hả?"

"Hết sốt rồi, ổn rồi ạ."

"Ồn rồi?" Ông Ôn Hành Lễ hừ lạnh một tiếng, "Đi tìm một cái thảm dày ra đây, cha đưa con bé về nhà!"

Nghe vậy Ôn Kỳ đứng lên, đối mặt với ông Ôn Hành Lễ.

Ông Ôn Hành Lễ trừng mắt nhìn anh ta: "Sao hả, không muốn đi đúng không? Định nhốt con bé tiếp à?"

Ôn Kỳ không đáp, quay người đi vào phòng ngủ.

Ông Ôn Hành Lễ tự tay mặc áo khoác cho Ôn Viễn vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, lại lấy thảm bọc người cô lại rồi bế cô lên. Ôn Viễn vốn đã khó chịu, bị kéo tới kéo lui khiến cô càng khó chịu hơn, nhưng dù vậy cô vẫn cố gắng mở mắt ra, nói với ông Ôn Hành Lễ: "Cha ơi, con không muốn đi..."

Ông Ôn Hành Lễ buồn khổ vô cùng, dỗ dành cô như dỗ trẻ con: "Ngoan nào, cha không đưa con đi đâu cả, cha dẫn con về nhà."

Ông đưa cô xuống tầng, Ôn Kỳ cầm đèn pin đi trước chiếu đường cho họ. Ba người cứ thế vội vã đi xuống, khi gần tới cửa toà nhà, Ôn Kỳ đột nhiên dừng bước khiến ông Ôn Hành Lễ suýt nữa thì va vào anh. Ông cau mày định trách anh ta, nhưng trong một thoáng ngẩng đầu nhìn lên, tất cả những lời ông định thốt ra đều trôi ngược vào cuống họng. Vì khi thấy họ xuất hiện ở cửa toà nhà, một chiếc xe đã bật đèn pha, vào lúc mà đôi mắt đã quen với ánh sáng chói mắt kia thì ông Ôn Hành Lễ mới nhìn thấy rõ người ngồi trong xe.

Là em trai ông.

Đêm mùa đông, giữa cái gió lạnh thấu xương, ông Ôn Hành Lễ khẽ há miệng nhìn Ôn Hành Chi.

Người kia đang ngồi ở ghế phụ cạnh ghế lái, nhìn ông bằng vẻ mặt vô cảm. Im lặng nhìn nhau suốt mười mấy giây, người kia mới xuống xe, vừa

đi tới cửa tòa nhà vừa thông thả cởi khuy áo khoác. Khi tới trước mặt ông Ôn Hành Lễ, anh đã cởi áo khoác: “Để em.”

Vừa nói anh vừa dùng áo khoác bọc lấy Ôn Viễn rồi ôm cô vào lòng. Ông Ôn Hành Lễ nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc ấy, hồi hồn trong chớp mắt, giữ Ôn Hành Chi đang định bỏ đi, “Hành Chi, chú không thể dẫn con bé đi luôn như vậy được!”

Nét mặt Ôn Hành Chi cực kỳ bình tĩnh: “Ồ? Tại sao?”

“Con bé vẫn đang ốm, nhà mình gần đây hơn khu phía đông ngoại thành, hơn nữa còn có bác sĩ...”

“Em biết.” Ôn Hành Chi ngắt lời ông, quay người trở lại trong xe.

Ông Ôn Hành Lễ đứng lặng người, lòng dạ rối bời, nếu thực sự để Ôn Hành Chi làm vậy thì chẳng phải mọi chuyện sẽ trở nên hỗn loạn hơn ư? Em trai ông và ông cụ vốn đã không hòa hợp, giờ lại thêm việc này thì có lẽ hai người sẽ ngày càng mâu thuẫn mất thôi.

Không ngờ sau khi lên xe, Ôn Hành Chi vẫn chưa vội rời đi, gần tới một phút sau, thấy ông vẫn đứng đó anh bèn bảo tài xế nhấn còi. Ông Ôn Hành Lễ lập tức hồi hồn, hiểu ra là anh đang chờ ông, vội đẩy đẩy Ôn Kỳ: “Lái xe! Về dinh thự!”

Ôn Kỳ vẫn im lặng nãy giờ, nghe cha bảo vậy thì như thế vừa hồi hồn, tắt đèn pin nhận lấy chìa khóa rồi đi lấy xe.

Hai chiếc xe, một trước một sau chạy ra khỏi khu nhà, tài xế xe Bentley cố lái thật chậm, để Ôn Kỳ lái xe phía trước. Ôn Hành Chi nhìn chiếc xe đang trước, cảm nhận được người trong lòng đang động đậy bèn nắm chặt lấy tay cô.

Có lẽ là thuốc đã phát huy tác dụng, hơn nữa tốc độ xe đều đều không mấy ảnh hưởng tới cô, Ôn Viễn dựa đầu vào ngực anh ngủ rất say. Nương theo ánh sáng mờ mờ trong xe, Ôn Hành Chi cúi đầu chăm chú nhìn cô, anh lấy ngón tay vuốt nhẹ gò má non nớt và đôi môi còn vương vết xước của cô, ánh mắt sâu thẳm mà âm u, không còn bình tĩnh như khi nãy nữa. Anh đưa tay thử nhiệt độ trên trán cô, sau đó nét mặt mới dần dịu đi.

Tài xế quan sát sắc mặt của anh, nhỏ giọng hỏi dò: “Ôn tiên sinh, chúng ta đi tới đâu vậy?”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn thẳng về phía trước, im lặng một hồi rồi mới hờ hững đáp: “Cứ đi theo xe đằng trước đã.”

Ôn Kỳ vẫn lẳng lẳng lái xe phía trước, ông Ôn Hành Lễ ngồi ở ghế phụ nói lỏng cà vạt, tựa đầu vào cửa sổ xe nghỉ ngơi một lát, đột nhiên ông bật thốt lên một tiếng.

“Sao thế ạ?” Ôn Kỳ đưa mắt nhìn ông.

“Không sao.” Ông Ôn Hành Lễ day day ấn đường, tức giận nói: “Rơi vào bẫy rồi, thế mà cha còn áy náy mãi vì thấy chú ấy lo lắng như vậy, thật đúng là...”

Nói một nửa thì ông lắc đầu, vừa không biết làm sao vừa bật cười tựa lưng vào ghế. Ôn Kỳ không tiếp lời, hiển nhiên là anh ta hiểu ý của ông.

Lát sau ông Ôn Hành Lễ đã bình tĩnh lại, chậm chậm thở dài, “Kiên quyết từ chối sự giúp đỡ của cha, đó là vì chú ấy đã nắm bắt toàn bộ tâm tư trong lòng cha rồi.” Em trai ông hiểu rằng, nếu chỉ có mình anh thì chắc chắn chuyện này không thể thành công, cho nên anh bèn chọn đúng thời cơ, một lưới tóm gọn, một lần dứt khoát...

Ông Ôn Hành Lễ cắn răng, nói: “Giăng bẫy giỏi lắm!”

Đúng lúc ấy thì gặp đèn đỏ, Ôn Kỳ dừng xe lại, lạnh nhạt nói: “Cha và ông nội đều hiểu rõ là không giấu chú được bao lâu mà.”

“Thôi đừng nhắc đến ông cụ nữa. Cha còn chưa biết phải ăn nói sao với ông cụ đây.” Ông Ôn Hành Lễ đau đầu than, “Ông cụ nhìn xa trông rộng, đã xem như xuất sắc lắm rồi. Còn chú của con ấy, không vào Bộ tổng tham mưu quân đội thì đúng là phí phạm nhân tài. Sao rồi, xe sau còn đi theo không?”

Ông Ôn Hành Lễ nhìn qua gương xe, sau khi chắc chắn xe Ôn Hành Chi vẫn đi đằng sau, mới yên tâm quay ra dặn Ôn Kỳ: “Đường này đông xe, lát nữa rẽ sang đường khác đi, đường đấy ít xe hơn.”

Ôn Kỳ lẳng lặng gật đầu, khi đèn xanh sáng lên, anh ta bật đèn xi nhan, chậm chậm rẽ vào một con đường khác. Sau đó khi xe quay đầu, ông Ôn Hành Lễ liếc ra sau theo thói quen, sắc mặt lập tức tái xanh!

Hóa ra chiếc Bentley vẫn đi sau họ này giờ đã không rẽ theo họ nữa, mà đi thẳng về phía trước khi đèn xanh vừa bật sáng. Ông Ôn Hành Lễ thấy chiếc xe ấy đi thẳng, lập tức bảo Ôn Kỳ quay đầu xe lại. Tuy nhiên giờ đang ở khúc rẽ, xe nào cũng đều đổ về hướng này, phía trước lại là đường một chiều, có phải cứ muốn quay lại là quay lại được đâu,

Ông vội gọi điện cho người kia: “Hành Chi! Lái xe về đây cho anh! Chú đi đường đấy làm sao về được dinh thự?”

“Ai bảo em sẽ về dinh thự?” Người kia nhỏ giọng, thong dong đáp: “Bắt người của em, lại còn nhốt người của em ở nhà cũ, tưởng em không biết nóng giận thật đấy à?”

“Chú, thế chú dẫn con bé đi đâu?” Ông Ôn Hành Lễ đã tức tới mức không biết nên nói gì cho phải.

“Điều này không cần anh bận tâm.” Người kia dứt lời cúp máy trước.

Ông Ôn Hành Lễ giận dữ đóng di động, thấy xe đã dừng lại thì tức tối nói: “Quay đầu xe đi!”

“Trơn quá, bánh xe lọt rãnh rồi.”

Ôn Kỳ nhìn đằng trước hờ hững khởi động xe, còn ông Ôn Hành Lễ lại quay đầu nhìn ra cửa kính, bất giác đập mạnh xuống cửa xe. Mẹ nó chứ!

Ngày hôm sau, tin Ôn Viễn đã bị Ôn Hành Chi đưa đi mới tới tai ông cụ Ôn. Khi đó ông vừa bước vào nhà, vung gậy lên một cái rồi ngồi xuống ghế sô pha giận dữ quát: “Gọi Hành Lễ ra đây!”

Ông Ôn Hành Lễ bồn ba suốt đêm, còn bị chọc giận đến sôi máu, bốn giờ sáng mới ngủ, đột nhiên bị ông cụ đánh thức, đôi mắt còn đầy tơ máu nhìn ông cụ với vẻ bất đắc dĩ: “Cha, cha làm sao thế?”

“Tôi làm sao ấy à? Tôi còn muốn hỏi xem anh có làm sao không đấy?” Ông cụ trừng mắt, “Anh nói đi, sao con bé lại bị dẫn đi?”

Ông Ôn Hành Lễ lấy tay cào cào tóc, ngồi xuống sô pha bực bội nói: “Chuyện này thì phải hỏi Hành Chi.”

“Tôi mà tìm được cái thằng hư đốn ấy thì tôi còn hỏi anh làm gì?”

Ông cụ giận dữ gầm lên, bưng cốc trà nhấp mấy ngụm cho hạ hỏa rồi hỏi tiếp: “Bây giờ có biết chúng nó đang ở đâu không?”

“Không có cách nào để biết cả.” Ông Ôn Hành Lễ nói, “Gọi điện tới thì không nghe máy, căn nhà ở phía đông ngoại thành cũng khóa chặt, không có người ở nhà.”

Ông cụ ừ một tiếng, “Tôi thấy anh nói thế này là muốn mặc kệ chúng nó đúng không?”

Ông Ôn Hành Lễ mệt mỏi nói: “Đi thì cứ đi đi, dù sao theo Hành Chi con cũng yên tâm.”

“Nói nhăng nói cuội!” Ông cụ giận dữ quát ầm lên, đặt ly trà xuống bàn thật mạnh tạo nên một tiếng vang lớn, ông Ôn Hành Lễ nhìn nước trà văng ra khỏi chén, lặng im.

Ở phòng khách cha con đối đầu, ở phòng bên dì Thành lại thấy vui vẻ. Sáng sớm dì Thành cũng mới về thành phố B, chưa ngủ bù liền vội vàng đi nấu bữa sáng. Bà cũng nghe bà Kiều Vũ Phân kể lại sơ sơ về chuyện mà ông cụ làm ra, biết được Ôn Viễn không sao, bà liền yên tâm.

Bà chẳng thấy bất ngờ chút nào cả, ông cụ cũng không chịu nghĩ lại xem, ông với con út đấu trí so đũa suốt bao nhiêu năm rồi? Thằng được mấy bận? Người kia luôn có phương phát chọc giận ông, còn ông cụ cứ tức lên là đòi ép anh vào khuôn khổ. Nhưng có ép được không?

Dì Thành nhướn mày, mỉm cười khe khẽ, đúng lúc ấy thì điện thoại đổ chuông. Bà thấy những người khác đều chẳng còn tâm trí đâu mà nghe điện thoại thì bèn nhắc máy, kết quả là vừa nhắc máy thì bà đã kích động tới mức không khép được miệng, vội đi ra ngoài vẫy tay với bà Kiều Vũ Phân: “Mau, mau mở cổng lớn ra.”

“Sao thế ạ? Lễ nào Hành Chi về nhà?”

Bà Kiều Vũ Phân vừa nói ra câu ấy, hai cha con ngồi trong phòng khách cũng ngẩng đầu nhìn bà.

“Là người còn quý hóa hơn cả nó.” Thấy ông cụ chau mày, dì Thành cười nói, “Là dì của nó, bà Tiểu Đường đến đây.”

Nghe vậy ông cụ sững người trong chốc lát rồi vội đứng lên đi ra ngoài, quên cả cầm gậy. Ông Ôn Hành Lễ vội đỡ lấy ông, khi hai người đi tới cổng

thì đã thấy ông Từ Mạc Tu đang đỡ bà Lý Tiểu Đường bước lên bậc thềm đá.

Không biết ông Từ Mạc Tu nói gì mà bà Lý Tiểu Đường nghe xong thì nhìn ông ấy bằng ánh mắt khiển trách. Lúc quay đầu lại thì thấy ông Ôn Khác đang đứng ở cửa. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sững sờ.

Phải đến gần một phút, ông Từ Mạc Tu mới mỉm cười: “Tiểu Đường, cũng phải hơn hai mươi năm rồi chúng ta mới lại tới chơi, chẳng lẽ cứ để chúng ta đứng thế này à?”

Lời này tuy là nói với bà Lý Tiểu Đường, có điều ông Ôn Khác lại là người tỉnh táo trước tiên. Ông cụ nhẹ nhàng đẩy tay ông Ôn Hành Lễ ra, chống gậy chậm chậm bước ra sân, thấy bà Lý Tiểu Đường, ông chăm chút nhìn bà một lúc, cất tiếng: “Bà, sao tự nhiên bà lại tới đây?”

Vừa hỏi xong, ông cũng hiểu ra. E là lại liên quan đến đứa con út của mình! Ông cụ giận tới nghiến răng.

Nhìn vẻ mặt của ông, bà Lý Tiểu Đường biết ông đã hiểu. Bà cầm lấy tay ông Từ Mạc Tu, đứng vững: “Ừ, tới rồi đây. Đêm qua có hai đứa bé đến nhà tôi, tôi với Mạc Tu cho chúng nó ở nhờ, cho nên chúng tôi mới tới đây xem sao.”

Bà chẳng hề giữ thể diện cho ông Ôn Khác, ông cụ cũng mất hết mặt mũi, đành chống gậy xuống đất, quay mặt đi mà mắng: “Cái thằng trời đánh này!”

Bà Lý Tiểu Đường và ông Từ Mạc Tu đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười. Bà chính là viện binh mà Ôn Hành Chi đưa tới, là át chủ bài cuối cùng của anh.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chẳng Phải Cháu Đã Nhận Ra Rồi Ừ? Chú Đang Cầu Hôn

Khi bà Lý Tiểu Đường bước vào nhà họ Ôn thì ở phía nam, mặt trời vừa mọc ở thị trấn A.

Ánh nắng chiếu vào trong nhà, lướt qua má Ôn Viễn, khiến Ôn Viễn vốn đang ngủ say không khỏi nhú mày.

Cô cảm thấy, giấc ngủ này quá dài. Cô mơ thấy rất nhiều chuyện, mơ thấy cha mẹ ruột mà cô chưa bao giờ gặp mặt, tuy nhiên rằng họ chỉ cho cô thấy hai bóng lưng. Lại như mơ thấy Ôn Hành Chi, hương vị quen thuộc của anh lẳng đang đâu đây, khiến giấc mộng trở lên chân thực vô cùng.

Ôn Viễn từ từ tỉnh lại. Mở mắt ra nhìn trần nhà, cô hoảng hốt trong giây lát. Mộng cảnh tan biến khiến Ôn Viễn hụt hẫng. Nhưng trong quá trình bước ra khỏi giấc mộng, trở về với thực tại, Ôn Viễn thấy có gì đó không ổn.

Cô đảo mắt bốn xung quanh một lần nữa, chợt cảm thấy quen thuộc tới lạ lùng, có điều mãi mà không nhớ nổi rốt cuộc đây là đâu. Cô cúi đầu nhìn quần áo trên người, vẫn là bộ quần áo ở nhà lúc trước. Kéo kéo góc áo ngủ, sự sợ hãi dần xâm lấn trái tim cô.

Ôn Viễn vội vàng xuống giường, lết tới bên cánh cửa, do dự một lát rồi mới mở cửa phòng. Ngoài cửa là một cái cầu thang, nhìn về phía bên phải

chính là phòng khách tầng một, Ôn Viễn trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng này, cuối cùng cũng nhớ ra đây là đâu.

Đây là nhà dì Đường. Không lẽ nhân lúc cô ngủ say, bọn họ đã đưa cô tới nhà dì Đường? Ôn Viễn bám vào tay vịn cầu thang, chậm chậm xuống nhà, đứng ở chân cầu thang, nhìn phòng khách không một bóng người, hai chân cô không khỏi run run. Cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân truyền đến từ phòng bếp ở đằng sau, Ôn Viễn quay lại, người mà Ôn Viễn nhìn thấy khiến cô muốn ngất xỉu.

Là Ôn Hành Chi. Anh đang bưng một bát canh từ trong phòng bếp ra ngoài, vừa ngẩng đầu liền thấy Ôn Viễn đang đi chân trần đứng dưới chân cầu thang, anh khẽ nhướn mày.

“Dậy rồi đấy à? Anh đặt bát canh xuống, chậm chậm bước tứ gang cô. Ôn Viễn không đáp, anh cũng không ong cô sẽ trả lời, “Còn thấy khó chịu không?”

Ôn Viễn vẫn ngẩn người nhìn anh, một tay duỗi về phía trước, như muốn chạm thử vào anh. Nhưng được nửa đường thì cô lại rút về. Cô sợ mình đang nằm mơ.

Ôn Hành Chi đứng trước mặt cô, chỉ cách cô hai bậc thang, vừa hay cùng tầm mắt với cô, nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô, anh chợt nở nụ cười. Anh đưa tay lên, dưới cái nhìn chăm chú của cô, nhéo nhéo má cô, hỏi: “Có đau không?”

“Đau.” Cô ngẩn ngơ đáp.

“Cho nên chú là thật.”

Ôn Viễn lại ngẩn ngơ nhìn anh một lúc nữa, tới khi tay cảm nhận được sự tồn tại của anh, cô bỗng òa khóc: “Cháu còn tưởng rằng ... huhu ... Cháu còn tưởng rằng ...”

Tại qua nạn khói khiến Ôn Viễn như người hụt hơi, đầu óc trống rỗng, nên nói chuyện cũng chẳng ra đâu nào đâu.

May mà Ôn Hành Chi hiểu hết.

“Thôi ...” Anh dịu dàng dỗ dành cô, ôm lấy eo cô, hôn lên đôi môi khô khốc của cô. Khi biết cảm giác ấm áp ướt át ấy đến từ anh, Ôn Viễn cố gắng giãy giụa, không chịu nghe theo. Ôn Hành Chi không bận tâm, vẫn ôm cô chặt. Cho tới khi cô bị anh hôn tới ngơ ngẩn, mới buông lỏng tay, dịu dàng hôn lên tóc mai mềm mại của cô: “Cô bé ngốc.”

“Cháu còn tưởng cháu đang nằm mơ.” Cô ghen ngào nói, “Còn tưởng cháu đã bị đưa đi rồi, cháu ...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt vừa tủi thân vừa tội nghiệp.

“Không đâu. Không ai có thể đưa cháu đi, cho nên đây không phải là mơ.” Anh kề vào trán cô, hôn lên chop mũi cô: “Ôn Viễn, chú đang ở cạnh cháu.”

Dù được dỗ dành như thế nhưng một tiếng sau Ôn Viễn mới chấp nhận được sự thật là cô đang ở thị trấn A, ở bên Ôn Hành Chi. Mà điều quan trọng nhất chính là, nơi này chỉ có hai người họ. Cô vừa uống canh mà anh bưng tới, vừa nói: “Tại sao chúng ta lại ở thị trấn A?”

“Chú đưa cháu tới.”

“Sao chú biết cháu ở đâu?”

“Có ai mà chú không thể tìm thấy?”

“Thế ông nội có biết chú đưa cháu tới đây không?”

“Giờ thì chắc là biết rồi.”

“Ông có đồng ý không.”

“Không.”

“Nói thế thì tức là chú đã đưa cháu tới thị trấn A trong tình cảnh ông nội không biết chuyện cũng không đồng ý? Đây coi như là ... bỏ trốn?”

Cô nhìn anh, nói ra hai chữ cuối cũng với vẻ khó tin.

Đây đúng là một câu tổng kết tuyệt vời. Ôn Hành Chi đưa mắt nhìn cô, cốc đầu cô một cái, bưng cái bát không lên, đi vào phòng bếp.

Ôn Viễn uể oải đi sau lưng anh: “Cháu còn tưởng ông nội đã đồng ý rồi, có mấy lời cháu còn chưa kịp nói cho ông nghe.”

Cô muốn xin lỗi ông, vì mỗi khi đối mặt với ông cô đều như gặp phải kình địch, không hề có bộ dạng của con cháu. Cô cũng muốn nói với ông rằng, cô sẽ chăm sóc Ôn Hành Chi thật tốt, cũng giống như anh chăm sóc cô vậy. Quan trọng nhất là, cô thực sự không muốn rời xa anh.

“Rồi sẽ đồng ý thôi.” Không muốn thấy dáng vẻ áy náy này của cô, anh lạnh nhạt nói, “Quãng thời gian này cháu cứ ở đây, còn những chuyện khác, tới khic háu khỏe hẳn rồi hẵng tính tiếp.”

“Thế còn chú?”

Ôn Hành Chi nhìn cô, nói đầy ẩn ý: “Đương nhiên chú phải ở đây chăm sóc cháu, cùng bỏ nhà trốn đi, sao có thể bỏ cháu lại một mình?”

Ôn Viễn đỏ mặt, bĩu môi đi ra ngoài. Khi Ôn Hành Chi thu dọn xong phòng bếp, quay ra ngoài thì cô đang ngồi trên sofe phòng khách. Thấy anh bước ra, cô vội hỏi: “Dì Đường và chú Mạc đâu rồi?”

Ôn Hành Chi thong dong ngồi xuống bên cạnh cô, “Tới thành phố B, hết Tết sẽ về.”

Tới thành phố B? Ôn Viễn nhớ đến lý do lần trước anh dẫn cô tới đây, không khỏi hỏi: “Để làm thuyết khách cho chúng ta ư?”

Nghe cô nói vậy, Ôn Hành Chi chỉ ừ một tiếng, rồi chợt đưa tay vòng ra sau, ôm chặt lấy eo cô: “Cháu nghĩ chú cần tới thuyết khách ư?”

“Thế để làm gì ạ?” “Không làm gì cả.” Qua lớp áo ngủ, ngón tay anh vuốt ve làn da cô, khiến Ôn Viễn thoáng rung mình, sau đó cô liền nghe thấy anh nói với giọng vô cùng trang trọng: “Bàn chuyện kết hôn thôi mà.”

Bàn chuyện kết hôn thôi mà.

Mấy từ này khiến Ôn Viễn xấu hổ chết đi được, mà bà Lý Tiểu Đường ở thành phố B rất xa nơi đây cũng chợt hắt hơi một tiếng. Bà lấy khăn tay ra lau, vừa ngáng đầu đã thấy ông Ôn Khác đang nhìn mình, bèn cười giải thích: “Đang bị cảm, ngại quá.”

“Là cảm lạnh à?” Ông bưng một cốc trà nóng đặt xuống trước mặt bà, “Bà chẳng biết lo sức khỏe gì cả.”

Bà Lý Tiểu Đường nhắc nắp cốc lên, nhìn là trà chìm chìm nổi nổi trong cốc, nói: “Có lo lắng nữa thì cũng vẫn là cái thân tàn này thôi, huống chi ông trời cũng ưu ái tôi, mắc lăm bệnh thế nhưng vẫn sống được đến tận bây giờ.”

“Nói gì thế hả?”

Thấy ánh mắt không đồng tình của ông, bà Lý Tiểu Đường cũng chẳng e sợ.

Ông Ôn Khác vốn có một khuôn mặt nghiêm nghị, quá nửa đời chinh chiến nơi sa trường khiến con người ông luôn tỏa ra khí thế sát phạt quyết đoán, hơn nữa sau này ông lại giữ chức vụ cao trong quân đội, rất hiếm có ai không e sợ ông. Cũng chính vì thế, rất nhiều người khi nói chuyện cùng

ông nhưng không dám nhìn vào mắt ông. Quá sắc bén, như thể chỉ một thoáng đối diện cũng đủ để ông nhìn thấu toàn bộ tâm tư của họ. Thế nên bà Lý Tiểu Đường thấy mình rất kỳ lạ. Gần như từ buổi gặp mặt đầu tiên, bà đã không sợ ông rồi, thậm chí còn nói chuyện với ông mà chẳng hề nề nang. Chắc vì không biết nên không sợ, khi đó, bà còn không biết ông là một nhân vật như thế. Có lẽ, bà biết thì sẽ tốt hơn ...

“Sao không nói gì?”

Một câu này kéo bà Lý Tiểu Đường ra khỏi dòng suy nghĩ, đôi mắt bà cũng dần sáng lên, chán chứa ý cười hiền hòa: “Tôi nói thật đấy, ông phải biết cảm ơn ông trời thì ông trời mới thương chứ?”

Ông Ôn Khác mỉm cười, cũng ngồi xuống đối diện với bà, không tranh luận nữa. Ánh mắt dừng trên chân bà, ông nói: “Mấy hôm trước tôi có tới thị trấn A thăm bà, nhưng khi ấy bà đang nằm viện ...”

“Tôi nghe Từ Mạc Tu kể rồi. Thực ra cũng chẳng phải bệnh tật ghê gớm gì đâu, không nằm viện cũng chẳng sao, chỉ là Mạc Tu ông ấy cứ khăng khăng ...”

“Nếu không có gì ghê gớm sao bà lại từ chối gặp tôi?”

Ông ở đó đợi chừng ba bốn hôm, vậy mà bà vẫn không chịu gặp mặt.

Bà Lý Tiểu Đường sững người: “Đó là vì bộ dạng đau ốm của tôi trông rất khó coi, nên mỗi lần phát bệnh tôi không gặp người ngoài.”

Người ngoài.

Ông Ôn Khác lẳng lặng nghiêm ngẫm hai từ này, chỉ thấy ngụm trà trong miệng ngày càng đắng ngắt.

Hai người im lặng một lúc, như thể ý thức được mình đã lỡ lời khiến ông không vui, và Lý Tiểu Đường ung dung mỉm cười: “Lần này tôi đến không phải để ôn chuyện, mà tôi có việc muốn bàn với ông.”

Ông Ôn Khác ừ, hỏi lại: “Bàn xong về luôn à?”

“Sao thế được.” Bà nói, “Ông thấy tôi đã bảo Từ Mạc Tu đi thu dọn căn nhà cũ của chị tôi rồi, cho nên lần này tôi sẽ ở đây chơi ít hôm.”

“Nếu bà tới để nói hộ nào tam thì tôi thấy đời này bà cũng không về được thị trấn A đâu.” Ông Ôn Khác chế giễu bà: “Tôi sẽ không đồng ý.”

“Nếu như vậy thật thì chuyên này cũng dễ xử lý thôi.”

“Ồ? Tức là sao?” Ông nhing bà với vẻ hứng thú.

Bà Lý Tiểu Đường bình thản nhìn ông, không hề né tránh: “Thế thì tôi sẽ về chuẩn bị đồ cưới cho Ôn Viễn càng sớm càng tốt, tổ chức hôn lễ ngay tại thị trấn A.”

“Ồ ồ!” Ông cụ giận quá hóa cười.

“Tôi cũng chẳng muốn hồ đồ đâu, cho nên giờ ông có thể ngồi bàn chuyện tử tế với tôi không hả?”

Ông Ôn Khác vuốt nhẹ tay vịn ghế, im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Con bé còn nhỏ quá, làm sao quán xuyến việc nhà cho lão tam được?”

Bà Lý Tiểu Đường không khỏi bật cười: “Hành Chi như thế mà còn cần người khác quán xuyến việc nhà cho nó nữa sao? Với lại, ông đừng thấy con bé ít tuổi mà lầm, trông thế thôi chứ cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, chưa chắc đã không chăm sóc được Hành Chi.”

“Bà cũng đừng khen nói, người giỏi giang đến mấy thì cũng có lúc phạm sai lầm, có khi nó hứng lên mới làm chuyện này ấy chứ.” Ông cụ tức tối

nói.

“Câu này của ông mới là hồ đồ ấy.” Bà Lý Tiểu Đường bật cười, “Giả như có chuyện đó thật, thì dù Hành Chi nổi hứng nhất thời, Ôn Viễn cũng chưa chắc đồng ý.”

“Nói cũng lạ. Con bé chưa từng gặp bà, sao bà biết như thế thì chưa chắc nó đã đồng ý?”

“Hai năm trước tôi đã biết rồi.”

“Hai năm trước? Bà đã gặp con bé?”

Bà Lý Tiểu Đường nhú mày, hóm hỉnh cười nói: “Hành Chi dẫn tới, tụi nó đã ở bên nhau từ lúc ấy rồi.”

Ông cụ hoàn toàn tái mặt, bực bội đập bàn một cái: “Cái thằng trời đánh!”

Bà Lý Tiểu Đường để mặc ông cụ phát giận xong, nói tiếp: “Cho nên sao ông có thể nói là Hành Chi nổi hứng nhất thời? Sao ông không nói thẳng ra là, ông lo cho danh tiếng nhà họ Ôn.”

Bị vạch trần, ông cụ thở dài buồn bã: “Tôi đã từng này tuổi rồi, nếu cứ sĩ diện mãi thì chẳng phải đã sống uổng nhiều năm? Quan trọng là Hành Chi ấy.” Ông nói, “Nó mới hơn ba mươi tuổi, tin này mà truyền ra ngoài thì người ta sẽ đánh giá nó ra sao?”

“Ông chê Ôn Viễn không xứng với Hành Chi?” Bà Lý Tiểu Đường vặn hỏi lại, “VẬY ông nói đi, Hành Chi phải cưới một cô gái như thế nào thì mọi người mới thấy ‘vừa lòng’?”

“Bà đừng có xét nét từng chữ một như thế.” Ông Ôn Khác tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Dù xứng hay không xứng thì truyền ra ngoài đều chẳng hay ho.”

“Bảo thủ!” Nà Lý Tiểu Đường tức giận nói.

Ông Ôn Khác giận quá hóa cười, lắc đầu rồi không nói nữa.

Đúng lúc này có tiếng xe chạy vào sân nhà, bà Lý Tiểu Đường đứng dậy, “Mạc Tu quay lại rồi, tôi đi về đây.”

“Ồ? Dọn dẹp nhanh thế cơ à?”

Ông cụ Ôn Khác vô tình hỏi, thấy bà Lý Tiểu Đường lườm ông, “Dù sao Ôn Viễn cũng mới ở xong, có gì đâu mà phải dọn dẹp.” Nghĩa đen nghĩa bóng đều không chừa mặt mũi cho ông cụ.

Ông cụ nhìn bà, bật cười: “Để tôi đưa bà xuống.”

“Không cần đâu.” Bà Lý Tiểu Đường từ chối, đứng dậy rời đi.

Ông Ôn cũng hiểu bà không muốn người khác coi bà như một người tàn tật, liền đứng yên tại chỗ. Bà Lý Tiểu Đường bước từng bước tới cửa, khi mở cửa thì lưỡng lự một lát, lại quay ra nhìn ông Ôn Khác, nhẹ giọng nói: “Tôi vẫn ong ông suy nghĩ lại, không vì thứ gì khác, chỉ vì tôi không muốn thấy bọn trẻ giẫm lên vết xe đổ của chúng ta. Nỗi khổ này, ông và tôi chịu còn chưa đủ hay sao?”

Ông Ôn Khác sững người, dưới ánh mắt chăm chú của bà, lặng lặng gật đầu.

Càng gần tới Tết âm lịch, hương vị của năm mới càng đậm đà hơn.

Năm cũ sắp qua đi, ở cửa nhà nào cũng có đèn lồng đỏ treo cao. Không giống với đèn lồng đỏ ở thành phố B, đèn lồng ở đây được thoa lên hai lớp dầu đặc, tuy không đỏ rực, song lại thêm mấy phần ấm áp. Dọc theo những con phố nhỏ đi tới trung tâm thị trấn, ở đó có một cây cầu, mỗi bên cầu có tám con sư tử đá, hình thù sư tử đá rất lạ lùng, miệng ngậm móc sắt, trên

mỗi móc sắt được treo một đèn lồng đỏ, buổi tối khi đèn lồng sáng, hai bên bờ song đều lung linh sắc đỏ.

Thực ra bà Lý Tiểu Đường không hề muốn đón Tết ở thành phố B, vì ở thị trấn không khí Tết rộn rã hơn nhiều. Tuy là buổi đêm lạnh âm độ, nhưng ngõ nhỏ phố lớn luôn có rất nhiều trẻ con vui đùa, nhất là ngày có tuyết rơi như hôm nay, toàn bộ thị trấn đều sôi nổi lạ thường.

Trước không khí ấy, nhà Ôn Hành Chi có vẻ khá buồn tẻ. Ăn xong bữa tối, anh nhàn nhã ngồi trên sofa, đặt laptop lên đùi để xử lý công việc. Còn Ôn Viễn thì ngồi trên sofe cách anh hơn một mét để xem ti vi. Sau mười mấy phút im lặng như vật, Ôn Hành Chi ngẩng đầu, day day huyết thái dương, gọi: “Ôn Viễn.”

Ôn Viễn liếc anh, không đáo mà quay đầu tiếp tục xem ti vi.

Trước thái độ hờ hững của cô, Ôn Hành Chi thoáng nhíu mày, vỗ vỗ vào vị trí cạnh mình: “Lại đây ngồi.”

“Không!”

Rõ ràng là cô đang dối. Còn nguyên nhân thì phải bắt đầu kể từ hôm cô vừa tới thị trấn A.

Hôm ấy anh vừa nói đến câu bàn chuyện kết hôn, phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn là đỏ mặt: “Ai bảo cháu muốn kết hôn?”

Ôn Hành Chi tỏ vẻ dễ bàn bạc: “Cũng được, thế cháu nói thử xem, ngoại trừ kết hôn thì chúng ta còn thiếu phân đoạn nào nữa, giờ bù lại là được.”

Ôn Viễn hơi bối, chuyện này cũng bắt cô phải nói ra sao? Chỉ số thông minh của anh cao như thế mà không nghĩ ra à? Đương nhiên là Cầu hôn rồi!

Ôn Hành Chi thấy cô lúng ta lúng túng thì hiểu ý nói: “Sao thế? Ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi ...”

Đoạn sau giới hạn cho trẻ dưới 1 tuổi, Ôn Viễn vội che miệng anh lại: “Không được nói nữa!” Mặt cô đỏ bừng, “Còn chưa cầu hôn mà đã đòi kết hôn rồi, nào có đơn giản như thế.” Chợt nhớ ra gì đó, Ôn Viễn lập tức cảnh giác: “Khoan đã ... anh nói dì Đường tới thành phố B để bàn chuyện kết hôn, dì ấy, dì ấy đại diện cho bên nào?”

Ôn Hành Chi thoáng trầm tư: “Dì ấy luôn coi cháu như con gái ruột, cho nên ...”

Cho nên dì ấy đại diện cho bên nhà gái là cô đúng không? Nhà gái đề xuất chuyện kết hôn với nhà trai? Đây là tập tục ở đâu thế? Cô đã phải chủ động thổ lộ, chủ động trong đêm đầu tiên thì thôi, giờ đến kết hôn cũng vẫn là cô chủ động? Có lẽ nào lại như thế? Có ai ngược đời như cô không?

Thế là trong cơn nóng giận, cô bắt đầu chiến tranh lạnh từ một phía.

Ôn Hành Chi cũng nghĩ đến chuyện này, anh đóng laptop lại, đứng dậy lên tầng. Khi Ôn Viễn đưa mắt nhìn theo anh, hụt hẫng bấu môi, thì người nọ đã cầm quần áo và áo khoác đi xuống nhà.

Ôn Viễn vội dời mắt đi, nhìn chăm chăm vào ti vi, chớp mắt đã cảm nhận được anh đi tới bên cô, vỗ vỗ đầu cô: “Mặc quần áo vào.”

“Để làm gì?” Cô xụ mặt nhìn anh.

“Tới lúc truyền dịch rồi.” Anh nói.

Vốn là khi Ôn Viễn vừa tới thị trấn A thì thấy cổ họng đau, nuốt nước bọt rất khó chịu, mời bác sĩ tới khám nói là cô bị sưng amidan, phải chuyển dịch thì mới khỏi được. Ở thị trấn A này có một vị bác sĩ già cực kỳ tài giỏi, phòng khám chỉ cách đây hai con phố.

Ra khỏi cửa, theo nguyên tắc chiến tranh lạnh, Ôn Viễn đi đằng trước, cách Ôn Hành Chi một khoảng. Ôn Hành Chi thông thả đi sau, ánh sáng tỏa ra từ đèn lồng hắt lên khuôn mặt anh, khiến nét mặt anh trở lên dịu dàng vô cùng.

Ở cuối phố có hai đứa bé đang chơi trượt băng, Ôn Viễn nhìn mà lòng dạ ngửa ngáy, cũng chạy tới chơi một chút, cơ mà không nhớ là mình đang đi giày vải bông, đi trên băng rã trơn, Ôn Viễn còn chưa hiểu rõ mô tê gì thì đã ngã lăn ra đất. Hai bạn nhỏ đứng đó, vừa che miệng vừa cười khúc khích, Ôn Viễn xấu hổ, muốn đứng lên nhưng vì băng trơn, cô càng nóng ruột thì lại càng không đứng dậy được. Cho tới khi một bàn tay với năm ngón thon dài xuất hiện trước mắt cô: “Đứng dậy được không?”

Tuy trông anh rất bình tĩnh, song Ôn Viễn vẫn nhận ra ý trê chọc trong câu nói này. Cô nửa đầu nhìn anh, đang định vịn tay anh để đứng lên thì chợt nảy ra một ý. Thế là con người cô đảo quanh một vòng: “Chú cũng cháu được không?”

Ôn Hành Chi nheo mắt, cốc đầu cô mấy cái, sau khi đỡ cô dậy thì quay người lại, khom lưng nói: “Lên đi.”

Ôn Viễn hí hửng leo lên lưng anh.

Phòng khám của bác sĩ già còn khá nhiều bệnh nhân, vì mấy hôm nay nhiệt độ giảm quá đột ngột, nen rất nhiều người bị ốm. Học trò của bác sĩ già chọn một căn phòng yên tĩnh để truyền dịch cho Ôn Viễn, đang chuẩn bị đi liền bị Ôn Hành Chi gọi người nọ lại, muốn xin một bình đầy nước nóng. Ôn Viễn thấy anh quay lại, đang nghĩ xem anh định làm gì thì đã thấy anh cầm lấy ống truyền dịch, đặt nó lên bình nước nóng, như thế thuốc vào cơ thể cũng không bị lạnh.

Ông cụ cũng đang truyền dịch bên cạnh thấy vậy, không khỏi cười nói: “Cô bé thật là có phúc.”

Ôn Viễn đỏ mặt, nhoén miệng cười. Nhưng khi ngồi xuống ghế, không cẩn thận đề lên chỗ tay vừa bị ngã, Ôn Viễn lại nhú mày.

Ôn Hành Chi thấy vậy, bèn hỏi: “Sau này còn có trượt nữa không?”

Ôn Viễn đỏ mặt, vẩy vẩy giày trên chân: “Tại chú bảo cháu đi giày này đấy.”

Ôn Hành Chi không phản bác, mà cúi người ôm lấy cô đặt cô lên đùi mình. Ban đầu Ôn Viễn còn hơi giãy giụa vì ở đây đang có nhiều người, tuy nhiên ngồi trong lòng anh thực sự rất dễ chịu, cô do dự một đoạn rồi quen dần, từ từ ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại thì xung quanh lại càng yên tĩnh, Ôn Viễn nằm trong ngực anh, được áo khoác bọc lấy vô cùng ấm áp, ấm tới mức cô chẳng buồn động đậy. Bên tai có tiếng lật sách, cô chăm chú nhìn kỹ, hóa ra là Ôn Hành Chi đan đọc sách, Ôn Viễn đưa mắt nhìn, thấy là sách về Triết học duy tâm thì mất hứng dời mắt đi nơi khác.

Có lẽ cũng cảm nhận được người trong ngực đã thức, Ôn Hành Chi khép sách lại, cúi đầu nhìn cô, thấy cô đang tròn mắt nhìn mình, “Còn phải truyền một bình nữa, cháu ngủ thêm một lúc đi.”

“Không buồn ngủ nữa.” Cô cọ cọ vào cổ anh, tựa đầu vào vai anh.

Ôn Hành Chi buông mắt nhìn một lúc, đưa tay vuốt tóc rối sau tai cô. Ôn Viễn chợt nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu hỏi anh: “Cháu muốn hỏi chú một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Mấy hôm trước cháu đã gặp Trần Dao.”

“Bao giờ?”

“Vào đợt chú vào viện chăm sóc ông.” Cô vừa nghịch đồng hồ của anh vừa nói, “Chị ta nói, giữa chú và chị ta, có rất nhiều chuyện mà cháu không biết ...” Ôn Viễn nheo mắt, ngửa đầu hỏi anh, “Có thật không đấy?”

“Chuyện mà cháu không biết?” Anh thong dong lặp lại lần nữa, “Không nhớ rõ.”

Nghe vậy, Ôn Viễn tức giận, há mồm cắn vào cổ anh một cái.

Ôn Hành Chi nhướn mày: “Đừng nghịch nữa, cẩn thận không làm dịch kim.”

“Thế chú nói thật đi.”

“Chú thực sự không nhớ rõ mà. Công việc của chú đã đủ đau đầu rồi, lại phải xử lý chuyện của cháu, còn tâm trí đâu mà nhớ mấy thứ khác? Với lại ...” Anh chợt giữ chặt hai chân cô, “Đừng nghịch nữa, nếu không sẽ gánh chịu hậu quả.”

Gánh chịu hậu quả? Ôn Viễn ngơ ngác nhìn anh, tới khi cô nhớ ra thế ngồi hiện tại của mình, mới chợt hiểu ra, hai má đỏ bừng.

Cô luôn dễ xấu hổ, tạm thời đình chiến, chỉ thăm mắng anh hai chữ: “Lưu manh!”

Bệnh tới như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Khi Ôn Viễn gần khỏi thì đã gần đến Tết. Vì bà Lý Tiểu Đường và ông Từ Mạc Tu đi khá vội nên trong nhà không có nhiều đồ Tết, cho nên nếu muốn đón Tết ở đây buộc phải vào thành phố mua đồ một chuyến.

Sáng hôm ấy Ôn Hành Chi lái xe đưa Ôn Viễn tới một siêu thị ở trung tâm thành phố W. Dọc đường đi, anh tỏ ra khá ung dung bình thản, tới khi đẩy xe hàng vào khu mua sắm, nhìn đám đông qua lại, anh thoáng nhướn mày.

Dạo trước, mỗi lần đón Tết ở thành phố W, anh luôn đi tới trước giao thừa mấy ngày, khi ấy bà Lý Tiểu Đường và ông Từ Mạc Tu đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, đến sủi cảo giao thừa cũng không cần đến anh gói, vì thế anh ít khi phải để ý tới chuyện này. Ấy thế nhưng có một câu rất đúng, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Ôn Hành Chi nhìn hàng hóa xếp đầy lên kệ, ngẫm nghĩ rất cuộc phải chuẩn bị những gì mới xứng với đêm giao thừa lần này.

Ôn Viễn nhàn nhã đi theo anh, thi thoảng lại ấy một thứ gì đó từ trên giá hàng vò vào trong xe, Ôn Hành Chi nhìn những thứ cô bỏ vào xe, chột nử cười. Anh nhớ ngày trước bà cụ có nói, hàng năm đi mua sắm Tết đều dẫn Ôn Viễn đi theo, thảo nào giờ trông thông thạo như vậy.

Kết quả, Ôn Hành Chi bước chậm lại, đi sau Ôn Viễn.

Ôn Viễn lại đặt vài thứ vào trong xe hàng rồi mới phát hiện ra Ôn Hành Chi đã đi sau cô từ bao giờ, cô quay đầu, nhìn anh với vẻ khó hiểu: “Sao chú lại đi sau cháu?”

“Có vấn đề gì ư?”

Ôn Hành Chi kéo cô vào trong, đúng lúc này có một chiếc xe hàng đẩy ra, Ôn Viễn đưa mắt nhìn, lại chỉ vào giá cao nhất rồi nói với anh: “Cháu muốn lấy sữa, vị chuối tiêu!”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện sữa đặt ở hàng trên cùng, cực kỳ cao, anh phải duỗi thẳng tay thì mới lấy được. Ôn Viễn hài lòng đặt sữa vào trong xe hàng, lại chỉ thêm vài thứ để anh lấy, đều nằm trong hàng cao nhất. Ôn Hành Chi nhướn mày nhìn cô một thoáng, lấy xuống những thứ mà cô cần. Ôn Viễn đã vừa lòng: “Được rồi, đi mua những thứ khác thôi.”

Nhìn vẻ mặt há hê của cô, anh mỉm cười hiền hòa: “Khoan đã, còn một thứ quên chưa lấy.”

“Thứ gì?”

Ôn Hành Chi không đáp, đẩy xe qua đám đông, đi thẳng tới giá hàng thứ hai ngược từ dưới lên. Ôn Viễn tò mò đi theo anh, tới khi nhìn thấy thứ mà anh định bỏ vào trong xe hàng, mặt thoát đỏ bừng.

“Chú, chú mua thứ này làm gì?”

“Đương nhiên là để dùng.” Anh đưa tay kéo cô tới bên mình, Ôn Viễn nhìn người khác đi qua, thực sự xấu hổ chết đi được. Durex là khắc tinh siêu thị của cô ư? Tại sao lần nào đến đây cũng bị anh lấy ra trêu ghẹo?

“Thế chú chọn nhanh lên.” Ôn Viễn đỏ mặt giục anh, “Hộp này đi.”

Cô bỏ bừa một hộp vào xe hàng, Ôn Hành Chi cầm lên nhìn qua, thông dong hỏi lại cô: “Cỡ nhỏ?”

Anh đưa mắt nhìn cô, Ôn Viễn chợt cảm thấy cổ mình lạnh toát, đành lúng túng đặt lại chỗ cũ. Ôn Hành Chi thoáng nâng khóe môi, tự chọn lấy. Ôn Viễn nhìn mà chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống cho xong.

“Được rồi, Ôn Viễn.” Anh xoa đầu cô, “Chú sẽ không trách cháu đâu.”

“Còn lâu cháu mới áy náy!” Cô giẫm chân anh một cái thật mạnh, ngừng đầu, lại bắt gặp ý cười thấp thoáng trong mắt anh, không khỏi nhỏ giọng kháng nghị: “Chúng ta đi sắm đồ Tết, chú, chú mua cái này làm gì?”

Ôn Hành Chi chấp nhận mọi kháng nghị của cô, thản nhiên ôm cô ra quầy thi ngân: “Đó cũng là đồ Tết, hơn nữa ...” Anh thoáng ngừng lại, nói ra một câu khiến Ôn Viễn muốn giết người diệt khẩu ngay tức thì: “Còn là nhu yếu phẩm.”

Đêm hôm ấy, người vừa mua nhu yếu phẩm – Ôn Hành Chi không làm gì cô cả, điều này khiến Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm, lại thấy hơi lạ lùng.

Thực ra là vì Ôn Hành Chi lo lắng cho sức khỏe của cô, vừa viêm vừa sốt, khiến người ta hao tổn tinh thần.

May mà sức khỏe của cô dần dần tốt lên, buổi sáng giao thừa chỉ có một người chuẩn bị sủi cảo, tuy tay nghề chưa bằng dì Thành, nhưng ăn cũng tạm được. Ôn Hành Chi không hề động tay vào, cô làm xong mới gọi anh ra xem, người nọ chỉ liếc cô một cái rồi lấy áo khoác đưa cô mặc vào, dẫn cô ra ngoài.

Ôn Viễn thấy hơi khó hiểu, vừa là giao thừa vừa là ngày tuyết lớn, anh định dẫn cô đi đâu? Tuy nhiên vừa thấy xe anh lái về hía động thị trấn A, cô liền hiểu ngay tức thì. Là đi thăm mộ bà Lý Nhược Thu trên núi Đông Sơn.

Phía đông thị trấn A có địa hình núi cao, càng lên cao tuyết rơi càng lớn, tuyết đọng ở nghĩa trang còn dày hơn tuyết dưới chân núi vài centimet.

Ôn Viễn đứng trước cổng nghĩa trang thờ hồn hển, nhìn từng ngôi mộ bị tuyết đọng bao trùm bên trong, phát hiện thực sự có người đến vào đêm ba mươi, vì những bông hoa đặt trước bia mộ vẫn còn tươi, chưa bị tuyết vùi lấp.

Tay phải Ôn Hành Chi xách một cặp lồng cơm, tay trái nắm tay Ôn Viễn đi tới trước mộ bà Lý Nhược Thu. Anh cúi người, lấy tay phải đi những bông tuyết đọng trên bia mộ của bà, để lộ ra khuôn mặt trẻ trung, thấp thoángu dâu. Sau đó anh đứng dậy, mở cặp lồng cơm mà anh cầm theo này giờ, lấy ra một chai rượu, cùng ba cái chén.

Ôn Viễn mở to mắt nhìn anh: “Thế này là ...”

“Khi một mình tới đây đón Tết thì chú chưa bao giờ tới thăm bà cụ.” Anh nói, đổ đầy ba ly rượu, “Lần này chú tới đây, là vì một giấc mơ vào tối hôm qua.”

“Chú mơ thấy gì?” Co mình trong lớp áo khoác dày, Ôn Viễn tò mò hỏi.

“Mơ thấy bà cụ.” Đưa cho cô một ly rượu, anh nói tiếp: “Trong mơ, tóc bà cụ bạc trắng, trách chú vô lương tâm, để bà cụ phải đón Tết trong cô độc hơn hai mươi năm.”

“Nếu bà còn sống thì năm nay mới sau mười tuổi, sao tóc lại bạc trắng được?”

Ôn Viễn ngây ngô hỏi một câu không đúng trọng tâm, đương nhiên bị Ôn Hành Chi phớt lờ.

“Chú thấy nét mặt của bà cụ thực sự đáng thương, liền nói mẹ đừng giận, ngày mai con sẽ đến thăm mẹ. Không ngờ bà cụ vẫn chưa hài lòng.”

“Tại sao ạ?”

Bây giờ Ôn Hành Chi mới đáp lại câu hỏi của cô: “Vì bà cụ bảo có một mình chú thì cũng chẳng có gì vui hết, bà cụ nói chú muốn đến cũng được, nhưng có chú thôi thì chưa đủ, kiểu gì cũng phải để bà cụ gặp mặt con dâu một lần.”

Nghe tới đoạn cuối, Ôn Viễn chợt hiểu ra: “Chú, chú đừng nói nữa ...”

Ôn Hành Chi không để ý đến cô, khéo môi thoáng hiện nét cười, nói tiếp: “Cho nên chú mới dẫn cháu đến đây.”

Ôn Viễn đỏ mặt, ngượng ngùng lườm anh: “Chú đừng lừa cháu, đừng tưởng cháu không biết chú định làm gì.”

“Cho nên ...” Anh đưa ta ôm lấy eo cô, khiến rượu trong chén cô suýt đổ ra ngoài, “Cháu có đồng ý không?”

“Đồng ý gì cơ?” Ôn Viễn vẫn giả ngốc.

“Chẳng phải cháu đã nhận ra rồi ư?” Anh nói, “Chú đang cầu hôn.”

Nghe thấy hai chữ này, Ôn Viễn suýt lặn từ trên núi xuống. Cô không mong người này có thể cầu hôn một cách lẳng mạn, cơ mà đừng có thể này được không? Ngay đây, trước mặt mẹ chồng tương lai đã tạ thế, cô từ chối bất kỳ yêu cầu nào của anh cũng là điều không ổn, chứ đừng nói là cầu hôn!

Ôn Viễn sụt sịt muốn khóc, vùi đầu vào ngực anh, “Chú cố ý đúng không.”

Trước mặt mẹ chồng, cô làm sao dám “bắt nạt” anh. Một khi đàn ông lớn tuổi ra chiêu thì đúng là khiến người ta cảm hận vô cùng.

“Đương nhiên không phải, nếu bà cụ còn sống chắc chắn sẽ đứng về phía cháu.” Anh nâng cằm cô lên, “Nếu cháu đồng ý thì hãy uống ly rượu này.”

Ôn Viễn lườm anh. Thế này mà còn không đồng ý nữa à? Chén rượu cho mẹ chồng tương lai kia chắc chắn sẽ được rải lên phần mộ của bà, đến mẹ chồng tương lai cũng uống rồi, cô còn dám không uống ư?

“Uống cũng được.” Ôn Viễn nhìn anh, nói: “Nhưng về vấn đề chú có được chính thức chấp nhận đúng thời hạn hay không, cháu còn phải suy nghĩ thêm.” Nói rồi cô nháy mắt nhìn anh, như đang khiêu khích.

Không ngờ anh chỉ mỉm cười, cầm ly rượu trong tay chạm vào chén của cô rồi uống cạn.

Khi xuống núi, việc khảo sát Ôn Hành Chi chính thức bắt đầu. Ôn Viễn bắt anh cõng mình xuống núi, vì cảm giác nằm trên lưng anh thật sự dễ chịu biết bao. Cô gối lên bờ vai anh, thấy anh vẫn bước đi vững vàng, chợt nhớ đến một chuyện: “Cho dù cháu đồng ý lời cầu hôn của chú, nhưng còn ông nội thì sao?”

“Chú đâu có kết hôn với ông cụ.”

Ôn Viễn lúng túng: “Dì Đường có thể giải quyết thật ư? Ông nội sẽ nghe lời dì ấy sao?”

“Cho dù ông cụ có nghe hay không thì dì ấy cũng sẽ giải quyết được?”

“Lợi hại vậy ư?” Ôn Viễn cảm thán, “Không lẽ ông nội cực kỳ yêu bà nội, cho nên ông cũng xem trọng cả dì Đường?”

“...”

“Mấy năm qua, mỗi lần trước Tết ông luôn tới thị trấn A thăm dì Đường. À đúng rồi, vì sao không gọi chú Từ là dượng? Chẳng lẽ hai người không kết hôn? Sao lại không kết hôn?”

Thắc mắc ngày càng nhiều thêm, song không thấy Ôn Hành Chi đáp lại, Ôn Viễn hiếu kỳ đẩy đẩy vai anh, nhưng chỉ nhận được ba chữ: “Yên nào.”

Ôn Viễn: “...”

Một lúc lâu sau, lâu tới mức dường như đường về dưới chân núi hiện ra rõ ràng, Ôn Hành Chi mới nói: “Với ông cụ, dì là một người rất đặc biệt.”

“Đặc biệt tới mức nào?”

“Đặc biệt tới mức ...” Trong lúc Ôn Viễn không nhìn thấy, Ôn Hành Chi nheo mắt, nét mặt cũng trở lên nghiêm nghị, “Tình yêu mà ông cụ dành cho dì ấy, còn nhiều hơn cả tình yêu dành cho mẹ chú.”

Nghe vậy, Ôn Viễn hít vào một ngụm khí lạnh, thấy khó mà tin nổi. Cô còn muốn hỏi thêm, có điều chợt thấy người cũng cô cứng đờ. Chắc hẳn đây không phải là đề tài thích hợp để nói vào một ngày vui vẻ như thế này.

Ôn Viễn nghĩ ngợi một thoáng, lại lẳng lặng tựa vào vai anh.

Ban đêm, thị trấn A trở lên rộn rã, tiếng nói cười cùng tiếng pháo truyền qua cửa sổ.

Sau khi ăn sủi cảo, Ôn Viễn nằm trên sofa, xem chương trình chào xuân với Ôn Hành Chi. Nửa tiếng trước giao thừa, chợt có một bông pháo hoa được bắn lên trời, Ôn Viễn thấy vậy bèn chạy tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện bông pháo hoa được bắn từ cầu đá trung tâm thị trấn. Cô vẫn luôn thích xem pháo hoa, nhìn thấy là cả người bồn chồn, muốn ra ngoài xem. Tuy nhiên còn chưa đi ra thì đã bị anh kéo cổ áo lôi về.

“Chú làm gì thế?”

“Thấy chán à?”

“Hơi hơi.” Ôn Viễn bĩu môi, nhỏ giọng đề xuất: “Ra ngoài xem pháo hoa được không?”

Ôn Hành Chi ngẫm nghĩ một chốc, đứng lên, buông một câu chờ chú một lát rồi đi lên tầng, khi xuống dưới thì tay đã cầm theo một dây pháo dài. Ôn Viễn thấy vậy không khỏi bật cười: “Thứ này làm sao so được với pháo hoa, với lại pháo thì phải đốt vào đúng mười hai giờ chứ?”

“Mười hai giờ thì chú không rảnh.”

Nói một câu như thế xong Ôn Hành Chi đi ra sân, anh xắn tay áo, châm điếu thuốc ngậm trong miệng, sau đó kéo dây pháo giữa sân. Ôn Viễn nhìn anh làm từng việc một, trong đầu vẫn lẩn quẩn câu nói khi nãy của anh.

Anh không rảnh? Anh phải làm gì? Ôn Viễn nghĩ một lúc, tiếng pháo ùng ùng chợt nổ bên tai, cô kêu lên một tiếng rồi che tai lại, lấy hết can đảm hét lên: “Lưu manh, hôn quân!”

Bất hạnh thay, người nọ lại nghe thấy, anh quay đầu nhìn cô, chậm chậm hít một hơi thuốc, sau đó dập tắt điếu thuốc một cách dứt khoát rồi đi về

phía cô. Nhìn đôi mắt anh, Ôn Viễn chợt nảy sinh linh cảm khiến cô sợ run người. Cô ôm lỗ tai trốn ra sau, chớ tới khi chạm phải cánh cửa đã đóng, hết đường trốn chạy.

Ôn Hành Chi buông mắt nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, sau đó chợt giữ eo cô rồi bế bổng cô lên, tiếng pháo đình tai khóa lấp tiếng tim đập loạn nhịp, anh ôm cô bước nhanh lên tầng.

“Chú định làm gì?” Cô đỏ mặt giãy giụa.

Ôn Hành Chi cười, không hề xao động, nói: “Còn nhớ nhu yếu phẩm mà chúng ta đã mua không?”

Ôn Viễn “...”“Giờ là lúc cần dùng tới nó.”

Ôn Viễn xấu hổ dụi đầu vào ngực anh, cảm nhận nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của anh, từ từ nhoẻn cười. Cũng tốt, mùa đông này quá lạnh, hãy cho họ dùng cách ấy để sưởi ấm và an ủi lẫn nhau.

Một tuần sau Tết âm lịch, Ôn Hành Chi và Ôn Viễn mới lên đường về thành phố B. Sau trận tuyết lớn đầu tiên, nhiệt độ ở thành phố cũng không cao lắm.

Tâm trạng Ôn Viễn khá phức tạp, theo lý thuyết về thành phố B là tốt, đúng là chuyện này không thể lẫn lữa mãi được. Nhưng nghĩ tới việc trước khi đi đã khiến ông cụ nổi trận nổi đình, giờ trở lại không biết tình hình sẽ ra sao Ôn Viễn liền thấy phiền muộn, ngẫm nghĩ một đoạn, cô hỏi Ôn Hành Chi đang lái xe: “Khi tới thành phố B, chúng ta về khu phía đông ngoại thành hay về dinh thự?”

“Về dinh thự trước đã.”

Ôn Viễn đáp vâng, lại không kìm lòng được mà hỏi anh: “Dì Đường còn ở đó không?”

Nghe giọng điệu chần chừ lo âu của cô, Ôn Hành Chi thấy buồn cười: “Sao thế? Chẳng nhẽ sau này gặp ông cụ cũng cần dì Đường hộ tống?”

Ôn Viễn nhỏ giọng nói: “Đây là tình huống đặc thù.”

“Yên tâm, không sao đâu.”

Đèn đỏ bật sáng, anh dừng xe lại, quay sang nhìn thấy cô đang bĩu môi, dưới ánh nắng, làn da mịn như sứ của cô càng thêm nổi bật, anh đưa tay véo nhẹ gò má non nớt của cô, lại vén tóc rối ra sau tai cô. Ôn Viễn cũng chột nghiêng đầu nhìn anh, mắt sáng lấp lánh.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Kể cho cháu nghe chuyện của ông nội và dì Đường đi.”

Anh thoáng ngáy người, buông tay quay đầu tiếp tục lái xe. Ôn Viễn vẫn chưa nản lòng, hỏi tiếp: “Kể đi mà, kể một chút thôi, xem như giết thời gian.”

“Muốn giết thời gian thì tự kiếm việc mà làm.” Anh nói, “Chú đang lái xe, không rảnh để kể chuyện cho cháu.”

“...” Ôn Viễn bĩu môi, “CHú không muốn kể cho cháu thì có.”

Trước lời chỉ trích của cô, anh không những không phản bác mà còn nhúu mày. Ôn Viễn hơi giận, song cô chưa bao giờ cậy mình được chiều chuộng mà lên mặt, những chuyện anh không muốn làm cô cũng sẽ không bắt anh làm cho bằng được, cho nên cô chỉ lẳng lẳng quay đi, không hỏi tới nữa.

Khoảng nửa tiếng sau, khi xe tới một trạm thu phí, đang xếp hàng đợi nộp phí, Ôn Hành Chi mới có thời gian để ý đến cô thì phát hiện cô đã ngủ quên từ bao giờ, cằm đặt lên hai đầu gối, đầu gật gà gật gù, cũng may có

dây an toàn giữ lại không để cô ngã xuống. Ôn Hành Chi lấy áo khoác ở ghế sau đắp lên người cô, không ngờ tay anh chạm phải tai cô, khiến cô tỉnh lại.

Chung giường chung gối nhiều ngày như vậy, sao anh không biết khi cô bé này nửa tỉnh nửa mê là lúc trông cô đáng yêu nhất. Nhân lúc cô không đề phòng, anh đỡ lấy đầu cô, khẽ hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Ôn Viễn lập tức tỉnh táo, đẩy mạnh anh ra, Ôn Hành Chi buông tay, lại trùm kín áo lên người cô: “Cháu hỏi chuyện của ông cụ và dì Đường làm gì?”

“Cháu tò mò ạ.”

Cô dụi dụi vào tay anh, hành động này khiến Ôn Hành Chi không khỏi bật cười. Anh rút tay về, lái xe ra khỏi trạm thu phí, “Thực ra cũng không có gì, chỉ đơn giản là gặp sai người vào sai thời điểm mà thôi.”

“Tức là sao?”

“Hắn là cháu cũng biết, sau khi người vợ đầu tiên qua đời, nhờ sự giới thiệu của đơn vị, ông cụ mới quen mẹ chú, ông cụ không có tình cảm gì với bà cụ cả.” Ôn Hành Chi nói, tay nắm chặt tay lái, “Ông cụ luôn là người cô độc, với người vợ đã cùng ông bước qua những tháng ngày gian khổ nhất, thì tình thân vẫn lớn hơn tình yêu; với mẹ chú, ông chỉ nghĩ bà là một người phụ nữ giỏi ca hát thôi. Người duy nhất khiến ông rung động, thậm chí giúp ông cảm nhận được hương vị của tình yêu, chỉ có dì Đường.”

Ôn Viễn không hiểu lắm: “Tại sao lại thế? Chẳng phải bà nội và ông nội đã quyết định lấy nhau sao?”

“Đúng.” Ôn Hành Chi nói, “Cho nên ông cụ mới có cơ hội cảm nhận được sự đáng yêu của dì Đường. Khi đó dì ấy mới mười bảy mười tám tuổi, nhưng hiểu biết rộng lại dặn dũ, không hề giống một cô bé, lần đầu tiên gặp ông cụ thì đã dám cao giọng hỏi ông là ai. Dì tưởng rằng ông muốn cướp mất người chị gái cùng sống nương tựa với mình, luôn gây khó dễ cho ông

ấy, ông cụ đã bao giờ gặp phải cô gái như vậy đâu. Ông phải tốn nhiều công sức mới lấy lòng dì Đường thì mới cưới được mẹ chú.”

“Lẽ nào tình cảm bắt đầu nảy sinh từ đó?” Sau khi nghe xong, Ôn Viễn khẽ than, “Không ngờ thời trẻ dì Đường lại tình nghịch như thế.”

“Nếu không vì vậy thì e là ông cụ cũng chẳng để mắt đến dì ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó ...” Ôn Hành Chi nheo mắt, “Sau đó ông cụ vẫn cưới mẹ chú.”

“Bà nội có biết không ạ?”

“Chắc là có.” Tuy thế bà vẫn nhăn nhọc cả đời, không bao giờ hỏi lấy một câu.

“Vậy dì thì sao? Dì có tình cảm với ông nội không?”

Ôn Hành Chi im lặng một lúc rồi mới hờ hững nói: “Chỉ sợ cũng có.”

Ôn Viễn: “...”

“Chỉ là cuối cùng dì ấy rất quyết tâm, sau khi nhận ra thì dì ấy lập tức chuyển khỏi nơi ở chung với mẹ chú, đến ký túc xá Đại học Quân chính rồi quen chú Từ ở đó.”

Ôn Viễn nghe vậy, cảm thấy dì Đường không những quyết tâm mà còn là một người thông minh. Khi ấy, đó là biện pháp tốt nhất.

Cô quay đầu nhìn anh, chợt nghe anh cười khẽ như có như không, nói: “Thực ra lúc đó ông cụ và mẹ chú còn chưa kết hôn, nếu ông ấy đổi ý thì có khi vẫn kịp.”

“Sao có thể thế được!” Ôn Viễn mở to mắt nhìn anh, “Cho dù ông nội muốn thế thì di Đường cũng sẽ không chịu!”

Vẻ mặt Ôn Hành Chi trở lên phức tạp, anh liếc nhìn cô rồi lại nhìn thẳng về phía trước, khe khàng thở dài, “Đương nhiên ông cụ không ngốc như thế, người bận tâm tới danh dự như ông không bao giờ chịu đánh mất vinh dự và danh tiếng, nhưng ông cũng chẳng thiết gì nữa. Tính di lại cương quyết, có lẽ cháu không biết, từ khi di ấy và chú Từ về thị trấn A, từng ấy năm mà chỉ tới thành phố B có hai lần. Lần trước đến là khi mẹ chú qua đời.”

Như vậy lần này, bà đến vì hai người họ?

Ôn Viễn kinh ngạc nhìn con đường phía trước, cô đã hiểu lý do vì sao anh chắc chắn rằng, chỉ cần di Đường ra tay thì mọi chuyện sẽ được giải quyết êm đẹp.

Câu chuyện về hai người ấy đã khiến cô xao động, nhưng hai người trong câu chuyện này, bước qua mấy chục năm bãi bể nương dâu đã trở lên bình thản, cho dù đứng trước mặt nhau, cũng không còn thấy lòng mình xao động.

Trong dinh thự nhà họ Ôn thành phố B, bà Lý Tiểu Đường đang bưng một ly trà nóng, đứng trên bậc thềm nhìn ông Ôn Khác khom lưng sửa sang cây cảnh. Tuy mới đầu tháng hai sao đã qua lập xuân, tiết trời cũng ngày một ấm áp. Trước đó mấy hôm, mọi người trong nhà đều vô cùng bận rộn nên không ai chăm sóc cây cỏ, nhân ngày đẹp trời di Thành vội dọn chúng ra ngoài đón gió. Ông cụ chẳng có việc gì làm bèn đích thân phụ trách việc chăm cây.

Hôm nay bà Lý Tiểu Đường một mình tới đây, thấy ông đang bận nên đứng cạnh xem: “Hôm trước tôi nhận được điện thoại của Hành Chi, nói là hôm giao thừa đã dẫn Ôn Viễn tới một thăm chị.”

Ông Ôn Khác ừ một tiếng nhưng không ní gì cả, bà Lý Tiểu Đường biết ông vẫn giận vì Tết nhất mà tên kia chẳng gọi lấy một cuộc điện thoại về nhà, tùm tùm cười nói tiếp: “Nó nhờ tôi gửi lời hỏi thăm đến ông.”

Bấy giờ ông Ôn Khác mới hừ, “Vậy bà nói với nó là tôi chẳng mượn nó quan tâm.”

“Tôi không nói được mấy lời ấu trĩ như thế, ông tự đi mà nói với nó.”

Ông Ôn Khác không đáo, chăm chú tĩa cây, bà Lý Tiểu Đường xem một lúc, chột thờ dài nói: “Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, sống trên đời này có càng ít người thân càng tốt, mà nếu như phải chết, tôi sẽ chết trước họ.”

Ông Ôn Khác nhìn bà, không cho là đúng: “Nói lung tung.”

“Thật đấy.” Bà mỉm cười, “Vì mỗi lần tiễn một người thân ra đi, tôi lại thấy như đã sống hết một đời. Đời này có những gì, chẳng ngoài sinh ly tử biệt, nên sao có thể là nói lung tung?” Bà nhìn ông Ôn Khác, dịu giọng nói: “Chắc ông đã nhiều lần vào sinh ra tử nên mới không để ý bốn chữ Sinh Ly Tử Biệt, nói thì dễ nhưng chỉ có người từng trải qua mới biết nó khổ tới mức nào.”

Ông Ôn Khác tiếp tục miệt mài tĩa cây, bà Lý Tiểu Đường không thấy rõ nét mặt của ông, có điều bà biết chắc là ông đang suy ngẫm, vì động tác trên tay ông chậm hơn nhiều. Quả nhiên không bao lâu sau, ông nói: “Bà nói nhiều như thế, chỉ đơn giản là muốn tôi đừng làm khó lão tam. Mấy hôm trước bà còn mắng tôi, sao hôm nay lại đổi sang chiến lược tình cảm.”

“Tôi cũng không nghĩ mình có thể đánh động tâm hồn sắt đá của ông.” Bà mỉm cười, “Tôi là phụ nữ, tôi yếu đuối là chuyện thường tình, nhưng Hành Chi mạnh mẽ hơn tôi, từ năm đầu tiên tới thị trấn A thăm chị, tôi chưa bao giờ thấy nó lộ vẻ buồn bã cả, chứ đừng nói là khóc.”

Ông Ôn Khác im lặng hồi lâu, “Tính nó giống tôi.”

“Cũng chưa chắc.” Bà Lý Tiểu Đường nói, “Khi chị qua đời thì nó mới là đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, vậy mà trong lễ tang cũng không thấy nó khóc, sau đó tôi thăm hỏi nó, tôi hỏi nó có buồn không. Ông đoán xem nó trả lời thế nào?”

“Trả lời thế nào?”

“ Nó nói nó chỉ sợ hãi thôi, nó sợ sau này khi muốn gặp mẹ mà lại không thể nào tìm được. Cảm giác hoang mang khi đi khắp thế gian cũng không thể tìm thấy một người, kiểu tâm địa sắt đá như ông làm sao hiểu được? Ông đã khiến Hành Chi sợ hãi một lần, giờ ông còn muốn nó phải đối mặt với nỗi sợ ấy lần thứ hai sao?”

Những lời cuối nghe khá nặng nề, nhưng bà Lý Tiểu Đường biết, không nặng nề thì không thể ép được ông.

Quả nhiên ông Ôn Khác đặt cây kéo trong tay xuống, đứng lên, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn bà một lúc, sau đó chấp tay sau lưng, quay người đi vào trong nhà.

Khi ông bước qua bà, bà nghe thấy một tiếng thở dài. Tựa như phiền muộn, lại tựa như thỏa hiệp.

Gần sẩm tối, Ôn Hành Chi và Ôn Viễn mới về tới dinh thự nhà họ Ôn.

Dừng xe xong, vừa đi vào trong sân thì đã thấy bà Lý Tiểu Đường và dì Thành đứng ở cửa phòng khách. Hai bà cụ đang nói chuyện phiếm, ngẩng đầu thấy hai người bước vào liền im lặng. Ôn Viễn liền thấy bối rối, vô thức nắm lấy tay Ôn Hành Chi.

bà Lý Tiểu Đường nở nụ cười: “Tôi thấy con bé sợ rồi.”

“Tôi cũng thấy thế.” Dì Thành trêu chọc, vẫy tay với cô, “Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mau vào đây xem nào.”

Một thời gian rồi bà không gặp Ôn Viễn, làm sao không nhớ cho được. Nấn từ trong ra ngoài, tuy biết cô bé này chưa bap giờ béo tốt cả, nhưng vẫn nuốt nhẹ cảm cô, xót xa nói: “Gầy đi rồi.”

“Đâu có ạ.” Ôn Viễn chớp chớp đôi mắt long lanh, nói: “Dì sờ thử chỗ này đi, cháu có bụng con rồi đấy.”

Dì Thành không đáp, khước mắt đỏ hoe. Bà Lý Tiểu Đường bèn vỗ vỗ vào tay bà cụ: “Được rồi, trời lạnh thế này mà còn vén áo lên, dì thấy cháu đúng là người không sợ lạnh.”

Ôn Viễn cười ngọt ngào: “Dì Đường, dì tới rồi. Chú Từ đâu ạ?”

“Đang bận trong phòng bếp, mẹ cháu cũng ở trong đó, biết hôm nay hai đứa về nhà, bảo là muốn làm bàn đồ ăn ngon.”

“Hay quá.” Ôn Viễn cười tí mắt, “Cháu thích nhất là đồ ăn chú Từ nấu.”

Bà Lý Tiểu Đường lườm Ôn Hành Chi: “Nhìn cái bộ dạng này, quãng thời gian này con bỏ đói nó hả?”

Ôn Hành Chi ung dung đáp: “Dì thấy chuyên đó có thể xảy ra được sao?”

Rõ ràng là một câu hỏi bình thường tới không thể bình thường hơn, vậy mà vào tai Ôn Viễn, lại thấy có gì đó không ổn. Cô quay đầu, đỏ mặt nhìn Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi đang định trêu cô thêm một lúc nữa thì nhìn thấy ông cụ.

Ông Ôn Khác đang đứng đầu cầu thang tầng hai, định đi xuống, thấy ánh mắt của mọi người đều dồn về phía mình, ông lại không vội xuống. Ông nhìn hai người một lúc, hừ, “Sao? Lập công trở về à? Còn bắt người ta xuống tận nơi chào hỏi mới được?”

Vừa nghe giọng điệu của ông cụ, Ôn Viễn liền thấy căng thẳng. Những người khác vẫn đang ngồi im, dì Thành liếc nhìn Ôn Viễn, và Lý Tiểu Đường túm túm cười, không đáp lời, còn Ôn Hành Chi đang nhú mày nhìn ông cụ. Khuôn mặt ông cụ không giấu nổi sự giận dữ, liếc nhìn Ôn Viễn, nói::“Cháu lên đây, theo ông vào thư phòng.”

Tim Ôn Viễn chột vọt lên, đầu còn chưa kịp nghĩ có nên đi hay không, thì chân đã tự động bước theo. Ôn Hành Chi thấy thế, vội giữ tay cô lại, Ôn Viễn giật mình nhìn anh, thấy anh không để ý tới cô mà nói với ông cụ: “Đã tới nước này, có chuyện gì thì cha cứ nói thẳng trước mặt chúng con.”

Ông cụ lờm anh, quay người đi tới thư phòng. Thế coi như ngầm đồng ý, Ôn Hành Chi và Ôn Viễn cùng lên tầng hai.

Trong ngôi nhà này, từ nhỏ tới lớn nơi mà Ôn Viễn sợ phải vào nhất chính là thư phòng, mà hiển nhiên Ôn Hành Chi là khách quen của thư phòng ông cụ, vừa bước vào thì chọn chiếc sofa thoải mái nhất ngồi xuống. Ông cụ trừng mắt nhìn anh, gõ lên bàn: “Anh góm quá nhỉ, tôi đã cho anh ngồi chưa?”

“Cha cũng đâu có nói con không được ngồi.”

Ông cụ cũng biết anh vẫn con giận, bèn liếc anh một cái, đẩy đẩy ly trà trước mặt: “Rót cho cha ly trà.”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu, vẫn không đứng dậy. Ôn Viễn đứng cạnh thì hơi cuống lên, sợ ông cụ lại vì chuyện này mà tức giận, đang định pha trà cho ông thì anh đứng lên, bưng ly trà trước mặt ông cụ đi, bước tới trước tủ pha trà cho ông cụ.

Ông cụ khẽ nhướn mày, tựa vào ghế, xem như hài lòng. Ông cụ chuyển tầm mắt lên người Ôn Viễn: “Đã khỏe hơn chưa?”

Chợt nghe ông cụ hỏi như vậy, tim Ôn Viễn đập thình thịch theo phản xạ: “Khỏe hơn rồi ạ.”

Ông cụ ừm một tiếng, gật đầu.

“Cha còn minh mẫn lắm.” Đặt ly trà trước mặt ông cụ, Ôn Hành Chi thông thả nhìn ông, nói: “Bao nhiêu năm rồi không có ai ở nhà cũ, cha chỉ don đẹo vài ngày đã nhốt người vào trong ấy, vừa ấm vừa lạnh, không ồm mới là lạ.”

Đánh đòn phủ đầu thì thôi, giờ ông cụ ngồi, anh đứng, rõ ràng cảm giác ưu việt không nằm trong tay mình, cho nên trước hành động khơi mào của đứa con út, phản ứng của ông cũ cũng coi như bình tĩnh, ông cụ nâng chén lên, nhắc nắp ly trà, thổi mấy hơi rồi nếm thử, cau mày nói: “Anh pha cái gì thế này? Có phải trà tôi vẫn uống hay không đấy?”

Ôn Hành Chi thoáng ngừng lại, hai tay chống lên bàn, chợt nở nụ cười: “Mấy hôm nay còn vẫn luôn muốn hỏi cha một câu.”

“Ồ?” Ông cụ ngẩng đầu lên nhìn anh, “Anh nói đi.”

“Cha nhốt Ôn Viễn lại, định đưa Ôn Viễn đi đâu?”

“Không khiến anh phải lo.” Ông cụ thông dong đáp trả.

Nụ cười trên mặt anh không còn thoải mái như trước, mà hơi lảng lại, Ôn Viễn ngồi nghe hai người nói chuyện, lại không thấy căng thẳng như khi vừa vào, trái lại còn thấy thoải mái lạ thường. Bởi vì, xem hai người không ai phục ai đấu trí với nhau, là một chuyện – vô cùng thú vị. Nhất là Ôn Hành Chi, cô chưa bao giờ thấy ai có thể khiến anh ghen lời như thế.

“Được rồi.” Ông cụ nói, “Giờ có nói chuyện này cũng chẳng để làm gì, anh cũng tìm được người rồi, chúng ta bàn sang chuyện khác.”

“Cha nói đi ạ.”

“Tôi biết, anh đang oán trách tôi.” Trầm tư một lát, ông cụ do dự nói tiếp: “Anh trách tôi tự ý cham vào căn nhà cũ mà khi còn sống, mẹ anh yêu quý nhất, hơn nữa còn nhất Ôn Viễn trong ấy.”

Nghe xong Ôn Hành Chi cười như có như không, hơi nhếch môi: “Cho nên?”

“Cho nên về chuyện này, là tôi có lỗi với anh ...” Ông cụ nhìn vẻ mặt anh, nhấn mạnh từng chữ, “ Nhưng tôi phải nói cho anh biết, chuyện tôi không đồng ý thì tôi vẫn cứ không đồng ý.”

Dứt lời ông cụ nhìn anh bằng đôi mắt sắc bén.

Ôn Hành Chi vẫn đang ngẫm lại lời ông cụ, lát sau mới ồ lên một tiếng, nói: “Con biết rồi.”

Ba từ không đuôi này khiến ông cụ không bình tĩnh, ông lại gõ lên bàn, nhnf Ôn Viễn đang ngồi chờ đợi, nhấn mạnh: “Anh đã nghe rõ lời tôi nói chưa hả?”

Ôn Hành Chi cười đầy hàm ý, lấy cái ghế trước mặt anh rồi ngồi xuống: “Cha yên tâm, con còn chưa già như cha.”

Ông cụ chỉ thấy gân xanh trên thái dương hằn lên, “Thế giờ ý của anh là sao?”

“Ý của con là ... tôn trọng ý kiến của cha.” Ôn Hành Chi nói: “Có điều chỉ là tôn trọng, chứ không phải tuân theo.”

Bạn nhỏ Ôn Viễn tâm linh tương thông với Ôn Hành Chi giải thích: Thực ra câu này không khác gì câu “Con không tán thành ý kiến của cha,

song con sẽ bảo lưu quyền được phát biểu của cha” giải thích theo ngôn ngữ của giới ngoại giao thì chính là --- Lời cha nói chẳng có ý nghĩa gì hết.

Giờ phút này, ông cụ cũng không giận điên lên như dự đoán của Ôn Viễn, mà lấy hết sức lực nhìn chăm chăm con trai mình thật lâu, sau đó tựa và ghế, bưng lên ly trà sắp nguội, uống một hớp.

Cục diện này thật là thú vị.

Khi đôi bên đều rơi vào bế tắc thì có người gõ cửa thư phòng, Năm dấm cửa xoay một cái, bà Lý Tiểu Đường ngó đầu vào: “Nói chuyện xong chưa? Xuống ăn cơm thôi.”

Ôn Hành Chi và Ôn Viễn đều mím môi không đáo, ông cụ thì đứng lên, duỗi tay vắn vắn eo: “Thôi, xuống ăn cơm trước đã. Mà cũng phải nói, lâu rồi tôi không được ăn đồ lão Từ nấu.”

“Tối nay cam đoan cho ông tha hồ ăn.” Bà Lý Tiểu Đường lại liếc vào trong thư phòng, nói: “Hai đứa cũng xuống nhanh lên!”

Thấy ông cụ đã rời đi, Ôn Viễn thở phào một hơi, hoang mang hỏi: “Sao cháu không hiểu gì cả?”

Ôn Hành Chi nhíu mày, trầm tư một lúc, rồi chột nở nụ cười. Anh vuốt nhẹ ngón tay Ôn Viễn, nói đầy hàm ý: “Thú vị thật.”

Bữa cơm này Ôn Viễn ăn trong sự hoang mang, ăn xong bữa tối, ông Từ Mạc Tu và bà Lý Tiểu Đường ở lại một lúc rồi ra về. Ôn Hành Chi thoáng nghĩ rồi đứng lên, liền nghe ông cụ hừ lạnh: “Sao, vừa về mà không ở lại đây được một đêm à, cái nhà này không phải nhà anh à?”

Ban đầu Ôn Hành Chi còn thấy hơi lạ, tuy nhiên anh nhanh chóng hiểu ra. Anh và Ôn Viễn đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười: “Con không đi đâu cả,

lên phiền đi và chú Từ lâu như thế, lẽ nào nói một lời cảm ơn cũng không được?”

Ông cụ nhìn anh qua cặp kính mắt, anh cũng biết anh đã làm phiền người ta? Ôn Hành Chi vỗ vỗ đầu Ôn Viễn, dặn dò cô mấy câu rồi đi ra theo ông Từ Mạc Tu và bà Lý Tiểu Đường. Ôn Viễn ngồi cạnh di Thành, ôm một túi chườm nóng, bỗng dưng đỏ mặt.

Đêm hôm ấy, Ôn Viễn và Ôn Hành Chi ở lại dinh thự nhà họ Ôn. Lá gan Ôn Viễn có to đến đâu thì cũng không dám ngủ cùng phòng với Ôn Hành Chi. Cô về phòng mình, vừa đẩy cửa vào đã thấy bà Kiều Vũ Phân đang cúi người trải giường cho cô. Đã trải xong hai lớp đệm quân sụng, thấy bà Kiều Vũ Phân định trải thêm lớp nữa, Ôn Viễn vội ngăn bà lại: “Được rồi ạ, thế này đủ ấm rồi mẹ ơi.”

Thấy rõ người vào, bà Kiều Vũ Phân bối rối cười: “Cũng được trải thêm thảm điện nữa, mấy hôm nay điều hòa không khí trong dinh thự đang tu sửa, nhiệt độ phòng cũng không cai.”

Ôn Viễn vâng dạ, cùng bà trải thảm điện lên giường, hai người trải hai phía, khi trải tới giữa không cẩn thận đụng tay vào nhau, Ôn Viễn ngây người, còn chưa kịp rút tay về đã bị bà Kiều Vũ Phân nắm lấy: “Sao con lại bị bầm tím ở cổ tay thế này?”

Ôn Viễn ngượng ngùng nói: “Lúc lấy ven, con sợ đau.”

Nói tới đây thì bà Kiều Vũ Phân đã hiểu, bình thường cô không hề yếu ớt nhưng lại cực kỳ sợ đau, nhất là khi tiêm. Chỉ hơi đau một chút là giãy giụa ngay, tiêm một lần mà kim bị lệch đến mấy lần. Tuy nhiên bà Kiều Vũ Phân cũng không buông tay như cô nghĩ, mà nhẹ nhàng xoa cổ tay cô: “Đã hết bệnh chưa con?”

“Hết rồi, con khỏe lâu rồi ạ.”

“Thế thì tốt.”

Bà Kiều Vũ Phân dịu giọng nói. Thực ra bà biết hết, biết sau khi Ôn Viễn tới thị trấn A thì bị viêm amidan, phải truyền dịch mấy ngày, cùng vì biết mà càng tự trách và áy náy hơn.

“Ôn Viễn, mẹ ...”

“Con biết.”

Bị ngắt lời, bà Kiều Vũ Phân ngạc nhiên nhìn Ôn Viễn.

“Con biết mẹ không cố ý lừa con tới nhà cũ.” Ôn Viễn nhìn bà, đôi mắt trong trẻo, sợ bà không hiểu, cô lại hỏi thêm: “Sau khi ông nói biết chuyện, mẹ vẫn không hề phản đối chúng con, có đúng không ạ?”

“Đó là vì ...”

“Cho dù vì cái gì đi chăng nữa thì con vẫn rất biết ơn.”

Dứt lời cô mỉm cười ngọt ngào, nụ cười còn có chút trẻ con. Cô biết, nguyên nhân quan trọng nhất khiến bà Kiều Vũ Phân không phản đối, đó là vì Ôn Kỳ, song cô vẫn biết ơn bà, lý do khiến cô biết ơn bà, nói ra thì rất phức tạp. Có lẽ đó là một loại trực giác, cô vẫn luôn tin rằng, người mẹ này thực sự thương yêu cô, cho dù bà đã dùng tình thương yêu ấy trói buộc cô đến ngạt thở.

Còn bà Kiều Vũ Phân, thấy Ôn Viễn như vậy thì sống mũi chột cay cay, nước mắt lã đài. Ôn Viễn phát hoảng, “Mẹ ơi, con ...”

“Mẹ không sao.” Bà Kiều Vũ Phân vỗ vỗ vào tay cô, ngón đầu vuốt nhẹ mái tóc của cô, đôi mắt ửng đỏ lộ ra trước mặt Ôn Viễn, khiến cô cũng thấy xót xa.

“Mẹ, quá khứ đã xảy ra nhiều chuyện, là tại con quá nóng nổi. Con không nên ...”

Thấy cô định xin lỗi, bà Kiều Vũ Phân ngăn cô lại: “Cha con thường nói lúc cần hồ đồ thì phải hồ đồ, thực ra mẹ cũng vậy. Cho dù trong tiềm thức mẹ coi con như con gái ruột của mình hay không, cho dù mẹ lừa mình dối người hay thực sự hồ đồ thì suốt mười mấy năm qua, thì chính con đã khiến mẹ tỉnh ngộ, lúc đó mẹ thực sự không biết nên làm thế nào cho phải.”

Ôn Viễn chỉ thấy khóe mắt ửng đỏ, cô khan giọng nói: “Đều là lỗi tại con.”

Bà Kiều Vũ Phân lắc đầu: “Thôi không nói nữa, quá nhức đầu.” Bà cười nói, “Có lẽ mẹ đã già rồi, không nên suy nghĩ nhiều, càng không nên nghĩ tới những chuyện không hay. Chỉ cần con và Ôn Kỳ đều ổn là mẹ yên tâm rồi, Con hứa với mẹ được không?”

Bà vẫn thấy không yên tâm, không yên tâm về Ôn Kỳ. Tuy nhiên Ôn Viễn cũng không bận tâm nữa, cô nhìn bà Kiều Vũ Phân, ngừng khóc, mỉm cười nói: “Được ạ.”

Hôm sau Ôn Viễn dậy hơi muộn, vội vàng đánh răng rửa mặt rồi đi xuống nhà, thấy Ôn Hành Chi đang thay giày ở thềm cửa. Ôn Viễn chạy tới trước mặt anh, bị anh ôm eo giữ lại.

“Chú đi đâu thế?”

Cô vẫn còn bóng ma tâm lý, vừa thấy anh để cô ở nhà lại một mình liền sợ hãi. Ôn Hành Chi cũng biết vậy, anh nói: “Chú phải tham dự một buổi họp, không về quá muộn đâu.”

Ôn Viễn lại vui vẻ: “Thật không ạ?”

“Gạt cháu làm gì.” Thay giày xong Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn Ôn Viễn trên bậc thềm, thoáng động lòng, đặt một nụ hôn lên trán cô: “Trong bếp có bữa sáng, lát nữa tự lấy mà ăn. Nhớ chưa?”

Ôn Viễn gật đầu, ăn xong bữa sáng mà Ôn Hành Chi chuẩn bị, xe của bà Lý Tiểu Đường cũng đến, ông Từ Mạc Tu lái tới đây.

Hôm nay là ngày khám định kỳ của bà Lý Tiểu Đường, một trong những lý do khiến lần này bà ở thành phố B lâu như vậy là vì sức khỏe. Tuy quãng thời gian này, sức khỏe bà khá ổn định, có điều ông Từ Mạc Tu và ông Ôn Khác đều không yên tâm, đây là lần đầu tiên hai người có cũng quan điểm, nên việc này trở lên quan trọng. Ông Từ Mạc Tu lái xe đưa hai người đến bệnh viện, khi bà Lý Tiểu Đường định xuống xe, ông chợt giữ bà lại, do dự nói: “Hay là tôi hẹn lão Sở hôm khác.”

“Thôi đừng!” Bà Lý Tiểu Đường cự tuyệt, “Mãi lão Sở mới có thời gian tới thành phố B một chuyến, hẹn hôm khác là hôm nào? Đi thôi, chẳng phải còn Ôn Viễn đi cùng tôi đó à.”

Lão Sở là bạn cũ lâu năm của ông Từ Mạc Tu, hôm qua tới, ngày kia phải đi, biết hai người đến thành phố B, liền nói kiểu gì cũng phải gặp được ông Từ Mạc Tu. Ông Từ Mạc Tu đành mỉm cười, quay ra dặn dò Ôn Viễn mấy câu rồi lái xe rời đi.

Ôn Viễn đỡ bà Lý Tiểu Đường lên tầng, đưa bà tới phòng bác sĩ chủ trị. Bác sĩ nhanh chóng sắp xếp khám cho bà, thấy bà còn phải khám lâu, mỗi lần phải mất tới nửa tiếng đồng hồ. Ôn Viễn cũng chẳng biết làm gì, định đi dạo trên con phố đi bộ ở đối diện bệnh viện.

Đi thang máy xuống dưới, thang máy đông như nêm như cối, Ôn Viễn chật vật mãi mới chen được ra ngoài, không cẩn thận va phải một người. Người kia mang theo rất nhiều đồ, rơi lung tung hết cả. Ôn Viễn vừa nói xin

lỗi vừa vội vàng nhặt đồ lên hộ người này, cuối cùng khi nhìn người nọ, cô không khỏi kinh ngạc: “Trần dao!”

Dường như Trần Dao cũng không ngờ sẽ gặp cô ở đây, sau một lúc ngây ngẩn, cô ta nâng kính râm trên sống mũi lên quay đầu bỏ đi. Ôn Viễn thấy cô ta có vấn đề, lưỡng lự một lúc rồi đuổi theo: “Trần Dao!”

Cô gọi tên cô ta, Trần Dao đành phải dừng bước, quay lại: “Cô gọi tôi lớn tiếng như thế làm gì?”

“Tôi ...” Ôn Viễn nghẹn lời, thực ra cô thấy sắc mặt cô ta tái xanh, bước đi loạng choạng nên mới gọi cô ta. Còn gọi cô ta lại để làm gì, cô còn chưa nghĩ đến.

Thấy ngày càng nhiều người nhìn về phía này, Trần Dao tóm lấy cổ tay cô kéo cô tới vườn hoa sau bệnh viện: “Tìm tôi làm gì?”

Mặt cô ta lạnh tanh, Ôn Viễn hồi hồn, nói: “Cũng chẳng có gì, thấy sắc mặt cô xanh xao quá thôi. Cô ốm à?”

“Không sao, dạo trước làm giải phẫu, lần này tới khám lại.”

“Nghiêm trọng lắm hả?”

“Tôi nói không nghiêm trọng thì cô sẽ thất vọng lắm đúng không?” Trần Dao gỡ kính râm nhìn cô đầy mỉa mai, nhưng Ôn Viễn lại bình tĩnh hơn cô ta tưởng, khiến cô ta tự thất mất mặt, nói: “Không sao, phá thai thôi.”

“Phá thai? Cô có thai?”

“Yên tâm đi, không phải của Ôn Hành Chi.” Trần Dao bật cười tự giễu: “Tôi nào có phúc được sinh con cho anh ấy.”

Mặt Ôn Viễn lạnh đi: “Cô không thể ăn nói tử tế được à?”

Trông Trần Dao rất tiêu tụy, nhìn kỹ sẽ phát hiện đuôi mắt cô có một nếp nhăn nhỏ, mắt thâm quầng, sẹo mụn cũng hiện rõ khi cô ta để mặt mộc, thực sự khác xa với hình tượng khi xuất hiện trên màn ảnh.

“Khi nhìn thấy tôi, một người bạn cũ đã nói, tôi gần như đã trở lại cái thời đại học năm thứ hai. Không phim, không quảng cáo, ngày ngày tìm kiếm cơ hội.” Trần Dao chột nói, “Theo như tôi thấy, cô ấy đang động viên tôi, vì ít nhất khi ấy tôi vẫn còn trẻ. Giờ tôi trông thế thảm lắm đúng không?”

Không có chế giễu hay khinh thường, biểu hiện trên của Ôn Viễn lại khiến cô ta phải thất vọng. Cô chỉ hờ hững nói: “Gieo nhân nào, gặt quả ấy mà thôi.”

Gieo nhân nào, gặt quả ấy?

Trần Dao ngậy người, thực ra khi nhìn thấy Ôn Viễn, cô ta muốn né tránh, không giám đối mặt với Ôn Viễn, vì điều này chỉ khiến cô ta cảm thấy đời thật bất công. Trên thế gian này, có những người chẳng cần làm gì cũng có thể dễ dàng lấy được thứ mà người khác không bao giờ với tới, còn cô ta phí hết sức lực nhưng cũng chẳng ích gì.

“Cô biết không, tôi suýt nữa thì leo được lên giường của Ôn Hành Chi.”

“Đây chính là cái cô gọi là chuyên giữa cô và anh ấy mà tôi không biết?”

“Lẽ nào cô không muốn nghe?”

“Cô nói rồi đấy thôi, chỉ là suýt nữa thôi.” Bề ngoài Ôn Viễn rất mạnh miệng, song lòng thầm nghĩ lát về nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

Trần Dao nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô rồi bỗng bật cười, thực ra có một khoảng thời gian cô ta thực sự coi Ôn Viễn như một người bạn. Cô

ta xinh đẹp có điều tính cách lại quá độc lập, cho nên không có bao nhiêu bạn bè. Người thực sự khiến cô ta coi Ôn Viễn thành kẻ địch, lại ra tay đối phó Ôn Viễn trước mặt ông cụ Ôn, không phải ai khác chính là Ôn Hành Chi. Cô ta từng có một khoảng thời gian vô cùng đen tối, phải bán thân xác để có cơ hội leo cao, song khi đó cô ta vẫn không hề ôm bất cứ vọng tưởng nào, mà chỉ yêu một người bằng tình cảm thuần khiết nhất, người ấy vẫn là Ôn Hành Chi. Nhưng giờ cô ta đã biết, gặp người đàn ông này là tai họa lớn nhất trong đời cô ta, cô ta đã thảm hạ đến mức không thể thảm hại hơn được nữa.

“Thôi không sao.” Cô ta hồi hồn nhìn Ôn Viễn, dịu giọng nói, “Chỉ một lần nữa thôi, tôi lại dùng sự ngu xuẩn của mình để chứng minh sự chung thủy của anh ấy với cô thôi. Với cô mà nói thì đây hẳn là chuyện tốt.”

“Tôi sẽ không cảm ơn cô.” Vẻ mặt Ôn Viễn cực kỳ bình tĩnh.

Nghe vậy Trần Dao khẽ nhướn mày, trở lại với dáng vẻ cao ngạo xinh đẹp: “Thật khéo, tôi cũng không cần.”

Dứt lời cô tay quay đầu đi thẳng.

Ôn Viễn nhìn theo cho tới khi bóng lưng của cô ta biến mất khỏi tầm mắt, cô mới chậm chậm thở ra một hơi, có nhẹ nhóm, cũng có ưu phiền, tuy nhiên phần lớn là vui mừng. Thật tốt, anh vẫn luôn ở bên cô.

Sau lần tái khám này, chu trình điều trị của bà Lý Tiểu Đường cũng kết thúc. Xa nhà đã lâu, bà nhớ nhà vô cùng, cho nên cũng không muốn ở đây thêm ngày nào nữa, muốn lên đường về thị trấn A luôn. Bề ngoài ông cụ Ôn không nói gì còn trong lòng lại không nở. Tuy nhiên ông Tù Mạc Tu thấy bà vừa kết thúc điều trị, nên ở chơi với bà ở thành phố B mấy ngày.

Mấy bữa nay Ôn Viễn và Ôn Hành Chi vẫn ở lại dinh thự nhà họ Ôn, ông cụ Ôn không ra ngoài cũng không ở trong thư phòng, khi rảnh rỗi thì sẽ ra ngoài phòng khách ngồi chơi. Bà Kiều Vũ Phân, dì Thành và bà Lý Tiểu

Đường vừa trò chuyện vừa đan áo len, ông cụ đành nghiêm nghị ngồi xem ấy chương trình chào xuân trên ti vi. Ôn Viễn ngồi bên phụ giúp, chỉ là khi thấy ông thì vẫn còn căng thẳng.

Một ngày kia, không biết ai điều chỉnh tới một kênh ti vi nọ, kênh đang phát tin tức về một phụ nữ mang thai, mời rất nhiều chuyên gia phụ khoa nói từ thời điểm trước hôn nhân đến khi mang thai, suốt cả buổi chỉ nói về chuyện làm thế nào để sinh ra một em bé khỏe mạnh.

Xem chương trình này, bà Kiều Vũ Phân không khỏi bật cười: “Giờ người ta ngày càng cẩn thận, thời đó chúng ta đâu có nghĩ được nhiều đến thế, mang thai rồi sinh được thì sinh, dù sao cũng là miếng thịt rơi ra từ người mình.”

Bà Lý Tiểu Đường chưa từng mang thai, nhưng cũng không né tránh vấn đề này: “Bây giờ toàn là con một, đương nhiên phải yêu quý rồi. Tôi thấy bọn họ nói nhiều như thế, nhưng quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của mình tốt, nếu không sinh con mà toi đời thì khỏi hưởng phúc.”

Bà vừa nói xong, dì Thành đã phì cười, nói: “Tôi thường nghe người ta nói, phụ nữ hông to thì dễ đẻ, chẳng biết có phải thật không.”

Ba người đều bật cười, ông cụ ngồi bên xem ti vi lẳng lặng liếc họ một cái, bình tĩnh chuyển kênh khác. Nhưng đề tài về phụ nữ một khi bắt đầu thì khó mà dừng ngay được, chỉ thấy bà Lý Tiểu Đường vẫy tay gọi Ôn Viễn đang cuộn len: “Lại đây, lại đây cháu.”

Ôn Viễn ngơ ngác đi tới bên bà Lý Tiểu Đường, bà Lý Tiểu Đường ngẩng đầu nhìn cô, quay lưng cô ra trước mặt mình, dùng tay đo phần xương hông của cô, cười nói với dì Thành: “Theo lời của bà thì Viễn Viễn còn lâu mới đạt yêu cầu?”

Ôn Viễn nghe vậy, mặt thoát đỏ, quay đầu lại lí nhí hô: “Dì Đường!”

Câu này khiến dì Thành và bà Kiều Vũ Phân sửng sốt một lúc, nhưng bà Lý Tiểu Đường thì lại đồng dạc đáp: “Đây!”

Cuối cùng Ôn Viễn cũng ý thức được mình đã gọi dì Đường thế nào trước mặt ông cụ, bèn nhả nhó trở lại bên dì Thành, ngượng ngùng giúp bà cuộn len, không dám liếc nhìn ông nội Ôn.

Lát sau ông cụ tắt ti vi, ung dung đứng lên, nhìn mấy người phụ nữ ở sofa bên kia bật hừ một tiếng, lên tiếng: “Đúng là càng già càng chẳng kiêng kị gì hết.” Ông cụ chống gậy chậm chậm đi về phía trước mấy bước, lại quay người dặn thêm: “Biết chưa đạt yêu cầu thì phải nhanh chóng bù lại, đánh trận thì phải xét lương thảo trước rồi mới tính binh mã sau, xem chuyên gia người ta nói suốt buổi trưa cũng không biết có hiểu được cái gì không!”

Dứt lời ông cụ rời đi thật, khi tiếng đóng cửa thư phòng vang lên, mọi người ngồi trên sofa không khỏi bật cười. Bà Lý Tiểu Đường còn khoa trương hơn, vỗ tay cười nói: “Ôi, coi như đã ép ông cụ nói ra suy nghĩ trong lòng. Cháu trông ông ấy cuống lên kìa, không ai kỳ quặc hơn ông ấy!”

Ôn Viễn nghe ông cụ nói xong thì ngẩn ngơ, sau khi hồi hồn, cảm giác sung sướng chậm chậm lam tỏa từ bàn chân lên tận trái tim cô.

Thế có nghĩa là, ông nội đã đồng ý rồi?

Ôn Viễn muốn báo tin này cho Ôn Hành Chi ngay lập tức, bèn gọi điện thẳng tới phòng họp của anh. Ôn Hành Chi kiên nhẫn nghe xong, đưa ra kết luận: “Thế chưa tính là đồng ý.”

“Hả?” Ôn Viễn sửng sốt.

“Nói vậy chỉ được xem như không phản đối thôi.” Anh mỉm cười, “Nhưng cũng tốt lắm rồi, muốn nhận được sự tán than trực tiếp của ông cụ còn khó hơn lên trời.”

Chẳng phải anh cũng vậy đó sao? Ôn Viễn thăm ai oán, hỏi anh chuyện khác: “Bao giờ chú về?”

“Lát nữa chú về.” Anh nói, “Sao thế, nhớ chú à?”

Ôn Viễn đỏ mặt, hứ với anh rồi cúp máy.

Mấy hôm nay Ôn Hành Chi lại trở về với lịch trình công việc bận rộn như trước, dù không ở thành phố T song vẫn luôn phải chủ trì cả đồng hội ngh.

Cô ngủ xong một giấc mới nghe được tiếng ô tô vọng vào tư sân, vén rèm cửa sổ lên thấy đúng là xe của anh.. Ôn Viễn vừa nghĩ anh về sớm thật đấy vừa vội vàng xỏ dép chạy xuống nhà, khi bước ra cổng thì bất ngờ nhận ra người bước xuống xe là Ôn Kỳ.

Từ khi cô về Ôn Kỳ chưa từng trở lại dinh thự, mấy hôm nay Ôn Viễn bận rộn đủ thứ, cũng ít nhớ đến anh ta, gặp lại anh ta, ấn tượng cuối cùng của Ôn Viễn vẫn dừng lại ở thời khắc cô bị sốt mà ngất đi trong ngôi nhà cũ. Nhớ tới chuyện diễn ra trong nhà cũ, Ôn Viễn chợt thấy bối rối, lại tưởng như mình đang mơ. Cô không biết nên chào hỏi như thế nào cho đỡ ngại ngùng, mà Ôn Kỳ cũng quả xứng đáng là người hơn tuổi cô, sau vài giây nhìn cô thì anh ta đã lấy lại bình tĩnh: “Về rồi đấy à?”

Ôn Viễn vội gật đầu, suy nghĩ một thoáng lại nói thêm: “Em cũng khỏi ốm rồi.”

Ôn Kỳ ngậy ra một lúc rồi bật cười, anh ta bước tới xoa đầu Ôn Viễn: “Đồ ngốc.”

Thật kỳ lạ, cảm giác quen thuộc trước kia lại ùa về, Ôn Viễn ôm lấy tay anh ta, đang định kháng nghị thì chợt thấy một chiếc xe đang đi về phía này. Ôn Viễn nheo mắt nhìn kỹ người trong xe, không khỏi phiền muộn, hôm nay là ngày gì thế không biết, sao toàn gặp người chẳng bao giờ về cả.

Người ngồi trong xe là cha cô, ông cũng thấy Ôn Kỳ và Ôn Viễn. Khi xe tới gần, ánh mắt ông lướt qua Ôn Kỳ, cuối cùng dừng lại trên người Ôn Viễn. Nhìn ông, Ôn Viễn thấy hơi ngượng ngập, nhưng cũng không e sợ như trước kia. Cô đứng thẳng người, ngoan ngoãn mỉm cười với ông.

Ông Ôn Hành Lễ nhíu mày, chăm chú nhìn cô hồi lâu mới véo véo má cô, không nói gì cả, quay người đi thẳng vào trong nhà.

Ôn Viễn xoa xoa mặt, hỏi Ôn Kỳ: “ý của cha là sao?”

Ôn Kỳ vui vẻ nói: “Vì cha bị chú giăng bẫy, mất hết thể diện trước mặt ông nội và mọi người, còn có ý gì được nữa?”

Ôn Viễn à lên một tiếng: “Chẳng lẽ cha véo má em cho hả giận ư?”

Ôn Kỳ lườm cô một cái, thấy cô tủm tủm cười mới biết cô đang nói đùa. Anh ta nhìn cô, thoáng trầm ngâm rồi nói: “Ôn Viễn, nếu anh nói, chuyện hôm trước ...”

“Hả?”

Anh ta muốn giải thích chuyện hôm trước nhưng nhìn gương mặt này, Ôn Kỳ lại không thốt lên lời, anh ta đành khẽ nhún vai: “Thôi, cũng chẳng có gì to tát. Đi thôi, vào nhà nào!”

Anh ta tỏ vẻ thoải mái cốc cốc đầu Ôn Viễn, cô ôm đầu nhăn mũi rồi chột nhột cười: “Anh ơi ...” Cô gọi anh ta, mắt cong cong như vầng trăng non, “Không sao, quên đi thôi.”

Quên đi thôi. Ôn Kỳ nhắm lại ba chữ này lần nữa, cười nhạt, ôm lấy vai cô tựa như một người anh trai ôm lấy em gái mình, cùng đi vào trong nhà.

Như thể chưa từng có ngăn cách, lại như trước nay luôn thân thiết thế này.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Vậy Anh Sẽ Dừng Cả Đời này Để Bù Đắp Cho Em

Màn kịch kéo dài suốt một kỳ nghỉ cuối cùng cũng kết thúc, nói kiểu gì thì Ôn Hành Chi cũng được xem như người đã có vị hôn thê. Ông cụ Ôn cũng buông được gánh nặng trong lòng, nhưng không ngờ mấy hôm sau, ông lại có thêm nỗi phiền muộn khác.

Đêm trước khi quay về thành phố T, ông cụ gọi Ôn Hành Chi và Ôn Viễn vào thư phòng, tiến hành đàm phán một phen, tự tưởng chủ đạo của buổi đàm phán chính là chuyện kết hôn. Tình cảnh lúc đó là thế này, nguyên văn lời của ông cụ: "Nếu ván đã đóng thuyền, mọi chuyện đã đâu vào đó, vậy đã nghĩ việc khi nào thì kết hôn chưa?"

Nghe vậy Ôn Viễn đảo mắt xung quanh, nhưng không chịu trả lời.

Còn Ôn Hành Chi dường như đang nghĩ tới chuyện gì đó, nheo nheo mắt mỉm cười nói: "Chuyện kết hôn không thể nóng vội được."

Ông Ôn Khác nghĩ đến tình hình hiện tại của Ôn Viễn, thầm nghĩ lúc này kết hôn thì đúng là còn quá sớm, bèn nói: "Vậy đợi con bé tốt nghiệp xong rồi tính tiếp."

Thế là chuyện này được gác lại hơn một năm, chớp mắt đã tới lúc Ôn Viễn sắp tốt nghiệp, song Ôn Hành Chi vẫn không có ý định nhắc tới chuyện kết hôn, ông Ôn Khác bắt đầu sốt sắng đứng ngồi không yên, gọi

điện thoại giục hết lần này đến lần khác. Như vậy thì cuối cùng Ôn tiên sinh cũng thấy hơi lo lắng, bắt đầu tập trung suy xét chuyện kết hôn.

Khi đó là vào đầu tháng sáu.

Gần tới tốt nghiệp, Ôn Viễn bận rộn tới sứt đầu mẻ trán, vốn không có thời gian mà lo nghĩ tới những chuyện khác.

Sắp khai mạc Lễ tốt nghiệp, đây là một trong những hoạt động thường niên lớn nhất của Khoa Quản lý, đại học T. Khoa có mở chương trình đào tạo MBA(*), có rất nhiều sếp lớn của các công ty đều tốt nghiệp từ đây, hàng năm Khoa Quản lý đều sẽ mời một số người tới tham dự Lễ tốt nghiệp, cũng lựa chọn theo thành tích từ trên xuống dưới, để một phần tư số sinh viên được bảo vệ khóa luận, tổ giám khảo bảo vệ luận văn bao gồm chuyên gia và các sếp tổng được đặc biệt mời tới này, nếu họ nhìn trúng ai thì có thể ký hợp đồng làm việc ngay lập tức. Việc làm này nhận được sự khen ngợi của toàn Khoa, cũng thu hút sự chú ý của các Khoa khác trong trường, tranh nhau võ đầu mới xí được một tấm vé tham dự Lễ tốt nghiệp của Khoa Quản lý.

(*). Viết tắt của Master of Business Administration, là thạc sĩ chuyên ngành Quản trị kinh doanh.

Với Ôn Viễn mà nói thì tham dự buổi lễ tốt nghiệp này chỉ để cho có thôi, chuyện tốt nghiệp cũng không ảnh hưởng lớn tới Ôn Viễn, điều duy nhất khiến cô nuối tiếc đó là không được chen lấn với Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu trên cùng một chiếc giường để xem phim nữa, cũng may sau khi tốt nghiệp hai người họ đều ở lại thành phố T, gặp mặt cũng khá dễ dàng, thế nên Ôn Viễn lại càng ung dung hơn.

Nhưng có lẽ ông trời cố ý đối nghịch với cô, một tuần trước khi buổi lễ được cử hành, lãnh đạo khoa tìm cô, bảo cô bảo vệ luận văn ở buổi lễ. Theo lý thuyết thì Ôn Viễn không thể lọt vào con số một phần tư sinh viên kia.

Nhưng năm thứ tư đại học, cô từng theo nhân viên của GP thực hiện một dự án, nhờ chính dự án này mà Khoa quản lý của đại học T thiết lập được quan hệ với GP, cho nên cũng coi trọng cô hơn hẳn bình thường, thầy trưởng khoa đã chỉ đích danh cô tham gia bảo vệ tại buổi lễ.

Ôn Viễn từ chối mấy lần mà không được, không khỏi oán hận với mọi người trong ký túc: "Đông người như thế mà sao cứ phải chọn tớ cho bằng được thế nhỉ?"

Chu Nghiêu cười: "Ai bảo cậu giỏi giang như vậy, bao nhiêu người muốn vào GP làm thực tập sinh mà không được, câu thì ghê rồi, vào thẳng Tổ dự án. Muốn nhà trường không chú ý cũng khó."

Ôn Viễn uể oải vô cùng, "Tớ chỉ là một kiến tập sinh nho nhỏ mà thôi, có làm gì mấy đâu, chẳng qua tới kiểm cái giấy chứng nhận thực tập thôi mà."

Lưu Xuân Hi hừ một tiếng, "Cậu đừng có nói câu này với ai, cẩn thận không mấy người chưa tìm được việc đánh cậu cho bở tức đấy."

Không nhận được sự an ủi từ bạn thân, lại không thể đẩy việc cho ai, Ôn Viễn không khỏi than vãn.

Chu Nghiêu lại hỏi: "Đúng rồi, các cậu mời ai tới dự lễ tốt nghiệp?"

"Cha mẹ tớ đều đến đây, cha mẹ bảo muốn nhân dịp này gặp bạn trai tớ." Hiếm khi thấy Lưu Xuân Hi ngượng ngùng thế này.

"Một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy đăng ký kết hôn, tuyệt lắm." Chu Nghiêu trêu chọc cô nàng, hỏi: "Ôn Viễn, cậu thì sao?"

"Còn phải hỏi nữa à? Chắc chắn là Ôn tiên sinh rồi."

Xuân Hi nói, còn nháy mắt với cô, không ngờ Ôn Viễn lại hừ một tiếng đầy giận dữ: "Nói là sẽ đến, nhưng có đến đúng lúc hay không mới là vấn đề."

Chỉ cần vừa nhắc tới hai chữ tốt nghiệp, Ôn Viễn sẽ nghĩ ngay tới buổi Lễ trưởng thành tốt nghiệp trung học đầy ám ảnh kia. Mỗi lần nhắc tới, đều tiếc nuối vô cùng. Đương nhiên Ôn Hành Chi cũng hiểu điều này, cho nên hai tuần trước buổi lễ tốt nghiệp, anh bèn sắp xếp lịch trình trống suốt hai tuần, tham dự xong Lễ tốt nghiệp sẽ bắt đầu đi du lịch.

Trong điện thoại, Ôn Hành Chi bất đắc dĩ nói: "Tin chú đi, lần này chắc chắn chú sẽ không phá hỏng lễ tốt nghiệp của Ôn tiểu thư."

Ôn Viễn phản bác: "Chú từ London về trước đã rồi hăng nói chắc chắn như thế."

Có tiền án tiền sự, Ôn Hành Chi cũng biết lời cam đoan của mình không hề có hiệu lực. Anh bật cười, nói: "Được rồi, hội nghị lần này thực sự quá gấp, chú có thể nhanh chóng hoàn thành công việc rồi về nước, quãng thời gian này cháu cứ tập trung chuẩn bị bảo vệ luận văn đi."

Nhắc đến chuyện đó, Ôn Viễn lại thấy buồn phiền, trò chuyện qua loa vài câu rồi cúp máy.

Càng tới gần ngày lễ tốt nghiệp, lại càng nhiều việc phải xử lý.

Chuẩn bị đề cương bảo vệ, bảo vệ thử, mời cơm cảm ơn thầy cô... chuyện nọ chồng chất chuyện kia, chờ tới khi Ôn Viễn hết bận thì đã là một ngày trước lễ tốt nghiệp, Ôn Hành Chi vẫn chưa về thành phố T. Khi quá cảnh ở Dubai, anh từng gọi điện về nói nhất định sẽ tới trước khi buổi lễ bắt đầu, nhưng Ôn Viễn vẫn hơi lo lắng, không những sợ anh tới không kịp mà còn sợ anh đi quá vội sẽ dễ gặp chuyện không may. Trăn trở khó ngủ suốt một đêm, ngày hôm sau thức dậy soi gương, đôi mắt đen sì như gấu trúc khiến cô tá hỏa, phải vội vàng trang điểm nhẹ để cứu vãn khuôn mặt đẹp.

Khi chuẩn bị xong mọi thứ, tới Hội trường lớn của Khoa Quản lý thì chỉ còn mười phút nữa là buổi lễ bắt đầu.

Cô, Chu Nghiêu và Lưu Xuân Hi vội vã đi từ giữa hội trường vào hậu trường để đổi áo cử nhân, chợt nghe thấy có người gọi tên cô từ đằng sau, Ôn Viễn quay đầu lại thì thấy anh đang ngồi ở góc phía tây hội trường vẫy tay với cô. Cuối cùng cô cũng yên tâm, còn định nói gì đó nhưng thấy sắp đến giờ bèn vội vàng chạy đi, để lại một mình Ôn Hành Chi ngồi đó, thoáng nhú mày, nét mặt ung dung bình thản còn đôi mắt lại tỏa ra ánh sáng trong trẻo mà rực rỡ.

Sau hậu trường rồi tinh rồi mù, mãi mọi người mới mặc xong áo cử nhân xong thì liền bắt đầu công việc đầu tiên: xếp hàng lên sân khấu nhận bằng tốt nghiệp và giấy chứng nhận học vị. Ôn Viễn cố ý đi trước, nhanh chóng nhận bằng rồi đi qua con đường nhỏ ở bên hội trường để tới chỗ Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi nhìn dáng vẻ hấp tấp, gương mặt lấm tấm mồ hôi của cô không khỏi buồn cười, đưa cho cô một chai nước: "Được rồi, nếu chú tới rồi thì sẽ không đi nữa đâu."

Ôn Viễn đỏ mặt lờm anh một cái, uống hết mấy ngụm nước mới đưa cho anh một chiếc máy quay: "Lát nữa Chu Nghiêu và Xuân Hi sẽ lên bảo vệ luận văn, chú phụ trách quay lại nhé."

Ôn Hành Chi ừ một tiếng: "Vậy cháu thì sao?"

Ôn Viễn bĩu môi: "Cháu không bị mất mặt đã là tốt lắm rồi, còn quay lại làm gì nữa."

Ôn Hành Chi vỗ vỗ lưng cô, an ủi: "Yên tâm, cháu sẽ thể hiện tốt thôi."

Cô ôm cổ anh, không để ý tới ánh mắt của người khác: "Chú tin tưởng cháu vậy ư?"

Ôn Hành Chi nhíu mày lại: "Chú tin tưởng chính mình đấy chứ."

Ôn Viên xoa xoa mặt, chỉnh chu lại mấy lượt rồi ngồi đó với anh một lúc, sau đó lẳng lặng quay về hậu trường, chờ tới lượt mình được người dẫn chương trình gọi lên sân khấu.

Trước cô, hai người bạn học luôn ở bên cô suốt bốn năm rông đều đã phô diễn hết thảy tài hoa với những vị sếp tổng dưới sân khấu, để có cơ hội nhận được một công việc tốt sau khi ra trường. Ôn Viên nhìn họ, khi gửi lời chúc phúc, cô cũng hiểu rõ một điều: Mỗi người một chí hướng. Dưới góc nhìn của cô, tìm được một việc làm lương cao đương nhiên rất tốt, nhưng nếu thực sự không tìm được thì cũng không sao. Vì thứ cô cần, cô đã giữ chặt trong tay rồi.

Chu Nghiêu từng nói, cô có thể thờ ơ như thế là vì đã có người cố gắng thay cô, cũng tặng chính bản thân người ấy cho cô, cô không cần phải lo lắng bất cứ thứ gì trong tương lai. Tuy chí hướng của cô không phải là trở thành một phu nhân nhà giàu, nhưng cô cũng vui vẻ chấp nhận điều này. Nếu có một ngày cô thực sự mệt mỏi, muốn trở về nhà, chắc anh cũng sẽ đồng ý nuôi cô chứ nhỉ?

Nghĩ tới đây Ôn Viên mỉm cười, sau đó liền nghe thấy người dẫn chương trình gọi tới tên mình. Ôn Viên lập tức nghiêm mặt bước lên sân khấu, vừa nhận lấy micro, cô liền thấy người vốn ngồi ở phía sau - Ôn Hành Chi đã đứng lên, điềm tĩnh đi về phía này. Anh vừa xuống máy bay, về nhà rửa mặt thay quần áo là tới đây luôn, giờ anh chỉ mặc một chiếc sơ mi nhạt màu, áo vest đen khoát lên khuỷu tay, tuy một đêm không ngủ song cả người vẫn toát lên phong thái nổi bật lạ thường.

Ôn Viên tròn mắt nhìn anh, còn chưa kịp hồi hồn thì những vị lãnh đạo khoa ngồi hàng ghế đầu đã đồng loạt đứng lên, vội vàng nhường chỗ cho anh. Trưởng khoa cười híp mắt, nắm chặt tay anh: "Nếu sớm biết Tổng

giám đốc Ôn đại giá quang lâm, thì mấy lão già chúng tôi nên trốn hết vào hậu trường mới phải."

Ôn Hành Chi ung dung mỉm cười, "Trường khoa khách sáo quá, tôi là văn bối, lần này cũng chỉ tới góp vui mà thôi."

Trong lúc họ nói chuyện, nhân viên công tác đã sắp xếp xong vị trí cho anh. Ôn Hành Chi bình tĩnh ngồi xuống nhìn Ôn Viễn, chợt thấy đáng vẻ ngần ngại của cô trông đáng yêu đến lạ. Anh liếc nhìn trưởng khoa, trưởng khoa lập tức ra hiệu để người dẫn chương trình tiếp tục.

Lời nhắc nhở của người dẫn chương trình khiến Ôn Viễn tỉnh táo lại, cô đỏ mặt im lặng, cúi đầu cố lấy lại bình tĩnh, bắt đầu đọc lên bản diễn thuyết mà cô đã chuẩn bị trước. Sau đó là phần trả lời câu hỏi trực tiếp của Tổ giám khảo.

Nhưng Ôn Hành Chi vẫn không hề bận tâm, anh nhìn Ôn Viễn, hỏi: "Bạn học Ôn Viễn, nếu tôi nói tôi muốn thành lập một Tổ dự án, đồng thời có thể dành cho em một vị trí, vậy em có chấp nhận tới GP làm việc hay không?"

Anh vừa nói xong, cả hội trường ồ lên. Sinh viên Ngành Tài chính muốn vào GP làm việc nhiều vô số kể, cho nên có rất nhiều người đã nhìn Ôn Viễn bằng ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tị, còn cô dưới ánh mắt của tất cả mọi người, thẳng thắn từ chối lời đề nghị của Tổng giám đốc GP khu vực châu Á Thái Bình Dương: "Xin lỗi Ôn tiên sinh, tôi đã ký hợp đồng làm việc với một công ty khác rồi."

Ôn Viễn cơ hồ nghiến răng nghiến lợi mà nói ra câu này, vì anh đã sớm biết nguyên nhân cô không muốn tới GP làm việc, cũng chưa bao giờ ép buộc cô. Sao hôm nay tự nhiên lại nhắc tới chuyện này?

Mọi người đều nhìn cô với vẻ kinh ngạc vô cùng, còn Tổng giám đốc Ôn Hành Chi thì không hề bối rối vì bị cự tuyệt, thậm chí anh còn mỉm

cười, ấm áp tựa gió xuân, đôi mắt như đang nhìn thấu lòng người.

"Thế tôi sẽ hỏi một vấn đề khác." Anh nói, đôi mắt đen sâu thẳm chăm chú nhìn cô, như cảm dỗ lại như mê hoặc: "Nếu như tôi muốn lập gia đình, hơn nữa trong đó có một vị trí dành riêng cho em, vậy em còn từ chối nữa không?"

Anh nói câu cuối cực kỳ chậm rãi, cả hội trường lặng đi suốt mười mấy giây, chớp mắt sau thì bùng nổ. Ôn Viễn như bị nhấn chìm trong biển âm thanh đổ về từ bốn phương tám hướng, cô ôm khuôn mặt đỏ bừng của mình, đứng tại chỗ với vẻ khó tin. Anh công khai như vậy, cô gần như không thể khiến bản thân tin tưởng rằng anh đang - Cầu hôn?

Cô đứng trên sân khấu ngây ngẩn nhìn Ôn Hành Chi, còn anh dưới ánh mắt chăm chú của hàng ngàn người, cầm trong tay một hộp găm, bên trong là chiếc nhẫn kim cương mà anh đặc biệt bay tới Italy để chọn cho cô, nâng hộp găm lên, anh ngẩng đầu nhìn cô, khi hội trường dần dần trở nên yên tĩnh, anh cất tiếng: "Nếu như anh nói anh yêu em, liệu em có đồng ý lấy anh không?"

Cả hội trường đều vội vã trả lời thay cô, tất cả cao giọng hét: "Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

Lòng nhiệt tình nhất trí cao độ như vậy khiến Ôn Viễn cực kỳ bất ngờ, cô ngẩng đầu nhìn Lưu Xuân Hi và Chu Nghiêu cầm máy quay ở đằng xa, đang giơ tay hình chữ V với cô, nhìn lãnh đạo khoa đang cười híp mắt gần đó, nhìn những người bạn học từng xì xào bàn tán sau lưng cô, cuối cùng lại nhìn về phía anh. Cô chợt hiểu vì sao anh lại làm như thế, bao nhiêu người từng coi thường tình yêu này của anh và cô, anh liền để bấy nhiêu người biết rằng: Anh đang yêu cô, hơn nữa sẽ mãi yêu cô.

Chẳng mấy khi thấy anh ngây thơ như vậy, Ôn Viễn vốn nên thấy buồn cười, vậy mà cô bỗng thấy khóe mắt mình cay cay. Nước mắt như sắp trào

ra ngoài, cô vội cúi người ôm lấy cổ anh; vùi đầu vào vai anh để người khác không nhìn thấy.

Vào giờ phút này Ôn Viễn không còn nghe được tiếng hoan hô mà anh đã chặn lại sau lưng, cô chỉ nghe thấy anh nói: "Ôn Viễn, nếu em còn không đồng ý, anh sẽ mất hết thế diện đấy."

Ôn Viễn vẫn không động đậy, rầu rĩ hỏi anh: "Em nói chưa kết hôn vì không hài lòng với lời cầu hôn của anh bao giờ?"

"Đúng là em chưa từng nói vậy." Anh thì thầm bên tai cô, "Nhưng anh lại nghĩ, nếu anh không cầu hôn lần nữa thì chắc chắn sẽ không lấy được em."

Cuối cùng Ôn Viễn cũng không nén nổi ý cười, cô đưa tay cho anh, Ôn Hành Chi nắm chặt lấy năm ngón tay cô, sau đó chậm chậm đeo nhẫn vào.

Ôn Viễn vùi đầu trong lòng anh, khóe mắt ửng đỏ, cô nửa ngồi nửa quỳ ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong trẻo mà lấp lánh: "Lần này, liệu có thể xem như anh lại phá hỏng lễ tốt nghiệp của em hay không?"

Ôn Hành Chi mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi cô: "Vậy anh sẽ dùng cả đời này để bù đắp cho em."

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ngoại Truyện 1: Tuần Trăng Mật

Type: Thù Miên

Hôn lễ được tổ chức ở thành phố B, vào đầu tháng hai âm lịch, sau năm mới độ hai hay ba tuần.

Khách sạn do ông cụ Ôn chọn, là kiểu khách sạn mà có tiền thôi chưa đủ, cũng may nhà họ Ôn không thiếu gì người có tiền có quyền lại có máu mặt. Thiếp mời phát ra ngoài không nhiều, đây là ý kiến thống nhất của ông cụ Ôn và Ôn Hành Chi. Tính của hai cha con quá giống nhau, mà làm vậy cũng không phải vì sợ người ta bàn ra tán vào, chỉ là thấy có những người tám đời không gặp mà mời thì đúng là buồn cười. Người chủ trì hôn lễ cũng do ông cụ đích thân mời về, nói chung là vô cùng hoành tráng.

Hơn một tuần sau khi hôn lễ kết thúc, Ôn Viễn và Ôn Hành Chi mới về thành phố T.

Năm nay Tết Nguyên Đán tới sớm, thế nên khi trở lại thành phố T thì thời tiết vẫn chưa ấm áp, mấy ngày liền có tuyết lớn khiến Ôn Viễn chẳng muốn ra khỏi nhà. Ngày ngày đi làm đều là Ôn Hành Chi tiện đường đưa cô đi, tan tầm cũng cùng nhau về nhà, buổi trưa nếu anh không đến đón thì cô gọi đồ ăn bên ngoài. Lười tới mức Ôn tiên sinh và mọi người đều phải thân phục.

Thực ra trong lòng Ôn Viễn vẫn rất giận.

Dù sao cô cũng còn nhỏ tuổi, vẫn còn những mộng mơ của thời thiếu nữ, sau hôn lễ thì chờ mong một tuần trăng mật lãng mạn, đâu phải là quá đáng đâu nhỉ? Nhưng lịch trình làm việc năm nay của người nào đó đã được sắp sẵn, có rất nhiều hạng mục cần Tổng giám đốc đứng ra chủ trì, nhất thời không rảnh, nên đành gác lại chuyện này. Tuy Ôn Viễn không nói gì, trong lòng cũng biết không nên oán trách anh, nhưng làm sao được khi mà có quá nhiều người chú ý đến cô.

Bộ phận nhiều nữ nhất trong công ty chính là bộ phận tài vụ, Ôn Viễn cũng không thân thiết với tất cả mọi người trong phòng. Có vài người bề ngoài quan tâm cô, song sau lưng vẫn nói: Lấy người giàu cũng có gì hay đâu, được người giàu cưới về đều xưng là phu nhân, nhưng ấy là xưng hô cho người ngoài nghe, chứ không phải bà xã được yêu thương chiều chuộng ở nhà.

Mấy câu này Ôn Viễn đều bỏ ngoài tai, về nhà chưa bao giờ kể lại cho Ôn Hành Chi, có điều thi thoảng cô cũng sẽ bức bối trong lòng.

Mấy hôm nay cả khu Hoa Bắc lại có tuyết rơi.

Căn hộ ở đường Dịch Thủy lót thảm sưởi, cả căn hộ được trang bị hệ thống điều hòa không khí, dù ngoài trời có lạnh đến đâu thì trong nhà lúc nào cũng ấm áp như mùa xuân. Ôn Viễn mặc váy ngủ bằng vải lót bông mềm, đắp chăn mỏng ngang hông ngủ say. Cô không cuống công việc như ai đó, cuối tuần còn phải đi làm.

Ôn Hành Chi ăn mặc chỉnh tề, lúc chuẩn bị ra khỏi nhà thì quay lại phòng ngủ chính ngó một chút, vừa hay thấy tư thế ngủ vắn vẹo của cô nhóc kia. Anh nhíu mày bước tới giữ chặt eo cô, điều chỉnh lại tư thế ngủ rồi kéo chăn đắp lên bụng cô.

Ôn Viễn bị anh đánh thức, bức bối hừ một tiếng rồi lại trở mình ngủ tiếp.

Ôn Hành Chi không chấp nhận với cô, chỉ dặn: “Đừng ham ngủ quá, ngủ thêm lát nữa rồi dậy thôi.”

Ôn Viễn âm ừ mấy tiếng coi như đồng ý, tuy nhiên cô đã quên Ôn tiên sinh luôn có cách trị cô, cô còn chưa kịp ngủ say thì người kia đã bắt được đùi cô, lăn mò sờ sờ từ dưới lên trên. Ôn Viễn ngồi bật dậy như vừa bị giẫm phải đuôi, cúi đầu đẩy tay anh ra mới nhớ hôm nay mình mặc váy ngủ. Thế là Ôn Viễn hết thấy buồn ngủ, thẹn quá hóa giận trừng mắt với anh: “Anh thật đáng ghét.”

Giọng hơi khàn khàn như làm nũng vậy.

Ánh mắt Ôn Hành Chi càng sâu hơn mấy phần, giọng nói vẫn thản nhiên như trước: “Em nhớ anh nói gì chưa?”

Cô nũng nịu dụi đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi tiễn Ôn tiên sinh đi làm, Ôn Viễn lại bắt đầu ngủ bù. Cô ngủ một mạch tới trưa, đành chịu thôi, ai bảo tối qua cô bị người nào đó không biết kiểm chế giày vò tới muộn ơ là muộn. Cô hâm lại cháo, ăn một chút cho xong bữa trưa, vừa nằm trên sofa thì điện thoại đổ chuông. Là Ôn tiên sinh gọi về, nói buổi chiều dự họp cần dùng một văn kiện, nhưng anh lại để quên văn kiện ấy ở nhà, bảo cô cầm xuống dưới tầng cho anh, anh sẽ về ngay.

Ôn Viễn xụ mặt, tìm văn kiện anh cần rồi khoác thêm một chiếc áo khoác thật dày sau đó xuống nhà. Anh đã tới rồi, vừa xuống xe, liếc thấy quần áo trên người cô liền nhíu mày.

“Sao lại ăn mặc phong phanh thế hả?”

Cô ghét nhất là thấy anh nhíu mày, bèn bĩu môi nói: “Sao anh không tự lên mà lấy?”

“Nếu không sai bảo em một chút thì có khi cả ngày hôm nay em chỉ ru rú trong nhà.” Anh cài lại khuy áo cho cô, nói “Lên xe đi.”

“Để làm gì ạ?” Ôn Viễn tròn mắt nhìn người mình, đây không phải quần áo thích hợp để ra ngoài.

“Ăn trưa.” Ôn Hành Chi thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, cố ý bổ sung: “Là một nhà hàng mới mở, mời đầu bếp danh tiếng từ thành phố B tới. Lúc trước anh từng dẫn em tới ăn đồ ăn của ông ấy, em khen rất ngon. Thế nào, có đi không?”

“Đi chứ!”

Chỉ thiếu nước nhào vào người anh nữa thôi.

Nhà hàng mới mở nọ nằm trên đường Đồng Giang, gần tòa nhà GP. Sau khi ăn uống no say, Ôn Viễn theo anh tới GP, anh ở trong phòng bận rộn làm việc còn cô thì đi bộ quanh tầng để tiêu thực, sau đó lại trốn vào phòng riêng của anh ngủ một giấc say sưa, tới tận khi bị người ta gọi dậy bằng phương thức vô nhân đạo.

Ôn Viễn mở mắt ra, trở mình, ôm đầu trợn mắt nhìn ai đó.

“Anh làm gì thế?”

“Ngủ quá nửa ngày rồi, buổi tối còn ngủ được nữa không?”

Không ngủ được chẳng tiện cho anh quá còn gì.

Ôn Viễn tự nhủ một câu, nhưng cũng không ngủ tiếp, quay lại văn phòng làm việc của anh, cô ôm tách trà đứng bên cửa kính ngắm tuyết bên ngoài. Trong cả tòa nhà GP rộng lớn, cô thích nhất là nơi này.

“Mấy hôm nữa anh phải tới London một chuyến.”

Người ngồi sau bàn làm việc nọ bỗng lên tiếng, Ôn Viễn ngậy người một lúc mới bĩu môi đáp: “Duyệt.”

Người nọ cũng không giận mà chỉ nói: “Đã đặt cả vé máy bay cho em rồi, để em đi cùng anh.”

Ôn Viễn ngậy người ra, một lúc sau mới hỏi: “Sao em cũng phải đi?”

“Vì anh muốn giúp em hết giận.”

Hết giận? Hết giận gì cơ?

Nhìn đôi mắt to tròn cực kỳ vô tội của cô, Ôn Hành Chi ung dung nói: “Chẳng phải em vẫn tiếc nuối vì chúng ta chưa đi tuần trăng mật sao? Bây giờ anh bù đắp cho em, có được coi là muộn không?”

Tuần! Trăng! Mật!

Ôn Viễn nổi giận: “Em không đi! Anh tưởng em là đồ ngốc hả. Ra nước ngoài với anh coi như đi nghỉ tuần trăng mật! Anh đi mà lừa trẻ con ấy!”

Nhưng đây không phải là đứa trẻ con.

Ôn Hành Chi mỉm cười nhìn cô: “Không đi thật à?”

“Không đi!”

“Em nghĩ kỹ đi.” Anh nói, “Nếu anh lại muốn giành ra một tháng nữa thì phải đợi tới năm sau.”

Một tháng?

Ôn Viễn vẫn ngơ ngác nhìn anh, Ôn Hành Chi cũng không giải thích nhiều, đứng lên định đi ra ngoài. Còn chưa đi tới cửa, đằng sau liền có ai đó nhào vào người anh, ôm chặt lấy vai anh như một chú thỏ.

Ôn Viễn phấn khởi nói: “Em có đi!”

Tuy tuần trăng mật này tới muộn mấy tháng nhưng Ôn Viễn vẫn rất chờ mong.

Nhờ phúc của ông Ôn Hành Lễ, visa tới EU* và visa tới Anh của Ôn Viễn được làm xong một cách nhanh chóng. Lấy được visa Ôn Viễn rất vui vẻ, song bề ngoài cô vẫn bĩu môi: “Lại du lịch châu Âu, chẳng có gì mới mẻ cả.”

* Liên minh châu Âu.

Ôn tiên sinh liếc nhìn cô: “Thế em muốn đi đâu?”

Bạn nhỏ Ôn Viễn hồ hởi đáp: “Đi châu Úc cắt lông cừu của Chủ nghĩa tư bản!”

Ôn Hành Chi im lặng một phút, rồi thưởng cho mông cô một cái vỗ.

Thực ra với visa của hai người thì có thể đi hết hai phần ba trên mười địa danh được phong là thánh địa dành cho tuần trăng mật khắp thế giới, tuy bậc cửa tới những nơi này đều đã bị các đôi tình nhân giẫm hỏng, nhưng thi thoảng làm một người phạm trần cũng không tội. Cô biết thời trẻ anh đã đi hết những nơi này, song cô có thể cam đoan rằng, chuyến đi lần này không giống với bất kỳ chuyến đi nào hết.

Trước tiên hai người tới London, cuối cùng Ôn Viễn cũng được vào ở trong khách sạn nhìn thẳng ra Mắt London và tháp đồng hồ Big Ben như nguyện. Sau ba ngày ở Anh, hai người lại đi mấy nước EU trong hai mươi ngày, cuối cùng lại trở về London.

Sau hai mươi ngày di chuyển liên tục, Ôn Viễn cũng không thấy mệt, ngược lại ngày càng hào hứng hơn.

Buổi tối, cô nằm bò trên giường lớn trong khách sạn để sắp xếp ảnh chụp và bưu thiếp thu thập được trong những ngày qua. Áo choàng tắm lỏng lẻo đắp trên người, cặp chân dài trắng nõn lộ hết ra ngoài mà cô vẫn không hề hay biết. Ôn Hành Chi đương nhiên cũng thấy, có điều thường thì khi gặp tình huống “vui mắt vui tai” kiểu này anh sẽ không nhắc nhở cô, mà hoàn toàn thuận theo hoàn cảnh để nó tiếp tục phát triển.

Anh bèn nằm xuống giường lớn, đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì bỗng nghe thấy Ôn Viễn cất tiếng: “Tự dừng em lại nghĩ tới một cuốn sách mà em đọc hồi xưa.”

“Thế nào?”

“Là một cuốn danh tác thế giới! Anh có biết nam chính và nữ chính trong truyện đi hưởng trăng mật bao lâu không? Đi hơn hai năm đó!”

Ôn Hành Chi vẫn thản nhiên, hỏi: “Sau trăng mật nữ chính còn mang thai hơn năm tháng đúng không?”

“Anh đọc rồi à?” Mắt Ôn Viễn sáng lên, “Nhưng đó không phải là trọng điểm!”

“Sao đó lại không phải trọng điểm?” Anh mở mắt, giờ phút này đồng tử vốn đen sẫm càng trở nên sâu thăm thẳm, anh ôm chặt lấy eo cô kéo cô lại gần mình hơn, “Đó mới là nguyên nhân thực sự khiến trăng mật của họ kéo dài suốt hai năm.”

Cái nhìn của anh khiến Ôn Viễn khá bối rối, cô nuốt nước miếng, đang định nói chuyện thì người này lại kéo dây buộc áo choàng tắm vốn đã lỏng lẻo của cô, cả người cô hoàn toàn lộ ra ngoài khiến cô không khỏi rùng mình.

“Em còn chưa nói xong mà...”

Cô cố đẩy anh ra nhưng làm sao Ôn Hành Chi để cho cô trốn được, anh giữ chặt hai cánh tay nhỏ của cô, cặp bánh bao không tính là lớn trước ngực cô liền tự động đưa tới trước mặt anh, đương nhiên là anh sẽ hưởng dụng chúng mà không hề khách sáo. Một tay khác trượt dọc theo xương cụt của cô, mau chóng gạt bỏ chiếc quần lót cuối cùng trên người cô, cảm giác nóng ấm và sung sướng đan xen, khiến Ôn Viễn không khỏi rên rỉ thành tiếng.

Hai tay cô huơ lấy tóc anh, cặp chân dài trắng nõn được anh đặt trên eo, sau đó anh bắt đầu tiến quân thần tốc, giống như rất nhiều lần trước đây, bắt đầu công cuộc giày vò vừa ngọt ngào vừa mệt.

Ngày hôm sau đương nhiên là dậy muộn.

Mơ mơ màng màng rửa mặt rồi ăn sáng xong, Ôn Viễn theo Ôn Hành Chi lên một chuyến bay, tới khi máy bay cất cánh, trong khoảnh khắc không trọng lượng ấy Ôn Viễn mới tỉnh táo lại.

“Sao về vội thế? Em còn muốn nghỉ thêm mấy ngày nữa.”

“Không vội.” Ôn Hành Chi nói, “Vẫn còn thời gian,”

Ôn Viễn lại hoang mang, “Thế giờ đi đâu đây?”

“Nam Phi.”

“Nam Phi...” Ôn Viễn lẩm bẩm lặp lại, “Đi Nam Phi làm gì?”

“Em muốn cắt lông cừu của Chủ nghĩa tư bản mà?”

Ôn Viễn dờ khóc dờ cười, cô chỉ nói vui thôi mà, với lại Nam Phi cũng chẳng có lông cừu để cô cắt.

“Anh đừng gạt em, môn địa lý của em còn chưa kém cõi tới mức tới Nam Phi cắt lông cừu!”

“Cắt lông cừu đúng là khá khó.” Anh cười nói, “Nhưng đào vàng thì rất tiện, thế nào, em có hứng không?”

Ôn Viễn: “...”

Thực ra anh chỉ nói đùa thôi.

Visa đã được làm xong từ khi ở Anh, nơi anh đưa cô đến chính là Cape Town - thủ đô của Nam Phi, nằm ở nam bán cầu dưới đường xích đạo, tại Cape Town đang là mùa hè, nơi đây có khí hậu Địa Trung Hải điển hình, mùa hè trời khô nóng. Từ nơi có mùa đông chuyển tới nơi đang mùa hạ nên Ôn Viễn vẫn thấy chưa quen, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản cô yêu thích Cape Town. Nơi đây có đường bờ biển rất dài, sự cực mịch của Nam Phi đã bị nước biển xanh thẳm và cát biển mềm mại hòa tan.

Nằm trên cát mịn, Ôn Viễn chỉ muốn ngủ thiếp đi, đây không phải lần đầu Ôn Hành Chi tới đây, thấy dáng vẻ lười nhè mèο của cô nhóc này, tuy nét mặt anh vẫn bình thản nhưng đáy mắt lại lộ ra ý cười dịu dàng.

Ngày thứ ba tới Nam Phi, Ôn Hành Chi thuê xe đưa cô tới một nơi, đó là một mũi đất rất nổi tiếng, trước khi tới đây Ôn Viễn chỉ thấy nó trên bản đồ.

The Cape of Good Hope – Mũi Hảo Vọng.

Mặc dù chính phủ Nam Phi đã phát triển nơi này thành một khu du lịch ngắm cảnh, song vẫn không che giấu được nét hoang dã của mũi đất hùng cứ tại Tây Nam Châu Phi này. Phía tây là Đại Tây Dương mênh mông vô bờ, dù là mùa hè mà gió Tây phần phật vẫn không ngừng thổi từ biển vào.

Ôn Viễn đứng trên bờ biển, cảm thấy cả người gần như bị thổi bay.

Cô quay đầu lại vẫy tay với anh, váy dài bị gió biển thổi thốc lên từ phía sau khiến cô kêu thất thanh, vội vàng che váy. Ôn Hành Chi không nhìn

được cười bước tới trước mặt cô, ôm chặt lấy cô giúp cô giữ váy, Ôn Viễn bực bội tựa vào ngực anh.

“Đã thấy hối hận vì không chịu nghe lời anh chưa?”

Ôn Viễn rầu rĩ ngẩng đầu lên, “Làm sao bây giờ? Em đi kiểu gì?”

Ôn Hành Chi chăm chú nhìn Ôn Viễn hồi lâu rồi bỗng ngồi xuống trước mặt cô, Ôn Viễn mở to mắt, còn chưa kịp nói gì thì đã thấy anh giữ lấy làn váy rộng của cô, từ giữa xé nó thành hai nửa.

Ôn Viễn gần như hét lên: “Anh, anh làm gì đấy??”

Ôn Hành Chi cũng không ngẩng đầu: “Giữ chúng lại, để không bị gió thổi tốc lên.”

Nói thế mà cũng nói! Cô có ngực đâu mà cứ thế đi.

Trong lúc cô đang oán thầm thì Ôn tiên sinh đã quay ra đằng sau cô, nửa ngồi xuống rồi xé đôi váy cô từ đằng sau, sau đó buộc lại quần quanh đùi, một chiếc váy đang yên đang lành bỗng dựng biến thành một chiếc quần. Ôn Viễn gần như khóc không ra nước mắt, liệu cô có nên vui mừng vì đã mặc một cái quần nhỏ khá dài bên trong?

Sau đó Ôn Viễn có thể chạy nhảy thoải mái, cô thích chạy theo chiều gió, việc này sẽ cho cô ảo giác rằng cô đang chạy. Ôn Hành Chi đứng từ xa nhìn cô mà không tiến lại gần, sao anh lại không hiểu cô, từ nhỏ tới lớn cô luôn khao khát hai chữ tự do, trong lúc cô gần chạm tới cảm giác ấy anh không tới làm phiền thì tốt hơn.

Ngồi xe bus đi một vòng ngắm cảnh, lại gửi vài tờ bưu thiếp phong cảnh mang tính tượng trưng, hai người đi cáp treo lên ngọn hải đăng cũ trên đỉnh núi. Sẩm tối, từ đây nhìn xuống, ánh đèn rực rỡ bừng sáng một vùng hòa vào gió Tây thổi từ biển, đẹp tột cùng.

“Thực ra ở đây có một ngọn hải đăng mới sửa chữa, nhưng anh thích nơi này hơn.”

“Tại sao?”

Có gió thổi tới, Ôn Viễn thấy hơi khó chịu bèn tránh ra sau anh, nhỏ giọng hỏi.

“Vì ở đây cao hơn, tầm nhìn xa hơn.” Anh nói rồi nắm chặt tay cô, “Ra đứng đằng trước đi.”

“Em không thích.”

Ôn Viễn từ chối rồi lại núp phía sau lưng anh, Ôn Hành Chi đành nghiêng người giữ lấy eo cô bế cô ra phía trước. Ngọn hải đăng này nhìn thẳng ra Đại Tây Dương, tiếng thủy triều vỗ bờ ào ạt vang vọng bên tai, gió biển phàn phật tạt vào mặt, Ôn Viễn không khỏi kêu lên: “Thả em xuống! Anh mau thả em xuống!”

Ôn Hành Chi khẽ cười, ôm chặt cô: “Ngoan nào, em mở mắt ra nhìn về phía trước đi.”

Ôn Viễn mở mắt, tiếng gió và tiếng sóng dường như không còn ồn ào nữa, cô nhìn về phía đại dương mênh mông vô tận, sau lưng là ánh sáng dịu dịu tỏa ra từ ngọn hải đăng, chiếu lên mặt lưng biển xanh lam mờ tối, trông rất giống đôi tình nhân đang thủ thủ vuốt ve. Ôn Viễn muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời, chỉ thấy khóe mắt dần ướt át như là nước mắt đã tuôn rơi. Sau đó có một đôi tay giúp cô lau nước mắt, rồi đôi tay ấy được thay thế bằng một thứ mềm mại hơn.

Cô đón lấy nụ hôn của anh, khàn giọng thì thầm: “Sao lại đưa em tới đây?”

Anh cười đáp: “Vì tên của nó.”

Mũi Hảo Vọng – Cape Of Good Hope. Chỉ cần từng đến đây thì vận may và hạnh phúc sẽ tới.

Nhưng Ôn Viễn tin rằng, có lẽ vận may và hạnh phúc của cô đã tới từ rất lâu rồi.

THỜI GIAN CHỈ DỪNG LẠI VÌ EM

Scotland Chiết Nhĩ Miêu
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ngoại Truyện 2

Type: Thùy Miên

Sau chuyến nghỉ phép, Ôn Viễn còn chưa quen với sự chênh lệch múi giờ thì Ôn tiên sinh đã lao đầu vào giải quyết công việc.

Ôn Viễn rất hâm mộ hàng ngũ thu nhập khủng mấy chục mấy trăm triệu* một năm như Ôn Hành Chi. Chỉ nghĩ thu nhập một năm của cô còn không cao bằng thuế thu nhập cá nhân mà người này phải nộp, cô liền thấy hậm hực, cũng là người với nhau mà sao chênh lệch lớn như vậy?

* Ở đây ám chỉ nhân dân tệ, 1 triệu NDT xấp xỉ 3,5 tỷ VNĐ.

Ôn Hành Chi vốn không bận tâm mấy đến vấn đề này, song thấy bộ dạng u uất đau khổ của cô thì anh cảm thấy vô cùng thú vị.

Công việc của Ôn Hành Chi còn có một điểm khiến Ôn Viễn cực kỳ bất mãn, đó là thường xuyên phải đi công tác. Nếu vào lúc cô bận rộn đi học thì không sao, nhưng kết hôn rồi mà vẫn đi biệt cả tháng trời để cô ở nhà một mình, bạn nhỏ Ôn Viễn thấy không vui chút nào. Thế nhưng không thể than vãn quá nhiều.

Nếu không, theo cách nói của Chu Nghiêu thì chính là có phúc mà không biết hưởng. Chồng Chu Nghiêu cũng công tác ở GP, tuy nhiên tiền

lượng khác biệt một trời một vực. Mỗi lần ba người các cô tụ tập, nhắc đến điều này, Ôn Viễn lại không dám lên tiếng, sợ bị Chu Nghiêu mưu sát.

Hôm ấy Ôn Hành Chi đang công tác ở Hongkong lại đúng vào cuối tuần, Ôn Viễn ở nhà rất buồn bèn hẹn Chu Nghiêu đi xem phim.

Bộ phim sản xuất một cách cầu thả, xem vừa dài dòng vừa tẻ nhạt, đến mức hai người muốn ngủ gục trong rạp luôn, cô và Chu Nghiêu nhìn nhau, tâm linh tương thông liền cùng ra khỏi rạp, tìm một tiệm cơm gọi đồ ăn cho no bụng.

Ôn Viễn chống cằm, thấy Chu Nghiêu cúi đầu bấm di động liên tục bèn chế nhạo: “Về nhà lúc nào mà chẳng gặp, có cần gửi lăm tin nhắn thế không?”

Chu Nghiêu ngẩng đầu lườm cô, lấy cốc nước giải khát trước mặt mình uống vào quá nửa, nói: “Cô à, chồng tôi đã đi công tác gần một tháng rồi đấy ạ.”

Ôn Viễn giật mình mở to mắt: “Sao không thấy cậu bảo gì?”

Chu Nghiêu véo cái má phúng phính của cô: “Ai như cậu đâu, Ôn tiên sinh đi một cái là như người mất hồn.”

Ôn Viễn đỏ mặt đẩy tay cô nàng ra, vừa hay đồ ăn được mang lên, hai người vui đầu ăn uống. Bỗng Chu Nghiêu ngẩng đầu hỏi: “Sắp tới sinh nhật Ôn tiên sinh rồi đúng không?”

Ôn Viễn ậm ừ một tiếng: “Khoảng một tuần nữa, hỏi thế làm gì?” Chu Nghiêu cười hì hì: “Nghe chồng tớ nói, nhân viên GP đang bàn nhau xem nên tặng gì cho sếp. Theo tớ thấy, sao phải khổ vậy, Ôn tiên sinh có thiếu gì nữa đâu?”

Dù sao anh chẳng thiếu thứ gì, chúc mừng cũng không cần thiết lắm, lại thêm một tuổi chứ hay ho gì đâu.

Thầm nghĩ trong lòng như vậy, Ôn Viễn hỏi: “Đã quyết xem tặng gì chưa?”

“Vẫn chưa, sao hả?”

“Tham khảo thử xem, tớ cũng không biết nên tặng anh ấy thứ gì.”

Chu Nghiêu: “...”

Nói thì nói vậy thôi nhưng Ôn Viễn vẫn chọn cà vạt cho Ôn Hành Chi. Tuy anh không thích cà vạt, nhưng vì tính chất công việc nên anh luôn ăn mặc sang trọng chỉnh chu, ở nhà cũng có kha khá cà vạt, trong số ấy có không ít là do cô chọn.

Nhìn cà vạt trong tay, Ôn Viễn thấy tặng quà cho anh đúng là thừa thãi, bởi vì sau khi cô tặng quà cho anh, anh luôn không để ý tới chúng.

“Thưa cô, cô chắc chắn lấy chiếc này chứ ạ?”

Ôn Viễn gật đầu: “Chính nó.”

Nữ nhân viên tươi cười tính tiền cho cô, trong lòng cũng hơi tò mò, tại sao mặt vị khách này lại đỏ như thế nhỉ, vì điều hòa trong cửa hiệu quá nóng?

Thanh toán xong, Ôn Viễn đang định ra về thì di động trong túi đổ chuông. Cô không thèm nhìn là số ai mà ấn nút nghe luôn, trong loa lập tức truyền tới giọng nói trầm ấm dễ nghe của anh: “Đang ở đâu?”

Ôn Viễn đoán được là ai ngay tức thì, khẽ phồng má: “Anh đoán xem.”

Ôn tiên sinh bỏ qua hành vi ngây thơ của cô, hỏi: “Nếu anh nhớ không nhầm thì nhiệt độ cao nhất ở thành phố T trong ngày hôm nay là 0 độ C. Ôn Viễn...” Anh gọi tên cô, “Trời lạnh thế này mà em chỉ mặc một chiếc áo len?”

Ôn Viễn sững sốt, đứng ngây người nhìn ngó xung quanh một lúc, tìm hồi lâu mới thấy chiếc Range Rover màu đen của anh. Hơn mười ngày không gặp anh, Ôn Viễn không khỏi dịu giọng như nũng nịu: “Em có mang áo khoác mà.”

Ôn tiên sinh khẽ thở dài: “Mặc vào rồi ra ngoài đi.”

Ôn Viễn khoác áo lên người sau đó mau chóng chạy ra ngoài, Ôn Hành Chi đã mở cửa ghế phụ, thấy cô chạy tới, ánh mắt hơi lóe lên, bèn mở cửa xe ở phía mình ra.

Khuôn mặt trắng nõn của Ôn Viễn thoáng đỏ lên, sàn xe Range Rover rất cao, cô đứng mà gần như có thể nhìn thẳng vào anh. Bốn mắt nhìn nhau, cô thở không ra hơi.

Ôn Hành Chi chờ cô hồi hồn, nhìn chiếc túi trong tay cô: “Anh không ở nhà, em lại mua gì thế?”

“Cà vạt, làm quà sinh nhật cho anh.” Cô lầm bầm, tỏ vẻ không cam tâm khi quà tặng sớm bị bại lộ.

Ôn Hành Chi bỗng bật cười, ôm chặt lấy eo cô rồi kéo cô lại gần mình, sửa lại mái tóc hơi rối của cô sau đó nói với giọng hơi khàn: “Lên xe đi, anh đưa em về nhà.”

Anh đưa cô về căn nhà ở ngoại thành, tới mùa đông Ôn Hành Chi thích ở bên này hơn, vì hệ thống sưởi ấm ở đây phù hợp hơn căn hộ ở đường Dịch Thủy.

Trước khi về hai người ăn cơm tối ở bên ngoài, vừa vào nhà đặt hành lý xuống là Ôn Hành Chi vào phòng tắm ngay, đây là thói quen của anh, sau chuyến bay dài luôn phải tắm rửa để xua đi sự mệt mỏi. Ôn Viễn tắm qua rồi giúp anh dọn hành lý trong phòng ngủ, đúng là sạch sẽ vô cùng, đến sợi tóc còn chẳng có.

Thấy vậy thì Ôn Viễn rất hài lòng, khi đang định đóng vali lại, cô bỗng thấy một cái chai nhỏ, lấy ra coi thì là một chai thuốc dạ dày.

Đúng lúc ấy cửa phòng tắm mở ra, Ôn Viễn nhìn anh hỏi: “Bệnh dạ dày của anh lại tái phát?”

Ôn Hành Chi nhìn cô, thông thả đáp: “Không nặng lắm, giờ đã ổn rồi.”

Ôn Viễn còn lâu mới tin lời anh: “Anh uống rượu à?”

Ôn Hành Chi nhú mày.

Anh bó tay với cô nhóc ngày càng thông minh này rồi.

Để Ôn phu nhân bớt giận, Ôn tiên sinh thành khẩn bày tỏ: “Sẽ không có lần sau đâu.”

Ôn Viễn bĩu môi, tỏ vẻ sẽ từ từ xem xét.

Ôn tiên sinh cười khẽ, ra hiệu cô tới bên cạnh anh.

Sau đó không biết lấy từ đâu ra một cái hộp, đưa cho cô.

“Đây là gì thế?”

Ôn Hành Chi không đáp chỉ mở hộp ra, lộ ra thứ đồ bên trong, là một chiếc vòng tay làm bằng ngọc bích, chất ngọc rất đẹp.

Anh nắm chặt năm ngón tay cô, nhẹ nhàng đeo vòng vào tay cô, nhưng không ngờ vòng có vẻ rộng, lúc lắc ở cổ tay, nhìn hơi bị trống.

Ôn Viễn dờ khóc dờ cười nhìn anh: “Anh không biết số đo cổ tay em à?”

“Không vừa?” Anh đưa mắt nhìn cô.

“Đương nhiên rồi.” Ôn Viễn bĩu môi, giận dỗi tháo ra.

Ôn Hành Chi thấy động tác của cô, rõ ràng là rộng như vậy mà còn phải cọ cọ mấy lần rồi mới lấy xuống, đúng là rất ngốc. Anh phát vào hông cô một cái, cầm lấy vòng tay cất vào trong hộp.

“Lần này anh tới Hongkong gặp được Tô Tiễn ở đó.” Anh bỗng nói, “Chiếc vòng ngọc bích này chính là do cậu ta nhờ anh mang cho em. Anh mới gặp cậu ta vài lần, nhưng cậu ta lại có thể nhận ra anh ngay, cũng chẳng phải dễ dàng.”

Tô Tiễn?

Ôn Viễn sửng người, ngây ngẩn hỏi: “Cậu ấy ra nước ngoài rồi cơ mà? Sao lại ở Hongkong được?”

“Về nước rồi, đang làm việc ở một Công ty nước ngoài, lần này vừa hay hợp tác với bên anh, tham gia đàm phán.”

Để mặc anh xoa tay cho mình, Ôn Viễn im lặng hồi lâu rồi mới hỏi lại: “Cậu ấy có ổn không?”

“Năng lực không tồi, nhưng tuổi còn nhỏ nên cũng chưa biết chừng mực.”

Ôn Viễn bĩu môi: “Nói như thế anh không có thời tuổi trẻ nông nổi ấy.”

Vừa nói xong mới thấy mình lỡ lời, bèn ngẩng đầu lườm anh rồi nói:
“Mà bây giờ cũng chưa già.”

Ôn tiên sinh được khen ngợi chỉ nhú mày, đưa hộp vòng ngọc cho cô:
“Cất đi đi.”

Ôn Viễn vâng một tiếng, lại nhớ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu hỏi anh:
“Hình như anh cũng quá hào phóng rồi đấy?” Tô Tiễn nhờ anh đưa đồ cho cô, anh cũng đưa thật?

Ôn Hành Chi nhìn cô đầy hàm ý: “Dù sao cũng không vừa, chỉ là một món đồ để làm kỷ niệm thôi.”

Cớ sao phải tính toán nhiều như vậy.

Một câu nói hai ý nghĩa, nhưng Ôn Viễn nghe là hiểu ngay.

“Vậy nếu đeo vừa thì sao?”

Ôn phu nhân vẫn không cam lòng hỏi.

“Thế thì lại nuôi cho béo lên một chút.” Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, ám chỉ: “Kiểu gì cũng có cách.” Để em không đeo vừa.

Ôn phu nhân lệ rơi đầy mặt.

Sao cô lại thấy anh hào phóng được chứ? Rõ là anh vẫn rất hẹp hòi rất hẹp hòi cơ mà?